

Tích ý kéo dài

Contents

Tích ý kéo dài	2
1. Chương 01	3
2. Chương 02	7
3. Chương 03	10
4. Chương 04	15
5. Chương 05	18
6. Chương 06	22
7. Chương 07	25
8. Chương 08	28
9. Chương 09	33
10. Chương 10	38
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	51
14. Chương 14	57
15. Chương 15	60
16. Chương 16	64
17. Chương 17	67
18. Chương 18	70
19. Chương 19	74
20. Chương 20	78
21. Chương 21	82
22. Chương 22	88
23. Chương 23	94
24. Chương 24	98
25. Chương 25	103
26. Chương 26	106
27. Chương 27- Ngoại Truyện+ Nhật Ký	110
28. Chương 28	111
29. Chương 29	115
30. Chương 30	118
31. Chương 31	122
32. Chương 32	126
33. Chương 33	128
34. Chương 34	133
35. Chương 35	138
36. Chương 36	142
37. Chương 37	145
38. Chương 38	147
39. Chương 39	152
40. Chương 40	155
41. Chương 41	157

42. Chương 42	160
43. Chương 43	163
44. Chương 44	172
45. Chương 45	176
46. Chương 46	180
47. Chương 47	182
48. Chương 48	186
49. Chương 49	188
50. Chương 50	191
51. Chương 51	194
52. Chương 52	198
53. Chương 53	202
54. Chương 54	206
55. Chương 55	209
56. Chương 56	213
57. Chương 57	217
58. Chương 58	221
59. Chương 59	225
60. Chương 60	229
61. Chương 61	234
62. Chương 62	239
63. Chương 63	244
64. Chương 64	251
65. Chương 65	257
66. Chương 66	259
67. Chương 67	261
68. Chương 68	264
69. Chương 69	268
70. Chương 70	271
71. Chương 71	274
72. Chương 72	277
73. Chương 73	281
74. Chương 74	283
75. Chương 75	287
76. Chương 76	289
77. Chương 77	292
78. Chương 78	295
79. Chương 79	299
80. Chương 80	302
81. Chương 81	305
82. Chương 82	308
83. Chương 83	311
84. Chương 84	315
85. Chương Kết	319
86. Ngoại Truyện	319

Tích ý kéo dài

Giới thiệu

17 tuổi, nàng kéo tay anh, đứng ở đỉnh ruộng bậc thang gần nhà nhất, tuyên bố: “Cậu là tiểu cừu củ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tich-y-keo-dai>

1. Chương 01

Miền cường thức giấc khi ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, cộng với tiếng điều hoà cũ kêu âm ỉm nhưc óc, nàng cảm thấy đầu ong ong, mờ mịt. Tối hôm qua, nàng còn vội vàng hoàn thành báo cáo mục tiêu tiêu thụ của nhóm, đến rạng sáng mới hoàn thành. Chẳng lẽ không phải toàn cầu đang vướng vào nguy cơ tài chính, kinh tế suy giảm sao? Đừng nói quảng đại giai cấp làm thuê như nàng bị vất kiệt đến không còn hơi sức, các nhà tư bản cũng bị cuốn vào công việc đến thở chẳng ra hơi.

Tiếng điện thoại đột ngột vang lên, trong không gian nhỏ hẹp này lại càng khiến người ta cảm thấy vô cùng bức bách. Nàng co người, rúc đầu vào trong chăn.

Tiếng chuông vẫn không chịu buông tha, không ngừng réo lên inh ỏi. Nàng phẫn nộ, khinh bỉ, bất đắc dĩ, cuối cùng đành khuất phục. Từ trong chăn, thậm chí không cả mở mắt, nàng vươn tay ra chỗ đầu giường, quờ quạng lung tung tìm điện thoại.

“Alo...” - Giọng nàng nồng đậm âm mũi. Nàng vẫn còn chưa tỉnh hẳn, vẫn còn mơ màng nhớ lại giấc mộng cùng Dương Miên đi dạo ở con đường ven núi, anh chạy càng ngày càng nhanh, quay đầu lại cười, nụ cười ngây thơ hớp hồn như mèo con, lại càng ngày đi càng xa, hình bóng tươi cười mờ dần trong gió. Nàng còn mơ thấy ba giúp nàng mang hành lý đến bến xe, từ nhà nàng ra đến trấn phải mất mấy tiếng, từ đó mới có ô tô đến thị trấn, rồi lại từ thị trấn mất mấy tiếng đến thành phố N, cuối cùng đi xe lửa đến trường đại học của nàng ở thành phố S, tổng cộng hết 28 giờ. Ba không đồng ý cho nàng học ở trường xa như vậy, nhưng cuối cùng vẫn lặng lẽ mang hành lý của nàng đưa đến nhà ga. Lúc ba xách lấy cái túi đen to đựng của nàng, bộ dáng thật cẩn thận...

“Dung Ý, cậu có biết bây giờ là mấy giờ không? Cậu thật là đáng chết: di động thì tắt, gọi máy bàn thì bao lâu không thèm nghe, người ta đến đón dâu rồi, mà cậu là phù dâu còn chưa có đến...”. Trong điện thoại vang lên tiếng gầm gừ dữ thiếu chút nữa làm thủng màng nhĩ của nàng, khiến nàng đang nửa tỉnh nửa mê cũng giật mình thoát khỏi giấc mộng. Dùng sức vỗ vỗ vào đầu, nàng nhớ ra hôm nay là ngày kết hôn của quản lý Hoàng Tiểu Tĩnh cùng phó tổng, mà nàng có trọng trách đóng vai trò “Phù dâu”.

“Haha, Tiểu Duyệt à, cậu đừng có vội, đón dâu thì cần mình làm gì đâu? Đêm nay ở tiệc rượu, mình sẽ phát huy tác dụng đầy đủ mà...” Nàng cười gượng hai tiếng, quả thực, là người ta mời Dung Ý làm phù dâu không phải vì quan hệ thân thiết với nàng, mà bởi vì ở phòng thị trường nàng vốn có danh hiệu vinh quang “ngàn chén không say”. Điều này kỳ thực cũng có nguyên do li kì của nó. Vốn lúc ấy nàng vừa tốt nghiệp, mới chỉ làm một nhân viên nghiệp vụ nho nhỏ ở cái công ty điển hình âm thịnh dương suy này, nhưng Dung Ý nàng vừa khéo cao 1m70, trông như con trai, nên trực tiếp được nhảy sang đứng ngang hàng với các đồng nghiệp râu trong công ty, làm nô bộc cho chị em sai bảo. Cứ việc gì nặng nhọc là tới tay nàng, kể cả việc ra ngoài quan hệ xã giao, nàng cũng chẳng được xem là phụ nữ, nên việc uống rượu nàng đảm lượng cùng tưu lượng đều luyện ra, cũng đem đến cho nàng cơ hội thăng tiến lên đến chức phó phòng quản lý thị trường.

Tuy nhiên, tiếng là phó phòng quản lý thị trường cũng chỉ có vài người hỗ trợ, công việc vụn vặt, lại cần độc lập phán đoán tốt, việc nào cần báo cáo, việc nào không cần phiền đến trưởng phòng, khi có việc thì cần gặp ai ở ngành nào để được giúp đỡ, ở trong công ty giống như tượng đầu lư, lại có khi còn phải đi công tác ở nước ngoài. Cũng giống như ngày lành tháng tốt hôm nay vậy, phần đông các đối tác đều đến tham dự nên nàng trực tiếp được dùng làm lá chắn. Cuối cùng còn ban cho nàng thêm sứ mệnh làm phù dâu, thực tế chính là đưa nàng ra giải quyết các mối quan hệ xã hội.

“Vừa rồi chúng ta mới gặp phu nhân của phó tổng – Lão Phật gia, chị ấy đã hỏi sao sáng giờ chưa thấy bóng dáng cậu đâu. Mình không dám nói, nhưng mà cậu cũng nhanh nhanh chóng chóng đến đi nha...”. Cổ Duyệt, hiện cũng đang là phù dâu, vốn là bạn cùng học đại học với nàng, giờ lại là đồng nghiệp thân thiết ở công ty, thúc giục nàng xong rồi gác máy.

Không khí vừa được khuấy động 1 chút lại trở nên trầm mặc, tiếng điều hoà cũ vẫn âm âm như trước, nàng buông người ngã xuống giường, miệng than thở “Rốt cuộc là không muốn cho người ta sống sót sao”. Đếm thầm trong bụng “1,2,3...” đến 10, nàng vùng dậy, bắt đầu tắm rửa, trang điểm, thay quần áo..

Ngắm mình trong gương: váy dạ hội ngang ngực cùng tất chân màu sâm-panh, phần xương quai xanh sắc bén nên không cần dùng trang sức gì cả, phía dưới là chân váy xếp ly eo cao cùng đôi sandal cao gót, thêm chiếc thắt lưng màu vàng tựa màu váy, nhìn từ trên xuống dưới cũng không đến nổi tệ. Trang phục này vốn là thuê ở tiệm áo cưới, dù sao nàng cũng không có nhiều cơ hội đi đám cưới, đi làm không được mặc như vậy, tham dự tiệc rượu ở công ty phần lớn cũng ăn mặc giống như bình thường, gặp gỡ khách hàng mà ăn mặc gọi cảm như vậy thì khác nào tự tìm phiền toái, cho nên kết luận là nếu mua thì thực lãng phí.

Tiệc cưới tổ chức ở 1 nhà hàng năm sao, nàng liếc di động đã quá ba giờ chiều, sải bước nhanh trên nền đá cẩm thạch trắng muốt, tiếng gót giày gõ xuống nhịp nhàng. Khách sạn kiểu này nàng ít khi đến, lên tới tầng 2 mà giật mình không tin nổi: Quan khách thật đông đúc chật kín cả 1 gian phòng rộng lớn. Trên đường đi may mắn nàng cũng gặp vài người quen, giơ tay lên chào, hỏi han một vài câu qua loa...

“Bà cô của ta, bà có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Bà từ nhà đến đây mất hơn 3 tiếng đồng hồ sao?” Cổ Duyệt giữ chặt nàng lại hỏi, mắt hướng về phía “Lão Phật gia” đang trang điểm lại.

“Bộ cậu không tính đến việc tắc đường sao?” Dung Ý đáp ngắn gọn, giơ tay làm dấu OK, rồi liền đi “thỉnh tội”.

Cổ Duyệt nhìn Dung Ý tươi cười đi về phía “hoàng hậu nương nương” giải thích, lại thấy Lão Phật gia sắc mặt dịu dần đi, mới thở phào nhẹ nhõm. Dung Ý chính là người như vậy, nói nàng có thể dỗ con chim đậu xuống dưới sân cũng chẳng khiến ai ngạc nhiên, hơn nữa nàng vốn có 1 đôi mắt to tròn biết nói vô cùng mê hoặc, duyên dáng, đáng yêu. Trong công ty, dầu cho đối nội hay đối ngoại cũng đều làm rất tốt, những khách hàng lớn đều do nàng nắm giữ, nghiêm nhiên là một viên ngọc trong phòng thị trường.

20 phút sau, Dung Ý mỉm cười quay lại đứng cạnh Cổ Duyệt, vẻ mặt đắc ý. Cổ Duyệt hưng phấn vỗ vỗ hông nàng nói: “Cậu ấy à, không hổ danh xuất thân từ đại học báo chí, miệng lưỡi thật là lợi hại...”

“Được rồi mà, đừng có cao hứng nhìn mình như thế. Đó là vì chị ấy không muốn làm giảm sức chiến đấu của mình đêm nay, còn muốn cùng lão công bình an trở về”. Về mặt thần nhiên, nàng nhìn về phía cửa chỗ sắp xếp đặt, hỏi: “Sao không thấy Tiểu Lê đâu nhỉ?” Tiểu Lê là chủ nhiệm kỹ thuật của công ty các nàng, nam nhân hiếm hoi duy nhất trong công ty, vừa vào đến công ty đã âm thầm mến lão Phật gia, theo như cách nói của Cổ Duyệt là không coi trọng nàng gì cả. Dù sao Tiểu Lê cũng đứng cảm theo đuổi, quyết không nói xuống. Khi nào Lão Phật Gia lại để mắt đến hắn, đúng là không biết lượng sức, chời cao... Có lúc nàng cũng tội nghiệp hắn, nhân phẩm không kém, lại tốt nghiệp cao học của trường T danh giá, tuy rằng có hơi viễn vông một chút, cũng thực sự là một chàng trai tốt.

“Vừa rồi còn ở đây mà, sao thoáng cái đã không thấy đâu rồi?” Cổ Duyệt ngó ngang ngó dọc tìm Tiểu Lê, hắn thầm mến lão Phật gia vốn đã định công khai bày tỏ, ai ngờ lão Phật gia cùng phó tổng lại tuyên bố kết hôn, hắn đành chôn chặt đau đớn trong lòng, ở công ty luôn có bộ dáng u buồn không cam lòng khiến cho người khác thấy cũng chua xót.

“Quên đi, đừng tìm, chủ yếu hôm nay cậu bầu bạn với hắn, đừng để hắn làm loạn ở đây là được rồi.” Dung Ý nhìn yển hội rộng lớn thở dài.

“Hôm nay Hoàng tiểu thư cùng phó tổng kết mối lương duyên, Hoàng tổng của chúng ta vội vàng từ hội nghị ở Hương Cảng quay trở về đây để uống rượu mừng, hôm nay nhất định không say không về, haha...”, trợ lý tổng giám đốc Lương Viên nâng chén rượu vàng rực mời mọi người. Dung Ý liếc nhìn ánh mắt phó tổng, thân làm phù dâu nên bước từng bước lên phía trước.

“Hoàng tổng thật là có lòng, sau này còn phải mong Hoàng tổng chiếu cố nhiều, chén rượu này chúng tôi xin kính ngài.” Nàng nở nụ cười không chê vào đâu được, giơ cao chén rượu, chùm đèn thủy tinh bên trên chiếu vào nàng lộ ra gò má ửng hồng, quyến rũ động lòng người. Đêm nay nàng hầu như chưa ăn gì, vẫn ở bên người này trợ giúp, đối với nữ nhân mà nói thì nàng tửu lượng vô cùng tốt, nhưng đêm nay cũng thực chẳng khác gì ép chết nàng. Toàn bộ 50 bàn tiệc rượu, cô dâu muốn đến tận nơi kính rượu, nàng là phù dâu đi tiếp rượu đều được chiếu cố, nhưng cũng có những người cao hứng không hiểu hoàn cảnh ấy, lại mang rượu “Ngoạn ý” đến chúc mừng. Trong nhóm phù dâu, nàng có sức chiến đấu mạnh nhất, ứng đối đến cuối cùng, không sao từ chối được. Đặc biệt là đối với các vị lãnh đạo, một chén rượu để đưa qua, nàng chỉ có thể ngửa đầu uống cạn, rượu trắng 67 độ cơ hồ như đốt cháy yết hầu, làm dạ dày một trận co rút đau đớn. Ngoài mặt nàng vẫn tươi cười như không, nhưng trong bụng thầm mắng ngàn lần cái phát minh trong tiệc rượu ngày kết hôn phải kính rượu khắp khách mời.

Ở giữa đều là người trong công ty, có lẽ sẽ không làm khó bọn họ, lão Phật gia tốt bụng cho Dung Ý nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi đến lượt cuối cùng nếu bị làm khó thì sẽ nhờ nàng lần nữa xuất trường cứu giá. Dung Ý đứng ở phòng nghỉ bên trong, đầu óc choáng váng, quay cuồng. Nàng không phải là chưa từng say bí tỉ. Lúc nàng vừa tốt nghiệp, còn là nhân viên quen, đi gặp đối tác đã từng gặp trúng kẻ không đảng hoàng, nhân lúc nàng bất tỉnh đưa bàn tay phỉ nộn, thô thiển ra ve vuốt đùi nàng, may mắn là có đồng nghiệp Tiểu Trương cùng đi giúp nàng chống đỡ, không thì không biết có thể xảy ra chuyện gì nữa. Từ lúc đó trở đi, nàng tự nhủ với chính mình, dù có chuyện gì đi nữa đều không thể uống say, không thể ngờ được hôm nay vẫn rơi vào tình cảnh này.

“Dung Ý, mình cũng sớm không chịu nổi nữa rồi...” Cổ Duyệt loạng choạng tiến vào phòng nghỉ, khuôn mặt đỏ hồng, điệu bộ như quý phi say rượu, ngồi xuống sô-pha bên cạnh Dung Ý, tay vịn vào nàng, bỗng nhiên như sực nghĩ đến điều gì, hỏi: “Cậu có để ý thấy Tiểu Lê đâu không vậy?”

“Vừa rồi không phải ở bàn chỗ công ty kia kính rượu sao?” Dung Ý thở dài.

“Àn, trong bụng mình có đến 1/3 rượu là do hấn mời, cậu nói xem, lão Phật gia cũng thật là, lúc trước lẽ ra nên nói rõ ràng với người ta chứ...” Cổ Duyệt mắt đã mờ màng, nói chuyện không còn tỉnh táo.

Dung Ý xoa xoa đầu, đứng lên, nói: “Để mình đi tìm hấn xem sao”. Nói xong liền bước ra cửa, hướng về phía đại sảnh ồn ào, náo nhiệt.

Không đứng lên không biết rằng chính mình cũng chẳng khác hơn Cổ Duyệt chút nào, chân bước trên sàn đá cẩm thạch trắng này mà giống như đang bay, chưa đến nổi không đi nổi nhưng cũng đã có vài phần men say.

Trong đại sảnh vẫn náo nhiệt như trước, chùm đèn thủy tinh Italy tinh tế treo trên cao chiếu vào gương mặt hồng phấn của nàng trông càng diễm lệ. Nàng cũng không biết Tiểu Lê ở đâu, chỉ biết đi khắp để tìm, cuối cùng thấy hấn ở ngoài ban công, tay cầm ly rượu tựa vào lan can, xem chừng đã uống không ít.

“Tiểu Lê” – Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng. Người kia ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, tiếp tục cầm ly trên bàn rượu bên cạnh hướng về phía nàng uống cạn.

Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh hấn, vỗ vỗ bả vai hấn, hấn vẫn không quay đầu, bỗng nhiên lên tiếng: “Tôi 22 tuổi tốt nghiệp đại học, vào công ty này làm kỹ thuật, sau 2 năm, không nghĩ tới việc được thăng chức tăng lương, chỉ muốn toàn tâm toàn ý đi theo nàng, muốn nhìn thấy nụ cười của nàng.... Biết nàng thích túi LV, tôi trút tiền Noel mua, lên tặng nàng. Biết nàng không thích uống cà phê rẻ tiền, tôi đặc biệt nhờ bạn bè từ Cuba mua loại cà phê ngon nhất. Tôi cũng có thể đối với nàng tốt như thế, sao nàng không cho tôi cơ hội?” Hấn quay đầu, trong đôi mắt sáng rực tràn ngập đau đớn dìm thường, đôi môi run run, lại ngửa đầu trút sạch chén rượu đầy.

“Có những thứ vốn không thuộc về mình, cho nên dù cố gắng như thế nào cũng không thể nào có được. Chị ấy vốn không phải là người dành cho cậu, đừng ảo tưởng nữa...”. Cả nàng, cả nhan sắc nữa đều chỉ là ảo

ảnh trong chớp mắt, oán thán cũng đến vậy, đều là số mệnh cả thôi.

“Nhưng là, tôi... tôi thật sự yêu nàng...” Hắc nước nỡ, “Thật sự yêu nàng... Dung Ý tỷ, tôi thật sự yêu nàng...”

“Cậu sao lại yếu mềm như nữ nhi vậy.... Hôm nay cứ uống đi, ngày mai sẽ tốt đẹp thôi. Nào, ta uống với cậu.” Nói xong nàng đoạt lấy chén rượu trong tay hắn.

Vốn tưởng Tiểu Lê cường tráng thể tửu lượng sẽ cao, nào ngờ cuối cùng Dung Ý mới giật mình nhận thấy, lòng người mới là vô cùng như biển sâu khó dò, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong... Tiểu Lê ngày thường cùng đồng sự uống rượu đều rất đúng mực, giờ say khướt bê tha, như thể hủy hoại hết thanh danh của mình. Nàng nhìn bình rượu đã cạn, cảm thấy như đất trời rung chuyển, rượu đầy trong người khiến bụng nàng sinh đau, cuối cùng vẫn không nhịn được, bỏ lại hắc một mình, lão đảo chạy về phía toilet .

Toilet của khách sạn năm sao luôn mờ ảo, đèn trên tường dịu dịu, nàng vốc nước lên mặt, lơ mơ nhìn chính mình trong gương, lúc rửa mặt ánh mắt nhìn như vô hình. Cận thị 4 độ, lại thêm ánh đèn tản mát, ban đêm nhìn cái gì cũng mơ hồ. Mơ hồ cũng tốt, trên thế gian có nhiều chuyện, nhìn xem không rõ lại là điều may mắn.

Nhưng có đôi khi, mơ hồ cũng không hẳn là chuyện tốt. Nàng ra khỏi toilet, nhìn khắp từ đại sảnh đến hành lang, ngửa mặt lên trời thở dài. Vừa rồi lúc đến vốn không nhìn kỹ, lúc này lại hoàn toàn không nhận ra đường đi, mắt cũng không nhìn rõ, nàng chỉ có thể chọn đại một lối, sự thật chứng minh, đường nào cũng có thể đến Rôma. Nàng đi vào một cái đại sảnh, nhìn thấy cái ban công quen thuộc, lại nhìn thấy Tiểu Lê đau khổ vì tình giờ chén rượu.

Nàng cảm thấy hắn thật không đáng mặt nam nhi, hắn nói lão Phật gia là cực phẩm thì sao, năm xưa khi nàng bị Dương Miên đá cũng không đến nỗi như vậy. Rượu uống cả đêm nay dường như xông lên đầu, nàng bước nhanh qua, đoạt lấy chén rượu của hắn. Hắn cứng người, hiển nhiên là không nghĩ tới có người làm như vậy.

“Tiểu Lê, không phải chỉ là 1 nữ nhân thôi sao? Trên đời còn bao nhiêu người khác. Tỷ tỷ nói cho cậu biết, không có khó khăn nào là không vượt qua được. Hôm nay nói yêu chết đi sống lại, mai cũng có thể thần nhiên nói chia tay, cả đời không gặp lại. Chìm trong đau khổ, chỉ bằng tìm quên trong cuộc sống. Cứ nghĩ cái không có được chính là cái đẹp nhất. Tỷ tỷ người đây cũng từng thất tình tưởng chết đi được, kết quả như thế nào? Rốt cuộc bây giờ vẫn còn sống sờ sờ ra đây.” Tay nàng gắt gao nắm lấy tay hắn, nén tiếng thở dài. Ánh đèn trên hành lang mờ ảo, chỉ có thể nhờ ánh sáng từ đại sảnh hắt ra nhìn thấy gương mặt mơ hồ của hắn. Nàng nghi hoặc, sao nàng đi toilet có 1 lúc mà đã khác biệt nhiều như vậy. Đầu óc nàng trở nên hồ đồ, không đúng, hắn là Tiểu Lê cao, tuy rằng vẫn mặc bộ lễ phục màu đen, nhưng rõ ràng cao hơn rất nhiều. Còn nữa, trên người hắn có hương bạc hà tươi mát, không phải là nước hoa mà chính thực là hương bạc hà mới mẻ, giống như hương bạc hà ở dãy núi sau nhà nàng ngày xưa, làm cho nàng thoát khỏi không gian đục ngầu vị rượu. Suy nghĩ của nàng trôi đi thật xa, có điểm mơ hồ, ngay cả ánh mắt cũng thật mê ly.

Thấy hắn không đáp lại, nàng dùng sức chụp lấy cánh tay hắn: “Cậu có phải là đàn ông không vậy? Rốt cuộc có nghe hay không?” Tiểu Lê cũng say không nhẹ, lão đảo 1 chút, tay phải nắm chặt lấy lan can mới không bị nàng đẩy ngã.

Ngay cả khi nàng buồn bực như thế, Tiểu Lê cũng không phản ứng, “a women never runs away, a women never hides away, in order to survive...”, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, nàng lục tung túi xách, di động “Ba” 1 tiếng rơi ngay xuống đất, nhưng chuông vẫn tiếp tục vang lên như cũ. Nàng vịn vào lan can ngồi xuống, nhật điện thoại rơi ở ngay chân Tiểu Lê lên, vừa bật lên nghe đã nghe Cổ Duyệt từ bên kia hét lớn: “Lão Phật gia kêu cậu đến cứu giá, cậu đi tìm Tiểu Lê sao lâu như vậy, cuối cùng là biến đi đâu thế?” Nàng vẫn ngồi trên mặt đất, cơn say đột ngột biến mất phân nửa, không ngẩng đầu lên, lại thấy người kia giấy da sáng bóng, sau đó lại thấy bên cạnh người đó chống 1 cây gậy tinh xảo, nói là tinh xảo cũng không quá tí nào, nàng ngồi mà chân run lên, bụng như bị co rút, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, trời ạ, vừa rồi nàng đã nói những gì vậy. Thần tiên ơi, ai có thể cứu giúp nàng đây? Thế này mới biết cảm giác thế nào là muốn mặt đất nứt ra để chui xuống.

“Thật sự xin lỗi, lão tiên sinh” – Nàng không cả dám ngẩng đầu lên, lí nhí nói chỉ đủ cho người kia nghe thấy, rồi đột ngột đứng bật dậy, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi hành lang dài, chỉ để lại “lão tiên sinh” một câu cũng chưa kịp nói gì kia ở lại phía sau.

2. Chương 02

“Dung Ý, dậy mau!!! Cậu có biết mấy giờ rồi không? Khách sạn người ta đang giục trả phòng kìa..” Cổ Duyệt dùng sức lay, Dung Ý say rượu còn chưa tỉnh hẳn. Nàng vẫn bộ dáng đó, khuôn mặt luôn tươi cười sáng lạn, tối hôm qua uống rượu như uống nước lọc mà cuối cùng vẫn có thể vẫy tay cười nói chào đôi tân lang tân nương kia. Nhưng người vừa đi khỏi thì nàng cũng lao vào toilet nôn thốc nôn tháo đến độ không đứng dậy nổi, cuối cùng vẫn phải nhờ Lão phát gia tử tỷ tỷ đứng ra nói hộ, bộ dáng này chắc không thể về nhà được, nên bố trí căn phòng này cho nàng ngủ, thanh toán đầy đủ chi phí, coi như là phần thưởng cho tinh thần hi sinh cao cả của Dung Ý. Rõ ràng cả 2 nàng đều bị bọn họ ép buộc làm tùy tùng, nay lại khen ngợi, “thưởng” là đương nhiên...

“Cậu để cho mình ngủ thêm một chút đi, người ta đang mơ đẹp mà, xong rồi sẽ dậy ngay...” Nàng mơ hồ đáp lại, tiếng nói như phát ra từ trong chăn, lộ ra đôi mắt thâm quầng nhắm nghiền, khe xoáy người thay đổi tư thế rồi tiếp tục giấc mộng của mình.

“Cậu đừng ở lý chỗ này nha, mộng mơ cái gì? Tối hôm qua cậu ôm mình gọi “Dương Dương” gì đó suốt. Cậu khuyên Tiểu Lê đừng hy vọng nữa, kỳ thật chính cậu mới là người không thể từ bỏ. Dương Miên đã bỏ rơi cậu nhiều năm như vậy, vẫn chỉ có mình cậu ôm mộng cũ.” Tối hôm qua sau khi nôn trong toilet đến không còn chút sức lực nào, Dung Ý còn ôm nàng khóc kêu Dương – Dương của ta đâu? Cổ Duyệt nghe được, trong lòng lên men, Dung Ý nắm đó cùng Dương Miên - dấu là còn đi học nhưng mọi người đều biết. Người ta đều nói Dung Ý mơ mộng xa vời, “đũa mốc đòi chài mâm son”. Tuy rằng Dung Ý và nàng thân thiết chẳng giấu nhau điều gì, nhưng chuyện xảy ra nàng cũng chỉ biết qua loa, không dám đi sâu vào chuyện riêng tư... Dung Ý kia tính tình cổ quái, gặp hoàn cảnh này cũng không khuất phục, đối với chuyện tình cảm, nàng kiên cường hơn ai hết.

Dung Ý vẫn trằm kín chăn, đầu óc lại ông lên một tiếng, từ từ khôi phục tinh thần. “Haha, không phải muốn trả phòng hay sao? Cậu đợi mình tắm rửa, thay quần áo cái đi.” Nàng một tay tung chăn, đôi mắt to tròn như cá vàng tím tím cười nhìn Cổ Duyệt.

Cổ Duyệt thở dài, cứ để nàng tự lừa mình dối người đi, đây cũng chẳng phải chuyện ngày một ngày hai có thể quên. “Cậu nhanh nhanh thay quần áo cho đi, đêm nay hẹn gặp khách hàng quan trọng ở Pháp Lan, quần áo mình đã lấy giúp cậu rồi đây, đợt lát qua công ty lấy chút tư liệu rồi đi luôn.” Nàng có chìa khoá nhà Dung Ý, chuyện này cũng có nguyên do, đừng nhìn Dung Ý bề ngoài giống nữ nhân hiện đại, từ xưa đến nay, vô luận là chỉ số IQ hay EQ đều thấp không ngờ. Trải qua vô số lần mất chìa khoá, nàng mới cố ý giúp Dung Ý giữ lại một cái phòng khi cần dùng.

“A, chúng ta người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Cổ Duyệt cậu còn đảm đương nhiệm vụ là thư ký của mình, mình thật đúng là thụ sủng nhược kinh (được đối xử tốt tự nhiên lo sợ)”. Nàng không có gì nhiều, bằng hữu như vậy là tất cả của nàng, giúp đỡ nàng đi qua tất cả khó khăn.

“Đi...” Cổ Duyệt ném cái gối về phía nàng rồi xoay người đi ra phòng khách, tiếng khoá cửa tanh tách vang lên, Dung Ý khuôn mặt tươi cười như trước, song ý cười long lanh trong mắt thoát biến mất.

Cổ Duyệt đã nói đúng, cả đêm qua nàng đều mơ thấy anh, chân thực đến mức thiếu chút nữa nàng đã tin là thật, cũng có thể ngay cả chính nàng cũng không muốn tỉnh giấc mộng đó. Cố gắng đến vậy để lừa mình dối người, cuối cùng vẫn chỉ là công dã tràng.

Ngoài cửa sổ, bầu trời mù mịt, mưa nơi thành phố luôn làm người ta trở tay không kịp, trên đường, những người không mang dù chật vật chạy trốn, trong đó không thiếu những người ăn mặc chỉnh tề. Năm xưa, nàng cùng anh cũng bắt đầu từ một ngày mưa, đó là một đoạn ký ức mà hơn mười năm qua vẫn làm mưa làm gió trong lòng nàng, không biết bao giờ mới thôi vẩn vơ.

Mưa ngày một to, lá cờ đỏ ở trường học chỉ cách hơn mười thước cũng trở nên mờ ảo. Lơ đãng liếc nhìn một người cầm ô kiếng chân chờ đợi con mình tan học, ngòi bút trong tay nàng bỗng nhiên hung hăng tỳ mạnh xuống bản nháp mỏng manh, hằn lên vết mực.

“A, cậu tính không được còn phát giận hả?” Cậu ta ngó đầu sang, lại lộ ra hàm răng ma quỷ của mình, Dung Ý vốn chẳng vẫn thường coi cậu ta như đối thủ một mất một còn, lẳng lẳng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dương Miễn nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy tờ nháp kia, chỉ thấy trên mặt giấy đầy chữ “Ô ô ô...” to nhỏ ngang dọc đủ kiểu, cậu xì một tiếng bật cười, “Cậu không mang ô, nên chỉ có thể ngồi trong này đem ô ra vẽ?” Tiếng nói mang đậm khẩu âm phương bắc, ở thị trấn phía nam này nghe thật lạ, không được tự nhiên.

“Liên quan gì đến cậu?” Nàng nhanh chóng đứng lên thu thập đồ đạc của mình, đầu cúi thấp, nhưng tóc mái của nàng quá ngắn, không che được hàng lông mi dài cong vút của nàng, trông thật sự mê người, mỗi lần chớp mắt đều khiến cậu ta ngửa ngáy tâm can.

Cậu vội đuổi theo nàng, ở góc cầu thang âm u chặn nàng lại, đưa ô cho nàng, nói: “Không phải không mang ô sao? Lấy của mình mà dùng đi.”

Nàng khẽ cắn môi đẩy cậu ra, đi như chạy xuống cầu thang, lao vào trong màn mưa. Cậu ta không biết, cũng chẳng ai có thể hiểu, đến tận bây giờ nàng vẫn không mang ô, vì nàng luôn chờ đợi có một ngày, ba nàng cũng giống như ba của các bạn cùng học, cầm ô ở cửa chờ nàng. Đây là ước vọng từ hồi nàng 5 tuổi, bắt đầu đến trường, đáng tiếc, cho tới bây giờ vẫn không thành hiện thực.

Nàng rất cao, chạy trốn cũng nhanh, cậu ta nhìn nàng giống như mũi tên lao vào trong mưa, bên ngoài thật đáng sợ, sấm sét liên hồi. Cậu không kịp mở ô ra, cũng chạy theo nàng ra ngoài, mưa to như trút nước, trong chốc lát đã ướt đầm toàn thân.

Ra khỏi cổng trường cậu mới đuổi kịp nàng, dùng sức nắm cánh tay nàng kéo lại, nhìn thấy mưa ướt đầm mái tóc ngắn của nàng, dán sát vào da đầu. Hàng lông mi cong vút kia ướt đầm khê lay động. Không biết vì sao, cậu chỉ biết là nàng vừa khóc, nước trên mặt không chỉ có nước mưa, còn có nước mắt của nàng.

“Cậu nhàn rồi nhiều chuyện hả?”- Nàng khịt khịt mũi, muốn rút tay ra, lại bị cậu ta dùng sức nắm chặt đến mức nàng bắt đầu thấy đau.

“Mình thích bạn, Dung Ý.” Thanh âm của cậu rất thấp, gọn gàng dứt khoát, nói thẳng chủ đề, tiến thẳng vào trái tim của nàng. Nàng mở to đôi mắt cận thị nặng của mình, ngơ ngác nhìn, vài giây sau mới phản ứng lại. Cậu ta nói thích, trong đầu nàng hiện lên trăm ngàn ý niệm, hiệu trưởng từng nghiêm khắc nhắc nhở không thể yêu sớm, không được giống như A Liên ở thôn bên kia mười sáu tuổi đã bỏ đi theo 1 nam nhân... Cuối cùng, nàng sức tỉnh, buông 1 câu: “Đồ thần kinh!”

Cậu ta làm sao có thể thích nàng? Sau này nàng hỏi đến trăm ngàn lần, cậu ta chỉ lộ ra nụ cười với hàm răng ma quỷ kia ứng phó với nàng.

“Dương Miễn, từ thành phố N chuyển về đây học, về sau mọi người để ý giúp đỡ bạn nhé!”, chủ nhiệm lớp cuối cấp hiền hoà mà lại có phần mơ mộng, tốt nghiệp mới được 2 năm đã bị điều đến trường trung học trọng điểm của huyện, còn trẻ nên cùng đám học trò rất dễ hoà đồng. “Nga, đúng rồi, cán sự học tập đem bài thi tuần trước phát cho các bạn.” Chủ nhiệm quay đầu nhìn nàng đứng bên cạnh bạn mới, lại nói: “Dương Miễn ngồi cùng ai bây giờ nhỉ?” Ánh mắt nhìn lướt qua một lượt cả lớp.

“Thưa cô, em mới tới, hi vọng có thể nhanh chóng hiểu được cách học tập ở đây, tốt nhất là ngồi cạnh cán sự học tập, như vậy em không hiểu gì có thể hỏi thêm được ạ.” Dương Miễn thấp giọng nói nhỏ với chủ nhiệm, xong còn tươi cười, nụ cười như mèo con, đặc biệt khiến người ta yêu thích.

Dung Ý cầm tập bài thi đang chuẩn bị phát xuống rõ ràng cũng nghe được, giật mình sửng sốt, nhưng cũng không ngăn ngại, vui vẻ cười, giúp đỡ bạn học vốn là việc khiến nàng vui nhất, nàng thích kết giao bằng hữu, cũng đặc biệt mong muốn có tình cảm chân thành. Nhưng sau này nàng mới phát hiện, cái tên kia muốn ngồi cạnh nàng là có ý đồ kín đáo.

“Dung Ý, bài toán này giải như thế này nhanh hơn, cậu xem xem, trước tiên hàm số này...” Dương Miễn bước đến bên bàn Dung Ý, tay cầm bút viết vào bản nháp trên mặt bàn, nhanh chóng tính toán.

Nàng nóng mặt nhưng vẫn cười cười, “Cám ơn, mình muốn làm theo cách của mình.”

Cậu ta ngượng ngùng cười, quay đầu lùi về, giả bộ tiếp tục nhìn vào sách. Đây không phải là lần đầu tiên, rõ ràng cậu ta học rất giỏi, hiểu biết hơn nàng nhiều, lại còn cố tình nói với chủ nhiệm “nhờ nàng kèm cặp”.

Ghê tởm, đáng ghét, chẳng phải là muốn chiếm vị trí của nàng sao? Nhớ lại lúc cậu ta cười nhe răng như con mèo, còn tưởng cậu ta đáng yêu, kỳ thực càng ngày càng giống ma quỷ.

“Dung Ý, cậu không phải nói đề vật lý này thật dễ sao?” Bài thi vật lý vừa được phát, Dung Ý làm sai 1 bài, mà Dương Miên làm đúng toàn bộ. Nhìn vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của cậu ta, nàng trừng mắt liếc 1 cái.

“Thật ngại quá, lần này lại làm tốt hơn cậu 1 chút rồi.” Xem bộ dáng cậu ta xin lỗi thật là đối trá. Tự đáy lòng nàng thấy khinh bỉ cậu ta.

Giờ ăn trưa, đa số học sinh nhà xa trường đều mang cặp lồng cơm đến trường để ăn, mỗi khi Dương Miên từ phía sau nhìn qua cặp lồng cơm của Dung Ý đều nhẹ nhàng lắc đầu thở dài một tiếng, nói: “Sao cậu lúc nào cũng chỉ có cơm trắng cùng rau xanh thế? Đến đây, ăn nhiều một chút đi!” Vừa nói lại vừa hướng cặp lồng cơm của nàng đưa đồ ăn đến, các cô gái khác nhìn thấy như vậy đều cảm động đến chết, nhưng phía sau lại thêm một câu làm người ta học máu ngã xuống đất, “Cậu đừng nghĩ rằng mình cao là tốt rồi, xem lại phía dưới a, ăn ít vậy, gầy không thể nhìn nổi.” Ánh mắt còn lơ đãng nhìn xuống ngực nàng. Dung Ý lúc đó chỉ muốn đem cặp lồng cơm đổ lên đầu cậu ta.

Nhưng từ hôm mưa, sau câu nói đó, Dương Miên dù cố ý hay vô tình cũng âm thầm thể hiện, vào lúc đó, thích một người cũng chỉ là giúp thu bài tập, lau bảng đen... Nhưng nàng không nghĩ tới cậu ta dám ngang nhiên cầm tay nàng trong tiết thể dục, cuối giờ còn lái xe đưa nàng đi ăn bao nhiêu đồ ăn vặt, thậm chí ngang nhiên ở lớp học tuyên bố “chuyện của bạn ấy cũng là chuyện của mình”. Lúc mới bắt đầu nàng cũng phản đối, nhưng không biết vì sao, dần dần nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, nàng lại không đành lòng cự tuyệt. Bởi vì nàng thực sự thích ngồi cùng cậu, thích cãi nhau cùng cậu, thích cậu lúc nàng gặp đề khó đều dùng giọng bắc nói “Cậu không phải là Dung Ý sao?”.

Cho dù là sớm chiều đều ở chung như vậy, nàng cũng chưa dám làm gì vượt quá khuôn phép, vì các thầy cô đều nói yêu sớm đối với học sinh chỉ có hại chứ không có lợi gì, nàng càng không dám xem nhẹ tương lai của chính mình. Nàng có khát vọng muốn đi khỏi nơi này. Mỗi lần cảm ớn lạnh trong nhà nàng lại như được tiếp thêm sức mạnh, nên cái gì nàng cũng đều có thể quên, đau đớn của chính mình cũng quên...

Nhưng có những việc không cần trốn tránh, không cần sợ hãi, bởi vì đó chính là số mệnh...

Nhà nàng cách thị trấn khoảng hơn hai giờ đi bộ, hơn nữa đường đi lại là đường núi quanh co khúc khuỷu, người ở thưa thớt, căn bản không có xe cộ. Để tiết kiệm tiền ở ký túc xá, mỗi ngày nàng đều đi bộ khoảng 5 tiếng đến trường.

Mùa đông tối sớm, nhiều khi 5 giờ chiều trời đã mờ mịt. Hôm đó là thứ sáu, cũng là ngày đại hàn, nàng đi trên đường, chân tay như muốn đông cứng lại, ở vùng núi này nhiệt độ còn thấp hơn ở bên ngoài, đêm xuống cảm giác lá cây như cũng đóng băng. Nàng cầm đèn pin soi quanh, bàn tay đỏ ửng vì lạnh. Vừa rồi nàng ở lại văn phòng giúp giáo viên sửa lại bài thi, lúc về để quên găng tay, đó là đôi găng tay duy nhất của nàng, nghĩ tới cuối tuần này làm việc ở nhà, nàng thở dài, thật là bi thảm.

“Dung Ý...”

Nàng giật mình, có người gọi nàng sao? Không thể nào, ảo giác, nhất định là ảo giác. Tuy rằng nàng vốn không tin chuyện ma quỷ, nhưng lúc trời đất tối tăm thế này, trên đường núi không một bóng người, không thể không có một chút sợ hãi.

Nàng còn chưa kịp định thần, 1 bàn tay đã chụp lấy vai nàng, khiến nàng hoảng sợ đánh rơi cả đèn pin, không còn chút ánh sáng. Nàng rưng rưng sắp khóc, lại nghe phía sau có tiếng thở gấp gấp, dứt quãng nói: “Cậu... thật đúng là cầm tinh con ngựa... đi nhanh như vậy...”

Đợi chút, giọng này sao nghe quen vậy? Lúc này nàng mới dám quay đầu, vừa thấy người kia phồng miệng phun ra từng ngụm, từng ngụm khí trắng, mặt mày cũng trắng bệch. Lập tức nàng định thần hỏi dồn dập: “Cậu làm cái gì vậy? Trời tối thế này định dọa chết mình có phải không?” Giọng nói đầy vẻ xem thường, đúng thật là thiếu gia ăn no không có chuyện gì làm a. Nàng ngồi xuống nhặt đèn pin lên, rơi như vậy, chiếc đèn pin cũ này lại tắt mất rồi.

Dương Miên vẫn thờ đốc, chắc là chạy đuổi theo nàng một đoạn đường dài, hai tay chống xuống gối, ngực

phập phồng một hồi lâu, mới đem đôi găng tay ném cho nàng. Lúc tan học về đi qua văn phòng, thấy đôi găng tay cũ nát của nàng nằm trên bàn của giáo viên chủ nhiệm, cậu cầm lấy, không nói gì, để vào túi xách của mình.

Nàng thấy mặt cậu đỏ bừng, lấm tấm mồ hôi, thời tiết thế này còn có thể chạy đến mức này, rồi cúi đầu thấy cậu ta lại đưa cho mình đôi găng tay, là loại găng tay của con trai, rất to, nghĩ thầm dùng cũng không tiện, ấp úng nói: “Cậu đem cho mình rồi lấy gì mà dùng?”

“Nhà mình có nhiều, cả màu lam, màu trắng, màu đỏ...” Cậu nói một mạch.

Hoá ra là cậu ta khoe ạ.

“Cậu chạy nhanh về nhà đi, đêm khuya lạnh hơn đây.” Nói xong cậu ta liền tháo khăn trên cổ quàng cho nàng, lại đem đèn pin của mình để vào tay nàng. Hương vị của cậu vây quanh, còn có chút ấm áp nhẹ nhàng theo gáy rơi vào trái tim nàng.

Nàng sửng sốt mất hơn mười giây, rồi đem đèn pin đặt lại vào tay cậu ấy, “Cậu không quen đường ở đây, cầm lấy đi. Đường về nhà mình nhắm mắt cũng có thể đi được.”

Cậu lại kiên nhẫn một lần nữa nắm lấy tay nàng buộc nàng cầm đèn pin, “Cậu là con gái, đi đường núi hoang vắng thế này, nguy hiểm lắm. Chần chừ lát nữa sương dày lắm, mình phải về đây kéo bà nội lo lắng.” Cậu nhìn nàng một cái rồi xoay người bước đi.

Nàng cảm thấy hốc mắt mình nóng nóng, có cái gì đó ấm áp rót vào trong lòng, cho tới bây giờ chưa có ai đối tốt với nàng như vậy, ngay cả ba nàng cũng chưa từng lo lắng rằng một cô gái như nàng đi ở đường núi như thế này sẽ có nguy hiểm, không có ai để ý nàng có đeo găng tay hay không, không ai đuổi theo nàng đường xa đến thế để đưa cho nàng... Nàng từ nhỏ đã sớm thiếu tình yêu thương, ai đối xử tốt với nàng, nàng chỉ hận không thể giống như chú chó con vẫy đuôi mừng người ta. Nàng cũng cố gắng muốn làm cho mọi người xung quanh yêu quý mình, nhưng cũng chưa bao giờ được như mong muốn. Nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có một người giống như thiên thần hạ cánh xuống bên nàng như vậy.

“Dương Miên...” Nàng gọi cậu bằng giọng mũi, cậu hơi nghi hoặc quay đầu, lại cảm thấy nàng giống như cơn gió chạy đến trước mặt, nhẹ nhàng đặt lên má cậu 1 nụ hôn. Sau đó để mặc cho Dương Miên sững sờ đứng ở đó, nàng xoay người chạy như bay về nhà, cảm giác mặt nóng bừng như bị thiêu cháy. Trời ạ, nàng đã làm cái gì thế không biết?

Cậu vẫn không nhúc nhích, đứng yên ở đó nhìn nàng nhanh nhẹn như một chú nai con chạy xuyên qua chỗ quanh co khúc khuỷu, đến tận khi ánh sáng mỏng manh của đèn pin biến mất khỏi tầm nhìn, cậu mới đưa tay ôm lấy hai bên má, có phải vừa rồi vì chạy bộ khiến mặt hắc đỏ ửng mãi không thôi, tim đập điên cuồng. Tiếng nhạc từ sơn trại xa xôi truyền đến như vũ khúc, thanh âm khoan thai mà lại vô cùng cảm động, nhẹ nhàng len vào trái tim của cậu.

Đêm hôm đó, Dung Ý trần trọc lăn lộn khắp giường không sao ngủ được, ở đầu giường để đôi găng tay cùng khăn quàng của cậu ấy, dường như vẫn còn vương lại chút ấm áp từ ai kia, nghĩ miên man không biết tuần sau đi học sẽ đối diện với cậu ấy như thế nào, rồi làm sao giấu diếm được thầy cô và bè bạn... Sau đó nàng mới sực nhớ không biết làm sao mà cậu ấy biết được nhà của nàng ở đâu, cậu ấy vốn là người ở tỉnh khác đến, làm sao có thể quen thuộc được con đường núi quanh co khúc khuỷu ở nơi này.

Cuối cùng, nàng vẫn hưng phấn như thế chìm vào giấc ngủ mơ mơ màng màng, câu hỏi trong lòng đến ngày hôm sau cũng không còn nhớ đến, đến tận cuối cùng, nàng cũng chưa từng có cơ hội hỏi anh

3. Chương 03

Ngôi nhà lớn đứng sừng sững, lặng lẽ. Tuy là chưa đến nỗi tiêu điều, màu đỏ sậm bị thời gian phai pha đã chuyển thành loang lổ. Bên trong đã được tu sửa, vừa mới mẻ lại không mất vẻ ấm áp. Nhà ăn có một chiếc lò sưởi, tao nhã và cổ kính.

“A, ở nơi này, hai ngày nay thật là náo nhiệt. Hôm qua kiểm tra, quản lý nhà đất, bảo vệ môi trường... các ban ngành đều đến đây, hôm nay lại thêm ai nữa không biết? Chủ tịch hội đồng quản trị và các cổ đông lớn nhỏ đều có mặt. Xem chừng còn có phần tấp nập hơn hôm trước.” Ở quầy bar của tầng 3 có hai người nhâm nhi rượu đỏ, trong đó có một lão chừng 60 tuổi bụng phệ.

“Sau hai ngày, không khéo lại có một “tân vương””. Người trung niên mặc đồ đen nhẹ nhàng nâng ly rượu, thông thả nói.

“Đó là thần thánh phương nào vậy?”- Lão bụng phệ hỏi, trên mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc.

“Tịch thiếu.”- Người mặc đồ đen thở dài, cũng khó trách công ty của mình chiếm ưu thế hơn người ta mà lại thất bại. Cứ nhìn người đỡ đầu cho họ thì biết.

“Thiếu gia nào mà có thể cản đường người nổi? ”. Lão bụng phệ nhú mày, nghiêm mặt hỏi.

“Nhị gia nhà họ Lý. Ngoài ra đâu còn ai có thể công nhiên phá đám chúng ta. Cũng chẳng trách được, về sau còn phải nhờ cậy người ta chỉ bảo đường đi nước bước nữa.”

“A, hần không phải làm đầu tư sao? Sao lại nhảy vào bất động sản thế này?”

“Haha, cha hần là ai, anh hần là ai, thế lực nhà mẹ đẻ của hần bên kia như thế nào. Muốn lên mặt nói mấy chuyện to tát dễ như trở bàn tay, hưởng gì cái hạng mục nhỏ bé này.”

“Hần ở lại Bắc Kinh cũng được mà, sao lại về thành phố S này?”

“Đó không phải là tiền hô hậu ủng sao? Hần cùng anh trai, người nam kẻ bắc nhưng thật ra hòa hợp như cá gặp nước.” Người đàn ông trung niên ánh mắt hướng về phía căn phòng sát dãy ghế VIP, cười đầy hàm ý.

Nhà hàng này có 1 phòng dành riêng cho VIP, bồi bàn cười tươi bưng lên bàn các món ăn: Đây là sa lát rau xanh, trên mặt phủ phô mát Hi Lạp trắng như tuyết, điểm chút táo màu hổ phách, chiếc đĩa vuông đựng cam mật và nho tươi, sáng màu vàng chanh pha hồng phấn, bên cạnh để lọ dấm màu sẫm Italia, màu sắc hài hòa tươi sáng.

“Tịch thiếu gia, lần này chúng ta hợp tác thật là đáng mừng.” Giám đốc điều hành Trung Thái cười cười nâng chiếc ly chân dài, cúi người cung kính hướng về phía người đang ngồi trên ghế sofa đối diện anh mời rượu. Những vị quản lý khác ngồi bên cạnh cùng đồng loạt nâng cốc.

Người ngồi trên chiếc ghế sofa đó mặc bộ quần áo màu lam, cổ áo để mở, vẫn ngồi yên tựa lưng vào ghế, chân trái hơi co, chân phải thon dài duỗi nhẹ, dường như không để ý đến xung quanh nhưng vẫn toát lên khí chất bất phàm. Nhìn qua người đang kính rượu mình, anh tùy ý cầm lấy chén rượu trên bàn nhẹ nhàng chạm vào ly của người kia, nhẹ như không, lại giống như có phần ngạo mạn.

Chiếc bàn dịch chuyển, “Kính các vị”, anh tế nhị uống một ngụm rượu đỏ, khiêm tốn và nhã nhặn. Cho dù là ngồi yên cũng toả ra khí thế khác người, không ai phát hiện ra chân anh có vấn đề gì, đến lúc anh muốn đứng dậy mới duỗi thẳng chân phải, một tay vịn vào ghế, một tay nắm lấy cái gậy bên cạnh chống xuống, dùng lực chống để đứng lên, hơn nữa đùi phải thoát nhìn cứng ngắc, không có độ linh hoạt, toàn bộ lực phải dựa vào chân trái. Động tác thuần thục, không có gì là vấp vả, làm cho mọi người đứng lên đưa tiễn, những kẻ bụng phệ kia tự dưng thấy đổ mồ hôi.

Tất Kiến Danh nháy mắt ra dấu cho cô gái mặc bộ tiểu lễ phục kiểu cách, trang điểm xinh đẹp ngồi bên cạnh Lý Tịch, nàng hiểu ý, nhẹ nhàng đỡ một bên anh, cử chỉ vô cùng quen rû. Không ngờ khi Lý Tịch chạm nhẹ vào nàng thân thể chợt cứng đờ, lông mày nhíu lại một chút, đứng lên, nhẹ nhàng bỏ tay nàng ra, ngữ khí thản nhiên nhẹ giọng nói câu: “Cảm ơn”. Động tác tiếp theo của anh lại khiến người ta không sao trút được gánh nặng, anh rút ra một cái khăn tay, tỉ mỉ lau từng chút từng chút một chỗ vừa rồi cô gái kia chạm vào, sau đó bỏ lại trên bàn rồi bỏ ra ngoài, không để ý đến ánh mắt mọi người trong phòng đang chăm chú nhìn mình.

Tất Kiến Danh cũng lập tức đi theo ra ngoài, hai người đứng ở lô ghế VIP gần cửa, vẫn là họ Tất cất tiếng, “Tịch thiếu, vừa rồi là...”

“Tôi sẽ bỏ qua, lần sau đừng tìm loại đó đến đây.” Lý Tịch một tay nhẹ nhàng chỉnh cà-vạt, thanh âm bình tĩnh mà lạnh nhạt, lại giống như một câu nói đùa.

Trên hàng lang gió lạnh nhẹ thổi tới là cho không khí oi bức giữa hè trong nhà hàng biến mất, nhưng đứng nhìn Lý Tịch chống gậy rời đi, trên trán Tất Kiến Danh không khỏi lấm tấm mồ hôi lạnh. Xem ra Lý Tịch này không phải người dễ ứng phó.

“Cái gì? Cậu thật sự nhận lời cầu hôn của anh ta? Không thể nào!!! Chúng đồng bệnh tương liên, Cổ Duyệt cậu rốt cục cũng muốn chui vào nắm mộ hôn nhân?” Trên hành lang tầng hai của nhà ăn, Dung Ý mặc bộ đồng phục công sở nghe Cổ Duyệt nói nàng đã nhận lời cầu hôn của bạn trai học cùng từ hồi đại học, kinh ngạc há hốc mồm...

“Cậu đừng có làm ầm lên như vậy, không phải cậu vừa nhận lời sẽ giữ kín chuyện này sao?” Cổ Duyệt có phần không thoải mái nhìn quanh, sợ người ta coi các nàng như quái vật.

“Cậu làm sao có thể nhận lời cầu hôn của anh ta đơn giản như vậy được? Mau nói cho mình biết, có đầy đủ nhẫn kim cương lớn như cái clip gì gì đó mà người con trai nhảy dù cầu hôn a, thật là lãng mạn...” Dung Ý cười như thể nàng chính là nhân vật chính trong clip đó, đắm chìm trong mơ màng.

“Cái clip đó là “All about loving you”...” Cổ Duyệt tức giận nhắc nhở nàng.

“A, đúng rồi đó, chính là bài hát đó. Không được, đêm nay cậu phải tới nhà mình, để cho mình thẩm vấn kỹ càng một chút, quá trình cầu hôn rất cuộc là thế nào...” Dung Ý hết lần này đến lần khác cười ngây ngô làm cho người ta hoàn toàn không nói được gì.

“Mình không tới nhà cậu. Cậu ở tận tầng bảy, phòng thì bị nắng chiều chiếu thẳng vào, hơn nữa lại không có thang máy, mỗi ngày đi lên đi xuống mệt chết đi được.” Vừa nhắc đến phòng ở của Dung Ý, Cổ Duyệt lại thấy tức chết đi được. Nhớ hôm đó vừa tốt nghiệp đã nói tiền thuê nhà không nghĩ đến nữa, thế mà đến giờ vẫn không chịu chuyển đi, còn lớn giọng nói là phong thủy tốt, mỗi ngày đến công ty đều thở không ra hơi.

“Tầng bảy thì sao, lucky seven (số 7 may mắn) cậu không hiểu sao? Không có thang máy thì vừa vặn để rèn luyện thân thể, mình còn tiết kiệm được tiền đến trung tâm tập thể dục thẩm mỹ.” Nàng làm ra vẻ mặt không phục trả lời Cổ Duyệt. Cái phòng đó tuy rằng hơi nhỏ, hướng hơi kém một chút, nhưng chủ nhà lại rất tốt. Lúc thuê phòng, nàng ở liên tục bốn tháng không trả tiền thuê nhà, người ta cũng vẫn không đuổi nàng đi. Trong lúc nàng khó khăn nhất, một chút tình cảm như vậy cũng làm lòng nàng ấm áp, giúp nàng tiếp tục phấn đấu.

“A woman never shows her fear, a woman never shows her tears, in order to survive...” đã bao năm qua, ngoài chuyện Dung Ý không chịu chuyển phòng ở khiến Cổ Duyệt không chịu nổi còn có tiếng chuông kiên trì đó, mỗi lần Cổ Duyệt nghe được đều muốn trợn tròn hai mắt, mà Dung Ý lại giải thích là ca từ của khúc nhạc đó thật hay, trực tiếp nói lên tiếng lòng của đa số thiếu nữ, quả thực là xúc động.

Dung Ý nhìn nhìn màn hình, giờ điện thoại lên ý bảo Cổ Duyệt vào trong ngồi trước, nàng theo cầu thang đi xuống tầng một vào trung đình. Trung đình này vốn làm từ thân trúc, xung quanh là một cái ao kè đá cẩm thạch xung quanh, trong ao không có cá, chỉ có vài chiếc lá sen, thực sự làm người ta cảm thấy nhà ăn kiểu Pháp này thật tươi mát, khác biệt với các nhà hàng Trung Quốc khác. Nàng 1 tay cầm di động tiến đến bờ ao ngồi xuống, một tay khua khua nước trong ao, khuấy động ánh đèn treo trên cây trúc phản chiếu trong ao, ánh sáng lung linh xao động, lúc sáng lúc tối chiếu vào mặt nàng. Nơi này ít người lui tới, thật sự yên tĩnh giống như hình ảnh trong một bộ phim.

Lý Tịch vừa bước xuống lầu, đứng trên tầng hai đối diện với trung đình, phóng tầm mắt nhìn xuống đất, chợt chú mục vào dáng người bên trung đình. Vốn là lúc trên lầu anh cảm thấy không thoải mái lắm.... Vừa rồi nàng và bạn ở hành lang lầu 2 lớn tiếng nói chuyện anh đã nhận ra nàng, vẫn nói cười âm ỉ cùng sắc rượu trên mặt, quan trọng nhất vẫn là tiếng chuông đó. Tối hôm đó đi cùng cha đến dự tiệc anh uống thực không ít, lúc nàng đến ban công chỗ anh đứng, anh cũng chỉ nghĩ nàng giống đám con gái vây quanh mình nên cười mà cho qua, không ngờ là do nàng uống say nên nhận lầm người, cuối cùng trước khi đi còn gọi anh là “lão tiên sinh” khiến anh chút nữa nghẹn chết. Hôm nay lại chạm trán với nàng ở trong này, vốn tưởng này cũng chỉ là khách qua đường, nhưng nhìn thấy một bức “trúc hạ liễu thủy đồ” trước mắt, anh nghĩ thầm nữ nhân này cũng thú vị đây.

Dung Ý vẫn thản nhiên nghe xong điện thoại, đột nhiên muốn ngắm hình bóng mình trong nước, song chẳng

thấy được gì, đành trở lại chỗ dây ghế, bỗng thấy chút hứng thú, he hé khoe miệng, thầm đếm “1, 2, 3...”. Nàng vốn là như thế, vô luận gặp phải chuyện gì đều có thể khôi phục tâm trạng trong nháy mắt, không phải là không biết vui buồn, không phải là đeo mặt nạ giả tạo, mà theo cách nói của nàng, khả năng tự lành của nàng cao hơn người khác, nên rất nhanh có thể khôi phục lại tinh thần. Kỳ thật trên đời này, năng lực phục hồi của mọi người đều mạnh mẽ, chỉ có điều người ta không biết cách mà thôi.

Lúc lên lầu, ở ngay gần cửa sổ sát đất kế bên có người cầm di động nói nhỏ nhẹ, ánh đèn thiên hoa trên hành lang rơi trên người đó, từ cầu thang nhìn sang chỉ thấy khuôn mặt nhìn nghiêng, cho dù chỉ thấy hình dáng mơ hồ của người đó, nàng vẫn có thể cảm giác được cảm xúc mãnh liệt của anh. Hình dáng thâm trầm nhưng cả người toát lên vẻ thâm thúy mà trầm ổn, tay nắm gậy chống trông như quý tộc thời trung cổ, nhìn anh vậy thật nhìn không ra là có tật. Dung Ý quay đầu nghĩ, không phải đến giờ vẫn có tầng lớp quý tộc như thế chứ?

Lúc nàng đi qua bên người anh, anh vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ, cúi đầu nói chuyện điện thoại, giọng nói nhẹ nhàng, nhìn lơ đãng, cũng chẳng liếc nhìn nàng. Tuy không quen biết anh nhưng trong nháy mắt, Dung Ý thấy mùi hương như từng gặp qua, tự hỏi mình liệu có phải khứu giác tốt quá hay không, dù sao cũng có ấn tượng sâu sắc với hương vị bạc hà mới mẻ này, đánh thức từng tế bào trong cơ thể nàng. Ra ngoài lăn lộn nhiều năm, nàng cũng đã quen với các loại hương nước hoa khác nhau dành cho nam giới, nhưng mùi hương này chắc chắn không phải mùi nước hoa. Đây chỉ đơn giản là hương bạc hà thuần túy tinh khiết, quyến rũ khác biệt hoàn toàn các loại nước hoa bình thường.

Nàng lục tìm trong trí nhớ xem rốt cuộc đã từng ngửi thấy hương thơm này từ đâu, cuối cùng vẫn không thể nhớ ra, vẻ mặt mờ mịt quay lại ghế ngồi thờ ra, bị Cổ Duyệt lay gọi mới tỉnh lại, chính mình hôm nay còn có “nhiệm vụ” phải làm. Khi đứng lên cũng đã quên mất mùi hương nọ.

Dung Ý cả người đầy hơi rượu, mở cửa thoát hiểm ra, tay chạm vào cánh cửa rỉ sắt, bật đèn lên nhìn thấy chỗ khuỷu tay một mảng xước, sưng sốt hồi lâu. Kỳ thật nàng không có say, nhưng không hiểu tại sao trong lòng trống rỗng, đứng thất thần.

Sau khi tắm giặt xong xuôi, nàng bưng một cốc lớn trà xanh lên uống. Ở công ty, Cổ Duyệt thường cười nhạo nàng, cho dù không biết gì về trà đạo cũng không đến nỗi dùng cốc thủy tinh to dùng như thế để uống trà, một chút khí chất cũng chẳng có. Nhưng vấn đề của nàng chính là lưỡi biếng, đã khát khô cổ họng lại còn phải cầm cái chén trà tinh xảo nhỏ nhắn để uống, thật đúng là không phải phong cách của Dung Ý nàng.

Đang cầm cốc thủy tinh to kia ngồi bên cửa sổ, nhìn thấy cách đó không xa dưới đám lá cây mờ nhạt ven đường, một lũ sâu vây quanh ngọn đèn như thiêu thân lao vào lửa. Trước đây nàng cũng hay theo sau cha hỏi, vì sao lũ sâu này lại ngốc như vậy, biết rõ gặp lửa là chết nhưng vẫn cố gắng lao vào, sau này nàng hiểu được, đó là số mệnh. Thiêu thân lao vào lửa, đó là bản năng.

Trong đầu lại hiện lên cuộc điện thoại nhận được ở nhà ăn, những thanh âm bên tai như chưa từng dừng lại.

“Thực ra cũng không phải chúng ta muốn ép con, cũng biết một cô gái tỉnh lẻ như con lăn lộn ở thành phố lớn này chẳng dễ dàng chút nào, chính là đơn đặt hàng của dưỡng con lần này về thiếu rất nhiều, hàng hoá ở Quảng Châu cũng chưa về tới. Con nói xem chúng ta đâu có làm được gì, dựa vào mình mỗi hàng chỗ dưỡng con nuôi sống cả nhà, hơn nữa Mỹ Mỹ ở Bắc Kinh đi học cần tiền... Chúng ta...” Bác lựa lời nói khéo, thực ra nàng cũng biết, lúc trước khi cha bị bệnh có thể có nhiều tiền như thế để chi trả cũng không phải là dễ dàng.

“Con biết rồi bác. Số tiền còn thiếu đó con sẽ nhanh chóng hoàn lại cho các bác.” Giọng của nàng thực sự lãnh đạm, số tiền còn nợ là có thực, nàng cũng chẳng có gì bản khoăn. Nàng vốn giống cha, kiên cường và cao ngạo, luôn giấu diếm khó khăn của bản thân mình.

“Chúng ta không có ý đó, cha của con thật đáng thương, mắc bệnh như vậy đã sớm ra đi, cũng chỉ khổ cho con.” Bên kia truyền đến tiếng thở dài.

“Bác...” Nàng sợ hãi, mỗi lần bọn họ nhắc tới cha nàng, những chuyện cũ đã phủ bụi trong lòng nàng lại trở về, không cách nào che giấu. Nàng là đà điểu, là rùa, luôn muốn trốn tránh, hi vọng có thể quên những

buồn đau kia, không thể hiện ra ngoài.

“Ta cũng biết con là đứa con hiếu thuận, ngày đó cha con kiên trì muốn dẫn con về nhà, chúng ta cũng phản đối. Đã không nuôi nổi mình, lại còn giúp người ta nhận nuôi một đứa trẻ. Nhưng chính cha con lại nắm chặt tay con, cười tươi nói: đây là con gái của ta.” Giọng nói của bác đã có phần nức nở, “Bất quá ta biết cha con thương yêu con, cũng không làm tổn thương con. Lúc ấy con không lấy tiền của Dương gia là đúng, người Dương gia ta cho dù nghèo khổ cũng không đến mức không biết xấu hổ.” Chuyện của Dương Ý cùng họ Dương kia hồi học đại học, tất cả mọi người đều biết, bác đương nhiên cũng không thể không biết.

“Bác à, con đang có việc bận. Ngày mai con gọi cho bác sau được không?” Nàng luôn bắt buộc chính mình không được nghĩ đến nữa, cũng không muốn nghe thêm, có đau đớn một chút, nhưng mai sẽ đỡ hơn, tự lừa mình cũng có thể vượt qua được.

Thực ra từ nhỏ đến lớn, quan hệ của nàng cùng cha cũng không thật tốt. Cha là người nông dân chất phác, cả đời không kết hôn, ngay cả bác cũng nói, hồi trẻ cũng không thấy cha nói chuyện với người con gái nào nhiều. Bình thường cha cũng ít nói, mỗi lần Dương Ý cầm bài kiểm tra được 100 điểm về cũng không thấy cha có vẻ cao hứng, lại càng không thấy cha tức giận bao giờ, ở nhà chỉ chú tâm vào làm việc. Từ nhỏ đến lớn, nàng chỉ thấy cha thể hiện cảm xúc có hai lần, hơn nữa đều là vì nàng. Lúc ấy nàng mới nhận ra không phải cha nàng vô cảm khác người, chỉ là không thể hiện ra bên ngoài mà thôi.

Lần đầu tiên là khi nàng muốn thi vào trường báo chí, điểm của nàng có thể đủ để học trường đại học báo chí tốt nhất, nhưng khi cha nàng biết thành tích của nàng liền tự mình tìm đến giáo viên, nói rằng nàng muốn đi học Sư phạm, thậm chí không thèm quan tâm đến ý nguyện của nàng. Nàng quỳ gối trước cửa cầu xin cha, “Cha à, con thật sự muốn học báo chí, cha đồng ý cho con đi, con cam đoan không cần cha phải lo liệu, con có thể giành học bổng, có thể làm thêm kiếm tiền, dù sao cũng không cần cha phải lo chuyện tiền bạc...” Nàng van xin mãi mà cha như thế nào cũng không chịu cho nàng đi học báo chí, cuối cùng nàng nóng nảy, lần đầu tiên khàn giọng kêu lên: “Con cũng không phải do cha sinh ra, cha dựa vào cái gì quyết định cuộc sống của con?” Lần đó cha nàng thực sự tức giận, ngay cả ánh mắt cũng vẫn đỏ, run run tát một cái vào mặt nàng, khiến cho mặt nàng sưng lên cả nửa tháng.

Ở miền núi này, dạy con bằng cách đánh đòn cũng không có gì lạ, nàng cũng thấy ầm ứ nhưng chẳng trách họ được. Tuy rằng cha bình thường ít nói, nhưng chưa bao giờ đánh nàng. Nàng sưng sờ ngẩng cao mặt, đứng trong ánh mặt trời dần tắt trông mắt nhìn người cha chưa bao giờ động tay với nàng. Cuối cùng cũng là cha nhượng bộ, lúc đưa nàng ra xe, cha đưa cho nàng một chiếc túi bằng vải đen bên trong có xếp toàn bộ học phí... Nàng nhớ lúc trước đây có nghe bài “bóng dáng” miêu tả người cha “đội mũ quả dưa màu đen, mặc áo khoác to màu đen, thêm áo choàng xanh đậm ...” mà cha của nàng đứng bên ngoài cửa sổ kia mặc bộ quần áo công nhân đã bạc trắng, (cha mặc từ vài năm trước khi trời đại hạn, nhà nông không có việc mới đến xưởng trên trấn làm thuê), cuối cùng trước khi đi cũng chỉ dặn dò nàng 1 câu: “Học tốt!”

Lần thứ hai là khi chuyện của nàng cùng Dương Miên ở đại học ầm ĩ khắp nơi, nhưng ngay cả các giáo viên dạy nàng cũng không quan tâm, không biết ai lại báo tin cho cha ở tận nơi xa xôi ngàn dặm đó. Cha nàng chưa từng rời khỏi miền núi quê nhà nhưng đã đi xe lửa mấy ngày đến thành phố S, làm nàng sau khi làm xong công việc kiêm chức trở về ký túc xá nhìn thấy cha ngồi ở cầu thang liền giật bắn cả người, đánh rơi cả chìa khoá trong tay. Cha cũng hết sức bình tĩnh, hỏi thẳng luôn: “Chuyện đó có phải thật hay ko?” Nàng chưa từng nghĩ sẽ giấu diếm cha, “Đúng ạ.” Nàng không ngờ cha lại nhặt ngay cái chổi cạnh cầu thang, thẳng tay giáng về phía này, cắn răng nói cay nghiệt: “Người thật không biết xấu hổ, làm sao có thể không biết xấu hổ như thế chứ?” Lúc ấy vừa lập thu, nàng vốn mặc ít áo, cái chổi kia đánh vào người nàng đau ê ẩm, bây giờ vẫn còn nhớ rõ ràng, nàng không hề cầu xin tha thứ, lúc ấy chỉ cảm thấy muốn làm gì thì làm, nàng thực sự thích Dương Miên, nàng thực sự yêu thương anh, nàng không hề nghĩ anh sẽ đi. Cái gì mà xuất ngoại dừng lưu luyến, đều là giả dối. Nàng tin tưởng anh, anh nói cùng nàng tốt nghiệp, cùng nhau tìm việc, cùng nhau xây dựng gia đình... Cho nên nàng chấp nhận bị đánh, chấp nhận bị mắng không biết xấu hổ, hết thấy đều là vì người kia, tuy rằng ngày đó ban đầu, anh chưa từng quay đầu nhìn qua nàng một cái. Cha nàng đánh nàng xong, liền sau đó không nói lời nào xin phép giáo viên cho nàng nghỉ hai tháng, trực tiếp lôi nàng về nhà, nàng sống chết không nghe theo, một tháng sau Dương Miên xuất ngoại, nếu không ở lại đây thực sự không có cơ hội nào khác. Nàng không biết rằng cha bị người ta sỉ nhục nên oán hận, đến tận lúc biết cha bị bệnh nặng cũng không nói với nhau quá mười câu.

Từ nhỏ, người ngoài đều thấy Dung Ý còn nhỏ mà đã chăm chỉ đảm đang, dù là học tập hay việc nhà nông cũng đều thông thuộc, nhưng nàng biết chính mình thật sự bốc đồng, chính nàng tự tay phá bỏ hạnh phúc của mình, tự đẩy mình xuống vực sâu vô tận. Cho nên dù cố gắng che dấu vết thương cũng không ngăn nổi trái tim đau đớn.

4. Chương 04

“Mai em được nghỉ, vừa đi siêu thị mua đồ ăn, tiện thể lái xe qua nhà anh...” Trương Tĩnh cười tủm tỉm, quay xe tiến vào cổng. Đêm mùa hè xuống yên tĩnh vô cùng, chỉ có thể nghe được tiếng sâu kêu, đồng loạt lao vào đèn đường.

“Tối nay anh không về ăn cơm.” Giọng nói bên kia nghe bình thản mà xa xôi, giống như tâm tư không ở đây.

“Không sao, em chờ anh.” Cô gái trẻ tính thầm sẽ về nhà nấu ngay canh thang hạnh phúc đợi chàng trai trở về, trên mặt hiện lên 1 tia tinh quái, trong nháy mắt phấn khởi cười trả lời anh rồi bình tĩnh thu lại ánh cười.

Tuy rằng nơi này cách thành phố một đoạn nhưng mật độ biệt thự cũng không thấp, những dãy tường bao ngăn cách những tư gia, từng căn đều hướng cả ra đường lớn. Không cần nghĩ cũng biết giá cả cao ngất ngưởng. Chỉ có cuối tuần cô mới có thể đến đây, công việc ở bệnh viện khá bận. Lúc trước cô chỉ gặp anh hai, ba lần. Sau một lần gặp mưa, cô tỏ ra lo ngại việc anh chỉ ở có một mình, anh liền đưa cô đến đây. Ban đầu cô cũng không biết anh là ai, mãi sau này trong một lần anh đưa cô đi ăn, tình cờ gặp người quen, luôn miệng gọi anh là Tịch thiếu gia, cho dù không cần bọn họ nói thêm, cô cũng biết được anh ở tầng lớp nào. Anh nhiều công việc bất định, mỗi tháng hai người chỉ gặp nhau được vài lần, cô không khỏi lo lắng về chuyện đó, song không biết làm sao được. Cô có được anh, cảm giác địa vị của mình cũng như vàng thau lẫn lộn, mỗi lần cùng mấy đứa bạn thân đi mua sắm, đến lúc thanh toán, chúng nó lại mất tròn mắt dẹt, cười mà bảo rằng cô thật tốt số mới có được bạn trai tuyệt đến vậy. Thực ra chính cô cũng không hiểu, cô là bạn gái của anh, hay chỉ là một người bạn là con gái.

Xe dừng lại trước cửa một biệt thự nhỏ ba tầng, người quản gia nghe tiếng liền đi ra đón cô. Mang trên tay một gói to đồ ăn, cô hỏi “Lý tiên sinh hôm nay không về nhà à?”

“Tháng này tiên sinh đều không về nhà.”. Quản gia ăn mặc chỉnh chu, cẩn thận trả lời, phong thái kiêu cách rất hợp với vẻ sang trọng của ngôi biệt thự.

Cô nhìn người quản gia mỉm cười, che giấu nỗi cay đắng. Trước giờ cô cứ đinh ninh mình là người duy nhất, không biết rằng cũng chỉ là một trong số những cô gái của anh thôi.

Một mình ăn tối xong, cô ngồi trên ghế sofa mềm mại ở phòng khách xem ti vi, phim truyền hình chẳng thú vị gì, quảng cáo đáng ghét, cô cầm điều khiển chuyển hết kênh này đến kênh khác, lơ đãng nhìn ra cửa chính, hướng ánh mắt nhìn qua bếp tới khuôn viên, nơi ánh đèn nhà ăn sáng trưng rọi xuống mặt nước bể bơi lấp lánh. Ngồi lì trước màn hình trong căn phòng trống trải, chỉ có tiếng đùa cợt xa lạ trong tivi và những bóng người trên truyền hình lơ mơ lay động trong đại sảnh tối tăm, cô lại nhìn ra vùng ánh sáng rực rỡ nơi bể bơi, lặng lẽ ôm gối, ngẩn ngơ...

Lúc đó cô mới tốt nghiệp được hai tháng, vừa được phân vào bệnh viện, bạn bè đều cười nói cô vừa tốt nghiệp đã có được chỗ tốt như vậy thì nhất định phải ra ngoài ăn mừng một phen. Họ xúi cô chọn một nhà hàng sang trọng. Lúc cô đi toilet, ở chỗ rẽ trên hành lang nhìn thấy một người cao ráo dựa vào tường, tay trái chống gậy, tay phải lại đỡ đùi phải, trông dường như đang rất đau đớn, toàn thân mình run run. Hồi cô đi thực tập cũng gặp nhiều người bệnh, thầm nghĩ anh trẻ như vậy, chắc là bị gãy xương chưa lành. Cô đi đến anh đến ghế sofa gần nhất, vội vàng nói: “Tôi là bác sĩ, anh đừng sợ...” Tay nàng nhẹ nhàng đặt lên đùi phải anh khẽ mát-xa, nhưng khi tay chạm vào phần chân cứng ngắc dưới lớp vải kia thì chợt ngáy người, lẽ ra là bác sĩ, chẳng có bệnh gì cô chưa từng thấy qua, nhưng là... Cô không muốn thừa nhận, lại không thể

che giấu nỗi xót xa vì lần đầu tiên gặp bệnh nhân thế này. Cuối cùng cô ngẩng đầu lên nhìn anh đang đau đớn đến độ môi trắng bệch, mặt tái nhợt, thực sự cảm thấy đau lòng. Kỳ thực anh rất đẹp trai, đặc biệt là ánh mắt, dài nhỏ sáng ngời khiến người ta giật mình, lông mày cũng rất đẹp, hiện tại nam giới tã lông mày cũng không có gì lạ, nhưng sau này cô mới biết, anh chẳng cần mất công như thế, thực sự là vốn trời sinh ưu ái.

Sau lần đó, cô cũng không biết anh làm cách nào có được số điện thoại của cô, nói là muốn mời cô dùng cơm để cảm ơn cô ngày đó đã giúp đỡ. Mà anh cũng thực chu đáo, cứ nhờ người hẹn cô hết lần này đến lần khác, làm cô cũng không cảm lòng được Cứ như vậy mà bắt đầu sao? Cười khổ một tiếng, ngay cả chính cô cũng không biết rõ.

“Bình bong...” Tiếng chuông đồng hồ đồ nhịp 12 tiếng, cô giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man, ấn điều khiển tắt ti vi, đi lên lầu tắm rửa.

Cô nhắm mắt lại, ngâm mình trong nước, chợt nghe tiếng cửa phòng khê mở. Có lẽ là vì uống rượu, anh chóng gây đi có vẻ không xong, cô nhích ra đỡ anh ngồi xuống sô-pha. Anh say bí tỉ, để nguyên cả giày lên thẳng lầu đến đây. Cô giúp anh cởi quần treo lên mắc, anh đầy mùi rượu tiến đến gần cô, hôn thật sâu, cô cảm thấy mình run rẩy đến từng đầu ngón tay, cả người như nhũn ra...

Hôm sau, khi cô tỉnh dậy không thấy anh bên mình, bình thường anh rất ít khi dậy sớm, nhìn quanh mới thấy đã hơn 11 giờ. Anh đang ngồi trên ghế trước gương sửa sang lại quần áo, cô bước lại ôm chặt lấy anh từ sau lưng. Anh mới tắm rửa xong, trên người tỏa ra hương bạc hà tự nhiên bao quanh cô.

“Không phải lúc trước nói muốn mua căn hộ sao? Đầu phía tây bên kia mới khánh thành, giao thông cũng tốt, xem ra có vẻ thích hợp, gọi điện thoại cho trợ lý để hẳn qua xem đi.” Ann không né tránh cô nhưng lại làm cho cô cảm giác như có khí lạnh.

“Em không cần.” Cô dù không cần thông minh cũng hiểu được ý của anh, nhưng cô không muốn thế, cô muốn nhìn thấy anh, dấu chỉ là có thể vô tình nhìn thấy anh cũng được.

“Hoặc là chuyển lại đây cũng được.” Anh vẫn không né tránh cô, tay còn nhịp nhịp vào gương, ngón tay thon dài mà trắng nõn.

Cô chậm rãi buông tay khỏi người anh, nhìn hình ảnh anh gõ nhịp trong gương, giống như nắm chặt cổ cô, khiến cô ngạt thở.

Anh thấy cô im lặng, lại nói tiếp: “Việc chuyển viện tôi cũng đã nói chuyện với bọn họ, lần sau cần gì giúp có thể gọi điện cho tôi.” Anh với cây gậy đang tựa vào gương, tay phải chống ghế muốn đứng lên, cô dù biết anh vốn không thích ai giúp nhưng vẫn đưa tay ra đỡ, để cảm nhận được hơi ấm của anh truyền đến.

Anh khựng lại một chút, sau đó vẫn nói một câu khách sáo, “cảm ơn”.

Anh bước ra khỏi cửa phòng, cô nhìn theo hướng anh vừa đi, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Giữa trưa, ánh mặt trời chiếu trên đám lá cây, phiến lá phản xạ lại ánh sáng khiến người ta hoa mắt. Quần gia nhìn thấy Lý Tịch đi xuống, cung kính hỏi: “Tiên sinh, ngài dùng bữa sáng...” Lý Tịch đội mũ màu lam, chuông điện thoại chợt vang lên, liếc nhìn màn hình không để ý đến ánh mắt dò hỏi của quần gia, tùy ý khoát tay rồi tiến về hướng gara.

“Anh!”

“Dậy rồi à?” Tiếng Lý Triều rành mạch gọi với, giọng nửa dịu dàng, nửa sắc bén, có vẻ âu yếm.

“Chào buổi sáng. Có việc gì không?” Lý Tịch trả lời ngắn gọn, tay chống gậy dừng bước trên sàn đá cẩm thạch, cầm chìa khoá hướng về phía xe ẩn nhe.

“Không có việc gì thì anh không được hỏi thăm sao?” Nghe được tiếng mở khoá xe, giọng bên kia có vẻ vui, dừng lại một chút, ân cần, “Tịch Tử à, bảo chú bao nhiêu lần rồi? Đừng có tự mình lái xe chứ...”

“Anh à,” Lý Tịch vội vàng cắt ngang, “Tự nhiên đi xuống, lại còn cần nhân dẫn dò giống như mẹ thế?” Anh cười châm chọc, rồi mở cửa xe, một tay chống gậy, một tay chống xuống ghế lái chậm rãi ngồi vào xe, cúi

phải không thể cử động, muốn vào trong xe phải dùng tay đỡ, rồi chân trái mới có thể bước vào. Tuy rằng thoát nhìn thực phiền toái nhưng trọn vẹn động tác thực hiện cũng không làm người ta cảm thấy lúng túng.

“Hôm kia về nhà, mẹ có nhắc tới chú đấy, như thế nào mà đến hai tháng nay không nhìn thấy bóng dáng đâu, xem ra ngay cả đường về nhà cũng quên mất rồi.”

“Anh không thấy em đột này nhiều việc à? Hơn nữa không phải là ba có buổi phỏng vấn sao? Mẹ đã sớm cùng ba đi ra ngoài rồi, anh không phải lừa em đâu.” Giọng hẳn nghe như có nhịp điệu, tiếng động cơ xe thể thao trầm thấp dễ nghe, trong gara khép kín lại thêm phần lạ thường.

“Chú cũng phải chú ý thân thể đấy, đừng nghĩ bản thân mình đồng da sắt...”

Vừa thấy bên kia lại muốn tiếp tục, Lý Tịch vội vàng đáp lời: “Xong việc này, tháng sau em sẽ về xem. Anh à, em không nói chuyện nữa, lái xe đi đây, vậy nhé.” Vội vàng khởi động xe, chưa kịp ra khỏi cửa, di động lại reo lên, tiếng chuông đơn điệu vang lên quanh quẩn trong xe, anh thoáng chốc bồn chồn, như nhớ tới chuyện gì thú vị, khoé miệng khẽ cong lên thản nhiên mỉm cười.*****

“Thật ngại quá, thưa Dung tiểu thư. Quản lý Hoàng chiều tối nay mới đến, nhưng cho dù có tới thì cũng phải đến dự hội nghị ngay, tiểu thư ngày mai đến được không ạ?” Thư ký tỏ vẻ nuối tiếc nói với Dung Ý, ai nghe cũng có thể hiểu đó là lời tiễn khách lịch sự.

“Không sao, tôi đợi một lát cũng được, quản lý Hoàng bận rộn cũng là việc bình thường mà.” Dung Ý mỉm cười khéo léo từ chối thư ký, lơ đãng nâng chén trà trước mặt, đây là chén thứ sáu nàng uống, mùa hè khát nước, nàng đã uống no mất rồi. Sao quản lý bộ phận nghiệp vụ của Ánh Rạng Đông lại không chịu gặp nàng, nàng cúi đầu nhìn nhìn bản hợp đồng trong tay, chậm rãi thở dài. Quý này, tổ nghiệp vụ các nàng không đạt chỉ tiêu, tự nhiên gánh nặng được đặt lên trưởng nhóm là nàng, cạnh tranh khai thác thị trường với đối thủ, đoạt được không ít khách hàng bên này. Nói theo cách nhà Phật là: “Bánh ngọt có nhiều, người không tranh thủ thì ta sẽ đoạt lấy a.” Ánh Rạng Đông tuy rằng thị trường rộng lớn nhưng vốn không phải là khách hàng thân thiết của các nàng, nhưng nếu Dung Ý không ký được hợp đồng này, các nàng trong nhóm sẽ phải mang mặt mo đi dự hội nghị tổng kết hàng tháng mất. Chỗ này không hổ danh là công ty lớn, sô pha phòng khách thực mềm mại thoải mái, ngồi bên trong như không có xương cốt, nhưng Dung Ý cũng không dám một giây thả lỏng, cảm giác buồn bực ngày càng lớn, bất đắc dĩ đứng lên hỏi thư ký vị trí toilet.

Sau khi quay ra, nàng theo đường cũ trở lại, nhìn sàn nhà lát đá cẩm thạch đen, lại muốn tìm cách ký được hợp đồng, không để ý đến xung quanh, cúi đầu nặng nề đi tới, thế nên một nhóm người đóng bộ bảnh bao, giày da bóng loáng đi qua nàng đều giống như vô hình. Nhưng gió lạnh từ điều hoà thổi tới chột thoảng qua hương bạc hà tươi mát, khiến nàng định thần, lại là hương thơm như đã từng quen biết ấy.

Nàng theo bản năng xoay người nhìn lại, chỉ thấy bốn năm người đóng bộ màu đen, dường như đang vây quanh một người nào đó, Dung Ý đoán chắc người đó là nhân vật cao cấp trong công ty này. Đến lúc nhìn lên thấy hình dáng đó, nàng sửng sốt. Lại là anh ta. Ngày đó ở nhà hàng Pháp Lan nhìn thấy anh ta, vẫn là tay chống gậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng anh ta khi đi. Kỳ thật cũng không phải là phi thường lợi hại, chính là khi cất bước đùi phải hơi chậm 1 chút, hầu như không cử động được, dùng lực ở eo để kéo đùi phải lên. Bước đi dài, so với những người khác lại có vẻ như thông thả, những người xung quanh đều phải cố gắng để theo kịp. Sở dĩ nàng nhận ra anh ngay, ngoài cái hương thơm kia, gậy chống kia, thực ra còn bởi vì dáng người thanh mảnh của anh, có phần gầy yếu, so với những người tai to mắt lớn xung quanh lại cao hơn nửa cái đầu, từ xa nhìn lại chỉ thấy dáng cao ngất mảnh khảnh.

Cuối hành lang là một thang máy trong suốt để có thể ngắm cảnh, lúc đám người đó vào thang máy xoay người lại, Dung Ý mới biết được mình cứ nhìn chằm chằm vào người xa lạ đó, thực có phần thô lỗ. Lúc thang máy đóng lại, người chống gậy kia lại nhìn nàng mỉm cười, mặt mày tươi lên, con mắt sáng dài nhỏ, trông thật mê người. Bây giờ mới nhìn kĩ mặt người này, trông thanh tú nhưng khóe môi kiêu bạc, mặt mũi khôi ngô nhưng sắc lạnh, phong thái quý tộc lộ rõ trong nụ cười dàng hoàng, tự tin. Nàng trừng mắt nhìn lại, cửa thang máy đã khép vào, chậm rãi đi lên trên, cho đến khi hình dáng anh ta biến mất khỏi tầm mắt của nàng. Nàng như bị điểm huyệt, cứ đứng yên lặng nhìn về phía thang máy, nàng rõ ràng là không hoa mắt, hơn nữa cửa kia còn trong suốt, nàng nhìn thấy rõ ràng... Dụi dụi mắt mấy cái, nàng hít sâu một hơi, nhất định là mình hoa mắt rồi.

Dung tiểu thư à, người lừa mình dối người cũng phải tự xem lại mình đi, người ta thế nào mà lại nhìn người

cười trừ mếu mệ được chứ, mà hành lang này đâu chỉ có mình người.

5. Chương 05

Dung Ý sau vài ngày chạy đi chạy lại ở Ánh Rạng Đông vẫn không có kết quả, cuối cùng cũng đành buông xuôi, định gặp Lão Phật gia trình bày, không ngờ Lão Phật gia lại tuyên bố Ánh Rạng Đông trở thành đối tác chính của công ty, hơn nữa không chỉ giao dịch bình thường mà bên đó còn muốn hợp tác trên nhiều lĩnh vực. Nàng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu vì sao Ánh Rạng Đông bỗng nhiên thu hồi khuôn mặt lạnh lùng như mẹ kế mà đổi lại thành bộ dáng ân cần tròn vẹn như vậy.

Lão Phật gia lại gọi Dung Ý vào văn phòng, hết mực khen ngợi năng lực của nàng, nói nhờ nàng đem về khách hàng lớn cho công ty nên sẽ thăng chức cho nàng... Cuối cùng còn nháy mắt nói thêm một câu: “Người được đẩy, quen biết Tịch thiếu gia cũng không nói một tiếng, sớm biết trước có phải không mất công chạy đi chạy lại như vậy không?” Nghe giọng nói thân thiết kia mà nàng nổi da gà, nhìn Lão Phật gia đang đắc chí cười lớn, nàng căn bản không thể nhớ được rốt cuộc ai là Tịch thiếu gia, nàng làm sao lại quen biết nhân vật tầm cỡ như vậy chứ? Nàng chỉ biết gật đầu, đứng bên cạnh Lão Phật gia suy nghĩ một chút, cũng làm mặt tươi cười nhưng trong lòng lại thấy bất an.

“Nói mau, chuẩn bị chúc mừng như thế nào đây?” Vừa ra khỏi văn phòng Lão Phật gia, Cổ Duyệt đã tóm lấy nàng, tình hình này hẳn phải đi ăn mừng một phen thôi. Ánh Rạng Đông đúng là khách hàng lớn của công ty, Dung Ý bắt được con cá sộp này, nhất định giành được danh hiệu trong nhóm “G13”

Dung Ý mệt mỏi khước từ- “Đi đâu các cậu cứ đi đi, xong rồi mai mình thanh toán là được.”

“Sao lại thế được, cậu là nhân vật chính làm sao có thể vắng mặt?”

“Cả tháng này mình còn chưa được nghỉ ngày nào, cuối tuần này, có đánh chết mình cũng không thể cùng các cậu đập phá được.”

“Vậy cậu định thế nào?”

“Kiểm thư, nghe nhạc, đi dạo...”

Cổ Duyệt cắt ngang, “Cậu lại cứ như vậy rồi cuộc sẽ biến thành bà cô già cuối cùng của công ty đấy.” Dung Ý đẩy nàng ra, giận dỗi đi về phía bàn làm việc của mình, vẫn nghe thấy tiếng Cổ Duyệt ở phía sau, “Cậu nói không quá hai năm sẽ tìm người mới... sống như vậy thật là bất thường.”

Cuối tuần rảnh rỗi, ánh mặt trời ngập tràn. Cổ Duyệt nói có lí, Dung Ý như thế này đúng là không bình thường chút nào. Nàng không đi đến các trung tâm thương mại, vùng tay mua sắm mang túi này túi nọ về nhà, lại càng không trang điểm xinh đẹp cùng bạn trai hẹn hò, tuyệt đối không đến quán bar uống say như chết đến nửa đêm. Nàng bằng này tuổi, không có ham mê gì chính là ưu điểm lớn nhất, ra ngoài dạo một vòng kiểu gì cũng phải tiêu tiền, chi bằng ở nhà là sáng suốt nhất.

Nàng trải qua ngày thứ bảy bình lặng:

8h - ngủ dậy, vệ sinh cá nhân

10h - đi chợ gần nhà, mua đồ ăn về nấu cơm

1h - ngủ trưa

3h - mở nhạc, kiểm tra thư, ngồi mơ mộng (J)

6h - nấu cơm chiều, vừa nhìn mặt trời lặn vừa ăn cơm (không có cách nào khác, phòng ở của nàng bị nàng chiều rơi vào)

7h – lên mạng tán gẫu với bạn bè, hoặc xem một bộ phim truyền hình nhiều tập, nếu không sẽ cùng Cổ Duyệt buồn đưa lê về đời tư của các ngôi sao. (Bình thường Cổ Duyệt không thèm đếm xỉa đến nàng, còn bạn hẹn hò với bạn trai.).

11h – mệt mỏi, tắm rửa, ngủ

Một nửa của kỳ nghỉ cuối tuần qua đi “phong phú mỹ mãn” như vậy.

Sáng sớm chủ nhật nàng đã bị tiếng ầm ầm của điều hoà đánh thức, giống như máy sưởi lúc sắp tắt thở, chiếc điều hoà vốn là của chủ nhà mua từ lâu rồi, dùng 20 năm còn chưa có hỏng. Dung Ý lúc thuê được phòng này cũng không có tiền dành dụm để mua đồ gia dụng, đợi đến lúc có tiền có thể sắm sửa sau, nhưng mỗi ngày đều bận rộn tới mất tối mũi, làm gì có thời gian đi chọn đồ, nên cụ điều hoà này vẫn còn phải kéo dài hơi tàn đến tận bây giờ.

Ánh mắt nàng mông lung nhìn đến góc phòng sáng sủa, hôm qua khi nàng dọn phòng tìm thấy một thứ, vốn là đã vứt vào xô xính từ năm nào, lại khiến nàng - cho dù điều hoà đang bật 20 độ - cảm thấy trong lòng như quay cuồng. Cũng chẳng phải cái gì đáng giá, chỉ là sách giáo khoa cũ khi nàng học đại học mà thôi, nhưng nàng lại trân trọng như bảo bối, đi đến đâu mang theo đến đấy, ngay cả lúc vừa tốt nghiệp phải cùng người khách thuê một gian phòng chật chội nàng cũng không vứt bỏ. Bởi vì những thứ đó tràn đầy kỷ niệm của nàng cùng Dương Miễn.

“Mình ghét nhất vị giáo sư này, hận nhất môn học tin tức khái luận này...” Dung Ý đưa quyển vở ghi những dòng lăm nhăm của mình cho Dương Miễn ngồi bên cạnh đang thực sự chăm chú.

Dương Miễn rất nhanh nhận lấy cuốn sách, chỉ viết 1 câu, “Tập trung nghe giảng đi”. Cuối cùng còn vẽ một khuôn mặt biểu tình nghiêm túc. Nàng nhìn qua, lập tức múa bút thành văn nói: “Giả vờ đứng đắn!!! Như thế này thì khi tan học, cậu một mình đến phòng tự học thôi.”

Cậu ta liếc nhìn dòng chữ, nhú mày, “Như thế này đi, mình muốn đưa Dung công chúa đi căng-tin, Dung công chúa là vua ăn, nàng có thể ăn hết nửa căng-tin.” Cậu nhún miệng cười, lại không tỏ ra đùa bỡn, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Dung Ý đang nổi trận lôi đình bên cạnh.

“Cậu nói ai là vua ăn?”

“Dung công chúa!”

“Cậu mới là vua ăn ấy!”

“Mình là tiểu cừu! Dung công chúa siêu cấp đáng yêu vô địch tiểu cừu...”

“Mình là Tiểu cừu đáng yêu. Dung công chúa là yêu nhất trên đời của Tiểu cừu...”

Sau màn đối thoại chẳng đâu vào đâu ấy, làm mặt giận, im lặng một lúc, Dung Ý lại cảm cúi nhồi nhét những chỗ còn thiếu trong sách, thậm chí còn nghiền ngẫm thêm tài liệu tham khảo. Mỗi lần ôn thi cuối kì, Dung Ý đều bắt Dương Miễn truy tra rất gắt gao “Cậu xem, hai đứa mình cùng trao đổi chẳng hơn tự làm đề cương à.” Lúc đó nàng đã cận thị nặng, mắt luôn phải mở trừng to, song nàng lại không lấy đó làm buồn, thường tự hào nói rằng, người ta muốn nhìn rõ phải neho mắt lại, riêng nàng ngược lại, mắt càng mở to, thực ra tự huyền hoặc họ không biết nàng bị cận mà thôi. Nàng luôn như vậy, cứ tự cho là mọi trò ngốc nghếch của mình là đúng, nghĩ rằng giấu giếm người khác, tự lừa dối được chính mình.

Dương Miễn luôn tủm tỉm cười cầu tài lộ ra hàm răng ma quỷ kia, nhìn bút tích của mình đầy trên sách giáo khoa, và Dung Ý luôn cười xảo quyệt hướng về phía hắn... Cậu đưa ra bao nhiêu thứ để đổi lấy bộ sách đó của nàng, nàng đều không thèm, biết tính cậu luôn vứt đồ bừa bãi nên không muốn cho cậu giữ. Khi đó nàng nghĩ, về sau khi đã già thật già có thể lấy ra cho con cháu nhìn xem cha mẹ của bọn chúng gây thơ đến thế nào, ngớ ngẩn ra sao... Chỉ cần nghĩ đến việc đó, nàng đã cười ngây ngô. Nàng đã thật sự nghĩ như vậy, dù là trước đây, hay là hiện tại. Dù rằng vô tình hay cố ý, hoài niệm ấy vẫn day dứt trong kí ức xa xôi. Tất cả những thứ đó, nàng không mong nhớ về nữa...

Nàng nhanh chóng ngồi dậy, bò xuống giường ngồi trong góc sáng sủa kia, lẳng lặng nhìn cuốn sách một hồi lâu, ngay cả dép lê cũng chưa đi, chân trần dẫm trên nền gạch màu trắng ngà, bước về phòng khách. Điều hòa trong phòng để nhiệt độ hơi thấp, một cảm giác mát mẻ theo bàn chân chạy thẳng vào lòng nàng.

Lát sau nàng trở lại, đem theo một hộp giấy nhỏ, cùng lắm chỉ chứa được vài quyển tập, ngồi xuống xếp lại sách vở vương trên mặt đất vào hộp. Thật ra nàng giữ giấy tờ rất tốt, trừ một số quá cũ đã ó vàng, còn lại ngay đến gáy sách cũng chưa xộc xệch, nguyên vẹn như mới. Nỗi khát khao ngày xưa nổi lên, chạm đến mỗi cuốn sách, nàng lại phải cố dằn lòng mình lại. Trong nàng như có ai thúc giục, nhìn lại ngày xưa đi, liếc qua một chút cũng được. Lại có tiếng nói khác, có nhìn thế, nhìn nữa hẳn cũng không trở về, ngoảnh lại làm gì ? Cứ nhùng nhằng như vậy, thu dọn có mấy quyển sách mà mất quá nửa giờ. Xếp sắp xong xuôi rồi, đi đi lại lại vẫn không biết nên cất ở đâu, loay hoay một hồi lại chất đống ở góc cũ. Muốn không giữ lại mà được sao? Vậy thì tâm trí yếu mềm kia đừng nhớ nữa!

Ngồi lại trên giường, không nghĩ chuyện vãn vợ nữa, cũng chẳng có cách nào đoạn tuyệt được dĩ vãng, không thể để cái suy nghĩ vừa nhen lên chỉ phôi, Dung Ý quyết định hôm nay không ở nhà nữa. Từ lúc trang điểm, thay quần áo xong, đến khi ra khỏi cửa mất không đến nửa tiếng. Nàng làm gì cũng nhanh, Cổ Duyệt luôn cười nàng là số hấp tấp lộn độn, luôn tự một mình quyết định tất cả, nặng tình lại hay cả nghĩ.

Xe điện gầm chạy trong đường hầm bằng thủy tinh trong suốt, từ cửa nhìn ra đường ngắm dòng đời muôn vẻ, người tấp nập, kẻ thung dung. Dung Ý nhìn cô gái bên cạnh ăn mặc gợi cảm, ngực gọn, eo thon, lơ đãng mỉm cười. Phía sau một người mang một đồng hành lí khều tay nàng « Bạn học à, nhường chỗ một chút đi ». Chất giọng Đông Bắc khá nặng làm nàng chút nữa không nghe rõ hẳn nói gì. Từ « Bạn học » của nàng khoát tay cười lớn. Nhìn bóng mình qua tấm kính cửa: áo cổ tim, quần lửng, tóc đuôi ngựa búi cao, gương mặt sạm màu sương nắng, không trang điểm mới nhìn qua rất phong trần, thêm đôi kính đen to sụ càng làm cho nàng thêm cao gầy, không có vẻ gì của một cô bé học trò.

Trên tuyến xe quen thuộc, nàng cúi đầu nhìn những ngón chân tê mỏi của mình mà xót xa. Thật vất vả cho ai phải chen chúc, rồi lại chạy như điên xuống xe.

Rời khỏi bến xe, nàng thả bước chân vô định, nghĩ về chuyện tình của mình, về Dương Miển, về ba, và cả Tịch thiếu gia mới đây nữa, cũng chẳng biết sẽ đến đâu, cứ như vậy mà bước đi. Trời u ám vần vũ, chắc là sắp mưa, đường phố mùa hè, mưa luôn tới vừa nhanh vừa vội, vừa ào ào long trời lở đất, nháy mắt đã tạnh khô. Nàng vốn định đến hiệu sách tìm mua vài cuốn, nhìn tiết trời như vậy, vội chạy vào một hiệu sách nhỏ. Trong hiệu thật ấm áp và yên tĩnh. Nàng bỗng chán ghét chuyện bên ngoài ồn ào, náo nhiệt, cho dù đó là cuộc đời nàng đang sống, nàng vẫn thích không khí như ở đây. Chủ hiệu thật tốt, thấy trời còn mưa, dù nàng đã mua sách xong vẫn mời nàng ngồi lại. Nàng ngắm những giọt mưa nhỏ rơi tí tách như thủy tinh, tự do tự tại, chẳng hiểu sao tự nhiên nở nụ cười. Thành ra, hôm nay đi ra ngoài cũng không tính là bị cơn mưa phá ngang.

Có điều Dung Ý không nghĩ tới, buồn vui là ở tự lòng người. Vừa rời khỏi hiệu sách chưa được bao xa, một chiếc xe sang trọng màu bạc phóng như bay sát nàng, làm nước bắn lên tung tóe, nàng chưa kịp phản ứng gì đã bị ướt như chuột lột. Nàng ngơ ngác trong ánh chiều tà, trừng mắt nhìn chiếc xe đi khuất, từng giọt nước mưa lăn chậm qua kính. Lại ở chỗ, nàng không hề nổi giận, không chửi rủa, thậm chí không có cảm giác gì, trước cái nhìn ngạc nhiên của người qua đường, nàng thẳng bước tới vạch dành cho người đi bộ rồi mới cúi xuống xem bộ dạng của mình: chiếc áo trắng cổ tim ướt đẫm, bết bết bùn, cả người không còn chỗ nào sạch sẽ... Đèn đỏ, người đi bộ vội vàng qua đường, mà nàng lại đứng yên cạnh một chiếc xe đen bóng đã bật đèn. Cửa kính xe phản quang, không nhìn được bên trong, nhưng Dung Ý lại nhìn được rõ bóng mình, búi tóc đuôi ngựa nước nhỏ giọt, có mấy sợi vương xuống phía dưới... Hơi nước bốc lên che mờ kính, chỉ thấy qua làn nước mỏng, nhưng nàng vẫn chăm chú xem xét. Nếu Cổ Duyệt nhìn thấy nàng thế này, sẽ đay nghiến nàng như bà chị chồng cay nghiệt. Nàng càng nghĩ càng buồn cười, đến nỗi chống tay vào cửa xe người ta mà cười, không sao đứng thẳng dậy được.

Dung Ý không ngờ rằng, lúc nàng đang cười đến đau bụng, cửa xe chợt mở, làm nàng giật mình chút nữa văng ra xa hai thước. Trong xe phát ra tiếng nói: «Lên xe ». Nàng hốt hoảng tròn mắt nhìn vào trong xe, tiếng nói kia lại phát ra: «Lên xe», âm điệu trầm ấm mà vui vẻ, xem ra người nói chuyện đang có chuyện vui.

Nàng khom người nhìn vào trong xe, người lái mang kính râm rất sậm, bờ môi quyến rũ khiến người ta muốn cắn vào, khoe miệng tươi cười như mời gọi, tình cảm như dòn hết cả vào đó.

Nhất thời không biết làm gì, nàng lấy tay chỉ vào mình, có ý nói nhầm rồi, ai không đứng cho người lạ lên xe, chẳng lẽ hẳn bị nàng « Cười » mê hoặc.

Người bên trong bỏ kính râm xuống, lộ ra con mắt nhỏ dài rất sáng, vẫn nhìn nàng cười, nàng chợt nhớ đó là người ấy. Đèn xanh đã sáng, dòng xe phía sau sốt ruột bấm còi inh ỏi, nhưng người đó không nhúc nhích gì, vẫn nhìn nàng cười mê hoặc, cảnh sát giao thông từ xa đã định chạy tới, nơi này không có ai được ưu tiên... Nàng chưa từng trải qua tình huống này, đành liều bước vào trong, cửa đóng lại, xe phóng như tên bắn, phía sau tiếng còi inh ỏi, xe tăng tốc đột ngột làm nàng bị bất ngờ, dán chặt người vào lưng ghế, thế này mới nhớ đến tác dụng của dây an toàn.

Anh ta tinh quái liếc nhìn nàng tìm dây an toàn, giọng châm chọc: «Sao, còn không nhớ ra tôi là ai à ? »

Nàng sững sốt một hồi lâu, mới ngập ngừng: « Ngài là... là... là Tịch thiếu gia ? ». Nàng ước mồm, thanh âm rất nhỏ, thực ra nàng cũng không chắc lắm.

« Tôi là Lý Tịch », anh ta hảo tâm xác nhận cho nàng.

Nếu không phải nàng có thính giác đặc biệt tốt, nếu không phải nhờ anh ta nói tiếng phổ thông rõ ràng, nàng đã nghe thành « Lợi Tức », không dám cười, thật ra còn vì vừa rồi ở trước kính xe, nàng đã cười rữ rựi, giờ chỉ khẽ « a » một tiếng.

« Cũng được đấy, không sợ bị lừa lên xe tôi bán cô à ? », anh ta vẫn cười, lộ ra hàm răng ngà ngọc. Xe lượn vòng qua một khu nhà cao tầng.

Nàng vội vàng nói: «Cho tôi xuống ở trạm xe điện ngầm Tự Thành. ». Trên đời này liệu có xa hoa vào cửa nhà dân đen buôn bán cò con ? Huống chi nàng lại là hạng bần cùng nhất. Chủ yếu là nàng muốn chạy trốn, trốn khỏi anh ta càng nhanh càng tốt. Ánh mắt lơ đãng của nàng vô tình dừng lại đuôi phải của anh, nàng thề rằng nàng tuyệt đối không có ý.

« Cô định như thế nào ? » Trong thanh âm bình tĩnh như có gì khẽ gợn.

« Cho tôi xuống ở... »

« Như thế nào hả ? ». Trong giọng nói đã lộ ra hơi thở nguy hiểm, cùng nụ cười dễ gần (không bao lâu về sau nàng mới biết thật ra chỉ là nham hiểm.).

Nàng không sợ anh ta bán nàng, chỉ sợ làm anh ta tức giận đá cho nàng một phát văng khỏi xe (dù rằng có vẻ anh ta chỉ còn một chân lành lặn). Chỉ còn cách tự giới thiệu về mình, bởi vì người ta là dao thớt, mà nàng thì cần thịt bò, dù sao nàng cũng là người thông minh.

Lý Tịch chăm chú lái xe, không để ý vẻ trầm ngâm của nàng, nhớ đến bộ dáng cười rữ rựi của nàng bên cửa kính xe vừa nãy, tự nhiên thấy vui vui. Nhà nàng thật ra cũng gần, chưa đầy 10p là đã đến nơi, hơn nữa nàng thực sự nghi ngờ về tốc độ lái xe khủng khiếp của anh.

“Dừng ở chỗ cái hàng rào lớn phía trước kia là được rồi.” Đây là khu tập thể cũ, nhà ở rất đông, tiếng động cơ xe thể thao khiến cho không ít người nhìn theo, nàng cũng không muốn trở thành đề tài bàn tán của mọi người.

Anh ta dừng xe, nàng lại cất tiếng nói: “Cám ơn ngài chuyện Ánh Rạng Đông lần trước. Lần sau có dịp nhất định phải mời ngài dùng cơm một bữa.” Nàng chum miệng cười, trông có vẻ như muốn nói gì đó, song lại thôi, người ta đâu phải lúc nào cũng tiếp một kẻ thấp cổ bé họng như nàng, nên nàng cũng cực kỳ chắc chắn... Cho dù có đồng ý đi chăng nữa, không khéo vừa quay đầu đã quên luôn.

“Tốt.”- Anh ta cười tươi, nhưng vẻ mặt giống như xem hài kịch, nói: “Nói nhiều không bằng hành động, chỉ bằng theo lời Dung tiểu thư, đi luôn tối nay đi.”

Lý Tịch nhìn nàng đứng đờ ra, vẻ mặt có phần tà mị giống như muốn cắn xé linh hồn người ta. Lần thứ nhất gọi ta là “Lão tiên sinh”, ta bỏ qua; lần thứ hai ở trung đình nghịch nước bên đầm sen, ta bỏ qua; lần thứ ba nhìn chằm chằm ta, vẫn bỏ qua; lần này người không gặp may mắn như vậy nữa đâu.

6. Chương 06

“Nói mau, tối hôm qua rốt cuộc là cậu đã đi đâu? Theo tin tình báo mình nhận được, có người nhìn thấy cậu ở Tân Thiên Địa từ trong một cái xe thể thao đi ra.” Cổ Duyệt cố ý nhấn mạnh “xe thể thao”, ánh mắt rạng rỡ ném thẳng về phía Dung Ý, “Mau khai thật, rốt cuộc là cậu đang hẹn hò cùng người nào?”. Dung Ý này đúng là không thành thật, thứ sáu còn thề thốt rằng toàn bộ cuối tuần đều phải nghỉ ngơi, không tham dự tiệc mừng, ai ngờ là nghỉ ngơi dường sức để một lòng một dạ chuẩn bị hò hẹn cuối tuần.

Dung Ý thản nhiên nhìn màn hình máy tính, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, “Bạn bè”, ngắn gọn mà tinh xảo trả lời.

“Bạn trai?”, ngữ điệu lại có phần cao thêm.

“Bạn bình thường.”- Thiết nghĩ, nàng cũng không phải không biết Dung Ý luôn luôn độc thân, mấy ngày hôm trước còn ồn ào đòi ở vậy, trong một tuần không thể bỗng nhiên có bạn trai?

“Đi xe thể thao tính là bạn bè bình thường sao được à? Cậu thành thật sẽ được khoan dung, kháng cự sẽ bị nghiêm trị. Nếu không thẳng thắn khai báo, mình sẽ...” Cổ Duyệt vận sức đem tay đặt lên lưng nàng, ánh mắt cứng rắn làm cho lòng nàng đột nhiên giật mình. Mọi người quen biết đều rõ, nàng vô cùng nhạy cảm, không chịu nổi người ta chạm vào thắt lưng mình. Bạn bè cùng học đại học, cùng ở ký túc, ai có chuyện gì muốn nhờ nàng đều dùng hai tay tiến thẳng đến eo nàng. Bạn cùng phòng Hứa Dặc Đình từng tổng kết “Cho dù là lúc nào cũng không được để người ta dễ dàng chạm vào thắt lưng, nếu không, bỏ xừ theo người, trước thì xa xôi cô quạnh, sau thì ôm sấu cổ hương, thật là thâm hiểm!”. Nàng ấy học bên khoa phát thanh, bắt chước phát thanh viên chuyên nghiệp của đài phát thanh trung ương, khẩu âm sinh động, lập luận sắc sảo.

“Là một người bạn gái.”- Nàng nhanh chóng cắt đứt dòng suy tưởng của Cổ Duyệt, không muốn phá hỏng hình tượng của mình đã vất vả tạo dựng ở công ty, Tịch thiếu gia ơi Tịch thiếu gia, ngài phải chịu thiệt thòi một chút rồi. Huống chi, nàng cũng không cảm thấy nói anh ta giống nữ nhân là sai, nhìn anh ta khi cười, ánh mắt cực kỳ giống Vương Hy Phượng trong Hồng Lâu Mộng “Một đôi mắt Đan Phượng, hai hàng lông mày lá liễu rủ xuống bờ mi cong”, ánh mắt không chỉ thể hiện khí chất của một người cao quý, vừa sắc bén nhưng cũng có thể chớp mắt biến thành mê hoặc. Nàng nhớ lại mà rung mình, thật chẳng khác gì yêu nghiệt.

“Thật là, nói sớm có phải hơn không.” Còn làm cho nàng cụt hứng như vậy, đang chuẩn bị xoay người về chỗ ngồi lại bỗng nhiên nhớ ra, “Sao mình lại không biết cậu có bạn gái nào trước đây nhỉ?”. Giọng nói có hai phần nghi hoặc, hai phần khó hiểu, sáu phần nghi ngờ.

“Haha, khách hàng thân thiết thôi, chồng cô ấy đi công tác, một người ăn cơm thì buồn nên rủ mình đi.” Dung Ý cười gượng.

“Cậu nhàn rồi đến mức tiếp bạn bè ăn cơm ngon hơn, chỉ bằng nhanh chóng tìm người nào thích hợp mà hẹn hò, Dung Ý à, không phải mình nói cậu...” Thấy Cổ Duyệt lải nhải không dứt lại muốn bắt đầu lên lớp, nàng nhanh nhẹn dùng tới Lão phật gia để từ chối khéo, “Mình muốn đi nộp báo cáo tổng kết hàng tháng, bà lão nhà người hãy bỏ qua cho ta đi.” Nàng nheo đôi mắt to đáng yêu cầu xin, chiều này luôn rất hiệu quả.

Đợi đến lúc Cổ Duyệt rốt cuộc buông tha cho nàng, nàng mới thở phào nhẹ nhõm thoát khỏi một phen toát mồ hôi lạnh. Trên đời này đúng là không thể lường hết được, không phải là bị kèm hai bên đi ăn bữa cơm sao, lại có thể bị người quen nhận ra.

Nói là kèm hai bên cũng chẳng sai chút nào. Ngày hôm qua, Lý Tịch chỉ bằng một câu kia: “Nói nhiều không bằng hành động, chỉ bằng theo lời Dung tiểu thư, đi luôn tối nay đi.” Nàng có thể không đi sao? Không đi chính là không nể mặt, tuy rằng không biết người ta là thần thánh phương nào, dù sao cũng đã giúp đỡ, về sau khả năng gặp lại còn có thể chiếu cố nàng. Nhìn người này xem, quả thật nghệ thuật nói chuyện vô cùng cao siêu.

Nếu anh ta muốn nàng nể mặt, nàng không thể không theo, coi như gặp mặt khách hàng không phải sao. Lúc lên lầu thay quần áo, nàng cố ý chọn bộ nghiêm chỉnh nhất, lúc nàng xuống lầu, Di Lưu Cầu trở về

nhìn thấy nàng ăn mặc vậy còn hỏi câu, “A, Tiểu Dung này cuối tuần còn phải đến công ty sao?”. Lúc trở lại xe, nàng rõ ràng nhìn thấy trên mặt anh ta đọc ra hai chữ “quái lạ”. Cùng một anh chàng đẹp trai, nhiều tiền (tuy rằng chân không tốt lắm nhưng khuôn mặt không thể phủ nhận là đẹp) ăn bữa tối, cho dù nàng không phải trang điểm xinh đẹp nhưng ít nhất cũng chuẩn bị tỉ mỉ một chút. Lý Tịch có vẻ ngẩn ra khi nhìn người trước mắt, trang phục cẩn thận (giống như chuẩn bị đi đến bàn đàm phán), khuôn mặt chỉ điểm qua chút phấn, trang sức mỏng manh trang nhã, ánh mắt biết nói lấp lánh. Anh khẽ cười nhẹ, khoé miệng gợi lên một tia bất đắc dĩ, mới dùng 20 phút mà đã có thể biến thân từ một cô gái lem luốc thành thiếu nữ đi hẹn hò, trong mắt anh ta xem ra cũng chưa có ai ngoài cô nàng này.

Xe lao như bay trong đêm, nàng chỉ biết là anh ta lái xe thật nhanh xuyên qua phố xá đông đúc, cũng không hỏi rốt cuộc phải đi thế nào, chỉ nghĩ có thể mau chóng chấm dứt bữa ăn “nể mặt” này là tốt lắm rồi.

Cuối cùng, xe dừng lại ở trước cửa nhà hàng Thạch Khố Môn, vốn là nhà hàng cao cấp, không gian sang trọng và lãng mạn. Dung Ý trước kia đã theo phó tổng đi gặp khách hàng ở đây một lần, trong trí nhớ chỉ ấn tượng thời gian chờ ở bãi đậu xe cực lâu. Khi Lý Tịch xuống xe, lập tức có nhân viên quen thuộc đến chào đón tiếp nhận xe, động tác thật nhanh chóng, thái độ thật ân cần. Xem ra anh ta là khách quen, vừa vào cửa liền có người đến tiếp đón, “Ngài hôm nay không hẹn trước, phòng của ngài đã có người...” nhân viên phục vụ đáng vẻ cẩn thận và thật sự chu đáo.

“Tuỳ ý sắp xếp một phòng”, vừa trả lời, gậy chống chạm xuống đất, nói ngắn gọn. Dáng đi của anh ta so với người bình thường chỉ là chậm hơn một chút, đi từng bước một, tiết tấu rõ ràng, so với người khác khí phách thật đỉnh đạc.

Bên cửa ngách lầu một, có một đình viện lộ thiên nhỏ hết sức tinh xảo, ngay cả một hạt bụi nhỏ cũng không có. Lên lầu hai, rèm cửa thêu dài chấm đất, màn che mở ra, đúng là quý phái làm người ta say lòng. Bên trong trang hoàng lộng lẫy, đồng thời giữ được kết cấu đầy lãng mạn kiểu Pháp, thoỉ tới hương vị biển cả. Thức ăn được chế biến thực tinh xảo, bàn ăn bày biện nhã nhặn. Canh gạch cua vây cá tươi ngon làm nàng thiếu chút nữa cắn nhầm lưỡi, còn có món điểm tâm ngọt, nàng thực sự rất thích, thoảng qua hương dứa, qua miệng là thấm tận trong lòng, tuyệt hảo.

Chăm chú thưởng thức món ngon, Dung Ý cũng không quên thỉnh thoảng nhìn mỹ nam Lý Tịch đang ngồi đối diện nàng dùng cơm, trong suốt bữa ăn không phát ra nửa tiếng động, nhìn ra được dạy dỗ thật tốt. Lúc anh ta ngủ có nói mơ hay không nàng không biết, nhưng thật cảm thấy anh ta đem lời dạy “Ăn không nói” của các cụ phát huy triệt để. Thâm so sánh mỹ thực cùng tuần nam, quan trọng nhất là anh ta giúp nàng ký được hợp đồng với khách hàng lớn Ánh Rạng Đông. Tuy rằng biết lúc tính tiền bữa cơm này cũng là lúc còi lòng nàng tan nát, nhưng cũng không sao, nàng tự an ủi mình, cuối năm sẽ được nhận tiền thưởng, đây coi như tiền nàng đầu tư, trước mắt là đầu tư trong sáng.

Cơm đã dùng xong, mặt cũng ngấm rồi, bữa cơm này xem như đã xong! Còn chưa kịp nói câu nào với nhau, đã thấy một người đi tới, hơi cúi người hỏi: “Lý tiên sinh, tuần trước mở chai Latour 94 năm vẫn còn nguyên, nay dùng để uống hay là...”. Lý Tịch không nhìn ông ta mà lúc nói nhìn thoảng qua Dung Ý cười mỉm.

“Lấy thượng lộ đài đi!” Lý Tịch lướt nhìn vẻ mặt thoảng biến sắc của Dung Ý, khoé miệng cong lên nói với nàng: “Rượu từ tuần trước uống không ngon, không biết đêm nay tôi có vinh hạnh mời Dung tiểu thư cùng thưởng rượu này không?”

Nàng nhìn anh ta ý cười tràn đầy trong mắt, vừa rồi là tôn trọng mà ăn, nay là vinh hạnh được uống, tốt, thật là quá tốt. Nàng cũng cười, dùng cơm rồi nhất định phải uống một chút, “Người được vinh hạnh phải là tôi mới đúng.”

Lầu 3 là không gian độc lập mang tính riêng tư, ngoài cây cột cao đến tận nóc nhà ở chính giữa thì hoàn toàn trống trải, đầy cửa bước ra ban công, cửa sổ trang trí bằng đèn thủy tinh nhiều màu, tường chạm hoa văn tinh tế, cảnh trí vô cùng lãng mạn. Mặt hồ gương sáng, cây xanh cỏ mượt thu hết vào đáy mắt, lại thêm từng làn gió đêm nhẹ nhàng vuốt qua hai má, cảm thấy thật là thoải mái. Nàng hít một hơi thật sâu không khí đó, nhấp một ngụm rượu ngon bậc nhất, trong miệng tràn đầy hương gỗ tân tượng cùng vị tử lan, men ủ lâu năm, lưu hương thật lâu. Tuy rằng lại bị kèm trên ban công, nhưng nàng không thể phủ nhận, ban đêm như vậy, rượu ngon như vậy, thật là hưởng thụ không gì bằng.

Vừa thưởng thức rượu ngon, nàng không quên lén liếc mắt nhìn sang bên cạnh, Lý Tịch vẻ mặt thản nhiên, hơi hơi dựa vào lan can, tay phải lắc nhẹ ly rượu đỏ, màn đêm bao quanh anh ta có vẻ yên tĩnh lạnh nhạt, nói một cách văn vẻ là, anh ta ở ngay bên cạnh mà lại có vẻ xa xôi ngàn dặm. Kỳ thật phong thái anh ta uống rượu thật đẹp, cúi đầu ngửi qua hương rượu trong chén, nhấp cái miệng nhỏ như muốn thưởng thức từng li từng tí chút hương vị mới được đưa vào. Vốn nàng cứ nghĩ anh ta thuộc dạng nhà giàu mới nổi, trọc phú, nhưng không thể phủ nhận khí chất tao nhã như thế là học không đến, không thể đóng kịch được. Nàng đã từng tiếp nhiều khách hàng lớn ăn cơm uống rượu, trong đó đủ người quảng cáo rùm beng là mình yêu rượu như chính mạng sống, nhưng nhìn bọn họ uống rượu như trâu bò, thật là phí phạm của trời, khó gặp được một hai người thật sự có phẩm chất, nhưng lại làm ra vẻ mặt say mê khó kiểm chế, nhìn phát ngán.

Cuối cùng cũng như ý nguyện của nàng, nể mặt thì cũng xong rồi, vinh hạnh cũng vinh hạnh qua, mà nàng vẫn chưa thể nhắc đến chuyện thanh toán được. Anh ta là người như vậy, làm sao lại để cho bạn gái thanh toán, thật là mất mặt. Nàng cũng là người am hiểu quy tắc lễ nghĩa, biết vừa rồi hỏi ý mình chỉ lấy lệ, cuối cùng cũng không dám tùy tiện lên tiếng trước.

Lúc anh lái xe đưa nàng đến chỗ lưới sắt dưới khu tập thể đã hơn 10h đêm, sáng sớm tinh mơ Dung Ý đã ra ngoài, giờ mệt đến mức nằm yên không dậy nổi, lúc anh lái xe trên đường nàng cảm thấy buồn ngủ, phải cố gắng cựa quậy để không ngủ thiếp đi. Trái lại, Lý Tịch ban ngày có phần mơ màng, đến buổi tối lại thay đổi hoàn toàn, thâm thúy khiến người ta khó có thể nắm bắt được. Người này chẳng lẽ là tác kè hoa trá hình sao?

Xe cuối cùng cũng an toàn tới đích, sở dĩ phải đặc biệt cường điệu việc an toàn vì trên đường anh ta mấy lần thay đổi tốc độ làm cho nàng đang buồn ngủ dúi cả mắt cũng giật mình thẳng thốt. Sở dĩ nhấn mạnh tầm quan trọng của đích là vì nhiệm vụ gian khổ đêm nay của nàng đã thành công mỹ mãn.

“Đêm nay được cùng Dung tiểu thư dùng bữa thật là thú vị.” Ngọn đèn mờ mờ trong xe chiếu trên khuôn mặt anh ta, trong bóng tối ánh mắt rất đẹp, rạng rỡ sáng ngời như ánh ngọc lấp lánh.

“Tôi đêm nay cũng thấy thật thú vị, haha, giờ cũng không còn sớm nữa, ngại đi đường lái xe cẩn thận nhé!” Chịu không nổi cái nhìn của anh ta, nhân lúc cửa xe còn mở, trước khi đóng lại nàng còn không quên lễ phép một tiếng, “Hẹn gặp lại!”. Kỳ thật nàng muốn nói hi vọng không bao giờ gặp lại nữa, nàng vốn không nên xuất hiện cùng với anh ta. Buổi tối như vậy, nhờ phúc của anh ta, nàng hiện tại cơm no rượu say lại mộng đẹp ả. Thậm chí nàng còn nghĩ, kỳ thật anh ta cũng không chịu thiệt chút nào, nàng tiếp anh ta cả buổi tối, bình thường gặp khách hàng cũng không đến mức như vậy (không muốn thừa nhận chính mình cũng có chút say mê...), tuy rằng anh ta không thiếu người mong được tiếp đãi, lúc ở ban công điện thoại của anh ta reo hai lần, lần đầu tiên anh ta nhìn nhìn màn hình, sắc mặt không đổi ẩn tất. Lần thứ hai ngay cả màn hình cũng không nhìn đến, khuôn mặt lạnh nhạt trong bóng đêm hiện lên thoáng vẻ lo lắng, tắt máy. Sau đó, điện thoại của anh ta không vang lên nữa, trực giác mách bảo nàng rằng anh ta không phải là người có thể chạm tới, ít nhất nàng cũng biết được mỗi người một phận.

Lý Tịch nhanh chóng nói lời từ biệt, sau khi nghiêm trang đóng cửa xe rồi đi, khoé miệng chợt nở nụ cười mê hoặc.

Tối hôm đó, Dung Ý kia lúc ở trên xe Lý Tịch đã mệt tưởng không dậy nổi, về nhà ngồi xuống giường đang chuẩn bị tháo đồ trang sức, ánh mắt lại chợt nhìn qua thùng thư nằm ở góc kia, phiền lòng thầm nghĩ uống rượu khiến mình thật choáng váng. Vấn đề vẫn là không biết giải quyết thế nào, rốt cuộc là vứt bỏ hay giữ lại? Vừa rồi lẽ ra nên ... hỏi Lý Tịch còn rượu không, rượu gì cũng được, chỉ cần tràn vào não, có thể đem nàng nằm bẹp xuống thì chính là rượu ngon. Uống say rồi khiêng nàng về nhà, vứt nàng đấy để nàng ngủ, cái gì cũng không phải nghĩ nữa là tốt nhất.

Cũng không đúng, Lý Tịch kia làm sao khiêng nàng về nhà được? Hơn nữa, nàng và anh ta vốn không thân chẳng quen, sao lại muốn anh ta khiêng nàng? Không được, thật là ý nghĩ điên rồ, chẳng phải nàng mới chỉ biết anh ta được có hơn 12 giờ thôi sao, sao tự nhiên lại nghĩ đến anh ta?

Lại nhìn thùng thư kia, chỉ cảm thấy trong đầu ong ong. Bỗng nhiên đứng lên, mở nắp thùng ra nhét vào tất cả những giấy tờ tạp nham đến đầy cứng, lão đảo bẻ thùng, dùng sức mở cửa phòng. “Oành” một tiếng, tiếng cửa mở ra ở trong phòng yên tĩnh trở nên lạ lùng, bỗng nhiên lòng chua xót rơi nước mắt, nếu có thể

xóa anh khỏi cõi lòng, vĩnh viễn xóa bỏ thì tốt biết bao! Chung qui lại nàng vẫn còn luyến tiếc, lưu luyến không nỡ xóa bỏ từng giọt kí ức về người đó, dầu là tuyệt vọng, dầu là bướng bỉnh, dầu là lắm lúc đớn đau, có thể khóc ở trong lòng mà nhìn lại một chút, vụng trộm với lòng mình một chút cũng là tốt rồi. Giống như chuyện tình Vêrôna trong cái đêm Juliette thổ lộ tâm tình, có thể theo chàng chỉ vì một câu nói, “Vây là đủ rồi”.

7. Chương 07

“Quản lý Dung, ký nhận bưu phẩm”. Các nàng trong công ty gọi anh nhân viên chuyển phát bưu phẩm là “má mì”, tuy rằng chẳng đến nỗi là ăn nói ẻo lả, đáng người cũng khô ngô song phải cái đôi mắt một mí tí hí hí lại nhìn rất điệu.

Dung Ý cứ tưởng là hộp đồng chuyển phát nhanh, hóa ra người kia hai tay bưng một hộp trong suốt bao quanh một cây bạc hà nhỏ chừng năm tắc xanh mượt tươi mát, chỉ biết ngậy ra như phồng. Ngồi yên trên ghế, từng ngón tay mở hộp quà tao nhã kia mà vẫn mơ mơ màng màng - Quà tặng, bạc hà? Rốt cuộc là thể nào đây?

Cầm tấm bưu thiếp thơm hương bạc hà tinh khiết, bên trong chỉ có mấy chữ “Thế giới này chỉ bạc hà là thanh tao nhất”, kí tên dĩ nhiên là “Tịch”. Tuy rằng nàng cũng chưa biết thế nào mà nói, nhưng không thể không thừa nhận, chữ của anh ta thật đẹp. Nho nhã thanh tú, đường sổ chính cứng cáp, thân chữ vươn cao, nét chân mềm mại tạo cho con chữ từ trên xuống dưới phóng khoáng mà hoa mỹ, nét viết ngời long sắc nhọn. Hồi đại học, nàng chọn học ngoại khóa môn “Thưởng thức thư pháp”, nghe nói giáo sư chủ nhiệm là nhà thư pháp hàng đầu, bởi vì yêu thích thư pháp từ nhỏ, đến giờ nàng vẫn giữ bút tích “Bản vẽ đẹp” của thầy, thứ phải vất vả mới lấy được từ một người bạn học. Bây giờ nhìn chữ người này, thấy cũng đẹp tương đương, chữ giáo sư mạnh mẽ, chắc chắn, chữ anh ta lại bay bướm, miễu, mỗi người một vẻ.

Nàng còn đang sững sờ, chợt di động đổ chuông, là một số máy lạ. “A lô, Dung Ý nghe.”

“Cô nhận được chưa?”- Giọng người bên kia cao vút, hào sảng.

“Cái gì cơ?”- Nàng nhất thời không nghe rõ ràng, với lại cái chính là nàng không hiểu người kia hỏi “Nhận được chưa” là cái gì.

“Bạc hà”- người kia nhắc nàng, có điều nàng vốn chậm phản ứng, bên kia đầu dây tín hiệu không được tốt, nhiều tạp âm xen vào.

Phải hàng chục giây sau nàng mới định thần, ngáy ngô nói: “Cái đó...Vâng... Tịch thiếu gia... Tôi nghĩ là người ta đưa nhầm địa chỉ. Tôi không gọi bạc hà, ngài đọc địa chỉ đi, để tôi bảo họ gửi lại”. Nàng không phải hạng háo sắc, cây bạc hà nhỏ tuy không đáng gì, nhưng nàng không thấy ở mình có gì hấp dẫn có thể làm cho Tịch thiếu gia phải chú ý đến.

“Chính là gửi cho cô đấy.”- Anh ta cười, thanh âm pha lẫn tiếng sóng biển, từng đợt, từng đợt xô tới.

Nàng rầu rĩ, không nghĩ anh ta lại làm vậy, chỉ cảm thấy có gì đó không ổn, cũng chẳng biết nói ra như thế nào. Ngập ngừng một lúc lâu mới lấy hết can đảm nói: “Tịch thiếu gia tối nay có rảnh không? Lần trước nói là mời ngài dùng cơm một bữa mà chưa làm được, không biết tối nay Dung Ý có được vinh hạnh ấy không?”. Có một số việc, nói rõ ràng vẫn là tốt nhất.

“Làm sao bây giờ? Tôi đang ở Barcelona !”- Tiếng cười có vẻ tiếc nuối lắm, cảm giác thật ma mẫn.

Barcelona? Dung Ý liếc nhìn cây bạc hà, ngẩn người, trong đầu như có cả dàn máy trộn bê tông mở hết công suất cắt vụn suy nghĩ của nàng.

Cổ Duyệt đứng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt cướp lấy tấm thiệp trong tay nàng, vẻ mặt hết sức gian xảo: “Dung Ý, cậu quả nhiên là kín đáo. Ép hỏi nhiều như vậy cũng không chịu cung khai, lúc này thì nhân chứng vật chứng đủ cả rồi nhé!”, ánh mắt dừng ở chữ kí, bình phẩm: “Tịch, cái tên hay thật. Thủy triều dâng ngập hoàng hôn, thật lạ mà sâu sắc!”. Nói vài câu vớ vẩn nữa, cô nàng chợt nhìn về chậu bạc hà nhỏ

trên bàn, ánh mắt lộ vẻ cực kỳ ngưỡng mộ “Thời buổi này, bọn con trai theo đuổi con gái chỉ biết tiện mua hoa gói sẵn ở ngoài quán, kiếm đâu được người khổ công lãng mạn thế này?” - Nàng chậu bạc hà xinh xắn lên mũi hít hà - “Mau khai thật cho ta, là anh chàng đáng yêu nào đây?”.

Dung Ý giận dữ xoay ghế quay mặt đi hướng khác, Cổ Duyệt đứng là phờng háo sắc mới say mê cái mẽ bề ngoài, chứ nàng đâu có thiết gì, tình lí lẫn lộn, thật sự gã Lý Tịch này có ý gì? Lần trước nhất thời bốc đồng, đưa nàng đi ăn một bữa còn chưa tính, giờ lại là chậu bạc hà, người này thật chẳng biết thế nào mà lần. Nghĩ mãi không ra, vốn những chuyện thế này bình thường nàng cũng chẳng quan tâm làm gì, có điều lần lóc trong thế giới phù hoa này mãi cũng phải có chút kinh nghiệm xử thế, dù sao người ta đang ở Barcelona, nàng cũng không có hứng thú vượt qua cả Thái Bình Dương để quan tâm đến anh chàng đẹp trai này.*****

Những hòn đảo nhỏ liên tiếp trải ra, giống như thượng đế rắc chuỗi ngọc nhiều màu, tưởng như vừa đến nơi là có nhìn tới thiên đường ánh sáng, tràn ngập sắc màu, mặt nước xanh thẳm trong suốt vỗ về bờ biển, bờ cát trắng in kéo dài nhiều dặm, xa xa những khách sạn nằm sao cao ngất, những bể bơi nhân tạo nằm bên đại dương mênh mông, cùng xanh biếc một màu, sóng biển rì rào làm cho nơi này yên tĩnh mà không lạnh lẽo.

Bể bơi trung tâm mang phong cách Tây Ban Nha có mái che lịch lãm, Lý Tịch ghé vào spa, nằm mát xa trên giường, chỉ đắp hồ trên mông một chiếc khăn tắm màu trắng, nắng sớm trải trên tấm thân thon thả. Cô gái mát xa có làn da rám nắng, thân hình đầy đặn trong bộ bikini đỏ bốc lửa, hai tay xoa tinh dầu khắp người khách bóng loáng.

Người nằm bên cạnh Lý Tịch nói chuyện điện thoại xong nheo nheo mắt mỉm cười, vui vẻ đến bàn để sâm banh, lấy một li đưa cho anh - “Lý nhị gia, đi nước ngoài du lịch mà còn nhớ em nào ở nhà à? Điều này có vẻ không giống phong cách của cậu. ”

“Như thế nào, chẳng phải đã hứa là không tra hỏi nhau chuyện tình cảm sao?” - Lý Tịch cười tà nhìn Hứa Tuấn Hằng, đưa li sâm banh lên uống một ngụm.

“Hai ta có phải là một không? Chẳng cần hỏi tôi cũng hiểu cậu nghĩ cái gì.”. Hứa Tuấn Hằng bốn tuổi đã cùng với anh ở trong đại viện “cùng nhau phá phách”, đánh lộn, trèo ổi trộm sấu không thiếu trò gì. Cho dù 16 tuổi Lý Tịch bỗng nhiên quyết định đi Mỹ, chẳng bao lâu sau hẳn cũng bôn ba khắp các nước tư bản. Hơn hai mươi năm kinh nghiệm đầy mình, nói con gái qua tay hẳn đến ba ngàn cũng chẳng ngoa. Trong ba ngàn chọn lấy một người? Đừng nói là một, đến nửa cái chung tình cũng chả có. Hồi học năm thứ tư, gây ra một chuyện chấn động, buộc phải thôi học, lặng lẽ trốn tránh làm bao cô cùng trường không biết đã khóc hết nước mắt.

“A, vậy hóa ra cậu là con giun trong bụng tôi à?”- Lý Tịch cười đến chảy nước mắt. Cô ả mát xa xoa bóp dọc bờ vai xuống đến lưng, dầu xoa nổi bật cơ bắp cuộn cuộn, anh thả lỏng cơ thể. Tuy nhìn qua anh gầy gò, nhưng cơ bắp lại nổi lên săn chắc thật đẹp, chính giữa xương sống có vết sẹo dài mảnh đập vào mắt thật đáng sợ, phải đến năm tấc, màu sắc lợt lạt, có thể thấy đã có lâu lắm rồi.

“Không dám nhận, ít nhất tôi còn chưa tu luyện thành tinh.”. Hứa Tuấn Hằng nhìn xoáy vào anh, nói thêm “Chuyện ở Hàng Châu bây giờ thế nào?”.

“Chuyện gì cơ?”- Nằm mát xa thư giãn, lại thêm tiếng sóng biển rì rào làm anh thoải mái, mơ màng sắp ngủ, ngơ ngác hỏi lại.

“Công ty sách ở Hàng Châu có chút vấn đề, nghe nói có người trong Đan Gia muốn có chân lại trong Hội đồng”

“Chuyện đó có vấn đề gì à?”

“Nhưng chúng ta chỉ là một cổ đông nhỏ, nếu Hội đồng này sụp đổ, lúc ấy...”. Đan Gia cũng chẳng tử tế gì, lão gia của chúng ta liên minh với bên đó nói là để cùng nhau chia sẻ gánh vác công việc, thực ra là vì kiêng nể vài phần đó thôi.

“Được rồi!”- Lý Tịch ngắt lời Hứa Tuấn Hằng - “Còn tôi ở đó, cậu còn phải sợ cái gì nữa?”. Giọng nói dứt khoát trấn an người nghe, ý không có gì phải lo lắng nữa.

Lý Tịch đã mơ màng sắp ngủ, đùi phải bỗng nhiên đau buốt lộng lên tận óc, mắt trợn ngược, cơn đau ở đùi phải tác động mạnh lên thần kinh, bất giác nghiêng răng ken két, hơi thở dồn dập, trán nổi gân xanh, mồ hôi lạnh túa ra như tắm.

Hứa Tuấn Hằng bật dậy chạy đến, nhẹ nhàng đỡ anh dậy, thận trọng theo dõi những thay đổi trên mặt, vẻ khẩn trương hỏi “Cậu không sao chứ?”.

Cô nhân viên mát xa đứng chôn chân, hoang mang lặp đi lặp lại: “Apesadumbrado, apesadumbrado...”. Cô ta không biết mình đã làm sai cái gì, vừa rồi theo bài bản xoa bóp chân của khách, vừa đến lúc anh ta lật người nằm sấp, tuy đùi phải của anh ta hầu như không nhúc nhích, lại có vẻ gầy yếu hơn chân trái một chút, nhưng cũng không cảm thấy có vấn đề gì lớn cả.

Hứa Tuấn Hằng nhìn anh cúi đầu không nói lời nào, rút điện thoại gọi về khách sạn đưa bác sĩ đến. Lý Tịch một lúc sau mới thở ra hơi, ngăn quản lý khách sạn đang ríu rít hứa gọi bác sĩ ngay, đồng thời nói một câu tiếng Tây Ban Nha ngụ ý lấy làm tiếc và vẫy tay ra dấu cho cô nhân viên mát xa đang đứng cúi đầu xin lỗi ở 1 bên kia đi ra ngoài.

“Cậu thực sự là không sao chứ?”- Họ Hứa mồ hôi lạnh cũng toát ướt thân, lúc này dù có muốn ở lại đây cũng không dám nói ra.

“Có gì đâu mà cậu phải cuống lên thế?”, Lý Tịch có vẻ thiếu kiên nhẫn, quay đầu hướng ra biển, nơi có mấy chiếc du thuyền sang trọng, từ xa nhìn chỉ thấy đậu san sát như những quân trắng trên bàn cờ xanh thẫm. “Đầu năm cậu đăng kí bên Mĩ một chiếc du thuyền rất chiến đúng không?”.

Tuấn Hằng len lén nhìn nét mặt Tịch có vẻ không bằng lòng, cảm giác nguy hiểm đang kề cận. “Cái gì cơ?”, giả vờ ngây ngô bây giờ có lẽ là cách duy nhất.

Lý Tịch cũng không úp mở: “Cho tôi mượn du thuyền của cậu.”- Giọng nói nhỏ nhẹ, ngữ điệu kiên quyết, thái độ uy hiếp.

“Đừng nói bỡn, Tịch thiếu gia...”- Thuyền này mới xuống nước được ba tháng, đã xuống cấp như bà lão đến xột ruột rồi, đã kíp lái về nước đâu.

“Yên tâm, tôi lái rất ổn mà.”

Lời hứa cùng dáng điệu quả quyết làm họ Hứa hết hồn, tuy rằng cả hai đã có bằng lái ở Mĩ, nhưng lần này tự tay lái trên hải trình mới lạ, làm sao yên tâm được. “Không được, muốn lái thì tự mua một cái đi.”. Cái gì nghe theo cậu ta còn được, nhưng “Bà lão” thì không thể chia sẻ với người khác được.

“Anh em tôi cũng đang tìm kiếm, nếu được đã mua mà dùng rồi, mượn cậu làm gì?”. Lần trước chẳng phải mua nhầm chiếc xe hơi kém một chút, bị lão gia nói mãi, phải giấu đi nói dối là bị ăn cắp mất, mỗi lần đến Bắc Kinh phải giả vờ cho tài xế ra sân bay đón... Cứ coi chúng ta như trẻ con, suy đi nghĩ lại đều thấy thật khổ.

Họ Hứa nghe nhắc đến anh trai Tịch, liền nói lại ngay “Không phải chứ, anh cậu chẳng mới mua siêu du thuyền Custom Line, về nước bảo lão cho mượn đi. Du thuyền của lão cực kỳ xa hoa lộng lẫy, dùng “Bà lão” để làm gì?”

“Anh ấy không cho tôi đi đâu. Sau này, có mua cho tôi đi chẳng nữa, cũng chỉ cho tôi quanh quẩn ở Thái Hồ thôi, không bỏ gì. Còn phải thêm một đồng người đi theo, như thế có khác nào chỉ được chạm vào thôi?”.

“Vậy thì tôi càng không thể cho cậu mượn được, anh cậu mà biết, còn không giết chết tôi sao?”. Thế này mới nhớ tới vấn đề an toàn, đúng rồi, thuyền chỉ là chuyện nhỏ, người mới quan trọng. hấn ở nhà họ như là bảo bối, nhớ ra làm sao, Lý Triều sẽ làm gì, thật khó có thể tưởng tượng nổi. Nhớ đến Lý Triều buồn vui không lộ ra mặt, Tuấn Hằng đã thấy rùng mình.

“Cậu bảo người ta căng buồm đi, ngày mai chúng ta xuất phát, đi hướng Nam thăm thú một vòng. Bắt đầu từ đây, trên đường dừng lại ở các vịnh, cuối cùng đến Nam cực thật là băng tuyết bao la...”, về mặt hưng phấn tự xác định hành trình, Lý Tịch không để ý đến Hứa Tuấn Hưng bên cạnh như đã sắp khóc, “Đúng rồi, ở Nam cực có sông bạc lớn cho cậu thử vận may. Sau đó tôi có thể thông thả một mình đi dạo...”, về

mặt sáng lạn vừa nói vừa cười. Hắn đột ngột đứng dậy, lộ ra bản tính trẻ con, sẵn sàng lăn ra ăn vạ nếu không được mua cho món đồ chơi ưa thích.

Có lẽ họ Hứa không tin lấy được món đồ chơi rồi hắn có thể bỏ chút tâm tư để yêu thích nó, nghe Tịch nói muốn “thong thả một mình đi dạo”, thật sự chỉ còn biết cầu trời, khóc không ra nước mắt.

8. Chương 08

Những hình ảnh trong đầu như một thước phim chậm chậm chiếu lại, chính bản thân nàng cũng không biết mình đang tìm kiếm điều gì.

Cô ấy đứng cạnh Dương Miễn, nhìn nàng tự giới thiệu, “Xin chào, tôi là bạn của Miễn Miễn.” Ánh mắt không lớn, lại cực kỳ có thần, nhìn qua cũng thấy đầy khí phách, không giống như Dung Ý, mắt to nhưng vì cận thị mà đeo kính, xem ra khiến người ta ngỡ ra như phồng, lại có cảm giác hơi giật mình. Ánh mắt tươi cười kia giống như đoá hoa hồng nở rộ, tự tin khiến người ta tự thấy xấu hổ.

Cô ấy ở trước cửa thư viện nắm tay Dương Miễn, quay đầu nhìn nàng nở nụ cười sáng rỡ, vẻ rất hài lòng, giống như khổng tước kiêu ngạo khoe vẻ đẹp của mình, ánh mắt tươi cười ấy làm cho Dung Ý ngượng ngùng đến rơi nước mắt.

Nàng không hề muốn mơ như vậy, không muốn nghĩ về những chuyện của anh, lại không có cách nào thoát khỏi mảnh lưới tình cảm này trói buộc, thân bất do kỷ cứ chìm sâu trong đó. Bóng dáng đó chợt quay về đưa nàng trở lại khoảng sân sau ký túc xá nữ, dưới gốc cây ngô đồng, tiếng lá khô xào xạc dưới chân như muốn xé nát cõi lòng nàng.

“Tháng sau mình đi Mỹ”. Lá cây ngô đồng rậm rạp mà xanh mướt, ánh mặt trời xuyên qua như dừng trên mặt Dương Miễn. Gió lay nhẹ lá ngô đồng, vệt sáng trên mặt anh lốm đốm lúc sáng lúc tối, không nhìn rõ cảm xúc.

“Đừng đùa chứ, hôm kia hội trưởng còn nói với cậu về việc chụp ảnh học viên ưu tú của kỳ mới mà.” Nàng ngây ngốc cười, vừa học xong tiết thể dục, mồ hôi trên trán rơi thành giọt. Suốt 1 tháng trời anh xin nghỉ phép, không thể nào liên lạc được, hỏi bạn bè anh thì biết anh về nhà ở thành phố N. Nàng một hồi hoang mang, giờ mới nhận ra nàng chẳng biết gì nhiều về anh. Ngoài bà nội thỉnh thoảng gọi điện, nàng thậm chí không biết bất cứ ai trong gia đình anh, mà anh cũng chưa bao giờ kể với nàng.

“Kỳ thật chuyện xuất ngoại đã chuẩn bị xong xuôi từ lâu, thật sự xin lỗi là đến giờ mới nói với cậu.” Hơi thở của anh vẫn bình thản, thanh âm thấp khiến cho mỗi lời nói ra đều như mơ hồ, lại khẽ đâm vào lòng nàng nhói đau.

Nàng ngẩng đầu nhưng không nhìn anh, ánh mắt lướt qua anh, nhìn gió lay động lá cây ngô đồng. “Mình không tin.” Giọng nói bình tĩnh không chút gợn sóng.

“Hiểu Uyên và mình xin học cùng 1 trường đại học nên sẽ đi cùng nhau.” Giọng anh lạnh lùng không chút ấm áp, thẳng thắn đến tuyệt tình nói cho nàng biết.

“Mình nói mình không tin.” Lá cây khẽ rung trong gió, nàng chậm rãi cúi đầu, mồ hôi theo má chảy xuống cằm, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất trải đầy lá khô...

“Dung Ý... Dung Ý...” Đột nhiên có âm thanh truyền đến xé rách những hình ảnh này, nàng mơ mơ màng màng úp mặt trên bàn làm việc, loáng thoáng nghe được có người gọi mình, tay vô thức lau mồ hôi trên mặt lại không thấy gì, đầu óc choáng váng một hồi mới dần dần tỉnh táo. Đạo gần đây nàng hay nằm mơ, có lẽ là do công việc quá mệt mỏi.

Ngẩng đầu lên chỉ thấy Cổ Duyệt tay cầm danh sách khách hàng đứng ở bên cạnh, vẻ mặt buồn cười nói: “Dung cô nương gần đây làm việc tăng ca ban đêm quá mức vất vả sao? Ở ngay cạnh Lão Phật gia mà coi

thường, dám công nhiên ngủ gật.” Ngồi xuống bên cạnh nàng, Cổ Duyệt tủm tỉm cười hỏi: “Thời gian này có phải hay chơi thân với Aston Martin không đấy?”

Nàng tức giận giằng lấy danh sách khách hàng trong tay Cổ Duyệt, không thèm để ý đến, Cổ Duyệt biết rõ nàng đang then thùng nên cũng chỉ làm vẻ mặt cười xấu xa rồi tránh ra.

Nhìn bóng Cổ Duyệt đi xa dần, nàng mới dám thở phào nhẹ nhõm. Từ sau lần xe của Lý Tịch ở dưới sảnh công ty chờ nàng, lại bị Cổ Duyệt thấy được, thiếu chút nữa bị ánh mắt cường độ cao như tia xuyên thấu. Buổi tối, Cổ Duyệt lập tức gọi cho nàng: “Cậu cậu được con rùa vàng như vậy từ bao giờ mà không nói tiếng nào thế?” Sau đó hững hờ giảng cho Dung Ý nàng nghe cách làm thế nào để ở giữa “sòng bạc hoàng gia” như thế mà khiến hân “nhất kiến chung tình”, khiến hân tha thiết ước mơ... Người nào đó háo sắc còn lớn tiếng ca ngợi, càng diễn càng hăng, nàng mới chợt nhận ra Cổ Duyệt luôn miệng gọi “Miệng rộng”. Thực ra Miệng rộng là cách nàng gọi cái xe yêu quý của Lý nhị thiếu, bởi vì mỗi lần nhìn thấy cái xe kia tiến về phía hàng rào, nàng tự nhiên liên tưởng đến con cá đầu to đang há miệng.

Khi Cổ Duyệt nghe được nàng gọi Dream Car của nàng ấy là “Miệng rộng”, trong điện thoại truyền đến tiếng rít gào cơ hồ như muốn phá vỡ màng nhĩ của Dung Ý, ước chừng mất đến nửa giờ để giới thiệu cho nàng lai lịch cùng công năng của loại xe này. Kỳ thật đối với nàng, xe thể thao chỉ đơn giản là ít hơn xe bình thường 2 cái cửa, nhiều nhất cũng chỉ có thể mở cái mui bên trên ra thôi. Làm sao lại quen thuộc với tính năng của loại xe này được, cả đời cũng chẳng có đủ tiền mua, rõ ràng không nên mộng tưởng hão huyền xa xôi làm gì.

Ánh mắt nhìn xuống lại rơi đúng vào chậu hoa bạc hà nho nhỏ trên mặt bàn, trong đầu thoáng qua hình dáng của Lý Tịch.

Sau “sự kiện bạc hà” đó, Lý Tịch chưa tới tìm nàng, Dung Ý cũng chỉ coi chậu cây bạc hà kia là 1 chuyện đùa vui.

Chẳng là thời gian trước, có một hôm anh ta đột nhiên gọi điện nhờ nàng làm giúp một việc, chính là anh ta đi dự tiệc của bằng hữu mà hiện tại chưa tìm được bạn gái, nhờ nàng cùng đi. Nàng cũng biết được anh ta mới từ Barcelona về, chuyến đi vừa rồi hơn nửa tháng, kể có tiền chi tiêu cho ngày nghỉ thật khiến người ta hâm mộ. Nàng vốn vẫn thấy cảm kích anh ta vì lần đó giúp nàng thu xếp chuyện Ánh Rạng Đông nên đồng ý đi. Nhưng đến lúc đi mới cảm thấy mình bị lừa, anh ta có biết bao cô nàng xinh đẹp vây quanh, trái một câu Tịch Thiếu, phải một câu Tịch Thiếu, làm sao có chuyện thiếu bạn gái cho được.

Đêm đó hẳn là ngẫm thông báo cáo biệt cuộc sống độc thân, nhìn ra được anh ta thật sự cao hứng, ai kính rượu cũng uống, đến cuối cùng đến ngồi cũng không vững, xiêu vẹo tựa vào ghế sofa trên đại sảnh. Chủ nhân bữa tiệc cũng là chú rể trong tiệc cưới ngày mai họ Nhan tên Phồn Bách, ngũ quan cùng khuôn mặt có phần giống con lai, dáng người to lớn, tuy rằng cả đêm cười cười nói nói đùa giỡn cùng bạn bè, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng Lý Tịch uống nhiều như vậy cũng không dám sơ sẩy, cáo lỗi với khách khứa, tự mình cùng 1 người nữa đỡ 2 bên anh ta ra cửa, nàng cũng chỉ có thể nhắm mắt đi theo ra ngoài. Nói là giúp đỡ, kỳ thực 2 người giống như nhắc anh ta đi, lái xe mang theo cây gậy của anh ta cũng vội vã đi theo.

Nàng nhìn Nhan Phồn Bách đứng ở bên trái hân, tay phải vững vàng nâng mâm phải của anh ta, trong lòng nghĩ thầm chắc chắn chú rể cùng Lý Tịch có quan hệ thâm tình, nên trước khi kết hôn mới luyến tiếc muốn cùng nhau cuồng dã một lần cuối cùng? Càng nghĩ càng thấy khác người, Lý Tịch bởi vì áp lực gia đình nên không thể thành đôi thành cặp với Nhan Phồn Bách, u oán mượn rượu giải sầu đến mức say không biết gì. Quả là một đôi uyên ương khổ sở, vì số phận trên người nên đành chia rẽ, đành ước hẹn kiếp sau trở thành người yêu...

Tự mình nghĩ lại cũng không chịu nổi, toàn thân nổi da gà.

Đảo mắt thấy người phía trước đã đi tới cửa khách sạn. Trước cửa chính có 2 cầu thang, chỉ thấy người bên phải hơi hơi xoay người, cẩn thận giúp anh ta nâng đùi phải lên để đi xuống lầu. Nàng vốn tưởng rằng chân anh ta chỉ là đi lại khó khăn, không nghĩ rằng thật ra không hề động đậy được, rượu say mơ màng thì chân trái vẫn còn 1 chút phối hợp với 2 người đỡ 2 bên, còn đùi phải lại thẳng băng không nhúc nhích chút nào, ánh mắt lại lướt qua cây gậy trong tay lái xe, xem ra không có gậy chống, anh ta đến nửa bước cũng không đi nổi. Nhìn chân phải của anh ta, lại nhìn nhìn người đó, cho dù là dung mạo hay kiểu dáng quần áo cũng cực kỳ phù hợp với gậy chống, trong lòng nàng bỗng mềm đi một chút, không biết vì đâu lại tự nhiên tê dại.

Rượu phẩm của anh ta cũng thật tốt, không giống người khác uống say thì mở miệng la hét hay quấy rối gây chuyện, anh ta thậm chí ngay cả 1 chút bực tức cũng không có, chỉ lẳng lặng ngồi, ánh mắt có chút mê hoặc, nhưng lại lạnh lùng hơn cả bình thường. Anh ta cũng không đến mức bất tỉnh, chỉ xiêu vẹo ngồi ở ghế sau, lên xe anh cũng không cho lái xe chạm vào để thất dây an toàn, ánh mắt lạnh như băng khiến nàng cũng rung mình một cái. Nàng theo bản năng ngồi cách anh rất xa, lại nhìn đến bộ dáng nghiêng ngả của anh nên không đành lòng, ngồi lại gần giúp đỡ anh.

Anh ngả đầu vài vai nàng, cổ nàng thấp thoáng hương sữa tắm, hương thơm thật thanh nhã, không giống như những người con gái khác, luôn nồng đậm hương nước hoa hoặc mỹ phẩm nhằm chán. Mái tóc búi cao đã hơi buông lỏng, vài sợi tóc mai nhẹ rơi xuống, mượt mà lướt qua đỉnh mũi anh. Làn da trên vai nàng mịn mà ấm áp, anh theo bản năng hướng về phía ấm áp đó rúc vào, ban đầu vẫn thở nhẹ nhàng, càng về sau tiếng hít thở càng nặng, cuối cùng tinh tế cắn cắn vào cổ nàng.

Ban đầu nàng còn tưởng là anh ta đùa, sau cảm giác được hơi thở trên cổ nàng càng ngày càng nóng cháy, trên người anh ta toả ra hương rượu, lại lẫn vị bạc hà tự nhiên, ngồi trên ghế da trong xe thật hoà hợp, cùng với gió từ miệng thổi ra khí lạnh nhẹ nhàng kịch liệt tương phản. Trong đầu nàng suy nghĩ hỗn loạn, theo bản năng dùng sức đẩy anh ta ra, vừa đúng lúc xe đảo mạnh rẽ trái, Lý Tịch ngồi ở bên phải vốn dĩ phải không thể giúp cân bằng, lại không ngờ được Dung Ý đẩy anh ra, đầu đập mạnh vào cửa kính. Cùng lúc đầu của Lý nhị thiếu đập vào cửa kính đánh rầm, nàng chỉ biết thống khổ nhắm chặt mắt lại, hi vọng chính mình mới là người uống say.

Đêm hôm đó, nàng chỉ nghĩ là anh say rượu mà hồ đồ nên cũng không để ý. Lý Tịch cũng chỉ là ngẫu nhiên mời nàng đi dùng cơm, nàng ban đầu còn e dè, dần dần mới phát hiện ra những lần đó chủ yếu là do anh ta chủ động tụ tập bạn bè ăn uống ở nhà hàng, vui chơi giải trí vô cùng náo nhiệt, chuyện gì cũng chưa phát sinh. Hai người ban đầu còn khách khí xã giao, Lý Tịch biết nàng không có ý với mình, luôn giữ bộ dáng khiêm nhường, còn nhờ nàng đóng vai bạn gái. Nàng cũng biết bên cạnh anh ta chưa bao giờ thiếu nữ nhân vây quanh, nhưng chính mình cũng chẳng thể nào đòi hỏi, vì không muốn đồng nghiệp trong công ty đưa nhau giúp nàng giới thiệu đối tượng, bắt đầu dĩ nàng cũng giả vờ làm thực nữ, sau khi tan tầm ở công ty đợi hân. Đúng như mong ước, mọi người đều vui vẻ.

Hai người ở bên cạnh nhau, nhưng thật sự giống như bạn bè. Anh vốn hiểu sâu biết rộng, dẫu là đồng tây kim cổ hay tình hình thị trường cũng có thể nói đến khiến người ta sửng sốt, mà nàng lại nhanh nhẹn nhanh miệng không buông tha người khác. Theo như cách nói của nàng là: “Hồi còn đi học ta đã từng tham gia giải hùng biện của các trường đại học toàn quốc, còn đoạt giải nhất cơ mà.” Cho dù gặp nhau không nhiều lắm, nhưng khi gặp thì giống như oan gia ngõ hẹp, dường như không có gì là không thể nói. Có đôi khi anh cũng vờ ngớ ngẩn, mặt mày làm ra vẻ ngu dốt kỳ kỳ giống đầu gối.

Thực ra những lúc ở bên cạnh hân, có những khi nàng có thể cảm giác mình lại nhớ tới những năm tháng sống theo ý mình, chỉ biết cố gắng hết sức mình để phấn đấu, cho dù nhiều lúc rơi nước mắt vẫn cảm thấy vui vẻ. Không giống như hiện tại, muốn khóc cũng phải cố che giấu, đến lúc tìm thấy một người để có thể khóc ra mới giật mình phát hiện, vốn dĩ nước mắt đã sớm cạn khô rồi.

Sau khi ăn trưa, Dung Ý ngồi bên cửa sổ màu trà chấn sáng, đăng nhập vào QQ thấy không khí sôi động lạ thường.

Trên màn hình hiện lên thông báo của Mái hiên thượng thần: “Tháng sau học viện báo chí kỷ niệm 75 năm thành lập, ai có hứng thú quay về trường cũ gặp Du Đồng Tử để báo danh.” Lớp trưởng ngày xưa nay đã là chủ biên của thần báo tin tức, giờ vẫn như xưa đảm đương nhiệm vụ liên lạc việc, dù là các bạn học kết hôn hay sinh con vẫn qua hân để thông báo đến mọi người, thật không hổ danh là những người làm nghề báo chí.

Không lý do ưu thương: “Đi chứ, đi gặp mặt mọi người thôi.”

Trúng tôm khiêu dật khiêu: “Ta đang ở Anh, chắc không về được. Ai da, Dung Ý này, đến lúc đó người phải chụp nhiều ảnh một chút cho ta xem nhé. Để ta xem kẻ nào giàu có mới nổi hay béo gầy ra sao kéo không nhận ra ai vào với ai nữa, (*^__^*) hi hi...” Ai cũng biết Dung Ý năm đó là nòng cốt của hiệp hội nhiếp ảnh, lúc này cũng không dễ dàng buông tha nàng, biến nàng thành lực lượng vì nhân dân cống hiến.

Easy (Dung Ý): “Ta từ khi tốt nghiệp đến giờ cơ bản chưa chạm vào máy ảnh, nếu các người không sợ ta biến toàn bộ thành đầu heo thì cứ việc.” Hồi học đại học nàng căn bản không mua nổi một cái máy ảnh tốt, luôn nhìn Dương Miễn đùa nghịch cái máy Nikkon D3x mà thèm thuồng, cuối cùng mượn một cái bảo bối của sư huynh khoá trên để dùng. Đến khi đi làm, dù tiền bạc còn thiếu trước hụt sau vẫn cắn răng mua 1 cái Nikkon D60 mơ ước. Hơn 4 ngàn a, nàng phải nhịn ăn bao nhiêu ngày mới mua nổi, ngay cả Cổ Duyệt cũng cười nàng nói, đến quần áo cũng tiếc tiền chỉ mua một bộ, lại còn học đòi người ta mua máy ảnh khoe của. Sau này chính nàng cũng thừa nhận là vô cùng choáng váng, mỗi ngày làm việc đến hai mắt thâm quầng, cũng không phải đợi sẵn ảnh chờ cả ngày để chụp được những bức ảnh đòi tiền thưởng, nàng lấy đâu ra tâm tình chụp hoa dưới ánh trăng. Kết quả là D60 trừ lúc mới mua về còn sôi trào nhiệt huyết, về cơ bản chưa có lần nào dùng qua.

Cổ phong ảnh lưu niệm: “Các đồng chí phát động cuộc thi đi, ta cùng Dung Ý nhất định liều mạng tìm cơ hội chiến thắng cho coi.”

Easy: “Hệ chụp ảnh chúng ta nhiều người, có thể cùng ta xuất trưng, tuyệt đối cho các người “kinh diễm nhất thương”. Được rồi đi!” 1 đoạn dài phía sau là biểu tượng một thác nước thật to J

Cổ Duyệt từ xa nháy mắt với nàng ra dấu, nàng nhìn nhìn đồng hồ ở góc màn hình đã chỉ 2h53, vì sắp đến “giờ tận thế lúc 3h” hàng ngày mà thở dài. Lão phật gia thích họp lúc 3 giờ chiều, không biết là do gần đây không vui với phó tổng, hay là do nắng hè chói chang khiến nàng bức dọc, nên sau đoạn thông báo ngắn ban đầu sẽ là thời khắc nhiều người bỏ mình, kiểu như tài chính chỉ tiêu vượt mức, khách hàng cắt bớt đơn hàng, không khai thác được thêm khách hàng mới, nhiều người rảnh rồi không có việc làm... Tóm lại là một loạt lý do để nổ súng, làm cho mọi người trong công ty sau lưng đều nghi hoặc rốt cuộc có phải nàng đã đến thời kỳ mãn kinh hay không nữa.

“Dung Ý, Hoàng quản lý đến thì đưa cho 1 bản copy tài liệu khách hàng này.” 1 đồng nghiệp tay cầm USB huyých huyých cánh tay nàng.

Trên diễn đàn vẫn tiếp tục như cũ.

Orange: “Đúng rồi, hôm nay ở sân bay ta gặp một phụ nữ trông rất quen mà không nhớ nổi tên là gì nữa.”

Không lý do ưu thương: “Người học khoa nào, có nhớ không? Miêu tả qua xem nào.”

Orange: “Khoa truyền thông, năm đó còn nổi tiếng là nữ sinh xuất sắc, lúc thi đầu vào nghe nói là thủ khoa. Học năm thứ hai thì xuất ngoại đó.”

Không lý do ưu thương: “...”

Dung Ý nhìn những dòng chữ trên màn hình, trong lòng như có lửa đốt nhanh chóng chú ý vào đó, không để ý đến đồng nghiệp ở bên đang khê lên tiếng.

Trúng tôm khiêu dật khiêu: “Đan Hiểu Uyển.”

Orange: “Đúng rồi, chính là cô ấy.”

Không lý do ưu thương: “Năm đó chính là nhân vật nổi tiếng trong học viện.”

Trúng tôm khiêu dật khiêu: “Không nghĩ lại người ta có ai hỗ trợ sao, sao lại không nổi tiếng chứ?”

Không lý do ưu thương: “À, trong khoa chúng ta có Dương Miễn cũng xuất ngoại cùng năm, có nhớ không?”

Trúng tôm khiêu dật khiêu: “Có thể không nhớ rõ sao? Người ta là soái ca chính hiệu mà O(_)o...”

Một hàng biểu tượng tròn xuất hiện cực nhanh, tay nàng quờ quạng muốn xoá, muốn dùng tốc độ nhanh nhất để tắt QQ đi, nhưng cũng không kịp nữa rồi. Mỗi lần nhắc đến anh, đến quá khứ của nàng, đều giống như có một mũi kiếm nhọn hoắt đâm thẳng vào trái tim nàng. Nàng không có cách nào khác, không muốn nhìn mà vẫn cứ nhìn, cuối cùng trực tiếp tắt máy. Màn hình tối đen, nàng ngơ ngác nhìn đèn nguồn nhấp nháy, lòng bàn tay chột đờ mồ hôi lạnh.

Người cầm USB đứng bên cạnh nàng có phần kinh ngạc, “Dung Ý, này, tài liệu của khách hàng cậu còn chưa copy cho mình.” Nàng lúc đó mới từ từ tỉnh lại, thở nhẹ ra một hơi, ngượng ngùng mở miệng nói: “Có một phần tài liệu mình lưu ở máy tính ở nhà, để lúc nào mình về gửi vào hòm thư của cậu nhé!”

Hộp hành vẫn như cũ thật là nhàm chán, những nhân viên mới thường bị nhắc nhở phê bình, mãi mới đến giờ tan tầm, nàng vẫn không nhanh không chậm đi đến bến xe điện ngầm gần nhất, lúc này lại cảm thấy tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, chân đi giày cao gót lê từng bước thật khó khăn. Mới ra đến đường đã vậy 1 chiếc taxi, chẳng kịp nghĩ gì liền chui vào.

Đèn đường đã bật sáng, một hàng dài xe nối đuôi nhau không có điểm cuối. Thành phố lớn như vậy, hơn 10 triệu dân đầu đá sinh tồn, cả biển người đều có khuôn mặt xa lạ lạnh lùng. Hôm nay còn là bận học, đảo mắt dần thân vào giữa biển người này có thể cả đời không gặp lại. Nhưng lại có vài thứ tránh không được, thoát không xong, càng không muốn nhìn đến lại càng dấn sâu sắc.

Điện thoại trong túi vì vừa nãy hộp mà chuyển chế độ rung, hẳn là đã vang 1 hồi lâu mà giờ nàng mới phát hiện, tưởng là khách hàng, vừa lấy ra chưa kịp xem màn hình đã vội vàng tắt máy:

“Alo”

“Nếu cô hôm nay không nghe điện thoại, tôi sẽ tưởng rằng báo chí hôm nay sẽ đăng tin nữ tử mất tích là cô...” Người nào đó luôn bắt đầu kiểu này, giọng đầy vẻ trêu chọc, nghe điện thoại của anh ta vài lần nàng cũng quen.

“Anh có chuyện gì sao?” Nàng nhìn ánh đèn bên cửa sổ, thanh âm trầm thấp.

“Không có việc gì sẽ không làm phiền đến cô. Nói sau đi, tôi tới đón cô.... Cũng là chuyện tốt.” Anh nói chuyện hơi gấp gáp, thấp thoáng tiếng nước chảy róc rách.

“Hỏi thăm tôi có mất tích không chính là chuyện tốt hả? Đừng nói tôi bây giờ còn không mất tích, mà nếu thật sự có chuyện như vậy cũng không tới phiền Lý nhị thiếu ngài quan tâm đến a.” Nghe được âm điệu của anh ta tăng thêm vài phần, nàng không nhịn được nói lại.

“Cuối tuần cô đi đâu không?” Đầu bên kia thực sự yên tĩnh, ngay cả tiếng nước chảy vừa rồi cũng biến mất, chỉ nghe tiếng âm thanh vọng lại, hẳn là ở một không gian rộng rãi trống trải.

“Cái gì?” Không thể chuyển đề tài nhanh thế chứ, vừa rồi còn nói chuyện mất tích, giờ đã chuyển thành cuối tuần đi đâu rồi.

“Tôi hỏi cô ngày mai đi đâu?” Lý Tịch cùng nàng có thói quen giống nhau, có thừa kiên nhẫn.

“Đi bảo tàng.” Nàng cười trộm, tin chắc anh ta cũng không có hứng thú cùng nàng đi dạo ở bảo tàng. Không phải để đối phó với anh ta mà nói là đi bảo tàng, A Lan ở thôn bên cạnh là bạn thân từ nhỏ đến lớn của nàng, hiện tại là trưởng thôn của các nàng, vô cùng hâm mộ văn hoá truyền thống của dân tộc Dao. Nghe nói thành phố S có bảo tàng triển lãm văn vật của dân tộc Dao, sáng nay đã gọi điện cho nàng yêu cầu chụp ảnh gửi về để cho cô ấy nghiên cứu. Hơn nữa vừa rồi trên diễn đàn QQ cũng đã hứa hẹn “kinh điểm nhất thương” nên cũng nhân cơ hội này để tìm cảm xúc.

“Vừa vặn làm sao, tôi cũng thích những thứ cổ xưa...” Giọng nói của hắn lộ ra có phần hưng phấn.

“Tôi đi không phải để thưởng thức những thứ cũ, tôi đi để chụp ảnh thôi.” Người này nói chuyện cho tới bây giờ đều như đi lên mây vậy, anh ta vốn ham thích cuộc sống phóng túng, bây giờ có hứng thú với việc chụp ảnh mới là lạ.

“Đi, ngày mai tôi qua đón cô.” Khí thế không giảm đi chút nào.

“Anh cũng thích chụp ảnh à?” Anh ta nói chuyện lúc nào cũng nửa thật nửa đùa, không hề nghiêm túc, nàng hoài nghi độ chân thật cũng dễ hiểu.

“Nói đùa sao, tôi còn là hội trưởng hiệp hội nhiếp ảnh lớn đấy!” Khí phách của hắn kỳ thật như từ trong cốt cách, cho dù là lơ đãng cũng lộ ra sự tự tin cùng đáng hoàng, đủ sức khiến người ta hoàn toàn tin tưởng.

Columbia có được danh tiếng về đào tạo ngành truyền thông tốt nhất, hiệp hội nhiếp ảnh ắt hẳn cũng siêu quần, thanh danh như vậy cũng làm Dung Ý chú ý.

9. Chương 09

Ánh hoàng hôn rơi xuống cửa xe, giống như 1 vầng hào quang óng ánh bao quanh khuôn mặt anh, nàng lơ đãng nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, trong ánh chiều hình dáng mơ hồ của hắn thật thấy không rõ, đoán không ra.

Hôm nay lúc ở cửa bảo tàng, anh ta lấy ra máy ảnh Canon, Dung Ý ngậy ngấn cả người, đây mới là say mê công việc chân chính trong truyền thuyết, lại sờ sờ D60 của mình trong túi, do dự chẳng biết có nên lấy ra hay không. Mà về mặt anh ta lại bình thản chẳng có gì mất tự nhiên, khiến cho nàng có cảm giác “đây mới là phong cách quý phái” tự nhiên mà có.

Lúc nàng đứng ở cửa gian hàng mỹ nghệ của dân tộc thiểu số trên lầu 4, nhìn tấm biển to trước cánh cửa nặng nề đóng kín viết: “Bên trong đang sửa chữa, đóng cửa 1 tháng” chỉ biết sững sờ. Chẳng trách ở dưới thì đông như vậy, càng đi về phía bên này càng vắng, cả 1 khu vực rộng lớn như vậy giống như không có người. Thật là mất mặt, dẫn người ta đến chụp ảnh mà triển lãm còn chưa mở, lẽ ra lúc trước nên kiểm tra thông tin ở trên mạng trước... Nàng nhìn nhìn Lý Tịch đang đi phía trước, vốn tưởng rằng anh ta sẽ nói vài lời khó nghe châm chọc nàng, không ngờ anh ta lại giống như đang nghĩ ngợi gì đó, không hề nhúc nhích, một lúc lâu mới rút di động ra gọi 1 cuộc. Anh ta nói chuyện nhỏ nhẹ, nàng cũng không chú ý nghe, chỉ đứng yên lặng bên cạnh chờ đợi.

Một lúc sau, đợi anh nói chuyện điện thoại xong, nàng mới thử mở miệng thăm dò: “Hay là chúng ta đi về thôi.”

“Chờ 1 chút.” Anh không cười, nét mặt cũng rất nhu hoà.

Nàng còn thấy lạ hôm nay anh ta hoà nhã khác thường, đang định châm chọc hắn không giống bình thường, rốt cuộc cũng không nghĩ ra là không giống như thế nào.

Khoảng 20 phút sau, ở chỗ rẽ ngoài hành lang xuất hiện 2 người 1 béo 1 gầy. Rõ ràng cả 2 vừa vội vàng chạy đến, thở hổn hển, trên trán còn lấm tấm mồ hôi. Người béo là đàn ông, mặc tây trang nghiêm chỉnh, thoạt nhìn giống như giảng viên đại học, người gầy bên cạnh là phụ nữ, tuy rằng không chín chu như người kia nhưng vẫn mặc một bộ váy trang nhã.

Người đàn ông đó bảo cô gái mở cửa triển lãm, nhiệt tình nắm tay Lý Tịch hàn huyên. Dung Ý nhìn cánh cửa gỗ vừa mở, khoé miệng nhếch lên 1 tia cười nhạt. Có lẽ hôm nay cũng có người giống nàng tự nhiên đến đây xem triển lãm, ở trước cửa mới phát hiện ra mình đến không đúng lúc, chỉ có thể thăm mắng một tiếng oán trách rồi thất vọng mà về; có người lại chỉ cần dùng một chiếc điện thoại mà triệu hồi được nhân vật cao cấp đến nghênh đón, cười khanh khách vì anh ta mà mở cửa triển lãm vẫn treo biển “đang sửa chữa”.

Nàng không để ý 2 người đang nói chuyện phía sau, cứ thế đi vào, cô gái trẻ đi ngay bên cạnh, đến mỗi mẫu vật trưng bày đều cẩn thận giải thích nguồn gốc, xuất xứ cùng lịch sử của nó. Kỳ thật nàng không hề có chút hứng thú nào đối với những thứ này, chỉ gờ máy ảnh lên chụp liên tục. Lúc bắt đầu thấy mệt mỏi, nàng liếc nhìn quanh gian triển lãm rộng lớn thấy Lý Tịch ở mãi đằng xa, anh không hề động đến máy ảnh, chỉ vô tình đứng lặng thật lâu ở trước 1 hàng mẫu vật, ánh đèn rơi trên khuôn mặt anh có vẻ xa xôi. Anh ta như vậy làm cho nàng hình dung tới duy nhất 1 từ, u buồn, tuy rằng biết từ đó không thực sự thích hợp với anh ta.

Tiếng gậy chống càng ngày càng gần, nàng làm như không để ý, lại không ngờ anh ta lại giữ lấy cánh tay đang gờ máy ảnh lên của nàng: “Đừng chụp nữa, chụp nhiều ảnh cũng không bằng thật tâm để ý đến, khắc vào trong lòng mới bền lâu.” Thanh âm trầm thấp, nàng ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt anh ta mỉm cười có vẻ chưa sót, khoé miệng hơi cong lên... Lúc bước chân vào bảo tàng này, nàng đã có cảm giác có gì đó không phù hợp với anh ta. Không còn chút ngả ngớn mà kiêu ngạo thường ngày, anh ta giống như hoà mình vào không khí trang trọng ở đây, ánh mắt mê ly như phủ bởi 1 lớp sương dày.*****

Nàng dán mặt vào cửa sổ xe hưởng thụ làn gió ẩm thổi qua, nhìn không chớp mắt những ngọn đèn đường chạy dần về phía sau, không biết được Lý Tịch đã gọi nàng vài lần, 1 lúc lâu mới mơ mơ màng màng đáp lại.

“Có gì mà chăm chú đến thế?” Anh ta lái xe mà còn để ý, nàng nhìn không chớp mắt.

“Không có gì, chỉ là suy nghĩ vẩn vơ thôi.” Nàng có những lúc cứ tự nhiên ngây người ra như thế, có những khi đến trường cũng không làm gì cả, chỉ đến thư viện cứ thế ngồi đến tận trưa.

“Trời tối rồi.” Anh ta nhấn mạnh.

“Theo quan niệm của tôi, trừ lúc ngủ nằm mơ, còn lại đều là mơ mộng hão huyền cả.” Nói chuyện như vậy quả nhiên làm cho nàng tức tối.

“Vậy cô mơ mộng chuyện gì?” Anh ta cười, khoé mắt bay lên.

“Khi tuổi không còn trẻ, kiếm lấy 1 ông chồng giàu có, trở thành 1 phu nhân quý tộc sống cuộc sống hạnh phúc, hàng ngày đi dạo cửa hàng, đánh bài, đi xem trình diễn thời trang bốn mùa ở Paris.... Nói đến giàu có, bạn bè anh cũng có nhiều người, hôm nào thuận tiện giới thiệu cho tôi ai đó được không?” Nàng cười, cũng không để ý gì.

Anh ta bật cười, vẻ mặt đầy ẩn ý liếc nàng một cái: “Chỉ sợ yêu cầu của cô cao, nhìn ai cũng không vừa mắt.”

“Toàn những người ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, thanh niên tài giỏi, giàu có phóng khoáng, có thể làm việc, cũng có thể vào bếp...” Nàng cũng tùy ý đem những hình dung trong đầu mình nói lại, trong lòng cũng chẳng có cảm giác gì. Trên đời này có những thứ thật hoàn hảo, nhưng lại không phải thứ nàng mong muốn.

“Đợi hai năm nữa đi, lúc đó e là cũng không đến lượt cô lựa chọn.”

“Cái gì mà không đến lượt tôi chọn, cô nương tôi đây năm nay mới...” Mắt nàng lộ ra chút sợ hãi, “Đợi chút, sao anh biết “đợi hai năm nữa”?”

Anh ta chỉ cười không nói, xe chậm rãi dừng lại, bên cửa sổ hiện lên những toà nhà cao vút thẳng tắp như tượng trưng cho sự cao quý cùng độc đáo của chính mình, Lý Tịch quả thật là một người phi thường, mặt mũi hiền lành che giấu bản chất ngang ngược độc đoán. Chỉ trừ đối với đồ ăn ngon, nàng chưa từng có sức chống cự, dù sao bất người cần thủ đoạn, ăn thịt cần ôn nhu. Xe mới dừng lại, anh ta lại tỏ ý tốt muốn ân cần mở cửa xe cho nàng. Nàng sững sốt, Lý Tịch bên cạnh đã xuống xe, động tác nhanh nhẹn hoàn toàn không giống người tàn tật.

Đây là nhà ăn dành riêng cho hội viên, nàng chưa từng tới, nhưng ở văn phòng cũng nghe qua Lão phật gia cùng chồng đi dự tiệc có ca ngợi nơi này thực sự xa hoa và tinh xảo. Cúi đầu nhìn lại chính mình quần áo tầm thường, lúc theo vào nàng cũng quyết tâm cho dù ở bên trong có gặp ai cũng vờ như không biết, coi tất cả là vô hình.

Nam nữ đi cùng nhau thường tay không khoác thì cũng nắm tay, còn nàng cùng Lý Tịch bình thường cũng không đi cạnh nhau mà nàng thường đi sau nửa bước (dù anh ta đi cũng đã đủ chậm), hôm nay nàng còn đi giày bệt, anh ta cao hơn nàng chừng 1 cái đầu, nàng đi sau hẳn trông càng giống như tiểu bằng hữu.

Nhấn nút thang máy đi lên tầng 24, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đến ngồi bên cửa sổ, cửa kính chạm đất có thể nhìn toàn bộ cảnh đêm đẹp mê người ở ngoài. Ở đây không đông lắm, chủ yếu là khách nước ngoài, ai ai cũng ăn mặc chỉnh tề, trang điểm cùng trang sức hoa lệ. Thực ra Lý Tịch cũng không mặc quần áo trang trọng lắm, anh ta mặc 1 áo sơ mi màu xám với quần bò, nhìn vẫn vô cùng đặc biệt, sắc thái biến hoá, rõ ràng là màu lam xám, nhưng nhìn thoáng qua lại thấy có chút ánh tím. Anh ta không phải người suốt ngày đóng bộ trong âu phục, tuy rằng nàng cũng chẳng bao giờ có hứng thú để ý xem anh ta mặc cái gì.

Nàng nhìn người phục vụ cả về ngoại hình lẫn tiếng Anh đều khá hơn nàng, bất giác bật cười, xem ra nàng đến làm phục vụ ở đây cũng không làm nổi.

“Cô cười gì thế?” Anh ta tay trái cầm ly sâm banh nói chuyện với nàng, ánh mắt lại hướng ra ngoài cửa sổ.

“Xa hoa thế này thực sự không quen.”

“Cô cứ xem như đây là trời ban phúc đi.”

“Sao mà trời ban phúc chứ? Các anh nên bị trời phạt mới đúng.” Nhà tư bản thật là độc ác, nàng trong lòng thầm khinh bỉ nhưng hàng ngày vẫn phải ăn nói khép nép làm trâu làm ngựa.

“Ai khác chứ không phải tôi. Tôi đây là người được toàn bộ giai cấp vô sản chân chính ủng hộ.” Anh ta ra vẻ chính nghĩa nhần mạnh.

Nàng cũng cầm lấy chén rượu nhấp một ngụm, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Dối trá.”

Anh ta lại chỉ cười mà không nói gì. Nàng cảm thấy hôm nay anh ta trầm mặc khác thường, có vẻ bí hiểm lại hơi u buồn khó hiểu. Nàng mở miệng hỏi: “Anh đánh mất cái gì à?” Nói xong lại thấy hối hận, không phải người ta có tâm sự sao?

Anh ta thực sự ngẫm nghĩ một lúc, nén cười trả lời, “Chắc là không phải”

“Vậy sao lại thành ra thế này?” Nàng tò mò hỏi tiếp, quên cả giữ ý.

“Chắc là do công việc thôi.”

“Anh làm gì mà lại như vậy?” Nhìn bộ dáng của anh ta, nàng bỗng nhiên sợ hãi nghĩ đến 1 loại công việc – ngư lang. Dùng xe xịn, có đoàn tùy tùng, cả ngày chơi bởi lêu lổng, vung tiền như rác... Tất cả đều nhờ anh ta mỗi ngày chiều lòng một lão bà nào đó ở chốn khuê phòng. Nàng cười trộm trong lòng mà không dám biểu hiện ra ngoài.

“Công việc của ta, nói dễ hiểu, chính là làm bà mối.”

“Bà mối?”

“Đúng, bà mối!” Anh ta gật đầu suy nghĩ, tươi cười mà có phần ám muội, “Đen cô nương giống như cô vậy, trang điểm tỉ mỉ, mặc quần áo đẹp, cẩn thận đóng gói. Sau đó đem gả cho bạch mã vương tử, lại thu được nhiều sính lễ.”

“Cô nương giống như tôi là dạng người gì?” Nàng hoàn toàn không phát hiện ẩn ý ác độc của người kia đã giấu đầu nhưng đuôi đã muốn lộ ra, từng bước một rơi vào bẫy của anh ta.

“Là cô nương xấu nhất trên đời này, không ai thèm để ý.”

Nàng còn chưa kịp tức giận trả đũa, anh ta lại bỗng nhiên ho khan vài tiếng, nhanh chóng rút khăn tay ra che, khăn tay màu ghi tõi thật phù hợp với quần áo hôm nay. Ánh mắt anh ta nhìn thoáng qua bó hoa hồng đỏ rực người phục vụ đang cầm bên cạnh, khẽ nhíu mày, giống như có vài phần chán ghét.

“Anh bị dị ứng à?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

“Chỉ là chán ghét thôi.” Anh ta bình thản trả lời, không nghĩ sẽ tiếp tục đề tài này.

“Nói như vậy là anh chưa từng tặng bạn gái hoa hồng sao?” Chẳng trách hần lần đầu tiên lại tặng nàng cây bạc hà, hình ảnh công tử hào hoa tay cầm hoa hồng dựa vào xe thể thao chờ bạn gái đi hẹn hò lập tức biến mất.

“Tôi chưa bao giờ tặng hoa cho ai hết.”

“Nhưng con gái thường thích những thứ đẹp dễ lãng mạn.”

“Các nàng thích những thứ thực tế, kiểu như kim cương hay nhà cửa...”

“Nhưng con gái ai cũng thích những khoảnh khắc lãng mạn, đủ để in sâu trong lòng mãi mãi.” Cũng giống như sương khói, khi hoa nở là khoảnh khắc đẹp nhất của chính mình, cho dù sau đó có hoá thành tro bụi cũng không oán trách.

“Một đoá hoa vài ngày sẽ héo rũ, làm sao coi như là mãi mãi được?”

Nàng không nói chuyện, chỉ nhớ khi còn học đại học có đọc qua 1 quyển sách nói, trên đời này có vài thứ dù chỉ bước vào cuộc đời của người trong thời gian rất ngắn, nhưng nếu muốn quên đi cần phải dùng hết cả cuộc đời. Đó không phải chỉ là khoảnh khắc nhưng cũng là mãi mãi sao?

Đồ ăn được đưa lên, salad bạc hà bày biện thật đẹp mắt, lá màu xanh mướt cùng sốt salad trắng, lại thêm một trái chà là đỏ đặt ở trên. Lý Tịch khi ăn cơm không thích nói chuyện, cũng hợp ý nàng, thường thức mỹ thực nên toàn tâm toàn ý.

Lại không ngờ anh ta đột ngột đứng lên, nói 1 câu: “Thất lễ” rồi hướng về toilet.

Nàng thấy sắc mặt anh ta trắng bệch, lúc rời đi có vẻ vội vã khách thường, không biết nên làm gì. Đợi khi phục vụ mang đồ ăn lên, anh ta gọi điện cho nàng nói gặp bạn ở khu quây bar, bảo nàng cứ ăn trước. Trong điện thoại có giọng nữ lạc vào, xem ra đâu có chuyện gì cũng chẳng đến lượt nàng lo lắng. Dầu sao nàng cũng không vì anh ta mà ảnh hưởng đến việc ăn cơm.

Đồ ngọt đưa lên, là sô-cô-la lỏng, nhắm nháp trong miệng thấy thực ấm áp, có phần ẩm ướt, hương vị thật ngon, nàng khê cắn môi từ từ nhắm mắt tinh tế thưởng thức hương vị đó, nàng vụng trộm cười, trong ánh đèn mờ mờ của nhà ăn không ai để ý đến 1 phụ nữ trung niên đang đứng bên cửa sổ nói với người phục vụ.

Trong nhà ăn nhẹ vang lên 1 giai điệu mềm mại uốn lượn trong không gian mờ mờ tạo nên không khí ấm muội. Nhìn qua khung cửa sổ bằng kính thật lớn kia, phong cảnh đêm với ánh sáng như ngọc ngoài kia thật vô cùng sắc nét. Nàng nhấp nốt ngụm sô-cô-la cuối cùng, luyện tiếu nuốt vào. Hồi học đại học, khi Dương Miễn mua kem cho nàng cũng giống thế này, cho dù đã cho vào trong miệng, khi nuốt vào vẫn vô cùng luyện tiếu.

Lúc đó anh vừa tức lại vừa bất đắc dĩ chê cười nàng nói: “Cậu không thấy thế thật là ghê tởm sao? Nếu còn muốn ăn thì mua thêm 1 cây đi.” Nàng cười lắc đầu vì biết là cứ đến miếng cuối cùng, khi nuốt vào sẽ luôn luyện tiếu.

“Miễn Miễn, bên này.” Một tiếng thở nhẹ ngay gần làm cho tay Dung Ý đang cầm thìa khê run lên, bên trong không lạnh mà sao nàng lại rét đến run rẩy.

“Hiếu Uyển, sao người gọi cậu ấy là Miễn Miễn?” Lần đầu tiên gặp mặt là khi nàng kết thúc học kỳ, mở to đôi mắt cận thị nhìn nữ sinh xinh đẹp trước mặt.

“Miễn Miễn là tên gọi thân mật của cậu ấy, lần đầu tiên ta đến nhà hắn chơi đã gọi như thế rồi. Ta cùng Miễn Miễn trước giờ vẫn học cùng nhau, từ nhà trẻ, mẫu giáo, tiểu học, trung học đều cùng 1 chỗ. Khi đó suốt ngày ta chạy theo hắn gọi “Miễn Miễn, đồ Miễn Miễn đáng chết, đợi ta với.” Hiện tại có muốn sửa cũng không kịp nữa rồi. Lúc Hiếu Uyển nói chuyện mặt mày bay lên, biểu tình phong phú, cuối cùng còn thêm 1 câu, “Thật là ngây thơ quá phải không?” Tiếng nói rất nhỏ nhưng không có nửa điểm thẹn thùng, ngược lại chỉ thấy thật tinh nghịch. Dung Ý thấy bọn họ là thanh mai trúc mã thực hâm mộ, nàng ngay cả bà nội anh cũng chưa từng gặp mặt.

Nàng ngây người một hồi lâu mới định thần lại, chưa kịp nhắc nhở bản thân không cần nhìn gì cả đã theo phản xạ quay đầu tìm kiếm, giống như là bản năng, không cần suy nghĩ đã phản ứng rồi.

Dọc nhà ăn rộng lớn chỉ có 1 dãy ghế dài, giọng nói kia giống như còn vang vọng trong không gian, khiến cho lòng của nàng phấp phồng không yên, mỗi dây thần kinh trong cơ thể đều như căng ra hết cỡ, ngay cả hít thở cũng không kịp, hết quay trái lại nhìn phải tìm kiếm trong đại sảnh.

Nhưng đều không có, không có cô ấy, cũng không có người kia. Giống như tiếng gọi kia chỉ là tưởng tượng, trong vô số bóng người ngoài kia đều không có anh. Thân thể nàng đang căng thẳng chột chùng xuống, có lẽ chỉ là nghe lầm, có lẽ tiếng gọi ấy cơ bản không phải gọi anh... Nhiều “có lẽ” như vậy, nàng chính là hi vọng có lẽ anh đã thật sự trở về. Không phải nàng tham lam, chỉ là muốn nhìn thấy từ xa cũng tốt.

Cuối cùng vẫn là không có, nàng cười, may mắn là không có, thật may mắn. Lúc quay lại, Lý Tịch hướng về phía nàng đi tới, bước chân so với lúc rời đi có phần lười nhác, cũng chậm hơn bình thường. Anh liếc thấy nàng đang hồn xiêu phách lạc, không về chỗ của mình mà đứng lại bên cạnh nàng, hơi cúi mình, nàng lại rất nhanh tựa vào ghế, trên mặt lộ ra chút phản kháng cùng đề phòng.

“Cô ăn kiểu gì mà giống như trẻ con thế?” Tay phải rút khăn ăn trên bàn, khê lau khoé miệng của nàng, “Ăn gì mà dính đầy ra miệng thế?”. Động tác của anh nhẹ nhàng mà cẩn thận, giọng điệu như người lớn đối với đứa con bướng bỉnh của mình buông lời chỉ bảo, lại có phần ôn nhu.

Nhìn bộ dáng ân cần này của anh, nàng chỉ biết gượng cười cho xong việc, trong lòng vẫn còn nghĩ tới việc vừa rồi, căn bản không chú ý đến Lý Tịch.

“Quán bar cùng tầng thượng đều đẹp, có điều hôm nay hơi mệt, có lẽ lần sau lại đến vậy!” Sau khi thanh toán ra ngoài chờ thang máy anh có phần tiếc nuối nói.

Nàng nhất thời không nghe rõ lời anh nói, ai mệt mới cơ? Đành phải cười nói bừa 1 câu, “Được, để lần sau đi.”

Lúc bước vào thang máy, nàng xoay người ngẩng đầu nhìn chùm đèn pha lê được kết từ hàng ngàn hàng vạn bông hoa tinh xảo, ánh sáng như ngọc lỏng lánh đến loá mắt, lại không ngờ được lúc cúi đầu nhìn thấy hình ảnh đặc biệt đến vậy.

Chính là Dương Miễn, chính là anh. Mũi nàng đau xót, bàn tay nhanh chóng nắm chặt lại, đầu ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay. Anh thực sự đã trở lại, cũng không còn là tiểu cừu của nàng nữa rồi. Bên cạnh là Hiểu Uyển mặc đầm đen gợi cảm, dáng người thon thả cùng nữ trang tinh xảo khiến cho nàng giống như đoá hồng đen ngạo ngễ nở rộ trong đêm, nụ cười vẫn như cũ khiến người ta kinh ngạc.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, tất cả giống như thước phim quay chậm, chỉ kịp liếc mắt, chỉ có thể xem qua.

Dương Miễn cứ đứng yên như vậy nhìn chăm chăm vào cửa thang máy khép lại, cố gắng nghĩ rằng là hơi rượu bốc lên, cố gắng nghĩ rằng chỉ là mình hoa mắt, làm sao vừa rồi anh lại rõ ràng nhìn thấy Dung Ý cơ chứ. Hình dáng nàng vẫn chưa hề thay đổi, vẫn cao cao gầy gầy như thế, vẫn không kiên nhẫn mà buộc cao mái tóc đuôi ngựa lên như thế. Nhìn thấy rõ ràng nàng vẫn giống như trong trí nhớ của anh, không hề khác biệt.

Thang máy khép lại đi thẳng xuống tầng 1, anh chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh của nàng khuất sau cánh cửa, lòng đau như cắt.

Chỉ có mình Hiểu Uyển bên cạnh không nhìn thấy Dung Ý, chỉ ngạc nhiên sao anh tự nhiên dừng lại, nhỏ giọng gọi, “Miễn Miễn.” Trong giọng có phần lo lắng, vừa rồi anh uống hơi nhiều, sợ là giờ cảm thấy choáng váng.

Thật lâu sau anh mới định thần lại, đáp một câu, “Không có gì.”

Lý Tịch vẫn lái xe như bay, tốc độ làm cho mỗi tế bào trong thân thể đều trở nên hưng phấn mang đến khoái cảm vô cùng, người ta vẫn nói là người điều khiển xe, thực ra chính là xe khống chế người.

“Vừa rồi cô làm sao thế?” Lúc ở trong thang máy, anh cảm thấy nàng bất ổn, nhưng cũng không hỏi gì, giờ lên xe nàng vẫn im lìm.

“Cái gì cơ?”

“Lúc cửa thang máy đóng lại, sao cô lại có vẻ kích động như vậy?” Anh thực nhạy cảm, có thể nhận ra được sự thay đổi thật nhỏ đó.

“À?” Nàng quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, một hồi lâu mới phản ứng lại, “Chính là nghĩ vừa rồi uống sô-cô-la nóng, thật sự ngon lắm. Còn có đồ ăn chính, cá tuyết dứt lò, sốt bào ngư, lại có món đậu nhựt bần thuần hậu thật là ngon miệng. Lại còn nhìn được vào bếp, có thể thấy đầu bếp bên trong nấu nướng, rất thú vị. Nàng như là viết tường trình vậy, vừa cười vừa trần thuật lại vừa rồi đã làm gì.

“Cô làm sao vậy?” Anh cắt ngang những lời vô nghĩa của nàng.

Nàng lại không hề để ý, vẫn vừa nói vừa cười, “Còn nữa, anh vừa rồi cũng thật là không có suy nghĩ. Nói là mời tôi ăn cơm, đồ ăn còn chưa mang lên, người đã đi mất rồi. Người khác thường chính là anh mới đúng...” Nàng cười hết cỡ, khuôn mặt ửng hồng như vừa uống rượu, vẫn tiếp tục nói, “Anh đừng có chối, vừa rồi anh gọi điện tôi cũng nghe được...”

Anh đột ngột nhấn phanh, tiếng phanh chói tai vang lên, nếu không nhờ dây an toàn chắn cả người nàng đã dán lên đầu xe rồi.

Lý Tịch đưa tay về phía nàng, hai tay giữ khuôn mặt của nàng, môi hun hăng hướng về phía môi nàng hạ xuống, lưỡi cuốn lấy lưỡi nàng dùng sức mút vào. Anh không biết tại sao lại làm như thế, chỉ là thấy vô cùng khó chịu. Từ trước đến giờ anh cùng những nữ nhân khác, thích thì đến, không thích thì bỏ, chưa bao giờ ép buộc hay làm chuyện gì cảm thấy xấu hổ, không hiểu sao khi nghe nàng nói đông nói tây liên thiên như vậy lại bỗng nhiên cảm thấy có ngọn lửa nóng bỏng nổi lên tự đáy lòng, giống như muốn đốt cháy ngũ tạng, so với đau đớn ở đùi phải còn khó chịu gấp trăm ngàn lần.

Dung Ý cũng không hề nhúc nhích, để mặc anh dùng toàn lực mà hấp thụ hết thảy, thờ ơ như một pho tượng gỗ giống như đã mất đi hồn phách.

Nụ hôn bá đạo mà thô lỗ dần dần trở nên thông thả mà mềm nhẹ, cuối cùng anh như nhẹ nhàng cắn, liếm, hấp, như là trấn an.

Nàng không có chút phản ứng nào, chỉ là tùy ý anh. Cuối cùng anh cũng chậm rãi rời môi của nàng, nhìn ánh mắt nàng vô định, giống như nhìn thấy quái vật dồn dập thở phì phò.

Nàng chỉ chậm rãi mở miệng hỏi: “Xong rồi sao?”, trên mặt không có cảm xúc gì.

Lý Tịch không trả lời, chỉ im lặng nhìn nàng.

Dung Ý tháo dây an toàn, mở cửa xe, bước xuống, đóng cửa xe lại... Mọi động tác đều không nhanh không chậm, không kích động cũng không tức giận, chỉ là chết lặng.

Nàng chỉ biết đi mãi về phía trước, đi thật chậm, cũng không phải uống say mà thân thể không biết là lay động hay là run rẩy. Xe đằng sau vẫn đứng yên, đèn xe chiếu sáng con đường phía trước, còn có bao nhiêu ngọn đèn đường xung quanh, sao nàng cái gì cũng không nhìn thấy.

Đường dài như vậy, nàng cũng không biết mình đang ở đâu, cũng không biết đi đến đây bằng cách nào, nước mắt từng giọt lại từng giọt lăn dài trên má. Nghĩ miên man rồi ngồi xuống nói: “Dương Miễn, em mệt rồi.” Nàng không gọi anh là tiểu cừ, từ trước đến giờ mỗi lần gọi anh là tiểu cừ, anh đều phụng phịu nói nàng trẻ con, gọi nàng là ngọc.

Giờ đây, tên gọi tiểu cừ kia, vĩnh viễn chỉ có thể chôn chặt trong lòng.

10. Chương 10

Nàng không biết đã đi trong bao lâu, nước mắt vẫn lăn dài, nức nở. Nàng không muốn khóc thành tiếng, cắn chặt môi, trên đường có người nhìn nhìn nàng, nàng hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, không hề để ý. Người ta vẫn bảo Dung Ý nàng có năng lực khôi phục đặc biệt tốt, chính nàng cũng cảm thấy thế, Dung Ý là cái gì? Nàng chính là con rùa, gặp chuyện liền rút cổ, nàng chính là đà điểu, trốn tránh bằng cách chui đầu vào cát. Không phải chỉ là nhìn thấy người yêu cũ bên cạnh người con gái khác sao? Tệ nhất cũng chỉ giống như tình tiết trong mấy bộ phim truyền hình, Đan Hiểu Uyển tiến lên khoe vài câu, chế nhạo vài câu. Nhưng người ta chẳng làm gì cả, nàng cũng thế. Chẳng qua chỉ là nhìn thấy mà thôi, cái gì cũng chưa xảy ra mà nàng đã gờ cờ trắng đầu hàng, thật là không có khí phách.

Đây là 1 đoạn đường rất dài, qua hết ngã tư này đến ngã tư khác, nàng chỉ vô thức đi tới, đèn xe phía sau vẫn chiếu sáng trên con đường trở về nhà của nàng, nàng vô tâm không biết.

Lúc đi lên đến tầng 5, nàng bỗng nhiên mất toàn bộ sức lực ngồi bệt xuống cầu thang, đèn hành lang đã tắt, xung quanh tối đen như mực. Nàng chỉ lặng yên ngồi, trong bóng đêm tự ôm lấy chính mình, nức nở cầm lặng. Giống như trước đây đắm trẻ trong thôn dưới theo nàng hỏi, “Sao người không có ba mẹ?”, “Người giống Tôn Ngộ Không từ tảng đá đi ra hay là sói hoang sinh thành?”... Nàng chỉ có thể vụng trộm ngồi trong góc bếp khóc thầm, vì không thể để cho cha biết nên chỉ có thể dùng sức bịt chặt miệng mình. Thật là khổ sở, lại chỉ có chỉ một mình mình chịu đựng.

Nước mắt đau đớn lại rơi, cũng có lúc như ngừng tuôn, cuối cùng nàng vòng tay ôm chính mình, ngồi bất động, cảm tựa lên đầu gối, nức nở nhẹ nhàng, ban đêm ở cầu thang thật lạnh lẽo, làm cho đầu óc hỗn loạn của nàng dần trở nên bình tĩnh, đứng dậy.

Hành lang truyền đến tiếng gậy chống, lúc chạm mặt đất nghe nặng nề giống như dùng hết sức lực, dù sao cũng là lực bất tòng tâm, anh chỉ có thể từng bước từng bước đi lên, mỗi bước đi đều thật khó khăn, lại nhớ đến những ngày hồi phục sau khi phẫu thuật mười mấy năm trước.

Đèn lại sáng, ánh đèn chói mắt chiếu vào khuôn mặt đỏ bừng do vừa mới khóc của nàng, ngoảnh đầu nhìn lại thấy anh đứng trước mặt đưa cho nàng chiếc khăn tay, bộ quần áo màu lam xám giống như tơ lụa phản xạ ánh sáng bóng. Anh giơ tay phải, tay trái nắm chặt gậy chống đến mức thấy rõ gân xanh nổi lên trên mu bàn tay.

Lúc này nàng đã tỉnh táo hơn, chỉ cảm thấy ngượng ngùng, nhưng vẫn nhận khăn tay của anh, biết lúc này bộ dáng anh thật đáng sợ, không dám ngẩng đầu lên.

Anh vẫn đứng im một hồi lâu không nhúc nhích, thật lâu sau mới thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.” Nhìn Dung Ý hồi lâu không nhúc nhích mới thong thả quay người đi xuống.

Đèn lại tắt, “Không phải lỗi của anh.” Giọng nàng khàn khàn đặc giọng mũi, âm thanh trống rỗng vang lên giữa cầu thang có vẻ đột ngột, cực kỳ tương phản.

Anh chỉ khựng lại 1 chút, rồi lại tiếp tục đi, không nói gì.

“Oành” một tiếng đóng cửa lại, nàng kiệt sức, ngay cả quần áo cũng không buồn thay, buông mình xuống giường. Buổi sáng lúc đi quên không tắt máy tính, bản nhạc trong máy lặp đi lặp lại. Tiếng của Vương phi Không Linh vang lên quanh quẩn trong không gian, những ngôn từ kia bám chặt lấy đầu nàng: “Lúc sống không thể buông tha, chết cũng không may mắn thoát khỏi...”

Thế giới to lớn, không thể buông tha, chung quy lại vẫn là không thoát được số mệnh.

“Leng keng, leng keng...” Chuông cửa vang lên không ngừng, Dung Ý cảm thấy đầu mình đau đến nổ tung lên. Phòng ngủ không có rèm cửa, ánh mặt trời chiếu thẳng vào nàng, nàng chui vào chăn trùm kín đầu.

“Leng keng, leng keng...” Tiếng chuông cửa vẫn không ngừng lại, nàng dùng sức vươn tay, khẽ nhấc đầu dậy. Ngay cả dép cũng không đi, bước chân xiêu vẹo như mộng du tiến về phía cửa.

Khi cửa sắt răng rắc một tiếng mở ra, Cổ Duyệt trợn mắt há mồm đứng giữa cửa, giật bắn người tưởng mình ấn nhầm chuông cửa. Nhìn lại, đúng là phòng 7A mà. Nhìn lại Dung Ý mắt nhắm mắt mở, đi nhanh vào trong phòng, vừa nóng vừa mệt, cứ thế này chẳng mấy mà chết thôi, cầm chén nước trên bàn uống một hơi vẫn không quên hỏi, “Cậu có chuyện gì vậy? Bộ dáng bất cần này là sao đây?”

Quả thực bộ dáng của Dung Ý lúc này vô cùng dọa người, mắt thâm quầng như gấu trúc, đôi môi sưng húp, lớp trang điểm cũ nhem nhuốc, nhìn không khác gì một cái xác biết đi.

Mà nàng chỉ vô lực đóng cửa lại, sau đó nằm xuống ghế sofa, mắt hết mở lại nhắm, chỉ hờ hững đáp “Ân” một tiếng.

“Đợi chút, cậu hôm qua không phải cùng Tiểu Tịch Tịch đi bảo tàng sao? Sao hôm nay lại biến thành bộ dạng này? Không phải là...” Cổ Duyệt vừa cười vừa tìm tòi nghiên cứu.

Từ khi Cổ Duyệt trong 1 lần vô tình nhìn thấy Lý Tịch đứng dựa cửa xe Aston Martin chờ Dung Ý ở cổng công ty, liền cả ngày âm ỉ bên tai nàng “Tiểu Tịch Tịch”. Làm Dung Ý rất cuộc không thể chịu nổi sự háo sắc đến buồn nôn của nàng ta, ở toilet lớn tiếng hỏi 1 câu: “Cậu chưa thấy qua đàn ông bao giờ hả?” “Nam nhân mình thấy nhiều lắm, nhưng đẹp trai như anh ta thì chưa từng thấy qua.” Nhớ tới bộ dáng anh ta nhướng mày hướng về phía các nàng mỉm cười, nụ cười khuynh quốc khuynh thành a! Ánh mắt đó, mị lực đó, quả là hấp dẫn vô cùng. “Anh ta bị tạt đấy!”, Dung Ý hảo tâm nhắc nhở. Kỳ thật bộ dáng của Lý Tịch không phải bình thường, thật giống con gái, mặt trắng trẻo nõn nà, nếu đứng trên sân khấu chắc còn xinh đẹp vạn phần hơn những nữ minh tinh, ánh mắt đó xem ra Lý Ngọc cũng phải đứng tránh sang một bên đi. “Người tàn tật mình gặp nhiều rồi, nhưng phong lưu phóng khoáng, lại đẹp trai giàu có như anh ta, mình

chưa từng gặp.” Sự ngưỡng mộ trong ánh mắt không che giấu. Dung Ý nhìn người nào đó miệng đầy nước miếng đành bỏ chạy.

“Không phải như cậu nghĩ đâu.” Tiếng của nàng khàn khàn cất lên, vẫn nằm dài trên sô-pha không nhúc nhích.

Cổ Duyệt cũng mặc kệ nàng, tự lấy trong túi xách ra một đồng tài liệu, bày ra đầy bàn. Sách lớn sách nhỏ đều là giới thiệu các khu nhà ở khắp nơi.

Nàng lay lay Dung Ý vẫn chưa mở mắt ra kia, “Nói chuyện công việc một chút.” Trời nóng nực, cả người ướt đầm mồ hôi để leo lên tầng 7 này, tất nhiên không phải để tới thăm đại tiểu thư đang yêu đương cuồng nhiệt ả. “Mau đến xem mấy căn hộ này, nhận xét cho ta.” Nàng ngồi phịch xuống cạnh Dung Ý.

Dung Ý bị lôi dậy vẫn hữu khí vô lực tựa vào lưng ghế, “Cậu định mua nhà à?”

“Đúng, dạo này cũng vì chuyện này mà ầm ĩ với Trần Vĩ đây!” Cổ Duyệt cùng Trần Vĩ đều là người ngoại tỉnh, hơn nữa cha Trần Vĩ cũng chỉ là công nhân chân chất cả đời làm trong xí nghiệp nhà nước, gia đình bình dân, muốn giúp đỡ mua nhà cũng không có điều kiện.

Dung Ý cầm những tờ quảng cáo trên bàn nhìn qua, phần lớn đều là những căn hộ ở ven đô, đường đi không thuận tiện. “Không mua nhà không được sao?” Bọn họ chỉ là người làm công ăn lương, mua nhà chẳng khách nào đeo mai rùa, đi đến đâu cũng bị bó buộc.

“Mình cùng anh ấy cũng bàn bạc nghiêm túc rồi, nói rằng đợi vài năm nữa sự nghiệp ổn định rồi lo chuyện nhà cửa cũng được, nhưng anh ấy không nghe, cảm thấy chưa có nhà cửa mà kết hôn thì thiệt thòi cho mình.” Trần Vĩ là điển hình của đàn ông gia trưởng, chuyện lớn như mua nhà chắc chắn không nghe theo Cổ Duyệt.

Nàng nhìn Cổ Duyệt cau mày khó hiểu, ngồi dậy ôm chân hỏi, “Vậy cậu tính sao bây giờ?”

“Mẹ mình bảo nếu quyết định mua thì mẹ sẽ giúp đỡ, có thể mua cho mình, sau đó hai vợ chồng cùng ở. Nhưng Trần Vĩ nhất quyết không chịu, anh ấy kiêu ngạo như thế sao có thể nhận của mẹ vợ được chứ. Còn sợ người ta biết được chê cười.”

“Thì cậu bảo là tiền là vay mẹ, không phải được cho.” Đầu óc nàng thả lỏng một chút, theo tính cách của Trần Vĩ chắc là cũng xuôi xuôi.

“Cũng phải, sao mình không nghĩ được như cậu nhỉ?” Cổ Duyệt vỗ đầu, còn chưa kịp cười đã nghe tiếng nàng nói tiếp.

“Chưa xong đâu, cậu nghĩ lại xem, sau khi kết hôn biết bao khoản phải chi: tiền điện, tiền nước, tiền ga, rồi ăn mặc, cái gì là không dùng đến tiền? Hai người bọn cậu tiền lương cả tháng chưa đến 1 vạn, làm sao tiết kiệm được chút nào, đó là “Khó như leo lên trời”. Hơn nữa...” Nàng dừng một chút, “Chẳng lẽ cậu chưa nghĩ đến chuyện sinh con?” Hai người này luôn vô tâm, Cổ Duyệt đã hai lần phá thai, thân thể làm sao chịu được lần thứ ba? Nếu không cẩn thận nhớ có chuyện gì, thật không thể tưởng tượng được.

Cổ Duyệt nghe nàng phân tích chỉ cảm thấy đầu to ra, chí khí giống như quả bóng bị xì hơi, cũng ngồi phịch xuống, “Cậu hắt nước lạnh vào mình đây à?”

“Không phải hắt nước lạnh, mà hôn nhân không phải trò đùa, cậu phải tính toán kỹ càng.” Bộ dáng nàng chợt trở nên nghiêm túc. Quyết định trong lúc nhất thời xúc động về sau sẽ phát sinh nhiều mâu thuẫn, đến lúc đó muốn cứu vãn cũng muộn rồi.

Cổ Duyệt ôm gối che mặt, ngửa đầu lên trời hô: “Không phải chỉ kết hôn thôi sao, sao lại phức tạp như vậy chứ?” Nàng không phải chỉ là yêu một người muốn cùng anh ấy kết hôn sao? Kết quả lại phát sinh bao nhiêu vấn đề lớn nhà cửa xe cộ tiền bạc gì thế này.

“Cậu có phải trẻ con mẩu giáo không vậy?” Nàng neho đôi mắt thâm quầng cười cười, thành phố này còn bao nhiêu người lao tâm khổ tứ để bám trụ cả đời? Cũng nghĩ lại, có thể có một người cùng mình vất vả, dù mệt mỏi, dù có khắc khổ, nhưng lúc yên lặng giữa đêm khuya còn có người để dựa vào, như vậy vẫn là ngọt ngào. Cho nên, giống như Cổ Duyệt vậy, dầu phiền muộn nhưng vẫn hạnh phúc.

“Thôi, không nói chuyện của mình nữa, mệt mỏi quá. À, cậu cùng Lý Tịch rốt cuộc làm sao vậy?”

“Mình cùng anh ta chuyện gì cũng không có, làm sao có rốt cuộc như thế nào?” Nàng tức giận nhắm hai mắt lại.

“Vậy bộ dáng này của ngươi là...?”

“Mình gặp Dương Miễn.” Nàng không đợi Cổ Duyệt hỏi xong đã trả lời. Thật bình tĩnh như thể mọi đau đớn đều theo nước mắt ngày hôm qua trôi đi. Dấu vết đau? Chính là ở trên gối trong phòng ngủ.

Cổ Duyệt bình tĩnh, tiện đà biểu lộ khuôn mặt nuối tiếc, ngữ khí sâu xa nói: “Mình thấy cậu càng ngày càng lún sâu rồi đấy, năm đó Dương Miễn khiến cậu chịu bao khổ sở, toàn bộ học viện Tin tức đều biết chuyện. Bao năm qua, cậu còn muốn tiếp tục dây dưa với hắn sao? Cậu điên rồi sao?” Vừa rồi Dung Ý kia còn rõ ràng phân tích cho nàng như thế, sao chuyện của chính mình lại không có chút sáng suốt nào.

“Anh ấy đi cùng Đan Hiểu Uyển.” Nàng đâu dám nghĩ ngợi gì. Cho dù là ngốc nghếch khi đụng vào tường cũng biết quay đầu lại.

“Mình thật bội phục cậu, nhắc đến cô ta còn có thể bình tĩnh lạnh lùng như thế!” Năm đó Dung Ý gặp chuyện không biết bao nhiêu phần là tại cô ta.

“Nói không đầu không đuôi nhưng đừng liên thiên, cái gì đã qua thì đã qua rồi.” Trước kia đau đớn tan nát, giờ nhắc tới cũng chỉ có hờ hững. Thời gian làm người ta trở nên tỉnh táo, lúc đau khổ không biết làm thế nào để quên, kỳ thật, làm sao có thể nhớ không quên?

Chỉ là, có những chuyện, càng muốn quên thì lại càng khắc sâu trong trí nhớ, cuối cùng nhìn sâu vào mới thấy, miệng vết thương đầm đìa máu tươi kia nay đã thối rữa tận xương.

11. Chương 11

“Tiểu thư, mỗi khi đi làm sáng thứ hai hàng tuần, ngài có hay không cảm thấy mệt mỏi, đầu óc choáng váng, tức ngực, đau bụng, không muốn ăn uống, toàn thân đau nhức, không thể tập trung, hiệu suất làm việc cực thấp? Nếu đúng như vậy, thực chúc mừng ngài, ngài đã gặp chứng bệnh khó chữa nhất trong lịch sử y học: Chứng bệnh tổng hợp ngày thứ hai.” Cổ Duyệt lảng lạng đến bên bàn làm việc của Dung Ý, đột ngột dùng sức chụp bả vai của nàng, làm nàng sợ suýt chút nữa là nhảy dựng lên, hốt hoảng nhìn quanh bốn phía, xác định không có lão Phật gia ở đó mới dám thả mình buông xuống bàn làm việc.

“Vất vả suốt từ sáng đến giờ mới được yên tĩnh một lát, xin cậu buông tha cho mình mà!” Giọng nàng buồn bã ỉu xiu, vừa rồi nhân viên phòng tài vụ đến kiểm tra, nàng mất bao nhiêu công sức mới có thể giải quyết xong “Sát thủ hồng” – danh xưng của trợ lý tổng giám Lý Thu Hồng.

“Đến trường nhóm G13 – Dung Ý cũng kêu mệt mỏi, đúng là hết hi vọng rồi.”

Cổ Duyệt nói không đúng cũng chẳng sai, nàng quả thật rất mệt mỏi, cả thể xác và tinh thần đều rã rời, trải qua cuối tuần vừa rồi, nàng cảm giác như chính mình muốn tan ra thành từng mảnh, từ sáng vào công ty đến giờ vẫn chưa lấy lại trạng thái bình thường. Không muốn tiếp tục bị Cổ Duyệt trêu chọc, nàng nghiêng đầu sang một bên, mặt đối diện với bồn bạc hà nhỏ trên bàn.

Lúc nhận được món quà này, nàng vẫn không hề để ý, cũng không nghĩ đến việc mang về nhà, thậm chí cứ để nó tự sinh tự diệt, lại có thể làm đẹp không gian, cũng chẳng sao. Chỉ cảm thấy thật là kỳ lạ, hơn 1 tháng trôi qua, bạc hà này càng ngày càng sinh sôi nảy nở, tràn đầy sức sống khiến Dung Ý thực kinh ngạc.

Khi Dung Ý còn chìm đắm trong suy nghĩ về năng lực sinh tồn mãnh liệt của bạc hà, tiếng di động chợt vang lên, không muốn tiếp tục nghe Cổ Duyệt lải nhải bên tai, liền ấn nút nghe, một bên lại nhìn Cổ Duyệt nói: “Khách hàng!”

Cổ Duyệt nhìn thấy nàng bận việc nên cũng không tiện quấy rầy, chỉ có thể cầm lấy chén nước đi về chỗ của mình.

Nàng vừa nhẹ nhàng thở ra, lại nghe thấy trong điện thoại truyền đến giọng nói luôn đầy vẻ châm chọc nọ, “Mới một ngày không gặp, tôi đã biến thành khách hàng rồi cơ đấy?” Giọng của hắn không có chút phiền muộn, có điểm mất mát, có điểm bất đắc dĩ, nhưng phần nhiều là vui cười.

“Àn...” Nàng ngập ngừng một hồi, chính là vì cảm thấy xấu hổ, không biết nên nói gì. “Anh... Tìm tôi có việc sao?”

“Tôi gọi để xin lỗi cô. Tối hôm đó, thật sự rất rất xin lỗi.” Giọng nói trở nên trầm ổn, âm điệu thấp mà dễ nghe, tuy rằng bình thường ít khi nói chuyện đứng đắn, nhưng khi anh ta nghiêm túc thì luôn có đủ sức mạnh khiến người ta tin tưởng.

“Tôi...” Nàng nhất thời không nói gì.

“Tối nay đi ăn cơm đi!” Thanh âm vẫn như cũ trầm thấp, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt, sợ nàng hiểu sai cuối cùng lại bổ sung một câu, “Xem như chuộc lỗi với cô.” Trong giọng nói hơi hơi có điểm thật cẩn thận.

Dung Ý lại cảm thấy ngượng ngùng, ngày đó rõ ràng không phải là vì hắn, nàng mới... Điện thoại cố định trên bàn làm việc vang lên đột ngột, “Thật ra tôi biết hôm đó anh uống nhiều, tôi không để bụng đâu, anh không cần tự trách. Nhưng tối nay tôi phải tăng ca, nên việc ăn cơm nói sau vậy nhé! Cứ như vậy đi, tạm biệt!” Nàng nói chuyện tốc độ cực nhanh, khẩn cấp ngắt máy.

Đầu bên kia Lý Tịch nghe tiếng Dung Ý ngắt máy chỉ có tiếng tút tút dài, đôi mắt sáng liếc ra bầu trời xanh trong trẻo ngoài khung cửa sổ tầng 43 này, thật sự là uống say sao?

Tối hôm đó anh vốn tưởng rằng sau khi cưỡng hôn nàng, theo tính cách của nàng sẽ không tiếc lời mắng nhiếc và cho anh một cái tát, tuy rằng phần lớn nữ nhân khác đều khóc lóc chờ hắn dỗ, chờ anh hứa hẹn.... Nữ nhân thanh cao đến đâu cũng muốn được cùng anh gắn bó, chỉ có nàng buông duy nhất 1 câu “Xong rồi sao?” rồi bỏ đi, bình tĩnh như pho tượng giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng ở cầu thang lại thấy bộ dáng của nàng, thật sự là không đẹp, khi khóc mặt mày nhăn nhó, ánh mắt hồng, mũi cũng hồng, môi sưng đỏ, lớp phấn trên mặt bị nước mắt làm cho lem luốc, trông thật buồn cười. Anh cũng chưa thấy ai khóc như nàng, không dám khóc thành tiếng, chỉ là nước mắt chảy dài, tiếng nức nở nho nhỏ cố gắng kìm hãm không để ai nghe thấy. Thật là hèn nhát, chịu thiệt thòi cũng chỉ chôn chặt trong lòng. Khoảnh khắc đó, không chỉ có đôi mắt đau đớn cùng thân thể mệt mỏi, trái tim của anh cũng rung lên, như là đau lòng, như là không thể bỏ mặc, như là ...

Anh ngồi ở ghế xoay nhìn quanh văn phòng, bên bệ cửa sổ xếp một hàng bạc hà xanh mướt, khoe miệng nhếch lên ý cười có phần nghi hoặc, càng ngày càng không rõ cảm xúc.

Ngắt máy rồi Dung Ý mới thở phào nhẹ nhõm, lấy lại tinh thần rồi nhắc điện thoại trên bàn, “Xin chào, tôi là Dung Ý ở phòng thị trường.”

Bên kia không có tiếng đáp, trong điện thoại chỉ có tiếng ô tô cùng tiếng động cơ xung quanh trên đường phố, nàng lại nhắc lại, “Xin chào”.

“Dung Ý”, người bên kia không định nói, thanh âm thấp không đủ nghe, lại có vẻ run run, thật cẩn thận, sợ chỉ là giấc mơ.

Nàng nghe trong điện thoại tiếng gọi tên mình, âm thanh quen thuộc quá, thanh âm ấy tựa như nhắc nàng lên tận mây xanh rồi buông tay cho nàng rơi vào địa ngục. Nàng vốn cả ngày đã choáng váng mơ hồ, lúc này đây cảm giác như cả không khí trong toà nhà cũng vô cùng nặng nề, loãng ra đến mức nàng không có đủ khí để thở nữa.

Anh không nghe thấy giọng nàng, lại biết nàng nhận ra giọng mình. Trước giờ nàng vẫn vậy, tính tình nóng nảy, nếu người gọi đến không lên tiếng, nàng sẽ không kiên nhẫn liên hồi hỏi dồn. Anh đã quen thuộc với nàng trước kia, giờ thì chẳng biết gì cả. Ngay cả điện thoại văn phòng nàng cũng là hồi bạn học cũ mới biết được.

“Tối nay có rảnh không?” Anh đang trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Tay cầm điện thoại của nàng khê run lên, ngay cả thời gian cũng đã trở nên mơ hồ, không biết im lặng bao lâu, nàng mới chậm rãi lên tiếng, “Thật ngại quá, tối nay tôi tặng ca.” Khách khí đến mức phải buộc chính mình khổ sở đứng lên.

Giọng Dương Miễn luôn nhẹ nhàng, chỉ thấp giọng nói: “Không sao.” Sau đó lại trầm mặc.

Hai người cứ trầm mặc như vậy, mỗi giây trôi qua thật nặng nề, cảm giác như có lưỡi dao rì sét không ngừng đâm vào trong lòng, đau không chết người mà chỉ chết lặng toàn thân.

“Dung Ý, đi họp.” Có đồng nghiệp từ xa hướng nàng gọi to, cả phòng thị trường trống trải chỉ còn mình nàng đứng cầm điện thoại. Nàng không muốn buông, cho dù chỉ nghe được hơi thở của anh nàng cũng nguyện ý.

“Xin lỗi, tôi phải đi họp. Tạm biệt.” Cuối cùng nàng vẫn nói, luyến tiếc nhưng vẫn phải buông tay.

Buổi chiều, ánh nắng gay gắt chiếu vào bộ âu phục màu đen Dương Miễn mặc trên người, anh nghe giọng nói trong điện thoại ngưng bật, ngẩng đầu nhìn ra ngoài, vách kính phản xạ ánh nắng chói mắt thật khó chịu. Bỗng nhiên cảm thấy mặt trời như muốn thiêu đốt da thịt, ngày xưa anh cũng từng nói câu “tái kiến”, hôm nay chợt nghe thấy vô cùng khó chịu, nhưng có thể so sánh với nàng ngày ấy được không?

“Dung Ý, về trước nhé!”. Trợ lý của lão phật gia nhìn máy tính vẫn bật trên bàn làm việc của nàng, lại tiếp thêm: “Chưa xong việc cũng về sớm nghỉ ngơi đi!”. Dung Ý này thật là chăm chỉ khác thường, đã 8 rưỡi rồi còn chưa chịu nghỉ, tặng ca không được thêm lương, sao còn cố vậy?

“Mình làm xong quyết toán đơn hàng quý này sẽ về thôi, bye bye.” Nàng ngẩng đầu cười cười rồi lại tiếp tục làm việc, thực ra công việc cũng không cần gấp gáp hoàn thành, chỉ là nàng lừa mình dối người, tìm cớ từ chối Dương Miễn, cũng làm cho chính mình tin là thật, nàng chính là bận việc, không phải là trốn tránh.

Nàng làm xong còn kiểm tra đi kiểm tra lại đến 3 lần, thấy ổn thoả hết mới bằng lòng bỏ qua. Nhìn đồng hồ đã 10 rưỡi. Vội vàng tắt máy tính cùng đèn bàn, buổi tối ở đây khó bắt taxi, phải nhanh để kịp bắt chuyến xe bus cuối cùng.

Ra khỏi văn phòng mới chợt nhận ra xung quanh yên tĩnh đến dọa người, vội nói 2 – 3 câu với bảo vệ nàng bước nhanh vào thang máy.

Để tiết kiệm tài nguyên, đèn hành lang đã tắt hết cả, ngay cả đèn treo cũng đã tắt, chỉ còn ngọn đèn nhỏ xíu ở trần nhà, mà lầu một lại thật là cao, ánh đèn chiếu được xuống đất đã ảm đạm đi rất nhiều. Cả không gian rộng lớn chỉ có tiếng giày cao gót của nàng rơi trên nền gạch men sứ, thanh âm vang vọng quanh quẩn.

Khi nàng bước ra khỏi thang máy chợt cảm thấy có luồng áp lực vô hình đi theo phía sau, cũng không dám quay đầu lại nhìn, chỉ là càng chạy càng nhanh. Nàng không sợ quỷ, trước kia nàng còn nửa đêm lên núi đốn củi, đâu thể nào sợ mấy thứ này. Nhưng vì nàng nghe đồng sự thỉnh thoảng đưa chuyện nói tăng trên có nữ nhân viên kêu rằng lúc làm thêm giờ về còn bị người ta quấy rối tình dục, nghe nói còn bị cưỡng bạo...

Càng nghĩ càng thấy sợ, nàng bước đi mỗi lúc một nhanh hơn, không ngờ từ phía sau có một bàn tay bỗng nhiên túm lấy cánh tay nàng, nàng nắm chặt túi xách trong tay, theo bản năng xoay người hướng về phía người đang tóm tay mình ném tới. Đúng lúc xoay người chuẩn bị tiếp tục giờ cao túi lên lại đứng yên không nhúc nhích, giống như bị điểm huyệt không thể động đậy.

Anh ta chính là để mặc cho nàng nện túi vào mình, không có chút xíu phản kháng, chỉ là buông tay thả lỏng.

Hai người đứng im như vậy, vài giây sau Dung Ý mới run rẩy, chậm rãi hạ tay, trán lấm tấm mồ hôi, khê rứt tay lại khỏi tay anh: “Sao anh lại ở trong này?”

“Không phải là muộn rồi sao? Em thân gái một mình, trời lại tối như thế này, không sợ nguy hiểm sao?” Tay trái anh vắt ngang áo khoác, trên người mặc sơ mi trắng mở cúc cổ, chắc là chờ cũng lâu rồi. Giọng nói trầm ổn, có một chút trách cứ, một chút lo lắng cùng quan tâm, khác thật nhiều với tiểu cừu cười đến bay lên trong trí nhớ của nàng.

Nàng thở hồng hộc ngẩng đầu lên, nhờ bóng đèn mờ mờ nhìn kỹ khuôn mặt anh, không phải là cười, nàng chỉ muốn nhìn thấy cái răng khểnh như con mèo thôi. Trước kia, mỗi lần nàng bảo anh cười thực đáng yêu,

anh đều tức giận nói một ngày nào đó sẽ đi nhờ cái răng chết tiệt đó đi, nam sinh mà cười thực đáng yêu là không có chút nam tính nào cả. Kỳ thật là nàng muốn nói, nàng yêu hẳn vì hẳn đáng yêu, không quan tâm đến việc có nam tính hay không.

Nàng lấy lại bình tĩnh, mới cất tiếng hỏi, “Anh tới đây làm gì?” Thanh âm thật bình tĩnh, không vui không buồn.

“Chính là đến gặp em.” Anh cúi đầu nhìn đôi giày cao gót của nàng, chắc cũng phải đến 7 phân, vừa rồi đi nhanh như thế, cổ chân chỗ dây buộc có hẳn vết, dưới ánh đèn mờ vẫn thấy hơi ửng đỏ. “Giày cao như vậy có đau chân không?” Trước kia nàng đi giày cao lúc nào cũng kêu đau, cao cso 2 phân cũng không chịu nổi, luôn ồn ào nói ai bắt nàng đi giày cao thì thà giết nàng đi còn hơn.

Nàng cúi đầu nhìn xuống, sưng sốt vài giây mới phản ứng lại, cười gượng hai tiếng, “Đi vài trăm mét cũng không vấn đề gì.” Nhưng lại chẳng thấy có chút tự hào nào, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót. Lúc mới vào công ty chỉ là nhân viên nghiệp vụ nho nhỏ, mỗi ngày ăn mặc chỉnh tề chạy ngược chạy xuôi tìm đơn đặt hàng, nhà xưởng ở ngoại ô phần lớn đều không gần bến xe bus, nàng chỉ có thể đi giày cao gót từng bước từng bước đi bộ trên đường. Qua mấy tháng đầu, đầu ngón chân tụ đầy máu, vết thương ở gót chân không thể khép miệng lại. Đau như thế, vẫn hy vọng có một ngày gặp anh, có thể tựa vào vai anh oà khóc, lại không nghĩ rằng đến một ngày gặp lại như thế này, lại chỉ nói đã thành thói quen.

Ánh mắt anh không dám nhìn nàng, giống như chất chứa đau xót cùng hối lỗi, thật lâu sau mới thốt một câu: “Thực xin lỗi.” Dẫu là quá khứ hay hiện tại, anh chỉ có thể nói được đúng một câu thực xin lỗi.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy mũi mình đau xót, ánh mắt bắt đầu mơ hồ, trong lòng vừa vui mừng vừa đau đớn vô tận, thật lâu thật lâu trước kia, khi anh nói với nàng quyết định xuất ngoại, nàng mỗi ngày đều mong chờ anh đến trước mặt nàng nói: “Thực xin lỗi, mình sai rồi, mình không đi nữa.” Đến giờ, một câu thực xin lỗi lại như đâm sâu vào khối u ác tính suốt 6 năm qua trong lòng nàng, thật đau, cũng chỉ còn đau.

“Anh thực xin lỗi cái gì?”

“Ảnh chụp đó...” Anh không phải không biết vì sao nàng lại đến làm nhân viên tiêu thụ ở công ty mạo dịch không lớn không nhỏ này. Năm đó sự kiện kia hầu như toàn ngành đều biết, nàng bị tước học bổng, đạo đức bại hoại, xử phạt..., tất cả đều ghi lại ở hồ sơ, một sinh viên báo chí như vậy làm sao có thể trúng tuyển vào ngành truyền thông cho được. Cho dù anh đến Mỹ thật lâu sau mới biết được chuyện đó, vẫn luôn ngày đêm tự trách cùng bất đắc dĩ ngày đêm không yên.

“Tôi cam tâm tình nguyện, dù là chuyện gì cho tới giờ cũng không oán trách ai cả.” Nàng cắt ngang lời nói của anh, nhìn ra xa, tay nắm chặt móc treo hình sao trên túi, đầu kim loại bén nhọn đâm vào ngón tay đau đớn, người ta vẫn nói đau ở ngón tay xuyên vào tận tim, lòng của nàng hiện tại cũng thật là đau.

“Mẹ cùng Hiểu Uyển đều là vì...” Giọng của anh càng thêm rung rung, cố gắng kiềm chế không để lộ ra, mặt mày căng thẳng.

“Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú với chuyện trong nhà của anh.”

“Cũng không muốn nghe anh giải thích sao?” Giống như đã hạ quyết tâm, anh đột ngột lên tiếng, khiến nàng ngậy người trong chốc lát.

Cắn cắn môi, nàng nhẹ giọng nói: “Mọi chuyện đều đã qua rồi. Thật xin lỗi, giờ đã khuya rồi.”

“Anh đưa em về.” Trong nháy mắt, anh mất đi dũng khí nói tiếp. Nếu nàng đã không muốn nghe, sao lại muốn làm cho miệng vết thương của nàng năm đó lại sâu thêm 1 tấc? Điện thoại của anh chợt đổ chuông vang lên giữa không gian trống trải, anh nhìn nhìn rồi ấn rút.

Nàng xoay người, nhìn thấy có người đứng dựa lưng vào cột đèn ngoài cửa lớn, khẽ đáp: “Không cần đâu, tôi có người đón rồi.” Nàng kiên định bước đi, sợ rằng chậm nửa bước sẽ không nhận được xoay người ôm lấy anh.

Anh nhìn theo nàng từng bước đi về phía cửa, tiếng giày cao gót như đập vào trái tim anh, cố cười cười, đã không còn muốn anh nữa sao? Vốn dĩ trong lòng nàng đã không còn chỗ cho anh, nên mới có thể bình tĩnh như vậy nói không muốn nhắc tới chuyện năm xưa sao?

Nàng đến tận bây giờ vẫn không hề cảm thấy đi giày cao đi bộ lại khó chịu như thế, ngay cả cất từng bước cũng thật khó khăn, chỉ biết cắn chặt môi, sợ rằng thả lỏng ra thì nước mắt sẽ lập tức chảy xuống.

Lầu hai đại bản đăng đầu dừng ở Lý Tịch trên người, thay hẳn độ thương một tầng kim hoàng sắc quang hoàn, một thân hắc, nhưng thật ra cùng hẳn bên cạnh xe đều phải dung cùng một chỗ, miễn cưỡng ý ở cửa xe giữ, nhìn đi đến chính mình trước mặt Dung Ý, một bên cười vẫn là không có yên lòng giọng, “Ta nhưng là làm quán giác nhi nhân, người này lâm thời diễn viên kém, thu phí cũng không thấp.”

Ánh đèn từ ban công tầng 2 dừng lại ở trên người Lý Tịch, bao quanh anh bằng một tầng ánh sáng vàng như hào quang, toàn thân đen xì, nhưng khi đứng bên cạnh xe, miễn cưỡng tựa vào cửa xe, nhìn Dung Ý đi đến trước mặt, mặt tươi cười nhưng giọng lộ vẻ không yên tâm, “Xem ra tôi làm bảo mẫu trông trẻ được đấy, trông nom cô thu phí cũng không thấp đâu.”

Nàng vẫn như cũ gắt gao cắn môi không nói lời nào, anh lại một tay kéo nàng vào trong lòng, đặt đầu nàng lên vai mình, “Khóc đi!” Giọng nói như có tác dụng thôi miên, làm cho người ta thả lỏng, không có lý do gì nhưng khiến người ta có cảm giác có thể tựa vào. Nàng thờ ơ làm theo từng động tác của anh, chỉ cảm thấy anh thật là độc đoán, dựa vào cái gì anh bảo nàng khóc thì nàng nhất định phải khóc? Có lẽ chính khoe mắt cũng muốn không rơi lệ, càng cố gắng áp chế ury khuất, bởi vì câu đầu tiên mà anh vừa nói.

Kỳ thật nàng và anh có tỉ lệ chiều cao hoàn mỹ của 1 cặp tình nhân, nàng cao vừa đến ngang tai anh, khẽ cúi đầu là có thể tìm được vị trí thoải mái nhất ở trên vai anh.

Nàng vẫn tựa vào vai anh không nhúc nhích, cũng không lên tiếng, để mặc anh nhẹ nhàng đặt tay lên gáy nàng. Nàng cái gì cũng không kịp nghĩ, không hiểu vì sao bao năm tủi hờn lại phát tiết trên người anh chứ không phải là ai khác, không hiểu vì sao anh bảo nàng khóc nàng liền thật sự khóc, không hiểu... Chỉ có thể ngửi được hương bạc hà trên quần áo của anh có thể khiến người ta thanh tỉnh, lại làm cho người ta mê luyến. Anh chỉ mặc độc 1 chiếc áo sơ mi màu đen, rất nhanh có thể cảm nhận được chất lỏng thấm qua lớp vải mỏng manh chảy vào da thịt. Tay nắm gậy chống vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, nhưng anh chỉ toàn tâm toàn ý đón nhận sức nặng của nàng.

12. Chương 12

Ngoài cửa sổ 2 bên đường đều tối đen như mực, cây cối cùng biển báo bên đường vút qua như chỉ là sương khói trong ảo giác. Cửa kính xe mở 1 nửa, gió theo đó mà điên cuồng tiến vào bên trong xe, quất vào mặt, có 1 chút cảm giác đau đớn. Nàng chỉ nhìn ra bên ngoài, không lên tiếng. Ánh mắt không thăm quàng mà chỉ hồng hồng như con thỏ nhỏ.

“Tôi đưa em về nhà nhé?” Anh thử hỏi một câu, lại không được nàng đáp lại. Nhìn sang bên cạnh thấy nàng đang ngồi ngây người, lấy tay chạm nhẹ vào gáy nàng, nàng đau kêu “Tê” một tiếng, ngẩng đầu về mặt mờ mịt nhìn anh.

Anh thở dài, vừa tức lại bất đắc dĩ, chỉ có thể hỏi lại: “Em hiện tại muốn đi đâu?”

“Nga, à, ừm, tôi...” Nàng trả lời lộn xộn, bụng cũng rất vừa lúc vang lên tiếng réo, vừa rồi ghé vào vai người ta mà khóc, hiện tại bụng lại kêu lên rất không hình tượng, thật sự là mất mặt quá đi thôi. Dù sao ở trước mặt anh nàng cũng không phải mất mặt 1 lần 2 lần, liền không biết xấu hổ ngẩng đầu, anh dừng hy sinh nói: “Tôi đói bụng.” Là đói bụng thực sự, ngoài bữa sáng ra nàng chưa ăn gì cả, hiện tại thấy nóng ruột do đói, tuy rằng vừa rồi lúc khóc cũng bình thường nhưng cũng là tiêu hao năng lượng a.

Anh bật cười, ngọn đèn mờ trong xe rót trên nụ cười ấy trông thật đẹp mắt.

Xe đảo 1 vòng tiến vào 1 khu biệt thự, cây xanh ở đây thiếu kể thật độc đáo, dưới ánh đèn đường ánh lên sắc vàng, từng cây từng cây xanh mượt vươn cao ngăn cách nhà ở với xung quanh, nơi này cách công ty nàng chỗ CBD cũng rất gần, ngẫm nghĩ một hồi có thể đoán được giá cao ngất ngưỡng. Nàng nhìn anh đưa xe vào bãi, vội vàng hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Nhà của tôi.”

“Anh về nhà nấu sao?” Đầu lưỡi nàng như tê dại, nhìn thế nào cũng thấy anh không giống kiểu nam nhân có thể đi vào phòng bếp.

Nụ cười của anh càng lớn hơn nữa, mang theo điểm không thể nề hà, “Em cũng không tránh khỏi đánh giá năng lực của tôi quá cao, thực không dám giấu diếm, tôi không biết nấu ăn.” Dừng xe lại, anh có ý bảo nàng xuống xe trước.

Nàng vẫn không nhúc nhích, cẩn thận hỏi, “Vậy đến nhà anh là sao?” Nàng không hồ đồ, dù anh ta thật sự nấu ăn đi chăng nữa, nửa đêm như thế này tiến vào cửa nhà sói, tiểu bạch thỏ nàng ngày mai còn đi ra nổi sao?

“Thưa tiểu thư, vừa rồi nàng ở trên vai tôi khóc suốt nửa giờ, trong lúc đó nước mắt, nước mũi, nước miếng đều chảy hết xuống quần áo tôi. Giờ tôi về nhà thay quần áo cũng không được sao?” Anh buồn cười nhìn bộ dáng của nàng nghiêm túc như sợ bị anh ăn thịt mất vậy.

Nàng ngơ ngậy một chút rồi cũng xuống xe, vừa mở cửa vừa nhỏ giọng mắng thầm, “Đúng là đồ biến thái.” Bất quá là vài giọt nước mắt mà thôi, thật sự không có nước mũi nước miếng như lời anh ta, lại có lẽ, chỉ có một chút thôi. J

Nhưng lần này lại đến lượt Lý Tịch trước giờ động tác chưa hề chậm trễ, nàng ở cửa xe đợi 10 phút mới thấy anh vịn vào cửa xe đứng lên, nhìn không rõ biểu tình, ánh sáng ở bãi đỗ xe này rất sau lưng anh, chỉ thấy được trán anh lấp lăm lấp mồ hôi. Nàng nhìn bóng dáng của anh, giống như có 1 viên đá nhỏ rơi vào trong lòng, hồ nước nổi lên nhiều gợn sóng.

“Hay là anh cứ lên nghỉ ngơi trước đi. Tôi...” Tuy rằng nhìn dáng vẻ anh ta không giống loại người yếu ớt, nhưng dù sao cũng là...

“À, thế này mới biết thương hương tiếc ngọc sao?” Anh quay đầu lại, mặt hơi tái nhưng nụ cười sáng lạn, con mắt nhỏ dài sáng lên phảng phất mang theo một cỗ tà khí. Nàng ngẩn người, chỉ cảm thấy bộ dáng giống như lần ở Ánh Rạng Đông, anh lần đầu tiên nhìn nàng mỉm cười.

Anh thấy nàng không nói lời nào, lại nói thêm 1 câu: “Nếu không, em đi theo giúp tôi “nghỉ ngơi” chứ?” Khuôn mặt tươi cười đột nhiên trở nên bốn cọt mà quỷ dị.

Nàng tròn tròn trừng mắt nhìn lại, về sau dù thấy đáng thương thế nào đi chăng nữa cũng tuyệt đối không quên đề phòng người như anh ta.

Anh ở tít trên lầu 44, làm cho nàng cực độ hoài nghi lúc mất điện thì anh ta làm sao mà đi xuống, trong đầu lại hiện lên hình ảnh đêm đó ở cầu thang lúc anh đưa khăn tay cho nàng, bàn tay run run, đêm nay anh lại cho nàng mượn bờ vai... Bỗng nhiên nàng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bắt an đứng lên.

Ngay lúc nàng vẫn còn đang ngây người, anh đã mở cửa dẫn nàng vào trong phòng. Ánh mắt nàng đảo quanh, người có tiền trong nhà cũng không có gì đặc biệt, đúng phong cách đen trắng điển hình của nam nhân độc thân, trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho người ta có cảm giác sang trọng mà thâm trầm, kiên định, lại không thiếu đi khí chất thanh lịch. Phòng khách cũng không lớn lắm, bài trí gọn gàng làm cho không gian có vẻ thoáng đãng, không một tia trói buộc, thậm chí trên vách tường 1 bức tranh cũng không có, 1 bình hoa cũ hay ngay cả ảnh chụp cũng chẳng thấy đâu. Nàng hỏi không đầu không đuôi: “Đây là nhà anh thật đấy à?”

Anh tự nhiên bước vào phòng bên cạnh, nói: “Khi nào công việc bận rộn thì ở tạm đây.” Dừng một chút lại quay đầu đầy hứng thú hỏi: “Sao rồi? Đối với nhà của tôi có mong chờ lớn như vậy sao?”

Chịu không nổi điện lực trong ánh mắt anh, thực sự muốn lạnh run, “Còn tưởng rằng có cơ hội chiêm ngưỡng dinh cơ của phú hào bậc nhất chứ!” Nàng cố ý giả bộ bộ dáng thất vọng, “Còn có, anh cũng có lúc công việc bận rộn sao?” Nàng nhướng mày nhìn vẻ mặt căng thẳng của anh thấy buồn cười, lại cảm thấy hết giận.

Anh thấy nàng đã khôi phục sức chiến đấu, bộ dáng cũng không tệ lắm nên xoay người để mặc nàng, chỉ tức giận nói: “Trong bếp có nước, cứ tự nhiên đi!”

Nàng không biết anh vào phòng kia làm gì, chỉ đi thẳng qua phòng khách, 1 tấm vách ngăn thủy tinh lớn từ trên xuống dưới ngăn cách phòng bếp và phòng khách, nên đứng ở đây chỉ cần liếc mắt một cái là thấy được chỗ phòng bếp rồi. Mở tủ lạnh ra, trống trơn, trừ nước ra cái gì cũng không có. Toàn bộ phòng bếp sạch sẽ giống như phòng mẫu, không nhìn thấy dấu vết được sử dụng qua, ngay cả những đồ dùng đơn giản nhất của phòng bếp cũng không có, sạch sẽ giống như vừa hoàn thành xong.

Nàng cầm ly nước thông thả bước ra ban công ngoài phòng khách, nơi này phong cảnh thật đẹp, có thể nhìn quanh 180 độ khắp thành thị phồn hoa đủ sắc đèn lấp lánh. Nàng tựa vào cửa sổ chạm đất, nhìn ngựa xe xa hoa như nước trong đêm, trong lòng chợt dâng lên cảm giác buồn bã như bột biển tràn khắp cơ thể. Phía sau có tiếng động, nàng quay đầu nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy không được tự nhiên đứng dậy.

Lý Tịch tay chống gậy, vừa rồi vào phòng kia chắc là để thay giày, có lẽ anh thay dép lê, là loại thật mềm mại, có phần giống giày mùa, ngay cả gót chân cũng che kín, ánh mắt nàng bất giác liếc về phía đùi phải của anh.

Nàng có chút kích động, chỉ cảm thấy hình như nhìn chằm chằm vào chỗ thiếu hụt của người ta như vậy thật là thất thố, không biết dừng ánh mắt lại chỗ nào, bụng lại thô lỗ réo vang, lúc nàng đành cúi đầu ảo não nhìn chằm chằm chân của chính mình.

Anh cười cười, không nói gì, chỉ hướng về phòng ở sâu phía trong đi tới, mang theo vẻ tươi cười mà lại quật cường cùng lạnh đậm. Nếu mang nàng đến nhà không phải có chuẩn bị sẵn tâm lý rằng nàng sẽ nhìn đến, sao khi thấy ánh mắt trốn tránh của nàng anh lại cảm thấy tức giận?

Nhìn bóng anh chống gậy rời đi, không hiểu sao nàng lại thấy khó chịu. Bột biển quanh quẩn ở trong lòng giống như phình lên, che phủ cả trái tim, không thể nào thoát ra.

Tuy rằng toàn bộ phòng ở đều dùng gam màu lạnh, nhưng cái nàng cảm thấy thiếu nhất chính là hơi người. Nàng nhàm chán cầm ly nước đến bên bàn trà, lướt qua tạp chí để trên bàn, nhìn ngày xuất bản dĩ nhiên là từ 2 tháng trước, chính là tạp chí phân tích chứng khoán, cổ phiếu, công trái, chính hiệu sản phẩm của ngành tài chính, hẳn là liên quan đến công việc của anh. Kỳ thật nàng hoàn toàn không có thành kiến gì đối với công việc của anh, là con nhà danh giá, sao lại không dựa vào lối thế của gia tộc mình, Lý Tịch cũng sẽ không khác gì các thiếu gia khác, cho dù nàng đối với anh hoàn toàn không biết gì cả.

Nàng rút điện thoại cầm tay ra nhìn, anh đi vào đã hơn nửa tiếng rồi. Giờ mới nhớ tới lúc xuống xe sắc mặt anh có vẻ tái nhợt, không khỏi lo lắng, dù sao cũng là vì nàng ép buộc đến tận nửa đêm thế này, vừa rồi lại thất lễ nhìn chằm chằm chân người ta như thế, trong lòng cảm thấy bất an, ngồi trên ghế sofa ngọ nguyệt không yên, thay đổi vài tư thế rồi lại đứng lên.

Cuối cùng vẫn hướng về phía phòng ngủ của anh đi tới, kỳ thật nhà này thật sự không lớn, ngoài phòng khách cùng bếp ở bên ngoài chỉ có 2 cái cửa phòng, 1 cái có lẽ là phòng khách, cái còn lại là của chủ nhân. Nàng còn đang do dự không biết nên mở cửa phòng nào, cửa phía sau bỗng nhiên bật mở, nàng giật thót mình, tiếng nói phía sau vang lên mang theo vài phần đắc ý: “Nóng vội như vậy sao, đến tận đây đợi tôi ra nữa hả?”

Nàng xoay người, Lý Tịch trước mắt một thân trắng toát, trên người còn toả ra hơi nước do vừa tắm xong cùng hương bạc hà tươi mát, cùng với khuôn mặt tươi cười sáng ngời, giống như một luồng ánh sáng làm chói mắt nàng. Thật sự không thể tìm ra từ gì để miêu tả hình dung của anh khi cười, khuôn mặt tươi cười giống như đứa trẻ lại mang theo tà khí giảo hoạt, ánh mắt trong trẻo mà thấu triệt. Không phải chưa từng thấy qua nam nhân tuấn tú, anh cũng không phải cực đẹp trai, chỉ là không ngờ có thể cười đẹp đến như thế. Nàng nhìn anh chằm chú, không lên tiếng.

“Sao thế? Bỗng nhiên có hứng thú đi thăm phòng ngủ của tôi sao?” Anh vẫn cười như cũ, mặt mày bay lên.

“Tôi còn tưởng anh ngủ mất rồi chứ, tôi đói chết đi được.” Nàng xoay người đi nhanh ra phòng khách, chỉ cảm thấy phía sau có ánh mắt như lửa cháy sau lưng.

Quán ăn thật gần nhà của anh, lái xe qua khỏi cổng tiểu khu không quá 10 phút đã đến nơi, là 1 toà biệt thự cũ vô cùng đặc biệt mang hương sắc cổ xưa, nghe nói qua là quán ăn Quảng Đông rất nổi tiếng, nàng cũng chưa từng tới bao giờ. Đứng bên ngoài nhìn vào thấy ánh đèn sáng tỏ, làm cho người ta từ xa cũng

có thể thấy được đây là khu vực nhộn nhịp nhất trong 10 dặm quanh đây, rất nhiều người nước ngoài sinh sống.

Kỳ thật lúc này cũng qua giờ ăn tối lâu rồi, giờ này cũng chỉ có thể xem như ăn khuya, chắc là nhà ăn cũng không ít người, nàng chỉ nghĩ là ăn nhanh 1 chút rồi về nhà ngủ, đến lúc cầm thực đơn lên xem, nhớ tới bộ dáng anh vừa trêu chọc mình ở nhà, nhướn mày một cái, hất xì một cái, rồi ra về phiên nào nói với người phục vụ bên cạnh, “Bánh bao nhân xá xíu, súp tôm, củ cải hầm, ăn những cái này lúc nửa đêm thực không dễ tiêu đâu...” Lời này của nàng không phải giả vờ, nàng tuy rằng rất thích ăn uống, nhưng khả năng tiêu hoá buổi tối lại không hề tốt chút nào, cho nên nàng vốn không dám ăn khuya, lúc còn học đại học ngay cả bị bạn cùng phòng dụ dỗ hay cưỡng bức cũng chưa từng phá giới.

Vậy mà anh không đợi người phục vụ giới thiệu, ngay cả thực đơn cũng chưa xem, liền cất lời gọi món ăn, “Canh gà hầm nấm, tổ yến bằng hoa, tôm Đại Minh, súp vây cá...”

Lời vừa nói ra, nàng sợ tới mức trừng to hai mắt nói không nên lời, nào gà nào cá, nào tổ yến tôm he, không nói đến tiêu cơm, ngay cả ngủ đêm nay nàng cũng không ngủ nổi, vốn chỉ định ăn qua loa cho xong, giờ lại thảm thế này.

Không ngờ đến khi đồ ăn được mang lên, kẻ vừa than khổ lúc này lại ăn cho hết, hoàn toàn quên mất việc tiêu hoá vừa rồi. Đồ ăn hương vị thật không chê vào đâu được, hơn nữa phòng ăn lại bố trí thật thanh thoát, cửa sổ thoáng đãng, ghế chạm trổ hoa tinh tế, âm nhạc vang lên khúc ca kinh điển, thật là đối lập, giống như trong yến hội nhà giàu trước đây, trong không khí tràn ngập cảm giác thời đại phồn vinh mà suy sút, tao nhã mà ưu thương.

Cuối cùng, Dung Ý nhìn đồng bát đĩa hỗn độn trước mặt mình, cảm giác dạ dày căng cứng, lại bỗng nhiên thấy có cảm giác như được giải phóng. Nhớ tới khi học đại học cùng bạn cùng phòng xem “Gây thân nam nữ”, lúc Trịnh Tú Văn bị người yêu đầu bỏ rơi, suốt ngày rượu chè ăn uống triền miên, từ thực nữ thon thả biến thành siêu cấp phì muội. Khi đó nàng không tin, không hiểu cảm giác ăn no là như thế nào? Bao nhiêu cảm giác mất mát cùng phiền muộn trong lòng, sao có thể vì dạ dày căng cứng mà biến mất được? Đến giờ nàng mới phát hiện ra, cho dù không làm cho nổi đau biến mất, nhưng tập trung toàn lực để tiêu hoá cũng giảm bớt cảm giác đó đi. Nhưng phải chú ý một chút là, nàng không phải là kiểu người mỗi ngày ăn đầy bụng để tiêu giảm phiền muộn.

Mà anh suốt cả buổi chỉ nhìn nàng ăn, không lên tiếng quấy rầy, chỉ cười nhẹ, anh cùng nàng ăn cơm với nhau luôn luôn có cảm giác rất tốt, nàng không giống những cô gái khác vì muốn giữ gìn hình tượng cùng vóc dáng chỉ dám nhẹ nhàng một hai thìa liền buông xuống. Nàng đặt thìa tổ yến trong miệng, ánh mắt thoả mãn hơi nheo lại, biểu tình chuyên chú làm cho anh nhớ tới lần trước ngậm sô cô la trong miệng luyến tiếc nuốt vào như một đứa trẻ con búống bình, lại nhìn thấy nàng ăn đến đồ ăn ngọt, cảm thấy có chút xúc động. Cô gái mà chỉ một ngụm sô cô la thôi lại có thể thoả mãn đến thế, cô gái quật cường cần môi không cho nước mắt chảy xuống, vừa rồi lại im lặng rơi lệ, quay đầu xong lại có thể nhìn hấn kêu đói, quả thực không biết dùng từ gì để miêu tả.

Anh cầm chén trà, cũng không cử động, nhìn bộ dáng của nàng khi ăn, thở dài “Con gái mà ăn uống như em, ai có thể dám muốn được đây?”

Nàng nuốt vào miếng vây cá, vắt vả mở miệng nói, “Đùa à, ai muốn tôi chắc gì tôi đã thêm đâu.”

Nàng vô tâm xem thường, anh lại bỗng nhiên thấy xúc động, nghĩ thầm trong bụng, là tôi.

Cuối cùng cơm no rượu say, nàng dùng khăn lau miệng, lần này không cho anh ta cơ hội chê cười nàng, hết nhìn chính mình lại nhìn qua Lý Tịch, thật lâu sau mới hỏi, “Anh còn chờ gì thế?” Ngồi lâu như vậy, người ta còn đóng cửa chứ.

“Chờ em đấy.”

“Tôi ăn xong rồi.”

“Chờ em trả tiền.” Ngữ khí kiên định.

“Cái gì?” Lời vừa nói ra, Dung Ý sợ tới mức thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất.

“Tôi bảo, chờ - em - trả - tiền.” Anh nói từng chữ từng chữ thật chậm, ngữ điệu lại nhẹ tênh, tươi cười sáng lạn như trước, cuối cùng còn nhấn mạnh một câu, “Vừa nãy tôi thay quần áo, quên mang ví tiền.” Anh không chút để ý, giống như đang trò chuyện về vấn đề thời tiết hôm nay vậy.

Trần định, bình tĩnh. Nàng hiện tại phải hít sâu, xác định đây chỉ là ảo giác, đúng vậy, đây là ảo giác. Cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi anh, “Anh không mang ví tiền sao lại đưa tôi vào nhà hàng này ăn cơm?” Bộ dáng bị phần thiếu chút là rớt nước mắt.

“Không phải em đói sao? Dù sao em cũng lớn tiếng mời tôi ăn cơm, tôi có thể không nể mặt sao?”

Sao lại có người bắt người ta mời ăn cơm như vậy chứ, lại còn là vây cá, là tổ yến, không định cho người ta sống sao? Ánh mắt lại lướt qua đồ ăn trước mặt anh ta chỉ động đũa một hai miếng, giống như vừa mới mang lên vậy, lại nổi trận lôi đình, “Anh không ăn sao lại kêu 2 phần?”

“Là vì tôi đi ăn cùng em mà.” Anh ta nói chuyện về đặc biệt chân thành tha thiết, lại giống như bị oan uổng, bất đắc dĩ thở dài.

Ai cần anh phục vụ a? Nàng không nói nên lời, chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt, ngẩng đầu nhìn nhà ăn cách điệu tao nhã, cúi đầu nhìn này súp vây cá, này tổ yến, lại sờ sờ túi xách bên cạnh, giải thích hoàn mỹ nhất lúc này đúng là “Kẻ ăn không hết người lần chẳng ra” mà.

Thanh toán xong bước ra cửa nhà ăn, mùa hè nửa đêm về sáng gió thổi mát lạnh bao quanh da thịt. Nàng dừng một chút, ở bên cạnh anh nhỏ giọng hỏi: “Không thể quay lại bảo người ta đóng gói mang về sao?”

Anh sờ sờ đỉnh đầu nàng giống như vỗ con chó nhỏ trong nhà nói, “Ngoan, đừng làm tôi mất mặt chứ.”

Nàng chỉ có thể buồn bã ỉu xiu đi ở phía sau, trông có phần giống như con chó nhỏ đáng thương thật. Lúc mở cửa xe, nàng dùng sức đóng lại, hận không thể đem cái xe của hắn ra trút giận. Vừa rồi lúc nàng thanh toán, nhìn hoá đơn, ngay cả cầm túi xách đi ra nàng vẫn còn choáng váng, quả thực chưa từng ăn qua bữa cơm đắt đến vậy. Cái gì mà hơn bốn ngàn tệ chứ? Bốn ngàn tệ tương đương với một cái túi xách hàng hiệu siêu đẹp, tương đương với một cái điều hoà không khí âm ỉ đêm ngày, quan trọng nhất là, bốn ngàn tệ là hơn nửa tháng lương của nàng. Trong lòng tính toán, tháng này chạy khắp nơi tìm kiếm khách hàng như trâu như bò, cuối cùng cũng là vì anh ta mà phục vụ.

“Giờ tâm trạng đã tốt hơn nhiều chưa?” Anh dừng xe ở trước khu nhà nàng, nhìn nhìn nàng mặt mày nhăn nhó, lại cười phá lên giống như đã thực hiện được quỹ kế của mình.

“Tốt lắm rồi!” Nàng trừng mắt liếc anh một cái, mở cửa xe, lại không ngờ anh cũng làm giống nàng, mở cửa xe.

Nàng dừng lại nhìn anh, không phải anh định xuống xe đưa nàng về đây chứ, phía trước đã là hàng rào của khu nhà rồi mà, lúc này còn là giữa đêm khuya nữa chứ, chắc chắn là cửa kia chỉ mở 1 chút thôi, mà hàng rào lại cao, bình thường trẻ con đi được chứ người lớn thì phải trèo qua, “Anh không cần xuống xe, tôi tự mình...”

Anh cắt ngang lời của nàng, ánh đèn khuya chỉ chiếu sáng nửa bên mặt của anh, “Giờ đã khuya rồi, con gái một mình đi nguy hiểm...” Anh nói nửa chừng, nàng còn chưa kịp hiểu anh định nói gì, anh lại xoay người tiếp tục động tác xuống xe, giọng nói như bốn cột quanh quẩn ở trong xe, “Tuy rằng em không phải quốc sắc thiên hương gì, nhưng nửa đêm biết đâu lại có kẻ nào đó thích ăn chay... Đến lúc đó...”

“Oanh” một tiếng dùng sức vịn cửa xe, nàng rõ ràng không để ý anh đã xuống xe rồi.

Nàng đi thẳng về phía trước, đi qua lưới sắt cũng không dừng lại, nghĩ rằng nếu cửa khoá thì anh ta sẽ ngã mất. Kỳ thật, cửa sắt của khu nhà cách toà nhà của nàng chừng vài chục mét, đèn đường lại sáng, nhìn từ ngoài vào cũng thấy được mọi động tĩnh. Nàng không hiểu vì sao anh lại phải làm khổ mình như thế, không cần phải đưa nàng về tận nơi. Chỉ là anh đứng bên ngoài, dừng lại một chút, chắc là đang cân nhắc xem làm thế nào để đi vào. Cửa kia hẹp quá, anh một bên cố nâng đùi phải để bước qua mà vẫn giữ thăng bằng, một bên còn phải cúi đầu tránh đụng phải đầu. Cuối cùng hơi loạng choạng, phải nắm chặt gậy chống mới không ngã sắp xuống. Lòng của nàng như có lửa đốt, thân thể cũng theo động tác nguy hiểm vừa rồi của anh mà giật thót, nhưng cuối cùng vẫn đứng yên.

Nàng có thể thấy hôm nay anh không khỏe, ngay cả chân trái cũng không bước dài, đùi phải chỉ có thể dựa vào tay phải phụ trợ một chút, đi một bước lại day day thắt lưng. Nàng đứng yên chờ anh, không nói nên lời, cũng không khó chịu.

Thật vất vả mới đi đến trước mặt nàng, trên trán anh đã đầy mồ hôi. “Đi lên đi.” Anh nhìn thoáng qua cầu thang trước mặt Dung Ý, đùi phải cùng thắt lưng đã bắt đầu run lên nên anh không thể lên lầu được.

“Nga.” Nàng gật gật đầu, lại nhìn thấy vết máu trên đầu ngón trỏ tay phải của anh, miệng vết thương còn nhỏ giọt, rõ ràng là vừa rồi lúc giữ vội gây chấn động bị thanh sắt cắt qua.

Anh cũng nhìn xuống theo ánh mắt của nàng, lúc này mới phải hiện miệng vết thương nhỏ dài.

“Rõ ràng là có mà.” Nàng lục tìm trong túi, nhớ rõ ràng lần trước ở công ty bị đứt tay có mang theo băng gạc cầm máu, sao giờ lại tìm không thấy. Anh định hỏi nàng tìm cái gì, chợt thấy nàng bỗng nhiên xoay người chạy lên lầu, cho dù là đi giày cao gót vẫn vô cùng nhanh nhẹn, vừa chạy vừa quay đầu nhìn anh nói: “Anh đứng đấy đợi tôi!”

Anh ngẩng đầu nhìn đèn cầu thang từng tầng từng tầng sáng lên, bỗng nhiên nở nụ cười.

Một thoáng say đã thấy nàng thở hồng hộc đứng trước mặt anh, ngay cả giày cũng chưa kịp thay đã vội chạy xuống, nàng còn không có hơi mà nói, chỉ ra hiệu cho anh đưa tay ra, là miếng băng gạc hình hoạt họa, hình một con chuột rất xinh, lần đó cùng đồng nghiệp đến siêu thị thấy con chuột ấy thích loại này, nàng cũng thấy đáng yêu nhưng chỉ nghĩ là chiều lòng đứa bé, không ngờ hôm nay lại có dịp dùng đến.

Anh nhìn nàng cúi đầu chăm chú băng cho mình, cảm thấy có gì đó vấp kín trái tim, không thoát ra được. Trái tim như mềm đi, tay phải nắm lấy 10 ngón tay của nàng, kỳ thật tay của anh còn đẹp hơn cả tay nàng, dù sao cũng là thiếu gia sung sướng từ bé.

Nàng ngẩng đầu nhưng không tránh đi, nhìn ngọn đèn phía sau anh một hồi lâu mới mở miệng nói, “Chuyện hôm nay, cảm ơn anh rất nhiều.” Thực sự chân thành, thanh âm rất thấp, tiếng ve trên cây tựa hồ át hết giọng nói của nàng. “Còn nữa, về sau có lẽ chúng ta không cần gặp lại.” Đêm nay việc anh xuất hiện đã là ngoài ý muốn, còn có thứ gì đó không biết có phải hay không lướt qua điểm mấu chốt, nàng chỉ hiểu rằng anh đã làm cho quan hệ giữa bọn họ không dừng lại nữa, cho nên, phương thức tốt nhất chỉ có thể là im lặng rời đi, bằng không muốn có bất cứ chuyện gì phát sinh thêm nữa. Hôm nay bữa cơm này tuy làm nàng đau lòng, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy thoải mái. Bản thân nàng tự lo cho mình đã rất nặng, còn thêm gánh nặng nào khác nữa, nàng thực sự khó mà bước đi.

Anh hơi run một chút, nhìn thoáng qua đôi mắt đen của nàng đã hiện lên ánh mệt mỏi. Anh chậm rãi buông tay, mỉm cười, “Đi lên đi.” Vẫn là giọng nói nhẹ nhàng như trước.

Xe bật đèn sáng hơn nửa sân, anh vừa lên xe, động cơ vang lên, xe bắt đầu chuyển bánh.

“Lý nhị à, cậu thật là không có suy nghĩ, đêm nay Harukan này khai trương mà sao cậu không thềm ghé qua? Giờ ở đây có biết bao tiểu thư chân dài xinh đẹp, ngôi sao người mẫu tề tụ cả rồi.” Hứa Tuấn Hằng làm đại cổ đông đầu tư quán Bar đêm nay long trọng khai trương, nửa thành phố đều tụ họp về đây. Có lẽ đã say lắm rồi, khi nói chuyện đã lú cả lưỡi lại, trong điện thoại vang lên tiếng nhạc Disco hỗn loạn.

“Chỗ của cậu đông đúc quá, phiền phức.”

“Mình biết cậu chỉ muốn độc hưởng mỹ nhân thôi, lúc này ngay cả Jean cũng ngoan ngoãn chờ đợi được dính lấy Lý nhị thiếu cậu đại giá, dù sao người ta cũng từ nước ngoài về đây vội vàng đi tìm cậu, tốt xấu gì cậu cũng...”

“Cậu bảo cô ấy đến thẳng Thượng thủy đình phủ đi.” Anh lười biếng tán gẫu với Hứa Tuấn Hằng đã chìm trong men rượu, ngắt điện thoại. Đêm khuya, xe trên đường thưa thớt, dãy đèn đường chạy dài nhìn không thấy điểm cuối. Cửa xe mở hết cỡ, tốc độ xe cũng không cao, gió quất vào mặt bỗng rát, anh lại cảm thấy bức mình hốt hoảng.

13. Chương 13

Phòng họp của tập đoàn quốc tế Đan Trữ thật lớn, cửa sổ sát đất hướng ra xung quanh, bầu trời lúc sáng sớm giống như vẫn còn đang ngái ngủ, âm u mà ảm đạm, không khí quanh bàn họp cũng nặng nề như bầu trời trước bão, toàn bộ nhân viên ngồi vây quanh bàn tròn sắc mặt căng thẳng, cẩn thận quan sát cấp trên.

CEO ngồi ở bàn chủ tịch, ngón tay nhẹ gõ xuống mặt bàn, trước mặt là hàng loạt tập hồ sơ các hạng mục phát triển, sắc mặt khó đoán.

Cố vấn ngồi bên cạnh lén nhìn thoáng qua ánh mắt trợ lý, giải thích: “Đan Trữ vốn chưa có nhiều kinh nghiệm đối với thị trường trong nước, tìm hạng mục đầu tư vốn khó khăn tựa tìm kiếm báu vật. Hơn nữa vài năm trở lại đây, các nhà đầu tư trong nước đều đưa ra nhiều hạng mục đầu tư, chuyên viên phân tích thị trường của chúng ta thật vất vả để phát hiện khoản đầu tư đúng đắn, gọi điện thoại đến hàng chục lần, đối tác thường trả lời đã có kế hoạch đầu tư, đã hoàn thành. Theo dự kiến cũng thông thả triển khai nghiệp vụ.

Dương Miễn đưa tay ra hiệu tạm dừng, trầm ngâm trong chót lát rồi nói: “Trong lĩnh vực này đối thủ chủ yếu là bên nào?”

“Tập đoàn Tiêu Thị, do Mỹ đầu tư, KG, thế mạnh nhất chính là quản lý tài sản cùng cổ vấn tài chính – MRG, vài năm trước mới quay về khai thác thị trường trong nước, hầu như các hạng mục lớn đều có phần sở hữu.”

“MRG?” Công ty này chẳng phải thuộc tập đoàn tài chính đầu sỏ, do 2 người Do Thái thành lập nên từ những năm 80 của thế kỷ trước, nghiệp vụ chủ yếu tập trung cho các công ty tư nhân, bất động sản, ngoài ra còn giao dịch các loại nghiệp vụ quản lý tài sản cùng cổ vấn tài chính. Tính đến năm ngoái, tài sản do MRG quản lý đạt đến 884 triệu USD, mặc dù đã nổi tiếng trên thị trường quốc tế nhưng thời gian tiến vào thị trường trong nước cũng chưa dài.

Bên ngoài cửa sổ, mưa quất vào mặt kính trong suốt, tựa hồ như đường chân trời ở rất xa cũng đang vùn vù trong mưa. Dương Miễn chỉ nhìn tập tư liệu trên bàn làm việc, không hề phát hiện ra tiếng giày cao gót nhẹ bước trên thảm tiến vào.

Đan Hiểu Uyển vòng tay ôm lấy anh, tóc khê cọ vào tai anh, nghiêng đầu nói: “Thư ký nói anh còn chưa cả ăn trưa, đang nhìn cái gì mà tập trung đến vậy?” Tay khê lật tập văn kiện trên bàn, nhìn qua, tất cả đều là tư liệu do người phụ trách mấy công ty chủ chốt cung cấp.

Kỳ thật anh vẫn không quen với động tác thân thiết như vậy của cô, cho dù có nhiều thời gian để dần thích ứng, nhưng có vài thứ, chung quy vẫn là do tận đáy lòng kháng cự.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh mắt nghi hoặc của cô, anh khê cười giấu diếm dấu vết của việc nhẹ nhàng giãy khỏi sự ôm ấp của cô. “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” Nhưng trong lòng lại không hề thoải mái, công ty về nước hoạt động lại không thấy hiệu quả, liệu cái ghế CEO có ngồi vững được ko?

Đan Hiểu Uyển biết anh không nắm chắc thì không dám đánh, cầm lấy văn kiện trên bàn xem qua vài trang, ánh mắt dừng ở MRG.

“Tư liệu về công ty này anh đã đều tìm đọc qua, cũng không có gì đặc biệt hơn so với các công ty đầu tư khác, vài năm nay lại nhúng tay vào vài hạng mục lớn, ở khối PE trong nước được cho là làm cho vui mà thôi.”

“Martin Li?” Ánh mắt chạm đến danh sách quản lý cấp cao của MRG, cô ngưng lại suy nghĩ một chút.

“Ừ, tốt nghiệp xong liền vào làm giao dịch viên ở Đại Ma, hai năm sau đổi hướng sang quỹ quản lý, chiến tích huy hoàng, được truyền tụng như ngôi sao của giới giao dịch viên, lại đứng vào lúc đỉnh cao đột nhiên im ắng.” Cũng nhớ mang máng là trong số 30 tổng giám đốc cao cấp nhất của MRG trên toàn cầu, cố vấn đầu tư khu vực châu Á, lại không hề có danh hiệu chính thức ở Trung Quốc này, chỉ là “Phụ trợ” cho công ty đầu tư ở châu Á mà thôi.

“CEO của MRG là từ Hương Cảng điều tới, thành viên tổ chức cũng phần lớn là từ Mỹ theo về từ vài năm trước, so với các tập đoàn khác thì thật là liều mạng, công ty này đúng là bất thường.” Làm sao mọi người

biết được, “Nhân tài” chính là tài nguyên mang ý nghĩa quan trọng nhất.

Dương Miển nhìn bộ dáng hiểu rõ của cô, có vẻ không hề ngạc nhiên, sắc mặt ngưng trọng. Sinh ra ở nhà quyền quý, dầu là gờ tay nhắc chân cũng đều toát ra khí thế hơn người, bất luận trước mặt ai cũng không thua kém nửa điểm, giờ phúc này lại cảm thấy cô có phần cẩn thận, ngẩng đầu hỏi: “Em biết anh ta à?”

Cô khẽ gật đầu xác nhận, đôi môi hồng khẽ mở ra lại khép lại, có phần chần chừ, chậm rãi phun ra hai chữ, “Lý Tịch.”

Ngón tay đặt trên thành ghế khẽ giạt mình, lăm bầm lầu bầu như lặp lại, “Lý Tịch... Người của Lý gia?”

Cô đón nhận ánh mắt dò hỏi của anh, “Nhị thiếu gia của họ Lý”.

“Thật đúng là đối thủ thích đáng.” Cho tới bây giờ mới chỉ nghe nói Lý đại thiếu gia ở trong nước hô phong hoán vũ, thật chưa từng nghĩ đến còn có một Lý Tịch. Anh liếc nhìn Hiểu Uyển có vẻ lo lắng, lại tùy ý hỏi, “Em gặp anh ta rồi?”

“Ông nội vốn là cấp dưới của ông ngoại anh ta, trước đây có lần cùng ba quay lại Bắc Kinh thăm ông nội có gặp qua.” Kỳ thật lúc đó cô mới 6,7 tuổi, trí nhớ vẫn còn mơ hồ không dấu vết, nhưng đối với việc anh ta đã từng thiếu chút nữa thiêu rụi mái tóc của cô thì trí nhớ vẫn khắc sâu.

Trên núi cây cối rậm rạp, xanh mướt, mát mẻ lại yên tĩnh làm người ta vui vẻ thoải mái. Dọc đường lên núi, ... Ông nội ngồi trong xe luôn miệng dặn dò cô, không được nói to gây ồn ào, làm việc gì cũng phải lễ phép chu đáo, vân vân...

Khi cô đứng ở dưới gốc cây hoè cổ thụ trước biệt thự thành linh có tiếng pháo làm cô sợ đến mất hồn mất vía, thiếu chút nữa là oà lên khóc, ông nội chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn sang, chẳng nói thêm gì, lại tiếp tục cùng một lão lão uống trà nói chuyện phiếm. Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy trên lầu lộ ra một hình dáng nhỏ gầy với khuôn mặt tươi cười bốn cợt rồi nhanh như chớp chạy trốn, gia nhân đuổi theo sau hẩn kêu, “Tịch Tử”...

Sau này nghe người lớn nói chuyện mới biết được đó là cháu ngoại của lão lão kia, trong lòng vừa tức giận vừa bất bình nói với ông nội, “Vì sao hần có thể đốt pháo, còn cháu thì ngay cả nói chuyện lớn tiếngc cũng không được?” Cô cũng không phải tiểu công chúa điều ngoa được chiều quá sinh hư, chỉ là công bằng thôi. Không ngờ ông nội lại quát lớn: “Ồ nhà dạy người thế nào, nói chuyện mà không biết trên dưới đúng sai cho đúng sao?” Nàng ở nhà là nhỏ nhất, từ nhỏ ngoài cha mẹ ra, ông nội thương nàng nhất, chưa bao giờ nghiêm khắc như thế. Nàng sợ đến mức trợn tròn mắt, long lanh nước mắt.

Thấy anh trầm mặc không nói, nghĩ rằng anh cũng không để ý lắm, cô chuyển đề tài nói, “Mấy hôm trước mẹ hỏi em sao về lâu như vậy rồi mà chưa qua Bắc Kinh thăm mẹ. Tàu tử còn lằm bằm bên tai nói rằng Đan Cần đã sắp 3 tuổi rồi, vậy mà một năm gặp cô được 2, 3 lần, xem ra sắp thành xa lạ mất...” Cô nói đến chuyện công việc là sắc mặt thay đổi, không giống như anh, phần lớn là trầm mặc. Cuối cùng cô cũng hỏi, “Nếu không, cuối tuần anh cùng em về Bắc Kinh một chuyến?”

“Cuối tuần anh bay qua N thị thăm cha.” Từ lúc về anh vẫn chưa trở lại, chính là trong lòng vẫn còn trần trở, vẫn chưa quên tiếng khóc hàng đêm của mẹ nơi nước Mỹ xa xôi, chưa quên đêm đó Dung Ý bên giường đứng lên hồ hững mặc quần áo, hết thấy, hết thấy đều do người cha anh vừa yêu vừa hận đó.

Cô vòng tay ôm anh, trầm mặc trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn ánh mắt ảm đạm của anh, “Em và anh cùng nhau trở về.”

Giờ tan tầm, bóng chiều vàng óng ánh chiếu vào tấm thân mệt mỏi của Dung Ý, trải bóng đổ dài. Nàng lê từng bước đến bên xe bus đứng đợi, trong lòng không thôi phiền muộn. Hôm nay lúc đồng nghiệp hỏi mượn nàng mấy ảnh để chụp cháu ngoại mới sinh, nàng mới nhớ ra hôm đó đi bảo tàng cùng Lý Tịch, mấy ảnh của nàng vẫn để quên trong xe của anh. Thực ra từ trước đến giờ đều là anh chủ động tìm đến nàng, từ sau lần anh đưa nàng đến dưới lầu, hai người đã hơn một tháng nay chưa gặp lại. Nếu bây giờ lại gọi điện để tự mình đến lấy chẳng phải là tự tát tai sao? Rõ ràng lần trước đã tuyệt tình nói không cần gặp lại, giờ lại gọi điện cho người ta là có ý tứ gì? Nhưng mấy ảnh đó không thể cho không anh ta thể được (tuy biết rõ rằng người ta cũng chẳng muốn lấy làm gì.)

Lúc về nhà nàng vẫn suy nghĩ mãi, vẫn còn cân nhắc, đến tận nửa đêm cũng chưa hạ quyết tâm cầm lấy điện thoại, không biết làm thế nào để mở miệng, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nàng đeo găng tay, bắt đầu thu dọn sạch sẽ từ phòng bếp, tới phòng ngủ, ban công, từng viên gạch mấy năm nay bị bỏ quên cũng được lau đến sáng bóng. Đây chính là tật xấu từ nhỏ của nàng, khi nào trong lòng phiền muộn thì nhất định phải tìm việc gì đó để làm, nếu không có lẽ chính mình sẽ hoá điên lên mất.

Cuối cùng lại uể oải đi lau cửa sổ, ghé vào trên giường, nhìn điện thoại, chẳng kịp nghĩ gì, cầm điện thoại bấm số của Lý Tịch. Tron điện thoại truyền đến tiếng chuông, âm thanh đơn điệu liên hồi lại làm cho nàng có phần khẩn trương.

Một lúc lâu bên kia vẫn không có ai nghe, lòng của nàng mới thoáng trầm tĩnh lại, nghĩ không có ai bắt máy cũng là tốt nhất. Bỗng trong điện thoại vang lên giọng nói khàn khàn mệt mỏi, “Uy?” Giọng Lý Tịch trong nháy mắt lại khiến lòng nàng hoảng hốt.

Nàng ngây ngậy ngô ngớ một hồi mới nói, “Tôi... Anh đang ở đâu? Tôi muốn lấy lại máy ảnh của tôi.” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, ngay cả chính nàng cũng không nghe rõ.

Tín hiệu vốn không tốt, hơn nữa giọng của nàng cũng chẳng to hơn tiếng muỗi bay qua là mấy, anh chỉ nghe thấy nàng hỏi anh ở đâu, lại thêm hơn bốn mươi tiếng qua không hề chớp mắt, đầu óc cuồn cuộn độn độn trả lời, “Singapore”, thanh âm càng khàn đặc.

Nàng thất thần, nói qua loa cái “Quấy rầy” liền lập tức dập máy, trong lòng áy náy, đúng nửa đêm lại không đầu không đuôi gọi điện cho người ta, đúng là phiền phức đến chết mà.

Lý Tịch từ lầu 30 của khách sạn nhìn ánh sáng xanh ngọc trên cảng Marina, nghe Dung Ý tắt máy, đầu óc đang mệt mỏi, khuôn mặt không biểu tình chợt thoáng mỉm cười.

Gọi lại, nghe được bên kia đáp một tiếng “Uy” thật cẩn thận, anh tức giận hỏi, “Em làm sao thế?”

“Tôi chỉ muốn xin lại cái máy ảnh của mình thôi mà.” Tiểu bạch thở uỷ khuất nhỏ giọng trả lời.

“Sao vừa rồi lại tắt máy?” Xem ra hôm nay đại sói xám có vẻ tức giận lớn đây.

“Điện thoại đường dài đắt lắm a.” Nàng lắp liếm bằng một lý do bậy bạ, làm sao nói chính mình ngại ngần được. Lại không nghe thấy tiếng anh thắc mắc, lòng đang khẩn trương lại một lần nữa an ổn.

Anh lại chỉ nở nụ cười đáp lại, “Máy ảnh khi nào tôi về sẽ trả lại cho em.”

“Đại thiếu gia ngài cuộc sống đúng là du dương tự tại, nhiều vẻ nhiều màu a.” Nàng nhịn không được lại chằm chọc anh một câu, đầu tháng mới từ Barcelona phơi nắng mang tấm thân có làn da màu đồng trở về, chưa được bao lâu lại chạy đi đảo quốc xinh đẹp Singapore.

“Ai bảo rằng tôi đi nghỉ phép?” Giọng anh có phần ách lại hơi khó nghe.

“Vậy anh đi làm à?” Nghe giọng nói uể oải khó nghe của anh ta có vẻ không giống như là đi nghỉ phép, chằm chọc vừa rồi lại chuyển thành nghi vấn.

“Đi công tác a”. Anh trả lời như lẽ đương nhiên, “Cô bé lọ lem cùng bạch mã vương tử đến cực dân chính lấy giấy chứng hôn bỗng nhiên vì đồ cưới cùng tiền biếu không hợp với mong muốn mà làm loạn, lại làm phiền đến bà mối tôi đây.” Nói thì thoải mái vậy, mấy ngày nay bởi vì chủ tịch hai bên công ty đều muốn gặp anh mà kết hợp lại, thay phiên nhau quay qua quay lại, khiến anh gần 2 ngày nay đều chưa chớp mắt tẹo nào.

Bị anh làm cho bật cười, nàng cũng giống như bình thường câu có câu không, câu đồng câu tây đáp lại, “Anh vẫn là không làm được bà mối sao?”

“Cũng không hẳn.” Giọng anh bình thường không có ngạo khí, nhưng thực ra lại tràn ngập tự giễu.

Nghe giọng anh dày đặc âm mũi lại có phần mệt mỏi, “Anh có phải đang bị bệnh hay không?” Nàng cũng không biết vì sao mình lại hỏi thế, chỉ là anh làm cho nàng có cảm giác không thể đùa theo.

“Không, thật sự không sao.” Anh bỗng nhiên lại cao hứng lên, làm bộ cường điệu như đứa trẻ ra sức chứng minh mình không có làm sai.

Nàng cúi đầu khẽ thì thầm một tiếng, “Lại không sao, có người nói dối.”

Anh lại giống như uống nhầm thuốc kích thích, ra sức giới thiệu cho nàng mấy ngày hôm trước lúc đi máy bay có cô tiếp viên xinh đẹp hết sức ôn nhu mà nhiệt tình, khi máy bay cất cánh mặc đồng phục bó sát ở bên cạnh cúi xuống thắt dây an toàn giúp, rồi khi anh ngủ lại cẩn thận đắp chăn, tiện thể vuốt ve mu bàn tay ấm áp mềm mại qua cằm anh, đến lúc xuống máy bay anh dùng cách xin điện thoại của cô nàng, cuối cùng tối qua hai người ở lầu 32 khách sạn cùng nhau thưởng thức bữa tối vô cùng lãng mạn bên cạnh Marina xinh đẹp...

Bên kia Dung Ý nghe nghe mà bắt đầu ngủ gà ngủ gật, không có cách nào, vì nàng thực sự mệt mỏi. Hôm nay đi ra ngoài tiếp khách cả ngày, buổi tối trở về lại đem toàn bộ phòng ở ra làm vệ sinh, ban đầu còn có thể miễn cưỡng đáp lại một hai câu, cuối cùng ngay cả ý thức cũng mơ hồ, lung tung đáp lời.

Nghe thấy bên kia điện thoại không có động tĩnh gì, Lý Tịch gọi một tiếng, “Dung Ý”. Đêm khuya, tiếng gọi nhẹ thoảng qua như cánh bướm.

“Ân”, Ý thức đang dần dần mất đi, Dung Ý cũng nhẹ nhàng ứng thanh.

Anh tạm dừng, phòng khách sạn lớn như vậy chỉ có 1 ngọn đèn mờ ở đầu giường, anh nằm trên giường, nhìn bóng đèn phản chiếu trong tấm kính cửa sổ sát đất, ánh mắt nhu hoà mà tràn ngập sương mù, khẽ nói: “Dường như tôi cảm thấy nhớ em...”

Bên kia không có tiếng trả lời, chỉ có hơi thở của nàng nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai, anh chỉ khẽ cười.

Tiếng máy bay hạ cánh ở sân bay vang vọng chói tai, đã chiều tối, bầu trời âm u mà trầm thấp, Lý Tịch từ cabin đi ra ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt, cuối cùng cũng về đến nhà.

Khoang hăng nhất yên ắng chỉ còn mình anh vịn vào tay vịn chậm rãi đứng lên, tiếp viên đứng bên cạnh cẩn thận hỏi anh có cần giúp hay không, anh chỉ lắc đầu khẽ cười. Cuối cùng, trên cầu thang thật dài cũng chỉ có mình anh một tay chống gậy một tay vịn vào tay vịn chậm rãi đi xuống dưới, cách đó không xa, lái xe nhìn thấy anh đã vội vã xuống mở cửa xe.

Vừa lên xe, di động của anh đã vang lên.

“Lý nhị, cậu ở đâu?” Hứa Tuấn Hằng hơi nhảy nhót, giọng Bắc Kinh rõ ràng, giờ phút này đang hưng phấn, đặc biệt hăng hái, biết tên kia mới qua Singapore nên gần như chắc chắn câu trả lời.

“Sân bay thủ đô”, cảnh vật ngoài cửa sổ lướt qua, nhìn xem có vẻ phiền chán, anh điều chỉnh ghế ngồi, ngả ra sau nhắm mắt lại.

“Không phải cậu mới vừa ở Singapore sao? Như thế nào đã về Bắc Kinh rồi? Không phải cậu tình nguyện cống hiến cho ngành hàng không đấy chứ?” Họ Hứa kia vốn dẫn theo hai đại khách về Singapore, đang định rủ Tịch Thiếu đi tẩu hỏa.

“Vô nghĩa, cha tôi mấy hôm trước cho người gọi tôi về.” Anh lơ đãng trả lời.

“Sao lại thế?” Nghe giọng anh trả lời không kiên nhẫn, Hứa Tuấn Hằng tự nhiên biết hiện tại không phải lúc nói đùa.

Ngón tay vuốt ve hoa văn tinh tế trên sofa, thật lâu sau mới nhắm mắt mở miệng nói: “Tuồng ngắn hoa ảnh động, tất có người ngọc đến.”

Lúc ô tô vào cửa, trời đã tối đen, vòng qua hồ, qua cầu, lại vào cửa, qua một đoạn đường đại viện, từng hàng cây bách cổ thụ che kín bầu trời, một tiếng quạ khàn khàn chọt vang lên, sâu thẳm mà thần bí.

Vào trong viện, xe dừng lại bên cây liễu đại thụ, mấy tiểu viện sắp hàng từ bắc sang nam, cha anh sẽ ở tiểu viện phía nam, thật ra từ khi anh xuất ngoại mới chuyển sang bên này, anh ở đây tổng cộng thời gian cũng không quá 1 tuần. Ánh mắt hướng sang hàng lang gấp khúc phía đông, nhìn qua tiểu viện phía bắc, bao nhiêu năm qua không đặt chân đến đó, nơi chứa toàn bộ ký ức về thiên đường năm anh bốn tuổi, năm tháng đã xoá nhoà dấu vết lấy đi hết hơi ấm nơi bàn tay anh, giờ chợt trở nên lạnh lẽo.

Bước vào sân, tay phải phải nâng chân phải lên thì mới bước qua cửa tiểu viện được, chỉ thấy trong viện mấy cây hải đường nở rộ từng đóa hoa trắng muốt, rồi hồng nhạt, làm cho khoảng sân mang phong cách cổ

xưa này có thêm không khí vui vẻ, phồn vinh, tràn đầy sức sống. Trong lòng vẫn còn nghi hoặc không biết hải đường được trồng khi nào, lại nghe thấy trên hành lang có tiếng sột soạt của quần áo, anh dừng gậy chống, điều chỉnh lại cảm xúc, ngẩng đầu nhìn cảnh yên bình, và khuôn mặt tươi cười đang tới gần.

“Mẹ!” Anh thu hồi biểu tình âm đạm, cũng cười, dưới ánh đèn hành lang ánh mắt như đang đánh giá cảm xúc.

“Con vẫn còn nhớ rõ có người mẹ là ta nữa cơ đấy, đã bao lâu rồi không trở về hả?” Cảnh Thế Bình phụng phịu trách mắng anh, khoé miệng lại tự nhiên nhếch lên, đi đến gần quan sát anh 1 cách tinh tế, đầu lòng cau mày, nắm lấy cảm anh, “Nhìn xem, con gầy đến mức ra bộ đáng gì thế này?”

Anh một tay ôm lấy eo bà, đột nhiên ghé sát mặt bà, vẻ mặt như thật nói: “Đừng nhúc nhích, mẹ, nhứu mày lại có thêm nếp nhăn đây này.” Ánh mắt mở thật to, giống như là có chuyện vô cùng nghiêm trọng.

“Không được câu nào đứng đắn cả.” Lại vẫn bị anh chọc cười toe toét, kỳ thật bà khoé mắt chỉ có vết chân chim rất nhỏ, lại chăm chỉ dưỡng da, sáu mươi tuổi rồi mà nhìn qua cũng chẳng khác bốn mươi tuổi là mấy. “Đi ăn cơm đã, hôm nay đúng lúc Phương Di làm món , con đúng là có phúc được hưởng.” Bà nhớ rõ trước đây anh thích ăn món này nhất, không cho anh đến gần nhà bếp anh vẫn vụng trộm trốn vào, sau lại bị cha nghiêm khắc răn dạy, thiếu chút nữa còn bắt anh chép phạt nội quy mới chịu bỏ qua.

“Ba con đâu ạ?” Anh nhỏ giọng hỏi.

“Triệu thường uỷ vừa đi, chắc giờ đang ở thư phòng.” Bà nhìn thoáng qua anh, nụ cười vụt tắt, lo lắng hỏi: “Có phải ở ngoài con lại gây hoạ gì không thế?”

“Mẹ, con đâu phải là trẻ con nữa, gây hoạ gì chứ?” Anh tức giận trả lời, cũng không muốn bà suy nghĩ nhiều, “Con chỉ là về thăm ba mẹ thôi, đúng rồi, gần đây anh con có về nhà không?”

“Ta cần con về hơn. Đứng đây lâu vậy rồi, đi ăn trước đi đã, chắc con đói bụng rồi, nhìn con mệt mỏi quá...” Tay lơ đãng mơn trớn đuôi phải của anh, đụng tới vật cứng lạnh dưới lớp vải quần áo, lại không khỏi đau lòng đứng lên.

“Con tới thư phòng trước đã, nhưng mẹ đừng có ăn hết ma bơ cuốn nhi của con đấy!”

“Biết con thích ăn, mẹ đã dặn Phương Di làm cho con cả 1 bàn lớn rồi.”

“Chỉ có mẹ là hiểu con nhất.” Anh dang tay ôm mẹ thật chặt.

“Lớn đầu rồi còn làm nũng, không xấu hổ sao?” Biết anh từ trước tới giờ miệng lưỡi dẻo quẹo không đứng đắn, mặc dù nói thế nhưng vẻ đau lòng trên mặt lại biến mất không sót lại dấu vết.

Sâu phía trong sân là thư phòng của cha anh, hướng bắc, xây hình chữ nhật theo tiêu chuẩn Bắc Kinh xưa kiểu tứ hợp viện. Không gian yên tĩnh chỉ nghe được tiếng gió nhẹ lướt qua rừng trúc, lá cây chạm vào nhau nghe xào xạc. Vừa mới đến hàng lang bên dưới liền gặp thư ký của cha đi ra.

Anh gọi khẽ, “Lương thúc thúc”, ánh mắt hướng về phía cửa sổ thư phòng đang mở, hỏi dò tình hình. Ánh đèn trong viện xanh biếc phản xạ ánh sáng thật sâu.

Lương thư ký dừng lại bên cạnh anh, e ngại nói “Tự giải quyết cho tốt.” Ông cũng không dám nói thêm gì, chỉ có thể nhẹ nhắc nhở 1 câu.

Nhìn ánh đèn xanh biếc kia, anh thở dài, từ nhỏ đến giờ sợ nhất chính là cha, vì không lớn lên bên cạnh ông nên lúc nào cũng e sợ. Mới trước đây, mỗi lần anh về Bắc Kinh đều gọi anh đến thư phòng, xem anh viết chữ như thế nào, luyện violon ra sao. Từ nhỏ anh lớn lên dưới sự dạy bảo của ông ngoại, chữ viết không sao, nhưng đàn thì không cách nào luyện thành, lúc ấy anh là đứa nhóc con gây chuyện khắp nơi trong đại viện, lấy đâu thời gian tĩnh tâm luyện đàn a.

Buồn cười nhất là ngày đầu tiên anh bị đưa đến nhà trẻ không quân, viện trưởng tự mình ra đón anh, anh lại đứng cửa chỉ vào Hứa Tuần Hằng hét lên: “Máy bay không có, sao lại gọi là nhà trẻ không quân a?” Rồi thẳng băng đem đàn violon hướng về phía xe leo lên, làm cho thầy giáo chỉ có thể nhìn bảo mẫu cười ngượng.

Sau này bị cha biết, vẫn là tránh không được trận đòn, cho dù cái roi mây kia đánh vào đùi thật đau muốn chết nhưng anh không bao giờ van xin, ngẩng đầu về mặt anh dừng hi sinh nói: “Cho dù đánh chết con, con cũng không đi nhà trẻ.” Cuối cùng chuyện nhà trẻ vẫn không giải quyết được, ông ngoại tự mình tới đón anh đến bên cạnh. Nhưng cái đau đó, đau đến chân thật, đến giờ nhớ lại vẫn như thấy lại cảm giác lúc đó.

Vừa gõ cửa, anh đã nghe bên trong truyền đến tiếng nói lãnh đạm “Vào đi!”

“Ba, con mới về.” Trong thư phòng bài trí rất đơn giản, một bàn gỗ mộc mạc cùng ghế tựa, giá sách trên tường sắp xếp chỉnh tề từng loại sách vở, văn kiện, bức tượng điêu khắc hình hoa lê trên giá sách không biết đã bao nhiêu năm tuổi, vẫn giống như trước được lau chùi sạch sẽ, không dính 1 hạt bụi.

Người ngồi sau án thư không ngẩng đầu lên, thể hiện mình vô cùng bận rộn, chỉ tùy ý nói 1 tiếng: “Ngồi đi!”, thanh âm không lớn song tuyệt đối quyền uy.

Nơi này ở lưng chừng núi, xung quanh là rừng, là hồ, cho dù là giữa mùa hè cũng không oi bức, trong phòng đồ đạc đều bằng gỗ nên cũng không mua thêm đệm, nghĩ đến lúc ngồi xuống khó khăn, anh không lên tiếng, giống như đứa học sinh tiểu học bị thầy giáo phạt đứng bên cạnh án thư.

“Hừ, sao đây? Nửa năm không thèm về nhà, nay về đến nơi lại vội vã đi?” Lão gia tử cuối cùng cũng gây khó dễ.

Anh làm sao có thể chạy đây? Ít nhất cũng không giống trước đây bị cha đánh cho như tử được. Cũng không dám nói ra lời, thân thể thẳng tắp, cha đã nói như vậy không phải để trách mắng sao? Nên chỉ có thể cúi đầu không lên tiếng.

Nhìn anh im lặng, lão gia tử ngữ khí có phần hoà hoãn, “Hôm kia mẹ gọi điện cho anh, anh đang ở đâu?”

“Singapore”

“Tháng trước việc thu mua án của Hoa Vũ là có chuyện gì xảy ra?”

“Công việc thôi ạ.”

“Anh giữ lời như vàng ngọc à? Chỉ một câu “công việc” thôi mà đem tới 3 bộ phận đầu tư bên ngoài dính líu đến vụ hối lộ.” Bên ngoài dư luận xôn xao, anh nghĩ một tay che cả bầu trời sao?

“Con không làm chứng gian, cũng không ngán gian, càng không thể có chuyện hối lộ, chỉ có thể là con nói mấy câu liên lụy đến người ta thôi.”

“Anh không giết người ta nhưng người ta vì người mà chết đó.” Dường như cảm thấy ngữ khí quá mức sắc bén, ông lại đổi ngữ khí thân mật nói với anh: “Quá một chút là hồng chuyện, làm việc không thể không cân nhắc, anh ở bên cạnh ông ngoại nhiều năm như vậy chẳng lẽ không học được sao? Cả ngày chỉ biết kết giao bè bạn lung tung, làm những chuyện không đứng đắn.” Đứa con này từ nhỏ đã đối nghịch với ông, thường làm trái những lời ông nói, cho tới bây giờ chỉ khiến ông cảm thấy đau đầu.

“Đúng là như vậy.” Nghe cha nhắc tới ông ngoại, Lý Tịch lãnh đạm mở miệng, không muốn tiếp tục dây dưa chuyện này.

“Là ta sai lầm rồi sao?” Cha anh có điểm giận dữ, âm điệu bớt đi vẻ bình tĩnh đã to lên vài phần, hạ bút xuống đứng lên nhìn thẳng anh, áp khí trong thư phòng đột nhiên thăng cấp.

Anh vẫn khẽ cúi đầu, không nhúc nhích, cũng không phản bác, lần nào anh trở về hầu như cũng trình diễn tiết mục này, nói chuyện một hai câu đã mâu thuẫn, trong không khí dày đặc mùi khói thuốc súng.

Bất quá chỉ là tranh luận vài câu, lão gia tử nhìn thoáng qua chân của anh, thở dài, vẫy vẫy tay: “Đến buồng trong chép năm mươi lần gia huấn.”

Anh sưng sốt một chút, nhưng không thể hiện ra. Mới gần đây Hứa Tuấn Hằng còn chê cười anh, nsoi trong số tất cả có nhà anh là nhiều quy củ nhất, nếu vi phạm liền bị phạt đánh, đánh xong còn phải đọc gia huấn, đọc xong còn phải chép chính tả nữa. Mỗi lần đến nhà đều thấy bộ dáng mệt mỏi của anh là biết vừa bị phạt xong, mà tính cách của anh vốn bướng bỉnh, bị đánh thế nào cũng tuyệt đối không cầu xin tha thứ, lúc lão gia tử giận dữ xuống tay nào biết nói nặng nhẹ đâu? Từng có lần anh bị đánh đến mức một tuần không xuống giường được, cuối cùng ông ngoại phải đến nói lão gia tử một hồi mới thay đổi một chút.

Qua cửa thư phòng, đi thẳng ra ngoài sân mới dám chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, nhìn hòn non bộ trong ánh đêm, phòng ốc bố trí tản mát xa gần theo chủ ý, tạo cảm giác thoáng đãng, không hề co cụm lại một chỗ. Anh lại không dám chậm chạp, ánh mắt lướt qua ngọn núi giả, nhìn về phía thật sâu trong buồng, hơi hơi giãn lông mày nở nụ cười thoáng qua, chỉ biết rằng chắc chắn cha không dễ dàng buông tha cho mình như thế.

Buồng bên trong toàn là văn kiện cũ, cả phòng chỉ có một cái bàn bát tiên nước sơn cũ kỹ, cái gọi là “sao chép gia huấn” cũng không hề đơn giản, từng làm cho anh mỗi lần về nhà nghe được lại phát run lên. Năm anh sáu tuổi lão gia tử đã bắt anh dùng bút lông để chép gia huấn, bút máy viết sai 1 chữ có thể bỏ đi, bút lông khi đã viết sai rồi thì không thể xóa bỏ, lại toàn dùng giấy Tuyên Thành, viết sai một chữ là phải chép lại từ đầu. Phương pháp này được ông ngoại cho phép, yêu cầu viết chữ trước phải đều như chữ sau, “Rõ ràng, dứt khoát”. Năm đó khi anh sang Mỹ phân tích mô hình đã từng làm người ta lú lười kinh ngạc trước khả năng tập trung của anh chính là do quá trình luyện chữ này mà nên. Có đôi khi ca ca nhìn xem không đành lòng liền giúp đỡ xanh viết, nhưng Lý Triều học nét chữ từ cha, bút pháp lộ ra vẻ kiên duệ, so với chữ của anh có phần cứng cáp hơn, nên anh chỉ có thể tự mình kiên trì viết, viết xong còn phải đưa cho cha kiểm tra. Chuyện này trước đây là ác mộng của anh, giờ nhớ đến trên mặt lại có chút ý cười.

Có lẽ cha đã sớm quyết định chủ ý bắt anh chép gia huấn, trên mặt bàn bát tiên đã chuẩn bị sẵn cả tập giấy Tuyên Thành, ngay cả mực cũng đã được mài sẵn, thật là chu đáo. Anh buông gậy chống, tay phải gắt gao chống xuống mặt bàn, hơi hơi loান hạ thắt lưng, tay trái mới cầm bút, chữ nhỏ tinh xảo, mềm mại mà dứt khoát, văn chương nhẹ nhàng vui vẻ mà ý vị sinh động. Ánh trăng xuyên qua bóng cây, xuyên thấy qua khung cửa gỗ, một bóng đen đồ dài loang lổ, cả đêm không tiếng động.

14. Chương 14

Sàn đá cẩm thạch đen bóng phản xạ một bóng dáng cao gầy, Dung Ý đứng ở thang máy công ty nhìn màn hình hiển thị số tầng, lại lúi di động ra nhìn nhìn đồng hồ, có vẻ mất kiên nhẫn. Cổ Duyệt nhìn nàng hỏi: “Không phải giờ nghỉ buổi chiều sao? Làm gì mà gấp vậy?”

“Còn nghỉ buổi chiều gì nữa? Vòi nước nhà mình bị hỏng, rỉ nước xuống tầng dưới, quản lý nhà sáng nay đã gọi điện cho mình nhưng mình không nghe máy, vừa rồi kiểm tra tin nhắn, có lẽ mọi người ở tầng dưới đã loạn hết cả lên rồi.” Cửa thang máy vừa mở ra, nàng đã vội vã đi vào.

Mặt trời chói chang bao phủ trên đỉnh đầu, nàng tuyệt vọng nhìn xuống đường, nàng tuyệt vọng nhìn đường, giờ không phải là giờ đi làm nên không thấy xe đâu, nàng mặc trang phục chỉnh tề đứng ở đây, thật là nhân vật quan trọng a. Buổi tối còn phải gặp khách hàng, giờ lại phải đi xuống chắc chết mất.

Đúng lúc nàng trên trán mồ hôi nhễ nhại, trang điểm lem luốc, một chiếc Lexus màu bạc đỗ ở trước mặt nàng, nàng lẳng lẳng nhìn ánh mặt trời chói mắt phản xạ từ thân xe, còn đang thắc mắc Lý nhị thiếu từ khi nào lại trở nên giản dị thế này, bỏ Aston Martin quen thuộc chuyển sang dùng loại xe danh dự tiết kiệm năng lượng này không biết.

“Lên xe đi.” Cửa xe mở ra, nàng nghe được giọng bên trong truyền ra, nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích, trên trán mồ hôi rơi thành giọt lướt qua hai má, chỉ 1 câu đơn giản thôi nhưng lại làm mất đi phản ứng của nàng.

Quay đầu lại cảm thấy chính mình thật buồn cười, có phải người xa lạ đâu? Hơn nữa nàng lại đang rất vội, đành lên xe, không khí mát rượi thổi vào mặt, chỉ cảm thấy trong lòng cũng có cảm giác lạnh lẽo.

“Đi đâu đây?” Anh thực bình tĩnh, biểu tình nhu hòa, dường như coi nàng chẳng khác gì bạn học lâu ngày không gặp, ngữ khí bình thản.

Nàng cười cười, buột miệng: “Về nhà...” Nói xong lại cảm thấy mình thật ngốc, anh làm sao có thể biết nhà của nàng ở đâu? Có lẽ ngay cả nàng là anh cũng không nhớ rõ ràng, thời gian sao lại có thể tàn nhẫn đến thế? Những thứ từng nằm trong bàn tay, đều như hạt cát theo đầu ngón tay trôi mất.

Nàng cũng không có nhiều thời gian mà xấu hổ, bởi di động lại vang lên, nàng quay sang anh nói câu, “Xin lỗi” liền mở máy nghe điện. Là quản lý của tiểu khu nàng ở, trong giọng nói đã ẩn chứa bức dọc, mọi người ở tầng dưới đã muốn trách phạt nàng, nàng chỉ biết một câu lại một câu xin lỗi, giải thích mình đang cố gắng về nhanh, người bên cạnh cũng không đợi nàng nói địa chỉ nhà đã lái xe đi.

Thật vất vả mới dùng hết cách để trấn an quản lý, di động vừa buông xuống lại vang lên, là trợ lý của khách hàng nói quản lý bên này đột ngột thay đổi hàng trình muốn bay đến Hải Nam, nên muốn gặp mặt để đàm phán trước lúc 6h. Nàng vâng vâng dạ dạ, khúm núm nói không có vấn đề gì, khách hàng này nổi tiếng là khó tính nhưng lại là khách hàng lớn nhất, nàng không có cách nào khác, chỉ có thể liên tục vâng dạ. Đối phương cuối cùng nói đến mức nóng cả điện thoại của nàng lên mới cúp máy, nàng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Dương Miển đưa cho nàng một chai nước, nàng theo thói quen mở nắp rồi đưa lại cho anh. Nguyên là từ hồi trung học, lần đầu tiên xem anh chơi bóng, giờ nghỉ giải lao nàng đưa cho anh chai nước, anh lại làm nũng đòi nàng mở nắp giúp, nàng quay đầu bước đi nói thầm: “Khát đến chết cũng chẳng liên quan đến mình.” Anh đứng đằng sau lại cười ra vẻ đáng thương: “Vừa chơi bóng xong trên tay rất nhiều vi khuẩn.” Vốn dĩ tràng vị của anh miễn cảm, theo cách nói của nàng là “Trời sinh ra là mệnh thiếu gia”. Sau này cứ thế mãi cũng thành thói quen.

Anh nhìn động tác của nàng cũng chợt nhớ đến, khẽ nhếch môi cười, lại tức giận nói: “Em uống đi!”

Nàng lúc đó mới phát hiện chính mình ngốc nghếch, “Nga” một tiếng, lại cảm thấy nụ cười của anh dường như thiếu mất cái gì, thất thần. Cái răng khểnh như tiểu hổ của anh, không thấy nữa. Nàng uống một ngụm lớn, che giấu mất mát trong mắt.

Anh vẫn chuyên tâm lái xe, lại mở miệng hỏi: “Mệt à?”

“A?” Nàng liếc nhìn sườn mặt của anh, đường cong hấp dẫn, ngày xưa lúc cằm của anh lún phún mấy sợi râu, cả ngày vẫn ồn ào nói tại nàng cứ thích lấy tay sờ lên mặt nên huỷ hoại tuyệt thế dung nhan của anh. Nay chỉ còn lại một khoảng da bóng loáng, nhìn kỹ mới thấy một chút dấu vết thản nhiên màu xanh trên mặt.

“Làm việc mệt mỗi sao?”

Nàng thu hồi ánh mắt, ha ha cười gượng, “Tôi dựa vào mồm mép làm việc, sao lại mệt được a?”

Anh có điểm hoảng hốt, chỉ cảm thấy thời gian như quay trở lại lúc anh nắm tay Dung Ý nàng bước vào cổng đại học F năm đó, nàng giẫy khỏi tay anh, chạy như điên dưới hàng cây xanh rợp bóng, miệng ồn ào: “Sau này mình sẽ trở thành người dựa vào mồm mép để kiếm cơm...”, “Cậu không phải dựa vào lời nói để kiếm cơm cũng không xong đâu chứ?” Anh không nhịn được cười nàng.

Nàng khi đó khuôn mặt tươi cười cùng ý cười tự giấu vừa rồi hoàn toàn bất đồng, khuôn mặt đỏ hồng say sưa sáng ngời đẹp mắt đã tự nhiên cướp mất linh hồn anh, nay chỉ còn ảm đạm cùng bình tĩnh tự nhiên.

Nàng nhất thời không nhận ra, xe chạy đúng đến bên ngoài hàng rào tiểu khu nhà nàng, rõ ràng vừa rồi còn chưa hỏi nàng địa chỉ cơ mà? Vậy nhưng nàng cũng chẳng kịp nghĩ nhiều, nhìn dòng nước róc rách chảy dọc cầu thang, tiếng mắng mỏ tức giận vang lên từ ngoài hiên, nàng chỉ cảm thấy đầu như to lên.

Nàng vừa xuống xe vội vã chạy lên lầu, không ngờ Dương Miển cũng theo sau. Nhìn nàng đi gấp gáp như vậy, chỉ sợ nhà nàng có chuyện gì, nhìn thoáng qua thấy tiểu khu này cũ kỹ quá, nên theo nàng đi lên đến tầng 7.

Trong lúc đó, cầu thang lầu 6 và lầu 7 đã đầy người đứng, nàng chỉ liên tục một câu lại một câu xin lỗi rồi nhanh chóng mở cửa cho công nhân vào sửa chữa, nước theo phòng tắm róc rách chảy ra, nàng cúi đầu nhặt bảng biểu phân tích thị trường làm suốt đêm qua cùng một đồng văn kiện, tư liệu quảng đầy trên đất, tất cả đều ướt sũng. Vừa ngồi xổm xuống lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng đứng lên chạy vào phòng để đồ.

Ngay cả đèn cũng chưa kịp bật, nàng vội vàng tìm kiếm, một tay cầm lấy cái hộp, lại không ngờ hộp giấy vì gặp nước bị bong hết cả, khi nàng vừa nhắc lên, cái đế hộp bung ra, mấy quyển sách rơi xuống đất, ngập trong nước.

Dương Miễn ngồi xuống nhặt lên một quyển trong số đó, nàng phản xạ có điều kiện muốn ngăn tay anh lại, chạy nhanh nói: “Đều là những tư liệu vô dụng thôi mà, không cần xem đâu.” Có điều anh đã mở cuốn sách ra, là lịch sử truyền thông, môn học đã từng làm cho bao sinh viên ngủ gà ngủ gật, mà sách của Dung Ý thì chi chít chữ.

“Mình muốn đi cửa nam ăn gia sa băng a!!!!!!” Dung Ý ngồi ở bàn thứ 2 đem sách giáo khoa đưa cho Dương Miễn, thuận tiện đá anh 1 cái. Đúng là muốn đòi mạng mà, đúng lúc cậu đang buồn ngủ.

“Đúng là họ Trư, chỉ biết có ăn thôi.” Người nào đó lòng đầy căm phẫn không chống cự được cơn buồn ngủ, chỉ có thể cùng nàng tiếp tục chuyện phiếm, “Tân học rồi cùng đi?”

“Còn phải làm kiêm chức a.”

“Không được đi, cậu không biết mệt à? Ngày mai còn phải nộp bài tập tin tức học khái luận, cậu làm chưa?”

“Tiểu cừu đáng chết, sao đến giờ mới nhắc mình a?”

...

Dấu vết thời gian phủ mờ, chữ viết trên giấy đã muốn mơ hồ, mà dấu vết trong trí nhớ biết lấy gì để phủ? Anh không có dũng khí đọc tiếp, đành yên lặng đưa tới trước mặt nàng.

“Có đôi khi vẫn còn dùng đến, nên vẫn không vứt đi...” Nàng cười ha ha nhận lấy, nhất thời lại không biết nói gì, cúi đầu nhìn đôi giày da bị dính nước ẩm ướt của anh, cảm quyển sách thấy giống như trái tim mình, vừa ẩm ướt lại vừa lạnh.

Môi Dương Miễn giật giật, cái gì cũng không nói nên lời, phòng ở này vừa nóng vừa ngọt ngào, cảm thấy caravat như thắt chặt vào cổ, không thể hít thở. Lại cúi đầu nhìn nhìn băng biểu, nói: “Không phải em còn phải ra ngoài gặp khách hàng sao?”

“Nga, hôm nay cảm ơn anh. Tôi...”

“Anh đưa em đi.” Anh đi thẳng ra cửa, cũng là sợ, sợ nhìn nàng cố gắng trấn định trả lời, cười đến quật cường nhưng trong ánh mắt lại rõ ràng thê lương. Ngay cả 1 câu thực xin lỗi cũng không nói nên lời, cái gì cũng không thể nói, ngưng trệ ở trong lòng như nham thạch nặng ngàn cân, vĩnh viễn không được giải thoát.

Nơi gặp mặt khách hàng là một nhà hàng tinh xảo trang nhã, lúc đến cửa, anh xuống xe liền đến mở cửa cho nàng. Trước kia anh thật lười biếng, ngay cả quần áo cũng dồn đến cuối tuần nhờ nàng giặt, từ khi nào lại trở nên lịch sự thế này, đúng là đi nước ngoài rèn luyện có khác, đúng là ở cùng một chỗ với nàng sẽ khác.

Nàng vội vàng xoa sạch những suy nghĩ miên man của nàng, còn nhìn anh chân thành nói: “Hôm nay làm phiền anh quá, thực cảm ơn.” Nói xong liền xoay người đi vào, vì biết anh không có lời nào để nói.

Khách hàng thật khó tính, ngay cả đồ ăn cũng khó nuốt, rượu trắng cứ một ly tiếp một ly đổ vào trong bụng, bên kia quản lý vẫn hỏi nàng có phải đồ ăn không hợp khẩu vị hay không mà không thấy đụng đũa. Nàng không thể nề hà, chỉ có thể gắp một miếng cá hồi chấm mù tạt nuốt vào trong bụng, không ngờ lại khó ăn đến thế, mù tạt cay nồng xông thẳng lên mũi đến mắt, trong thoáng chốc nàng thấy mơ hồ. Một bên với khăn ăn lau nước mắt tràn qua khoé mắt, một bên còn phải tán thưởng đối tác thật tinh tường, nhà hàng này quả thực hết chỗ chê. Cuối cùng cơn no rượu say, quản lý khách hàng uống đến bất tỉnh nhân sự, mọi người cũng không khác gì, trợ lý mới nói: “Dung tiểu thư ngày mai mang hợp đồng đến công ty ký đi.” Nàng nhìn trợ lý cùng lái xe điều khiển quản lý uống say đến bất tỉnh ra ngoài, trong lòng không khỏi băn khoăn, bộ dạng đó còn có thể bay đi Hải Nam sao?

Nhà hàng này không nằm trên đường lớn, đi khá xa mới có xe, nàng chậm rãi thông thả đi từng bước, cũng không vội, xem ra tình hình nhà của nàng cũng phải đến đêm mới xong. Đường này lại yên tĩnh, trên cả con đường chỉ có bóng dáng cùng tiếng giày cao gót của nàng. Vừa ra đến đường ngoài, nàng lại nhìn thấy cái xe màu bạc kia, cùng ánh trăng từ xa nhìn đi thường hoà hợp.

Đèn xe phía trước phản chiếu bóng một người đang tựa vào, chỉ thấy rõ một bên sườn mặt anh, bên sáng bên tối. Đã từng có một thời gian dài giờ tan tầm nàng đứng nhìn hàng xe mờ mịt trên đường mở tưởng có

một người, đúng lúc nàng mệt mỏi đến không chịu nổi, có thể đứng bên ngoài, mưa gió không thay đổi, chờ đợi nàng, thật là vô cùng hạnh phúc. Nhưng hiện tại nàng không nghĩ thế, nàng đã luyến tiếc mình đến mình đồng da sắt, kiên cường không chút ảo tưởng, anh có đến cũng được mà không có cũng không sao, thậm chí còn làm cho nàng thấy có gánh nặng. Cho dù ngay cả chính nàng cũng không biết rốt cuộc nàng kiên cường đến như thế nào, vẫn đã muốn chết lặng.

Đến gần nhìn thấy một đồng tàn thuốc, hẳn là đợi đã lâu, vừa mới nhìn thấy ánh lửa lập lòe, hoá ra là anh hút thuốc, dưới ánh đèn làn khói tinh thể uốn lượn, ở trước mắt anh vẽ ra một đường cong, tản ra, tiêu vong.

Anh đi đến trước mặt nàng, nhẹ nhàng nói câu “Thật có lỗi” rồi đem tàn thuốc ném đi.

“Sao anh còn ở đây?”

“Bạn trai em không đến đón em sao?”

“Anh ấy đi công tác.” Trong lòng nghĩ đến Tịch thiếu nói câu thực xin lỗi, lại làm phiền hắn một lần đảm đương vai diễn. Hai người đứng thật gần, nàng ngửi được hương yên thảo tự nhiên trên người anh, khẽ nhàu mày. Lại nghĩ tới hương bạc hà tươi mát trên người Lý Tịch, hình như là anh ta không hút thuốc, từng có lần cùng anh ta đến khai trương quán bar Disco, bàn bên cạnh có công tử đưa qua một điếu xì gà, anh ta khẽ mỉm cười lắc đầu, không nhờ công tử kia lại ở trước mặt anh châm một điếu. Ngay lập tức đám người của Hằng thiếu tái mặt nhìn Lý Tịch không chớp mắt. Rõ ràng có thể kết luận, Lý nhị thiếu bản thân không hút thuốc lá, cũng không thích người khác ở trước mặt mình hút thuốc.

“Anh đưa em về.” Lời của anh vừa dứt, di động liền vang lên, anh nhìn di động do dự một chút, rốt cuộc vẫn bắt máy.

“Àn, ở bên ngoài.”

“Cùng bằng hữu.”

“Ngày mai rồi nói sau.”

“bye.”

Tắt máy xong, nhìn Dung Ý vẫn đứng yên không nhúc nhích, lại nói một câu, “Lên xe, anh đưa em về.”

Anh nhìn khuôn mặt từng quen thuộc kia, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy xa lạ, vết thương thời thanh xuân kia như gai độc cắm sâu trong lòng nàng, khó có thể không chế nỗi đau.

“Anh về đi. Kỳ thật anh không nợ tôi cái gì cả, mọi thứ trước kia đều do tôi cam tâm tình nguyện, cũng chưa từng oán trách ai. Anh cứ như vậy xuất hiện chỉ làm cho tôi cảm thấy khó chịu, mà không chỉ có anh và tôi, còn có Đan Hiểu Uyển cũng vì mối quan hệ này mà cảm thấy ngại ngùng...”

Dương Miên lại bỗng nhiên nghiêng đầu tới gần, chậm rãi hôn nàng, giống như nụ hôn đầu tiên dưới gốc cây ngọc lan ở trường học năm nào, hai người cái gì cũng chưa biết, cứng ngắc tới gần, môi chạm môi, trong trí nhớ chỉ còn lại hương ngọc lan nhẹ nhàng lan tỏa. Mà trên người anh giờ chỉ còn hương yên thảo, cái gì cũng không còn như xưa. Nàng dùng sức giãy, lại có một chút đáp lại, cả hai người đều rơi vào khát vọng tự đáy lòng, đều dùng hết khí lực để chứng minh những gì trong quá khứ chưa từng bị rêu xanh vùi lấp.

15. Chương 15

Ánh trăng yên tĩnh như làn lụa mỏng bao phủ rừng trúc, từng lớp lá cây ban ngày xanh tươi phản chiếu ánh mặt trời hiện tại chỉ giống một tầng xanh thản nhiên, bên trong là thủy hoa, bên ngoài là Tiểu Bạch hoa, mùi hương thơm ngát tràn ngập khắp sân.

Cánh cửa gỗ khắc hình hoa hồng nhẹ nhàng đẩy ra, lão gia tử ngồi trên ghế đọc sách nghe tiếng động cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên hỏi: “Nó làm sao vậy?” Ngừ khí vô ba vô lan, giống như bình thường chưa từng để trong lòng.

“Còn thế nào nữa? Cả đêm không ngủ sáng nay trở về phòng liền bắt đầu phát sốt, mơ mơ màng màng, người đầy mồ hôi, bác sĩ Lưu đến khám còn thở dài bảo làm sao mà không biết giữ gìn sức khỏe thế không biết.” Buổi trưa không chịu đi ăn đã cảm thấy không ổn, buổi chiều đến phòng đã thấy cả người nóng hầm hập, gối ướt đầm mồ hôi, còn an ủi bảo chính mình không sao, bà nhìn xem mà xót hết cả ruột.

“Bác sĩ Lưu nói như thế nào?” Khẽ nhú mồm, lực chú ý không hề tập trung trên trang sách.

“Vẫn là bệnh cũ tái phát, là do hôm đó mệt mỏi, bay tới bay lui đi công tác không nghỉ phút nào, vất vả trở về chưa kịp yên tĩnh một lát đã bị ông phạt đến thế.”

“Đều là do bà nuông chiều nó nên mới yếu ớt như thế, ba mươi tuổi đầu rồi còn giống như đứa trẻ con cố tình gây chuyện, nếu không khiển trách nó, sớm hay muộn cũng gặp chuyện chẳng lành.” Miệng nói chuyện nghiêm khắc nhưng mặt mày lộ vẻ lo lắng, trực tiếp bỏ quyển sách lại trên bàn.

“Trong nhà mỗi người mỗi tính, nó còn không phải giống ông sao, không chịu nhún nhường một chút nào, thà rằng chịu phạt mệt mỏi.” Cảnh Thế Bình ngồi xuống ghế, “Lại nói nữa, nó không phải sợ ông quản sao, lúc trước ông bắt nó từ Mỹ về không phải là đã tính toán hết rồi sao? Tịch Tử tính cách không giống như Lý Triều, đôi khi làm việc có phần không quy củ cũng không có gì đáng trách, những chuyện không hay bên ngoài ông cũng biết rõ không phải do nó gây nên, sao lại chỉ biết đem trách nhiệm đổ lên đầu nó?” Cha nàng trước đây đã từng nói: “Thằng nhóc này phải đặt trong tình huống cần thiết mới chịu bộc lộ tài năng tiềm ẩn bên trong.” Nên mới mang Tịch Tử bên mình để chính mình rèn giũa. Trước đây vẫn luôn ý vào trí thông minh không ai bì nổi mà không ít lần bị giáo huấn, mấy năm gần đây mới biết tránh đi mũi nhọn, đến khi về nhà lại thiếu kiên nhẫn.

Ông nhìn vợ càng nói càng hăng, mới lại thở dài dõ dằn, “Là ai lúc trước nói thương nó một mình ở Mỹ, bảo tôi gọi nó về? Sao giờ lại toàn là lỗi của tôi thế?” Ông làm sao có thể không hiểu rõ tính cách của con mình, lúc trước khi MRG mới về nước gặp thất bại, áp lực cực lớn nhưng cũng chưa từng nói với ông, sau này Lý Triều nhắc tới ông mới biết sự tình. Trong lòng rõ ràng hiểu anh không phải dạng công tử bột ham chơi, không phải hạng người chỉ có danh hão nên mới có thể tránh khỏi thị phi ở nơi này. Nhưng chính vì như thế nên bên ngoài mới nhắm vào anh để lời ra tiếng vào, làm sao có thể ngăn được? Mà tính anh lại quá thẳng thắn, không phải không khiến người khác đau đầu.

“Dù sao mấy người cùng một nhà càng không làm cho tôi bớt lo lắng.” Bà dỗi, thật may mắn vì Lý Triều cùng Lý Thẩm không giống Tịch Tử cùng lão gia nhà này, không thì nhà này làm bà phát điên mất.

“Đi thôi, qua thăm nó.” Ông đang chuẩn bị đứng dậy, lại bị Cảnh Thế Bình ngăn lại, “Sao thế?” Ông nhú mồm hỏi.

“Vĩnh Tình mới từ bệnh viện ghé qua, chắc là Lý Triều cũng trở lại, để cho bọn nó gặp nhau.” Giọng nói của bà có thoáng thở dài.

“Chân nó lại đau à?” Mồm nhú chặt làm nếp nhăn trên trán sâu thêm.

“Ông cho người canh bên ngoài, nó viết chữ cả đêm làm sao chịu nổi, hướng chi...” Bà thở dài không nói tiếp, chuyển đề tài, “Còn bảo nó là trẻ con, chính ông già cả rồi mà vẫn không đứng đắn.” Bà phụng phịu, vừa rồi đến phòng giúp con trai uống thuốc, chỗ nào cũng đau, mặt trắng bệch như vôi, đau đến đổ mồ hôi lạnh cũng không kêu một tiếng. Anh từ nhỏ đã như vậy, bình thường nói luôn mồm không nghỉ, chỉ riêng lúc đau đớn vì bệnh tật là không nói câu nào, như vậy càng làm người ta đau lòng.

...

Đêm lạnh như nước, nàng lững thững đi trên con đường mòn, chỉ cảm thấy nơi này vẫn giống như trong ấn tượng trước đây, hết đến rồi đi, không biết có bao nhiêu gian, giống như cung điện, sân sau sân trước, hết hành lang này đến hành lang khác.

Hít thật sâu không khí tươi mát trong lành, chỉ cảm thấy nơi này so với bên ngoài không biết khác biệt bao nhiêu lần, vừa rồi phẫu thuật đến mười mấy tiếng đồng hồ, nàng mệt đến mức ngay cả chân đứng cũng đã tê rần. Cậu bé đó bị liệt cột sống bẩm sinh, 2 chân vô lực, cơ bắp đã bắt đầu héo rút, sinh ra ở vùng nông thôn Sơn Đông, cha mẹ đến Bắc Kinh làm thuê, để cậu lại ở nhà cho bà nội chăm sóc. Ở nông thôn vốn

thiếu điều kiện chăm sóc sức khỏe, đến tận lúc đến tuổi đi học cậu bé kia đi lại cà thọt mới phát hiện bệnh tình thật nghiêm trọng.

Lúc phẫu thuật xong đi ra nhìn cha đứa nhỏ đang chớp mắt, nàng chợt nhớ tới buổi tối hơn 10 năm trước, người đó nằm trên thảm cỏ ven hồ, vẻ mặt ảm đạm nói với nàng: “Nếu anh học y thật là tốt biết bao.” Nàng chưa từng nhìn thấy anh cô đơn như thế, trong trí nhớ đều cảm thấy anh trước giờ luôn phải bày mưu nghĩ kế, trong ánh mắt trầm tĩnh luôn lộ ra sự tự tin mạnh mẽ, ở trong vòng luẩn quẩn kia nàng cũng nghĩ rằng là do thực sự tự đáy lòng anh. Cũng không ngờ tới, người đó cũng có lúc anh vì bất lực mà đau lòng đến thế.

Nhẹ nhàng gõ cửa, nhớ tới vừa rồi Cảnh bá mẫu nói Lưu bá bá vừa qua tiêm cho cậu một mũi giảm đau, chắc là đang ngủ. Đẩy cửa bước vào, phòng không lớn, đồ đạc cũng bình dị, không giống phòng bên kia nghiêm túc mà trầm tĩnh. Lại ở bên cạnh hồ, ngọn đèn chiếu ánh sáng màu vàng như nước theo sàn chảy tới bên giường, chiếu sáng hơn nửa gian phòng.

Người nằm trên giường mơ mơ màng màng không biết nói gì, thân mình giật giật một chút rồi bình tĩnh trở lại. Nàng đi đến bên cửa sổ kéo chăn của cậu lên, một tay nâng thắt lưng, một tay đỡ đùi phải giúp cậu xoay người, tiểu tử này lúc ngủ không thoải mái là như vậy, năm đó khi nàng thực tập cả đêm phải giúp cậu dịch tới dịch lui, thế mà ca ca của cậu còn sợ nàng thô lỗ làm đệ đệ bảo bối của anh ta đau, gây chuyện ầm ĩ với nàng. Cuối cùng bị nàng nói cho một câu: “Cuối cùng là anh chuyên nghiệp hay tôi chuyên nghiệp?”, khiến anh ta không còn lời nào để nói. Nhớ tới Lý Triều kia là nàng đỏ mặt, khoé môi khẽ cong lên.

Người trên giường lại vì động tác của nàng mà thân mình trong thoáng chốc co lại một chút, mở to mắt, theo phản xạ kéo chăn che đến cổ, sững sốt một hồi mới phản ứng lại, “Tỷ...”, bộ dáng giật mình hoảng hốt.

Nàng nhìn cậu vẻ mặt buồn ngủ thật buồn cười, trên mặt ý cười dần dần dày, “Che cái gì mà che, có cái gì của cậu mà tôi chưa thấy qua, năm cậu năm tuổi còn cưỡi trường trên tay tôi có sao đâu.” Cũng không phải cậu học sinh bé bỏng ngây thơ, thế mà lại xấu hổ trước mặt nàng.

“Tỷ... chưa được tôi đồng ý đã xông tới... Tỷ thật là...” Anh lắp bắp nói không nên lời.

“Tỷ cái gì mà tỷ, tôi còn không tình nguyện đến đây đâu. Vừa mới phẫu thuật xong liền chạy như điên tới đây hầu hạ nhị thiếu ngày đây ạ.” Nàng thấy cậu đã tỉnh cũng không khách khí, nhắc chân lên đặt tay cậu dọc bên hông, qua lần áo ngủ vẫn như trước có thể cảm giác cơ bắp cứng ngắc ngưng ngừng nơi đó.

“Ai lại cho phép chị làm bác sĩ không biết.” Anh trầm tĩnh lại, tức giận nhắm mắt một lần nữa.

“Ai cho tôi làm bác sĩ không phải do cậu quản lý.” Nàng ngồi xuống bên mép giường, tay vẫn tiếp tục động tác của mình.

“Ai da, chị cùng anh có chuyện gì cũng đừng trút lên đầu người vô tội là tôi chứ.” Nhìn nàng ngồi xuống bên giường, chán ghét ngẩng mặt lên nói: “Chị mới từ bệnh viện về hả? Cũng không thể được...”

Nàng không để ý đến anh, chỉ nói: “Có gan thì cứ nói tiếp đi.” Tay chuyển đến eo sườn thắt lưng của anh, ý cười trên mặt anh đột nhiên ngưng lại, cổ họng ư một tiếng, sắc mặt trắng bệch. Nàng nhú mày, “Bao lâu rồi cậu không châm cứu cùng mát xa? Trần đại phu hàng tuần đều dùng máy bay đến đón cậu đi Thượng Hải, cậu toàn cho người ta leo cây hả?” Nói xong có điểm kích động, tay ấn mạnh hơn nữa.

Thật sự đau đớn, anh nhú mày hít thở, “Dạo này bận bịu nhiều việc!” Đúng là phiền phức, hết châm cứu mát xa lại đến kích thích điện khí, còn có hàng loạt bài vật lý trị liệu, hết ngày này đến ngày khác, kỳ thật anh đã sớm chết lặng.

“Vậy sao? Ở Disco ôm diễn viên thì có thời gian hả? Ở quán bar ôm người mẫu uống hồng rượu sẽ không bận bịu hả?” Ngón tay đặt trên cơ bắp của anh độ mạnh yếu thay đổi, nếu anh ta nhìn thấy bộ dáng này, chắc chắn sẽ nhú mày. Không biết tại sao luôn nhớ tới anh ta, lúc chia tay cũng đâu có vậy, rõ ràng là không có cảm giác, sao lại như thế này?

“Thôi được rồi, chị nghe ai lời ra tiếng vào như thế?” Anh chống tay muốn ngồi xuống, Hà Vĩnh Tình đưa tay đỡ nách anh rồi thuận thế giúp đỡ, lại đặt thêm vào phía sau thắt lưng anh cái đệm.

“Cậu ở bên kia phá phách như thế nào bên này đều nghe được hết, cả đời này cậu cũng đừng mong chạy ra khỏi năm ngón tay như núi của bọn họ.” Nàng cười, nhìn thoáng qua tay phải xanh xao của anh ở trên giường, nửa thân mình tựa vào tấm đệm sau lưng, mới thôi cười, nói: “Cậu nói xem, cậu có thể yêu quý bản thân mình một chút ko?”

“Tôi có vận động nhiều mà.” Anh chống chế.

“Chắc hẳn là vận động trên giường đi?” Nàng trêu tức cười thành tiếng.

Anh không để ý nàng châm chọc, “Tỷ, cuối cùng là tỷ cùng ca có chuyện gì xảy ra?” Nhìn sắc mặt nàng bỗng nhiên ảm đạm đi xuống, không phải không xúc động.

“Chia tay là chia tay, còn có thể là như thế nào? Còn nữa, đừng có gọi ta một câu tỷ, hai câu tỷ, khiến ta già đi.” Nàng từ nhỏ đã không đồng ý cậu gọi như thế, còn vụng trộm uy hiếp cậu. Tịch Tử gọi nàng là tỷ tỷ, gọi anh ta là ca ca, biến hai người bọn họ thành như anh em, nghe cũng không thuận.

Anh chẳng hề để ý, nói nhẹ: “Được thôi, có lẽ từ lâu nên gọi chị là chị dâu.” “Tôi thấy mấy người chính là bị ép buộc, đang tốt lành sao lại chia tay? Dù sao cũng toàn người lớn cả rồi...”

“Cậu còn lảm bảm nữa, tôi cam đoan tháng này cậu sẽ phải nghỉ phép ở đây đấy!” Nàng không nói chuyện vô nghĩa với anh, mát xa phần eo sau xong lại nâng đùi phải lên, thực ra đứng ở góc độ chuyên môn xem xét, chân của anh được chăm sóc cũng không đến nỗi nào, cơ bắp héo rút không rõ, chỉ có bàn chân có chút thay đổi không thể tránh được. Nàng tay trái nâng bụng chân, tay phải nắm bàn chân, nhẹ nhàng xoay lên xoay xuống, “Như vậy có cảm giác gì ko?”

“Cái gì?” Anh nhắm mắt lại, căn bản không biết nàng đang làm gì.

“Còn như thế này?” Nàng chậm rãi dùng sức đem đầu gối của anh hướng lên trên co vào ngực, bàn chân cũng bị nàng ép tạo thành góc 90 độ.

Trong nháy mắt cả cơ bắp cùng thần kinh đều đau đớn tới cùng, anh kinh hãi mở to hai mắt nhìn, cả đùi phải đều phản kháng lại, co rút. Anh đau đến gập người, nắm chặt mép giường, xanh cả mặt không nói nên lời.

Nàng cuối cùng chậm rãi buông tay giúp anh mát xa thật sâu, áo ngủ trên người ướt đẫm, nàng vẽ mặt nghiêm túc hỏi: “Đây chắc chắn không phải lần đầu, thời gian này cậu uống bao nhiêu duy khả định?”

Anh điều chỉnh hô hấp lại mới nở nụ cười tái nhợt, “Chị nhân cơ hội trả thù hả?”

“Tự lo cho mình thật tốt đi, tôi cũng không thèm để ý đến cậu.” Nàng đứng lên đi về phía cửa phòng, còn không quên dặn lại một câu, “Thay quần áo đi rồi ngủ tiếp.”

Cũng không ngờ người phía sau lên tiếng làm cho nàng dừng bước, “Tiêm cho tôi một mũi đi.”

Giọng của anh bắt đầu dỗi làm cho nàng nhớ tới khi anh mười lăm tuổi, ở trên giường bệnh giả bộ ngủ chờ cho Lý Triều đi rồi mới vụng trộm nói với nàng, “Tỷ, tiêm cho tôi một mũi đi.” Người này đau đến chết cũng chưa từng kêu một tiếng, thật là đau không chịu nổi mới đề nghị như thế. Kỳ thật không riêng gì Lý Triều đau lòng, cho dù là nàng nhớ tới cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, vừa đi ra liền ngửi được mùi bùn đất trong gió, mùi cỏ cùng các loại hoa ở bên hồ ẩm ướt thoảng qua trong không khí. Nàng theo đường cũ quay trở lại, muộn như vậy chắc Lý bá bá cùng bá mẫu đều đã ngủ, cho nên không định qua nhà chính bên kia. Đang mãi suy nghĩ nên không thấy từ xa có người đi tới.

Một thân toàn mùi rượu, caravat nới lỏng trễ nải nhưng bộ dáng không giống như say, chắc là vừa đi ăn về. Nàng nhìn khuôn mặt mông lung của anh ta dưới ánh đèn trên đường, lướt qua sườn mặt, cũng không dám nghĩ gì, bình tĩnh chào hỏi, “Về rồi à?”

“Nó làm sao vậy?” Khuôn mặt thân thiết, vẫn là bóng dáng đó, bình thường vô cùng kiên trì nhẫn nại, nhưng hề nhắc đến đệ đệ là thay đổi hẳn.

“Vừa rồi đau toát mồ hôi lạnh, đã tiêm 1 mũi, ngủ rồi.” Lời ít mà ý nhiều, giống như trả lời người nhà bệnh nhân ở bệnh viện.

“Tôi đưa em về!” Lý Triều định xoay người, lại dừng lại khi nàng lên tiếng.

“Không cần, tôi tự lái xe được.”

Anh thất thần, cảm thấy trong lòng mất mát, có cái gì đó tan biến không tìm lại được.

Nàng thấy anh không nói lời nào, lại mở miệng nói, “Anh đi khuyên nhủ cậu ấy, đừng có tâm lý tiêu cực với các biện pháp trị liệu, cho dù không thể làm cho chân của cậu ấy đi lại bình thường được nhưng cũng có tác dụng đối với toàn bộ cơ thể.” Kiên trì dùng gậy chống để di chuyển phải dùng lực ở eo kéo chân bên dưới, lâu dài càng ảnh hưởng nhiều đến cơ ở eo, mà tính tình cậu ta lại quật cường, ngoài Lý Triều ra ai nói cũng không nghe.

“Ấn”, Nhờ ánh đèn nhìn đôi mắt đen tuyền của nàng, tự nhiên lại cảm thấy đau lòng.

“Tôi về đây.” Xoay người đi được vài bước lại dừng lại, “Về sau uống rượu vào rồi dừng lái xe.” Mới lại cất bước rời đi.

Anh nhìn bóng nàng biến mất trong đêm, bình thường vẫn giữ khuôn mặt trầm tĩnh nhưng giờ nở nụ cười, không nói cho nàng biết vừa rồi kỳ thật là tài xế lái xe.

16. Chương 16

Đêm hè oi bức, tiếng sấm rầm rầm rung động, nàng bình tĩnh, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, cây cối bị gió thổi nghiêng ngả, mới nhớ hôm nay dự báo thời tiết nói buổi tối có bão đổ bộ.

Tỉnh giấc rồi không ngủ lại được, nàng đành hãm một ấm trà ngồi bên cửa sổ nhìn thế giới hỗn loạn bên ngoài. Trà này là trà Khổ Đinh, vị ban đầu chát nhưng sau ngọt, phiến lá xanh biếc hơi cuộn lại xoay tròn ở trong ấm trà, lắng đọng lại, nghe nói trà này có thể thanh nhiệt, hạ hỏa, có lợi cho tràng vị. Nhìn bên ngoài cửa sổ, bụi cuốn cùng lá rụng tung bay mù mịt, nàng đang nghĩ có hay không một loại trà có thể làm cho trái tim sáng suốt?

Thật ra nàng không phải bị tiếng động bên ngoài đánh thức, mà là bị một giấc mộng vô cùng chân thật làm cho tỉnh lại. Trong mộng, nàng hôn Dương Miên, dùng sức ôm thắt lưng của anh không cho anh rời đi, nhưng anh vẫn chậm rãi buông tay rời bỏ nàng. Nàng sợ hãi nhưng vẫn buông tay cho anh đi. Cũng giống như vừa rồi, dùng sức đẩy anh ra, một câu cũng không nói nên lời. Nàng từng nghĩ có rất nhiều điều muốn nói với anh, nghĩ rằng những uỷ khuất này, đau đớn này đều có thể nói hết với anh, nhưng lúc có thể nói thì tất cả đều vướng lại cổ họng. Sau đó nàng gọi taxi, đau lòng đến mức không dám quay đầu lại.

Có lẽ giống như trong phim chiếu lúc 8h, nàng nên cho anh một cái tát, cho xong hết mọi chuyện đi, tốt nhất là có thể khàn giọng gào thét: “Người đã đi rồi đừng tới tìm ta, một chân đạp hai thuyền là hạng đàn ông gì hả?” Cứ như vậy dây dưa, ái muội đến tận cùng là có ý tứ gì? Nàng cũng hận chính mình, hiểu rõ làm người thứ ba thật đáng phỉ nhổ, nhưng vẫn như thiêu thân liều lĩnh quăng mình vào đồng lửa.

Tiếng sấm đã yên ắng, cũng không thể ngủ tiếp, ngồi lên khung cửa bằng gạch men sứ, nàng gầy gò, móng cũng sinh đau. Nàng càng thấy rõ ràng hơn giấc mộng vừa rồi, trong mộng nàng ở công ty xem báo giấy, trên báo nào cũng có tiêu đề “Việc đáng gièm pha nhất học viên tin tức F”, “Hành vi vô sỉ của nữ sinh viên...”

Càng nhớ tới càng đổ mồ hôi lạnh, nàng hoang mang rối loạn mở máy tính, bao nhiêu văn kiện mở ra, nàng đã quên cái văn kiện kia đặt tên là gì, chỉ vô thức mở ra một đám, ngay cả con chuột cũng dính đầy mồ hôi.

Mù mịt nhưng cuối cùng vẫn tìm được, ngực phập phồng, miệng hơi mở ra để thở. Nàng thật là tu luyện thành tinh cho nên nhìn đến những thứ kia mới không hề xúc động, ở trước mặt người khác thể hiện rằng không sao cả, nhưng cuối cùng vẫn không lừa dối được chính mình.

Trên màn hình máy tính 19" mở ra diễn đàn của trường học, bên trong có một xấp ảnh chụp, đằng sau là một loạt những dòng chữ mằng của thành viên học viện tin tức. Hàng chục bức ảnh đều là của một cô gái áp sát vào một người, người chụp ảnh chọn góc độ rất tốt, thậm chí ánh sáng cũng thật hoàn hảo, ảnh chụp chỉ thấy toàn bộ hình dáng cùng thân thể của cô gái, rõ ràng có ý đồ xấu.

“Thật đúng là đê tiện. Có gặp mặt ở ngoài chưa?”

“Không biết, nghe nói họ Dung, sinh viên hệ Tin tức.”

“Nói tiếp đi.”

“Nghe nói trong học viện nổi danh thâm gian, vốn vẫn quán quýt lấy một công tử nhiều tiền, sau đó thừa dịp cùng người ta trên giường ấy mà.”

“Chẳng lẽ học viện F nổi tiếng uy nghiêm lại xuống dốc như thế sao? Sao lại có học viên không ra thể thống gì thế? Thật là bi ai...”

...

Tiếng mưa rơi lộp bộp vào cửa sổ, nàng chỉ mặc một bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, hơi lạnh, gió mưa bên ngoài như tiến thẳng vào lòng nàng. Không thể nào nhớ được tình hình lúc ấy là như thế nào, tất cả mọi chuyện đều mơ hồ giống như nàng không còn lý trí.

Ầm ỉ dây dưa đến hơn nửa năm mới ngớt, cũng có người đánh tiếng bóng gió là ảnh chụp từ studio P đi ra, nhưng ai cũng không biết, chuyện đó đúng là nàng cam tâm tình nguyện làm, là chính nàng cởi hết quần áo lên giường của Dương Miến, là nàng đau khổ cầu xin anh cho dù đi Mỹ cũng nhất định phải trở về.... Lúc tuổi trẻ cái gì nàng cũng muốn cố hết sức, cho rằng khi gặp chuyện nhất định phải làm, đã làm rồi thì không hối hận. Nhưng nàng không hay biết mình lại bị chụp ảnh như thế, cuối cùng mọi người đều biết chuyện, vốn không nghĩ tới sẽ liên quan đến Đan Hiểu Uyển, mà điều nàng sợ nhất chính là làm liên lụy đến anh... Việc nàng làm thay đổi cuộc đời nàng, chủ nhiệm khoa tự mình gọi điện thoại về thôn kêu ba mang nàng về nhà, tuy rằng không có lệnh cưỡng chế đuổi học cũng không bị ghi lỗi nặng, nhưng nghĩ đến học bổng không còn, bạn bè lạnh nhạt, cuối cùng ra trường không tìm được việc... Thật là ngốc a, cứ nghĩ rằng đem hết thân cho anh để có thể lưu lại quá khứ tốt đẹp, không ngờ lại chỉ mang đến tuyệt vọng.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên lúc nửa đêm, cùng tiếng mưa gió ngoài cửa làm nàng bình tĩnh, cho dù không có ai bên cạnh nàng vẫn luống cuống tay chân đi chuột đóng màn hình lại, khuỷu tay lại chạm vào làm đổ chén trà, nước chảy dọc theo mép bàn xuống người nàng, quần áo ẩm ướt sát vào da thịt.

Nàng cảm lấy di động, đoán chừng Cổ Duyệt có chuyện tức giận nên nửa đêm gọi tới.

“Uy .”

Người bên kia nghe được giọng của nàng lại chột ngây ngẩn người, không ai lên tiếng, yên tĩnh khác thường, còn nghe được tiếng côn trùng kêu rả rích.

“Cổ Duyệt à?”

Không đợi nàng buông di động để xem số hiển thị trên màn hình, bên kia liền mở miệng, “Là tôi.” Thanh âm bình tĩnh, nhẹ như chuồn chuồn lướt qua mặt nước, dường như lại đốt cháy kiên nhẫn của nàng.

“Anh làm cái gì vậy? Nửa đêm gọi điện thoại đến lại không nói lời nào, bảo anh đem máy ảnh trả lại cho tôi mà mấy ngày rồi ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu. Anh cho là ai cũng giống Lý nhị thiếu anh, ăn no không có chuyện gì làm hả?...” Nàng tức giận tuôn một tràng dài, ngay cả không khí cũng không kịp hít vào, giọng run run, giống như là khó thở.

Anh chỉ im lặng lắng nghe nàng lải nhải, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hai người hít thở mới lên tiếng: “Đừng khóc!”

Nàng ngồi ôm lấy đầu, chỉ nghe thấy tách một tiếng, nước mắt như đông tở bên ngoài cửa sổ bắt đầu thi nhau trút xuống như mưa. Cuối cùng vẫn là nàng không đủ kiên cường, bằng không làm sao có thể còn nước mắt mà rơi? Nhưng ngay cả chính nàng cũng không biết nước mắt kia đã chảy dài trên má, làm sao anh lại có thể biết được? Như thế nào lại là anh? Như thế nào lại không phải người nàng đang nghĩ đến?

“Tôi không khóc!” Nàng nghiêng người nằm ở trên giường, đem mặt vùi vào cánh tay, nước mắt không rơi từng giọt mà giống như dòng nước dâng mãnh tiến ra, nóng bỏng cả cánh tay. Bụng lạnh băng băng cùng cánh tay ẩm ướt giao hoà với cảm giác ấm áp trong lòng nàng, nói không nên lời lại có điểm uất ức. Biết có người lắng nghe, cho dù không nói gì cũng có thể xem như được an ủi.

Từ trong phòng bước ra ban công bên hồ, anh chống tay vào lan can gỗ, nhìn mặt hồ phẳng lặng mênh mông, hàng liễu bên hồ khẽ lay động, nghe được nàng quật cường nói mình không khóc trong khi dày đặc giọng mũi, anh đưa mắt nhìn ra xa, chậm rãi mỉm cười, trên mặt biểu bình nhu hoà như nước, ấm áp mà không có tạp niệm.

...

“Sáng nay Nhã Đạt ra thông cáo tuyên bố rộng rãi, đến 15 tháng này tổ chức họp mặt đại cổ đông, ngoài việc đề nghị những vị trí quan trọng cùng uỷ nhiệm đại diện ở bên ngoài còn có kế hoạch tăng phát 20% cổ phần...” Chuyên gia phân tích Lorance lắc nhai nói xong tình hình phát triển hạng mục mới, mới sáng sớm mà mặt trời đã gay gắt nóng bỏng.

Anh nghe mọi người nói một cách chăm chú, trong tay lại cầm 1 cuốn tạp chí, thỉnh thoảng còn nhìn xem số liệu trên màn hình PPT (Power Point). Ngón tay thon dài cầm chén trà trước mặt, nhấp một ngụm nhỏ, trà đã nguội, cam di đã mất đi hương vị, anh nhịu mày nuốt xuống. Thư ký bên cạnh nhìn thoáng qua sắc mặt của anh, định lấy ấm trà rót vào chén cho anh, anh lại bỗng nhiên nói một câu: “Không cần.” Giọng không lớn không nhỏ, nhưng trong phòng họp mọi người đều nghe thấy, vẻ mặt ý tứ hàm xúc nhìn anh.

“Nhã Đạt gần đây nhất công khai báo cáo hàng quý, quý 1 năm nay đạt 45% chỉ tiêu, do người tiêu dùng mất đi tin tưởng nên vẫn đang trên đà trượt dốc, quý trước lợi nhuận đạt 4.67 triệu, như vậy đã giảm 37.32%, trong khi chỉ tiêu năm nay là 100.” Lorance tiếp tục bài thuyết trình, tình hình trong nước có những thay đổi đáng chú ý, đội nghiên cứu thị trường theo dõi hạng mục này cuối cùng cũng có cơ hội, tình hình Nhã Đạt vẫn đang khó khăn, mọi người đều nóng vội chờ đến ngày nó phá sản.

“Martin, cậu thấy thế nào?” Khoa Thụy mặc bộ âu phục màu đen ngồi ở vị trí CEO của MRG ở Trung Hoa lên tiếng, ngữ khí trang trọng.

Anh cười cười, tùy ý vút quyển tạp chí lên bàn, “Tôi nghĩ rằng nên bỏ đi.” Ý cười trên mặt thật chân thành làm cho tất cả mọi người đều ngáy ngẩn.

“Cậu nói đùa đấy à? Con cá lớn này chúng ta theo đã lâu như vậy, hiện tại lại bỏ đi không phải thật uổng phí sao?” Hứa Tuấn Hằng ngồi đối diện Lý Tịch lên tiếng chất vấn, tên tiểu tử này càng ngày càng khó hiểu, mới vài ngày trước chính cậu ta còn cho người đưa tin rằng hạng mục này nhất định phải đạt được.

“Martin, cậu làm như vậy là...” Khoa Thụy từng là trợ lý của Lý Tịch lúc còn ở Mỹ, những người khác anh chỉ cần tiếp xúc vài lần là có thể hiểu rõ tính tình, vậy mà anh theo Lý Tịch từ Mỹ đến Hương Cảng lại về lục địa đã gần năm năm, nếu không phải chính miệng Lý Tịch nói ra thì không thể nào biết được.

Toàn bộ phòng họp lặng ngắt, tĩnh mịch như tờ, đám người nghiên cứu phụ trách hạng mục này xám mặt, tâm tình tốt đẹp cả ngày đều chỉ vì 1 câu nói “Ta cảm thấy” kia của Lý Tịch mà tiêu tan, dập nát.

Anh vịn tay vào bàn điều chỉnh lại tư thế một chút, trên mặt biểu tình rõ ràng mà bình tĩnh, “Cá đương nhiên là để cho mèo ăn, để bụng đói quá thân thể cũng không tốt được.” Với tay cầm cây gậy, tay phải chống mặt bàn đứng lên, cười cười nói: “Mọi người sáng sớm đã họp chắc là chưa ăn sáng, nhưng đừng giống con mèo kia đói bụng ăn quăng. Hôm nay toàn bộ bữa sáng bữa trưa bữa tối của mọi người tôi bao, còn bữa khuya thì giao cho đồng sự Hứa đi.” Không khí trong phòng họp lại bắt đầu sinh động, nhóm chuyên viên phân tích đã tràn đầy sức chiến đấu muốn biết hạng mục tiếp theo hấp dẫn đến chừng nào.

Anh đi đến cửa mới giật mình như quên nói điều gì đó, thở dài, quay đầu nhìn nhìn theo chỗ này mới được trang hoàng, ngữ khí sâu xa nhìn Khoa Thụy nói: “Tiểu địch, phòng họp này nên sửa lại đi, họp hàng gì khiến cho người ta ngủ gật hết.”

Khoa Thụy mỉm cười, khoe miệng giật giật, mọi người đều cố gắng kiềm chế không dám cười ra tiếng. Giống như xem phim hoạt hình “Tinh tế bảo bối”, Dịch tử vốn là nhân vật mà đứa con gái 3 tuổi của Khoa Thụy yêu thích nhất, lúc nào bạn quá không kịp về Hương Cảng thăm nom con gái bảo bối này, cô bé sẽ giận dữ.

Anh ta bắt đắ dĩ đành phải ở văn phòng mặc trang phục của Địch tử để dỗ dành cô bé. Nhưng bất hạnh thay lại bị Lý Tịch bắt gặp được, từ đó về sau, Lý Tịch không bỏ lỡ cơ hội tuyên truyền sinh động hình tượng Địch tử của CEO của MRG ở Trung Hoa này. Còn đem ảnh chụp trộm đưa lên diễn đàn, chỉ thiếu điều làm áp phích treo tại tường của tổng công ty ở Mỹ nữa thôi.

Ngay khi Khoa Thụy cùng Hứa Tuấn Hằng vừa đi theo Lý Tịch ra khỏi phòng họp, bên trong liền truyền ra từng đợt cười âm ỉ. Hứa Tuấn Hằng cũng nở nụ cười, chỉ có Khoa Thụy mặt mày xám xịt, không thể không than một câu: “Martin, thanh danh vang dội của tôi cứ như vậy bị huỷ hoại trên tay của cậu rồi.”

“Yên tâm đi! Cậu muốn giết tôi “đau chân”, tôi khẳng định không trốn được.” Lý Tịch vẻ mặt tự giễu cười cười.

“Cậu thật là, chê cười cũng thật lạnh lùng.” Tuy rằng thói quen của Khoa Thụy vẫn hài hước nhưng vẫn không dám nói lung tung.

Thư ký cũng theo sau đi ra, thuận tiện nói lại lịch trình của anh, “Lý tiên sinh, vì tuần trước ngài đều ở Bắc Kinh nên mọi lịch trình đều bị hoãn đến giờ. Buổi chiều nay có hẹn với...”

Anh vừa nghe đến công việc liền có vẻ phiền lòng, “Hoãn lại đi, sắp xếp lại lịch trình ngày mai gửi qua email cho tôi.”

Hứa Tuấn Hằng nhìn anh vẻ mặt quỷ dị nói: “Đêm nay Cửu Gian Đường vốn theo cậu từ Singapore trở về định đem cho cậu làm tiệc tẩy trần...” Quay đầu lại vẻ mặt hưng phấn nhìn Khoa Thụy nói: “Tiểu địch cũng cùng đi nhé, chúng ta lâu rồi không tụ tập.”

Nghe anh ta gọi “Tiểu địch”, Khoa Thụy trầm mặt xuống, chưa gì đã học đòi Lý Tịch gọi anh như vậy, “Tôi có vợ rồi, nơi đó để dành cho các người thỏa sức đi.” Lần trước đi theo bị Lý Tịch chơi xỏ lột mất quần áo rồi gọi một đám người đến chiếu cố, sống chết không chịu giao trả.

Lý Tịch không để ý tới hai người, chỉ đi thẳng tới thang mái, nói “Nói sau đi!”

Vừa ngồi vào ghế sau xe, tài xế còn chưa kịp lái xe ra khỏi bãi đỗ, anh lấy điện thoại ra hào hứng gọi, lại bị trong điện thoại truyền đến: “Xin lỗi quý khách, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...” phá huỷ tâm trạng tốt đẹp. Bình thường đi làm sẽ không tắt máy, anh lại gọi tới công ty.

“Xin chào quý khách, công ty TNHH Thịnh Thái xin nghe.”

“Xin hỏi Dung Ý có ở đó không?”

“Dạ, Dung quản lý đang nghỉ phép.”

Anh sửng sốt, lầm bầm lầu bầu lặp lại: “Nghỉ phép?”

“Đúng vậy, nếu ngài tìm cô ấy có việc thì có thể nhắn lại, khi nào cô ấy đi làm chúng tôi sẽ báo lại sau.”

“Nghỉ phép, là có việc gấp sao?” Anh nhìn dòng xe cộ như nước chảy ngoài cửa sổ, thấp giọng nói như đang hỏi chính mình.

“Thật ngại quá, tôi cũng không rõ lắm. Nghe nói hình như là về nhà, nhưng tôi cũng không biết thực ra là có chuyện gì.”

Về nhà? Lòng mày vừa nhúu chặt lại thoáng chốc giãn ra, khoé miệng nhếch lên nhu hoà. “Về nhà.”

17. Chương 17

Xe lửa nặng nhọc chuyển bánh, tiếng bánh xe lăn trên đường ra gây ra âm thanh sắc nhọn đâm vào tai, cứ đi một lát lại dừng một lát. Trên xe lửa có người ăn uống, có người lải nhải nhắc đi nhắc lại việc nhà, đủ các

loại tiếng địa phương tràn ngập bên tai, nàng chỉ ngậy ngốc nhìn qua ngoài cửa sổ thấy này là đồng ruộng, này là núi non, hết làng xóm này đến thôn xóm khác nối tiếp nhau, chiếm toàn bộ tầm nhìn của nàng.

Lâu lắm rồi nàng không đi tàu, thật sự là rất lâu. Trong trí nhớ chỉ còn sót lại lần cuối ngồi tàu là lần sau đám tang của ba nàng quay về Thượng Hải, suốt ba mươi mấy giờ hành trình, nước mắt nàng rơi đủ 2065km. Bác gái ngồi toa bên cạnh tưởng nàng bị lừa bán đi mới đến gần, có lòng tốt hỏi thăm: “Cháu bị lạc đường phẩu không? Không biết đường về nhà sao?” Nàng gượng cười, nước mắt vẫn tuôn rơi. Đúng vậy, là nàng bị lạc đường, không có nhà, Dương Miễn đi rồi, ba cũng đi rồi, tất cả những gì nàng có đều trong nháy mắt bị cướp đi. Sau nghĩ lại lại thấy buồn cười, nàng vốn chẳng có gì cả, làm sao lại bị cướp mất được. Kinh Phật có câu “Cuộc đời vốn là hư không, tất cả rồi lại trở về với cát bụi...”

Tàu chạy cả ngày, tới mới đến N thị, ánh sáng ở N thị mờ ảo, buồn bán ờn ào, so với Thượng Hải còn có phần xa hoa truy lạc về đêm. Nàng không muốn nghỉ lại nơi người đó sinh ra lớn lên, xuống tàu liền vội vã đi mua vé chuyến cuối cùng về nhà.

Xe khách chạy đêm, ở thị trấn nhỏ này xe trên đường đã thừa thớt, tiếng đài phát thanh trong xe truyền đến đoạn quảng cáo khó nghe, lái xe để tiết kiệm chi phí nên tắt hết điều hoà, mở toàn bộ cửa kính, từng đợt không khí tràn vào mát lạnh.

Trước cửa căn nhà nhỏ trên con phố nhỏ ở phía Nam, dương đứng ở trước cửa bến xe điện ngầm đón lấy balô trên tay nàng, cười tươi lộ hàm răng khắp khểnh, lại ục ịch buồn bã, vừa nhìn đã biết là người nhân hậu thành thật. “Nha đầu, đêm khuya rồi sao không ở lại N thị một đêm đã? Hiện tại bên ngoài rối loạn, về sau đừng đi xe đêm, thân gái một mình có chuyện gì thì biết làm sao?”

Nàng cũng cười, “Không sao đâu dương, trước kia con còn đi bộ đến trường hàng ngày mà. Đúng rồi, bác gái đã ngủ chưa hả dương?”

“Dạo này công việc bận rộn, đi về nấu cơm ăn xong là ngủ luôn, còn nhắc ta chú ý thời gian, đợi con về rồi hâm nóng cơm lên ăn.” Dứt lời liền đẩy cửa sắt, “Người nhà cả mà còn đứng ngoài nói chuyện à? Nhanh vào đi, đi xe cả ngày chắc đói bụng lắm rồi. Con ăn cơm trước đi, ta lên phòng Mỹ Mỹ dọn dẹp một chút, đêm nay ở tạm phòng của nó nhé, mai ta dọn dẹp phòng khách sau.”

Nàng buông ba lô cắt ngang, “Dương đừng dọn làm gì mất công, mai con về trong thôn rồi.”

“Bao năm không về, giờ đến một chút đã vội đi sao? Trước đây mỗi lần con đến nhà ta chơi đều vui mừng thế, lớn rồi sao như người ngoài vậy?”

“Không phải là con khách khí, vì ở công ty chỉ xin nghỉ có 4 ngày, mai về trong thôn đã mất 1 ngày rồi, ngày kia là phải về thôi.”

“Công ty gì mà lại như vậy? Cho nghỉ phép cũng keo kiệt vậy sao? Đúng là nhà tư bản hà khắc có khác.” Khi còn trẻ ông làm trong nhà xưởng của nhà nước, giờ lại tự mình kinh doanh nên cũng hiểu không nên quá mức hà khắc, cho tới giờ mỗi lần nhân viên xin nghỉ có việc đều cho nghỉ phép thật thoải mái.

“Dương à, ở công ty bên ngoài kiếm tiền đều dùng từng giây từng phút để tính toán, không bỏ qua cơ hội để bóc lột nhân viên đâu. Cho nên xí nghiệp của dương thật là nơi tốt nhất Trung Quốc, lẽ ra phải khen thưởng mới được a.” Nàng vừa uống canh vừa lên tiếng nịnh nọt.

Từ cầu thang hẹp chọt vang lên một giọng nói, “Nha đầu kia lại khua môi múa mép rồi, đang ăn cơm còn không quên nịnh nọt dương hả? Xem ra người phải đem dương khen từ đầu đến chân mới được nha!”

“Con đánh thức bác sao?” Nàng buông bát, có phần ngượng ngùng, nhìn đồng hồ trên tường đã chỉ 12h hơn.

“Không, ăn cơm xong ta đã đi ngủ rồi, người già có ngủ được nhiều đâu.” Bác vừa nói vừa thuận tay cuốn tóc lên.

“Hai người nói chuyện đi, tôi còn phải lên tính toán sổ sách hôm nay đã.” Dương tùm tùm cười rồi biến mất ở cầu thang.

“Sao con không ở lại vài ngày? Dù sao nhà bác cũng nhiều phòng trống mà, Mỹ Mỹ ở Bắc Kinh cả năm mới về 1 lần, con vừa đến mai đã lại đi rồi.” Bác có vẻ phiền muộn, con gái mình ở ngoài cách xa ngàn dặm, ở nhà chỉ còn 2 ông bà già, thật là buồn chán.

“Haha, con bận công tác thật mà. Lần này trở về cũng muốn qua thăm 2 bác, còn thăm ba nữa.” Nàng dọn bát, nhắc tới ba bắt đầu trở nên trầm mặc đứng lên. Lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cầm balô lấy ra một phong bì lớn đưa cho bác.

Bác sững sốt một chút, nhìn phong bì căng phồng, thở dài nói: “Cô bé ngốc, ta có giục con trả luôn đâu, con ở bên ngoài cần chi tiêu nhiều...” Bà đẩy phong bì về trước mặt Dung Ý.

Dung Ý cười cười dùng cả 2 tay đặt vào lòng bác, “Con một mình ở ngoài thật ra không chi tiêu mấy, chỉ mất thời gian ban đầu thôi, chứ sau rồi mua cái gì cũng không cần tiết kiệm lắm, vẫn chi tiêu thoải mái mà bác.” Em họ ở Bắc Kinh học nghệ thuật, ở một khu nhà dân, trường học cũng không phải nổi tiếng mà chi phí cao gấp mấy lần các trường cao đẳng tốt nhất. Vài lần nó còn gọi cho nàng kêu ca không đủ tiền tiêu, nàng còn lên đưa thêm cho nó nữa.

“Nếu Mỹ Mỹ được bằng một nửa của con, ta cũng yên lòng.” Ánh mắt của bà đã bắt đầu ươn ướt, con gái bà thành tích không tốt, vốn không mong chờ nó có thể vào đại học danh tiếng. Nhưng nó lại cố ý muốn học thiết kế, còn muốn đến Bắc Kinh xa xôi. Ban đầu 2 vợ chồng bà phản đối, nhưng sau suy đi tính lại, cũng chỉ có một đứa con, nếu nó muốn học thì cứ cho nó học thôi. Năm đầu tiên còn có thể chu toàn, nhưng từ năm sau buôn bán càng ngày càng kém, hàng hoá không tiêu thụ được, mà tiền tiêu càng ngày càng nhiều, dần dần cảm thấy không có nổi.

“Khi nào nó trưởng thành sẽ hiểu thôi bác ạ.” Nàng an ủi bác, chính mình ngày xưa không phải cũng như vậy sao? Không trải qua những ngày tháng tuổi trẻ lông bông, không mang đầy vết thương, làm sao có thể hết mang ánh mắt thơ ngây cùng suy nghĩ đơn thuần được? Làm sao có thể học hỏi kiến thức, đối nhân xử thế cùng đạo lý làm người được? Trên đời này, phải trả giá rồi mới có thu hoạch. Dù hầu hết mọi việc, không phải lúc nào trả giá cũng đi cùng với thu hoạch đâu.

Bác ách xì 1 cái, “Ai, không nói chuyện với con nữa. Ăn xong mang bát vào bếp rửa rồi đi ngủ đi, ngày mai nếu có có gián bò vào, ta sẽ xử lý con đấy!” Bà lười biếng xoay người đi lên gác.

Nàng nhìn theo ánh đèn cầu thang vàng vọt, mượt mà chiếu thẳng vào lòng nàng, chính là cảm thấy ấm áp.

Ánh mặt trời rơi xuống từng ô ruộng xanh mượt, đồi núi trùng trùng điệp điệp nối tiếp nhau phía xa, hít sâu một ngụm không khí tinh khiết ở nơi thôn dã có lẫn mùi đất bùn thoảng qua, giống như được gột rửa tâm hồn.

Trước đây từ trong thôn đi đến thị trấn phải mất mấy giờ đồng hồ, nay đường xá đã được sửa chữa, làm đường vào tận trong thôn, nhưng vẫn cách xa nhà nàng. Từ cửa thôn đến nhà nàng đi mất gần 1 tiếng, đều là đường núi quanh co khúc khuỷu, núi nọ nối tiếp núi kia không ngừng. Kỳ thật núi ở đây cũng không cao, chỉ có điều hẹp không xoay được người, nhìn qua thấy cũng đơn giản, thực tế đi mất rất nhiều thời gian. Lâu lắm rồi nàng không trở lại, Dung Ý nàng vốn từ nhỏ đã chạy nhảy khắp vùng sơn dã này mà đi được nửa đường cũng đã có chút mệt mỏi. May mắn nàng vốn ở lầu 7 không có thang máy nên cũng quen, vừa đi vừa hát vang rớt cục cũng về tới nhà.

Trong thôn nhà cửa thưa thớt đơn sơ, nhà nàng ở ngay chân núi, từ trên xuống dưới là hàng ruộng bậc thang ngoằn ngoèo. Ở 1 tiểu viện cách nhà nàng không xa có một đầm sen, trước đây nàng vẫn thường theo sau cha lội xuống bùn lấy củ sen đến bán ở chợ thị trấn bên cạnh.

Có đôi khi bán nhanh lại đúng lúc tâm tình ba đang tốt, ba sẽ thưởng cho nàng 1 đồng xu. Nàng tiết kiệm từng đồng đến khi đủ một đồng liền đến quầy bán quà vặt cạnh trường tiểu học mua socola bọc đường. Đó là loại đồ ăn vặt quen thuộc khi nàng học tiểu học, đủ mọi màu sắc hình dáng không sao kể hết. Màu cam, vàng chanh, màu đỏ, màu hồng, màu tím, màu xanh... Ăn xong lớp vỏ bọc đường bên ngoài, bên trong chính là hương vị ngọt ngào của socola. Ngày xưa, Xuân Trữ là bạn cùng bàn hồi tiểu học của nàng có lần mang đến lớn 1 hộp, mẹ bạn ấy là công nhân viên chức ở đơn vị ba nàng làm việc, coi bạn ấy giống như hòn ngọc quý. Nàng vốn tham lam, mỗi ngày nhìn cái hộp nhỏ bên cạnh, đến nằm mơ cũng chỉ mong mình có được 1 hộp như thế.

Đến khi đi làm, nàng đã đi khắp các siêu thị tìm kiếm hương vị ngọt ngào của socola thuở ấy, mỗi lần thử là thêm một lần mất mát, hương vị ngọt ngào trong quá khứ đã bị xoá nhoà, rốt cuộc không thể tìm về.

Về đến nhà, mở cánh cửa sổ phủ đầy bụi, đem chăn gối ra sân phơi nắng, hì hụi quét dọn từ trên xuống dưới, quét tới bụi bay mù mịt, nhìn vẫn thấy không thể xóa bỏ dấu vết tàn tạ. Bùn đất vàng trát trên tường đã trải biết bao mưa nắng, cạnh giường ngủ trong nhà còn có một vũng nước, chắc là do lâu ngày không tu sửa nên nóc nhà bị dột. Năm nay nàng mới quay về đây lần đầu, năm trước chỉ về vào ngày sinh nhật của ba. Bình thường ba nàng không uống rượu, chỉ đến ngày sinh nhật là luôn mang bình rượu nhà mình đến nhà Cửu thúc bên cạnh uống tới khi mặt đỏ bừng bừng mới về. Đối với rượu của mình ông đặc biệt tự hào, mỗi khi gặp người quen đều gửi biếu, tính cách hào sảng đặc trưng của người vùng núi biểu hiện thật rõ ở trên người ông.

Ngồi ở ngoài nhìn chiếc bàn nhỏ trong nhà, nàng như nhớ tới ngọn đèn năm xưa, cứ tối đến lại mờ đi vì khói thuốc, người đàn ông trung niên ngồi thẳng băng trên ghế bên cạnh chiếc bàn đen, không nói lời nào, chỉ im lặng hút thuốc. Có khi nàng làm xong bài tập nhìn thấy ba ngồi gần người bên cửa, nàng vẫn thắc mắc thuốc lá hôi rình có gì hay mà ba cứ hút, lại còn ngày nào đêm nào cũng hút nữa. Lúc đó nàng không hiểu, đến giờ nhớ đến, nếu lúc đó có thể khuyên ba bớt hút thuốc đi thì liệu ba có bị bệnh không, có phải sẽ giữ lại một người ở bên cạnh được không?

Trong lúc suy nghĩ miên mang, nàng cảm ghế gỗ ngồi ở cửa lúc nào không biếtm không ngờ Cửu thúc từ đâu đi về, có lẽ là mới đi chợ về, nhìn thấy nàng từ xa đã gọi: “A Ý sao? Thật sự là A Ý sao? Haha...” Vừa mở miệng, vừa cười khoe hàm răng lấp lánh sáng dưới ánh mặt trời, “Nào, cuối cùng thì cháu cũng về, haha, nha đầu, đi thành phố lớn đã quên ta rồi sao?”

“Cửu thúc, lâu quá không gặp...” Hàng xóm láng giềng trong thôn tình cảm rất thân thiết, khi nào rảnh rỗi đều cùng nhau đến dưới gốc cây hạt to ở cổng thôn tán gẫu, đủ thứ chuyện từ việc nhà đến nông vụ... Trong mắt họ, đây mới là cuộc sống thật sự.

“Haha, đúng là thật lâu rồi không gặp, từ khi lão Dung đi rồi, nơi này lạnh lùng đi rất nhiều.” Con cái của ông cũng ra ngoài làm việc, chỉ còn lại ông cùng hai ba ông bạn già, giờ thấy có người trở về, đương nhiên sẽ vô cùng vui vẻ.

“Cửu thẩm có khoẻ không ạ?”

“Vẫn là bệnh cũ, xương cốt đau, haha, bệnh của người già ấy mà, không có việc gì lớn cả.” Ông cười tùm tùm trả lời, mồ hôi chảy xuống môi, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, “Đúng rồi, vừa rồi ở cổng thôn, dưới gốc cây thừa lương, có một anh chàng còn hỏi đường đến nhà cháu, thật là lạ đó nha, còn có bạn tìm đến tận nhà.”

“Dạ?” Dung Ý kinh ngạc há hốc miệng không nói nên lời. Phản ứng đầu tiên nghĩ đến là Dương Miễn, nhưng không có lý do gì lại là anh ta, hồi học cấp 3 mỗi tối anh đều đưa nàng về, còn hay trêu đùa nàng rằng ba bốn chục năm sau vẫn có thể nhớ rõ đường về nhà nàng đi như thế nào, bằng không làm sao có thể lấy nàng về nhà được. Trong lòng đột nhiên có dự cảm chẳng lành, “Là người như thế nào ạ?”

“Cao cao gầy gầy, rất nhã nhặn, còn có một chân tập tễnh. Ta nhìn bộ dáng của cậu ấy chắc đi đến đây sẽ rất vất vả đấy. Ta còn tốt bụng hỏi cậu ấy có cần ta tìm giúp một cái xe chở đến đây không. Cậu ấy rất lễ phép cảm ơn ta, nói rằng không cần rồi đi tiếp. Ta lại thôi, đang nghĩ...” Cửu thúc vẫn tiếp tục lẩm bẩm.

Dung Ý không còn để ý đến ông, chạy như bay ra ngoài, đảo mắt đã chạy qua hồ sen. Thái dương pháp phòng nóng rất trên mặt nàng, mồ hôi chảy thẳng xuống cằm. Người này có chuyện gì không biết? Sao lúc nào cũng làm nàng “kinh hỉ” như vậy? Sao không để cho nàng sống yên ổn được một lúc chứ? Nàng vừa chạy vừa nghĩ nơi này núi non hoang dã, hi vọng anh ta không phải là đi dạo vào chốn dân cư thưa thớt này a. Càng nghĩ càng nóng ruột, ngửa mặt lên trời thở dài, rốt cuộc là thế nào đây?

18. Chương 18

Ánh mặt trời trong suốt chiếu thẳng xuống đầu, nàng mặt mũi đầm đìa mồ hôi, do vận động mạnh mà ngực pháp phòng không ngừng, đứng trên thảm cỏ cách xa hơn trăm mét nhìn thân ảnh ở phía cửa tiểu lầu đằng xa. Gió khe lướt qua như chiếc khăn lụa trong hộp trang sức gỗ của tiểu thư chốn khuê phòng thời xưa,

mềm mại mà trong lành, trong gió còn có hương bạc hà tự nhiên, đậm đặc không tiếng động mà lại làm lòng nàng xôn xao, cảm thấy dường như có một thứ gì đó tưởng chừng như kiên cố đang chậm rãi dập nát, theo gió bay đi.

Anh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu từ đường, trầm tư suy nghĩ thật lâu không nhúc nhích, mãi sau mới chậm rãi quay người lại, nhìn thấy nàng cũng không kinh ngạc, chỉ mỉm cười. Trong nháy mắt nàng thấy hoảng hốt, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt tươi cười xinh đẹp mà huyền lệ, hiếm có người đàn ông nào cười giống anh, trong suốt như đứa trẻ, trong suốt không mang theo một tia tạp niệm, ngay cả chính nàng khi cười cũng không giấu được tia lo lắng, năm tháng mài dũa đưa đẩy khéo léo nhưng lại quên mất gốc gác ban đầu. Nhưng nghĩ mãi lại đoán, có lẽ là do anh vốn mệnh thiếu gia, được nuôi dạy tốt, lại vì trong nhà bảo hộ thật tốt nên ngạo khí mới có cơ sở để nở rộ, không phải ai cũng có diễm phúc như vậy. Nàng tất nhiên không có, ngay cả Dương Miên nàng cũng không nghĩ là có.

“Anh tới đây là sao?” Nàng đón nhận nụ cười tự nhiên vô hại của Lý Tịch.

“Mao gia gia nói, nông thôn là nơi đất trời rộng lớn thênh thang, có thể có nhiều đất dụng võ.” Trên người anh mặc một chiếc áo đơn giản màu xám cùng quần bò màu trắng bệch, rõ ràng trông giống như một người rảnh rỗi lang thang du lịch, mà miệng thì nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Nàng quan sát anh một hồi mới định thần, hít sâu một hơi, trầm ổn nói: “Anh tới nơi này làm cái gì?” Đây là điểm báo trước khi nàng phát giận, bình tĩnh lạ thường lại tiềm ẩn nguy cơ.

“Nghỉ phép.”

“Đừng có đùa! Tôi đưa anh ra ngoài bắt xe về N thị.” Nơi nàng không phải là chỗ du lịch, ngay cả nhà nghỉ bình dân cũng không có.

“Ai nói đùa với em làm gì? Tôi thực sự là khách du lịch, em xem xem nơi này non nước hữu tình, có lẽ sẽ nhào nặn tính tình con người a. Nhưng em làm cho người ta thật thất vọng, người sống trong này chắc không có nhiều người giống như em đâu...” Anh nhìn nhìn hệ thống định vị GPS trong tay, cúi đầu than thở một câu, “Là đi theo hướng này!” Chân dậm bước hướng về phía nhà nàng.

“Anh đi du lịch nên tìm đến nhà nghỉ, khách sạn chứ?” Sao lại hướng về phía nhà nàng để đi a?

“Thôn này có ngân hàng không? Hay là máy ATM cũng được?” Anh vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Thưa thiếu gia, nơi sơn cùng cốc tận này lấy đâu ra máy rút tiền hay ngân hàng chứ?” Thái dương vốn đang nóng bừng, lại nghe lời anh ta nói, thấy như có khói bốc lên khỏi đỉnh đầu.

Anh gơ hai tay đầu hàng, “Thực sự không có cách nào khác, tôi không có tiền.” Vẻ mặt hết sức thành khẩn, chân thành, tha thiết.

“Đừng ở đây mà nói đùa với tôi.” Anh ta mà thiếu tiền, nàng chỉ tin anh ta thiếu đạo đức, thiếu lương tâm mà thôi. Sức nhẫn nại có giới hạn, rõ ràng Dung Ý nàng sắp bị anh làm cho bùng nổ.

“Thật sự tôi không lừa em mà.” Anh thành thực lấy ví mở ra cho nàng xem, ngoài giấy tờ ở bên ngoài ra thì chẳng còn gì khác. Anh vốn dĩ cũng không hay mang theo tiền mặt, lúc đó cũng không kịp nghĩ ngợi gì, tùy tiện đi một mạch đã tới nơi rồi.

“Không có tiền anh đến đây bằng cách nào?”

“Xuống máy bay liền ngồi xe đến đây.” Thật sự không nghĩ đường đi như vậy, hơn bốn tiếng đi xe, cứ 2 -3 phút lại dừng lại đón trả khách, trong xe còn đủ thứ mùi hỗn loạn... Đây là lần đầu tiên trong đời anh ngồi xe như vậy.

“Taxi?” Nhìn anh gật đầu, nàng chỉ biết trợn mắt há mồm. N thị cách nơi này chắc cũng phải hơn 500km, 7 đồng một km, taxi lấy hơn 500, trừ khi anh ta bị điên.

“Đúng vậy, ban đầu tài xế còn không chịu đi đâu, nói rằng nơi này hẻo lánh...”

“Thôi không nói nữa, tôi vay tiền cho anh về, đi về rồi nói.” Nàng ra tới hậu thư.

“Dù sao giờ tôi muốn quay lại cũng không có khả năng.” Lúc anh quật cường cố gắng đi nhanh, giống như đứa trẻ hết sức để khẳng định mình.

Nàng nhìn đuôi phải củ anh, nàng đã từng nghĩ anh là đồ biến thái, giày phũ kín bùn đất vàng vọt. Nơi này thật sự cũng cách nhà nàng không xa, vừa rồi theo như lời Cửu thúc nói, anh từ cổng thôn đi đến đây cũng mất hơn 2 tiếng... Suy nghĩ rất nhiều, bỗng nhiên cảm thấy lòng chua xót, xoay người hướng về phía nhà mình, vừa đi vừa nói, “Anh thích đến thì đừng cho trách tôi không cảnh cáo trước, nhà của tôi không có phòng trống cho anh ngủ đâu, anh muốn ngủ là ngủ ở đất đấy...”

Mái tóc của nàng buộc cao như đuôi ngựa, khẽ lắc lư theo động tác của nàng, anh lẳng lặng nhìn theo, nụ cười hoà vào trong gió.

Đầu chiều mùa hè, bất ngờ sấm chớp từ đâu ùn ùn kéo tới phá tan không khí khô nóng vùng núi. Nàng nhìn mây đen đang giăng kín bầu trời, thầm nghĩ gặp anh ta thật là xui xẻo, còn đang mang hết chăn gối trong nhà ra phơi. Nàng càng chạy càng nhanh, đến chỗ đường hẹp lại bất ngờ dừng lại, quay đầu nhìn lại phía sau, người kia vẫn không nhanh không chậm bước đi, ánh mắt chợt nóng lên. Cuối cùng vẫn không dám quay đầu lại, không dám nhìn, không chỉ là ánh mắt mà còn ở trong lòng.

“Sao em lại dừng lại?” Lúc anh đi đến trước mặt nàng, trán đầy mồ hôi, nhe răng mở miệng hỏi.

“Anh... sao lại đi chậm như vậy chứ? Không nhanh lên thì mưa mất...” Lời định nói ra, rốt cuộc lại không thốt ra nổi.

“Tìm kiếm thiếu nữ thôi, kiên trì mới được việc.”

Không thèm để ý đến anh, nàng nhanh chân bước lên phía trước, người phía sau vẫn đứng yên không nhúc nhích, nhìn đoạn đường quanh co gấp khúc trước mặt mà sửng sốt. Nàng nhìn trời càng ngày càng xám xịt, lại quay lại bên cạnh anh, “Nếu không đi là trời mưa thật đấy, thưa thiếu gia.” Sau cơn mưa đường núi lầy lội càng khó đi, nàng có phần lo lắng. Nhìn anh không có động tác gì, nàng nắm lấy tay phải của anh, kéo về phía trước.

Anh không ngờ nàng lại có động tác đó, sửng sốt rồi theo bản năng muốn giãy ra, lại bị bàn tay ấm áp của nàng trấn an cảm giác bất ổn trong lòng, cuối cùng cũng không phản ứng lại.

Anh tức giận cười lên tiếng, “Em chắc là cầm tinh con ngựa phải không?”

Nàng lại như bị sét đánh ngang tai, toàn bộ thân thể đều cứng ngắc, những lời này trước kia cũng có một người từng nói, chính là cái đêm lạnh lẽo kia, người đem lại cho nàng chút ấm áp, nay ở đâu? Bàn tay đang nắm chặt tay anh chậm rãi buông ra, vô lực thả xuống.

Anh lại không cho nàng cơ hội, nắm lấy tay nàng, tay anh lạnh lẽo làm xáo động lòng nàng, chỉ thấy một luồng hơi nóng như mưa tưới lên trái tim bất an khô cằn của nàng.

Dông tố tới đột ngột cọ rửa cả đất trời, mưa rơi mù mịt khắp nơi, nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua vầng trán ướt đầm của Lý Tịch, bật cười thành tiếng khiến anh thu hồi ánh mắt đang chăm chú nhìn mưa.

Gian nhà tranh đơn sơ chỉ có 4 cây cột chống chứa đầy cỏ khô cùng củi đốt, hai người chỉ có một khoảng nhỏ giữa đám củi để dung thân. Mà mái nhà lại bị đột, nước chảy xuống không ngừng, Dung Ý đành phải kiếm một phiến lá tiêu lớn để cùng anh che đầu. Nhưng anh lại không có chút lúng túng như nàng tưởng tượng mà lại có vẻ thoải mái không chút chật vật.

“Em cười gì vậy?”

“Trước đây tôi không thích mang ô. Mỗi lần đến trường dù nhìn thấy trời tối sầm sắp mưa đến nơi tôi cũng không mang, tình nguyện đội mưa đi, thường thường đến trường là ướt đầm toàn thân, vô cùng chật vật.” Giọng nàng xa xôi mang theo kỷ niệm trong trí nhớ trở về, chỉ may mắn cơ thể khoẻ mạnh, cùng lắm là cảm thấy ngượng ngùng với bạn cùng bàn khi toàn thân ẩm ướt, chứ cũng chưa ốm bao giờ.

“Sao lại không thích mang ô?” Ánh mắt anh dừng ở trước một căn nhà nhỏ, một đoá cúc trắng nhỏ bé bị giọt mưa lớn rơi trúng uốn cong mình nhưng vẫn bướng bỉnh giãy dụa, im lặng mà cao ngạo nở rộ, không cần giúp đỡ vẫn đứng thẳng.

“Tại lười. Sau này đi học thì thông minh ra, cứ không mang theo ô, nếu tan học trời có mưa thì tìm chỗ trú tạm hoặc kiếm cái gì đó che lên đỉnh đầu. Bởi vì có 1 năm mùa mưa đặc biệt dài, tôi hái đến trụ lá cây tiêu nhà người ta, bị người ta đến tận nhà trách cứ.” Nàng nói thản nhiên, trong ánh mắt không có chút ảm áp. Từng có một đoạn thời gian, có một người mỗi khi trời mưa đều đến nhà chờ nàng cùng đi học, tan học cũng luôn đưa nàng trở về. Trong trí nhớ của nàng, ô của người đó rất rất to, 2 người cùng đi mà chưa bao giờ nàng bị ướt. Sau dần dần nàng mới phát hiện, anh vốn chỉ là một miền đất nhỏ mà nàng coi là cả đất trời, ở trong đó bị lạc, tìm kiếm, cuối cùng tự nhiên biến mất.

Anh không nói thêm gì, lẳng lặng nhìn cơn mưa bên ngoài, cuối cùng đến lúc thật yên tĩnh mới nói một câu, “Hết mưa rồi.” Nhắc chân bước qua Dung Ý vẫn còn đang ngây người đến không gian hẹp trước mắt. Lúc đi qua khóm Tiểu bạch cúc kia còn thật cẩn thận không giẫm lên, lại lơ đãng thoáng nhìn phát hiện thấy cơn mưa kinh diễm kia chỉ như ảo giác, mưa qua đi chỉ còn vương lại một mảnh tái nhợt.

Nàng vội vàng chạy theo, từ nơi này về nhà chỉ có một đoạn đường bằng đá tảng, sau cơn mưa, đường trơn vô cùng, sợ anh ngã sấp xuống, nàng chỉ có thể gắt gao dắt anh đi, lại không biết trong nháy mắt anh cảm thấy lạnh đến tột cùng.

“Thật ra trong thôn phần lớn là người già và trẻ nhỏ, những người trẻ tuổi đều đi ra ngoài làm công hoặc là lên thị trấn kiếm sống, không ai muốn ở lại trong này.” Trên đường đi qua mấy căn nhà, cả khoảng sân to mà yên tĩnh, chỉ thấy có bà lão ngồi ngoài hiên, bầu trời như bị cơn mưa tẩy trắng, yên tĩnh vô cùng. “Không muốn ở lại trong này, vì cảm thấy thế giới bên ngoài thật là sôi động, khiến người ta say mê.” Người già là vì cả đời chưa thấy qua những xa hoa truy lạc, không bị ngập trong thế giới vàng son như bọn họ, chỉ quan tâm đến hạt giống rau mình gieo mọc được đến đâu. Kỳ thật, ai biết được như thế lại không phải là hạnh phúc?

“Vậy còn em?” Tiếng gậy chống dừng ở thềm đá, anh hỏi một câu sâu xa, trong giọng nói vừa chân thành vừa cẩn thận tỉ mỉ.

Nàng cười khẽ, “Tôi cũng giống những người khác, ngay từ đầu đã nghĩ phải đi, tìm tìm kiếm kiếm, cuối cùng phát hiện thế giới bên ngoài không thuộc về mình.” Sau khi tìm kiếm thất bại, nàng cũng giống những người khác bắt đầu nhớ về mảnh đất mình từng coi thường này. Lúc mưa gió lạnh lùng ào tới, lúc người vốn vì nàng che mưa che gió lặng yên rời đi, tất cả những điều tốt đẹp nàng có đều chấm dứt ở đây.

“Không tìm được thì lại tìm tiếp. Cứ như vậy buông tay không phải là đáng tiếc sao?” Giọng nói dày mà kiên định, anh quay đầu nhìn nàng.

“Sợ nhất là rốt cuộc không tìm thấy đường về.” Đây là những kỉ niệm đẹp đẽ, này là tình yêu nồng cháy mà say đắm, này là những hành động điên cuồng, tất cả đã qua nhưng suốt đời không phai, không thể xoá nhoà, thương đau làm nàng cả đời sợ hãi rụt rè, không dám bước về phía trước.

“Nếu không thể thành, sao không buông tay để đi tìm cơ hội mới?” Anh nhướn mày, lựa chọn của con người cũng giống như từng nước đi khi đánh cờ, không tới cuối cùng không có kết quả.

“Thôi đi, như vậy sắp thành biện luận rồi. Nói cho anh biết, tôi đã từng là vô địch hùng biện ở học viện F đấy.” Nàng cười xuyên qua vườn bưởi, lá cây xanh mướt toả ra hương thơm đặc trưng, đang là mùa quả, cành cây trĩu xuống vì nặng. Nàng hứng trí đưa tay hái, đưa cho anh cầm.

Anh định nói gì lại thôi, cười hỏi: “Đây là của nhà em à?”

“Không phải.” Nàng lời ít mà ý nhiều.

“Vậy... Như thế này không phải ăn trộm sao?” Miệng anh cong lên, trong giọng nói đã có điểm nhảy nhót.

“Sao lại là trộm được? Con cái nhà này trước đây lấy đá ném tôi tôi còn chưa tính sổ, hiện tại coi như cơ hội để hấn bồi thường.” Nàng vô lại trả lời, động tác trong tay còn rất thành thực.

“Em để cho hấn coi thường sao?” Trong lòng vụng trộm cười, thấy nàng thế nào cũng không giống nữ nhân rộng lượng, dù là bên trong hay bề ngoài.

“Tất nhiên là không, một lần ở trường học, tôi nhân cơ hội hấn đến muộn, ở trước mặt giáo viên thêm mắm thêm muối để chỉnh hấn một chút.” Nàng cao hứng kể chuyện, không nghĩ vẫn nhớ đến những chuyện như

thế, mà có những thứ có cố gắng tìm kiếm trong hoài niệm cũng không thấy được.

Anh nhìn thấy từ xa có một chú chó vàng to lớn đang đi tới, sừng sốt vội giục nàng đi mau.

Ra khỏi vườn bưởi, nàng cười đến quỵ dị, “Anh lớn như vậy mà còn sợ chó sao?” Cuối cùng nàng đã tóm được điểm yếu của anh, không khỏi có chút đắc ý vênh vao.

“Ai bảo tôi sợ chó nào?” Một tay cầm hai quả bưởi, lúc đi đường khó cân bằng, nàng nhanh nhẹn đỡ lấy giúp anh.

“Đúng là con vịt chết to mồm.” Rõ ràng nàng thấy ánh mắt anh khi nhìn con chó kia có phần run rẩy, sắc mặt còn hơi hơi thay đổi. “Tôi hỏi anh, không phải mấy người đều thích nuôi thú cưng sao?”

“Nhà tôi chưa bao giờ nuôi thú cưng.” Nghe được nàng hỏi “mấy người” ngữ khí đùa cợt, anh trả lời có phần là lạ.

“Vì sao a?”

“Trong nhà không cho nuôi.” Thực hiển nhiên, anh không nghĩ sẽ tiếp tục đề tài này.

Gia đình kiểu gì vậy, lại còn có quy định vậy nữa sao? Nhà nàng là không có điều kiện để nuôi, còn nhà anh ta thì sao lại không thể nuôi a? Nàng quay đầu lại hỏi, “Vậy anh đã sờ qua con chó nhỏ mới sinh bao giờ chưa? Lông mềm mượt rất đáng yêu.” Cũng thực hiển nhiên không muốn buông tha đề tài mà Lý Tịch kia có vẻ muốn trốn tránh.

“Cho tới bây giờ không sờ qua.” Ngữ khí bắt đầu cứng ngắt, mặt mũi có điểm không kiên nhẫn.

“Thật đáng tiếc. Trước kia tôi luôn mong được nuôi chó, nhưng mà ba không cho...” Giọng nói thấp xuống, tỏ ý tiếc nuối, ba nói nuôi 1 con chó cũng giống như nuôi thêm 1 người, dẫu cho nàng xin xỏ thế nào cũng không cho. Cuối cùng không hiểu sao lại bảo cho nàng biết tin nhà kia có con chó nhỏ mới sinh, nàng liền đi sờ thử con chó nhỏ đáng yêu đó. “Tôi còn thầm nghĩ sẽ đặt tên cho chó nhà mình một cái tên rất hay. Tôi gọi nó là “Dung nhất”, sau này nuôi thêm sẽ lần lượt gọi là “Dung nhị”, “Dung tam”... Ba tôi còn cười nói, vậy không phải con giống với con chó sao? Cậu lão đại... haha...” Nàng cười thật vui vẻ, vẻ say sưa như ẩn như hiện, đôi mắt to ánh lên sáng bừng.

Anh nhìn biểu tình say mê kể chuyện trước đây của nàng, chỉ cảm thấy mọi cứng rắn trong lòng đều bị tiếng cười của nàng phá vỡ, từng giọt từng giọt trôi đi.

Nàng thấy anh không nói chuyện, còn hỏi: “Hay là tôi cũng đặt tên cho chó nhà anh nhé! Ân...” Suy nghĩ một hồi lâu, “ “Lợi tức”, tên này hơi tiền quá nặng, sửa lại thành cái tên nho nhã hơn đi. Lý Bạch? Lý Hạ? Không được, gọi là tiểu Bạch, tiểu Hạ, khác gì đại thi nhân đâu?” Kỳ thật đôi với tên người ta bình phẩm từ đầu đến chân thật là vô duyên, nhưng không biết từ khi nào, nàng cùng anh lại giống như bạn bè, không yêu đương, không lợi dụng, quan hệ này từ trong lòng mà nói, có thể thổ lộ tình cảm bằng hữu sẽ làm nàng cảm thấy uất ức bằng hữu.

Anh thế nhưng lại không tức giận, vẻ mặt ý tứ hàm xúc nhìn ánh mắt nàng hỏi, “Vậy thế chó nhà hai ta nuôi về sau có nên gọi là “Thần lẩn” hay không?”

“Không được, thần lẩn khó nghe quá, bộ dáng lại xấu, sửa lại tên khác cho dễ nghe hơn đi!”

Anh cười tiếp tục đi về phía trước, chỉ để lại nàng đang đứng một chỗ băn khoăn, làm sao có thể có “hai ta” ở đây? Anh và nàng làm sao thành nhà được? Bát gậy tre còn đánh nữa thôi rất! (Câu này mình không hiểu là gì?)

19. Chương 19

Nàng dẫn anh đến vào nhà, còn nhớ nhắc anh cẩn thận bậc cửa cao kia, chỗ này đã làm nàng gặp không ít đau khổ, cũng vì nó mà nàng gãy mất nửa cái răng cửa, may là lúc đó còn chưa thay răng, nếu không thì

không biết thăm đến chừng nào.

Anh hứng thú quan sát từ trên xuống dưới xem xét ngôi nhà, đúng là kết cấu nhà gỗ điển hình của phía nam, chỉ là lâu ngày không được tu sửa nên có phần cũ nát. Đồ dùng trong nhà cũng đơn giản, chỉ có một bộ bàn ghế đã cũ, nước sơn bên ngoài đã bị mài mòn gần hết, trơ ra mặt gỗ nguyên thủ sáng bóng, đen đen, toàn bộ đều là dấu vết thời gian, không có gì thay đổi. Một mặt tường dán 1 tấm bản đồ Trung Quốc, trên bản đồ chằng chịt dấu bút.

Nàng nhìn ánh mắt thắc mắc của anh, ngưỡng ngùng nói: “Hồi cấp 3 tôi học địa lý đặc biệt kém, ngay cả giáo viên cũng nói chưa từng thấy học trò nào không thể định hướng nổi như tôi, dốt đến mức không thể dạy nổi. Vì thế mà bướng bỉnh, mỗi ngày đều cầm bản đồ vẽ lên trên, đến mức có thể đem toàn bộ những đặc thù cùng phân tích địa lý Trung Quốc viết ra, không tin rằng không nắm bắt được nó...” Nàng tính tình rất mạnh mẽ, lúc ấy chính vì môn địa lý này mà năm thứ nhất mất đi vị trí thủ khoa, chỉ có thể tự hành hạ bản thân bắt mình phải học thật tốt.

Một mặt tường khác treo đầy giấy khen, “Học trò xuất sắc top 3”, “Đội viên thiếu niên xuất sắc”, “Thành viên ban cán bộ xuất sắc”, “Chiến thắng cuộc thi diễn thuyết”... Mỗi năm đều có giấy khen, phần đầu đến vậy mà cuối cùng trở thành vô nghĩa. Không muốn làm mình rơi vào cảm giác mất mát, nàng chỉ vào gian phòng ở giữa nói, “Trước kia ở chỗ này có một tổ chim yến, tổng cộng có 3 con. Mỗi ngày tôi đều bắc thang lên xem, đưa tay sờ sờ, vuốt ve rồi lại lên lút thả đi, không thể để cho chim mẹ biết được, nếu không nó sẽ chuyển đi chỗ khác mất.” Ánh mắt nàng thật nhu hoà, giống như đang thực sự nhìn thấy tổ chim yến năm xưa vậy. “Anh có biết chim yến nhỏ được sinh ra như thế nào không? Thật sự là thú vị, giống như con gà con vậy, lông mượt như nhung, còn không đi được, cả ngày chỉ chờ chim mẹ đút cho ăn thôi.”

Anh mỉm cười lắc đầu, nhìn ánh mắt xa xăm của nàng như vậy lại thấy chút hoảng hốt. Đây là một thế giới mà anh chưa từng biết đến, cũng là một Dung Ý mà anh chưa từng tiếp xúc qua, làm cho anh không thể kìm lòng chỉ muốn được chạm vào, vuốt ve.

Nàng thấy anh chỉ cười mà không nói lời nào, lại sợ anh cảm thấy chán với những chuyện trước kia của nàng, thấp giọng nói một câu, “Thật ngại quá!”

Không khí đột nhiên ngưng kết, giọng nói của anh lại phá tan sự yên tĩnh đến u ám ở trong phòng, “Tôi thích nghe mà!”. Nàng ngẩng đầu nhìn anh đang đứng quay lưng về phía mặt trời lại cảm thấy có gì đó không thực. “Tôi thích nghe em kể chuyện trước kia, từ lúc đến đây mới phát hiện ra tôi căn bản không biết nhiều về em, tôi muốn biết về em ngày xưa, dù là tốt hay không, dù là vui hay buồn, chỉ cần em muốn nói, tôi đều muốn nghe.”

“Quá khứ đã qua rồi, có biết hay không vốn không còn quan trọng.” Người quen thuộc với nàng thì đã rời xa, đi mất rồi.

“Gỗ mục thì không thể dùng để điêu khắc.” Anh thở dài, hơi hơi xoay người tìm chiếc ghế tựa để ngồi. Lúc ngồi xuống, đùi phải cứng ngắc không thuận theo chuyển động của cơ thể mà gập lại, cứ thẳng băng duỗi ra, anh thuận thực lấy tay đặt xuống dưới đầu gối gập chân lại, xong xuôi, thần sắc vẫn thản nhiên như không có việc gì.

Nàng nhìn anh, không hiểu tại sao đôi chân thon dài đẹp đẽ như vậy lại không thể cử động. Trong lòng áp lực nhưng lại đau đớn, không biết tại sao chính mình lại khác thường như vậy, nàng đành lấy dao trên bàn bổ quả bưởi ra, hương thơm từ vỏ bưởi toả ra khắp không gian.

Bóc cùi bưởi xong, nàng đưa 1 múi cho anh, nhưng anh lại không nhận lấy. Nàng phát hỏa, khoé miệng run rẩy hỏi: “Không phải là anh không biết ăn đấy chứ?”

“Ăn được hay không có khác gì nhau không?”

“Không khác.” Nàng tức giận xem thường, thích ăn hay không, dù sao cũng là thiếu gia nhà người tự ý đến đây, không phải nàng mời đến.

“Ai, em nói xem, tôi đi ngàn dặm xa xôi, vượt núi trèo đèo vào đây, lại bị em đuổi đi nên mới gặp mưa, trăm nghìn khổ sở, không ngờ em lại đối đãi với khách khứa như vậy, ài!” Anh hít sâu mấy hơi, thỉnh thoảng còn tỏ vẻ đáng thương liếc nhìn nàng một cái, thể hiện mình dường như khổ sở giống như “Cải thìa” vậy.

“Được rồi được rồi, coi như tôi sợ anh rồi. Nhưng mà nhà tôi cái gì cũng không có, không nói đến sơn hào hải vị a.” Nàng tức giận đi vào phòng bếp, cuối cùng bỗng nhiên nghĩ để cái gì lại quay đầu nói: “Muốn ăn cũng được, anh phải qua giúp một tay.” Nàng nhường mi, tâm sinh quỷ kế.

“Quân tử không đến gần nhà bếp. Huống chi tôi dù sao cũng là khách từ xa tới, em lại là...” Lại là giọng điệu từ chối vô lại kia, nàng “Hừ” một tiếng, đi vào địa bàn của nàng mà còn dám đùa giỡn lại.

Lúc nàng nấu nướng xong xuôi đi lên, trời đã tối đen, xung quanh núi rừng yên tĩnh, trước cửa có đầm sen, thỉnh thoảng lại có tiếng ếch kêu, còn có tiếng ve râm rân liên tục không ngừng.

Nhìn anh khép mắt ngồi bên cạnh cửa đón gió lạnh, nàng mới rốt cục biết vì sao anh nói mình là khách du lịch, anh là như vậy, ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được niềm vui cho mình, có thể tìm được cách tốt nhất khiến mình cảm thấy thoải mái. Vừa rồi lúc anh ăn bát mì kia có lẽ là thật đói bụng, ăn như hùm như sói, nàng ở một bên nín cười, nhớ ra đây là lần đầu tiên hai người cùng ăn cơm, thật là một quý công tử cùng một trang thực nữ. Nhìn bộ dáng ăn mì hiện tại của anh, không tìm thấy nửa điểm cao quý thanh lịch hôm đó nữa.

Hai người đều không lên tiếng, không muốn phá vỡ khoảnh khắc yên tĩnh này, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, không có ánh đèn nhấp nháy ô nhiễm nơi thành thị, nơi này ban đêm chỉ là một màu đen thâm trầm. Một, hai, ba... bao nhiêu chòm sao đều hiện ra vô cùng rõ ràng.

Nàng bỗng cảm thấy như thiếu thiếu cái gì, thông thả vào phòng lấy ra một chai rượu, nhìn qua thấy phủ đầy bụi bên ngoài, ngón tay lướt nhẹ, tro bụi đã phủ kín thật dày toàn bộ mặt ngoài của chai.

Lấy một chén rót ra đưa tới trước mặt anh, “Đừng có kêu tôi tiếp khách không chu đáo, đây chính là rượu ba tôi trân quý nhất, luyện tiếu không dám uống, hiện tại đem mời anh đấy!”

“Không phải là cha em giữ lại để cùng con rể uống đấy chứ?” Anh hay nói đùa, bên ngoài không có ánh đèn, chỉ có một bóng đèn 50W trong phòng, ánh sáng rơi trên mặt anh, thấp thoáng đen tối mà vẫn đẹp.

“Ai mà biết được. Có thể là như thế.” Nàng khẽ nhếch miệng cười cười, tự rót cho chính mình một chén, không nuốt xuống mà chỉ nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Thật xin lỗi.” Nghe thấy giọng nàng có chút ảm đạm, anh khẽ vuốt cạnh chén thô ráp, mang theo xin lỗi trầm mặc.

“Không sao, dù sao cũng thật lâu rồi...” Nàng uống cạn chén rượu, không nghĩ rượu để lâu năm lại ngấm đến thế, nàng bị nghẹn, khoé mắt lấp lánh nước, “Ba đi được thật nhanh, cũng coi như an tường.” Kỳ thật là không có cách nào khác, ung thư phổi giai đoạn cuối, không có tiền trị liệu, lúc đau đến chết đi sống lại cũng chỉ có thể dùng thuốc giảm đau áp chế. Mà ba lại cố gắng chịu đựng, không kêu một tiếng, buổi tối đau đến mức tỉnh ngủ cũng không gọi y tá đến tiêm, nói tiêm lại mất tiền, dù sao cũng phải đi, đừng cố gắng ép buộc. Nàng chỉ có thể lau nước mắt, không thể làm gì được. Ngay cả đêm trước khi ba mất, ông còn bảo nàng rằng cảm thấy thật tốt, ngày mai có thể xin xuất viện, bảo nàng quay về trường học, sau này tốt nghiệp đi xin việc, chọn chỗ nào to lớn, mạnh mẽ mà làm, còn hỏi nàng muốn vài đài truyền hình nào, ... nói rất nhiều rất nhiều. Nàng cũng nói với ông đang thực tập ở một đài truyền hình rất tốt, về sau nếu cố gắng còn có thể ở lại làm việc luôn. Ông cố nở nụ cười vô lực, khoé miệng nhếch lên như an ủi. Nàng không dám nói gì cả, không dám nói không tìm được chỗ thực tập, không dám nói không chỗ nào chịu nhận nàng, càng không dám nói đã bị đuổi ra khỏi ký túc xá của trường, phải tìm đến một khu tập thể nam nữ hỗn độn để ở.

Những câu chuyện phủ đầy bụi trong trí nhớ cứ nghĩ đã bị thời gian xoá nhoà, không ngờ rằng chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao lại khiến cho nước mắt chan hoà trong mắt.

Sau một hồi lại nói, “Uống rượu xuống thật vô nghĩa a, hay chúng ta chơi trò gì đó đi.” Nàng nghĩ nghĩ rồi thăm thì, “Hay chơi trò mạo hiểm nói thật được không?”

“Em sao lại giống học sinh tiểu học thế nhỉ?” Anh cười uống cạn một chén, liếc nàng một cái, dưới ánh đèn vàng vọt, ánh mắt ấy lại thật đẹp.

“Không phải tôi sợ nhị thiếu gia ngài buồn sao? Tìm trò chơi không phải có ý nghĩa sao?”

“Ồ cùng một chỗ với em lúc nào cũng không nhàm chán.” Anh lại cười, cười đến bốn cột.

“Anh nói cái gì? Không phải mỗi lần tôi đều khiến cho anh thấy bộ dáng xui xẻo nhất của mình sao? Trời đất còn đây, ngày nào đó mà tôi nhìn thấy bộ dáng chật vật của anh là anh xong đời rồi.” Nàng tràn đầy nhiệt huyết phát biểu cảm tưởng của mình, chỉ có điều anh ta là người như vậy, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, làm sao có thể có ngày chật vật?

“Yên tâm đi, lúc tôi chật vật có lẽ so với em còn khó coi gấp trăm lần.” Miệng anh vẫn tươi cười như trước, trả lời không có ý tứ giấu diếm.

“Vậy anh kể về lúc chật vật nhất anh đã trải qua cho tôi nghe xem.” Nàng rót rượu, đêm nay uống cũng không nhiều, cảnh đẹp lại có mỹ nam trước mặt, rượu không say thì người cũng tự tuý.

“Ngồi chờ phỏng vấn ở đại sứ quán để lấy visa.” Anh ngửa đầu, uống xong nửa chén rượu, lặng im không muốn nói tiếp.

“Chuyện đó cũng tính là chật vật sao?” Gia thế của anh ta như vậy, lấy visa có gì mà phiền toái chứ? “À, anh có ai hoặc cái gì mà đặc biệt sợ không?” Kỳ thật nàng vẫn tò mò, hoặc là nói chung nữ nhân ai cũng muốn tìm hiểu những bí mật của người khác.

“Có, sợ cha, có đôi khi còn có thể sợ anh trai nữa.” Anh thật thản nhiên, giống như không có chuyện gì lớn cả.

Nàng bật cười, “Lớn như vậy còn sợ anh trai với cha sao? Haha...” Nàng không kìm được, cười rũ rượi, chỉ cảm thấy như vậy cách xa vạn dặm so với hình tượng Lý Tịch trong lòng nàng.

“Đó là vì em chưa biết sự lợi hại của cha tôi thôi.” Đặc biệt là hồi học sơ trung, khi cha mới từ Chiết Giang trở về Bắc Kinh, khi đó anh cùng Hứa Tuấn Hằng với 1 đám nữa trốn học đi chơi bóng, Hứa Tuấn Hằng bị cha bắt được còn liên lụy đến anh. Nhờ Hứa Tuấn Hằng kia hết lòng bao che, nói dối không chút sơ hở, nên anh tránh được trận đòn. Nhưng lúc biết rốt cuộc cha không đánh đòn, vì sao vẫn còn nhớ rõ lúc đó mồ hôi chảy đầm đìa mà vẫn có thể cười?

Uống hơn nửa bình rượu, hai người đều thi nhau nói, Dung Ý cũng dần dần thả lỏng đứng lên, thực tiễn có nữ nhân, bát quái không chỗ không ở đạo lý này, “Anh nói xem, điều nuối tiếc nhất của anh là gì? Mối tình đầu? Công tử đào hoa chắc vẫn có mối tình cảm chân thành khắc cốt minh tâm chứ, hoa hậu giảng đường bên cạnh chẳng hạn? Hay là thanh mai trúc mã?” Nàng ha ha cười, vẻ mặt ngốc nghếch.

“Là không thể đưa ông ngoại đi đoạn đường cuối cùng.” Giọng anh trầm thấp, bay theo làn gió đêm lành lạnh mang theo nhiều điểm thương đau.

“Anh và ông ngoại chắc chắn là đặc biệt thân thiết rồi. Tôi từ nhỏ đã thực hâm mộ những đứa trẻ khác trong nhà có ông bà, bọn họ sẽ luôn chiều chuộng đứa trẻ, cho ăn quà, cho quần áo mới, mỗi dịp năm mới còn phát lì xì. Còn nhà tôi thì thật lạnh lùng, may mà vẫn còn có ba, còn có Dương Miễn...” Nàng có lẽ là đã say nên mới có thể thư thái nói về Dương Miễn. Nàng vẫn nhớ rõ kỳ nghỉ đông hồi cấp 3, anh không về N thị mà ở lại đây cùng nàng đón năm mới, trong trí nhớ vẫn còn hình ảnh pháo giấy đỏ hồng, lúc này như vẫn còn ngửi thấy mùi khói thuốc pháo trong không khí.

“Từ này đến giờ toàn em hỏi tôi đáp, giờ đến lượt em đi.” Anh nghĩ nghĩ, nhượng mảy mòi, “Kể chuyện vui về nhất của em đi.”

“Buồn cười nhất là lúc học tiểu học, bị phạt chép 400 chữ đề mục văn tự.” Nàng cười hì hì, thật sự là đã uống nhiều, “Cao hứng nhất là lúc học quân sự hồi là sinh viên năm thứ nhất, mệt chết đi, tôi lại còn bị phạt nữa... Haha”

“Vừa mệt lại vừa bị phạt sao lại thấy vui vẻ?”

“Không biết, chỉ cảm thấy lúc đó thật là vui vẻ thôi. Tôi vốn định hướng kém, huấn luyện viên kêu quay phải hay quay trái, tôi luôn làm sai, cuối cùng bị phạt chạy vòng quanh sân thể dục. Tuy rằng mỗi ngày đều mệt đến chết, nhưng đó thực sự là những năm tháng vui vẻ, không chút lo nghĩ. Đến lúc huấn luyện viên đi, chúng ta còn vừa khóc vừa hát quân ca để tiễn nữa. Ai, mà kể về chuyện học quân sự của anh đi, chắc chắn là nam sinh càng có nhiều chuyện hay ho.”

“Tôi không học quân sự.” Anh thần nhiên trả lời.

“Sao lại có thể như vậy được?” Nàng càng truy hỏi, thần kinh đã mất đi tỉnh táo, nếu là bình thường làm sao nàng có thể hỏi một câu không suy nghĩ như vậy chứ?

“Tôi không học đại học ở trong nước.”

“Nga, haha, thiếu gia... Đúng vậy, ở nước ngoài tốt như vậy, có lý do gì lại học ở trong nước chứ? Ở nước ngoài trăng có lẽ tròn hơn đúng không? Nếu không vì sao tất cả mọi người đều luôn mong muốn ra đi chứ?” Nàng càng nói càng mơ hồ, rõ ràng nằm ở trên ghế đá nhìn bầu trời, cũng không nói chuyện, chỉ cảm thấy hơi lạnh ban đêm phả vào gáy nàng, thoải mái làm cho người ta buồn ngủ.

Không ngờ rằng chính mình ngủ thiếp đi lúc nào không biết, nửa đêm tỉnh lại mơ mơ màng màng lại giật mình hoảng hốt, Lý Tịch thế nhưng cũng nằm bên cạnh nàng ngủ mất. Nàng đẩy đẩy anh, sau lại dùng sức giữ lại, mới uống chút rượu, không phải là say rồi chứ? Nhưng anh lại không nhúc nhích, lát sau lại áp úng nói gì đó, có thể là ngủ ở một tư thế lâu quá nên muốn chuyển mình, ghế đá này vốn không lớn, nàng thấy anh có vẻ sắp ngã đến nơi nên chỉ có thể dùng hai tay giữ chặt thắt lưng của anh. Nghĩ lại thấy thế này không ổn, đêm trên núi càng về khuya càng lạnh, ngủ thế này ngày mai không thể tránh được bị bệnh.

Cần nhắc mãi mà không nghĩ ra cách nào khác, nàng đành phải một lần làm cửu vận. Kỳ thực nàng vốn rất khỏe, trước đây còn chạy đường núi suốt nên thân thể khỏe như trâu bò. Nhưng nhìn anh ta gầy như vậy, đến lúc mang lên mới thấy thật nặng, lúc đến gần cửa nàng đã mệt hết hơi, thiếu chút nữa là ngã sắp xuống rồi. Nhưng lúc nàng động đến cái giá ở đuôi phải của anh, cả người lại run lên. Lần đầu tiên nàng động tới chân anh, cảm giác lạnh lẽo mà chân thật. Nàng đã từng hoài nghi không biết chân của anh có phải chân giả hay không, hình dung về cái chân giả đó cũng thật không phải, giờ chỉ thấy thật gầy, thật lạnh, cảm giác vô cùng khác thường quay cuồng nảy lên trong lòng nàng, cuối cùng chỉ còn lại khó chịu.

Thật vất vả mới đặt được anh ở trên giường, lúc cởi áo khoác thấy rơi ra một lọ nhỏ giống như là lọ thuốc, nhưng lại giống như một đường, khẽ lắc thấy vang vang, chính là thứ này vừa làm lưng nàng bị đau. Đèn trong phòng bị hỏng, nàng không nhìn được trên nhãn viết gì, chỉ có thể đem nó để lại vào trong túi áo khoác của anh.

Chậm rãi lấy lại hơi thở, nàng nhắc chân của anh đặt lên giường, khi cởi giày chân phải của anh, nàng thấy trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài, trước giờ nàng chưa từng chạm vào chân người tàn tật, đây là lần đầu tiên, trừ bỏ khăn trương vẫn là khăn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi giữa đêm lạnh giá.

Tay trái thật cẩn thận cởi giày chân phải, tay phải cầm cái chân gầy yếu vô lực của anh, nàng kinh ngạc thấy bên trong tất ngoài bàn chân còn có một khối cứng rắn gì đó, giống như plastic nhưng lại mềm mại hơn, có khả năng chống đỡ bàn chân đề phòng rủ xuống. Anh muốn điều chỉnh đùi phải đều phải dựa vào vật này để chống đỡ cơ thể đứng thẳng hay đi đường, không thể không chua xót, cho dù chỉ là bằng hữu, nàng cũng cảm thấy khó chịu đến không kiềm chế được. Nàng luôn chê cười anh là thiếu gia, làm việc không đứng đắn, chỉ biết dựa vào gia thế nên mới có thành tựu như vậy, không hề biết đến những gian nan chua xót trong đó.

Không muốn làm hô hấp của chính mình thêm hỗn loạn, nàng vội vàng bỏ chân của anh ra, đắp chăn lại rồi nhanh chóng ra khỏi phòng, biết rõ vừa rồi không đánh thức anh nhưng khi ra ngoài vẫn kiêng chân đi nhẹ. Đứng ở ngoài cửa lớn, ngênh mặt đón gió lạnh, trái tim đập điên cuồng thật lâu vẫn không thể bình phục.

20. Chương 20

Bầu trời mới khoảng 6h đã bắt đầu hửng sáng, từ bên ngoài khung cửa sổ hẹp có từng làn sương mù mỏng manh tiến vào, những tia nắng đầu tiên bắt đầu dừng lại bên thành cửa sổ, phong cảnh hữu tình.

Anh tỉnh dậy nhưng không đứng lên ngay, chỉ nằm yên nhìn lên xà ngang trên nóc nhà, như đang nghĩ ngợi điều gì, nhưng cái gì cũng không nhớ được. Cứ lẳng lặng nằm yên đến cả chục phút mới dịch chuyển thân

mình miễn cưỡng ngồi dậy, tối hôm qua không cởi bỏ cái giá đã nằm ngủ, hơn nữa lại nằm trên phản gỗ cứng, tuy rằng đã có chút đệm mỏng bên dưới nhưng thất lưng và chân vẫn tê cứng không thể động dậy, đành phải chậm rãi chờ đợi thật lâu mới dám nâng đùi phải xuống giường.

Động tác đi giày bình thường vốn rất đơn giản, vậy mà giữa sáng sớm mát mẻ thế này trán anh lại phủ kín một tầng mồ hôi. Lấy tay với cây gậy cố gắng vịn bàn đứng lên, vừa cử động đã thấy đau thấu tim, tay trái cầm gậy chống hiện đầy gân xanh, cắn chặt răng lại vẫn ngã ngồi xuống giường. Cảm giác như lửa cháy xuyên qua nhưng anh vẫn lấy tay điều chỉnh đùi phải, lại gắt gao nắm lấy gậy chống giống như đó là điểm tựa duy nhất của mình. Anh run run cho tay vào túi sờ soạng cái lọ nhỏ, mở ra, đổ ra lòng bàn tay, cũng không nhìn rõ là mấy viên, ngửa đầu lên nuốt hết.

Bầu trời bên ngoài đã sáng rõ, sương mù tan hết, nắng sớm rơi trên mặt đất trong trẻo, ánh nắng giống như một chiếc cột ánh sáng chống đỡ cả vũ đài cô tịch, chống đỡ toàn bộ không gian. Anh chậm rãi từ phòng ngủ đi thông thả vài vòng mới đi ra ngoài, bởi vì buổi sáng mới ngủ dậy máu chưa lưu thông tốt, lực ở thất lưng chưa đủ để kéo đùi phải nên đi đứng khó khăn, phải đi vài vòng mới có thể dần dần khôi phục trạng thái bình thường.

Ngoài hiên không khí so với trong phòng càng mát mẻ hơn, xa xa còn có hương xà phòng tự nhiên bay tới. Anh cẩn thận quan sát lối đi rồi nâng đùi phải bước ra cửa, đến lúc ra đến cửa lớn, ngẩng đầu lên chỉ có thể đứng lảng lảng một chỗ, cảm thấy giống như lớp sương mù dày đặc thật lâu không tiêu tan trong giấc mộng của anh như bị ánh mặt trời trong nháy mắt đâm thủng, ánh sáng nhu hoà không làm anh loá mắt, chỉ là có điểm hoả hốt, chỉ là cảm thấy không chân thực.

Nàng hơi cúi người, mái tóc dài ẩm ướt buông trước ngực, nước trong chậu vẫn còn ấm, bốc hơi lên nào mơ hồ nửa bên mặt của nàng. Nàng cúi đầu dội nước lên tóc, nhẹ nhàng xoa. Nàng không dùng dầu gội mà dùng xà phòng nguyên thủy, hương vị thảo nhiên lan toả trong không khí. Lá sen trong đầm sau lưng nàng bị ánh mặt trời chiếu vào toả ra ánh sáng lấp lánh.

Hình ảnh trước mắt làm anh nhớ đến lúc nàng nghịch nước bên hồ ở trung đình bằng đá cẩm thạch ở nhà hàng Pháp Lan trước đây, ngay cả trong những thước phim dùng kỹ xảo tinh tế nhất cũng không thể có hiệu quả ánh sáng đẹp đến hoàn mỹ như vậy. Xinh đẹp như nàng cũng không quá hiếm gặp, nhưng lại luôn ở trong từng cảnh tượng riêng có thể gây xúc động lòng người. Dù khóc hay cười, động hay tĩnh... mỗi biểu tình đều có thể khắc sâu trong lòng anh, muốn xoá đi cũng không được.

Nàng ngẩng đầu nhìn thấy anh đứng trước cửa, cười rạng rỡ, “Anh dậy rồi à?”

Anh sững sờ một hồi lâu mới phục hồi tinh thần, chỉ nhẹ nhàng đáp lại, “Àn”.

“Tối hôm qua anh có biết anh làm tôi khổ sở biết bao nhiêu không hả?” Nàng vuốt bớt nước trên tóc rồi với cái khăn mặt ở bên cạnh, nhẹ nhàng lau mái tóc ướt.

Dĩ nhiên là mộng, tất là hư ảo, chung quy là hồi tỉnh. “Cuối cùng không phải bị em lợi dụng sao?” Anh chẳng hề để ý cất bước đi sang phía bên kia, nhìn đầm sen trước mặt.

“Tối hôm qua anh không có say. Anh chắc chắn là tỉnh, có phải hay không?” Nàng cắn răng nói ra, người này thật là, ai lợi dụng ai chứ?

“Tôi cái gì cũng không biết, là thật sự say. Đúng rồi, em tối hôm qua rốt cuộc có lợi dụng tôi không? Tôi rõ ràng là ngủ ở bên ngoài, sau lại làm sao cso thể đi vào bên trong đâu?” Anh thể hiện mình hoàn toàn không biết gì cả, vẫn là thật sự chân thành.

“Anh... Tôi hôm nay sẽ về Thượng Hải, về phần anh muốn nghỉ phép thế nào, xin cứ tự nhiên.” Nàng tức giận không kìm nổi, nói xong thu dọn chậu mang vào trong nhà, tránh lãng phí khí lực.

Lúc nàng trở về phòng thu dọn quần áo vào trong túi, lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì. Rốt cuộc là thiếu vài thứ đã phủ đầy bụi. Nàng ngồi xổm bên giường, với tay vào trong gầm giường lấy ra một hộp sắt, vốn là hộp bánh trung thu cũ, đã lâu lắm rồi nên có phần hoen rỉ.

Nàng mất thật nhiều sức lực mới mở được cái nắp hộp đã bẹp, hiện ra trên cùng là bằng tốt nghiệp tiểu học, trung học cùng đại học, rút ra tập ảnh ở dưới cùng, hai khuôn mặt trẻ măng vô tư lự tươi cười qua bao tháng năm nở rộ trước mặt nàng, ảnh đã ố vàng cùng bụi bặm nhưng lại làm mắt nàng mờ đi.

Hai người bọn họ chụp không nhiều ảnh lắm, nên lại mở ra xem. Đây là trong một buổi liên hoan văn nghệ ở học viện, anh là chủ trì, còn nàng đảm nhiệm vị trí chỉ huy dàn đồng ca. Nàng còn nhớ rõ đó là một mùa đông rất rất lạnh, còn phải mặc một bộ lễ phục dạ hội hở ngực khoa trương, chân đi giày cao gót đến 9cm, thật là xinh đẹp khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Đêm đó diễn xong nàng chạy vào hậu trường tìm anh, anh vừa đau lòng xoa xoa tay nàng, vừa trách nàng sao không mang theo áo khoác, nàng chỉ cười nói quên. Không ngờ học trưởng lại chụp lại ảnh bọn họ vui đùa, đứng ở phía trước nói lớn một câu: “Nhìn qua bên này này!” Bọn họ sửng sốt một chút, nhất tề ngẩng đầu lên rồi tươi cười sáng lạn. Sau này ảnh rửa ra rồi mọi người còn trêu đùa bọn họ có tướng làm vợ chồng, sau này kết hôn không được thiếu thiệp mời. Dương Miễn vừa cười nói nhất định nhất định, vừa cúi đầu nói vào tai nàng rằng anh sẽ không để cho cô dâu của mình mặc áo cưới khó coi như vậy đâu. Nàng nóng bừng hai má đứng lên chạy ra.

Lúc đó mặt hai người ở thật gần nhau, góc máy cũng rất khá, chân tướng vô luận như thế nào đều phân không ra cảm giác, khả năng là vẫn còn càng đi càng xa.

Nàng lấy hết tập ảnh ra, dưới xấp ảnh là một cái hộp nhạc, là một loại hộp gỗ rất đặc biệt, trên nắp hộp khắc hoa văn tinh xảo, mở ra, âm thanh đơn thuần phiêu đảng ở bên tai, cảm thấy thời gian như đang chậm rãi quay trở lại, tự nhiên cảm thấy khó chịu. Bên trong hộp có một lớp lót bằng vải nhung màu lam, phía trên chỉ có một đôi hoa tai mạ bạc có hai cái chuông nhỏ xíu, xung quang uốn hình bông hồng đơn giản. Lớp bạc bên ngoài thật thô ráp đơn sơ, không phải bóng loáng như vẫn thấy. Vừa nhìn qua đã biết là đồ rẻ tiền, nhưng đó lại chính là món quà đầu tiên nàng tự mua cho bản thân mình.

Hộp âm nhạc này là quà Dương Miễn tặng nàng vào dịp Noel năm thứ 1 đại học. Anh nói không đủ tiền mua trang sức nên tặng nàng hộp nhạc đựng đồ trang sức đẹp để này trước, sau này kiếm được nhiều tiền sẽ sắm cho nàng thật nhiều thật nhiều trang sức sau. Nhưng nàng lại ngứa ngáy tâm can, mỗi ngày nhìn cái hộp trống rỗng đều thấy thật vô nghĩa nên lén đi đến 1 cửa hàng nhỏ gần trường mua một đôi khuyên tai, không đắt đỏ lắm, chỉ mất 15 đồng, lại còn lén đi bấm lỗ tai, mừng rỡ đến phát điên. Sau bị anh phát hiện vẫn không tránh khỏi bị mắng, nhưng anh vẫn tự tay đeo cho nàng, ở bên tai nàng nói lời xin lỗi, nói về sau nhất định sẽ mua loại đẹp nhất cho nàng. Nàng vênh mặt nói với anh, về sau tiền lương đều do nàng quản lý, làm gì có chuyện để cho anh chi tiêu tùy ý chứ...

Hiện tại, anh đi làm có lẽ đã đủ tiền để mua được chiếc khuyên tai tốt nhất, nhưng lời hứa kia qua bao thời gian đã mất đi rồi, không tìm lại được nữa.

Nàng buông hộp sắt định để lại xuống gầm giường, lúc đứng lên xoay người lại chợt nhìn thấy anh đang đứng tựa cửa, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng mà không lên tiếng.

“Ân, nếu anh thực sự muốn ở đây ngắm cảnh, tôi sẽ tìm bằng hữu dẫn anh đi thăm quan sơn trại gần đây, nơi đó mới được khám phá, phong cảnh cũng không tệ lắm đâu. Kỳ thực nơi này có rất nhiều...” Nàng thâm nghĩ cũng không đến nỗi tệ nhất.

Anh lại cắt ngang lời của nàng, “Tôi tới để tìm em.”

Nàng đang cầm hộp nhạc trong tay, cúi đầu, “Tôi hôm nay đi rồi.”

“Tôi và em cùng đi.”

Một người như vậy, từ ngàn dặm xa xôi vượt núi vượt sông đến đây, chỉ để nói một câu, anh muốn đi cùng nàng. Không phải không cảm động, chỉ có điều lòng nàng bị hàng ngàn hàng vạn điều trói buộc, cuối cùng vẫn là không nhìn thấy mặt trời.

“Cảm ơn anh!” Nàng đi cạnh anh ra ngoài, sau lại dừng ở phía sau, “Đừng đối xử tốt với tôi, không đáng...” Giọt lệ trong khoé mắt trào ra như vỡ đê, trong lòng cảm thấy như bị bóp thật chặt, không khí nặng nề mà áp lực khiến người ta khó chịu.

Đi dọc theo sườn núi đến thị trấn lân cận chừng 4km, đi bộ cũng mất hơn 2 tiếng. Lúc rời nhà nàng đi, anh quay đầu nhìn thoáng qua ngoài hành lang có một cặp chuông gió hình hồ lô thật đẹp. Lơ đãng hỏi, “Cái đó dùng để làm gì?”

“Người già ở đây cảm thấy treo nó ở cửa có thể trừ tà, nhưng đó là chuyện từ ngày xưa rồi...”

“Có thể cho tôi một cái được không?”

“Cái đó đã cũ lắm rồi, nếu anh thật sự thích, tôi có thể hỏi Cửu thúc nhà bên...”

“Tôi chỉ muốn cái đó thôi.” Anh chỉ vào vật tòi tàn đó, muốn lấy xuống cho vào túi.

Nàng nhìn vẻ mặt chân thật của anh, thở dài song vẫn lấy xuống cho anh, anh lại giống như đứa trẻ được nhận món quà thật lớn, cười đến híp mắt.

Dọc theo đường đi từng phiến đá dưới chân trơn bóng, nàng đi ở phía trước, vẫn có khi trượt chân suýt ngã, chỉ nghe được người đằng sau thở càng ngày càng dồn dập, nhìn lại anh thấy sắc mặt trắng bệch, mồ hôi rơi xuống cằm, “Có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Anh cười cười lắc đầu, tay trái chống gậy càng bước nhanh hơn.

Ở phía trước có một phụ nữ thấp bé đi tới, chừng 50 tuổi, nhìn nhìn Dung Ý vài lần mới mở miệng hỏi: “A Dã, là A Dã phải không?” Cười đến độ lộ ra hàm răng đen bóng.

Nàng sưng sốt một chút song vẫn cười nói: “Đúng vậy, con về nhà có chút việc, hôm nay lại đi rồi.” Thì ra là Phan A Di ở trại bên cạnh, ở đây đường núi vốn khó đi lại dễ lạc, mấy năm gần đây du lịch mới phát triển, bà giúp du khách chuẩn bị hàng lý, dẫn đường kiếm thêm tiền chi tiêu.

“Haha, vài năm không gặp, đã trở mã thành đại cô nương rồi, haha...” Vừa cười vừa đi xa dần.

“A Dã là tên gọi thân mật của em sao?” Anh chưa theo kịp nàng, đứng tại chỗ hỏi.

Nàng nghe được giọng nói phía sau, dừng bước cười nói, “Tôi là đứa trẻ bị vứt bỏ, mới mấy tháng được ba nhặt về nuôi, mọi người xung quanh đều gọi như vậy.” Nàng trả lời thực bình tĩnh, giống như đã thành thói quen. “Haha, tên của tôi còn có chuyện buồn cười lắm, lúc ba mang tôi về nhà, còn chưa nghĩ ra tên gì để đặt cho tôi nên gọi Cửu thúc ở bên cạnh sang, vừa nói “Đặt tên không phải thật dễ dàng sao? Gọi là...” Cửu thúc còn chưa nói hết câu, ba đã cười haha nói, gọi là Dung Ý, tên này thật là dễ nghe. À, mà tên của anh có nguồn gốc như thế nào?” Nàng quay đầu nhìn anh.

“Tôi cùng ca ca đều sinh ra ở Chiết Giang, gặp lúc con nước lớn, nên đặt tên là Triều Tịch.”

“Nga, anh còn có anh trai sinh đôi à!” Nàng chưa từng nghe anh nhắc tới chuyện này.

“Không phải sinh đôi, anh ấy lớn hơn tôi 2 tuổi, chỉ có điều sinh nhật không cách nhau nhiều lắm thôi.”

“Thật tốt, có ca ca, có ông ngoại... Nhà đông người thật náo nhiệt à!” Giọng nói của nàng đầy hâm mộ.

Anh không nói tiếp, người một nhà tụ tập lại được một nơi chỉ có lần mừng thọ ông ngoại năm đó, ông ngoại đi rồi thì chẳng còn có cơ hội nào nữa. Bác cả cùng gia đình ở Mỹ, bác hai ở Hương Cảng, dì và cô đều định cư ở các nước khác trên thế giới, tuy rằng bây giờ giao thông thuận tiện, hàng năm họ cũng trở về, nhưng vẫn không thể nào tìm thấy không khí náo nhiệt năm xưa.

Nàng đưa ánh mắt ra xa nhìn cây dong cổ thụ, cười nói: “Tôi giới thiệu cho anh cây của nhà tôi nhé!”

“Cây của nhà em?”

“Đúng vậy, trước đây có tên nhóc cãi nhau với tôi, tôi liền cảnh cáo không cho hắn đến cây nhà tôi nữa.”

“Cây nhà em? Vì sao lại nói là của nhà em?”

“Nó vốn gọi là cây Dong, là đặt theo họ nhà chúng tôi, còn không phải cây của nhà tôi sao?” Nàng cười đến bay lên.

Anh mỉm cười không nói, nhìn nàng chạy đến chỗ cái cây kia, chỉ có thể nhìn theo.

Đứng dưới gốc cây, nàng nhìn thân cây thật to nói với Lý Tịch: “Trước kia, mỗi lần tôi có chuyện vui hay buồn gì cũng đều viết hết ra giấy rồi nhét vào một cái bình thủy tinh, cái bình thủy tinh đó vẫn còn ở trên hốc cây. Bởi vì người già trong thôn đều nói với đám trẻ con rằng cây cối đều có linh hồn, có thể giúp chúng ta xua đi phiền não.” Nàng đưa tay vào trong hốc cây, sờ soạng một lúc thật lâu mới lấy ra được một cái bình thủy tinh, nàng đã cất giấu thật cẩn thận vì đây là bí mật không thể để cho người khác tìm thấy được.

“Thế những chuyện vui vẻ và nguyện vọng có đạt được không?” Anh giống như đang chiều chuộng một đứa trẻ, kiên nhẫn hỏi.

“Ân, để xem đã.” Nàng xoay nắp mở bình thuỷ tinh, đổ hết giấy trong đó ra. Tờ thứ nhất viết, ta muốn năm học này đạt hạng nhất, hạng nhất, hạng nhất, vĩnh viễn hạng nhất. Chữ viết thật non nớt, có lẽ là khi nàng học tiểu học. “Nguyện vọng này coi như đạt được, bởi vì tôi rất ít khi không đứng hạng nhất.”

“Thì ra còn có lúc không đứng hạng nhất.” Anh nhìn nàng, bộ dáng không nhịn được cười.

“Nhìn xem điều thứ hai, phải học giỏi địa lý, ta nhất định phải vào được học viện F, ta nhất định phải vào được học viện tin tức tốt nhất cả nước... Haha, điều này cũng thực hiện được.” Trong ánh mắt nàng chợt loé lên 1 tia là lạ, không phải hưng phấn mà có phần bi thương cùng bất đắc dĩ. “Xem điều tiếp theo nào...” Nhưng khi vừa nhìn thấy dòng chữ đầu tiên, tay bèn nắm chặt lại, không đọc tiếp, không biết vì sao mà lòng chua xót, ánh mắt giống như bị cát bay vào, đỏ lên.

Trong tờ giấy đó viết, “Ta muốn lấy Dương Miễn, haha, về sau tiểu cừu sẽ biến thành nôi cơm của đại sói xám ta.”

Nàng đem toàn bộ giấy để trong lòng bàn tay, là một xấp giấy lớn, nàng cũng không cầm lấy, để mặc chúng phiêu tán trong gió, để gió thổi đi. “Anh nói đúng, kỳ thật những gì đã qua đều trở thành vô nghĩa. Có cố gắng níu kéo cũng không ích gì, chỉ làm cho mình vĩnh viễn không thoát ra được.” Nàng cho tới bây giờ vẫn không biết là anh rẽ trái hay rẽ phải, nàng vốn định hướng không tốt, luôn đi nhầm hướng, đến ngõ cụt, không đụng vào tường còn chưa biết quay về.

Nàng ngồi xuống đất, dùng cành cây đào một cái hố, lấy từ trong túi ra cái hộp nhạc kia, mở ra, nắm chặt đôi khuyên tai kia ở trong lòng bàn tay, cuối cùng đem ảnh chụp đặt vào trong hộp nhạc, khúc nhạc du dương theo gió bay khắp không gian, giống như an hồn khúc tiễn biệt chút quyến luyến cuối cùng của nàng.

Nàng quay lưng về phía anh, ngẩng đầu nhìn cây đại dong thụ nói, “Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ đem người đó xoá đi từng chút một. Về sau, tôi nhất định sẽ sống cho chính bản thân mình.” Mũi nàng còn chưa kịp cay nồng, nước mắt đã từng giọt từng giọt rơi xuống để lại dấu vết trên gò má.

“Cứ khóc đi!” Anh nhìn bóng dáng quật cường của nàng, chỉ nhẹ nhàng thốt ra ba chữ.

“Ai nói tôi khóc?” Nàng không quay đầu, tiếp tục bước về phía trước.

Cây dong cổ thụ khẽ xạc xào trong gió, cánh đồng bát ngát mang hơi thở tươi mát thấm thấu nội tâm, chỉ để lại Lý Tịch đang mỉm cười nhìn bóng dáng nàng rời đi.

21. Chương 21

Lúc tới thị trấn thì trời đã gần trưa, đối diện bên xe thị trấn nhỏ này có một quảng trường hình chữ thập, ở đó có vài hàng quán, là nông dân các thôn lân cận mang nông sản đến đây bán, hôm nay lại đứng vào ngàu chợ phiên, người nối người thành hàng dài không dứt, sạp hàng đặt ngay trên đường lớn, không khí rộn ràng náo nhiệt nhưng không nhốn nháo. Theo như trí nhớ của nàng, quanh quảng trường chữ thập này có một ngân hàng nhỏ, nhưng lại quên vị trí chính xác là ở đâu nên nàng dẫn Lý Tịch rẽ trái rẽ phải lòng vòng một hồi mới tìm thấy cái máy ATM duy nhất ở thị trấn này. Có lẽ người ở thị trấn còn chưa tin tưởng loại máy móc này nên chẳng có mấy người xếp hàng ở đây.

Người phía trước cầm xấp tiền nhỏ trên tay, ngón tay dò theo từng con số trên màn hình hiển thị, đến lúc chắc chắn không có gì sai sót mới bằng lòng rời đi. Anh cau mày, nghiêng đầu, rút ví tiền ra đưa cho Dung Ý, vẻ mặt như không thể chịu nổi đến nơi, nói: “Mật mã là 421576.”

“Nghĩa là sao?” Nàng lẳng lẳng nhìn mặt anh, đối với hành động bất ngờ của anh nhất thời không kịp phản ứng.

“Rút tiền a.”

Nàng trừng mắt nhìn anh, nói không nên lời. Cho dù là vợ chồng thì mật mã ngân hàng cũng có khi còn giấu, cho dù là bằng hữu tốt đến đâu đi chăng nữa cũng không thể đem thẻ tín dụng cùng mật mã nói cho

người ta như thế chứ. Quay đầu ngẫm lại, nhưng anh vốn là người như vậy, còn có gì để so sánh nữa đây. Máy người đứng phía sau đã bắt đầu vội vã, nàng đành phải kiên trì đứng ở máy rút tiền mở ví của anh ra.

Nhìn logo trên ví tiền nàng khẽ cười, theo trực giác anh chỉ ít cũng là phó tổng gì đó của công ty, vậy mà lại chỉ dùng một cái ví nhỏ của LV. Vốn những kẻ có tiền vẫn thích dùng hàng hiệu, còn người đó, như có người nào đó nói không sai, thân phận không cần dùng đến hàng hiệu để quảng cáo rùm beng mình là nhân tài thực sự. Bên trong lại cảm thấy anh là người theo chủ nghĩa thanh đạm, bên trong chỉ có 1 ít tiền lẻ. Lại buồn cười nhớ đến lần đi đến câu lạc bộ của bạn gặp khách hàng, sau khi ăn xong, vị khách kia nói vì mình đến muộn nên chịu phạt, rút ra 1 cái ví tiền căng phồng, vừa mở ra, thật là một cái ví vĩ đại a, khoe ra một xấp tiền thật dày, nàng bên ngoài phải giả bộ cực kỳ hâm mộ, trong lòng lại thầm nhủ thật đúng là đồng chí nhà giàu mới nổi.

Dung Ý rất cuộc cùng hoàn thành nhiệm vụ gian khổ, đứng cạnh anh nói: “Anh đến đây một chuyến, tôi rất cuộc biến thành nha hoàn bên người nhị thiếu ngài a.”

“Ai, nói vậy sao được, chúng ta khi nào thì ở bên người đâu?” Anh cười nhìn nàng, trên mặt biểu tình quỷ dị, rõ ràng là đang ám chỉ cái gì.

“Đêm qua lúc tôi công anh đi vào, chắc chắn là anh vẫn tỉnh.” Nàng không hề do dự cắn răng nói thành lời, hạ quyết tâm từ giờ về sau nhất định không động lòng, không nên chiếu cố anh ta là tốt nhất. Tối hôm qua tại sao nàng lại lo anh ngủ ở giường kia không thoải mái, còn phải trải vài tầng chăn cho anh nữa chứ.

“Thật là oan uổng a, tôi chưa từng nói là tôi say. Còn nữa, em cũng đâu có hỏi ý kiến của tôi đã trực tiếp công tôi vào rồi.” Anh vẻ mặt vô tội nhìn nàng đang tức giận đến mức bốc hỏa lên đầu, ra vẻ ta đây còn chưa thêm để ý nữa là.

Không muốn cùng anh tranh cãi vô nghĩa, nàng đi thẳng đến chỗ nhà ga mua vé. Xe chiều chạy lúc 3 giờ, còn khoảng 1 giờ nữa, không có việc gì làm, nàng lại dẫn anh đi dạo một vòng quanh quảng trường chữ thập, trông chẳng khác gì hai du khách đi thăm thú.

“A, tiên sinh, vào xem bói đi!” Ở ven đường có một cái sạp nhỏ treo biển xem tướng số, có mấy cái ghế cùng một cái võng để nằm. Một người đàn ông trung niên mặc đồ màu đen nín thở kéo Lý Tịch vừa đi ngang qua, chăm chú quan sát anh, vừa mừng rỡ vừa nhủ mảy ra về bí hiểm.

“Chúng tôi không có hứng thú!” Nàng lạnh lùng nói rồi định lôi Lý Tịch đi, bây giờ chỗ nào cũng là đạo sĩ giang hồ chuyên môn lừa đảo, nhưng cũng chỉ lừa được những người phụ nữ quê mùa cả ngày chỉ biết cầu thần bái phật để sinh được con trai thôi.

“Haha, không có hứng thú cũng không sao. Để tôi tặng anh vài câu nhé, tiên sinh.” Nhìn hai người không có ý định dừng lại, ông ta lại tiếp tục nói, “Nhìn tướng anh có dáng long phụng, sinh ra đã là người quyền quý. Có điều sinh ra không thuận, trước có kiếp nạn, sau ảnh hưởng nhiều.” Lại nhìn thoáng qua đôi mắt của anh, “Đường xá gian nan a!”

Nàng nghe thầy tướng số nói thế bật cười, thầy bói nàng làm ơn xem lại đối tượng đi, cái gì mà “sinh ra không thuận, trước có kiếp nạn” chứ, Lý Tịch này nhìn như thế nào cũng không thấy có chút nào giống không thuận, giống có kiếp nạn cả. Song Lý Tịch lại dừng bước, có hứng trí quay đầu cười nói, “Tiếp tục đi!” Giống như hết sức mong chờ thầy tướng số kia tiếp tục biểu diễn.

Thầy tướng số bấm bấm ngón tay, trầm tư trong chốc lát mới chậm rãi mở miệng: “Anh kiếp này có 3 cái nạn, trải qua 3 kiếp nạn này sẽ được bình yên.” Khẽ thở dài sau lại mở miệng ước hỏi, “Anh có muốn ngồi xuống nói về phương pháp hoá giải kiếp nạn không?”

Anh “Hừ” nở nụ cười một tiếng, kéo tay Dung Ý xoay người đi tiếp, đi rồi còn quay đầu lại lạnh lùng nói với thầy tướng số một câu, “Kiếp nạn của tôi đã trải qua hết rồi.” Tiếng gậy chống bên tay trái gõ xuống đất dìu dặt kiên định, âm vang lên thanh thúy giống như gõ trên tảng đá.

Thầy tướng số thấy anh không quan tâm, cũng chỉ có thể lắc đầu than thở một câu, “Cũng chưa biết được đâu.”

Rời khỏi chỗ thầy tướng số đó một đoạn, nàng mới thật cẩn thận hỏi: “Vừa rồi thầy tướng số kia nói đúng phải không?” Nếu không đúng, sao anh lại dừng lại nghe? Nếu là đúng, sao lại không muốn nghe cách hoá

giải?

“Nhân sinh như giấc mộng cũng như huyễn, hướng như thần lộ mộ như hà. Thật thật giả giả chúng ta ai có thể thấy rõ được đâu?” Đứng giữa đám đông, nụ cười của anh dưới ánh mặt trời lại chợt tái nhợt thất sắc, đậm mặt vô cùng.

Nàng cúi đầu nhắc lại câu than thở kia, “Nhân sinh như giấc mộng cũng như huyễn, hướng như thần lộ mộ như hà. Chúng sinh si mê thiên huyễn tượng, thân hãm hồng trần chung dứt khoát...” Thật đúng là con người ta chung quy vẫn không tránh khỏi số trời, trời buộc bản thân bởi những điều định sẵn. Có lẽ Dương Miễn chính là số kiếp của nàng, dù có sinh ngàn vạn ảo giác, nàng cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi. Hít sâu một ngụm không khí, nàng cũng cười nhìn anh, nếu nói theo kinh Phật như vậy, có lẽ hai người bọn họ ở đây lúc này cũng là do ý trời.

Một đám người đi qua bên cạnh, nàng bị một người đụng phải, ngã chúi về Lý Tịch phía trước, anh quay lại phía sau để giúp đỡ nàng. Tay phải của nàng đặt vào đùi phải của anh, trong nháy mắt giống như bị điện giật, lập tức rút lại. Nàng xấu hổ ngượng đầu muốn nói ngượng ngùng, nhìn thấy ánh mắt của anh lại gây ngại cả người. Không phải con người đen láy toả sáng như người châu Á điển hình mà là ánh mắt màu hổ phách vàng óng thần nhiên, khi nhảy nhót linh động, khi lại lặng im như có lớp sương mù bao phủ, cả hai hoà trộn vào nhau đẹp đẽ vô cùng. Được rồi, nàng không thể không thừa nhận, mắt nàng tuy rằng to lớn nhưng vì cận thị phải đeo kính, lại hay gây người nhìn thật ngốc nghếch, lấy đâu ra nửa điểm linh khí như người ta.

Phía sau có một người đụng vào bả vai của nàng, nàng lại chăm chú nhìn ánh mắt của anh mà bất giác không để ý, một hồi lâu mới cảm thấy dường như có gì đó bất thường, sờ sờ túi quần mới cứng người lại, ví tiền bị trộm. Nàng quay đầu nhìn đám người kia thấy tên kẻ trộm đó cũng đang nhìn lại nàng, ánh mắt loé lên, đang định đẩy người bên cạnh ra để đuổi theo, Lý Tịch lại nhanh chóng nắm chặt cổ tay nàng.

“Ví tiền của tôi bị trộm.” Nàng không nói nhiều, dứt lời liền giẫy khỏi tay anh, chỉ có điều tay anh nắm chặt quá, khiến cho cổ tay nàng cũng cảm thấy đau.

“Coi như hết rồi đi!” Anh rất bình tĩnh lôi kéo tay nàng đi về hướng khác.

Nàng nhìn tên kẻ trộm đã sắp biến mất nơi cuối đường, vội vã giật tay ra, móng tay hằn lên mu bàn tay của anh, “Anh điên rồi sao, tiền của tôi, chứng minh thư, thẻ tín dụng đều ở trong đó a.” Nàng cắn răng rít lên, nhìn vẻ mặt bất cần của anh thật muốn đâm cho anh một cái.

“Người đó có dao.” Thanh âm vẫn bình tĩnh như cũ.

“Anh vừa rồi nhìn thấy hắn trộm ví tiền của tôi mà không lên tiếng??” Nàng đã sắp tức đến phát điên, anh ta là đàn ông sao? Trời ạ, cho dù không dám ra tay thì cũng có thể nhắc nhở người bên cạnh một chút chứ? Nàng chỉ cảm thấy không khí oi bức đến mức sắp làm nàng phát điên rồi.

“Không đáng vi...”

Giọng nói của nàng lạnh như băng cắt ngang lời anh nói, “Có đáng giá hay không xin anh đừng dùng vị trí của mình cân nhắc, không phải ai cũng giống đại thiếu gia như anh an nhàn sung sướng, vô ưu vô lo, anh nói câu không đáng đó đơn giản là cho tới bây giờ anh chưa từng trải qua những khó khăn của cuộc sống, chưa từng cảm nhận được những người ở tầng dưới của xã hội đau khổ, giãy dụa kiếm được từng đồng tiền có bao nhiêu vất vả.” Nàng kích động đến mức ánh mắt đỏ lên, chỉ cảm thấy anh nói câu “không đáng” kia như chạm vào vết thương thật sâu trong lòng nàng, không thể nào che giấu sự chua xót cùng đau đớn trong lòng. Năm đó mẹ Dương Miễn trước mặt cha nàng bỏ lại phong bì nói câu “Cô cũng chỉ đáng giá chừng này thôi.” Rồi khi nàng làm nhân viên phục vụ trong quán bar có đôi khi cũng bị khách khứa làm khó dễ hỏi câu: “Cô nghĩ cô đáng bao nhiêu tiền chứ?” Dù là đáng giá hay không đáng giá cũng không phải do bọn họ định đoạt. Dựa vào cái gì mà không để cho nàng có quyền lựa chọn?

Lúc nàng dùng sức cạy tay anh ra, móng tay dài xẹt qua mu bàn tay của anh lưu lại vết máu. Nàng còn muốn xông lên phía trước đi tìm, cái đó thuộc về nàng, có đáng giá hay không do nàng định đoạt.

Anh nhìn nàng kích động như thế chỉ lặng im không nói gì, lúc thấy nàng giẫy tay, anh khẽ xoay người đỡ bả vai nàng, thật lâu sau mới nói ra câu, “Đừng đuổi theo nữa, hắn chạy xa rồi.”

“Không phải ai cũng giống như anh, chỉ có một chân.” Hắt tay anh ra, nàng đi nhanh về phía trước, bỗng nhiên có một loại khoái cảm giống như trả thù, chỉ có điều không biết cảm giác đau đớn từ đâu đến lại dày vò lòng nàng, nàng thật sự không biết đến tột cùng là vì sao mà đau? Trong lòng giống như một cái bao lớn bị thủng một lỗ nhỏ, mỗi ngày mỗi đêm mất đi vài thứ, chính mình lại hồn nhiên không biết.

Anh sắc mặt chợt ngừng lại, ánh mắt hơi hơi híp, cười như không cười, nhìn bóng dáng của nàng khe khẽ hỏi, “Xin hỏi người có đủ hai chân kia, em chấp nhất điều gì?”

Nàng dừng bước, nhắm mắt lại, mồ hôi chảy dọc hai bên má, nàng liếm liếm đôi môi khô khốc, “Tôi chỉ muốn tìm lại ví tiền của mình thôi.” Không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Nàng mất toàn bộ buổi chiều ở thị trấn, cuối cùng còn đến an ninh trình báo, người trực ở đó lại nói hôm nay bọn họ nghỉ, không làm việc. Nhìn ánh mặt trời từ phía tây dừng lại nơi tầm biển thật to trước cửa “Vì nhân dân phục vụ”, nàng cười, là thật sự tìm không được nữa rồi. Dựa vào cái gì mà phẫn nộ, dựa vào cái gì mà bi thương? Trong lòng chỉ cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

Quay đầu nhìn thoáng qua Lý Tịch vẫn theo sau nàng, trăm ngàn lời đều không thể cất lên, đến lúc mua vé xe chuyển cuối cùng về N thị nàng cũng chưa nói gì với anh. Xấu hổ, ảo não, toàn bộ cảm giác kia nảy lên trong lòng, ngay cả chính nàng cũng không hiểu vì sao lại đem toàn bộ giận dữ trút lên người anh. Không phải là nha đầu mới bước vào cuộc sống, nàng đi làm mấy năm đã luyện được bản lĩnh khéo léo đưa đẩy lồi đời, nhưng trước mặt anh lại hiện nguyên hình, ngấm lại càng thấy xấu hổ.

Trong phòng đợi ở nhà ga tràn ngập đủ loại hương vị, phía sau là một đại thúc mặc quần áo sơ mi chân đi xăng đan không coi ai ra gì ăn mía phun bã, bên cạnh là tiểu hài tử cốc mì ăn liền ăn từng miếng một, vừa ăn vừa hít hà xuýt xoa... Sắc mặt Lý Tịch có điểm trắng bệch, vẫn cầm khăn che miệng mũi, nghe được tiếng loa truyền đến “Hành khách đi xe về N thị lúc 17 giờ ra cửa soát vé lên xe...” như nhận được lệnh đại xá.

Lúc lên xe anh đứng trước cửa, nhìn bậc thang lên, sững sốt một chút. Chỗ ngồi trên xe thiết kế rất cao, cầu thang lên xe cũng to lớn hơn hẳn bình thường, anh tay phải nắm tay vịn trên cửa, thử đem chân trái bước lên trước, thân thể loạng choạng, không ngờ tới có người đứng sau đúng lúc gắt gao giúp đỡ khuỷu tay của anh. Nhìn lại, Dung Ý cúi đầu than thở, “Sao không đợi tôi?”, giọng nói hơi hơi có vẻ tức giận.

Tay nàng thực lạnh lẽo, giống như còn có chút ẩm ướt, còn có cả mồ hôi, thực nhẹ nhàng khoan khoái kê sát da thịt anh. Anh còn chưa kịp phản ứng lại, tay kia của nàng đã ôm chầm lấy thắt lưng của anh, đứng phía sau lưng, hai người gắt gao chạm vào cùng một chỗ. Thân thể anh cứng lại, chưa bao giờ nhận giúp đỡ của ai như thế này, trong lòng kháng cự lại dần dần biến mất, giống như thói quen, tuy rằng anh không biết thói quen như vậy bắt đầu từ khi nào.

Nàng thấy anh dừng lại, lại tức giận nhỏ giọng mở miệng nói, “Tôi vừa rửa tay rồi!” Nghe ngữ khí của nàng như kể công, anh chỉ cười cười, tiếp tục động tác còn dang dở.

Không dám trách móc, mà có nói cũng không cách nào, nàng dìu anh đến tận chỗ ngồi bên cửa sổ an vị xong mới nhẹ nhàng thở ra.

“Anh xem người ta chàng chàng thiếp thiếp ân ái thế kia, ngay cả lên xe cũng ôm chặt lấy nhau kia.” Phía sau truyền đến một giọng phụ nữ, giọng nói nồng đậm âm địa phương lại mang đầy ý làm nũng.

“Ân ái gì, em thì biết cái gì? Chàng trai đó là bị què nên cô gái mới phải ôm lên xe.” Tiếng người con trai ồm ồm, tuy rằng đã cố gắng thấp giọng nhưng trong xe vẫn nghe rõ ràng.

“Sao em không thấy gì cả, thấy anh ta nhìn rất nhã nhặn mà...”

“Em ngồi ở đây không nhìn thấy, vừa rồi anh nhìn thấy lúc anh ta đi, đùi phải không nhúc nhích được, tay còn phải chống gậy nữa.”

“A, người đó trông thật đẹp, không thấy có vẻ gì là người què a.”

“Đẹp cũng có ăn được không, ngay cả đi lên cầu thang cũng phải để con gái ôm lên. Đùi phải của anh ta bất lực, em đến đây mà nhìn xem...”

Ô tô kêu “rầm rầm” che giấu những tạp âm khác. Vừa rồi cuộc nói chuyện của hai người kia làm trái tim Dung Ý nhẹ nhàng co lại, có chút đau đớn không dấu vết. Anh lại chỉ nghiêng đầu nhìn cửa sổ, nhìn không có biểu hiện gì, chỉ có thân dưới là cứng ngắc lại, mân mân môi không lên tiếng. Làm sao có thể không ngại ngùng? Kỳ thật nàng có khác gì hai người xa lạ kia không hề kiêng kỵ bàn luận về chỗ thiếu hụt của anh giữa chốn đông người đâu? Chỉ biết sướng miệng mình mà lại hồn nhiên không biết đang làm tổn thương người khác.

“Thực xin lỗi... Vừa rồi tôi không cố ý, chỉ là...”

Anh nhìn cánh đồng hoa hướng dương bên ngoài cửa sổ trải sắc vàng óng ánh miên man dưới ánh mặt trời, giống như xuất thần, cắt ngang lời của nàng, hỏi, “Em đã trồng hoa hướng dương bao giờ chưa?”

“Chưa có.” Nàng thấy anh đột nhiên nói đến đề tài này có vẻ ngạc nhiên.

“Hồi tôi học tiểu học năm thứ nhất, giáo viên yêu cầu chúng tôi về nhà quan sát sự trưởng thành của cây, tôi lén trộm lấy một cây hoa quỳ ở trong sân.” Mỗi ngày đều tưới nước, nghe giáo viên nói sữa có nhiều dinh dưỡng, anh còn trốn quần gia lấy sữa của mình đem đến tưới cho bồn hoa, mỗi ngày đều mong chờ nó mau nở hoa.

Nàng nhìn anh khoe miệng hơi hơi cong lên, tảng đá đang đè nặng trong lòng như được trút bỏ, trêu ghẹo anh nói, “Chắc hẳn sau đó sẽ nở ra một đoá hướng dương đặc biệt to lớn phải không?” Trên mặt nàng biểu tình thực khoa trương, còn dùng tay vẽ một hình tròn lớn như quả bóng rổ.

“Sau đó... Sau đó ba tôi trở về, còn chưa kịp thấy hoa nở đã vội mang cho người khác.” Anh nói rất nhẹ, không thể nghe thấy chút thở dài.

“Dem tặng hoa khôil lớp bên cạnh à?” Đây là phản ứng đầu tiên của Dung Ý, đem tặng giai nhân thì còn thở dài cái gì nữa?

Miệng anh cong lên, “Không, tôi cho một người anh em.”

“A? Anh là dạng người này sao?” Kỳ thật nàng muốn nói, Lý nhị, cuối cùng tôi đoán anh là gay cũng thật là chính xác đi.

Anh xoay đầu nhìn thoáng qua nàng, “Đó là vì trong nhà không cho tôi trồng hoa.” Anh còn nhớ rõ lúc anh đem cây hoa hướng dương tới cửa lén đưa cho Hứa Tuấn Hằng cũng kích động giống như chiến sĩ giao lại nhiệm vụ cuối cùng, “Cách mạng chưa thành công, mong đồng chí cố gắng.” Trong màn đêm lẹ ướl lưng trông nhìn bóng dáng Hứa Tuấn Hằng ôm hoa hướng dương rời xa dần.

Nàng mở miệng để thở, “Nhà anh quy củ thật nhiều quá, ngay cả hoa cũng không được trồng. Thế cuối cùng thì nó có nở hoa hay không?”

“Có, nở một đoá hoa rất lớn, về sau có nghe các bạn đồng học nói, đó là một đoá hoa lớn vô cùng xinh đẹp. Anh nhìn xa xa liếc mắt một cái, lắc lắc đầu, gió thổi qua, đầu quay về bên trái, gió vừa đi, đầu lại quay về bên phải.

Vốn đây là một sự kiện thú vị và đầy hứng thú của anh, không hiểu sao lại đọc được ở trong mắt anh một chút đau thương. Có ai không có những chuyện xưa cũ, ít nhiều cũng ngưng đọng trong lòng, thật lâu không tiêu tan.

Đường quốc lộ quanh co khúc khuỷu, mặt đường lại không bằng phẳng, xe xóc lên xóc xuống, nàng có thể cảm nhận được người ở bên cạnh thật sự không thoải mái. Chân của anh dài như vậy, co lại ở không gian chật hẹp này không thể duỗi ra, đùi phải cong vẹo tựa vào bên cạnh, tay phải gắt gao chống vào ghế, dường như cứ một lúc lại phải đổi tư thế. Bây giờ chỉ thấy anh cầm lấy đầu gối bên phải, như là ghếch chân bắt chéo đùi phải lên trên đùi trái, thân thể đều nghiêng về bên trái, khẽ tựa vào cánh tay nàng. Cảm giác được nhiệt độ trên người anh, nàng muốn nói cái gì đó, Lý Tịch lại nhìn ra ngoài cửa sổ khẽ nở nụ cười.

Xe đi qua cầu, nhìn qua cửa sổ thấy một vài thiếu nữ ngồi bên bờ sông gội đầu, ánh mặt trời dừng lại trên mặt nước, nhảy nhót trên mình của họ, anh tự nhiên mỉm cười. Thăm nhớ tới hình ảnh nàng cúi đầu xả tóc, nước róc rách chảy từ đỉnh đầu xuống ngọn tóc, xung quanh sương mù mờ ảo, còn có hương hoa sen trong hồ lan toả trong không khí.... Từng chi tiết nhỏ vậy mà anh vẫn nhớ rõ ràng.

“Anh cười cái gì thế?”

Anh bị tiếng gọi của nàng làm sức tỉnh, “Có một lần đi đảo Bali, đi ngang qua một bãi tắm lộ thiên đúng vào thời gian con gái trong thôn tắm rửa, chắc chắn, chúng ta lúc ấy thật cao hứng a. Nguyên lai cái thôn đó lại có tập tục như vậy, các thiếu nữ tắm rửa ở thánh tuyến lộ thiên, dâng hoa tươi lên các vị thần để cầu nhân duyên tốt đẹp...” Giọng anh nhẹ nhàng như kể chuyện, không nhanh không chậm.

Nàng nhìn theo ánh mắt anh về phía những cô gái đang vui đùa âm ỉ bên bờ sông kia, “Anh sao mà đầu óc đen tối vậy?...” Thân thể lại trong nháy mắt cứng lại, đầu anh tựa trên vai nàng, mặt chạm vào xương quai xanh của nàng, đầu anh vuốt ve cằm của nàng, cả người nàng đều bị hơi thở của anh vây quanh, làm cho hô hấp của nàng cũng chậm lại, cảm giác được từ người anh truyền đến hơi nóng khác thường, bả vai của nàng giật giật, “Anh có phải hay không...”

Uhm... cho tôi ngủ một chút đi...” Đầu anh hướng về phía gáy của nàng rúc rúc, tìm vị trí thoải mái nhất rồi không lên tiếng nữa.

Nàng nghe thấy tiếng hít thở của anh dần dần nhẹ nhàng, trong lòng tự nhiên như có chỗ trống.

“Chuyến bay cuối cùng hôm nay là 10 giờ rưỡi...” Nàng nghiêng đầu nhìn khuôn mặt anh đang ngủ dưới ánh đèn ne-on mờ mờ, lại nhìn tay phải của anh đang đau khổ chống lên ghế dựa, thử mở miệng, “Hay là chúng ta ở lại N thị một đêm đi.” Vừa rồi lúc anh ngủ nàng phát hiện ra là anh đang phát sốt, trán nóng vô cùng mà cả người lại đổ mồ hôi lạnh, lúc xuống xe phải xoa nhẹ cả nửa ngày chân trái mới miễn cưỡng đứng lên, nàng đứng nhìn mà trong lòng đầy tư vị.

Anh nhìn nhìn đồng hồ, “Vẫn còn kịp a.” Giọng nói bắt đầu khàn khàn.

“Trước tiên phải qua hiệu thuốc mua thuốc cho anh uống đã, anh nóng như thiêu rồi.” Nhìn thấy bên đường có hiệu thuốc, nàng định bảo lái xe taxi dừng lại, không ngờ anh buông 1 câu lạnh lùng: “Không uống”, nói xong lại nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi, không hề quan tâm đến nàng.

Nàng chán nản, không uống thì không uống, cũng không phải là nàng khó chịu, chẳng lẽ nàng đúng là bảo mẫu của Tịch thiếu sao?

Đến sân bay, thiếu gia đi toilet, nàng đứng đợi bên ngoài mới phát hiện ra một chuyện rất quan trọng, nàng không có chứng minh thư hay giấy tờ gì cả, cho dù có tiền người ta cũng không cho lên máy bay a. Nàng còn chưa kịp nghĩ ngợi gì, di động đã vang lên, nghe điện thoại, Lý Tịch bình tĩnh nói cho nàng biết sẽ có người ở sân bay đến đón nàng đi đăng ký, nói xong liền cúp máy. Nàng nhìn qua cuốn sách hướng dẫn nhỏ, thực sự là có nhân viên ở sân bay đưa nàng đi đăng ký, kiểm tra cái gì cũng miễn hết, trực tiếp dẫn nàng lên máy bay, không phải lối đi dành riêng cho khách VIP, trong đêm đen, vị kia mặc đồng phục màu đen chỉnh tề lái xe đưa nàng đi xuyên qua sân bay to như vậy làm nàng có cảm giác mình giống như khách nhập cư trái phép, xe chạy thẳng đến cửa lên máy bay. Làm cho nàng chợt thấy vui mừng, không phải hành khách nhập cư trái phép nào cũng được hưởng thụ chế độ phục vụ ân cần đặc biệt của khoang hạng nhất thế này.

Trên loa truyền đến thông báo, “Để đảm bảo an toàn trong khi bay, đề nghị quý khách không dùng điện thoại hay máy tính trong quá trình máy bay cất cánh và hạ cánh...” Máy bay cất cánh được một lúc, nàng mới nhìn thấy Lý Tịch khoan thai bước đến, tiếp viên hàng không xinh đẹp bên cạnh còn cẩn thận giúp đỡ anh, anh lại cúi đầu bên tai cô ta nói gì đó khiến cho nàng tiếp viên xinh đẹp đoan trang cười đến sáng lạn. Dung Ý thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi còn lo lắng cho anh thật là uổng phí, người ta có mỹ nhân làm bạn rồi, nàng ngả lưng xuống tựa vào ghế, vừa mới khép chăn lên nhắm mắt lại, bên tai liền vang lên giọng nói của anh, “A, ghen sao?”

Nàng kéo chăn xuống mở to mắt, mặt của anh đối diện mặt nàng, tựa vào gần như vậy, chóp mũi cơ hồ chạm vào nhau, dọa nàng giật nảy cả mình. Đang định nói gì đó, nhìn thấy anh mặt trắng bệch, lời nói chưa ngoa ra khỏi miệng lại thay đổi hương vị, “Anh không sao chứ?”

“Có thể có chuyện gì sao?” Anh tỏ vẻ tức giận liếc nàng một cái.

Tốt, nàng cũng không muốn xen vào việc của người khác, đỡ phải để ý đến anh ta, liền kéo chăn lên ngủ tiếp.

Không biết là do hoàn cảnh quá thoải mái hay là tâm lý không chút gánh nặng, nàng ngủ vô cùng say sưa, lúc tỉnh dậy đã về đến Thượng Hải. Nàng quay đầu liếc mắt nhìn Lý Tịch một cái, anh vẫn còn đang tựa vào nàng ngủ say.

Nàng lay lay cánh tay anh, “Này, về đến nhà rồi.” Cảm giác được thân thể anh cứng ngắc, nàng thất thần, thấy anh không có phản ứng gì, lại tiếp tục lắc lắc vai anh, mồ hôi thấm qua quần áo làm chán cũng ẩm ướt, nàng run run nâng anh dậy, nhìn anh sắc mặt cắt không còn giọt máu, “Lý Tịch...” Nàng vội vàng rung chuông gọi tiếp viên hàng không qua giúp.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy cảnh cấp cứu, cũng lần đầu tiên thấy cảnh cấp cứu trên máy bay, chỉ có thể lẳng lẳng nhìn nhân viên y tế giúp anh, nghe lời bác sĩ thốt ra “Sốc thần kinh.”, “Tiêm Adrenalin”, còn có dụng cụ sốc tim bên cạnh chờ lệnh... Chân tay hoàn toàn luống cuống, bên tai chỉ có tiếng ong ong, thanh âm rất nhỏ làm mọi thứ trước mắt nàng trở nên mơ hồ. Chưa bao giờ cảm thấy người đó lại có thể yếu ớt như vậy, anh rõ ràng vừa rồi còn cười đùa với tiếp viên hàng không, còn cùng nàng đấu võ mồm... Làm sao bây giờ có thể mặt xám như tro tàn nằm ở trong này như vậy đâu?

Lúc máy bay hạ cánh, nàng nhìn anh thở bình oxy nằm trên cáng, hai tay che lên miệng, nước mắt tí tách dừng ở mu bàn tay, có ai đó nói với nàng điều gì bên tai, nàng đều không nghe thấy. Từ khi nào thì toàn bộ thế giới của nàng giống như chỉ còn lại một mình anh?

22. Chương 22

Bầu trời bên ngoài cửa sổ đã tờ mờ sáng, mặt trời dần dần hiện lên ở phía chân trời, trong phòng bệnh viện rộng lớn thật yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở đều đặn của hai người cùng từng giọt từng giọt nước tí tách chảy xuống. Ở góc phòng có một máy tạo ẩm phun hơi nước vào không khí, nàng có thể cảm giác được từng giọt nước nhỏ xíu tiến vào da thịt mình mát mát. Tầng này bệnh nhân rất ít, y tá cả đêm liên tục ra ra vào vào, cần thận vô cùng, lúc giúp anh xoay người, lúc đo nhiệt độ cơ thể, mọi thay đổi đều ghi vào hồ sơ. Nàng như vậy lại có 1 tia hoảng hốt, tối hôm qua lúc người ta hỏi người nhà bệnh nhân địa chỉ, nàng cái gì cũng không biết, quả thực, trừ bỏ tên của anh, cái gì thuộc về anh nàng cũng hoàn toàn không biết gì cả. Chính người mà nàng hoàn toàn không biết gì cả này lại tay cầm gậy chống lê 1 chân đi cùng nàng mấy ngàn km, không thể diễn đạt được cảm giác trong lòng, chỉ giống như có gì đó nhồi nhét vào tràn đầy trong lòng nàng, cảm giác bất an.

Người trên giường giật giật, thoáng hạ bả vai sau lại bình tĩnh trở lại, nàng đứng lên, cúi người nâng thất lưng giúp anh xoay người, nhìn động tác y tá làm cả đêm, chỉ nhìn thôi nàng cũng học được rồi. Không ngờ anh lại mở mắt, tỉnh rồi sao? Nàng không dám chắc.

Tối hôm qua cũng vậy, lúc anh ở trên giường giật giật, nàng tưởng anh tỉnh khê chạm vào bờ vai của anh, sợ đến mức nàng cũng run rẩy theo anh. Trong bóng đêm, cả người anh cứng ngắc run rẩy không ngừng, mở bừng mắt nhìn vô định về phía trước, quần áo ướt đầm dẫm ở trên người, nổi hết gai ốc. Nàng vội vàng rung chuông gọi y tá đến, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy đùi phải của anh vốn dĩ có thể cử động. Bác sĩ kiểm tra nói: “Co rút”, tiêm cho anh 1 mũi, y tá mát xa đùi phải của anh, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy anh không mang nẹp đỡ chân phải, mặc quần áo bệnh viện rộng thùng thình, kỳ thật là vô cùng gầy, yếu ớt đến chấn động tâm can nàng. Nàng chợt nhớ tới lúc ba nằm viện, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, đau đến mức không thể ăn uống gì được, so với lúc này cũng chẳng khác nhau, nàng chỉ có thể đứng nhìn, không thể làm gì được. Cuối cùng nhờ mũi tiêm kia mà anh bình ổn lại, tấm ga trải giường bị anh co kéo đến nhăn nhúm, sắc mặt anh tái xanh, tóc rối bù, vừa rồi hô hấp dồn dập đã chậm rãi trở lại. Y tá mang một bộ quần áo bệnh nhân khác vào thay cho anh, nàng chỉ biết đi ra ngoài cửa đứng, trong lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“Tỉnh rồi à?” Tay nàng tự nhiên đặt lên trán anh xem thử độ ẩm, thật tốt quá, không hề nóng bỏng như ngày hôm qua.

“Ân.” Anh rướn mình muốn ngồi dậy, tay chống xuống lại vô lực, nàng giúp đỡ nâng anh dậy.

Thấy anh miễn cưỡng không nói lời nào, nàng không biết làm sao, nhìn khung cửa sổ thủy tinh trong suốt, lại mở miệng nói: “Cái kia... Tối hôm qua lúc anh nằm viện, di động của anh hết pin, không gọi được cho người nhà của anh nên tôi lấy tiền tạm ứng từ ví tiền của anh rồi.”

“Làm phiền em rồi.” Thanh âm rất thấp, nghe không đoán được cảm xúc gì, lại có điểm khiến người ta bất ổn. Tay phải xanh xao hơi hơi dùng sức, nàng vội vàng lấy cái gối đặt vào sau lưng anh, cảm giác lạ lẫm với vẻ khách khí của anh, “Còn nữa, đêm qua tôi mất cả đêm để chăm sóc anh, trừ vào tiền vé máy bay coi như hết.” Nàng keo kiệt thử thăm dò, kỳ thật chỉ để tránh không khí tế nhị này, về phần vé máy bay, nàng tự biết là anh không bao giờ hỏi đến.

Anh “chi” một tiếng bật cười, khoe miệng khe cong lên. Nàng vẫn cảm thấy lúc bình thường anh cười thật đẹp, mặt mày bay lên, không giống như lúc này, âm trầm không chút sắc khí.

“Lúc nào không thoải mái phải nói ra chứ, tối hôm qua nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của bác sĩ thật sự dọa chết người đấy!”

Anh ngược mắt lên, trong ánh mắt có chút cảm giác mát mát, “Ông ấy nói sao?”

“Nói thân thể anh vốn yếu, lại bị cảm lạnh, sốt đến nóng bỏng mà cũng không hé răng...” Còn nói thêm gì nữa, nàng cũng không nghe rõ, dù sao nàng cũng không phải người thân của anh, hỏi gì nàng cũng không biết.

“Chỉ là thiếu máu một chút thôi.” Anh ngăn nàng tiếp tục nói chuyện đó, nhẹ nhàng băng quơ 1 câu.

Tối hôm qua lúc ở trên máy bay, bác sĩ đo huyết áp của anh thấp đến không ngờ, vậy mà gọi là thiếu máu một chút sao? Nhìn nhìn di động, “Anh trước tiên cứ nằm xuống nghỉ đã, tối hôm qua lăn qua lộn lại chắc chắn là không ngủ được rồi. Tối hôm nay còn phải đi làm nữa.”

“Đưa điện thoại cho tôi.”

“A?” Nàng sững sốt một hồi mới hiểu anh muốn gọi điện thoại, tranh thủ lúc anh nói chuyện, nàng vào toilet rửa mặt, nhìn chính mình trong gương đôi mắt thâm quầng, trông chẳng khác gì gấu mèo. Kỳ thật tối hôm qua khi cơn co rút của anh qua đi, y tá có bảo nàng đến ghế sofa nằm nghỉ, nói là tiêm xong rồi sẽ không có việc gì, nhưng nàng căn bản không buồn ngủ chút nào, tâm tính lương thiện giống như bị hỏi thúc vậy.

Lúc đi ra ngoài, điện thoại của nàng để ở đầu giường, có thể là thật sự rất mệt mỏi nên anh ngồi vậy mà ngủ thiếp đi, thân mình cong vẹo dựa vào gối nghiêng về bên phải. Nàng một tay ôm thắt lưng, một tay ôm đầu đỡ anh nằm xuống, vừa kéo chăn lên cho anh định xoay người đi lại nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh, “Lái xe đang chờ em ở dưới.”

Nàng dừng lại một chút mới thấp giọng đáp lại một câu, giọng nhỏ đến mức chính mình cũng không nghe rõ.

Ở công ty tuần này vì vội đón tiếp tổng giám đốc mới nhậm chức mà gà bay chó sủa giăng đèn kết hoa, người sáng suốt đều thấy được người bên này có ý muốn nịnh bợ thái tử gia, nàng vô tâm vô lực bị cuốn xoáy cùng đoàn người đó, mệt mỏi nhìn xuống mặt bàn đọc tiểu thuyết, từ lúc nàng vào đây làm việc rất ít khi cảm thấy chán ngắt như thế này, cảm thấy suốt ngày chạy ngược chạy xuôi gặp khách hàng liên miên thật khiến người ta chán ghét. Lại không thể làm gì, chỉ có thể lẳng lẳng nhìn bồn bạc hà nhỏ xanh mướt mà ngẩn người. Trên màn hình máy tính hiện ra một cái cửa sổ, nàng nổi lên đã lâu mới khởi động thân mình.

Bánh: “Làm gì thế?” – Là Cổ Duyệt, vừa rồi bị lão phật gia gọi đi sửa lại hồ sơ của bộ phận bên Thượng Hải “chiến tích huy hoàng”, lúc này lại nhảy vào QQ. Nàng hữu khí vô lực đáp một câu, “Đang trầm luân tìm sự thanh tĩnh trong biển người ồn ào nhốn nháo.”

Bánh: “Nam nữ yêu nhau giống như chén trà và ấm trà, nàng luyện tiệt lau quét, vì ấm trà, tiếp tục làm chén trà, lại không biết rằng ấm trà đó không phải chỉ dành riêng cho mình nàng, không phải thứ tốt, mà chỉ biết hao mòn chính mình một thân.”

Easy: “???????” Không thể hiểu nổi, cái gì mà chén trà với ấm trà? Cổ Duyệt này không phải vì chuyện mua nhà gần đây mà trở nên hoang đường vậy chứ?

Bánh: “Mình đang đọc truyện của tiểu Trương, vừa mới đọc đến đoạn này, cảm thấy đặc biệt thích hợp với cậu. Truyện nói rằng, nam nhân thường tự so mình với ẩm trà, tự cho là phong lưu, tự cho mình chỉ chứa cực phẩm danh trà. Nữ nhân lại tự nguyện làm chén trà, khi anh ta rót trà ra, ngay cả cặn cũng luyến tiếc không muốn bỏ đi.”

Easy: “Cậu đang nói nhảm gì đó? Nếu rảnh rồi xem lại hồ sơ đi, không sợ lão phật gia lại tìm nữa hả?”

Bánh: “Đừng có đánh trống lảng để chuyển hướng đề tài, mình đang nói cậu đấy, Dương Miển là ẩm trà, cậu liền tình nguyện làm cái chén trà mà ngay cả cặn cũng không muốn đổ đi, còn nghĩ mình là chén trà duy nhất. Cậu không nghĩ đến, cả đời người con gái có bao nhiêu năm tươi trẻ để mà chờ đợi? Đừng quên Dung cô nương đã qua tuổi hai mươi được bao năm rồi, bạn bè cùng học năm đó đều có con cái lớn cả rồi.”

Easy: “Cậu có thể đừng lôi mình vào chuyện này được không? Nghĩ nhiều thế không sợ già đi sao?”

Bánh: “Đừng cố gắng chọc cười mình, nói mau, cuối cùng thì cậu tính sao bây giờ?” Nghỉ liền mấy ngày rồi, về nhà rút kinh nghiệm xương máu rồi nên phải nghĩ thông suốt rồi chứ.

Easy: “Àn, hiểu rõ rồi chứ! (*^___^*) ”

Bánh: “Đừng nói với mình là lại dùng phương pháp rửa đen rút cổ cùng đà điều rúc cát nhé! (đằng sau là icon thác nước hung hãn.”

Easy: “Lần này mình hiểu rõ rồi, nếu không đi ra ngoài thì cả đời chỉ dậm chân 1 chỗ, cho nên bà già đây quyết định hướng tới thời đại mới.”

Bánh: “Đi, trước hết túm lấy vài thanh niên tốt đi. Giá mà mình thay cậu đi hẹn hò, tìm hiểu, bồi dưỡng cảm tình được nhỉ?”

Easy: “Mình làm gì có trình độ ấy? Nếu không sao lại ở trong tình trạng này?”

Bánh: “Không có cách nào khác a! Tìm 1 kim quy tế không dễ dàng a.”

Easy: “Tỷ tỷ, tỷ lạc hậu mất rồi, hiện tại đang thịnh hành là nam nhân làm kinh tế a.”

Bánh: “...”

Lúc tan tầm, đoàn người ồn ào muốn đi hát karaoke, nàng thoái thác mới từ nhà lên thật sự là quá mệt mỏi, đoàn người nhìn nàng vẻ mặt tiêu tuỵ, bộ dáng diêm dāng đáng yêu nên cũng không miễn cưỡng nàng.

Đi xe bus về đến nhà, nàng ngồi trên sô-pha không muốn làm gì cả. Hai mấy giờ liên tục không ngủ chút nào mà không hề cảm thấy buồn ngủ, trước đây mỗi khi tan tầm về đến nhà nàng thường mệt mỏi đến độ nằm trên sô-pha ngủ một mạch đến nửa đêm, hôm nay lại chỉ ngồi ngáy ngốc, nhắm mắt lại vẫn thấy đầu vô cùng tỉnh táo.

Đèn trong toilet hồng, lúc tắt lúc sáng, nàng nương theo ánh đèn từ hành lang rơi vào để giặt quần áo, không dùng máy giặt mà giặt bằng tay, quần bò thô cứng chà xát làm tay nàng đỏ ửng. Đứng lên nhìn chính mình trong gương tóc tai bù xù, lúc sáng lúc tối trông chẳng khác gì nữ quỷ đứng ở góc tối lắc lư không ngừng.

Phơi quần áo xong trở lại phòng ngủ thay quần áo mặc nhà quần soóc cùng áo thun rộng thùng thình, tóc tuý tiện dùng kẹp buộc chống ngược lên, bỏ kính áp tròng đeo cả ngày ra. Thay quần áo nghiêm chỉnh ra xong mới phát hiện hôm nay mình chưa ăn gì cả, trong bụng đã sớm trống rỗng. Nàng vội chạy vào bếp mở tủ lạnh ra, trong tủ lạnh ngắt chỉ có một túi bánh ngày mai hết hạn cùng một hộp phô mai, mới nhận ra mấy ngày không ở nhà nên cũng chưa qua siêu thị mua sắm đồ dự trữ. Lại mở tủ bát, ánh mắt nhìn thoáng qua túi gạo vỡ cùng táo đỏ, đầu loé lên 1 tia, được rồi!

Nửa giờ sau, nhìn nồi cháo bắt đầu sôi trào, nàng điều chỉnh lửa nhỏ đi để ninh nhừ, cháo sôi sùng sục thấp thoáng tảo đỏ toả ra hương thơm lừng, thêm 1 chút đường trắng là có thể ăn rồi. Lúc cầm chén cùng thìa lại lơ đãng nhìn thấy cái cặp lồng giữ ấm ở góc nhà, vốn nàng vẫn dùng khi còn học đại học, hồi kỳ 1 năm thứ 3 mỗi tuần có 2 buổi không phải lên giảng đường, lúc đi ra ngoài làm kiêm chức thường mang theo cặp lồng đựng cơm lấy từ trưa ở nhà ăn để dùng cho bữa tối, so với đi ăn bên ngoài tiết kiệm được bao nhiêu. Nàng nhìn cặp lồng cơm màu lam đã bạc màu, có một tia xuất thần, suy nghĩ một chút, lấy ra lau rửa sạch sẽ.

Xúc một thìa đường trắng bỏ vào trong nồi cháo, không khí bập bênh hơi ngọt, cầm thìa nếm thử, hương vị vừa vặn, không ngọt quá. Vừa tắt bếp liền đổ cháo vào cặp lồng, sợ cháo nguội mất còn lấy thêm túi bọc bên ngoài rồi đi ra ngoài.

Muốn cố gắng đi nhanh, nàng gọi taxi, gió bên ngoài theo cửa sổ thổi vào xe thật mát mẻ, nàng cầm cặp lồng nhìn từng hàng đèn lần lượt vút qua, trên mặt biểu tình thực bình thản.

Lúc đến bệnh viện đã gần chín giờ, đang băn khoăn không biết người đó đã ngủ hay chưa, chân bước nhanh hơn. Bệnh viện lớn như vậy nhưng ở tầng 1 rất thưa thớt người, ánh đèn tự nhiên chói mắt. Thật vất vả mới đến được thang máy, ấn tầng 15, cửa thang máy chậm rãi khép lại, không ngờ ở ngoài có người gọi với, “Vui lòng đợi 1 chút...” Nàng nhanh tay giữ nút điều khiển, cửa thang máy lại dần dần mở ra.

Nàng một tay giữ nút điều khiển, một tay cầm cặp lồng, nghe người vừa vào nói “Cảm ơn”, nàng ngẩng đầu lên, ngay ngắc cả người.

Dương Miễn cùng Đan Hiểu Uyển đến gần thang máy nhìn người trước mặt cũng sửng sốt, cô mặc một bộ đầm liền màu trắng, vốn chỉ nhẹ nhàng ôm thắt lưng anh, giờ lại lơ đãng xiết chặt hơn 1 chút. Dương Miễn chỉ mặc áo sơ mi trắng, cổ áo để mở, tay áo kéo lên lưng chừng, nhìn thấy Dung Ý thân thể cũng cứng đờ, vẻ mặt tái nhợt đi vài phần.

“Hi, trùng hợp quá nhỉ?” Dung Ý ngẩng đầu tươi cười mở miệng trước, không muốn không gian tĩnh mịch đến mức không cả dám hít thở.

“Ai, là Dung Ý sao? Thật lâu không gặp, không ngờ rằng lại gặp được bạn học ở đây.” Đan Hiểu Uyển tươi cười không chê vào đâu được, thanh âm có điểm kích động, mà Dương Miễn chỉ khẽ mỉm cười nhìn nàng gật đầu chào.

“Đúng vậy.” Nàng nhìn bọn họ ấn lầu 7, nghĩ thầm đến nhanh nhanh là tốt nhất a.

Đan Hiểu Uyển nhìn cặp lồng trong tay nàng, lại mở miệng hỏi: “Đến thăm bạn sao?”

Nàng lại ngây người, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, chỉ gật đầu, nàng có điểm ảo não chính mình bộ dáng thật ngốc nghếch, cúi đầu nhìn chính mình lại ngẫm Đan Hiểu Uyển bên cạnh, khác biệt một trời một vực, nàng thừa nhận mình có chút đáng về của cô bé lọ lem. Nhưng ngẫm lại, dựa vào cái gì mà mình lại giống như tiểu con dâu vậy a? Ngắc đầu, thoải mái tự nhiên hỏi: “Trễ như vậy còn đến khám bệnh sao?”

Đan Hiểu Uyển chột tắt nụ cười, nói: “Đúng vậy, Dương Miễn lúc nào cũng chú ý đầu vào công việc, lại có bệnh đau dạ dày, vừa rồi hộc xong đau đến mức mặt mũi trắng bệch...” Cô đau lòng nhẹ vỗ về tay anh.

Nàng ngắc đầu nhìn thoáng qua bộ dáng mệt mỏi của anh, trái tim hơi nhói đau liền rời mắt đi, anh lại cắt ngang lời Hiểu Uyển, “Không có gì nghiêm trọng cả.” Thanh âm trầm thấp.

“Trước hết vẫn phải yêu quý thân thể của mình đã, vì công việc mà bỏ quên bản thân thì mất nhiều hơn được.” Nàng tiếp tục cùng bọn họ tán gẫu, giống như đối với bằng hữu bình thường quan tâm nhắc nhở.

Thang máy leng keng một tiếng đã đến tầng 7, nàng cười cười cùng bọn họ nói lời từ biệt, nhìn hình ảnh bọn họ dính sát vào nhau rồi đi khi cửa thang máy chậm rãi khép lại, nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, cả người tựa vào vách thang máy, có điểm thoát lực, tâm trạng căng cứng vừa rồi chậm rãi thả lỏng. Kỳ thật cũng không khó đối mặt như trong tưởng tượng, chỉ là có điểm chua xót, ánh mắt mơ hồ, chân tay luống cuống, còn có chút quẩn bách, ngoài ra cũng không có gì. Có một số việc, khi quyết tâm thì vẫn có đủ dũng khí để đối mặt. Không phải chỉ là người yêu cũ cùng tình địch cũ xuất hiện trước mặt nàng thôi sao? Nhấn mũi một cái, mím môi lại phát hiện ra thật sự cũng không có gì.

Thang máy đi đến tầng 15, toàn bộ tầng lầu thực im lặng, lúc đi ngang qua chỗ y tá nàng còn lên tiếng chào, mặc dù có lẽ người ta cũng chẳng có chút ấn tượng nào với nàng. Mà nàng lúc này có lẽ gặp người quen cũng không nhận ra được.

Rón ra rón rén đi tới, sợ mình đi dép lê phát ra tiếng động lớn nên đi tới hành lang phía cuối phòng bệnh, cửa khép rồi, bên trong truyền ra đoạn đối thoại.

“Cậu xuất viện thật đấy à?” Giọng đàn ông, có điểm quen thuộc, nhưng Dung Ý không nhận ra là ai.

“Vậy thì sao?” Giọng này là của Lý Tịch, trong giọng nói có cảm giác mát mẻ.

“Cậu ở lại vài ngày dưỡng bệnh đi, Lý Thấm sáng nay còn gọi điện cho tôi nói tuần trước cậu ở Bắc Kinh bệnh tình tái phát, bảo tôi qua xem sao.” Lần này cậu ta nằm viện còn bắt anh phải giấu không cho bên kia biết, khiến cho anh lúc nói chuyện với Lý Triều rằng “Tịch Tử tốt lắm” thiếu chút nữa là lắp bắp.

“Tôi không bệnh!” Anh lạnh lùng cắt ngang lời người kia.

Nàng đứng ở cửa, ngượng ngùng nghe lén người ta nói chuyện, nhẹ nhàng gõ cửa một cái rồi đi vào, Lý Tịch ngồi trên giường nhìn thấy Dung Ý tay cầm cặp lồng đứng ở cửa,捏 mắt thất thần.

Hứa Tuấn Hằng vẽ mặt trêu ghẹo nhìn nàng, giống như trên mặt nàng có dính nhọ, vừa rồi anh thấy nàng vào còn tưởng đi nhầm phòng.

“Tôi... Anh có đỡ hơn không?” Tránh không được hai luồng điện cao thế đang phóng tới, nàng giấu cặp lồng ra phía sau, cảm thấy mình thật mất mặt, ánh mắt hai người kia giống như tia X-quang xuyên thấu người nàng.

“A, nửa đêm còn có giai nhân đến thăm bệnh, tôi đây không dám quấy rầy...” Hứa Tuấn Hằng khôi phục đầu tiên, liếc nhìn Lý Tịch, trước tiên đi ra ngoài lo thủ tục xuất viện.

Đợi Hứa Tuấn Hằng ra ngoài đóng cửa lại, anh mới chống gậy đứng lên kéo đùi phải chậm rãi đi tới. “Em mang theo cái gì vậy?”

Nàng không ngờ anh vẫn nhìn thấy, đành phải lấy ra, “Nga, là tôi nấu cháo...” Nhất thời lại không biết nên nói gì, chỉ có thể hai tay cầm cặp lồng chìa ra, ngón tay nhẹ vuốt ve mới nhẹ giọng nói, “Cháo gạo vỡ táo đỏ, bổ huyết dưỡng khí...”

Anh chậm rãi đến gần nàng, mở cửa phòng, cười cười, “Về nhà ăn đi!” Thanh âm thực bình tĩnh, an nhàn lại có vẻ thoải mái.

Nàng không kịp phản ứng, về nhà ai? “Tôi đến thăm anh, còn muốn cảm ơn anh.” Thanh âm của nàng không lớn, Lý Tịch đứng phía sau tay vẫn nắm cánh cửa lại nghe rất rõ ràng, “Cảm ơn cái gì?” Giọng anh rất nhẹ.

“Thật sự tôi đã suy nghĩ rất rõ ràng, anh nói đúng, không bước ra khỏi quá khứ chỉ có thể vĩnh viễn dẫm chân tại chỗ, cho nên phải dừng cảm, tôi tin rằng mình làm được.” Nàng nắm chặt tay tỏ vẻ quyết tâm.

Anh chống gậy chặt hơn một chút, nét tươi cười trên mặt ngưng lại trong nháy mắt liền khôi phục, tiếp tục đi ra ngoài, “Đi thôi.”

“Anh xuất viện thật à? Bác sĩ tối hôm qua còn dặn anh phải nằm viện vài ngày để theo dõi mà.” Nàng xoay người đi theo anh ra ngoài.

“Lời bác sĩ nói từ khi nào thì trở thành chân lý vậy?” Anh tự hướng về phía thang máy đi tới không để ý đến nàng, Hứa Tuấn Hằng đứng chờ bọn họ, trên mặt đầy ý cười làm cho Dung Ý cảm thấy giống như con thỏ, ánh mắt kia của anh ta là ý gì a? Hứa Tuấn Hằng thì nghĩ, để xem Lý nhị có thể cùng “đệ tử” muội muội này ở cạnh nhau được bao lâu, không chú ý được vẻ cười cười của chính mình. Đợi đến lúc Lý Tịch đứng ở bên cạnh, liếc ngang anh ta một cái, anh ta mới khôn ngoan thu lại.

Nhưng lúc cửa thang máy mở ra ở tầng 1, Dung ý mới chính thức biết được thế nào là “Oan gia ngõ hẹp”. Nhìn Đan Hiểu Uyển đứng ở cửa thang máy, nàng thực sự ngạc nhiên. Dương Miên không có ở bên cạnh, cô ta cầm hai chai nước đứng ở cửa thang máy, nhìn ba người bên trong, ánh mắt tự nhiên trở nên bẽn lẽn.

“Hứa đồng, thật là khéo quá, sao lại gặp nhau ở đây thế này?” Nàng nhìn ba người, phản ứng đầu tiên giống như chào hỏi Hứa Tuấn Hằng trong tiệc rượu.

“Xin chào Đan tiểu thư.” Hứa Tuấn Hằng cùng Đan Hiểu Uyển hàn huyên, quay đầu nhìn Lý Tịch giới thiệu, “Vị này là trợ lý CEO của Đan trĩ, Đan Hiểu Uyển tiểu thư.”

“Xin chào, tôi là Lý Tịch.” Hai người cùng lúc đưa tay ra, chỉ có điều Lý Tịch chưa nắm chặt tay cô đã nhẹ nhàng rút ra, lần đầu tiên gặp mặt đã tỏ rõ sự kiêu căng.

Đan Hiểu Uyển sững sốt, sức tỉnh lại vô tình mở miệng nói: “Đã nghe đại danh của Lý đồng từ lâu. Thật ra trước đây chúng ta đã từng gặp mặt một lần ở nhà của Cảnh gia gia.”

Anh nhúu mày suy nghĩ cả buổi mới cười cười hỏi: “Phải vậy không?”

Hứa Tuấn Hằng bên cạnh cười cười hoà giải: “Xem ra Đan tiểu thư và cậu cũng có duyên a. Về sau hi vọng chúng ta còn có cơ hội hợp tác.”

“Về sau mong được Lý đồng chỉ giáo.” Nhìn Lý Tịch không chút quan tâm, nàng đưa mắt nhìn Dung Ý vẫn đứng lặng im bên cạnh, “Hoá ra vừa rồi cậu nói là “bằng hữu” lại chính là Lý đồng a.”

Ngữ khí của nàng thực bình tĩnh, vào tai Dung Ý lại có chút chói tai, vì sao không coi nàng như người qua đường chứ? “Sao đã xuống rồi?” Nàng bắt đầu đi lên tiếng.

“Dương Miển ở lại trên truyền nước. Không quen uống nước trong bệnh viện nên đành phải xuống dưới mua.” Nàng bắt đầu đi buông tay, nở nụ cười vẻ thắng lợi. Dù trong hoàn cảnh nào cô ta vẫn tươi cười sáng lạn, kiêu ngạo như công chúa.

“Vậy không làm phiền cậu, chúc anh ấy sớm bình phục.” Nàng chết lặng nói chuyện, không biết Hứa Tuấn Hằng còn nói gì nữa, nói lời tạm biệt Đan Hiểu Uyển xong, đầu nàng đã ong ong lên.

Ra khỏi bệnh viện, gió thổi qua làm nàng rung mình một cái. Hứa Tuấn Hằng nhìn Lý Tịch lên xe liền ngồi vào ghế lái, nàng đi theo Lý Tịch ngồi vào ghế sau, vẫn lẳng lẳng ngốc nghếch. Người bên cạnh cởi áo khoác ra đưa cho nàng, “Mặc vào đi!”. Nàng máy móc đặt cặp lông sang bên cạnh, làm theo lời anh mặc áo khoác vào.

“Cái kia đưa cho tôi.”

“Cái gì?” Nàng ngẩng đầu.

“Không phải cho tôi sao?” Anh hướng về phía cặp lông bừa bãi, đáy mắt có tín hiệu nguy hiểm lướt qua.

“À vâng.” Nàng đưa cho anh, cũng không phải chuyện gì to tát, sao phải nghiêm trọng vậy chứ? “Anh biết Đan Hiểu Uyển à?” Nàng nhìn ra cửa sổ, thấp giọng hỏi.

“Không biết.” Anh trả lời dứt khoát, tiếp theo lại vô tâm hỏi, “Bạn em à?”

“Àn, bạn đồng học, từng là tình địch, là bạn gái đương nhiệm của người yêu cũ... Có điều tất cả đã qua rồi, đều đã qua...” Nàng cúi đầu nỉ non, hít vào một hơi, dùng sức chớp mắt, không muốn nước mắt rơi xuống, đã có thể bình tĩnh cùng người khác nói ra, có phải hay không đã có thể quên được?

“Cho dù đã trôi qua...” Anh nhìn ánh mắt của nàng, cảm thấy cái kính to tướng thật là khó coi, che giấu đôi mắt to sáng của nàng.

“Có thể không nghĩ đến được không?” Nàng tự hỏi lòng mình, cũng không kịp đưa ra kết luận, điện thoại đã vang lên, “Uy”.

“Thân cận?” Nàng nghe Cổ Duyệt ở bên kia nói nhỏ, hạ giọng hỏi, “Cái gì thân cận?”

Cổ Duyệt giống như đã uống nhiều rồi, không biết đang thảo luận chung thân đại sự của Dung Ý với ai, Dung Ý nói qua loa: “Đến lúc đó hãy tính đi, cậu đừng uống nữa, bảo Trần Vĩ đến đón về nhà đi, nghe chưa?” Nàng còn chưa nói xong, Cổ Duyệt đã ngắt máy.

“Em đi xem mắt thật đấy à?” Anh liếc mắt nhìn nàng trên choker.

“Sao lại không thật? Dễ dàng mà lại không mất mặt. Mà Cổ Duyệt nói cũng đúng, tôi không thể làm chén trà được.” Nàng âm thầm hạ quyết tâm, ta muốn làm ấm trà. Ấm trà! Ấm trà!

“Chén trà gì cơ?” Anh thấy người bên cạnh như có vấn đề, lại nhìn ánh mắt nàng sáng rọi, hiểu ý nở nụ cười.

Nàng không trả lời, thẳng người nhìn chằm chằm về phía trước.

Xe dừng lại ở trước hàng rào sắt chỗ nàng ở, nàng xuống xe chợt nhớ tới điều gì, quay lại hướng về phía anh nói, “Về đến nhà hâm lại cháo rồi hẵng ăn.” Không đợi anh đáp lại liền bước xuống đóng cửa xe, trước khi lên lầu còn quay đầu cười vẫy vẫy tay chào, rồi chạy thẳng lên lầu 7.

Anh hơi nghiêng người hướng về cửa sổ, nhìn đèn cầu thang sáng dần lên, “Lầu 1, lầu 2, lầu 3, ..., lầu 7.” Sau đó là đèn phòng nàng. Khẽ mỉm cười gõ vào lưng ghế lái xe, lái xe hiểu ý khởi động, quay đầu.

23. Chương 23

Bóng đêm như lụa mỏng, dần dần bao phủ ở tầng cao nhất toà nhà, ngũ quang thập sắc nghê hồng, biển quảng cáo đem lại cho thành thị vốn tịch liêu lạnh lùng cảnh thái bình giả tạo, ngay cả vẻ yên tĩnh ban đêm cũng bởi vì những thứ đó mà trở nên xa hoa lãng phí.

“Ha ha... Đan trử vừa nhảy vào thị trường Trung Quốc đã có thể nắm bắt được hạng mục trung tâm thương mại Đẳng Chí, công sức của Dương tổng không thể không nhắc đến, mọi người xin kính dương tống một ly...” Trong nhà hàng cổ điển mà u nhã, quản lý bộ thuế vụ Chung Khánh Hoa mặt đã phiếm hồng giờ cao chén rượu từng bước liêu xiêu đi về phía Dương Miển, phỏng chừng là uống vài chén rượu đã bắt đầu lãng lảng.

Dương Miển cười cười cũng cười cười đứng lên, “Công lao thuộc về tất cả mọi người, chén này phải để tôi kính mọi người chứ, nào, chúc Đan Trử không ngừng cố gắng, tiếp tục đánh hạ mục tiêu tiếp theo...” Ngửa đầu uống cạn chén rượu. Không khí rất là náo nhiệt, dù sao cũng là vất vả suốt mấy tháng mới có thể có đạt được thành quả này, lúc mới làm mấy lần còn sợ hạng mục sẽ chết yểu, hiện tại rốt cục hoàn thành mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Ai ai, một ly là được rồi, các người mỗi người một ly chúc anh ấy, làm sao mà chịu được?” Đan Hiểu Uyển khẽ cười ngăn cản Chung Khánh Hoa tiếp tục rót rượu cho anh. Cô cũng biết mọi người hôm nay rất cao hứng, nhưng Dương Miển tuần trước mới phải đi bệnh viện, cơ thể còn chưa bình phục, làm sao chịu được hết ly này đến ly khác chứ.

“A, phò mã còn chưa có vào cửa, công chúa đã bắt đầu quản lý rồi sao? Không được, không được, hôm nay dù thế nào đi nữa cũng phải khôi phục quyền hành, nếu không về sao làm sao lấy lại được a? hahaha...” Chung Khánh Hoa ỷ vào chao mình là người nhà Đan gia, trước giờ vẫn không coi Dương Miển ra gì, hôm nay uống say lại nói như vậy, mọi người nghe được đều hết sức ngạc nhiên, Đan Hiểu Uyển sắc mặt ngưng lại một chút, lơ đãng quét mắt về phía Chung Khánh Hoa, không khí thay đổi như một phản ứng hoá học.

Dương Miển cũng thoáng nghe thấy, chính mình cầm lấy bình rượu nói, “Đúng đúng đúng, Chung quản lý nói đúng, tôi xin chịu phạt.” Tự rót tự uống 3 chén, Đan Hiểu Uyển bên cạnh nhìn anh, lộ ra vẻ mặt thưởng thức mỉm cười, tay vừa buông xuống lại nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo của anh, nhắc anh đừng cật khoẻ. Anh không để ý đến cô, tiếp tục rót tràn đầy một chén rượu, thản nhiên đùa cười nói: “Đây là chén cuối cùng hôm nay, uống xong chén này, tôi thật sự phải được khiêng về rồi...” Uống xong liền chậm rãi ngồi xuống, sắc mặt vừa thản nhiên giờ phút này đã đỏ ửng, ánh mắt quét về phía mọi người vẫn sắc nhọn như cũ, trong phòng tất cả mọi người có thể cảm nhận được ý cười của anh chứa sự nguy hiểm.

“Ha ha... Dương tổng quả nhiên tửu lượng tốt, hôm nay chung quản lý của chúng ta thật sự gặp đối thủ rồi...” Trợ lý của Dương Miển kiêm quản lý hạng mục Quách Hoành Chính vội vàng đi ra hoà giải, “Nghe nói Chung quản lý vốn là rượu để hành gia, đêm nay cũng không thể dễ dàng buông tha a.” Mọi người xung quanh đều ồn ào cổ vũ Chung quản lý thể hiện, không khí xấu hổ mới dần dần biến mất.

Quách Hoành Chính nhìn Dương Miển vẻ mặt bình tĩnh nhường mảy nhìn mọi người nhốn nháo, đi đến bên cạnh anh cúi người hỏi, “Đêm nay người của MRG ở tầng trên thiết yến, anh xem có đi lên chào hỏi hay không?” Ngữ khí trang trọng, tuy rằng hai công ty vốn có cạnh tranh với nhau, bây giờ MRG cũng đã im ắng rời khỏi hạng mục Đẳng Chí này, nhưng hai nhà cũng chưa có bắt đầu cạnh tranh thị trường thực sự, nếu thiết lập quan hệ tốt trước cũng không phải chuyện xấu. Dương Miển nhận khăn mặt được đưa qua,

xoa xoa tay đang định đứng lên, Đan Hiểu Uyển lại kéo tay anh, “Không thoải mái sao?” Khẽ cau mày, vừa rồi vẫn còn lạnh lùng nhìn mọi người giờ lại có phần lo lắng. Tay anh đặt trên vai cô, nghiêng người nói vào tai cô điều gì đó rồi đi. Cô nhìn theo thân ảnh của anh biến mất ở cửa, vừa rồi nghe được lời nói của anh, tươi cười mà không khỏi lộ ra lo lắng.

Đi dọc theo cầu thang thật dài đi lên, bên trong là một phòng hình bát giác, phía trên có tấm rèm hình nóc nhà rủ xuồng, ở giữa là một cái đèn lồng kiểu cổ, ánh đèn mờ nhạt chiếu tia sáng màu đỏ xuống sàn nhà, mang đầy phong cách cổ xưa, cả phòng 4 phía đều là cửa kính, có thể quan sát cả 360o phong cảnh xung quanh. Đêm nay yến hội của MRG thuần túy là tự phát, xung quang cái bàn gỗ lim hình bầu dục không khí có vẻ hơi lạnh so với buổi tiệc mừng thành công của Đan Trữ ở dưới, mặc dù cũng không có chút hực hắc đậm mùi thuốc súng cùng những người uống rượu đến hứng trí bùng bùng tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới biển, nhưng cũng không giống như lời Quách Hoàn Chính là “thiết yến”.

“Hai năm nay chất lượng của S&B thực sự đi xuống, xem này...” Từng Danh – chủ quản hạng mục của MRG khu vực Trung Hoa lắc đầu đẩy đĩa hương tiên phỉ nga can xứng lục quả táo bòn trước mặt ra, vẻ mặt thất vọng hạ dao nĩa.

“Công ty mẹ của bọn họ bên Pháp không phải đã hỗ trợ được rồi sao? Chắc chắn, Từng Doanh ơi là Từng Doanh, tin tức của người như thế nào mà lại kém nhạy bén vậy?” Khoa Thụy trêu chọc chê cười Từng Doanh, lại quay đầu nhìn nhìn Lý Tịch chưa hề động đến chút đồ ăn nào, “Sao vậy, đồ ăn này không hợp khẩu vị sao?” Những đồ ăn này là do Khoa Thụy đã đặc biệt mời đầu bếp mà trước đây có lần Lý Tịch lơ đãng nhắc tới đến làm, làm đúng theo phong cách Paris, lại nghĩ tới Hứa Tuấn Hằng nói mấy ngày hôm trước anh mới nằm viện, Khoa Thụy lo lắng không nhịn được mở miệng hỏi.

Lý Tịch ánh mắt đang phiêu du ở bờ sông, nơi ánh đèn nhuộm vàng mặt nước, sắc mặt thản nhiên, nhấp một ngụm rượu, cười cười giờ lên di động đang rung trong tay, nói câu: “Cáo lỗi.” Liền chậm rãi đứng dậy, thông thả chống gậy đi ra ngoài ban công, mấy người đang ngồi nhìn dáng đi có phần cứng ngắc của anh mà lo lắng, nhưng khoẻ mắt tươi cười vui vẻ lại khiến mọi người không hiểu ra sao, chỉ có thể khẳng định là tâm trạng của anh hôm nay rất tốt.

Đột nhiên bên ngoài có người gõ cửa, nhân viên phục vụ mở cửa phòng từ bên ngoài, Hứa Tuấn Hằng chưa thấy người đã thấy tiếng, “Đêm nay Dương đồng không trốn được rồi, haha...” Anh ta dẫn Dương Miển đi vào bên trong giới thiệu với mọi người, Dương Miển một bên khách khí cùng những người chưa từng gặp mặt ở MRG bắt tay chào hỏi, khoẻ mặt lại hướng về phía ban công nhìn Lý Tịch đang chống gậy tựa vào lan can. Anh vốn vẫn băn khoăn không hiểu thiếu gia này rốt cuộc có 3 đầu 6 tay như thế nào mà không thể không quan hệ, nếu bối cảnh giống nhau thì dựa vào cái gì để lấy thú tính úp voi?

Đợi cho Lý Tịch nói chuyện điện thoại xong, những người cùng bàn đã bắt đầu tán gẫu, tuy rằng đều chỉ là chuồn chuồn lướt nước vui đùa bàn chuyện Thái Cực nhưng đã có vẻ thoải mái tự nhiên. Thương trường là như vậy, hôm nay lần đầu gặp mặt bắt tay, ngày mai gặp lại biết đâu lại trở thành tri kỷ tâm đầu ý hợp khi hoạn nạn, chỉ cần không xung đột lợi ích, ai nấy đều là huynh đệ.

Hứa Tuấn Hằng nhìn Lý Tịch tiến vào liền đứng lên hướng về phía anh giới thiệu nói: “Đây là CEO của Đan trữ quốc tế, Dương tổng.”

Dương Miển nhìn anh đứng cạnh cửa thủy tinh không có ý định đi vào, ánh mắt đảo qua chân cùng gậy chống của anh, đành phải đi lên trước, vươn tay, cười thẳng tắp nhìn vào mắt Lý Tịch, “Xin chào, tôi là Dương Miển.” Lý Tịch cũng vươn tay, lần này không giống lần trước bắt tay với Đan Hiểu Uyển vừa chạm vào đã rút ra, mà là thực chính thức bắt tay, thể hiện sự tôn trọng đối phương, đây là phong cách nhất quán của anh.

“Đồng sự bên Mỹ vẫn thường nhắc tới đại danh của Tịch thiếu, hôm nay mới vinh dự gặp mặt, thật sự là nghe danh không bằng diện kiến a.” Xưng hô Lý đồng có vẻ quá trình trọng, có lẽ không thích hợp trong trường hợp này.

“Anh quá lời rồi, gọi tôi là Martin được rồi.” Anh thản nhiên trả lời, không tránh ánh mắt nhìn thẳng của Dương Miển. “Tôi còn chưa kịp chúc mừng Đan Trữ đoạt được hạng mục lớn. Quảng trường Đảng Chí rất có tiềm lực, Dương tổng thực sự là có tầm nhìn.”

“Thị trường Trung Quốc có nhiều khác biệt với nước ngoài, Đan Trữ mới bắt đầu khởi nghiệp ở trong nước, rất nhiều điểm còn cần học tập kinh nghiệm của MRG.”

“Ha ha, hai vị cũng đừng khách khí, khách khí như vậy chúng ta đều bị hoàng phổ giang phong cấp lượng phạm.” Hứa Tuấn Hằng cười giảm bớt không khí mất tự nhiên.

“Vừa rồi ở cửa nghe thấy Khoa Thụy nói đồ ăn không hợp khẩu vị, xem ra nhà hàng này càng ngày càng kỳ cục rồi.” Dương Miễn chợt lên tiếng. Vừa rồi quản lý cùng Dương Miễn đi lên về mặt thật có lỗi hỏi, “Thật sự có lỗi, xin hỏi là ngài khẩu vị không hợp hay là thức ăn có vấn đề, cho phép chúng tôi yêu cầu đầu bếp nấu lại được ko?” Người ở đây, ai cũng không thể đắc tội. Nhưng bao năm ở đây cũng hiểu rõ ràng, có đôi khi khách hàng chỉ vì tâm tình không tốt cũng đi trách cứ, hiện tại chỉ có thể tự cầu phúc cho mình.

Khoa Thụy về mặt vô tội nói, “Vậy anh hỏi Martin xem rốt cuộc chỗ nào không ổn?” Dương Miễn vừa rồi ra uy khiến người ta cũng không dám động chạm, xem ra có vẻ không giống nhân vật bình thường.

Lý Tịch khoát tay cho quản lý ra ngoài, “Chỉ là việc nhỏ thôi, sao lại làm hỏng tâm tình tốt đẹp của mọi người chứ. Đồ ăn ngon, chỉ có điều ăn nhiều quá nên có phần chán ngấy, hơn nữa còn chưa tới giờ ăn, cũng không cần phải quan tâm quá đâu, mọi người cứ tự nhiên thưởng thức.” Nói vòng vo một hồi, thực ra chỉ là dùng cách uyển chuyển để nói cho Dương Miễn cái chướng mắt gì gì đó, thực ra anh không cần.

Hứa Tuấn Hằng không nghĩ lại làm căng thẳng thêm, ha ha cười nhìn Lý Tịch nói, “Lý nhị gần đây đổi khẩu vị, giống gia gia của ta thích ăn tiểu mễ cháo thôi...”

Vài người nhìn mắt nhìn mũi thấy tình thế như vậy cũng pha trò. Khoa Thụy cười hỏi, “Tiểu mễ cháo gì cơ? Tuấn Hằng, chuyện này không thể không kể được.”

“Là do Dung cô nương nửa đêm quần áo cũng không kịp thay đến bệnh viện đưa cháo cho Tịch thiếu, haha...” Liếc mắt thấy Lý Tịch không có nửa điểm để ý, biểu tình nhàn nhạt, mới nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi, “Lý nhị đêm đó thật là có diễm phúc lớn a.” Đáng thương cho anh ta, một lòng đi đón Lý Tịch xuất viện, không ngờ lại nhận được ánh mắt hình viên đạn đẹp đường hồi phủ.

Đoàn người ồn ào hỏi Hứa Tuấn Hằng chuyện của “Dung cô nương” cùng Lý Tịch, nhất thời sống động muốn nhảy lên.

Dương Miễn sau khi nghe được lại ngẩn người, nhớ tới đêm đó Dung Ý ăn mặc tùy tiện cầm cặp lồng xuất hiện ở bệnh viện, Hiếu Uyển đi xuống mua nước sau khi trở về cũng nhắc tới ở dưới lầu gặp bọn họ, lại nhìn thoáng qua Lý Tịch vừa không phủ nhận cũng không thừa nhận, vẻ mặt không sao cả, cho bọn họ tùy tiện hồ nháo biểu tình. Chỉ cảm thấy vừa rồi rượu uống xong hiện tại bắt đầu bừng lên, trong ngực như có lửa đốt khó chịu, tay phải dần dần dùng sức nắm chặt lại, trên mặt biểu tình lại vẫn bình tĩnh như thường.

Người bên ngoài không chú ý tới không có nghĩa là Lý Tịch không thấy, cảm xúc biến hóa của Dương Miễn đều nằm trong ánh mắt anh, khẽ cười nói, “Cháo có cái gì không tốt? Cảm giác cũng không tệ lắm!” Cháo vàng ươm, sau khi trở về mở ra, mặt trên đã kết một tầng da cháo, thể nhưng lại luyến tiếc phá bỏ, lẳng lặng nhìn một hồi lâu mới múc một thìa đưa vào miệng, vị ngọt nhẹ, cháo nhuyễn mà thơm. Đối với người chưa từng trải qua khoảnh khắc mơ màng màng tìm đập thành thịch thời niên thiếu như anh, nhớ tới lúc ở trong bệnh viện nàng cúi đầu nhỏ giọng nói “Bổ huyết dưỡng khí”, xuống xe rồi lại bỗng nhiên chui vào dạn “Nhớ hâm nóng lại mới ăn”, nhịn không được gọi lên khoe miệng, thật lâu không thể bình phục.

“Ai, Martin cậu cũng thực không có suy nghĩ, Dung muội muội này tất cả mọi người còn chưa được biết đâu! Giấu giếm thể này cũng không giống tác phong của cậu a! Khi nào thì đem tuyệt thể giai nhân ra cho bạn hữu nhìn một cái...”

“Bây giờ Tịch thiếu bắt đầu thấy chướng mắt với những cô nàng phấn son tầm thường rồi, không nghe thấy vừa rồi bảo “Đồ ăn ngon ăn lâu cũng ngấy” sao, haha...”

Mọi người lại rộ lên một tràng cười vui vẻ, Dương Miễn nắm chặt tay rồi lại buông ra, lại nắm chặt, lại buông ra, trong lòng có cảm giác hận không thể đập tắt đi, chỉ có biểu tình trên mặt vẫn nhàn nhạt, ánh mắt lại có một tia lạnh như băng.

Lý Tịch cũng không thèm để ý, cúi đầu nhìn đồng hồ, ra dấu bảo người phục vụ mang áo khoác lại, một bên nói với bọn họ, “Tôi đi trước, mọi người cứ tiếp tục.” Vài người biết đêm nay anh có hẹn nên không giữ

lại, chỉ có Hứa Tuấn Hằng cùng Khoa Thủy đứng lên đưa anh xuống lầu, Dương Miển khách khí nói dưới lầu còn có bữa tiệc, lần sau có cơ hội xin được thiết yến linh giáo, rồi cũng đi luôn.

Xuống lầu, Lý Tịch bảo hai người đi tiễn quay lại, anh cùng Dương Miển đi đến cuối hành lang lại nhìn thấy Đan Hiểu Uyển. Cô đi về phía trước biểu tình thoáng ngưng ở Dương Miển, “Đêm nay nhà hàng này tụ tập thật nhiều nhân vật tầm cỡ trong giới PE quốc nội, vừa rồi ở cửa chính gặp phó tổng giám đốc James của Tiêu thị, không ngờ còn có Tịch thiếu ở trong này.” Cô mỉm cười nói với hai người.

“Tiêu thị lấy được Nhã Đạt, Đan Trữ cũng đã có được quảng trường Đằng Chí, Đan tiểu thư khiêm tốn quá rồi.” Lý Tịch không chút để ý đáp lại Đan Hiểu Uyển.

Nàng nhìn thoáng qua Dương Miển vẫn không hề mở miệng, như là bỗng nhiên nhớ lại điều gì, “Tuần trước chúng ta gặp Dung Ý nửa đêm đến bệnh viện thăm bằng hữu, hoá ra lại chính là Tịch thiếu đây.” Ý tại ngôn ngoại, hai chữ bằng hữu kia thật là trọng điểm, người bên ngoài nghe xong không khỏi có điểm mơ màng. Ánh mắt Dương Miển cũng không di chuyển, chỉ cười cười dễ dàng, “Anh đưa Tịch thiếu xuống lầu, em vào trước chờ anh.” Đan Hiểu Uyển vốn chỉ nghe nói nhẹ, không ưa nói nặng, nghe anh bảo vậy cũng không thể làm mất mặt anh trước mặt Lý Tịch, cho dù trong lòng âm ức cũng chỉ văng một tiếng đáp lại.

Chăm chú nhìn đường đi, Dương Miển phảng phất lơ đãng nói, “Trước đây không biết Dung Ý còn quen biết với Tịch thiếu.” Lý Tịch chuyên tâm bước đi, giờ phút này đợi Dương Miển mở miệng mới cười cười nói, “Bằng hữu”. Ngữ khí không rõ ràng, biểu tình ái muội làm cho Dương Miển kia thân thể cứng đờ, càng cảm thấy trong ngực nóng bỏng, nhưng vẫn cười cười nói, “Có lẽ cũng không phải bằng hữu bình thường, nửa đêm còn đem cháo đến bệnh viện nữa...” Lơ đãng nói ra nhưng lại có một tia đau đớn trong giọng nói, một cảm giác đau đớn không thể gọi tên xâm chiếm toàn thân.

“Quan hệ cũng không tệ lắm.” Lý Tịch không muốn tiếp tục câu chuyện, trong lòng lại nghĩ tới cái gì bỗng nhiên vòng vo, giọng nói có vẻ dạt dào đặc ý cùng sức mạnh, như nhắc nhở chính mình phải quan sát con mồi mà ứng biến.

“Quan hệ gì cơ?” Giọng địa phương phía Bắc, gió nhẹ thổi qua mặt nhưng không làm anh ta thoải mái đi, trong lòng áp lực càng bành trướng, giờ phút này ngữ khí lại có điểm bức nhân.

“Anh hi vọng là quan hệ gì?” Lý Tịch buồn cười nghiêng mặt, ánh đèn dừng lại trong ánh mắt tà mị của anh, đôi mắt màu hổ phách ẩn ẩn lộ lộ tia khiêu khích. Cũng không dừng lại nửa bước, hướng về phía cửa xe mà tài xế đã mở ra chờ.

“Cô ấy không phải là dạng nữ nhân có quan hệ nhập nhằng, chỉ thích hợp để làm bằng hữu mà thôi.” Ngữ khí của anh thật lạnh, lại như có như không một hàm ý khác.

“Xem ra Dương tổng rất quen thuộc với cô ấy. Chỉ có điều dù có phải là “bằng hữu” hay không, cô ấy đã nói “đều quên hết”.” Nói xong không chờ Dương Miển trả lời, anh liền lên xe.

Dương Miển nhìn xe anh đi xa, trong lòng quanh quẩn câu nói vừa rồi “Đều quên hết”. Nhìn dòng xe cuộn cuộn biến mất nơi cuối đường, chút ánh sáng trong mắt chợt biến mất, ngẩng đầu nhìn ánh sáng đèn nhấp nháy, anh nhớ tới hồi cấp 3 đi muộn giờ tự học, dưới ánh đèn trường học, nàng bày trò làm anh ngồi xổm xuống, vui cười đánh mắt quanh quẩn ở không gian yên tĩnh, trong trí nhớ liệu có phải bởi vì “đã quên hết” mà trở thành thước phim trong góc tối ố vàng theo thời gian, không bao giờ có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Đêm khuya, cả không gian tĩnh mịch.

Trong thư phòng chỉ còn ngọn đèn bàn chói mắt, gạt tàn bên cạnh đã đầy quá nửa, làn khói mỏng manh bay lên, nhẹ nhẹ giã dựa, lan ra rồi biến mất.

Cô đứng cạnh cửa nhìn anh, chỉ mặc một bộ nội y ren mỏng lộ rõ đường cong đầy đặn. Đi vào ngò trong lòng anh, anh cũng không động đây, chỉ đỡ cô ngồi xuống, “Ba ba nói chuyện phóng thích Dương thúc thúc phải hoãn lại, gần đây N thị lại có mấy vụ án lớn, mọi người đều cảm thấy bất an...Hay là, chúng ta đính hôn trước...” Địa phương cũng có quy củ của địa phương, ở trên quan hệ lại nhiều, cũng cần phải có người bên dưới phối hợp mới có thể xong việc, nắm đó chuyện của Dương thúc thúc cũng không nhỏ, liên lụy đến bao nhiêu người. Cô cũng không muốn ép buộc anh, nhưng mỗi ngày đều sợ anh còn nhớ tới mà dấy dục

với Dung Ý, cho dù là ảnh chụp hồi học đại học cô cũng không muốn anh xem... Xoay người ôm chặt lấy anh, nghe được tiếng tim anh đập trong lồng ngực, nhưng lại không thể chạm tới đáy lòng anh.

Anh không lên tiếng, chỉ để yên cho cô ôm, thật lâu sau mới nhẹ nhàng “Ân” một tiếng. Chết lặng hôn cô, cắn xé từng điểm một, không buông tha chút nào... Còn cảm thấy trong lòng trống rỗng, đã từng nghĩ dùng sinh mệnh để gánh vác gì đó, cuối cùng cũng chỉ là hai bàn tay trắng.

Dền tắt, khói tan, tâm cũng thành tro bụi.

24. Chương 24

Cả người chỉ có một cảm giác, mệt, mệt, mệt, trong đầu ong ong như có 1 chuỗi âm thanh liên tiếp dội vào không chịu ngừng lại, loại âm thanh giống như tiếng máy khoan điện sục sạo khắp đầu óc nàng đến tê dại, hoặc là giống như tiếng muỗi vo ve không ngừng trong tai... “Leng keng... leng keng...” Chuông cửa chọt vang lên không ngừng, nàng tưởng mình đang nằm ở trên giường, vài phút sau mới xoay mình đứng dậy, không ngờ cả người ngã xuống đất, khuỷu tay va mạnh vào bàn, đau đến choáng váng đầu óc khiến nàng mở bừng mắt ra, một bên xuyết xoa hít vào, một bên xoa xoa khuỷu tay đang chết lặng. Ngoài ban công vẫn còn chút ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, điều hoà không bật, chỉ có một cái quạt nhỏ nhỏ ở cạnh sofa, phát ra tiếng “ong ong”. Nàng lau mồ hôi trên trán, nhìn xung quanh, đã gần 6h rồi.

Chuông cửa vẫn kiên trì vang lên, nàng ngay cả dép lên cũng chưa kịp đi vào, đi chân đất vòng qua một đám túi giấy, vẫn mơ mơ màng màng thông thả đi tới cửa, mở cửa gỗ rồi đến cửa sắt, ngay cả đầu cũng chưa kịp ngẩng lên đã lên tiếng hỏi, “Ai a?”

Ngoài cửa Lý Tịch tay trái chống gậy, tay phải tựa vào tường, còn đang thở phì phò, trời nóng thế này leo lên đến tầng 7 đã mướt mồ hôi, tim đập liên hồi, lúc này ánh mắt đang nhìn từ trên nhìn xuống, ánh mắt quan sát từ đầu đến chân Dung Ý mắt nhắm mắt mở vừa kéo cửa sắt ra, vốn là miệng lưỡi đang khô khốc, giờ phút này lại càng thêm khô cháy từ yết hầu lan xuống khắp cơ thể.

“Anh đến đây làm gì?” Thấy người trước mặt yên lặng nhìn mình chằm chằm, khoé miệng Lý Tịch dần dần cong lên, nàng nghĩ hoặc theo ánh mắt của anh cúi đầu nhìn xuống. Mắt bỗng nhiên mở to hết cỡ, dùng phản ứng nhanh nhất xoay người đóng cửa lại. “Oành” một tiếng, nàng tựa lưng vào cửa, cơ hồ mỗi lỗ chân lông trên người đều có thể cảm giác được tiếng đập điên cuồng của trái tim, đầu óc rối tinh rối mù đến trống rỗng. Vừa rồi nàng mặc quần bò với một cái áo hoa cổ trễ cùng Cổ Duyệt đi dạo phố, lúc về nhà đã mệt phờ người nằm ở ghế sofa ngủ thiếp đi, ngay cả chính mình cũng không biết đã cởi quần cùng bra từ lúc nào. Cúi đầu nhìn lại chính mình, áo cổ khoét sâu vốn đã vô cùng gợi cảm, nay lại trễ xuống khiến cho nụ hoa thấp thoáng như ẩn như hiện... Xuống chút nữa, vạt áo chỉ che được đến ngang đùi... Khó trách vừa rồi sao quạt thổi tới lại cảm giác mát mẻ vậy, lại nhớ tới cảnh anh vừa rồi khoé miệng cong lên không giấu được ý cười...

Nàng hai tay ôm đầu nhe răng nhếch miệng vẽ mặt hời hợt vào đầu bút tai như gà mắc tóc, thầm nghĩ thà nhảy từ tầng 7 này xuống đất cho xong... Làm sao có thể mất mặt đến như vậy? Nhắm mắt lại khóc không ra nước mắt, trong lòng chỉ có thể tự sỉ vả mình. Trước mặt người khác phải mà xuất hiện với bộ dáng như thế này, dù là ai cũng xấu hổ đến chết mất.

15 phút sau, Dung Ý đã thay quần soóc cùng áo pull, mặt không đỏ, tâm không run bước ra mở cửa, lạnh lùng nhìn lướt qua Lý Tịch sắc mặt đã bình tĩnh nhưng mắt vẫn tràn đầy ý cười. “Xin hỏi ngài có việc gì ạ?” Ngữ khí cứng nhắc nhưng vẫn mở cửa cho anh vào nhà.

“Hôm nay chưa ăn tối, đến đây để kiểm bữa cơm!” Anh cúi đầu nhìn mặt nàng, cười vô tâm không phé, nhìn mặt nàng biểu tình rõ ràng “tin anh mới là lạ”, lại nói thêm, “Thật mà, vừa từ công ty tới đây đây!” Ánh mắt rất có vẻ chân thành tha thiết.

“Chẳng lẽ tôi lại còn có nghĩa vụ an ủi anh lúc tịch mịch tâm linh kiêm luôn cả chăm sóc bữa ăn của anh sao?” Nàng kéo kéo khoé miệng, mắt lộ ra ánh nhìn đe dọa. Công ty anh ta cùng nhà của nàng một cái

phía đông, một cái hướng tây, thiếu chút nữa thì cách xa cả vạn dặm, mò mẫm đến cũng phải tìm lý do hợp lý chứ, chẳng lẽ nàng thật sự là đệ tử muội muội theo sau hầu hạ anh ta thật sao?

“Ai, đó là do tay nghề của em thật sự rất tuyệt a! Bao nhiêu đầu bếp nhà hàng cao cấp còn ngóng trông tôi đến mà tôi còn không có quan tâm đâu.” Anh vẽ mặt tươi cười ra sức nịnh nọt nàng, vừa rồi đi lên cầu thang thực sự là vận động mạnh, chân trái có phần mỏi, anh khẽ tựa đùi phải vào cạnh tủ giày bên tường.

Thật là, nàng không thêm lời hắt, trong lòng tức giận khinh bỉ cùng quả trách, lại thấy anh run rẩy đứng ở kia, mồ hôi ướt đầm lưng áo dính cả vào người, lại nghĩ tới vừa rồi lúc mở cửa thấy anh sắc mặt tái nhợt chống tay vào tường thở hổn hển, cũng không đành lòng tiếp tục đòi co, xoay người đi trước tiến vào phòng khác, “Lại đây ngồi đi!”

Phòng ở tuy nhỏ nhưng bố trí rất đặc biệt, nhìn rất có phong cách tuy rằng có vẻ hơi cũ kỹ, anh thật cẩn thận tránh đám túi to túi nhỏ la liệt trên mặt đất để đi vào chỗ ghế ngồi, liếc mắt nhìn hiệu trên một cái túi lớn, cười trừ chọc: “A, như thế này thật đúng là cuộc sống mới a.”

Nàng vốn định nhân lúc anh chưa ngồi xuống bảo anh thay giày, nhưng nghĩ 1 lúc lại thôi, nhìn theo ánh mắt anh đến cái túi to kia, thầm than một lần sơ sẩy thành hận ngàn thu, cười lạnh tự giễu nói thầm, “Người ta cuộc sống mới là từ nông nô xoay người thành ông chủ, còn cuộc sống mới của tôi là xoay người biến thành tạp nô.” Hôm nay Cổ Duyệt từ sáng sớm đã đánh thức giấc mộng đẹp của nàng, lái xe đưa nàng đến thẳng Nam Kinh, vừa nói phải thực kiểm chế xong lúc sau đã tràn đầy nhiệt huyết chiến đấu tới cùng. Dung Ý trước giờ đối với việc đi dạo phố mua sắm vẫn không có hứng thú, nhưng cũng không phải là không có chút quan tâm đến quần áo đẹp. Không phải phụ nữ ai sinh ra cũng điên cuồng mua sắm, nhưng ai cũng có tâm lý ái mộ hư vinh, có ai là không thích làm đẹp đâu? Cho dù là mèo khen mèo dài đuôi cũng không thể chối bỏ mong muốn tự đáy lòng.

Lúc ở trong cửa hàng CK, nàng nhìn thấy chiếc túi da trâu màu đen kia lập tức thấy thích, vừa muốn mua nhưng lại vừa do dự, cuối cùng dưới sự dụ dỗ ngon ngọt của Cổ Duyệt, rốt cục nàng cũng lấy dũng khí rút hầu bao trả bốn ngàn cho nó. Tiếp theo càng không thể vãn hồi, thử hết váy ngắn đến quần bò, lúc quét thẻ ánh mắt cũng không run một chút nào, cuối cùng mang theo túi to túi nhỏ hùng dũng hiên ngang đi ra ngoài. Sau lại ở H&M chọn váy đầm, cũng hơn một ngàn nữa, đến Cổ Duyệt cũng phải kinh ngạc kêu lên, “Dung Ý, rốt cuộc mình tin là cậu đã nghĩ thông suốt.” Dung Ý trừng mắt gật gật đầu, lại đi thẳng đến khu vực bán mỹ phẩm lại mua thêm đồ trang điểm cùng nước hoa.

Bây giờ nghĩ đến hoá đơn tín dụng cuối tháng nàng lại bàng hoàng, đây là lần đầu tiên trong đời nàng tiêu nhiều tiền đến thế cho vẻ bề ngoài, cảm giác đau lòng song vẫn sáng khoái. Bởi vì tin tưởng chắc chắn rằng có thể buông gánh nặng nên cũng không so đo gì nữa.

Lý Tịch liếc mắt ngắm nàng hết nhíu mày cắn môi biểu tình vừa yêu vừa hận, thật là khác nhau một trời một vực với lúc nàng vẽ mặt nghiêm túc mắng anh “Chu môn rượu thịt thối, lộ có đông chết cốt”, không biết là thật hay giả, nhưng lại thích nhìn những biểu tình như vậy của nàng. Lơ đãng nhìn đến bức ảnh trên bàn trà, ánh mắt dừng lại, cầm lên xem, trên đó có ghi chú “Thanh hoa viên”, một nam nhân đội mũ thạc sĩ đứng thẳng băng cười “Đừng Tỉnh Bân, 36 tuổi, người Thanh Đảo, thạc sĩ điện tử của đại học Thanh Hoa, hiện đang làm việc ở phòng thí nghiệm Á Châu...” Anh càng xem càng cảm thấy buồn cười, giống như phát hiện ra chuyện gì thú vị quay đầu sang nhìn nàng, “Em đi xem mắt thật à?”

Nàng miễn cưỡng dựa vào lưng ghế dựa, không chút để ý thì thào tự nói, “Điều kiện rất tốt, ngoại hình cũng tạm được...”

“Trước đây chẳng phải em bảo tôi giới thiệu cho em vài người giàu có sao? Tự nhiên lại thay đổi sở thích à?”

“Tại anh không biết, hiện tại đang ưa chuộng kinh tế áp dụng nam nhân.”

“Kinh tế áp dụng nam nhân là gì?”

“Tính cách ôn hoà, có khả năng trả tiền thuê nhà, tiền lương không phải đưa cho cha mẹ, không hút thuốc lá, không rượu chè cờ bạc... Xét về khía cạnh nhu cầu vật chất, năng lực phẩm chất, tìm hiểu thêm về cuộc sống tình cảm, “Kinh tế áp dụng nam nhân” đều có ưu thế. Bọn họ là những người hiểu thảo, quan tâm đến gia đình, có tiềm năng trở thành người chồng tốt, người cha tốt, hoàn toàn xứng đáng được đánh giá là

“đầy tiềm lực”...” Nàng hứng thú giảng giải một tràng, vẻ mặt vô cùng kiên định, giống như hi vọng người đó hiện ra ngay trước mặt vậy.

“Tôi đây cũng có thể coi là điển hình của kinh tế áp dụng nam nhân a!” Cùng kẻ khác thân cận không bằng ở lại bên ta đâu, anh cười, ánh mắt hết sức đẹp đẽ.

“Anh và người ta khác nhau một trời một vực, tôi đây không với tới được.” Anh chính là dạng kim quy tế điển hình mà nàng chỉ dám kính nhi viễn chi (đứng từ xa mà nhìn) thôi. Nàng vô phúc không dám hưởng lộc a. Không đợi xem Lý Tịch kia đang định nói điều gì, nàng đứng lên đi vào bếp, vừa đi vừa tức giận nói thầm, “, Âm thanh báo trước mình, người này cũng không bảo tham sí bụng, vì còn tạp trái, hôm nay bắt đầu chỉ ăn chay...” Chỉ để lại Lý Tịch vẻ mặt nghi hoặc nhìn chằm chằm vào bức ảnh, trong đầu không ngừng thắc mắc “một trời một vực” là sao? ...

Trong nhà hàng Hoài Hải bên đường, nhìn dòng người đến rồi đi qua khung cửa sổ thủy tinh sát đất, hết giáo viên lại đến học sinh, rồi cha mẹ đang lôi kéo đứa nhỏ đang giận dỗi về nhà, cả trai lẫn gái đủ loại sắc thái đi qua dưới ánh mặt trời. Dung Ý vẻ mặt đăm đăm không để ý đến chén cà phê đã lạnh ngắt, nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần.

Cổ Duyệt vừa vội vàng đến ngồi đối diện với nàng, lấy giọng vỗ về an ủi nàng, “Kiểu người như vậy kiểm trên đường cũng được một đồng, cậu đừng nản lòng, cố gắng nữa lên.”

“Được rồi, 1 lần cũng quá đủ rồi, còn có lần thứ 2 sao?”

“Sao lại thế được? Người ta phải thử biết bao nhiêu lần, thất bại bao nhiêu lần mới phát minh ra được đèn điện cậu có biết không? Cậu mới chỉ đi xem mặt không thành có một lần thôi mà.” Cổ Duyệt có vẻ kích động, giọng nói hơi to quá khiến người bàn bên cạnh quay sang nhìn nhìn hai nàng.

“Đừng ở chỗ này lớn tiếng ồn ào được không a?” Dung Ý trừng mắt lườm nàng, cứ nói thất bại là mẹ thành công, nàng cũng không phải không biết. Kỳ thật lần này xem mặt cũng không thể nói là thất bại, thậm chí là rất thành công. Nàng vốn không nghĩ đến việc xem mặt để tìm kiếm bạn trai, nhất thời nóng vội lại không muốn làm Cổ Duyệt thất vọng nên mới đi. Nhưng nàng không ngờ Đình Tĩnh Bân kia lại thật lòng đến thế, ở nhà hàng này nói câu nào cũng đều hỏi dụng ý của nàng.

“Dung tiểu thư khi nào thì muốn sinh con? Mẹ tôi tư tưởng có vẻ bảo thủ, lúc nào cũng muốn sớm có con có cháu sớm, cho nên vẫn là càng nhanh càng tốt...” “Bây giờ nhà tôi đang ở có 2 phòng lớn 3 buồng nhỏ, tuy rằng không phải biệt thự rộng lớn nhưng không gian cũng thoải mái. Tôi nghĩ sau khi cưới có thể đưa ba mẹ đến ở cùng, tiện thể chăm sóc con cái họ luôn...” “Tiệc cưới vẫn phải tổ chức ở hai nơi, bởi vì họ hàng phần lớn đều ở Thanh Đảo nên đến đây để mừng đám cưới thật là khó khăn. Mà người nhà cùng bạn bè của em có đông không? Nếu có thì chúng ta cũng có thể về quê của em tổ chức nữa. Đương nhiên ở Thượng Hải này thì không thể không có rồi, dù sao đồng nghiệp cùng cấp trên đều ở đây, kết hôn mà không mời bọn họ thì không được rồi...” Anh chàng mặc áo sơ mi trắng, không thắt cà vạt, cổ áo không cài, lải nhải cùng nàng hết chuyện kết hôn lại đến chuyện sinh con, thỉnh thoảng còn có chút khấn trương đưa tay đẩy gọng kính lên, độ dày của cái kính còn khiến nàng cảm thấy kinh ngạc.

“Đợi chút. Tiên sinh, hiện tại chúng ta mới gặp nhau lần đầu, nói đến chuyện kết hôn hay sinh con e là sớm quá!” Nàng rất cục nịnh không được đành cắt ngang anh ta.

“Không sớm đâu, tôi năm nay 36 tuổi rồi, bình thường ở phòng thì nghiệm cũng có ít cơ hội quen biết bạn gái. Nhưng giờ gặp Dung tiểu thư cảm thấy thật là vui vẻ, tôi và em cũng rất thích hợp.”

“Thích hợp cái gì?”

“Đương nhiên là kết hôn, nếu không thì đi xem mặt để làm gì? Tôi định ngày mai mời cha mẹ lại đây một chuyến để bàn việc kết hôn với em...”

...

Nhớ lại đến đó, Dung Ý lắc đầu nhìn lên trần nhà. Cổ Duyệt lại cười tủm tỉm xem tập ảnh cưới, “Hiện tại không phải mọi người thường né tránh việc kết hôn sao? Theo góc độ này mà nói thì anh chàng đó vẫn còn tốt chán.”

“Vấn đề không phải là né tránh, mà là mình bị lôi đi mất thôi.” Nàng cũng cầm lấy tập quảng cáo của công ty tổ chức đám cưới trên mặt bàn, “Cậu đi xem nhà thế nào rồi?”

“Đừng nhắc đến nữa, tối hôm qua thiếu chút nữa lại cãi nhau rồi. Những nhà xem ưng ý thì giá cả trên trời, còn giá thích hợp thì không thể nào nhìn nổi.”

“Cậu thật là chả được việc gì cả. Thế rốt cuộc không có nhà nào phù hợp sao? Cha mẹ hai bên chuẩn bị lên rồi, còn âm ỹ như vậy để làm gì chứ?”

“Đương nhiên là mình cũng có chỗ ưng ý, nhưng giá thì làm cho mình lạnh ngắt a, nhìn đi nhìn lại cả ngày cũng không biết làm sao.”

“Vậy thì kết hôn xong rồi tính đi, đợi giảm giá thì mua vậy.” Nàng nghĩ bụng, sao có thể nói mua là mua được ngay chứ!

“Nhưng Trần Vĩ lại không nghĩ thế, chưa mua dc thì chưa kết hôn. Anh ấy kiên quyết như thế rồi, mình chẳng có cách nào khác.” Cổ Duyệt nhíu mày đau khổ. Người ta chuẩn bị kết hôn thì vui vẻ, hạnh phúc, đằng này Cổ Duyệt nàng lại mặt xám mày tro giã dũa dưới đất, vì chuyện kết hôn mà sứt đầu mẻ trán không chừng. Như vậy thật đúng là tình trạng stress tiền hôn nhân mà.

Dung Ý nhìn mà thương xót, nhưng lại chẳng giúp được gì. “Cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, kiểu gì cũng có cách, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng thôi.”

Cổ Duyệt dùng sức thở dài, “Vợ chồng nghèo trăm sự phải lo a!” Nhìn đồng hồ rồi đứng lên nói, “Buổi chiều mình còn phải gặp khách hàng, cậu đem giúp mình đồng này về công ty, mình đi trước đây.” Cổ Duyệt cầm túi nhanh chóng biến mất, nhanh như gió. Lại xoay người nhìn cô ấy tiếc tiền không gọi taxi, thần sắc hoang mang rối loạn đi qua đường đến bến xe bus đợi. Nàng suy nghĩ, liệu chính mình có thể giống như Cổ Duyệt kia không, có một người để cùng nhau giải quyết những chuyện trọng đại trong cuộc sống? Hay là sau những tháng ngày vật lộn kiếm sống, sau những ngày vùi đầu vào công việc, đến lúc nhìn lại giống như Đứng Tĩnh Bân kia, vội vội vàng vàng tìm đại một người nào đó, củi gạo du muối tương dấm chua trà suốt đời đây?

Từ nhà hàng đi ra, nàng đứng ở bên đường, không thấy taxi đâu. Cúi đầu nhìn nhìn chính mình: Một thực nữ mặc đầm liền màu vàng cùng giày hở mũi, một tay xách túi da trâu hôm trước mới mua, một tay cầm tập quảng cáo của Cổ Duyệt, thật sự là không đủ can đảm để đi xe điện ngầm hay xe bus, dù sao cuộc hẹn với khách hàng chiều nay của nàng cũng vừa bị huỷ do khách hàng bận việc, về công ty cũng không có việc gì, nàng chậm rãi đi bộ về.

Cả đường chỉ có lác đác vài người đi, thực sự yên tĩnh, không có tiếng ô tô ầm ầm cũng tiếng người ồn ào càng làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng. Tiếng điện thoại chợt vang lên, nàng chặt vật mãi mới lôi được điện thoại ra.

“Uy .”

“Suốt mấy ngày cuối tuần không thấy bóng dáng em đâu, đi gặp mặt xong vui vẻ vậy cơ à?” Giọng điệu Lý Tịch có phần lỗ mãng, nửa giả nửa thật nhưng lại có một tia sốt ruột.

“Đúng vậy, cả đời này còn chưa từng có cuối tuần nào thú vị như vậy.”

Nghe giọng nàng hữu khí vô lực tự giễu, khoé miệng hơi hơi nhếch lên, “Em ở đâu?” Trong điện thoại truyền đến tiếng còi ô tô chói tai, anh cau mày hỏi.

“Đang đi dạo trên đường Hoài Hải.” Chiếc xe tải đi qua thổi tung mái tóc mà vì chuyện đi gặp mặt nàng đã trịnh trọng đi uốn xoắn, mái tóc gọn sóng màu nâu xinh đẹp khẽ bay trong gió.

“Em đứng chờ tôi ở ngã tư.” Nói xong liền cúp máy, nhíu mày, quay ngoắt đầu xe nhìn sang người bên cạnh nói lạnh lùng: “Xuống xe đi!”

“Cậu đừng có nói đùa chứ, Lý nhị, chỗ này nhà không có, quán xá thì không.” Hứa Tuấn Hằng bị bất ngờ không kịp phòng thủ, nghe lời nói của Lý Tịch chợt thất thần.

“Muốn tôi đưa cậu về sao?” Mặt anh hơi nghiêng về bên phải, ngữ khí bình tĩnh, ánh mắt ôn hoà vô hại.

Hứa Tuấn Hằng ngưng sắc, hít sâu một hơi, mặt dày cười cười, “Tôi gọi lái xe đến...”. Xuống xe, vẫy tay. Trong lòng ầm ục song lại cảm thấy kinh ngạc, cậu ta trước giờ không bao giờ lái xe đi đón phụ nữ, không chỉ có bọn hắn biết mà bất cứ cô gái nào bên người cậu ta cũng phải rõ ràng mà không dám đòi hỏi, nghe nói Lý Thâm cũng chưa từng được vinh hạnh đó. Hôm nay là mặt trời mọc từ phía tây sao? Sao lại tự mình đi đón thế không biết? Quay đầu cười cười, Dung cô nương này thật là hấp dẫn đó nha.

Dung Ý nhìn màn hình tối om, câu nói của anh “đứng chờ ở ngã tư” vẫn vang vang ở bên tai. Trong lòng nghi hoặc làm sao anh ta lại có thể không đầu không cuối nói một câu như thế nhỉ, nhưng xét cho cùng đi bộ một đoạn ngắn thôi mà chân nàng cũng bắt đầu đau rồi. Mặc kệ, dù sao anh ta nói đến chắc chắn là sẽ đến, vậy thì nàng sẽ chờ.

Cây ngô đồng cao lớn bốn mùa xanh mượt toả bóng mát rượi, những toà nhà cổ kính trên đường phố Thượng Hải cũ trông thật lãng mạn, kỳ thật nàng thấy thích nơi này. Phố xá đông đúc phồn hoa loá mắt, không thể so sánh với nơi này mỗi phiến đá, mỗi gốc cây đều mang trong mình lịch sử huy hoàng. Nàng đứng lâu hơi mỏi, bữa trưa lại chưa ăn gì, liền đi đến cửa hàng nhỏ bên đường mua sữa chua. Sữa chua thật mát, lạnh lạnh lướt qua yết hầu, trước cửa hàng có một phụ nữ ôm đứa trẻ ngủ say, chắc là bà bé cháu, thấy Dung Ý bèn tán gẫu cho vui.

“Cực cưng thật đáng yêu.” Nàng cúi đầu ngắm đứa bé ngủ say vẫn còn ngậm núm vú cao su, cái miệng nhỏ nhắn mút mút, thật muốn hôn một cái.

“Đúng vậy, được năm tháng rồi đấy. Cháu đợi người đến đón à?” Bà bác thật chân thành, ngẩng đầu lên, Dung Ý thấy bà không trang điểm, trên mặt có nhiều vết nám.

“Àn.”

“Bạn trai?”

“Dạ? Không phải ạ.” Nàng thấy lời bà bác có ý tứ, vội cúi đầu giải thích, bên tai lại nghe thấy thanh âm quen thuộc truyền tới từ bên kia đường, bà bác cũng ngẩng đầu nhìn sang. Nàng liếc mắt một cái, cái xe siêu cấp của anh ta không thể không khiến người ta chú ý.

“Cháu đi nhé!” Phía sau lại truyền đến giọng nói nhảy nhót của bà, “Bạn trai cháu thật giàu a, cổ mà giữ lấy!” Nàng xấu hổ cúi đầu, chạy thẳng đến chỗ xe của anh.

“Còn vì gặp mặt mà đi làm đẹp nữa sao?” Anh cười, trong mắt lại không có ý cười, khoé mắt thoáng qua lại thấy nàng cầm một xấp quảng cáo tổ chức hôn lễ, ánh mắt chợt lạnh đi, độ cong nơi khoé miệng vụt tắt. Ra đến đường chính anh liền nhấn ga, tăng tốc.

Vừa thắt dây an toàn xong, Dung Ý bị tăng tốc đột ngột làm ngã ngửa vào lưng ghế, tay phải bám chặt vào cửa xe, “Anh điên rồi, phía trước có cảnh sát giao thông đó.”

“Vừa gặp mặt lần đầu đã tính chuyện hôn lễ cùng mua nhà, thật đúng là thần tốc a.” Nói ra những lời này, chính bản thân anh cũng cảm thấy mười phần toan khỉ, nhưng lại không có cách nào ngăn cản trái tim trong nháy mắt thấy mấy thứ kia chợt co rút lại đau đớn.

“Yên tâm, tôi muốn kết hôn đầu tiên sẽ thông báo cho anh.” Nàng không chú ý tới vừa rồi trong nháy mắt lời của anh vị đắng chua ngắt trời, đáp lại lung tung.

“Cuối tuần gặp mặt vui vẻ vậy sao?” Nhanh đến thế nữa à? Ngữ khí của anh thoáng bình tĩnh lại, chỉ có điều trong lòng vẫn quay cuồng không thôi.

“Haha, vui vẻ.” Nàng cười gượng gạo, lại tức giận nói, “Đừng có nhắc tới việc xem mặt với tôi nữa, ai nhắc đến tôi không để yên đâu.”

“Xem ra chắc là có chuyện rồi đây.” Lòng anh dịu đi một chút, tốc độ xe cũng dần dần khôi phục trạng thái bình thường, hướng về phía tập quảng cáo của nàng, hỏi, “Đó là cái gì?”

“Cầm hộ bạn thôi. Tôi mà có tiền mua nhà, đến nằm mơ cũng bật dậy cười.” Nàng tỏ vẻ xem thường.

“Vậy em gả cho tôi, tôi sẽ để cho em mỗi đêm đều cười tỉnh.”

“Haha, đa tạ, tôi sợ vui quá hoá buồn thôi!” Nhìn nhìn quảng cáo, đầu óc chợt loé lên, “Đúng rồi, chắc chắc là anh có bạn làm về bất động sản đúng không? Giới thiệu cho tôi chỗ nào được đi.”

“Để làm gì? Muốn mua thật à?”

“Không phải là tôi, mà là bạn tôi chuẩn bị kết hôn, chỉ có điều tiền nong có hạn, đầu đầu muốn chết.” Nếu anh ta thực sự có bạn bè làm trong ngành có thể giới thiệu được những chỗ hợp lý, lại có thể được chiết khấu tốt nhất. Mỗi căn nhà phải qua bao nhiêu trung gian, mất bao nhiêu tiền hoa hồng chứ.

“Để tôi bảo trợ lý liên hệ với bạn của em.”

“Tốt quá, hi vọng được việc, thực may là có bạn bè như anh.” Nàng cảm thấy yên tâm, tương lai rộng mở rồi, lấy ra chai sữa chua lúc nãy, uống một hơi cạn sạch.

“Tôi giúp em chuyện lớn như thế, em cảm ơn tôi thế nào đây?” Vừa nhìn thấy sữa chua của nàng, anh bèn sinh kế.

“Như thế nào? Muốn tôi mời anh ăn cơm nữa sao, nói cho anh biết, tôi giờ đúng là sơn cùng thuỷ tận, hôm nay...” Nàng giơ cái chai lên. Đừng nói nàng thực sự không có tiền, cho dù nàng có tiền cũng không chịu nổi việc đãi anh a, tùy tiện vào nhà hàng mất mấy ngàn của nàng, cuối tháng nhìn hoá đơn chắc nàng nhảy xuống sông Hoàng Phố mất.

“Vẫn là em tiếc tiền sao?”

“Theo đạo lý thì người không tiếc tiền như anh nên mời tôi mới phải chứ.”

Anh không nói lời nào, tay phải rời vô lăng đưa xuống dịch chuyển đùi phải, lại chống tay điều chỉnh lại tư thế cho thoải mái hơn. Trong xe bởi vì anh bỗng nhiên im lặng mà trở nên áp lực bất thường, nàng nhìn đùi phải của anh nhưng lại có cảm giác đau lòng theo đáy lòng đi lên, bành trướng...

“Tôi còn phải về công ty.” Nàng đang im lặng bỗng nhiên mở miệng lại không thấy anh trả lời.

“Hay là tôi mời anh qua nhà tôi ăn cơm a! Coi như anh cứu tế người bần hàn đi!”

“Không có lối thoát đâu!” Anh không cười, sắc mặt bình thản, không chịu thoả hiệp lại làm cho nàng cảm thấy càng thêm đau lòng.

“Anh là người tốt! Là Lôi phong thúc thúc thời đại mới! Không, Lôi phong ca ca! Quan trọng nhất, anh chính là người ủng hộ chân chính của giai cấp vô sản – đồng chí Lý Tịch” Nàng đem bộ dáng của bạn học thời sinh viên lúc làm phát thanh viên thời kỳ quân chiến ra bắt chước, đầy nhịp điệu, hai tay nắm lại đầy ẩn tình đưa mắt nhìn Lý Tịch.

Anh nhin không được, bật cười “chi” một tiếng, nhìn thoáng qua bộ dáng kính nhi đến buồn nôn mà chính nàng cũng không chịu nổi, ý cười chiếm đầy ánh mắt.

25. Chương 25

“Đều là do cậu gây hoạ, đừng có ở đó mà cười mình chứ!” Ngồi trong quán café, Cổ Duyệt nhìn chằm chằm vào Dung Ý đang gục mặt xuống bàn, vui đầu ở cánh tay nhưng bả vai lại rung lên không ngừng, nhưng cảm giác như đã trút được tảng đá đè nặng trong lòng.

“Haha, mình đã nói rồi mà, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thắng mà, haha... Hơn nữa, không phải là mình đã giúp cậu sao?” Nàng uống một ngụm trà, trên mặt ý cười không giảm.

Ngày hôm qua, quản lý của công ty bất động sản Vũ Thiên tự mình lái xe đến đón Trần Vĩ cùng Cổ Duyệt đi xem nhà, hai người vốn đã thụ sủng nhược kinh (tự nhiên được đối xử tốt đâm ra lo sợ) lại không ngờ quản lý lại đưa bọn họ đến toà tháp siêu sang trọng dành cho đại gia, Trần Vĩ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nói bọn họ chỉ cần một căn nhà bình dân thôi. Quản lý còn chưa tin, khó xử nói, “Chính tổng giám

đốc đích thân dẫn dò tôi phải phục vụ hai vị chu đáo, còn có Thôi tiên sinh gọi điện đến đây xem xét, hai vị đừng làm khó cho tôi.”. Khiến cho hai vợ chồng rất xấu hổ, giải thích mãi quản lý mới hiểu được, cuối cùng giới thiệu cho bọn họ một căn nhà tháng sau mới bán. Nhìn phòng mẫu lại đi xem thực tế, tuy rằng nhà vẫn đang ở dạng phơi thô nhưng vị trí cũng như kiến trúc đều rất đẹp, thuận tiện giao thông, độ sâu vừa phải, mật độ dân cư cũng không quá đông, quan trọng nhất là giá cả thực vừa phải. Đến cuối cùng quyết định lấy còn được giảm đến 6%.

“Trần Vĩ hôm qua lúc ký tên vào hợp đồng còn cúi đầu bảo mình thử cầu vėjo xem có phải nằm mơ hay không?”

“Haha...” Dung Ý đến giờ mới cười không thể kìm chế nổi, “Vậy bạn Trần kia cuối cùng có bị cầu vėjo hay không a?”

“Dù sao công lao cũng là của cậu, không có kim quy tế của cậu thì làm sao mình lại được vinh hạnh ấy chứ? Cho nên, cũng là mình được nhờ phúc của cậu thôi.”

“Cậu đừng có nói đùa, người khác nghe được lại hiểu lầm, thực ra mình và anh ấy chỉ là bạn bè thôi.”

“Dung Ý, vẫn bảo cậu thông minh nhưng thật ra lại ngốc nghếch vậy. Người ta đối xử với cậu đến như thế, đến người mù không nhìn thấy cũng phải cảm nhận được chứ?”

“Chẳng qua cậu coi trọng anh ấy vì giàu có thôi, nếu anh ấy không có tiền, cậu có vui vẻ nhìn thấy anh ấy với mình thành đôi không?”

Cổ Duyệt sững sốt, nhớ tới chân của Lý Tịch kia, lại ngửi khí sâu xa nói, “Cậu chưa trải qua hoàn cảnh như mình nên chưa hiểu được, tiền không phải là thứ vô dụng đâu.” Thở dài, nhìn ánh mắt của nàng, “Tuổi không còn trẻ, nói đến chuyện tình yêu đều là viễn vông. Không phải là tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi, làm sao có thể chỉ suốt ngày mơ mộng trò chuyện yêu đương? Mình biết trong lòng cậu nghĩ gì, cũng biết là cậu chưa buông xuống được. Nhưng hãy dừng cảm đối mặt đi. Thừa lúc cảnh xuân tươi đẹp còn có nhiều tiền, hãy nhìn lại đi.” Nói một tràng dài, Cổ Duyệt thực sự trong lòng nhiều suy nghĩ, theo kế hoạch muốn kết hôn, đến lúc chuẩn bị hôn lễ mới phát hiện ra mình đang thực sự già đi. Kỳ thật nàng cũng không biết là Lý Tịch tốt đẹp như thế nào, chỉ muốn thức tỉnh Dung Ý ngốc nghếch kia, cứ để thời gian trôi đi lãng phí.

Nàng không ngờ Cổ Duyệt lại nói như vậy, sững sốt đáp lại, “Đừng nói chuyện như bà già thế chứ, thật là ghê tởm a. Dung cô nương ta đây mới chỉ như mười tám đôi mươi thôi.” Cười cười rồi cầm chén trà đứng dậy. Xuyên qua hành lang đi vào phòng khách, trong lòng bỗng nhiên hít thở không thông, cảm giác khó chịu. Nàng không phải không nghĩ đến chuyện bắt đầu một lần nữa, nhưng lại không thể nào bước ra khỏi vướng mắc trong lòng. Ngày đó dưới gốc cây dong đại thụ đã nghĩ rằng có thể vứt bỏ quá khứ để bắt đầu lại, nhưng không ngờ rằng bùn đất chỉ có thể che lấp được xấp xỉ ảnh chụp tươi cười sáng lạn như hoa kia, chứ không lẫn át được yêu thương cùng đau đớn đã thối rữa trong lòng theo năm tháng.

Trở lại chỗ ngồi, mở máy tính nhìn tài liệu, ánh mắt lại vô định, thế nên di động kêu vang cũng không hay biết, đến lúc đồng nghiệp ngồi bên cạnh lay lay mới khôi phục tinh thần, gương nở nụ cười.

“Alo, xin chào.”

Bên kia im lặng một lúc, sau đó mới chậm rãi lên tiếng, “Là anh.” Thanh âm trầm thấp mang theo vẻ mệt mỏi, giọng khàn khàn làm cho nàng muốn tìm kiếm nơi giọng nói này phát ra, trong đầu ong ong lập đi lập lại hình ảnh anh ở sân bóng hét to: “Tôi yêu Dung Ý.” Vang dội, trong suốt không chứa chút tạp chất. Nàng hết sức định thần mới đáp lại, “Nga, có việc gì sao?”

“Tôi nay có thể gặp mặt một lúc được không?” Giọng nói thật cẩn thận làm người ta đau lòng. Nàng không biết lấy lý do gì để từ chối, chỉ im lặng thật lâu, “Àn, ta...”

“Chỉ là đi uống cà phê thôi mà...”

Không còn cách nào khác coi nhẹ giọng nói có chút khẩn cầu của anh, “Tôi năm giờ tan sở.”

Ngọn đèn trong toilet thực sáng, không có ánh muối, hết thấy đều không thể che giấu. Nhìn chính mình trong gương khuôn mặt tái nhợt, lông mày nhăn lại, bộ dáng thê thảm, nàng lấy bộ đồ trang điểm trong túi xách

ra, tô thêm chút son màu hồng tươi, muốn làm cho ánh mắt có thêm chút thần sắc, lại lấy phấn mắt ra đánh màu khói làm đôi mắt thêm sâu, chải mascara, ánh mắt to tròn trở nên yêu mị mà thần bí tao nhã. Nhìn nhìn lại trong gương, chính mình từ bao giờ đã có thể đeo cái mặt nạ quyến rũ thế này... Nhìn khuôn mặt xa lạ trong gương chính nàng cũng cảm thấy kinh ngạc, tự đáy lòng lại tự khâm phục mình, cần phải như vậy. Nàng không còn là cô nữ sinh mặc váy hoa để tóc thẳng dài khuôn mặt phiếm hồng ngày xưa nữa, từ lâu đã không còn nữa rồi.

Còn chưa tới giờ tan làm, hôm nay nàng cũng nghỉ muộn hơn 1 chút, chỉ đi một đôi giày búp bê đế bằng. Lúc trên đường bắt xe, nàng thầm nghĩ mua túi xách đã lâu rồi nhưng vẫn luyến tiếc chưa mua giày. Một đôi giày gót cao 9cm mũi nhọn, tinh tế và sang trọng, mỗi lần đi qua cửa hàng nàng đều dừng lại nhìn ngắm, cảm thấy thật đẹp đẽ, nhãn hiệu cao cấp, nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có quyết tâm mua nó, nhưng hôm nay nàng cũng không kịp nghĩ gì cả, cũng chẳng chút phân vân liền đi thẳng vào. Nhân viên cửa hàng cúi xuống tự tay đi vào chân cho nàng, lúc đứng lên nhìn ánh đèn chiếu vào chân mình, đôi giày thanh mảnh gót cao nhọn lại càng tôn thêm đôi chân dài thẳng tắp của nàng, nàng không để ý đến nhân viên cửa hàng hết lời khen ngợi, chậm rãi nở nụ cười.

Cửa sổ thủy tinh sát đất nhìn thấu mặt đường lạnh lẽo bên ngoài, bầu trời tối đen, đèn đường đã bật sáng, đi xuyên qua hàng cây ngô đồng bên đường, cành lá đung đưa nhay nhót, cảm giác không chút ầm áp mà chỉ thấy trong trẻo nhưng lạnh lùng, con đường này thật yên tĩnh quá. Đoán chừng khoảng 7h, nàng cúi đầu nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm.

Nhân viên phục vụ đứng ở cửa chào nàng, “Chào tiểu thư, xin hỏi tiểu thư đi mấy người ạ?” Anh ngừng đầu, thấy nàng, vẫy tay, tay kia cầm thìa khuấy nhẹ tách cà phê, chất lỏng đen sẫm trước mặt tỏa hương thơm ngát nhưng lại làm người ta khó chịu. Nàng mặc đồ công sở nghiêm túc, ngay cả nụ cười cũng chỉ khe khẽ nhếch lên, thực nữ mà đậm mạc. Anh ra sức truy tìm dấu vết nụ cười của nàng trong quá khứ, cười rộ lên khoe cả hàm răng ngọc, nay trở thành máy móc xã giao rồi sao?

Lúc anh còn đang giật mình suy nghĩ, nàng đã đi tới chỗ ngồi, anh đứng lên kéo ghế ra cho nàng, nàng mỉm cười gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, mà người đằng sau bất chợt lại ngậy người. Nàng trở nên cao như vậy từ khi nào, trước giờ nàng chỉ cao hơn vai anh một chút, mỗi lần quay đầu hơi thở đều phả vào gáy của anh.

Không gọi đồ ăn, nàng chỉ dùng 1 tách cà phê, là cà phê đen. Ngẩng đầu nhìn anh có vẻ suy tư, nàng khẽ mỉm cười nói, “Thật ngại quá, vừa rồi trên đường hơi đông cho nên tới muộn.”

“Không sao, anh cũng vừa tới thôi.” Nhìn thấy nàng ánh mắt hồng tơ máu, thật lâu sau mới lên tiếng hỏi, “Công việc thế nào?”

“Rất tốt. Làm nhân viên kinh doanh đều như vậy cả, không theo đơn đặt hàng thì cũng phải đi gặp khách hàng.” Nàng cười, dường như chẳng có gì đáng để ý.

“Có mệt không?” Tâm đau đốn, nhưng chỉ có thể hỏi một câu như vậy, không lưu dấu vết.

“Quen rồi nên cũng tốt cả thôi.” Nàng vẫn mỉm cười, thả lỏng người tự tại, dù trong lòng vẫn gợn lên không bỏ xuống được.

Trong không khí nhẹ nhàng vang lên tiếng nhạc phiêu lãng, quán này không đông khách lắm, không khí thật thanh tĩnh, hai người chậm rãi nói chuyện nhưng lại không tìm thấy đề tài.

“Gần đây thân thể anh có khá hơn chút nào không? Hôm đó ở trong bệnh viện có gặp lại Hiểu Uyển lúc xuống lầu, thấy cô ấy thực sự lo lắng cho anh.”

“Đã khỏe nhiều rồi...” Anh không muốn nói đến đề tài này, lại mở miệng nói, “Em có nghĩ tới việc thay đổi công tác không? Anh có người bạn mới thành lập công ty truyền thông, đang tìm tổng giám.”

Tay nàng đang khuấy tách cà phê khẽ dừng lại một chút, lại có điểm run run, “Hiện tại công việc đang thuận lợi, tạm thời không muốn thay đổi.” Ngay cả lông mi của nàng cũng hơi rung động, muốn bồi thường sao? Nhưng nàng lại mỉm cười, ánh mắt phủ kín sương mù.

“Anh tháng sau đính hôn cùng Hiểu Uyển.” Căn nhắc thật lâu vẫn thấy khó mở miệng, cuối cùng vẫn phải nói ra, tâm không đau, chỉ là chết lặng không còn cảm giác.

Nàng không phản ứng gì, uống 1 hộp cà phê rồi nói, “Nga, chúc mừng hai người.” Sau đó tựa lưng vào thành ghế, tóc mai buông xuống bên tai, nàng không để ý, tiếng nhạc bên tai vẫn vang lên, trong lòng có một khối nặng rơi xuống, vô thanh vô tức biến mất. Chớp mắt nhanh mấy cái, không biết có phải kính sát trùng có phải giống kính thường hay không mà sương mù dày đặc, nàng chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt chỉ còn lại một mảnh mơ hồ.

“Dung Ý.” Anh gọi nàng, cũng giống như trước đây gọi cả tên lẫn họ, trước kia rõ ràng lưu loát bao nhiêu, giờ lại ngập ngừng quanh quẩn ở yết hầu, “Thực xin lỗi.”

“Đừng suy nghĩ nữa, chuyện đã lâu như vậy rồi, còn ai ghi tạc trong lòng đâu?” Nàng ra vẻ trấn định an ủi anh, cũng là an ủi chính mình, “Tôi còn hẹn với bạn, xin phép đi trước.” Nàng cúi đầu nhìn đồng hồ giả bộ vội vã.

“Để anh đưa em đi.” Anh định cầm lấy áo khoác bên cạnh, lại nghe thấy tiếng của nàng, “Không cần, tôi chờ anh ấy bên đường được rồi.” Muốn đứng lên, không ngờ anh lại nắm lấy tay nàng, nàng ngẩng ngẩng cả người.

“Là Lý Tịch sao?”

“A? Ân.” Không biết vì sao anh lại nhắc tới Lý Tịch, nàng đáp bừa.

“Anh ta không phải là người tốt.” Anh lo lắng sợ nàng không hiểu ý tứ của mình.

“Chúng tôi là bạn bè.” Giọng của nàng rất thấp, muốn rút khỏi tay của Dương Miễn, không ngờ đối phương giữ lại.

“Anh ta có thể vì một ngôi sao nào đó mà trả mấy ngàn vạn cho công ty điện ảnh, thậm chí chỉ hàng triệu để mua vai diễn cho cô ta, cũng có thể đấu giá mấy trăm vạn ở Hương Cảng để mua một cái dây chuyền nam kim cương làm quà sinh nhật... Anh ta như vậy...”

“Cảm ơn sự quan tâm của anh, chuyện của tôi, tôi tự biết xử lý.” Lòng bàn tay ấm áp của anh rời đi, trái tim nàng cũng chợt kết băng.

Đi qua con phố nhỏ lạnh lùng, đến phố xá đông đúc, nhìn vô số phụ nữ giống nàng mặt trang điểm, tay xách túi, vô số nam tử đeo kính, chân đi giày da bóng loáng... Phố đông rộn ràng nhộn nháo, mỗi người đều có mục đích của mình, đều mong muốn có người chờ đợi, là vợ là chồng, là người nhà, bằng hữu... Chỉ có nàng là lang thang vô định, mệt mỏi rồi, cởi giày ra ôm vào lòng, chân trần đi trên mặt đất, không hề giống như trong giấc mộng vừa rồi, trở lại thế giới thực sự của mình, nàng tự đứng sinh ra vô số ảo giác.

Trời tháng sáu, đang là giữa mùa hè, trong không gian tràn ngập tiếng ve kêu râm ran, bên đường một đám con trai đánh bóng rổ, mồ hôi nhễ nhại mà mặt mày hồ hởi, lại có người cầm cặp lồng cơm, mang bình nước đứng chờ... Nàng nhớ tới Dương Miễn đứng dưới lầu kí túc xá im lặng chờ đợi, nàng mặc váy hoa lộ xương quai xanh chạy như bay xuống lầu, đuôi ngựa lúc lắc sau gáy... Nàng đứng thật xa, nhìn bọn họ có chút mơ hồ, đi dần xa.

Ở trạm xe điện ngầm, nàng nhìn tấm bảng rộn quảng cáo: “Câu chuyện cổ tích thần tiên, giấc mộng của nàng công chúa trở thành hiện thực.” Nàng cười, nước mắt chợt rơi, nhớ lại trước kia mỗi lần chọn cho nàng tức giận đều gọi nàng là “Dung công chúa”, cười lộ ra mấy cái răng khểnh, giọng nói trong veo, tất cả đều đã biến mất theo thời gian.

Đêm nay, chỉ có nàng tỉnh mộng, công chúa kia chưa từng ở trong cung điện, cổ tích kia cho tới bây giờ chỉ có thể nhìn xem, không thể biến thành hiện thực.

26. Chương 26

Đêm qua mưa to, vậy mà nàng không biết là mơ hay là thật, cả đêm nàng mơ rất nhiều, nhiều lạ thường đến mức nàng không đếm hết được.

Trong mơ, một người phụ nữ công năng đi qua ngã tư nhỏ trên trần, đi trên đường lát đá, tiếng dép gỗ nhịp xuống nền đá rất vang. Dung Ý gọi người phụ nữ đó là mẹ, năng cảm thấy rất kỳ quái, năng chưa từng gặp qua mẹ, cũng không biết mẹ là ai, chỉ cảm thấy tò mò, cố gắng để nhìn thấy bộ dáng của người đó, nhưng vì bà ấy đang công năng nên năng chỉ có thể nhìn thấy bà mặc bộ váy liền màu xám thô cứng đã cũ, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Dung Ý nằm trên lưng bà nhìn thấy váy áo bám đầy khói bụi...

Trong mơ, ở giữa sân thể dục rộng thênh thang của học viện F, chỉ có mình năng chạy mãi miết hết vòng này đến vòng khác, không ai để ý đến năng, năng cũng không biết mệt, mồ hôi thấm ướt quần áo nhưng năng vẫn chạy, vừa chạy vừa hét... Bạn bè cùng học lạnh lùng nhìn thoáng qua, năng như nghe thấy tiếng bọn họ cười nhạo nhưng lại không nghe được họ nói gì...

Lại một giấc mơ khác, năng ngâm mình trong bồn tắm phủ đầy cánh hoa hồng, giống như đứa trẻ con thầm mong được ai đó ôm ấp trong giấc ngủ yên bình. Đầu năng chìm hoàn toàn trong nước, giống như không cả cần hít thở. Bên cạnh có một giọng nói thì thầm với năng, muốn làm sạch thân thể, tẩy sạch tâm hồn, năng phải...

Hết giấc mộng này đến giấc mộng khác không ngừng xoay chuyển, năng cả người phát run giãy dụa muốn tỉnh lại, nhưng lại có người bóp chặt cổ của năng, không thể động đậy, miệng há hốc, mắt chột bưng mở.

Giờ tan tầm, người người tràn ra đường như thác đổ, từng hàng xe dài nối đuôi nhau như đàn kiến chờ đến lượt mình, trong lòng phiền muộn, nhúu mày, lấy tay bấm điện thoại, vẫn là câu nói lặp đi lặp lại “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.” Ở công ty bảo là năng xin phép nghỉ, điện thoại của năng thì không gọi được, gọi điện thoại nhà cũng không ai nhắc máy... Anh lo lắng, không biết năng đã xảy ra chuyện gì.

Lúc đến nhà năng trời đã tối, khu nhà thật yên tĩnh, anh ngồi trong xe nhìn lên tầng 7, đèn không sáng, năng không ở nhà sao? Anh nghi hoặc song vẫn xuống xe, chống gậy đứng lên mà sắc mặt trắng bệch, gân xanh đột ngột nổi lên ở huyết thái dương. Hai ngày qua đều mưa dầm dề, không khí ẩm ướt làm anh chán ghét, lúc lên đến tầng 5, anh nhắm mắt đứng tựa vào vách tường một hồi lâu mới thoát khỏi cơn đau để tỉnh táo dần. Anh biết mình đang mệt vô cùng, biết đi lên sẽ không thở nổi, biết có thể năng không có ở nhà nhưng vẫn cắn môi đi lên. Cuối cùng lên đến tầng 7 thì đã kiệt sức, không chỉ cúi phải không thể cử động mà ngay cả chân trái cũng chỉ có thể nhích từng bước nhỏ, toàn bộ thân mình chỉ dựa vào lực đỡ ở cây gậy chống bên tay trái, hơi hơi nghiêng ngả.

Năng ngủ ở trên giường, mồ hôi lạnh toát ra liên tục, toàn bộ thân mình cuộn ở trong chăn, ngay cả đầu cũng trùm kín, lại loáng thoáng nghe có thanh âm truyền tới, có người gọi năng, là ai? Còn có người dùng sức gõ cửa, năng vẫn không phân biệt nổi là mơ hay là thật, trái tim bỗng nhiên run rẩy làm năng đau đến mở bừng mắt, nhìn vô định lên trần nhà. Năng chỉ cảm thấy cả người đều đau, đầu đau, xương cốt cũng đau, áo ngủ ướt đầm mồ hôi, sờ sờ lên trần, có lẽ là bị cảm rồi, cổ họng khô khốc không phát ra tiếng. Còn đang nghĩ hôm nay là ngày bao nhiêu, năng ngủ đã vài ngày rồi sao? Năng hoàn toàn mất đi khái niệm về thời gian. Tiếng gõ cửa bên ngoài lại tiếp tục vang lên, năng đi chân trần trên sàn nhà lạnh lẽo, cả người như đi trên mây, chắc tại nằm lâu qua, đến lúc đứng dậy cả thế giới như xoay chuyển, không nhìn rõ cái gì trước mắt.

Anh đầu đầy mồ hôi, sau cơn mưa thời tiết thật mát mẻ mà áo sơ mi trên người lại ướt đầm, quật cường cắn răng hết ấn chông lại gõ cửa, không ngờ rằng cửa đột ngột mở ra. Toàn bộ không gian yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng thở dồn dập của anh, nhìn thấy cửa mở, cơn giận dữ tự nhiên ùa về, nhưng ngáng đầu nhìn thấy năng mặt mày tái xanh ngay đại lại chỉ lạnh lùng thốt ra hai chữ, “Mở cửa!”

Dù đầu óc vẫn còn mơ màng nhưng Dung Ý nghe qua cũng thấy người này đang bưng bưng lửa giận, nhưng tay chân lại không có sức, dùng toàn lực đẩy cửa sắt ra, mồ hôi đã chảy thành giọt, tay anh cũng đặt trên cửa hỗ trợ năng, lúc chạm vào tay năng chợt giật mình hoảng sợ, nóng đến không ngờ. Nhìn lại năng thấy khuôn mặt tái nhợt yếu ớt, lời năng vào phòng ngủ, kỳ thật chính anh cũng đang phải hết sức cố gắng để đứng vững, nhưng năng lại mệt đến độ ngay cả chút sức lực để giằng ra cũng không có, bị anh lôi đi như vậy chỉ có thể thốt ra 1 tiếng than thở, “Anh làm sao thế?”

“Thay quần áo, đi bệnh viện.” Anh đi đến tủ quần áo, nhìn vào bên trong, nhúu mày rồi rút ra hai cái quần lên trên giường.

“Tôi không đi...” Nàng vô lực ngã xuống giường, lại quần lầy chần, cả người đều nóng bừng, mơ mơ màng màng lại cảm thấy rét run.

“Đứng lên!” Giọng của anh không to nhưng lại rất uy nghiêm, giống như đã hết kiên nhẫn, cố gắng chống lại cơn đau đốn ở lưng, khẽ cắn môi cúi người kéo nàng đứng dậy, thân thể đã run run.

“Tôi đã nói là không đi, tôi không cần mà!” Nàng không trốn được tay anh, rúc vào chần che giấu thân thể lại run run, sụt sịt mũi, “Các người dựa vào cái gì luôn chắc chắn rằng tình cảm của mình sẽ được tôi đón nhận? Sao các người lại ích kỷ như vậy? Nếu không muốn có tôi sao lại sinh tôi ra? Nếu gọi tôi trở về sao lại vội vã ra đi, ngay cả 1 cơ hội báo hiếu cũng không cho tôi? Ô ô...” Anh ngồi ở trên giường, kéo chần của nàng ra, ôm nàng mà không lên tiếng. Nước mắt của nàng càng không ngừng tuôn chảy, ngay cả môi cũng run run, “Nếu nói yêu tôi, sao quay đầu cái liền cùng người ta xuất ngoại? Cùng người ta đính hôn sao còn báo cho tôi biết?... ô ô... Dựa vào cái gì cuối cùng cũng chỉ là mình tôi...? Nàng giống như nằm trên cái thớt lạnh băng, từng bước từng bước rạch xé làn da của chính mình, giống như muốn đào lên toàn bộ tâm tư, nói rất nhiều rất nhiều, nàng cho tới bây giờ cũng không biết chính mình có nhiều tâm sự đến thế. Mơ mơ màng màng chỉ nhớ rõ mình nắm chặt quần áo của người kia, người đó chỉ ôm chặt nàng, trong ngực anh toả ra hương thơm thanh khiết, như có ma lực xoa dịu vết thương trong lòng nàng.

Sau đó, nàng cũng không nhớ rõ chuyện gì xảy ra, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân thật nhẹ, nàng vội vàng nắm chặt cái gì đó trong tay, có người ôm nàng khẽ nói bên tai, “Tôi không đi đâu!” Ở đầu đó trên làn da truyền đến một trận đau đốn, nàng muốn gắng gượng chống lại mí mắt đang trĩu nặng nhưng không có cách nào mở ra, cuối cùng ngủ một giấc yên ổn.

Lúc tỉnh lại thì trời đã sáng, bên ngoài tí tách tiếng mưa rơi trên mái che, thoáng nhìn thấy Lý Tịch đang ôm mình tựa vào thành giường ngủ, không biết là do mệt mỏi hay vì nguyên nhân gì mà tỉnh dậy rồi vẫn không tránh ra. Nàng tuy rằng ốm đến mơ màng nhưng vẫn biết hôm qua anh ôm nàng dỗ nàng uống thuốc, cẩn thận rót nước cho nàng uống, rồi lại ôm nàng cho nàng khóc ướt đầm áo... Dù sao cũng không phải lần đầu mất mặt trước mặt anh, thói quen hình thành từ lúc nào, thế nhưng từ bao giờ nàng đã thôi bài xích anh mà từ đáy lòng đã quyến luyến sự có mặt của anh. Nhìn anh tưởng là gầy nhưng lại có cơ ngực, nàng cười, quan sát cẩn thận, tỉ mỉ bộ dáng hỗn độn của anh, nhìn buồn cười nhưng lại giống như một đứa trẻ nhỏ.

Nàng đỡ anh nằm xuống, anh nhú mào, từ lưng dội lên cảm giác đau đốn khiến anh mở mắt, mơ mơ hồ hồ đưa tay sờ trán nàng, mí mắt lại sụp xuống ngủ tiếp. Chân của anh còn buông xuống bên giường, nàng im ắng đỡ lên giường tháo giày cho anh, lại đắp chăn lại. Nhìn thuốc ở tủ đầu giường, biết là anh tối qua đã gọi bác sĩ tới. Còn có nửa bát cháo, nàng cười nghi hoặc, nhìn cháo này thế nào cũng không giống như do anh nấu.

Đã mùa thu rồi sao? Nàng có cảm giác lạnh lạnh ẩm ướt, ở trong phòng tắm, nàng nhìn chính mình trong gương, tái nhợt, gầy yếu, hốc mắt thâm quầng. Nàng không nghĩ gì, đầu óc trống rỗng, không nhớ nổi bất cứ niềm vui hay nỗi buồn nào, chỉ cảm thấy nước mắt đêm qua giống như đem theo tất cả ghen ghét đố kỵ ra, không còn vương vấn, tâm tình cũng không thể nói rõ là tốt hay xấu. Chợt nghe được tiếng chuông cửa vang lên, nàng dùng cây trâm tuý tiện búi tóc lên, càng có vẻ mặt thờ ơ, lạnh lùng, trắng bệch mà vô cảm.

Mở cửa, ngẩng đầu, một thoáng kinh ngạc, sau lại bình tĩnh. Đan Hiểu Uyển đứng ở cửa, nhìn thấy bộ dáng này của Dung Ý, trong lòng ảm đạm nhưng vẫn kiên định như cũ, cô cảm thấy mình đã làm đúng, chỉ còn bước cuối cùng này thôi, cô và Dương Miên chỉ còn bước cuối vậy thôi.

“Có việc gì à?” Dung Ý mệt mỏi đứng ở cửa, không có khí lực tiếp khách, cũng không cố gắng gượng cười xã giao.

“Chúng tôi sắp đính hôn.” Đan Hiểu Uyển không có một tia xin lỗi, thẳng tắp nhìn Dung Ý chìm trong ánh mắt.

“Tôi đã nói lời chúc mừng rồi mà, còn có gì nữa sao?” Trăm năm hạnh phúc? Sớm sinh quý tử? Buồn cười, anh ta cùng cô đính hôn phải tuyên thệ trước mặt nàng sao, Dương Miên xướng Đan Hiểu Uyển phụ họa, hai người bọn họ giống như biểu diễn trên sân khấu, nàng cứ phải đi tới đi lui xem họ biểu diễn để rồi bị nhạo báng, coi thường hay sao?

“Đây là thiệp mời, yến hội đêm đó hi vọng cô có thể đến.” Đan Hiểu Uyển đưa cho nàng tấm thiệp màu hồng phấn, không chút tình cảm đưa ra trước mặt nàng, màu hồng phấn ngọt ngào đến thế nhưng trước mặt nàng chợt trở thành chói mắt, giống như màu đỏ thắm trong không khí vui mừng.

“Cô có ý gì?”

“Tôi không hy vọng thấy cô cùng anh ấy vẫn còn dây dưa, đây là lần cuối cùng, làm cho anh ấy chết tâm, cũng là giải thoát cho cô.” Cô trước giờ chưa bao giờ là người nhân từ, cho nên tuyệt đối không nương tay.

Dung Ý ngây dại nhìn nàng, trái tim chợt gắt gao co rút, khó chịu cùng ghê tởm không nói lên lời. Phía sau truyền đến một loạt tiếng động, quay đầu nhìn thấy Lý Tịch còn buồn ngủ chống gậy đi ra, áo sơ mi còn đầy dấu vết nước mắt của nàng đêm qua, gót áo bị nàng túm chặt nhún lại, cúc bộ thong thả đi tới cửa, nhìn thấy Đan Hiểu Uyển lại nhướng mắt lên.

“A, hoá ra là Đan tiểu thư sáng sớm đã đến phá mộng đẹp của người ta sao?” Anh mặt dày mở miệng, đứng sát cạnh Dung Ý, khẽ kéo nàng lại gần, nàng cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh.

Đan Hiểu Uyển thấy người vừa ra cũng sửng sốt, chợt phục hồi tinh thần, “Không ngờ Tịch thiếu cũng ở đây. Mấy ngày nay Dung Ý không đến công ty nên mới đích thân đến đây đưa thiệp mời.” Không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy Lý Tịch cô lại cảm giác một loại khí thế áp bách không thể bỏ qua.

Ánh mắt đảo qua thiệp mời của nàng, hiểu rõ dụng ý, một tay tiếp nhận, “Hoá ra là việc vui mừng a!” Quay đầu cúi xuống kẻ sát tai Dung Ý cười tủm tỉm nói câu gì, nàng cũng giương mắt như dò hỏi ý tứ của anh, “Nếu Đan tiểu thư đã nhiệt tình mời thì chúng tôi làm sao cự tuyệt được? Ngày cưới của hai người tháng sau, chúng tôi nhất định sẽ đến!”

Đan Hiểu Uyển mở to mắt nhìn, trong lòng thắc mắc từ “Chúng tôi” của Lý Tịch, suy nghĩ hỗn loạn.

Dung Ý nghe được lời của anh cũng im lặng, đứng ở bên tường nhưng lại không để ý anh đã tựa hẳn vào nàng. Một hồi lâu mới phản ứng lại, “Anh cho anh tự ý nhận lời người ta?” Ngắc đầu nhìn Lý Tịch đang cắn chặt môi, mồ hôi chảy xuống cằm, nàng hoảng sợ, nhất thời chân tay luống cuống. Nửa kéo nửa ôm cơ hồ là dùng toàn bộ sức lực mới đem được anh đến ghế sofa, chính mình cũng đầy mồ hôi, người này thân thể rõ ràng không tốt lại còn ra vẻ khoẻ mạnh a? Nói thêm một câu, “Thật đúng là mèo bệnh đi chăm mèo ốm.”

“Em nói ai là mèo bệnh?” Anh bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí không lạnh, nhưng vào tai Dung Ý đã có đầy lực sát thương.

“Được rồi, là tôi.” Nhẹ nhàng thở ra, cả người như nhũn ra ngồi xuống bên cạnh anh, “Sao anh lại nhận lời đến dự tiệc đính hôn của người ta?” Nhìn trần nhà, cái gì cũng không nghĩ được.

“Không muốn nhổ cái rễ sâu trong lòng kia ra sao?” Anh không biết lấy từ đâu ra mấy viên thuốc, ngay cả nước cũng không uống liền đưa vào miệng, trực tiếp nuốt xuống.

Nàng ngạc nhiên, anh biết chuyện của ba người bọn họ sao? Ngược lại lại thở dài, “Đã nhổ lên từ lâu rồi, chỉ có miệng vết thương thối rữa thôi...”

“Nói tiếp đi.” Anh lười nhác không muốn mở miệng, trong không khí chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Nàng cười khẽ, nhớ lại mấy hôm trước Cổ Duyệt cũng nói “Dung cô nương năm nào cũng vẫn 18 tuổi.”, kỳ thật nàng thực sự già rồi, tâm già đi, một không muốn đi bước nào nữa. Thấy nàng không lên tiếng, anh lại bật cười, “Sức chiến đấu chạy đi đâu rồi? Nhìn thấy cô ta tự nhiên lại giống như con dâu thấy mẹ chồng, chỉ còn thiếu tóc tai dựng ngược lên nữa thôi.”

“Anh mới tóc tai dựng ngược ấy! Dù sao chạy tới tiệc đính hôn của bạn trai cũ mới là ngốc nghếch...” Nàng còn chưa dứt lời, đột nhiên anh ôm lấy nàng từ phía sau, thân thể của nàng ban đầu cứng ngắc lại sau chạm rai thả lỏng, ngửi được mùi hương của anh trong không khí, không hề kháng cự. Cằm của anh bằng phẳng đặt nhẹ trên đỉnh đầu nàng, giống như một cái hốc nhỏ, thật thoải mái. Thật lâu sau nàng mới tìm lại được giọng nói của mình, “Cho em thêm một chút thời gian, một chút thời gian nữa thôi...” Giọng rất nhỏ, người phía sau không biết có nghe được hay không, chỉ khẽ ừ một tiếng. Nàng quay đầu thấy anh đang từ từ nhắm mắt lại, khoảng cách gần như vậy, ngay cả mi mắt cũng có thể nhìn rõ. Toàn bộ căn phòng chìm

trong yên lặng, chỉ có hai người ôm nhau, không nghĩ ngợi gì, nàng bỗng nhiên nở nụ cười rạng rỡ, cười giống như đứa trẻ con ăn vụng đường, trút bỏ mọi rắc rối của cuộc đời, chỉ còn chút ngượng ngùng, bối rối.

27. Chương 27- Ngoại Truyện+ Nhật Ký

Đêm chớm thu, trời se lạnh, nàng đã phải khoác thêm một cái áo mỏng. Đi trên đường khuya hẻo lánh, tay cầm túi tài liệu, vừa rồi nàng đi gặp khách hàng nên vẫn mang theo, đi ngang qua cửa hàng nhỏ, nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trên khung cửa thủy tinh trông thật mệt mỏi. Đi vào cửa hàng, theo thường lệ mua một chai sữa chua, cả tối nay khách hàng kia giống như đang vờn nàng, chậm chạp không thể hiện ý tứ, nàng cũng không còn tâm trạng nào để ăn uống, đến giờ này mới thấy đói cồn cào.

Về nhà, nàng bật tất cả những thứ có thể phát ra ánh sáng, từ đèn huỳnh quang, đèn bàn, TV, máy tính... Nàng giống như đang tập hợp tất cả những thế có ánh sáng, có nhiệt độ để soi rọi trái tim của chính mình. Nàng mệt mỏi buông mình xuống ghế sofa, chân đá rơi giày cao gót lăn lóc dưới gầm bàn, cúi đầu cắn bút suy nghĩ rồi đưa bút viết loạt xoạt trên mặt giấy bóng loáng.

“Hôm nay cảm xúc thật tệ, công việc cùng tiếp khách liên tiếp không nghỉ. Buổi sáng ngồi họp vẫn cố gắng mỉm cười, cố gắng nịnh nọt, tuy rằng lão tổng chưa bao giờ liếc mắt để ý đến sự nịnh nọt ghê tởm này.”

“Từ hôm đó ở trên sofa nói với Lý Tịch cho mình thêm 1 chút thời gian, anh ấy thực sự không tới tìm mình. Một người vốn vẫn ở bên cạnh giống như thói quen, bỗng nhiên không thấy bóng dáng đâu, thực sự vô cùng đau khổ. Tuy rằng chính mình cũng không biết thói quen này xuất phát từ đâu, nhưng anh ấy là người thông minh, có lẽ anh ấy hiểu, nên mới để cho mình tĩnh tâm suy nghĩ.”

“Còn một tuần nữa là đến ngày Dương Miên đính hôn, lúc trước mình ngạc nhiên, đau lòng đến không thở nổi, giờ chỉ còn chết lặng chờ đợi, mà chính mình cũng không biết là đang chờ đợi cái gì, liệu đến lúc đó có cảm giác ra sao? Chứng kiến người ta thành đôi, run rẩy nói ra lời thề trăm năm hạnh phúc? Có lẽ ngay cả mình cũng không rõ lắm có phải thực sự thấy thương người ấy hay không. Bỗng nhiên lại nhớ tới câu hỏi của Lý Tịch hôm nào “Rốt cuộc chấp nhất là cái gì?”, lúc đó mình không nói gì, hiện tại cũng không thể nói thành lời. Nghỉ ngơi dường sức đợi đến ngày vui của người ta, trên thế giới này chắc chỉ có mình mình.”

“Trước kia vẫn thường đọc truyện ngôn tình, mà không ít truyện là đọc trên giảng đường đại học. Nào là “Thư tình”, “Thăng tư vật ngữ”, từng bị cuốn theo cảm xúc của đôi nhân vật chính, hết bàng hoàng nghi hoặc đến yếu đuối lại khao khát tình yêu hay khát vọng không thể tự kiềm chế, nay nhìn đến hình ảnh quen thuộc, cảm giác buồn vui lẫn lộn đã qua đi, chỉ còn lại sự trống rỗng vô hạn. Có lẽ Cổ Duyệt nói đúng, ngay cả Hán Khắc Tư trong “A Cam chính truyện” vốn trung hậu, thành thật như thế cũng biến thành “Lý Cơ Trí” lạnh lùng tỉnh táo trong “Thiên sử cùng ma quỷ”, từ cuộc tình sét đánh giữa tiểu thư xinh đẹp với công tử anh tuấn trong “Thái tử Nick hào” hoá thành lão gia Lý mập mạp cùng lão thái pháp Lan Khắc trong “Cách Mạng đường”... Chỉ có mình mình vẫn bồi hồi đi bên cạnh, đắm chìm trong giấc mộng tự mình xây đắp mà không biết thức tỉnh. Được rồi, mình thừa nhận chính mình vẫn như xưa, vẫn là đà điểu, vẫn là rùa, nhưng có thể làm thế nào đây?”

“Sáng nay tỉnh dậy tự nhiên thấy có mấy cái mụn trên trán, thậm chí còn nhiều hơn cả lúc dậy thì, 27 tuổi rồi mà như mới bắt đầu trưởng thành, nếu Lý Tịch đọc mồm đọc miệng kia nhìn được chắc chắn sẽ trêu chọc không thôi... Mình không muốn thừa nhận đã bắt đầu nhớ anh ấy, suy nghĩ miên man không để ý đến rằng nhắm mắt lại thấy nhớ vòng tay của anh cùng hương bạc hà thân nhiên ấy... Được rồi, mình chỉ có thể kết luận hiện tượng này là vì Dung cô nương đây lâu lắm không gần nam sắc, cho dù trong lòng không có cảm giác thì tâm lý nữ nhân vẫn không thể không tồn tại ảo tưởng về nam nhân, đặc biệt lại là nam nhân tiêu sái như vậy, nhớ lại khuôn mặt anh ta quả thật đẹp đẽ, ánh mắt mê hoặc, khi mình dựa vào lại còn có cơ ngực (nước miếng đã rơi xuống đất)... Kết thúc những ảo tưởng này, cuối cùng vẫn chỉ có mình mình thôi. Nhớ lại câu nói “Tomorrow is another day”, được rồi, tắm rửa đi ngủ thôi. Gửi đến tiểu thư Dung Ý 27 tuổi sống cuộc đời của ni cô, Good luck!”

28. Chương 28

“Em không có quyền từ chối sao?” Trong spa không gian yên tĩnh, cửa sổ lớn sát đất nhìn ra khu vườn xanh mướt bên ngoài, thoáng nghe còn như có tiếng nước chảy róc rách, nằm để người ta xoa bóp lưng, mát xa đầu, gáy, lại thêm một loạt thao tác chăm sóc da mặt, Dung Ý nói chuyện mơ màng, nhưng ở bên kia Lý Tịch lại cảm thấy có điểm quyến rũ J

“Ngoan, buổi tối anh tới đón em!” Ngữ khí bình tĩnh nhưng lại khiến người ta không có cách nào thương lượng lại.

Ngoài hiên trầm mặc, vách tường mờ nhạt, lúc hoàng hôn Triệu A Di bên cạnh hầm canh gà hương thơm bay khắp, mặt trời gồng gượng chút tia nắng cuối cùng chiếu vào phòng khách, ánh sáng phản quang trên cửa sổ nhà bên chiếu vào mặt nàng. Trên bàn là mấy hộp quà đẹp đẽ logo tinh xảo bọc giấy tím sáng bóng dịu dàng, bên trong là một đôi giày cao gót, “So với gợi cảm càng gợi cảm hơn” Manolo Blahnik, giày bằng lụa trắng, lại gắn đá quý ở trên, thật là cao quý. Lại nhớ tới câu của Carrie “Tình yêu có thể mất đi, nhưng giày thì vĩnh viễn ở lại.” Nàng cười, chỉ là mình chưa quen những thứ xa hoa thế này.

Lúc thay quần áo mới phát hiện ra hôm nay họ hàng thân thích đến thăm, khó trách sao bụng lại đau âm ỉ, nhìn lịch xem ngày, đến sớm hơn 10 ngày. Cố gắng bình tĩnh tự động viên chính mình, chẳng phải chỉ là một buổi tiệc đính hôn thôi sao? Hít sâu một hơi, bắt đầu trang điểm.

Lúc xuống lầu nàng vẫn còn đang trang điểm dang dở, trời đã tối đen không thấy mặt người. Mặc vào bộ váy đơn giản mà tinh tế, nàng không đi đôi Manolo Blahnik kia mà chọn đôi giày cao lười trước mua, cho dù không phải là “giày cao gót quý tộc” nhưng nàng vẫn yêu nó, giống như giấc mộng duy nhất trong lòng. Nhìn thấy xe đỗ ở trước khu nhà, khi nàng đến gần lại thấy sững sốt một chút, mở cửa vào xe, “Hôm nay sao lại tự lái xe?” Nàng nhớ rõ khi tham dự những sự kiện chính thức bình thường anh sẽ không tự lái xe.

“Xe xin cùng mỹ nhân, thiếu loại nào đều đáng tiếc cả.” Anh cười quay đầu xe, trên người mặc bộ vét đen nghiêm chỉnh cùng áo sơ mi có phần cứng nhắc, nhưng lại thất nơ đỏ hình bướm thật bắt mắt, xinh đẹp mà không hoa lệ. Tuy rằng bình thường nàng vẫn hay tỏ ra soi mói chê cười anh, nhưng không thể không thừa nhận ở anh luôn toát ra khí chất tao nhã cùng tôn quý. Đương nhiên nếu anh không mở miệng ra thì càng tốt hơn nữa. Quay sang nhìn nàng một cái, anh nhíu mày lại cười cười, “Bộ dáng như thế này sao?” Môi trắng bệch không có chút sức sống.

Nàng làm lơ, lấy túi đồ trang điểm ra, một tay cầm gương, một tay đưa lên môi lau sạch son đi. Nhìn gương dầu dầu môi, “Haha, người yêu kết hôn, tân nương không phải là em. Em còn có thể ăn mặc, trang điểm đi dự đã là vĩ đại lắm rồi.” Còn bước cuối cùng, nàng cầm mascara, mắt đưa xuống, nhẹ nhàng chuốt một lần, hai lần...

“Cười cợt trẻ con” Nhìn nàng cười gượng, anh chột trầm mặc.

“Yên tâm đi, em sẽ cố gắng chứng kiến hạnh phúc của người khác, sau đó...” Nàng không nói tiếp, tiếp tục nhìn gương, tự nhiên lại cảm thấy mắt mình bên to bên nhỏ.

“Sau đó cái gì?”

“Sau đó cố gắng gấp bội để chính mình hạnh phúc hơn bọn họ thật nhiều.” Dừng xe lại trước vạch kẻ dành cho người đi bộ, anh nhìn Dung Ý vẻ mặt ngốc nghếch bên cạnh, không lên tiếng nữa.

Yến hội ở khách sạn như một vũ đài, thật sự xa hoa kinh diễm. Từng chùm đèn pha lê trong suốt rủ xuống chạy dọc từ cửa đến sân khấu trải thảm hồng ấm áp mà lãng mạn, tám phòng cưới in hình đôi trai tài gái sắc ông trời tác hợp. Mặc dù đây là sự kiện hết sức long trọng nhưng lại không có phóng viên nào, Đan Hiểu Uyển cũng là người nổi tiếng thành đạt nhưng lại không muốn phô trương, khó trách vừa rồi đi vào qua bao nhiêu tầng bảo vệ.

Nàng nắm tay Lý Tịch bước vào, đêm nay Đan Hiểu Uyển cũng mời nhiều nhân vật cao cấp trong MRG, hơn nữa lại ở ngay bàn bên cạnh, người đón tiếp đương nhiên dẫn Lý Tịch hướng về phía đó, nàng kéo tay anh nói nhỏ, “Chỗ của em ở bên kia.” Nàng hơi hást cảm về bàn phía xa, nàng đã nhìn thấy vài bạn học cũ, trong lòng hơi nhảy lên một chút.

Anh cười, “Làm gì có ai đi theo dự tiệc lại tách ra ngồi?” Trong lòng có thêm vài phần chán ghét đối với Đan Hiểu Uyển.

“Là ai đi theo a?” Thói quen của anh vẫn là châm chọc, nàng không nhịn được cự lại, ở bên cạnh nhau thật là kỳ quái.

“Được rồi, là anh đi theo em, đi thôi!”

Khoa Thụy cùng Hứa Tuấn Hằng cũng mới vào, đang trò chuyện với mấy công ty khác, thấy Lý Tịch cùng Dung Ý đi tới, ánh mắt không hẹn mà gặp cùng dừng lại ở 2 tay đang nắm chặt của hai người. Hứa Tuấn Hằng kề tai Khoa Thụy nói gì đó, Khoa Thụy mở to mắt, cảm giác nghi hoặc biến mất, “Hôm nay mới có cơ hội diện kiến mở mang tầm mắt a, haha, Martin có thể giấu thật kỹ a.”

“Vị này là?” Dung Ý cảm thấy có hứng thú với anh chàng mắt một mí nói tiếng phổ thông cực không tiêu chuẩn này, ngẩng mặt hỏi Lý Tịch.

“Tiểu địch” Anh giới thiệu, ngữ khí thực đậm, biểu tình trên mặt vẫn thoải mái như cũ, nhưng người quen biết đều mơ hồ nghe được thoáng không vui. Khoa Thụy chỉ có thể nhếch miệng gượng cười, nếu là Hứa Tuấn Hằng thì anh ta đã cho một trận, nhưng đối tượng lại là Lý Tịch nên chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Chủ trì trên sân khấu đã bắt đầu lên tiếng, Dung Ý nhìn lên, ánh mắt dừng lại trên bộ váy cưới, Đan Hiểu Uyển tay cầm bó hoa cười rạng rỡ như có được cả thế giới, váy cưới trắng tinh như tuyết khiến nàng chói mắt đến đau đớn, Dương Miển mặc vest đen đứng bên cạnh, chính là Dương Miển đã từng một thời ở giữa đêm đông lạnh giá, ở sau cánh gà sân khấu chà xát tay nàng cho ấm và nói bên tai nàng “Sẽ không để cho con dâu nhà họ Dương có lễ phục kết hôn khó coi như vậy”. Nàng cúi đầu cười nhẹ đến cứng ngắc khoe miệng, lời hứa của anh đã thực hiện được, váy cưới của con dâu nhà họ Dương thật sự rất đẹp, chỉ có điều cô dâu không phải nàng thôi. Nàng nâng ly rượu sâm panh, nhấp một ngụm, hương thơm nồng nàn mà mềm mại như khói, loại rượu xa xỉ có thâm niên 2000 năm, loại rượu sâm panh của đế vương. Ngay trong lúc nàng còn đang lơ đãng suy nghĩ về loại sâm panh này, bỗng nhiên có người cầm lấy tay nàng dưới gầm bàn, Lý Tịch vẻ mặt vẫn bình thản nói chuyện với mọi người, tay lại gắt gao bóp tay nàng. Ngẩng đầu nhìn anh, trái tim xao động bất an dần dần bình phục, trở nên an ổn.

Từ cửa truyền đến tiếng ồn ào, chủ trì trên đài nói giọng đầy kích động, “Chúng ta cùng đón chào cô dâu cùng chú rể tiến vào.” Toàn bộ yến hội vang lên tiếng vỗ tay, cũng có vài người xuýt xoa, “Đẹp thật...”

Đan Hiểu Uyển mặc chiếc váy màu vàng Escada trễ ngực, đeo khuyên tai lấp lánh cùng vòng cổ kim cương đang khoác tay Dương Miển mặc lễ phục màu trắng, chậm rãi đi vào hội trường. Ánh mắt của nàng không rời khỏi thân ảnh màu trắng cao ngất trên nền thảm hồng phấn kia, bỏ đi nụ cười trên mặt, còn lại cảm giác hơi hơi đau lòng, hơi hơi choáng váng. Người nàng đã yêu thương suốt 10 năm nay, báu vật trân quý trong giấc mộng suốt 10 năm nay của nàng, qua bao tháng năm nàng không tiếc gì cả để giữ lại, chưa kịp thành đã vội mất đi.

Trên lễ đài, hai người trao nhau hôn đính hôn...

Cô dâu tương lai xúc động rơi nước mắt, “Tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, là ông trời ban phúc nên tôi có thể cưới được anh ấy.”

Chú rể tương lai cũng rất cảm động, “Hiểu Uyển là lễ vật trời ban cho tôi, cô ấy xinh đẹp lại hào phóng, trái tim thiện lương, rất quan tâm tôi, bao dung tôi, đối với tôi như không khí để thở, tôi mong mọi người chứng kiến, cả đời nàng tôi sẽ trân trọng Hiểu Uyển.”

Giữa hội trường ồn ào náo nhiệt, hai người trao nhau nụ hôn đính ước...

Nàng chỉ biết mình đang cười, cố gắng cười, nâng ly sâm panh vàng óng sừng sững bọt lên một hơi uống cạn sạch, bình tĩnh cùng mọi người nói chuyện, tuy rằng không biết người ta nói gì, cũng không rõ chính mình nói gì, chỉ thầm mong mau mau chấm dứt. Ngẩng đầu nói nhỏ một câu bên tai Lý Tịch rồi rút khỏi tay anh, đi chậm rãi ra đại sảnh.

Toilet của khách sạn năm sao thật sạch sẽ, nàng đóng cửa 1 phòng, bỏ kính áp tròng ra, mở to hai mắt không cho nước mắt tràn ra, dùng góc khăn tay chấm chấm giọt lệ nơi khoé mắt, cố gắng không để nước mắt dính mi, “Dung Ý, ta ra lệnh cho ngươi, trăm ngàn lần không được làm lem lem lớp trang điểm, trăm

ngàn lần không được làm mất đồ lên... Đây là chút kiêu ngạo cuối cùng, đã đến đây thì phải biết sẽ nhìn thấy những điều đó, còn khóc cái nỗi gì? Người thật cứ không nổi, bao nhiêu người còn chờ thấy người để chê cười, cứ như vậy đến đây đã là sai lầm rồi, sinh mệnh thành đáng quý, tình yêu giới rất cao, nếu vì mặt mũi cố, hai người đều có thể phao..." Nàng không ngừng tự nhắc nhở chính mình, cảnh cáo chính mình, trừng phạt chính mình... Thật vất vả mới bình phục được một chút, bên ngoài lại truyền đến tiếng nói chuyện...

"Mấy người vừa rồi có nhìn thấy nhẫn của Hiểu Uyển không? Viên kim cương đó so với móng tay nàng chắc còn to hơn, còn có lẽ phục đính pha lê từ trên xuống dưới nữa, mấy người bảo có đúng là vậy chứ không?"

"Cũng không có gì lại cả, Đan gia vốn là danh gia vọng tộc, cho dù không phải nàng thì người nhà Đan gia cũng không thể để người ta chê cười đâu."

"À, vừa rồi tôi thấy Dung Ý, trời ạ. Cô ấy vậy mà lại đến dự tiệc đính hôn của Hiểu Uyển, khó có thể tưởng tượng nổi..." Giọng nữ bén nhọn quanh quẩn bên ngoài, tay nàng đang đặt trên cửa sổ bỗng nhiên không có dũng khí mở ra.

"Có gì đâu, Dương Miên thông minh tìm được bến tàu tốt, Dung Ý này cũng không ngốc a, đêm nay xung quanh cô ấy toàn những nhân vật cao cấp của MRG..."

"Năm đó bao nhiêu cố gắng cũng không giữ được Dương Miên là bình thường, Đan Hiểu Uyển kia xuất thân cao quý, tôi mà là Dương Miên tôi cũng chọn Hiểu Uyển, làm sao đến lượt Dung Ý a... Không nghĩ được đã nhiều năm như vậy mà giấc mộng hoá phượng hoàng vẫn không thay đổi. Nghe nói hiện đang làm marketing, làm gì có đàn ông nào để ý chứ, cho dù là hôn đầu hay uống rượu bằng mũi thì cũng phải cung kính lễ phép với người ta..."

"Nói đủ chưa?" Dung Ý mở cửa ra, trên mặt biểu tình bình tĩnh, ba người đang đứng trước gương bên bồn rửa tay sợ tới mức trốn to mắt nhìn nàng, không nói nửa câu. Nàng đi ra ngoài, vừa bước ra khỏi cửa chỉ cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều tê dại, đau lòng, đau bụng, đau chân, từng tế bào trên cơ thể đều co rút đau đớn, nhẹ nhẹ rút sạch toàn bộ khí lực của nàng.

Trán nàng thoáng chốc đã đầy mồ hôi, thở phì phò, thấy tai mình ù đi, toàn bộ lỗ tai đều điên cuồng mà đau đớn, nhận không ra là tạp âm từ bên ngoài hay là từ chính nội tâm đang kêu gào của mình. Mơ mơ màng màng bước đi, tới chỗ rẽ lại đụng vào người khác. Ngửi thấy mùi rượu xung quanh, nàng khẽ nỉ non "Thực xin lỗi."

Chung Khánh Diệp uống vài chén vốn đã lâng lâng, nay dưới ánh đèn hành lang này nhìn thấy mỹ nhân hai mắt buông xuống nhẹ nhàng rung động, bộ dáng uyển chuyển cùng một lúc làm tính háo sắc của hắn ta nổi lên, hất tay cấp dưới đang giúp đỡ nàng, "Ồi, tiểu bảo bối của ta có sao không?" Đôi bàn tay to lớn sờ soạng trên người Dung Ý, mùi rượu phả vào gáy nàng khiến nàng ghê tởm.

Dung Ý vốn đã quen thuộc với những tình huống như vậy nhưng giờ phút này đầu óc lại trống rỗng, muốn né tránh nhưng chân tay lại như không nghe lời, bị hắn ta ôm mà không có cách nào nhúc nhích, chỉ miễn cưỡng cười cười, "Tiên sinh, ngài say rồi..." Ánh mắt liếc về phía người bên cạnh cầu cứu, nhưng người nọ lại ngơ lơ, lão bản vui vẻ anh ta làm sao dám làm mất hứng a?

Chung Khánh Diệp nhìn Dung Ý chăm chú, vừa rồi nhìn thấy khuôn mặt của nàng cảm thấy có chút ấn tượng, nhìn kỹ khuôn mặt phiếm hồng của nàng, hắn rốt cuộc nhận ra tiểu mỹ nhân đã từng gặp trước đây, "A, hôm nay còn gặp được cố nhân, năm đó không thể cùng em chơi đùa, tôi đây vẫn phiền muộn trong lòng..." Tay trượt xuống đùi của nàng, định kéo váy nàng lên.

Nghe hắn nói, nàng sợ đến run rẩy, đôi mắt mở to dõi theo khuôn mặt hắn kinh hoàng giống như nhìn thấy quái vật. Năm ấy nàng làm phục vụ ở quán bar, mặc váy ngắn ngang đùi bó sát người, bán được mỗi chai bia đều được trích % hoa hồng. Kỳ thật cố gắng bán được bia cũng không kiếm được nhiều tiền bằng kiếm được khách sộp. Lúc ấy khi tán gẫu cùng mấy cô gái cùng làm, họ bảo nàng đi đến khu ghế VIP chơi đoán số, đầu chung, làm cho khách hàng vui vẻ, bồi uống rượu... sẽ kiếm được nhiều tiền hơn bán bia đơn thuần, nàng tưởng thật nên cũng đi. Không ngờ lại gặp phải tình cảnh có 1 cô gái bị chuốc thuốc mê, bị lột sạch quần áo nằm xụi lơ trên mặt đất, còn có tên khách hàng biến thái cầm chai bia loạng choạng tiến về phía cô... Lúc nàng đẩy cửa đi vào liền ngăn cả người, xoay người nhanh chân bỏ chạy, ngay cả lương cũng bỏ luôn không dám trở về lấy... Lúc này nhớ lại nàng vẫn run rẩy từng đợt ghê tởm, không ngờ người trước

mặt lại chính là tên khách hôm đó, đầu nàng ong ong, hai tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, cả người không ngừng run lên.

Ngay lúc Chung Khánh Diệp động tác trên tay còn chưa có ý định dừng lại, thỉnh linh bị một người giữ lấy bả vai đâm thẳng 1 quyền vào mặt, tốc độ cực nhanh làm cho hắn không kịp phản ứng, chỉ thấy hoa mắt chóng mặt như đất trời lay chuyển, lấy tay lau mặt, máu mũi dính đầy hai tay, “Người con mẹ nó sao dám xen vào chuyện của người khác?” Đang định đâm trả lại người nọ một quyền đã bị tên người hầu thần sắc kích động ôm chặt lấy hắn không cho tiến lên.

Lý Tịch còn chưa tan cơn cuồng nộ, đưa tay kéo mạnh Dung Ý đang cúi đầu ở bên khiến nàng lão đảo. Nàng ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh, người bình thường khi tức giận đều như có lửa thiêu trong mắt, nhưng khi anh giận dữ ánh mắt như đóng băng, băng sâu vạn trượng khiến người ta phát lạnh tự đáy lòng.

Một bên Chung Khánh Diệp say lướt khướt vẫn hùng hù hỏ hỏ, “Ả dê tiện này bị người ta bao đã bao nhiều lần rồi, giờ còn giả bộ trinh tiết thanh cao...” Dung Ý không lên tiếng, không biểu tình, chỉ đứng lẳng lẳng, Lý Tịch tay trái xiết chặt cây gậy chống, mu bàn tay vì dùng sức quá độ mà nổi hằn gân xanh, bên tai là tiếng mắng chửi không ngừng, xoay người lại lại bị Khải Thụy ôm lấy, thấp giọng ghé vào tai anh nói, “Martin, bình tĩnh một chút, hôm nay là ngày vui của người ta, so đo với hạng người này e ảnh hưởng đến thân phận của mình...” Khải Thụy ôm chặt thân thể cứng ngắc của anh, sợ anh lại ra tay, càng sợ anh xảy ra chuyện gì thì không thể cứu vãn. Trong lòng kỳ thật cũng bất an, Lý Tịch tuy rằng bình thường luôn có bộ dáng lẳng tử bất cần, nhưng khi nghiêm túc so với bất cứ ai cũng vô cùng uy nghiêm, giờ phút này ánh mắt ám trầm khiến anh ta kinh hãi.

Lý Tịch hơi thở phì phò, ngực chậm rãi phập phồng, giẫy khỏi Khải Thụy, ghé vào tai anh ta nhẹ giọng ới, “Nói cho tên cầu chủ nhân này, tôi sẽ nhớ kỹ chuyện này...” Lại khôi phục ngữ khí trêu tức vô tâm như cũ nhưng độ mạnh yếu trong đó Khoa Thụy lại thấy thật rõ ràng. Xoay người kéo tay Dung Ý đi ra ngoài.

Chưa ra đến cửa khách sạn, nàng đã giẫy khỏi tay anh, “Đêm nay thực sự cảm ơn anh. Em muốn đi trước, anh không cần đưa.” Trong ánh mắt không có nước mắt, đối với những người con gái bình thường trải qua trường hợp dâm loạn không chịu nổi như vừa rồi đều muốn tìm đến một vòng tay để khóc lóc, kêu than, nhưng nàng lại giống như chẳng có chuyện gì, giật nhẹ khoé miệng rút ra một nụ cười như muốn quên đi.

Không để ý đến phản ứng của anh, nàng đi không mục đích, đi qua xa hoa mê huyễn, đèn đuốc sáng bừng, hết thấy hết thấy đều không liên quan đến nàng, cuối cùng nàng mệt mỏi, ngồi xuống bên tấm pano quảng cáo thật lớn ở bến xe bus, nhìn dòng người trước mắt, mắt mở to long lanh như mắt cá. Chợt giật mình khi một bóng đen che hết toàn bộ tầm mắt của nàng, “Sao không đi nữa?” Người nói chuyện thở dốc, gây chống bên tay đều như không đứng vững nữa.

“Đi giày này đau quá, mệt mỏi, không đi được nữa, nghỉ ngơi một chút.” Cười cười, cúi đầu, nhìn gót chân bị trầy cả da, lúc này đi không để ý, hiện tại mới nhận ra thật là đau, cả 1 mảng da bong ra như vậy, làm sao có thể không đau?

“Nếu đi không hợp sao không chịu cởi ra?” Anh trụ vào gậy chống, chậm rãi ngồi xuống, toàn bộ sức nặng cơ thể dồn lên chân trái, người nghiêng ngả run run, mồ hôi chảy xuống má, chăm chú nhìn gót chân nàng rớm máu, lòng xót xa.

“Em thích nó, yêu nó a! Cảm thấy không có nó thì không được, hơn nữa quý giá như vậy, trả giá cũng lớn...” Nàng thì thảo tự nói, trả giá quá lớn, đau đớn cùng bao nhiêu vết thương, nàng không thể bỏ ra, cũng không dám bỏ, vì bỏ ra rồi thật sự trở thành hai bàn tay trắng.

“Đến tội cùng là vì em yêu nó, vì trả giá cho sự sang quý mà làm chính mình khổ khổ như vậy?” Anh ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt cô đơn của nàng dưới ánh đèn, thở dài, “Em yêu Dương Miển, qua năm tháng không thể thay đổi sao?”

“Bất kể là yêu ai cũng đã thành thói quen, không phải sao?” Tất cả chất ở trên người, không bỏ ra nổi.

Anh đưa tay giúp nàng cởi bỏ chốt cài giày, “Thế giới này có biết bao đôi giày xinh đẹp mà thoải mái, sao em phải hành hạ đôi chân của chính mình?”

Nàng mở to hai mắt nhìn, lời của anh giống như mũi kim châm thẳng vào đỉnh đầu nàng, chỉ thấy một đợt

chua xót nổi lên trong lòng, nhất thời không thể khống chế bèn phát tiết ra ngoài, “Em không làm gì sai, chỉ là toàn tâm toàn ý yêu một người thôi. Anh ta dựa vào cái gì mà đối với em như vậy? Dựa vào cái gì mà em bị bọn họ giẫm đạp lên?” Đeo gông xiềng suốt 10 năm quan, cố gắng hết nhưng chẳng được gì, cảm thấy thật thê lương, kiên cường chịu đựng cuối cùng cũng không được, chỉ có thể ôm cổ của anh, không có khí lực làm bất cứ động tác nào khác. Nàng ban đầu khóc thút thít, sau hoá thành gào khóc, rúc trong ngực áo của anh, hoàn toàn không có cách nào khống chế, trong trí nhớ của nàng từ trước tới nay nàng chưa bao giờ khóc như thế, cho tới bây giờ lúc nào cũng là khóc thầm vụng trộm, chỉ biết tự vòng tay ôm lấy chính mình, bây giờ cho dù anh chỉ là một cây bèo trôi nổi trên đại dương mênh mông, nàng cũng không buông tay.

“Anh yêu một người, luôn nghĩ sẽ khiến cho cô ấy muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, dù làm ai phải uỷ khuất cũng không để cho cô ấy phải uỷ khuất.” Anh không lên tiếng, trong lòng thầm nhủ ngừng lời nàng, tay của nàng giống như đang nắm chặt trái tim anh, ngay cả hô hấp cũng thấy đau.

Cuối cùng nàng chỉ còn thẩn thức, trong không khí chỉ còn tiếng thút thít của nàng, anh vẫn ngồi xồm như cũ, khoé miệng giật nhẹ, miễn cưỡng nói, “Cứ ngồi như vậy anh không đảm bảo có thể đứng lên đâu!” Tay nàng vòng quanh cổ anh, cả người hầu như dựa cả vào anh, chậm rãi buông tay, lúc Lý Tịch đứng lên cả người đau đến tê dại, sắc mặt trắng bệch xoa nhẹ một hồi lâu thất lực mới dịu đi, chân trái chết lặng chỉ có thể hoạt động một chút. Lại liếc mắt thấy Dung Ý vẫn ngồi im không nhúc nhích, đôi môi trắng bệch vẫn ngán không được nhếch lên tự giễu, “Không phải em muốn anh ôm về đây chứ?” Gậy chống trụ trụ trước mặt nàng, phát ra tiếng động.

Nàng ngẩng đầu, mascara bị nước mắt làm trôi đi hết, môi run run xanh tím tái, “Em đau bụng...” Thanh âm thấp khiến người ta cơ hồ không nghe thấy, kỳ thật là rất đau, bụng trướng lên vô cùng đau, chỉ có điều vừa rồi toàn bộ tâm tư đều thương tâm nên không để ý.

Anh kéo nàng đứng lên, “Đi bệnh viện.” Giọng nói kiên quyết mà mạnh mẽ. Nàng không nghe theo, lại đau nói không nên lời, lại bắt đầu khóc, càng khóc càng to, “Không đi bệnh viện, không phải cái kia đâu...” Anh vốn đứng không vững, bị nàng kéo lảo đảo, bên cạnh có người đi qua bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, “Nhìn như là anh chàng muốn cô ấy đi nạo thai, cô ấy sống chết không chịu...” Anh xấu hổ đỏ ửng mặt, ở bên tai nhẹ giọng dỗ, “Đi gặp bác sĩ trước đã được không?” Dung Ý ôm bụng, nghe thấy anh nói vậy lại giãy dụa, “Không đi... Không đi... Đã bảo là đau vì cái đó mà...” Đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng giọng đặc biệt to, anh lôi kéo tay nàng giống như đã hiểu, đứng ngốc ra thất thần. Người bên cạnh qua đường lại tiếp tục nói đến tai anh, “Nhìn anh ta đáng vẻ đường đường thế kia không ngờ lại không có tính người...” Mặt nhẵn mày nhú, nhắm mắt lại, đầu lớn như đầu.

29. Chương 29

Trong màn đêm, nàng nhớ lại lúc mới vào đại học đến đây, ngây ngốc ngồi ở cầu thang lên xuống tàu điện ngầm, lần đầu tiên đặt chân lên thành phố lớn, nhìn dòng xe cộ tấp nập ngược xuôi phía dưới, ánh đèn rực rỡ tràn đầy màu sắc, lại thấy giống như đàn kiến chuyển nhà trước trận mưa to, cuồng quét vội vã mà vẫn có trật tự riêng, đèn màu đẹp mắt của thế giới hoa lệ, nghĩ lại những năm tháng nắm tay ai đứng trước đám tử kính hoa lệ mà bồi hồi, cười đùa nghiêng ngả, rồi những ngày đêm trèo đèo lội suối, cùng ai một trước một sau đi tới, đi đến độ chân tê cứng, mỗi nhử vẫn không chịu thôi... Trong bóng đêm hiện lên từng đoạn ký ức đứt quãng, nàng vô lực giãy dụa, bụng đau như xé, thân thể cứng ngắc lạnh như băng, chỉ có thể lẩm bẩm nói gì chính mình cũng không nghe rõ. Mơ mơ màng màng thấy ai đó đỡ nàng uống cái gì, nhẹ nhẹ ngọt ngào theo vết hằn tiến vào trái tim, bắt đầu cảm thấy ấm áp, cơn đau bụng cũng chậm rãi dịu dần.

Dung Ý nằm trên giường giật mình co người, thấy quanh mình là hơi thở ấm áp vây quanh, thấy thoải mái, lơ đãng vượt phăng chăn cùng gối, cảm xúc rối như tơ nhện. Sau lại không biết ngủ bao lâu, chăn lại ấm, miệng khô lưỡi khô tỉnh dậy. Nhà nàng cách công ty không gần, bình thường muốn đi làm phải dậy sớm, làm mọi sinh hoạt thật sớm. Mở to mắt mình chung quanh tối đen, trợn tròn mắt, không biết chính mình đang ở đâu. Cố gắng nhớ lại, chỉ láng máng hình ảnh Lý Tịch giúp đỡ nàng lên xe... sau đó vào thang máy...

Trong căn phòng rộng lớn chỉ có ánh đèn le lói trên tường phát ra ánh sáng, nàng đi chân trần dẫm trên sàn gỗ, không trải thảm nhưng bàn chân vẫn ấm áp, có lẽ đã bật điều hoà, kỳ thật mùa này không còn ấm như thế này nữa rồi. Đến gần bên cửa sổ, kéo rèm lên, ánh sáng bên ngoài xuyên qua cửa kính chiếu vào, nàng nheo mắt một hồi lâu mới thích ứng được, vừa rồi rèm cửa dày che hết ánh sáng làm nàng nghĩ rằng đang là nửa đêm, lại liếc mắt qua cửa sổ sát đây, bầu trời sáng sủa, xe cộ vẫn nối tiếp nhau nườm nượp bên dưới, đã là ban ngày rồi. Nhìn quang cảnh xung quanh chỉ cảm thấy quen quen, suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ tới lần trước nàng gục đầu trên vai Lý Tịch khóc, anh trở về đây để thay quần áo.

Quay đầu nhìn lướt qua, phòng ngủ rất to, không gian rộng lớn như vậy lại chỉ có 1 cái giường, ngay cả ghế tựa cũng không có, trống rỗng, lại dùng tông màu đen trắng nên có vẻ lạnh lùng. Phòng tắm cùng phòng ngủ nối tiếp nhau, dùng vách thủy tinh ngăn cách, toàn bộ phòng có đến hai phần ba vách tường là thủy tinh, nhìn được cả đường chân trời từ xa, tầm nhìn dị thường trống trải. Bên cạnh phòng tắm là phòng để quần áo của anh, đôi mắt cận thị của nàng nheo nheo lại mới có thể nhìn thấy loáng thoáng một loạt quần áo sắp xếp chỉnh tề.

Rón ra rón rén mở cửa phòng đi ra ngoài, bên ngoài có vẻ ấm áp hơn phòng ngủ một chút, không gian trong trẻo nhưng lạnh lùng. Phòng khách không có rèm cửa sổ, sáng trưng, trên bàn là một đồng hồ vạn năng cùng tạp chí, một vài quyển còn đang để mở, nhìn lướt qua đều là tiếng Anh, liên quan đến chứng khoán rồi cổ phiếu, số liệu kinh tế gì đó. Trên sofa hỗn độn gối tựa cùng gối ôm, cái áo sơ mi dính đầy son môi của nàng tối qua vắt trên lưng ghế.

Ánh mặt trời xuyên qua đám mây, chiếu xuống ban công, bao quanh anh một tầng sáng vàng óng ánh, không hiểu vì sao đứng giữa ánh mặt trời như vậy mà thoáng nhìn qua lại có vẻ lạnh như băng, anh không chống gậy, hai tay vịn vào lan can đứng thẳng tắp, ngẩng đầu nhìn lên trời. Nàng đến gần, chạm phải ánh mắt thần thờ trống rỗng của anh, sững sốt một chút, “Nhìn cái gì vậy?”. Trên đầu, tiếng máy bay cắt qua chân trời để lại thanh âm chói tai, ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của anh vừa thấy máy bay hoà vào tầng mây, chỉ để lại vệt đuôi thật dài phía sau. Kỳ thật anh lại có cảm giác phiền muộn giữa thế gian phồn hoa này. Đứng ở phương diện này mà nói, lúc nàng giúp Cố Duyệt thu thập tư liệu có cố ý vô tình lưu ý qua, trên quảng cáo nói “Cảm giác về sự ưu việt giữa thiên hạ”. Ngự gần sông Hoàng Hà, chỗ rẽ góc 270o, đứng từ ban công này có thể nhìn ngắm toàn bộ cảnh sắc phồn hoa của Thượng Hải, nằm ở tầng 44 như chạm tới tận trời xanh.

Anh giật mình nhận ra nàng ở bên, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, vẻ mặt hoàn toàn thay đổi giống như một người khác, tay chống lan can âm thầm dùng sức, cười cười song lại giật mình bởi chân trái tê dại, “Anh còn tưởng em muốn ngủ tới đêm chứ!”

“Còn phải đi làm nữa...” Nàng bỗng nhiên không biết nói gì, chỉ nhìn chằm chằm xuống chân.

“Muốn đi làm thì cũng phải soi gương đi, bộ dáng như vậy thì đừng có ra khỏi cửa nhà anh...” Anh nhìn nàng nhú mày, tỏ vẻ chán ghét, với tay lấy đôi nạng cách đó không xa đặt xuống dưới nách, đi từng bước vào phòng khách, giống như nàng làm mất mặt anh vậy.

“Có thể cho em mượn dép lê để đi ko?” Đi chân trần trong nhà người ta trông chẳng ra sao, tuy rằng trước mặt anh nàng đã sớm mất hình tượng từ lâu rồi.

Anh dừng lại một thoáng, thanh âm lãnh đạm mà hờ hững, “Ở đây không có dép lê...” Nói xong liền chống nạng đi thẳng vào phòng ngủ. Nàng ngơ ngác nhìn đuôi phải không có cái giá chống đỡ, mềm yếu vô lực, chỉ cảm thấy những lời nàng quanh quẩn thật lâu trong lòng, đâm vào tận đáy lòng đau nhói, anh chống đôi nạng, bóng dáng quật cường làm cho ánh mắt nàng như phủ một màn sương, thật lâu không tiêu tan.

“Dùng tạm cái này đi.” Anh đưa cho nàng bàn chải và khăn mặt mới cùng một bộ áo ngủ quần dài, bên tay phải còn cầm một cái túi to, dường như có tia do dự loé lên trong mắt anh, trong nháy mắt khôi phục lại cũng đem gói to đưa cho nàng, cái gì cũng chưa nói liền đi ra ngoài. Nghe tiếng gậy chống trên sàn gỗ, nàng kinh ngạc thấy Lý Tịch xoay người đi mất đồ ỉm đến tận vành tai. Anh hoàn toàn mất đi bộ dáng bình tĩnh tự nhiên hàng ngày, lúc này trông giống như đứa trẻ con ngượng ngùng đỏ mặt.

Nàng một tay đang cầm bộ quần áo mềm mại, vẻ mặt nghi hoặc mở túi anh vừa đưa, thất thần, các loại băng vệ sinh, từ loại dùng hàng ngày đến loại dùng ban đêm... Nhà anh sao lại có những thứ này, có lẽ là

do bạn gái để lại đi, lại nhìn cái giường to lớn kia, cảm thấy một trận ghê tởm nảy lên, trái tim như có một khối đá rơi xuống đáy hồ, khoe miệng giật nhẹ, ôm quần áo hướng vào phòng tắm.

Phòng tắm cũng không nhỏ hơn phòng ngủ là mấy, chỗ nào cũng là thủy tinh trong suốt cùng gương lớn, làm cho người ta có cảm giác không thể nào che giấu. Trên bồn rửa mặt có thể thấy hết đồ dùng vệ sinh cá nhân cùng dao cạo râu, không hề như tưởng tượng của nàng sẽ là một đồng chai chai lọ lọ, cảm thấy thật kỳ quái vì người đó có làn da đẹp đến như vậy. Nhìn chính mình trong gương, khó trách vừa rồi anh lại biểu hiện như vậy, mở to mắt nhìn, đúng là bộ dáng hoa tàn liễu bại, dù là ai nhìn thấy cũng đều không chịu nổi.

Nàng chỉnh nước thật nóng, chảy xuống da thịt cảm giác nóng rực, nước từ vòi sen chảy xuống từ đỉnh đầu, dòng nước nghiêng nghiêng như mưa to vây quanh toàn bộ thân thể, cọ rửa, hít thở cảm giác khoan khoái. Lơ đãng đụng tới tay vịn trên tường, cảm giác lạnh lẽo trong nháy mắt khiến nàng như bị điện giật vội rút tay về. Tuy rằng nhìn qua thật giống đồ trang trí tinh xảo, nhưng vẫn thể hiện ra là chủ nhân không tiện, không muốn nghĩ nhiều, chỉ nhắm mắt để dòng nước cuốn trôi tất cả cảm xúc trong lòng.

Trong phòng khách, Lý Tịch nhìn đồ đạc hỗn độn, trong lòng thoáng lo lắng. Ngoài cửa có người ấn chuông, mở cửa ra, thấy người tới lại nhíu mày, “Em sao lại đến Thượng Hải?”

“Trước đây hợp tác với công ty chế tác quảng cáo có vấn đề nên hôm qua mới bay đến đây. Sao vậy? Không vui khi thấy em sao?” Cô gái cao gầy mặc bộ vest Amani màu đen, khuôn mặt trang điểm tinh tế rạng rỡ như hoa đào.

Lý Tịch không có ý cho cô vào, tùy tiện nói cho có lệ, “Có việc gì để tối nói sau...” Đang định tiễn khách đóng cửa, không ngờ cô mang giày cao 9 tấc vẫn vô cùng nhanh nhẹn theo anh vào, nhìn nhìn xung quanh, miệng còn không quên nói, “Nhà anh cất giấu bảo vật nên không muốn cho em ở lại sao?”

“Bảo Hứa Tuấn Hằng tìm khách sạn cho em, dù sao em cũng không ở lại lâu.”

“Không đâu, chỗ này thật tốt a, đi làm lại gần, mấy ngày nay em sẽ ở lại đây đã...” Cô nhìn phòng khách không thấy có gì, nhưng lại bừa bãi lộn xộn, nhíu mày nghi hoặc.

“Sao em lại lên được đây?”

“Toà nhà này đâu chỉ có mình anh ở, dựa vào cái gì em không thể đi lên?” May mắn có bằng hữu ở tầng 20, bằng không cô cũng không có cách nào mở khoá thang máy bằng vân tay, nghĩ nghĩ liền hướng về phía phòng ngủ, “Hôm qua em phải chuẩn bị cho quảng cáo đến tận sáng, buổi chiều còn phải qua công ty, trước tiên vào trong này ngủ một giấc đã...” Cô cười cười, hất xì một cái.

Lý Tịch nhìn cô đi tới phòng ngủ, ngữ khí đột nhiên trở lạnh, “Đứng lại, ở đây chỉ có một phòng...” Nghe giọng anh, cô thầm kêu không ổn, người này nổi giận không phải tầm thường, nhưng cô vẫn hiếu kỳ nên tay đặt đặt vào khoá cửa, vừa đẩy ra vừa nói, “Em muốn xem xem căn hộ siêu sang này có gì đặc biệt hơn người...” Vốn định ngăn cản nhưng Lý Tịch bất đắc dĩ không theo kịp bước chân của nàng, lúc đi tới cửa, cửa phòng đã mở tung.

Ba người, sáu con mắt gặp nhau, trong không khí giống như nghe được tiếng băng tan.

Dung Ý đang ngồi trên giường sấy tóc, thấy cửa mở, theo phản xạ nhảy dựng lên, lúc này nàng chỉ mặc mỗi cái áo lúc này Lý Tịch đưa cho nàng, quần áo rộng quá, dài gần đến đầu gối nên nàng lười không mặc quần vào. Không ngờ có người xông vào, tay nàng đang cầm khăn mặt chừng lại giữa không trung, giống như bị điểm huyệt.

Lý Tịch nhìn nàng vừa tắm rửa xong nên mặt còn đỏ ửng, tóc rối tung ẩm ướt, từng giọt nước trong suốt nhỏ xuống sàn gỗ, quần áo rộng thùng thình thấp thoáng xương quai xanh, ánh mắt rời xuống dưới nhìn đến đôi chân thon dài trắng nõn, hai bàn chân để trần đi trên mặt đất... Chỉ cảm thấy ánh sáng như nổ tung trước mắt, tay đang chống gậy chợt đổ mồ hôi, chỉ cảm thấy trong phòng dường như nóng hơn bên ngoài vài độ.

“Tôi... Tôi không phải...” Dung Ý nhìn người trước mặt còn cao hơn cả nàng, dáng điệu như người mẫu, quần bách muốn giải thích cái gì đó, sáng tinh mơ mặc quần áo của anh ngồi trên giường của anh bị nữ nhân của anh thấy, như thế này có gọi là bất kể thông dâm trên giường không a? Chỉ cảm thấy tay chân luống cuống hơn bao giờ hết, mặt hết tái lại đỏ, ánh mắt mờ nước chực khóc.

“Đi ra ngoài!” Lý Tịch quát lớn, đáy mắt đã dâng lên lửa giận, tiểu mỹ nhân bên cạnh vụng trộm thè lưỡi, biết không nên chọc anh tức giận, vội vàng đi ra ngoài. Anh không nói thêm câu nào, đi ra ngoài thuận tay đóng cửa lại, chỉ để lại nàng ngơ ngác nhìn cửa kia, tâm trí rối loạn. Khoảng mười phút sau có người đến gõ cửa, nàng hít sâu một hơi rồi mở cửa, lẳng lặng nhìn cô gái mặc đồ công sở màu đen nghiêm chỉnh đứng ở cửa.

“Xin chào Dung tiểu thư, tôi là thư ký của Lý tiên sinh, bộ quần áo này là ngài ấy bảo tôi đưa tới.” Thư ký tươi cười thực thi nhiệm vụ, không thể soi mói. Nàng cảm ơn sau liền đóng cửa lại, không có cách nào giải thích, chỉ vô lực dựa vào tường. Thay quần áo xong, chỉnh đốn lại tâm trạng rồi đi ra phòng khách, căn phòng rộng lớn chỉ còn lại mình Lý Tịch, sắc mặt ngưng lại, nhìn không được tốt, tay phải chống sô pha hơi tựa vào lưng ghế, gối dựa bị anh tùy ý đẩy rơi xuống đất.

“Đem qua cám ơn anh... Tôi đi trước.” Nàng đi qua thềm cửa, thoáng đứng lại. Anh có điểm lo lắng muốn đứng lên, vừa cử động lại đau nhói ở eo, sắc mặt trắng bệch, nhũn mảy, “Cô ấy là...” Dung Ý mặc quần áo thư ký vừa đưa cho định lấy giấy đi vào, đứng ở bậc thềm nhìn đôi giày tối qua, do dự một chút, chậm rãi ngồi xuống đi vào. Lời anh định nói ra đến bên miệng lại không thốt thành lời, trong mắt chỉ còn lại tự giễu cùng cô đơn, cười lạnh thanh, nhìn nàng đóng cửa, không gian trở lại tĩnh mịch.

30. Chương 30

Ngồi trong văn phòng làm việc, chỗ ngồi của nàng thẳng với chỗ gió điều hoà thổi ra, ngồi lâu, gió lạnh thấm vào người khiến tóc gáy, lỗ chân lông của nàng gắt gao co rút lại. Nhìn tư liệu khách hàng trên máy tính mà ngẩn người, từ lúc trở về tâm tư không lúc nào yên ổn. Đồng nghiệp ngồi cạnh dùng bút kẻ huých nhẹ tay nàng, nàng mở mồm ngẩng đầu lên, còn tưởng rằng lão Phật gia cho gọi.

“Dung Ý, gần đây mình thấy cậu thật rạng rỡ, nhìn quần áo này này, chắc chắc...”

“Sao vậy?” Nàng cúi đầu nhìn lại mình, cũng không thấy có gì đặc biệt, nhưng quả thật là kỳ quái, buổi sáng lúc đi làm, các nữ đồng nghiệp gặp nàng trong thang máy đều cố ý hay vô tình vụng trộm ngắm nàng khiến nàng thực sự mất tự nhiên.

“Nào là áo sơ mi tơ tằm quý giá hiệu Moschino, mấy ngày hôm trước trong văn phòng lão Phật gia còn đang vui vịnh phó tổng mua cho.” Áo sơ mi hơn tám ngàn, còn chưa tính đến váy, áo khoác và giày nữa! Khó trách cả công ty đều đồn hỏi Dung quản lý có phải bắt được rùa vàng hay không.

Nàng thất thần, buổi sáng lúc thư ký của anh đưa quần áo nàng vẫn đang ngây ngốc, đàn độn mặc xong quần áo liền đi ra ngoài, mơ hồ liếc mắt một cái cũng chỉ thấy đẹp mắt chứ không có vấn đề gì, đâu kịp nhìn xem nhãn hiệu nào đâu. Ngẫm lại tiền lương cả tháng của mình cũng chưa đủ để mua cái áo sơ mi này, người ở công ty không biết dùng ánh mắt gì để nhìn nàng nữa. Càng nghĩ tâm càng bất an, là nữ nhân ai cũng thích mặc đẹp, nhưng nàng không phải là người tham mộ hù vinh, cho tới bây giờ đều luôn giữ gìn chừng mực, có lẽ cũng không phải là chuyện tốt, nàng vốn là loại người nào, còn anh lại là loại người nào, chung quy thuộc về hai thế giới khác nhau.

Đầu giờ chiều trời mưa, từng giọt từng giọt thật to trút xuống, rơi tí tách trên trần, một giọt vừa lướt qua vách tường thủy tinh đã nhanh chóng bị xóa nhòa giấu vết bởi một giọt khác lớn hơn, rốt cuộc không tìm lại được hình dáng cũ. Kỳ thật con người ai cũng như vậy thôi, khi có những thứ tốt đẹp hơn xuất hiện, làm sao còn tìm thấy dấu vết của thứ mà mình từng hâm mộ trước đó. Nàng cùng Dương Miễn cũng thế, nhưng Lý Tịch cũng chẳng hơn được. Bất quá là do nhất thời anh thấy nàng mới mẻ nên chú ý, nhìn nàng bất lực mà thương hại, biết đâu ngày nào đó chán ghét mệt mỏi sẽ tìm không ra một chút xúc động, nhưng những thứ giá trị thế này, thâm tình nào gánh nổi... Cổ Duyệt cũng từng nói với nàng nhiều lần rằng nàng luôn nhìn thế giới qua đôi kính xám xịt. Nàng biết, chỉ có điều trải qua thiên sơn vạn thủy, lòng đã sớm chai lỳ, bao phủ bởi sương mù, tái nhợt, lạnh thấy, ai có thể sưởi ấm cho nó đây?

“Dung quảng lý, ngoài sảnh có Lý tiểu thư đến tìm.” Tiếng nói của thư ký qua điện thoại vẫn ngọt ngào như cũ, nàng nghi hoặc, Lý tiểu thư? Lòng tràn đầy thắc mắc đi đến đại sảnh, nhìn thấy người trước mặt, nàng sửng sốt, là cô gái buổi sáng vào phòng Lý Tịch.

“Hi, Dung Ý.” Người trước mặt tươi cười chào hỏi nàng, nàng lại thoáng giật mình, thầm nghĩ không phải cô ấy định đến công ty gây chuyện ồn ào đấy chứ? Nhưng nàng rất nhanh loại bỏ ý niệm này trong đầu, người trước mặt xem như thế nào từ cách nói năng đến cách ăn mặc đều thể hiện khí chất tự nhiên hào phóng, có thể đoán rằng cô ấy chắc cũng không phải người làm mất mặt người khác. Người đối diện nhìn bộ dáng lẳng lẳng của Dung Ý, vừa cười vừa hỏi, “Có thể tìm chỗ nào ngồi xuống tâm sự được không?”

Bên ngoài mưa đã tạnh, gió từ đầu phố thổi tới lay động tán ngô đồng bên ngoài cửa sổ. Bên kia phố là một nhà hàng của Pháp, cửa sổ thủy tinh chạm đất, có thể nhìn thấy rèm cửa bằng lụa trắng tinh làm nổi bật khăn trải bàn kẻ đồ sộ và ly rượu chân cao trong suốt tinh khiết.

Làn hơi ẩm lượn lơ bay lên từ tách cà phê nóng hổi trang trí hình sóng động, nàng chưa kịp uống đã vội vàng lên tiếng, “Thật ngại quá, sáng nay... Kỳ thật tôi cùng Lý Tịch tới qua chưa hề phát sinh chuyện gì cả... Anh ấy và tôi... Dù sao buổi sáng đều chỉ là hiểu lầm...” Có vẻ như không có cách nào diễn đạt ý tứ của mình, chính nàng cũng không biết mình đang nói năng lộn xộn cái gì, chỉ là không muốn làm cho nữ nhân của anh hiểu lầm.

“Tôi nghĩ chị hiểu lầm rồi.” Người đối diện cười cười, làm cho Dung Ý cảm thấy mi mắt này có vẻ quen thuộc, “Phải là tôi thật xin lỗi mới đúng, vừa rồi vẫn còn đang nghĩ đến chuyện của ca ca, còn chưa chính thức giới thiệu mình. Tôi là Lý Thắm, cổ ngọc thám sắc thám.”

Ca ca của cô ấy? Họ Lý, vẫn là thủy... Dung Ý ngưng mảy một chút tinh tế suy nghĩ, Lý Thắm vừa cười, làn mi cong cùng ánh mắt thon dài lơ đãng lộ ra mê hoặc không khác gì Lý Tịch, “Tôi là em gái của Lý Tịch, rất vui được làm bạn với chị.” Nụ cười của nàng tự nhiên phóng khoáng, ánh mắt hơi hơi híp, giống như con mèo nhỏ.

Dung Ý với tình huống đột ngột này thực sự là rất kinh ngạc, ngẫm lại hai anh em nhà này tính cách thật giống nhau, ngữ khí trêu chọc cũng giống, mà giống nhau như vậy làm nàng có một tia giật mình chợt nhớ tới người kia. Nhưng Lý Thắm không có ngạo khí khi đối nhân xử thế như Lý Tịch, rất chân thành nói chuyện như đang thổ lộ tâm tình với bằng hữu thân quen. Cô ấy kể về thời gian mình học ở Anh, sau đó qua Mỹ học văn học Pháp cùng chụp ảnh, cuối cùng lại đến Paris học tiếng Pháp văn, từ nhỏ đến lớn đều sống ở nước ngoài, cách nói chuyện toát lên không khí tự do cùng tôn trọng, mà cốt cách lại giống như tiểu thư quý tộc Anh quốc.

“Trước đây tôi muốn là vận động viên trượt băng nghệ thuật, bởi vì có thể mặc những chiếc váy xinh đẹp xoay tròn trên mặt băng, nhìn không khác gì tiên nữ, đẹp đẽ vô cùng... Khi đi học mẫu giáo luôn chờ đến cuối tuần có thể đi theo nhị ca cùng Hứa Tuần Hằng đi trượt băng, chỉ có điều bọn họ luôn chê tôi làm vướng chân vướng tay, chân lướt nhanh bỏ chạy mất...” Sau thế nào lại vào công ty quảng cáo, làm thiết kế ý tưởng đến bây giờ, cô ngưng ngưng nhìn Dung Ý đang chăm chú nghe, “Chị có cảm thấy tôi nói nhiều quá không? Chưa thấy chị nói câu nào...”

“Không, cuộc sống của tôi buồn tẻ hơn rất nhiều, nhiều nhất chỉ là loay hoay trong núi ngấm cảnh đến khi trời tối mới về nhà thôi.” Nàng cười cười, uống một ngụm cà phê, hương vị nồng đậm còn mang theo mùi thơm thảo nhiên của cacao, nuốt vào yết hầu vẫn đọng lại hương thơm trong miệng.

“Nói vậy chứ cũng không vui vẻ lắm đâu, khi trẻ con các nhà khác đều chơi đùa nghịch tuyết, đọc đồng thoại hay chuyện cổ tích thì chúng tôi phải học lễ nghi, đọc các tác phẩm nổi tiếng... Tôi cùng đại ca luôn hoàn thành tốt, chỉ có nhị ca là thảm nhất thôi, mỗi lần không ngồi yên được đều bị ba phạt ngồi luyện chữ, bị phạt như vậy không ít lần bị đánh đòn đâu.”

Nàng lại có một tia giật mình, lúc trước cứ nghĩ anh nói sợ cha là nói đùa, không nghĩ rằng thật sự là như vậy. Nàng cười đến ửng hồng hai má, dưới ánh đèn vàng trong quán café, khuôn mặt lóng lánh ánh đèn, xinh đẹp vô cùng.

“Bất quá nếu ông ngoại biết nhị ca bị ba đánh thì chính ba lại bị giáo huấn. Nhị ca từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh ông ngoại, ở nhà ông ngoại là người hiểu rõ nhị ca nhất. Biết nhị ca hồi trước bị bạn bè đồng lứa chê

cười nhiều nhất khi nào không? Lúc anh ấy 6 tuổi theo đại ca về Hương Cảng, lúc đi đăng ký gốc gác hỏi 1 câu, máy bay là nhiều người như vậy ngồi cùng nhau sao? Thiếu chút nữa thì đại ca bò lăn ra đất cười, tưởng là đứa nhóc lớn lên ở nông thôn chứ... Từ bé đến lúc đó, nhị ca đều đi cùng ông ngoại, ông ngoại đi đâu cũng mang theo anh ấy ngồi máy bay riêng, nên anh ấy nghĩ máy bay chỉ có 2 – 3 người ngồi...” Lý Thâm thấy nàng nghe chuyện Lý Tịch mà cười như vậy lại càng hứng trí kể chuyện Lý Tịch trước đây. Dung Ý cảm thấy bất an, vội vàng nói, “Kỳ thật tôi cùng anh ấy căn bản không phải giống như cô nghĩ đâu.”

“Nhị ca của tôi kỳ thật không phải giống như người khác nhìn bề ngoài là đánh giá được đâu, khi để ý một người sẽ không nói ra, kỳ thật chính là đang vô cùng rối loạn. Năm đó ông ngoại đột ngột ra đi, anh ấy lại đang bệnh nặng cho nên cha chủ trương không nói cho anh ấy biết. Lúc ông ngoại hấp hối không thấy nhị ca cũng không chịu nhắm mắt lại, cuối cùng vẫn phải để đại ca dẫn anh ấy đi gặp ông ngoại lần cuối. Kỳ thật ông ngoại đã mấy ngày không nói ra lời, nhìn thấy nhị ca, nước mắt lưng tròng nói câu “Tạ ơn trời đất” rồi đi... Nhị ca vậy mà không khóc, chỉ ôm thân thể lạnh giá của ông ngoại như thể nào cũng không chịu buông tay... Sau bệnh của anh ấy lại tái phát, ngay cả đoạn đường cuối cùng đưa ông ngoại lên núi Bảo Sơn cũng không đi được...”

Nhớ tới chuyện cũ, nụ cười tắt đi, ánh mắt như phủ kín bởi màn sương mù, nhìn thoáng qua ánh mắt né tránh của Dung Ý, cô khẽ thở dài.

“Anh ấy vốn bị sinh non, cả tháng đầu đều ngủ trong lồng kính, từ nhỏ thân thể đã ốm yếu nhiều bệnh, cho nên mọi người trong nhà đều hết mực nuông chiều, tuy rằng nhìn thoáng qua anh ấy có bộ dáng bất cần, nhưng trước giờ luôn luôn quật cường, cho dù là việc gì hay là người nào, chỉ cần anh ấy xác định sẽ không bao giờ dao động... Tôi hôm qua kỳ thật tôi ở tầng dưới nhìn thấy nhị ca đưa chị vào thang máy, lúc ấy cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, bên cạnh anh ấy chưa bao giờ thiếu nữ nhân, vì tiền vì quyền hoặc đơn thuần chỉ vì người, chúng tôi đều đã quen với việc anh ấy đùa giỡn, cho nên chưa bao giờ kinh ngạc. Chỉ là sau đó tôi lại nhìn thấy anh ấy ở siêu thị, tay chân luống cuống chọn lựa từng loại băng vệ sinh cho vào xe hàng, lúc xếp hàng tính tiền mặt mày đều đỏ ửng... Không phải không buồn cười, nhị ca vốn lúc nào cũng là công tử hào hoa phong độ, nhưng lại vì một nữ nhân mà làm chuyện như vậy, cho dù quần bách vẫn vui vẻ chịu đựng... Lúc đó tôi hiểu rằng anh ấy thực sự thích một người.” Cô ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt Dung Ý, “Tôi tới đây không phải để làm thuyết khách, chỉ là không muốn đứng nhìn anh ấy gốc gác như vậy... Còn có, thử thách dũng khí của anh ấy nữa...” Từ nhỏ đến lớn, trong nhà chỉ có nhị ca luôn có tinh thần phản loạn, cô luôn hâm mộ anh có dũng khí phá tan nhà giam kia, cũng khát vọng có dũng khí như vậy.

Dung Ý nhìn thấy ánh sáng trong mắt cô lúc loé lên thật giống người kia, trong lòng hỗn loạn, nhìn mưa đã tạnh, trên đường còn đọng thành vũng nước, vô tình nở nụ cười, “Tôi thực sự biết ơn anh ấy đã luôn giúp đỡ tôi, nhưng tôi và anh ấy vốn là hai đường thẳng song song...” Đường thẳng song song, cho dù kéo dài bao lâu đi nữa cũng không thể giao nhau... Cúi đầu nhìn đồng hồ, “Buổi chiều tôi còn có việc nên không thể ở lại lâu, hôm nay thật cảm ơn cô, có thể có bằng hữu như cô thực sự rất vui vẻ, về sau có cơ hội mong được trò chuyện nữa, chỉ hi vọng không dừng lại ở đề tài như hôm nay.” Nàng cười như kiểu đối với một đứa trẻ, lấy túi đứng lên đi ra cửa.

Lý Thâm nhìn qua cửa sổ theo bóng dáng Dung Ý không nhanh không chậm qua đường, bỗng nhiên nhớ tới một người, nháy mắt quý dị ngồi ở trên tường đứng đưa chân ăn kẹo cao su xúi giục nàng trốn học... Bình tĩnh như thế, nhưng thật sự lòng yên tĩnh như nước được sao?

Buổi tối ở trạm xe điện ngầm đi ra trời đã tối đen, không khí mát mẻ, trời tháng bảy đã bớt phần nóng nực làm cho người ta thoải mái hơn. Lúc đi vào khu nhà, nàng nhìn đi nhìn lại phía trước hàng rào, là nơi đỗ xe của các hộ gia đình trên tầng, một đám xe đen đen trắng trắng xếp cạnh nhau, Kia, Toyota, Audi... Chỉ cảm thấy có một tia chờ mong thứ gì đó chợt nhói lên trong tim, nhưng liếc mắt lại lần cuối, dưới đèn đường không có bóng dáng quen thuộc xuất hiện, trong lòng thấy mất mát, cho dù chính nàng cũng không biết rốt cuộc là mất mát cái gì.

Sau khi ăn xong, nàng sửa sang lại tư liệu của khách hàng, chỉ có ánh sáng từ màn hình máy tính rơi trên mặt, trong bóng đêm, tiếng chuông điện thoại chợt vang lên phá tan không khí tĩnh mịch, nàng cầm điện thoại nghe bên kia nói một hồi, nhanh chóng tắt máy tính.

Gió theo cửa sổ taxi tiến vào trong xe thổi qua mái tóc của nàng, dính sát vào mặt, phất qua mũi, miệng, che khuất nửa bên mặt. Nhẹ nhàng đưa vương vius làm cho nàng chán ghét, chỉ là không biết làm như

thế nào cho tốt, tâm đã rối loạn, làm sao có thể để ý được. Phong cảnh thành phố về đêm lướt qua cửa sổ, nàng không hề để ý, chỉ bận tâm lo lắng.

“Dung Ý, tôi là Lý Thắm, thật là ngại quá phải quấy rầy chị...”

“Bây giờ chị có rảnh không? Hứa Tuấn Hằng vừa gọi điện cho tôi nói ca ca của tôi từ trưa đến giờ phát bệnh nhưng mọi người ở công ty nói như thế nào cũng không chịu gọi bác sĩ...”

“Bởi vì hạng mục của công ty bỗng nhiên có chuyện xấu, tôi hiện tại đang ở Hàng Châu... Chị có thể giúp tôi qua xem anh ấy như thế nào không?...”

Giọng điệu của Lý Thắm trong điện thoại thực sự lo lắng, nhưng cho dù Lý Tịch bị bệnh thì người đầu tiên muốn tìm tuyệt nhiên không phải là nàng, chỉ có điều nàng lại không hề nghĩ ngợi liền đồng ý, tốc độ phản ứng nhanh đến nỗi chính mình cũng phải kinh ngạc.

Qua trở lại đã gần 9h, nàng xuống taxi, nhìn toà nhà cao ngất, gọi điện thoại cho anh nhưng chỉ phát ra thông báo “Người sử dụng đã tắt máy”. Nàng ảo não, cứ như vậy lẳng đầu lẳng não đi tới, nhưng nàng không thể đi qua cửa bảo vệ toà nhà được. Dù sao cho dù anh thật sự bị bệnh, nàng đi lên cũng chỉ có thể đứng nhìn, cũng chẳng thể nào giúp gì được cho anh... Đang ủ rũ thì một luồng sáng chiếu thẳng vào người nàng, nàng nheo mắt, xe lại dừng lại bên cạnh nàng. Cửa bên người lái hạ xuống, nàng mới nhìn rõ là người hôm qua bị Lý Tịch giới thiệu là “Tiểu địch”.

Khải Thụy sắc mặt ngưng lại, nhìn Dung Ý thật sâu rồi thở dài nói, “Cô tìm Martin sao?” Lại không đợi nàng trả lời liền nói, “Lên xe đi”, ngữ khí vội vã.

Nàng sửng sốt một chút, không kịp đáp lời đã mở cửa trước, là kiểu xe của Đức, rộng rãi vô cùng, nàng nói câu “Cảm ơn”. Không ngờ Khoa Thụy không đáp lại mà với tay lấy điện thoại ra gọi, nàng vừa lên xe đã cảm nhận được sự vội vàng xao động của anh ta, chỉ yên lặng không lên tiếng.

“Tôi vừa tiễn CEO của H&G lên máy bay, đang vào cửa tiểu khu. Tôi cũng không có cách nào cả, việc này trước nay đều do anh ấy định đoạt... Còn nữa, người của H&G bên kia thay đổi kế hoạch, Đan Trữ cũng nhấp nháy muốn tiến vào, việc không đồng ý cũng có thể đoán trước...” Anh ta toàn nói chuyện công việc, nàng không có hứng thú nghe liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một góc cây khoa cao lớn vốn xanh mướt giờ sang thu mà tiêu điều, đèn đường chiếu rọi trên cành cây trơ trọi khiến nàng càng cảm thấy lạnh lẽo. Có cảm giác không thể gọi tên, có cảm giác lo lắng, lại có cảm giác thắc mắt nghi hoặc, làn gió lạnh nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt nàng nhưng không có cách nào giúp tâm tư hỗn loạn của nàng trở nên tỉnh táo.

Lúc cánh cửa lớn mở ra, ngọn đèn ngoài hiên vàng vọt chiếu dừng lại trên người Lý Tịch mặc bộ quần áo trắng đứng đó, nàng lẳng lẳng nhìn anh, tuy rằng hai tay chống nạng có vẻ mệt mỏi, sắc mặt vẫn trắng, nhưng làm sao đến mức như lời của Lý Thắm là “bệnh nặng” a!

Anh nhướng mày nhìn nàng, trầm mặc. Cuối cùng vẫn là người đang bị coi là vô hình – Khải Thụy - mở miệng trước, “Tôi đi xuống lấy văn kiện để quên trên xe...” Nhún nhún vai xoay người tỏ vẻ xem thường liền hướng về phía thang máy. Tiếng thang máy đóng lại vang lên, anh vẫn đứng yên không có ý để nàng vào, thật lâu sau mới bình tĩnh mở miệng, “Em đến có việc gì thế?”

Trong không khí thoáng qua mùi thuốc Đông Y, thần trí của nàng cũng phiêu theo mà trở nên mơ hồ, “Tôi nghe nói anh bị bệnh...”

“Tôi không bệnh.” Sắc mặt anh vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ thay đổi tư thế khẽ dựa vào tường, tìm vị trí thoải mái dựa vào tường mà đứng, chân trái hơi run lên một chút. Ánh mắt của anh như vậy làm nàng cảm thấy có chút xa lạ, vẻ mặt cố chấp mà tịch mịch. Anh cứ đứng như vậy, trong nháy mắt nàng thấy hoảng hốt, cảm thấy bóng dáng anh lướt nhẹ qua như không có trọng lượng, chưa bao giờ cảm thấy đơn độc đến thế.

Không khí co lại làm cho nàng không biết làm sao, “Anh thật là, rõ ràng là không thoải mái còn cố gắng tỏ vẻ mạnh mẽ làm gì?” Không đợi anh lên tiếng nàng liền bước qua kéo tay anh đi. Thân thể anh cứng ngắc, tựa hồ không muốn đi, cúi đầu nhìn cổ tay gầy nhỏ của nàng, bắt đầu đi nhưng cũng thật sự không có khí lực để chống cự lại. Kỳ thật nàng nhìn qua có vẻ gầy yếu nhưng thực sự tay không hề yếu, không giống như nữ nhân khác yếu đuối không xương, nàng chính là mềm mại mà cứng cỏi, mạnh mẽ dị thường. Thở dài, ánh mắt liếc về phía phòng khách bữa bãi, không cách nào che giấu sự lạnh lùng.

Khắp nơi là văn kiện đang mở, một loạt giấy A4 phân tán trên sô pha cùng mặt sàn, áo vest màu lam cùng caravat mới từ công ty trở về tiện tay cởi ra vắt trên lưng ghế, trên bàn trà thủy tinh còn một bát thuốc Đông Y nóng toả hơi nghi ngút, mùi thuốc lúc này nguyên lai là từ nơi này phát ra, màu thuốc đục ngầu u ám thật đối lập với chén nước thủy tinh trong suốt bên cạnh... Nàng nhú mày nhìn bát thuốc, trong ngực khẽ nhói đau.

Lý Tịch buông mình xuống ghế sô pha, không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, hơi cúi người về phía trước với lấy chén nước, không ngờ lại chạm vào bát thuốc đục ngầu kia, bát thuốc đổ ụp xuống bàn, thuốc chảy tràn ra... Nhìn thoáng qua hộp khăn giấy trắng trơn, nàng không kịp hồi liền chạy vào bếp tìm khăn lau.

Phòng bếp mang phong cách hiện đại đơn giản, phân chia công năng của từng khu vực thật rõ ràng, khu vực cất giữ, khu vực rửa đồ, khu vực chuẩn bị, nấu nướng... Vách tường giống như phòng khách đều bằng thủy tinh trong suốt, đèn lắp lệch trang trí tạo ánh sáng thật đẹp, nhưng lại chỉ có được bề ngoài như vậy, toàn bộ phòng bếp ngay cả đồ dùng cơ bản nhất cũng không có, chỉ ló nhô một loạt ly rượu trong phòng bếp rộng thênh thang, nghĩ lại thấy xót xa, đúng là điển hình của nam nhân độc thân. Để ý kỹ hơn lại thấy một túi plastic có tên hiệu thuốc thật to để bừa bãi trên bàn, nàng sưng sốt mở ra, bên trong toàn là thuốc dùng cho phụ nữ, cái gì mà ô gà bạch phượng hoàn, quế chi phục linh, nguyệt nguyệt thư thuốc...

Nàng chỉ lẳng lặng nhìn, bên cạnh túi thuốc còn có một gói đường đỏ đã mở, có lẽ lúc mở ra do vội vã nên bị đổ ra ngoài, ánh đèn trên đỉnh đèn dừng lại trên lớp đường lấp lánh... Đầu chợt trống rỗng nhưng lại kích động không biết làm sao, lòng bàn tay dính dính. Nhớ tới lời Lý Thấm nói với nàng, nàng bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi đứng lên, sợ rằng anh thật sự giống như lời cô ấy. Nàng không phải là Đầu Gỗ, nàng biết anh đối xử thật tốt với mình, lúc đầu là tránh không kịp, dần dần lại không cho là đúng, chỉ là chưa bao giờ có cảm giác như vậy, cảm thấy áp lực nặng nề đến mức không thở nổi.

Không tìm thấy khăn lau nhưng cũng tìm được khăn tay, lúc nàng định thần lại trở vào phòng khách, Lý Tịch đã nằm trên sô pha nhắm mắt lại, nàng nhìn thoáng qua nước trên bàn đã tràn đầy xuống đất, màu thuốc Đông Y còn đọng lại trên mấy tờ giấy đang mở ra dưới đất. Ánh mắt lác hăm đến đùi phải của anh, ống quần bị ướt hết nhưng anh lại không hay biết. Chưa kịp nghĩ gì nàng liền nắm cổ chân của anh nâng lên, người bình thường bị người khác chạm vào đều có phản ứng, chỉ có điều anh vẫn không có cảm giác gì. “Ổng quần ướt hết rồi...”

Câu nói của nàng làm cho Lý Tịch đột nhiên mở to mắt, ánh mắt lạnh như băng mà lại bén nhọn, lại nhìn thấy nàng đang chăm chú lau vệt nước trên chân anh, lòng lại mềm đi. Chống thân mình ngồi xuống, buông chân ra, “Em có biết em đang làm gì không?”

Nàng cúi đầu không nói gì, cầm chiếc khăn sưng nước trong tay, thoáng lạnh.

“Nhìn tôi đi...” Anh kéo nàng lên ghế sô pha, bắt nàng nhìn thẳng vào mình, “Những gì em phải làm chính là khiến cho bản thân mình vui vẻ, không cần dùng ánh mắt thua thiệt để nhìn tôi, em không nợ ai bất cứ điều gì cả. Nếu những gì tôi làm khiến cho em cảm thấy là gánh nặng, như vậy tôi thực có lỗi...” Anh không có thói quen ép buộc, cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt thương hại cùng áy náy của nàng, cho nên đây là lựa chọn tốt nhất. Nàng hiểu ý tứ của anh, đúng là sưng sốt, trăm ngàn lời hỗn độn ở trong đầu.

Chuông cửa đột ngột vang lên trong không gian yên tĩnh, anh thở dài, “Tôi bảo anh ta đưa em về.”

Trước khi ra mở cửa, anh nhìn thoáng qua nàng như đang mộng du, buông tay đang nắm gậy ra đặt vào gáy nàng, nàng hơi đau, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh. Anh cười, mặt mày sơ lãng, “Ngày kia tôi bay ra nước ngoài công tác, một tuần sau trở về. Hy vọng khi quay lại, em đã có đáp án của bản thân mình.”

31. Chương 31

Văn phòng nhỏ gọn gàng mà thanh nhã, anh nheo mắt nhìn về phía cửa sổ đón nắng sớm, giống như đang suy nghĩ điều gì.

“Martin, bây giờ H&G thay đổi kế hoạch, Đan Trữ bên kia có vẻ quyết tâm giành được, Tiêu Thị ở phía sau cũng theo đuổi không buông, trận này cạnh tranh quyết liệt khó mà tránh được...” Khải Thụy nhìn về phía Lý Tịch đang được bao phủ bởi một tầng sáng màu vàng lấp lánh, nói có ý lui.

“Trò chơi vừa mới bắt đầu, ai biết lộc vào tay ai đâu?” Thu hồi ánh mắt xoay người thì điện thoại bàn lại vang lên, “Lý tiên sinh, Lý tiểu thư đến.”

Văn phòng tràn ngập ánh mặt trời nhưng không xua nổi không khí trầm thấp đầy áp lực, Lý Thẩm tự biết mình quá đáng nên cũng không lên tiếng, trước đây cứ coi nhị ca là hổ giấy, không giống như đại ca thực sự ăn thịt người nên nàng mới dám vui vẻ tự tiện đi tìm Dung Ý, nay thì tốt lắm, hổ giấy cũng bắt đầu phát uy.

“Ngày mai về Bắc Kinh?” Anh lên tiếng trước, rõ ràng là câu nghi vấn nhưng lại dùng ngữ khí trần thuật, cường ngạnh không mang theo nửa điểm hàm hồ.

“Không, công ty...” Ngắc đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt Lý Tịch không mang theo một tia biểu tình, liền biết không thể dùng công ty làm lý do được, “Em chuẩn bị ở lại Thượng Hải.”

“Lý do.”

“Chris đã trở lại... Trở lại Bắc Kinh, ở trong hoàng thành, dưới chân thiên tử, em sẽ không thể ở cùng cô ấy.” Cô có điểm lo lắng, “Ca, em biết đi tìm Dung Ý như vậy là không đúng, nhưng không nói gì về anh a...”

“Cái gì cũng chưa nói.” Anh mỉm cười gật đầu, trong ánh mắt toát ra tín hiệu nguy hiểm.

“Được rồi, thực ra thì có nói một chút, nhưng cái gì không nên nói em đều không nói, chỉ là không ngờ rằng lại chữa lợn lành thành lợn què, làm cho chị ấy càng kháng cự thôi. Anh giúp em đi, cả thế giới này chỉ có mình anh giúp được em thôi. Mẹ luôn luôn nghe theo lời anh, anh chỉ cần ở trước mặt mẹ nói hai câu, à không, một câu thôi cũng có thể...”

“Đây là hai chuyện khác nhau, chuyện em cùng Chris từ bao giờ lại có quan hệ với anh? Anh biết chuyện không có nghĩa là tán thành việc làm của em.” Anh cười, về phần chuyện của Dung Ý, có phải thật sự là chữa lợn lành thành lợn què hay không vẫn còn chưa biết kết quả.

“Mặc kệ, đến lúc bị phát hiện thì anh cũng là đồng lõa!”

“Nếu sợ như vậy, vì sao không dứt khoát rõ ràng, quên đi.” Anh không để ý đến sự doạ dẫm của cô, thản nhiên nói.

“Nga, hoá ra anh cũng biết dứt khoát! Ca, không phải là anh che giấu Dung Ý để âm thầm làm cách mạng đấy chứ?” Lý Thẩm vẻ mặt hứng thú bị khuôn mặt lạnh lùng của anh dập tắt nụ cười, hít sâu một hơi nói, “Anh không phải không biết bọn họ là loại người nào, chuyện như thế này mà lộ ra ngoài thì cũng thật là khó ăn nói. Em có thể không cần, Chris có thể không cần, nhưng cả hai gia tộc đều không thể từ bỏ...”

“Tiểu Thẩm, quan trọng là em và Chris là loại người nào, chứ không phải là bọn họ.” Ngữ khí sâu xa của bậc làm anh rất cục cựa cũng thể hiện.

Cô cười chua xót, thở dài, “Nếu em có thể giống anh thì tốt...” Kỳ thật không chỉ một lần cô suy nghĩ, nếu nhị ca ở trong tình huống này, có phải mọi người trong nhà cũng có thể thuận theo tâm ý của anh như từ trước đến giờ hay không.***

Cái nắng gay gắt cuối thu, ban ngày mặt trời không phải nóng bình thường, buổi sáng ra khỏi nhà đã tưởng rằng không cần dùng kem chống nắng, không ngờ làn da lại bị cháy bỏng đến mức ngứa được mùi khét như thế này. Vừa xoa xoa mặt vừa cân nhắc xem nên dùng cách gì để cứu chữa, lên đến tầng 6 lại gặp Lưu A Di ở đối diện, Dung Ý lên tiếng chào hỏi, “A Di lại đi công viên tản bộ sao?”

“Đúng vậy, thời tiết mát mẻ thế này đi tản bộ rất tốt. Ôi, mới cắt tóc hả?” Bà cao thấp đánh giá một vòng Dung Ý.

“Vâng ạ!” Nàng cười gượng, hôm nay quyết tâm dâng trào, đi thẳng ra tiệm làm tóc, may mà không đông lắm, không hẹn trước cũng gặp được nhà tạo mẫu tóc. Chỉ nói câu, “Cắt tóc, miễn là khác với bây giờ.” Liền giao cho nhà tạo mẫu tóc trẻ tuổi toàn quyền xử lý, đến lúc mở mắt ra mới choáng váng, kiểu tóc trông

như trẻ con, vốn mái tóc thật dài giờ chỉ còn đến ngang vai, mái tóc ngắn ngắn mà thẳng mượt trông chẳng khác gì học sinh trung học. Tuy rằng không ăn nhập lắm với bộ quần áo công sở nghiêm túc nàng đang mặc trên người, nhưng thoát nhìn qua cũng thấy nhẹ nhàng, thoải mái.

Lưu A Di nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Sao hai ngày nay không thấy bạn trai đâu? Tôi thấy cậu ấy cũng rất tốt, chỉ có điều đi lại không ổn lắm, mấy lần tôi gặp cậu ấy lên lầu tìm cháu thật vất vả, lên đến tầng 7 phải dừng lại mấy lần thở dốc mới có thể đến nơi...” Bà là hàng xóm mấy năm nay của Dung Ý, đây là lần đầu tiên thấy nhà của nàng có đàn ông đến thăm, tự nhiên để ý, cũng là một chuyện hấp dẫn.

Nàng sưng sốt một chút, khoe miệng nhếch lên cười cười rồi tiếp tục leo lên, không biết tại sao lại cảm thấy cầu thang hôm nay dường như dài hơn bình thường, mỗi bước đi đều thấy mỏi mệt, trong đầu lại hiện lên từng đoạn hình ảnh đứt quãng, hình ảnh anh mồ hôi đầm đìa chống vào tường ở cửa nhà nàng thở, hình ảnh anh sắc mặt trắng bệch ôm thắt lưng chịu đau không hé nửa lời, hình ảnh anh ngại ngùng đưa nàng túi băng vệ sinh... Đứng ở trước cửa nhà mình, nàng lại không mở được khoá, sưng sốt hồi lâu mới cảm thấy dường như chính mình đang sợ hãi phát run.

Sau khi ăn xong nàng mở đĩa, ngồi ở sofa xem một bộ phim cũ, phòng không bật điện, hình ảnh lúc sáng lúc tối phản chiếu trên mặt nàng, “Hồn đoạn lam kiều” – một bộ phim từ rất lâu rồi, tình tiết bi kịch, sầu khổ triền miên, diễn viên diễn xuất tinh tế, cảm động vô cùng. .. Còn nhớ rõ lần đầu tiên xem phim này là ở ký túc xá của Dương Miên, hai người cuối tuần ở lại phòng, tựa đầu vào nhau xem, đến cảnh La Y nước mắt lưng tròng nói: “Ta nhất định phải tìm được nàng.” Nhìn thấy cảnh đó, nàng dựa vào vai anh mà chảy nước mắt, xúc động đến từng tế bào. Nước mắt từng giọt chảy xuống kính, ngẩng đầu nhìn cảm anh, hỏi, “Nếu là anh, anh có quyết tâm giống anh ấy không?” Tuổi trẻ vẫn thường ngốc nghếch như thế, hỏi một câu không thể trả lời, chỉ có thể tự tìm đáp án mong muốn trong lòng. Anh không trả lời, chỉ khẽ véo mũi nàng, cười nàng ngốc... Nay mới thấy rõ, như thế nào là yêu đến đánh mất bản thân, mãnh liệt không gì ngăn cản, như thế nào là rung động đến tận tâm can, một lòng chung thủy, tình yêu đau khổ triền miên cuối cùng nhận được kết quả đau thương.

Tiếng nhạc “Hữu nghị thiên trường địa cửu” lại du dương vang lên, trong bóng đêm, nàng nhắm mắt lại, hồi tưởng. Nhìn thấy người ta đem tình yêu, tín niệm cùng linh hồn mai táng ở kiều thượng mã kéo, nở nụ cười. Phim cũng chỉ là phim, thời gian xoá nhoà tất cả khiến con người già nua, chỉ có trái tim đau đớn không chịu nổi khi trí nhớ chợt tràn về hình ảnh ngày xưa.

Nàng đột nhiên nhớ lại nụ cười năm mình mười tám tuổi, khi ấy tưởng tượng mình giống như một bông hoa đang nở rộ, luôn sống hết mình. Mà sau này lần lượt từ ngày dây dưa với Dương Miên thỉnh cầu anh đừng đi, rồi mang theo hành lý đứng ở ga tàu nước mắt chảy dài, rồi vội vàng rút đầu mề trán tìm việc, phỏng vấn rồi bị cự tuyệt, nhìn tình yêu của những người khác đơm hoa kết trái hay toàn héo, cuối cùng nhìn anh nắm tay cô dâu xinh đẹp sau khi từ Mỹ trở về, cuối cùng chỉ có mình nàng giẫm chân tại chỗ. Rốt cuộc là do cuộc sống vô thường hay là tự nàng mua dây buộc mình? Ngay cả chính nàng cũng không tìm ra nguyên do.

Trong đầu hiện lên lời nói của Lý Tịch tối qua, “Em chỉ phải làm những gì khiến cho chính bản thân mình vui vẻ...” Thở dài, suy cho cùng, nói luôn luôn dễ hơn làm. Ánh mắt dừng lại ở lọ kem chống nắng mắt, nhớ tới lần trước anh nhìn thấy nàng lôi về một đồng mỹ phẩm dưỡng da, vẻ mặt như bưng bình tỉnh nói, “Khó trách làn da lại kém như vậy.” Làm cho nàng hận không thể đem anh đá một phát từ tầng 7 lầu xuống, hơn hai ngàn một bộ dưỡng mắt lại bị anh chê không đáng một đồng. Anh bảo rằng muốn thay da đổi thịt phải không cho mình lối thoát, đừng cầm vứt bỏ tất cả những thứ rác rưởi trong lòng đi mới được. Giờ ngẫm lại mới thấy lời anh thật đúng, luôn luôn giữ trong lòng những cảm xúc sầu thương như oán phụ, dù mất bao nhiêu tiền cũng chẳng thể làm mình xinh đẹp được, chẳng lẽ đây chính là cái mà Phật dạy là “tướng từ tâm sinh”? Ngẫm lại lại nhận ra, anh nội tâm thâm hiểm, lời nói ác độc không buông tha người khác, nhà tư bản độc ác chuyên ăn tươi nuốt sống mà lại mang khuôn mặt hoa đào khiến chúng sinh điên đảo.

Nàng bắt đầu nhớ tới nụ cười của anh, bộ dáng tức giận thậm chí là quần bách của anh, tối hôm đó anh bảo muốn nàng trở về suy nghĩ xem chính mình muốn gì, lúc đó nàng thật sự không hiểu. Trước đây nàng vẫn nghĩ anh và nàng chỉ là những người quen biết trong cùng thành phố, khi vui vẻ thì cùng nhau ăn uống chơi đùa, nhưng lúc nghe anh nói “Thật có lỗi”, nàng lại cảm thấy khổ sở. Nàng thật sự coi anh là bằng hữu, nhưng là bằng hữu ở mức độ nào, nàng vẫn tự cho là dừng lại ở “bình thường”, không biết đã sớm vượt qua

ranh giới mơ hồ tự bao giờ, chỉ có điều đến được nơi nào rồi thì nàng vẫn không cách nào đo đạc được.

Cả buổi tối suy nghĩ miên man, thức đến khuya, sáng hôm sau thiếu chút nữa nàng đi làm muộn, vội vàng đi bắt xe, đau lòng nhất vẫn là tắc đường, lên được xe rồi nhìn hàng xe nối dài bất động, xa xa là toà nhà cao cấp 44 tầng kia, trong tầm mắt hẹp hòi lại như không nhìn thấy.

Lúc vào công ty còn có 3 phút nữa là đến giờ làm, nàng vội vội vàng vàng đi nhưng vẫn không thể không chú ý vào cảnh tượng trước mặt. Người con trai ăn mặc chỉnh tề, tay cầm bó hoa hồng thật lớn về mặt bị thương nói với cô gái gì đó, cô gái vẫn đi thẳng về phía trước, vội vã đi làm, ngay cả đầu cũng không thèm quay sang bên cạnh.

Trong thang máy đông kín, có người thấp giọng nói chuyện ở phía sau.

“Vừa rồi có nhìn thấy La Hiểu không? Không phải cô ấy chuẩn bị cùng Lâm Gia Đức kết hôn sao? Sao giờ lại có bộ dáng như vậy?”

Dung Ý nhìn con số hiển thị trên màn hình nhưng vẫn bị thu hút bởi câu chuyện.

“Lâm Gia Đức đi vụng trộm bên ngoài bị bắt gặp, La Hiểu làm sao còn có thể cùng anh ta thề non hẹn biển nữa, liền chia tay. Anh ta hiện tại mang hoa hồng đến nhận tội cũng vô ích.”

“Thật đáng tiếc a, trước đây La Hiểu mỗi ngày đều cùng anh ta làm thêm, thật vất vả mới lên được chức quản lý, chỉ có một lần vụng trộm thôi, có phải nghiêm khắc quá hay không?”

“Đáng tiếc gì chứ? Phụ nữ phải biết yêu chính mình, năm tháng trôi qua làm người ta già đi, không phải cứ sống chết giữ lấy mới là hạnh phúc. Nếu anh ta không phải chén trà thuộc về mình, vì sao không buông tay để đi tìm người thực sự là chén trà dành cho mình chứ...” Thang máy đến tầng 16, họ đi ra ngoài, Dung Ý nhìn cửa mà ngẩn người, chén trà trong lời của họ, đôi giày trong lời của Lý Tịch... Cười khổ một câu, ai cũng hiểu, chỉ có mình nàng không hiểu, sương mù đã tan từ lâu, chỉ có nàng là không muốn tỉnh dậy thôi.

Đến giờ ăn trưa, một nhóm nữ đồng nghiệp trong phòng thì thầm xôn xao gì đó, Dung Ý đang lấy nước lơ đãng liếc mắt thấy Tiểu Phương đang mỉm cười vừa ngại ngùng vừa hạnh phúc.

“Sao hôm nay mọi người có vẻ hưng phấn vậy?” Nàng cầm chén nước tò mò hỏi.

“Dung quản lý không biết sao? Công ty chúng ta hôm nay hoa đào nở khắp nơi a, vừa rồi bạn Lưu Đức Tư bên phòng kỹ thuật dùng một hộp socola cùng một bó bách hợp đã chiếm được trái tim của tiểu Phương rồi...” Hoàng Đông Hải cùng phòng thị trường biểu tình khoa trương lại cười vang. Tiểu Phương nóng mặt nhếch môi than thở, “Em còn chưa nhận lời mà...”

“Thảo nào cuối tuần gặp mặt lúc nào cũng thấy ở bên cạnh Đức Tư...” Nàng tủm tỉm cười rời khỏi phòng trà, phía sau mọi người vẫn tiếp tục, “Không ngờ tiểu tử đó cũng thật cẩn thận nha, là socola chính hiệu Lindt đấy, chắc chắn là nhập khẩu từ Thụy Sĩ về rồi...”

“Đó là do em bảo anh ấy mà, nếu không anh ấy lại mua linh tinh mất...”

“Thụy Sĩ”, “Socola”... Nàng chợt giật mình như nhớ ra điều gì đó, bỏ chén đang cầm trong tay xuống chạy vội vào văn phòng, nhờ đồng sự xin phép giúp rồi lao ra ngoài. Cổ Duyệt nhìn bóng dáng của nàng kêu lên, “Cơm trưa còn chưa ăn mà, cậu bị lửa đốt bồng mông hả?”

“Đi ăn socola...” Nàng đáp với những lời này rồi đi vào thang máy, chỉ để lại Cổ Duyệt nhìn theo sững sờ, “Socola?”

“Anh tài xế à, anh có thể đi nhanh 1 chút được ko?” Taxi vừa đi vừa dừng lại, hôm nay là ngày gì đây mà chỗ nào cũng tắc đường?

“Phía trước đang sửa đường, sáng nay có cô nương vội vàng bay đi Đài Loan, tắc đường đến phát khóc đấy. Cô đi tiền hay là đón khách vậy?” Lái xe đại thúc mắt thật tinh tường, nhìn thấy nàng chỉ xách mỗi cái túi nên tò mò hỏi.

“Đi tiền người ạ!” Nàng cúi đầu nhìn đồng hồ, tìm danh mục điện thoại của Lý Tịch, thật vất vả mới từ đó tìm thấy điện thoại của thư ký, nhưng thư ký tiểu thư kia công tư rõ ràng làm sao có thể nói cho nàng lịch

trình của anh được, xem cách ứng phó tự nhiên của cô ấy là biết bình thường đã giúp anh cảm được bao nhiêu hoa hoa đào đào a! Cuối cùng phải gọi cho Lý Thắm mới biết được là mấy giờ anh bay.

Xe đi vào sân bay lại càng đông đúc, nơ ron thần kinh của nàng căng ra như muốn nổ tung, lái xe cười, “Chắc chắn là bạn trai rồi!”. Tới nhà chờ chỉ còn có 20 phút, nàng vừa gọi điện cho anh vừa chạy như điên lên tầng 3. May mắn thay là điện thoại cuối cùng cũng thông.

“Anh ở đâu vậy?” Tiếng máy bay cất cánh ầm ĩ bên tai, nàng thở phà phò, chân vẫn không dừng lại, không chú ý người phía trước bỗng nhiên xoay mình, “Oành” một tiếng động vào người ta, nàng ngẩng đầu nhìn người khách tóc vàng mắt xanh châu Âu, vẻ mặt hối lỗi nói gấp gáp “I...I’m so sorry...” Phía sau lại truyền đến âm thanh quen thuộc mà đáng ghét, “A, hôm nay như thế này là sao?”

Nàng chạy nhanh đến mức ướt đầm mồ hôi, xoay người nhìn kẻ làm cho nàng một thân chật vật chạy như điên ở sân bay, mệt đến mức không thở được, “Hội thi hội đại học... tôi cũng chưa từng chạy.. nhanh như vậy...” Ngực dồn dập đập phồng, thiếu điều rung đùi đắc ý.

Lý Tịch khẽ cười nhìn nàng, biểu tình khiến cho người ta có cảm giác không có gì có thể làm anh ngạc nhiên, nghe tiếng loa phát thanh trên sân bay lần cuối cùng yêu cầu hành khách đến đăng ký anh cũng không vội vàng, “Cho nên...?” Tựa hồ như sự xuất hiện của nàng cũng không hề ngoài ý muốn.

“Giày này... là giày tốt...” Nàng chỉ vào đôi giày 9 tắc dưới chân, là đôi giày Manolo Blahnik anh đưa, trên giày còn đính đá quý toả sáng lấp lánh. Khó trách được Carrie nói có nó cô ấy có thể chạy thi cùng taxi...

“Vậy thôi à?”

“Chờ anh trở về... Mang cho em socola Thụy Sĩ...” Nàng cười, ngọt ngào mà thoải mái như đang thực sự được ăn socola, khẽ ấn nhẹ vào hai bên má anh.

32. Chương 32

“Boong boong boong...” Cổ Duyệt dùng âm điệu cực kỳ khoa trương như trong một buổi lễ trao giải, mở cửa ngôi nhà mới vẫn còn đang dang dở đón Dung Ý vào. Tuy rằng trang trí mới xong một nửa, nhưng hình dung sơ bộ cũng đã ổn. Không gian màu trắng tinh khôi không rộng lớn lắm nhưng đơn giản và rộng mở, làm cho người ta có cảm giác vô cùng yên tĩnh, hài hoà cùng an ổn, nàng cười đến híp mắt nghe Cổ Duyệt xoay quanh giới thiệu thiết kế phòng khách, “Nơi này, đặt một cái ti vi tựa vào tường là có cảm giác vô cùng phong phú. Đèn phòng khách không cần quá lớn, thanh mảnh mà tinh xảo là được... Mặt tường chỗ ti vi có thể đóng 1 cái giá để sách báo, tạp chí hay lọ hoa cũng được... Đèn tường phía sau sofa cùng giấy dán tường màu sắc ấm áp bớt đi cảm giác lạnh lẽo. Cổ Duyệt hai tay tạo thành hình chữ thập, vẻ mặt hạnh phúc chạy tới chạy lui vài vòng rồi dừng lại trước mặt Dung Ý, ôm cổ nàng, “Cuối cùng mình cũng có căn nhà của riêng mình... Cảm ơn cậu, Dung Ý...” Trong thanh âm mang theo cả sự cảm kích, khẽ run run.

“Ai, đừng ở đây mà trình diễn tiết mục cải lương cho mình nghe! Lỡ Trần Vĩ nghe được lại còn tưởng rằng mình tặng cho cậu chứ!” Nàng cười đẩy Cổ Duyệt ra, nhà của hai người bọn họ tuy không rộng nhưng thực sự ấm áp, thật sự xinh đẹp. “Thế những công việc vụn vặt chuẩn bị hết chưa?” Nàng đang nói đến việc chuẩn bị hôn lễ, hai người họ đều suy nghĩ đơn giản lại thích tự tìm đến phiền phức, không nhờ một công ty tổ chức hôn lễ nào cả mà tự mình làm hết, đến lúc này cũng sắp sửa đầu mả trán.

“Ngày kia đi chụp ảnh cưới, còn nơi tổ chức hôn lễ vẫn còn đang cân nhắc, quả là có điểm băn khoăn. Mình thích tổ chức tiệc ngoài trời cho có vẻ lãng mạn theo phong cách châu Âu, có cảm giác như hoàng tử cùng công chúa sánh bước vậy, nhưng cha mẹ hai bên lại chỉ thích tổ chức trong khách sạn, làm một buổi tiệc rượu chúc mừng thôi...” Cổ Duyệt nhún nhún vai, ngẩng đầu nhìn một vòng căn nhà của mình, “Vấn đề lớn nhất đã được giải quyết, những cái khác đều không thành vấn đề...”

“Haizzz. Mình bảo cậu rồi mà, lúc trước nên cùng Trần Vĩ đăng ký dịch vụ với bên công ty lễ hành Malaysia, vừa đúng tiêu chuẩn, lại được bao trọn gói cả tuần trăng mật nữa...” Nàng cười chế nhạo Cổ Duyệt, nhìn

hai người có thể cùng nhau đi tới hôm nay, thật là không dễ dàng gì. Người bạn tốt nhất của nàng cuối cùng cũng chuẩn bị đi đến bước ngoặt quan trọng nhất của cuộc đời, nàng vui mừng nhưng cũng có chút cảm khái.

“Hứ, mình còn mong được tổ chức một tiệc cưới thế kỷ giống như Từ Tử Kỳ kia...”

Từ Tử Kỳ thì cao xa quá, nàng lại nhớ tới lễ đính hôn xa hoa cực hạn của Đan Hiểu Uyển cùng Dương Miễn, nhẩn mặt cười nói, “Mình thấy cậu thực sự rất hạnh phúc, so với cô ấy cũng chẳng kém hơn đâu...” Sự thái không phải đã nói rồi sao? Dù là hôn lễ xa hoa đâu có nghĩa là hôn nhân hạnh phúc, hai người cả đời ở chung có hoà thuận êm ấm hay không chẳng hề liên quan đến việc buổi lễ tốn kém như thế nào cùng bao nhiêu đồ trang sức. Mà một buổi lễ xa hoa cũng không thể hiện được ý nghĩa của cuộc hôn nhân, có gì đâu mà tiếc?

“Nhưng mà kém xa...” Cổ Duyệt gơ bàn tay đeo chiếc nhẫn đính hôn Trần Vĩ trao, viên kim cương nhỏ xíu lấp lánh dưới ánh mặt trời, vẻ mặt thoả mãn nhưng vẫn cứng cổ nói, “Nhẫn này cũng không ít hơn mười lạng đâu...” Quay đầu lại, vẻ mặt ý tứ hàm xúc liếc Dung Ý một cái nói, “Mình không mong rằng sẽ thấy cậu cùng Lý Tịch lại một lần nữa kích thích tâm linh yếu ớt của mình đâu...” Mấy ngày nay, Dung Ý ở công ty nghe điện thoại đều mỉm cười, đến dì quét rác cũng hỏi Dung quản lý có bạn trai phải không. Trong công ty, Dung Ý vẫn còn độc thân nên là mục tiêu của không ít đồng nghiệp trung niên, bây giờ mỗi ngày đều tươi cười rạng rỡ như hoa đào khiến người ta tan nát cõi lòng. Kỳ thật Cổ Duyệt thật lòng mừng cho Dung Ý, không còn quan tâm Lý Tịch là người như thế nào, con gái đến tuổi này rồi không phải chỉ cần tìm cho mình một người có thể khiến cho mình cười đến sáng lạn mà âm áp như vậy sao?

Chưa kịp đáp lại lời Cổ Duyệt, điện thoại của nàng đã vang lên, nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, Cổ Duyệt dương dương tự đắc mỉm cười nhìn nàng, vừa cười vừa đi vào phòng ngủ nói, “Mình phải đi tìm xem Trần Vĩ có cất giấu bồ câu dẫn bên trong hay không...”

Người bên kia nghe được hỏi giọng nghi hoặc, “Cái gì bồ câu dẫn?” Giọng nam khàn khàn, trầm thấp mà mạnh mẽ.

“Đừng nghe cô ấy nói lung tung. Sớm như vậy đã dậy rồi sao?” Cúi đầu nhìn đồng hồ, bên kia giờ mới khoảng hơn 6h chứ mấy.

“Ừ, buổi sáng phải họp, giữa trưa đi Amsterdam nữa...” Lý Tịch còn nằm ở trên giường, mặc quần áo ngủ, mắt cũng chưa mở, giọng nói lười biếng quanh quẩn trong phòng khách sạn trống vắng, nói chuyện không đầu.

Sớm như vậy đã họp rồi sao? Cũng khó cho anh. Bình thường nàng gọi cho anh giữa trưa vẫn còn đang ngủ, sau nhiều lần như vậy cũng hình dung ra được với quy luật của Lý nhị thiếu, trước giờ ăn trưa đừng bao giờ gọi cho anh, bằng không anh chỉ nói chuyện lung tung mơ màng thôi. “Vậy anh ngủ tiếp đi...” Nàng hảo tâm đề nghị, nghe được giọng anh lại giống như làm nũng, sợ run một chút, nhất định là ảo giác.

“Vậy em đừng cúp máy, 30 phút nữa đánh thức anh...”

Nàng thất thần, nghe yêu cầu vô lý đó của anh định cự lại, nhưng đã thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh quanh quẩn bên tai, nhất thời mất thần. Cổ Duyệt ở trong phòng nghe được bên ngoài yên tĩnh liền ló đầu ra phòng khách gọi to, “Này, vào giúp mình một chút với...” Dung Ý phản ứng cực nhanh đưa tay lên miệng suyt vội, “Em đang giúp bạn một chút, cứ như vậy đã nhé! Bye!” Có điểm bối rối vội vàng tắt máy.

Lý Tịch nghe nàng tắt máy, trong ánh mắt chợt mất đi độ ấm, nhìn nhìn bầu trời vẫn còn tối tăm bên ngoài, thái độ như ẩn như hiện của nàng cùng với những công việc của công ty quay cuồng trong đầu anh. Tiếng chuông đơn điệu lại vang lên trong căn phòng yên tĩnh, anh lại bấm máy tiếp nhận.

“Martin, H&G bên kia đã có kết quả rồi, đơn trừ toàn quyền phụ trách hạng mục lần này... Bọn họ lần này chuẩn bị thực đầy đủ, mặt ngoài thể hiện quyết tâm giành giật, mặt sau cũng làm không ít việc chuẩn bị, cậu cảm thấy có cần phải đi thăm dò một chút không?...”

“Bên Bắc Mỹ đối với khu vực châu Á rất coi trọng hạng mục này, ban giám đốc bên kia có thể sẽ gây khó dễ cho cậu, cậu cũng biết tên kia cùng với Hồng Đình Bạch tới bây giờ vẫn...”

“Kết quả của H&G đã có, hay là chiều nay chúng ta bay sang Frankfurt một chuyến...”

Khải Thụy lải nhải bên tai, anh ấn huyết thái dương đến phát đau, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác vô lực, lại cảm thấy không phải vì công sự gì đó. Cười khổ một tiếng, từ khi nào chính mình đã lún sâu xuống bùn như thế mà không hay biết?***

Phòng ngủ vừa mới sơn xong vẫn còn đầy mùi sơn mới, “Khó chia lìa như vậy sao? Mới đi có hai ngày đã triển miên như vậy rồi.” Nhìn bộ dáng vội vã của Dung Ý vừa rồi, lúc này Cổ Duyệt mới cười cợt trêu ghẹo nàng.

“Không giống như cậu nghĩ đâu.” Nàng ngồi xuống giúp Cổ Duyệt bên cái thùng carton lên.

“Vậy là cái gì?”

“Mình cũng không biết, dù sao cũng là cảm giác rất kỳ quái, có điểm quen thuộc nhưng lại thực xa lạ, sờ không được. Kỳ thật chính mình đến giờ cũng không hiểu đối với anh ấy là cảm giác gì...”

“Đây là giai đoạn quá độ, biểu hiện bình thường a! Hơn nữa, cậu đã bao năm không yêu đương gì rồi? Rượu mở lâu ngày hương vị cũng nhạt phai a. Cho nên cậu đang nhân cơ hội này để tìm lại cảm giác.” Mặc kệ Lý Tịch có thuộc về Dung Ý hay không, dù sao đây cũng là giai đoạn xua đuổi bóng ma quá khứ.

“Chẳng lẽ cậu còn là quân sư tình yêu của mình nữa sao?” Nàng châm biếm hỏi lại.

“Còn nữa, cuối tuần này kỷ niệm 80 năm thành lập trường, cậu có về không?” Cổ Duyệt thử thăm dò mở miệng hỏi.

Dung Ý sững sốt một chút, “Có chứ, sao không trở về? Không phải đã nhận lời với bọn họ là sẽ trở tài chụp ảnh sao?” Nàng trả lời như không có việc gì.

“Sẽ không xấu hổ nữa chứ?”

“Có gì mà xấu hổ, người ta đã đính hôn rồi. Thoải mái đối diện không phải tốt hơn sao?” Nàng hít sâu một hô, khẽ hất chỗ tóc mái rơi xuống chạm vào mắt, khi ngẩng đầu ánh mắt hoàn toàn trong trẻo, không hề bàng hoàng.

“Không sợ?”

“Anh ấy vậy, mình cũng vậy, chỉ là có chút quá khứ đã qua thôi.” Nếu tất cả đã qua, sao còn phải e ngại?

“Đan Hiểu Uyển thì sao?”

“Không buông tay coi như thắng!” Tự hồ mỗi lần nàng cùng Đan Hiểu Uyển va chạm đều là nàng cúi đầu ủ rũ tự nhận thất bại, nhưng nếu có cơ hội một lần nữa, nàng sẽ dùng thái độ đậm bạc để đối mặt với cô ta, không ấn nhấn khiến mình đau lòng, không quan tâm mình đã từng chật vật vấp ngã với bao nhiêu thê thảm, ít nhất đó mới là khí phách của một phụ nữ có tư thái.

33. Chương 33

Bầu trời thật xanh trong, gió thổi qua mang theo hơi thở của mùa thu. Đèn đỏ, xe dừng lại, cửa kính xe hé mở, anh nheo mắt lại nhìn ra bên ngoài ánh nắng, trong cửa hàng Mc Donalds bên đường có mấy nữ sinh đang cười đùa ríu ra ríu rít. Anh thoáng giật mình khi nhìn thấy một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, đôi mắt xinh đẹp giấu sau cặp mắt kính, không hề trang điểm, chỉ trong suốt đơn thuần mà vô cùng đẹp đẽ, ánh mặt trời như chiếu vào tận lòng anh.

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang sự hoảng hốt trong nháy mắt, anh thu hồi ánh mắt bật điện thoại.

“Alo, xin chào!” Anh không nhìn số điện thoại đã mở máy, giọng điệu lịch sự mà khách khí.

“Có nhớ em không?” Đan Hiểu Uyển hơi nghịch ngợm hỏi, trong thanh âm có điểm nhảy nhót.

“Ừ, mẹ có khá hơn chút nào không?” Anh không trả lời trực tiếp.

“Không cần lo lắng đâu, mẹ chỉ ho khan thôi, nhưng mà nhớ anh lắm. Em bảo rằng anh đính hôn xong đã đi công tác ở Malaysia nên cũng chưa có thời gian nghỉ ngơi...” Nghĩ ngợi gì lại nói tiếp, “Thành công vụ H&G này, mọi người ở Bắc Kinh mấy ngày nay đều trầm trồ khen ngợi anh chẳng khác gì thần thánh.” Cô biết anh chịu áp lực lớn, mà bản tính anh cũng kiêu ngạo, mỗi ngày đều phải đối mặt với bao nhiêu lời ra tiếng vào, cô đau lòng nhưng lại hữu tâm vô lực, dù sao thanh danh được người khác đem cho chỉ là hư ảo, chỉ có dựa vào thực lực của chính mình mới có thể khẳng định được bản thân.

“Còn có nhiều vấn đề chưa rõ, bên MRG vẫn không có tin tức truyền ra, kén như bưng vậy, toàn bộ thể cục vẫn là vụ lý xem hoa, chưa thể hiểu hết a!” Khoé mắt dừng lại ở một thân ảnh bên quán ven đường ngay lối dành cho người đi bộ, ánh mặt trời rơi trên mái tóc ngắn đen tuyền của nàng lại như lấp lánh ánh sáng, váy hoa dài cùng đôi sandal màu vàng, quay đầu nheo mắt giống như ngày xưa nàng ra về quỹ quyết hỏi anh: “Dương Miễn, anh nói xem cái đó là cái gì a?” Rồi ánh mắt tinh quái lại tiếp tục ngay, “Mua thôi, mua thôi, thoát nhìn đã thấy rất ngon rồi!” Bóng người đó trong chớp mắt chợt tan biến như sương khói, anh xoay người ngoái nhìn chỉ có thể chạm đến cửa hàng treo biển thật lớn, “LUYA”.

Anh nhớ rõ ngày nàng nhận được giấy báo trúng tuyển đại học, túm tay anh la hét như điên, nói rằng khi học đại học sẽ mặc những bộ váy thật đẹp, muốn nuôi tóc thật dài..., gương nanh múa vuốt, tiếng cười vẫn còn như quanh quẩn bên tai.

“Tiêu Thị đã chấp nhận thất bại, MRG chẳng lẽ còn có thể tung ra hồi mã thương?” Cô cười lạnh một tiếng, thật lâu sau vẫn không thấy Dương Miễn đáp lại, lại gọi khẽ “Dương Miễn...” Anh lúc này mới định thần, cười cười tự giễu, làm sao có thể là nàng được.

“Bao giờ em về?” Anh buột miệng hỏi.

“Ngày kia đi. Có phải anh nhớ em rồi không?” Anh rất ít khi như vậy nên tự nhiên khoé miệng cô cong lên, “Mẹ rủ em cùng đi New World mua sắm, em ra ngoài đây, bye bye.” Lưu luyến không rời song vẫn đành cáo biệt, tất cả lại trở về yên tĩnh.

Anh tắt máy, khẽ thở dài.

“Dương tổng, hôm nay 2 trường học mà Đan Trữ tài trợ cùng có buổi tuyên truyền, Đại học F cùng đại học T, bên đại học F Đan tiểu thư đã bố trí tổng giám đốc Lý qua, theo truyền thống của Đan Trữ, CEO đều tự mình qua thăm dự bên đại học T, ngài xem...” Ngồi ở ghế bên cạnh, thư ký quay đầu nhìn thấy người phía sau đang nhắm mắt lại dưỡng thần, lại không lên tiếng tiếp.***

Trong cửa hàng toát ra không khí lạnh, chỉ có mình Dung Ý ăn mặc tùy tiện là khách hàng ở bên trong làm loạn, “Đây là đồ tự chế (DIY) sao?” Dung Ý chỉ vào tủ lạnh thủy tinh chứa đầy các loại kem hỏi một cách thích thú, thoáng nhìn qua nhân viên cửa hàng chắc chỉ tầm 18-19 tuổi, nuột nước bọt. Kỳ thật nàng không phải là đặc biệt đối, chỉ có điều đối với đồ ăn ngọt, nàng không có khả năng chống đỡ.

“Vâng ạ, kem sữa chua có nhiều loại hương vị khác nhau, có hương hoa quả, sô cô la, dâu...” Tiểu muội muội ngọt ngào giới thiệu các loại cho nàng, sau đó lại tươi cười nói thêm, “Mua từ 15 hộp trở lên còn được tặng thêm 4 hộp sữa chua nữa ạ.”

Nàng cười, lâu lắm rồi chưa ăn kem sữa chua, chưa kịp nói thì di động đã vang lên.

“Ta vừa mới nhắc xem khi nào thì nhiếp ảnh gia đến đây a? Càng ra ngoài cọ xát xem ra càng kỳ lạ rồi đấy!” Tiếng Triệu tỷ tỷ, người lớn nhất phòng nàng trước kia, vang lên, bởi vì lớn hơn mọi người một tuổi nên thường có giọng điệu như vậy. Trước kia đôi khi còn văng ra một vài câu thô tục, sau khi trở về đài truyền hình địa phương ở Đông Bắc, vẫn thấy giọng điệu của cô ấy không hề thay đổi.

“Không phải em đang vội đến đây sao?” Một tay cầm điện thoại, một tay ra hiệu cho nhân viên đóng gói sữa chua cho nàng mang đi, “Đúng rồi, chị hỏi mọi người xem ai muốn uống sữa chua không để em mua nào.”

“Em sao lại giống con gái chị thế nhỉ? Mấy tuổi rồi còn chạy đi uống sữa chua?”

Ai bảo lớn rồi thì không thể uống sữa? Nhưng câu này nàng không lớn tiếng nói ra, “Vẫn là ở sảnh nhà tam giáo như cũ à? Chờ em nhé, em tới rồi đây.” Cúi đầu nhìn gói to trong tay, tiểu muội muội đáng yêu còn tặng thêm hộp caramen nhỏ bên trong, nàng ngẩng đầu mỉm cười cảm ơn. Đi ra cửa còn nghe tiểu muội

muội thật ngọt ngào nói với ra, “Đồng học, vào trong trường nhớ quảng cáo cho em với nhé!” Nghe cô bé gọi mình là “đồng học”, nàng tự nhiên thấy vui vui.

“Ai ai, hôm nay là ai đến đây vậy? Trong hội trường chật như nêm a!”

“Là buổi tuyên truyền của bên Đan Trữ, nghe nói CEO cũng đến đây, hình như trước đây từng học ở khoa tin tức, sau này rất nổi danh trong giới đầu tư, cửa cũng cao. Cho dù vào không được, nhìn xem soái ca là được rồi...” Một đám đông vây quanh hướng vào hội trường xem giao lưu.

“Bây giờ là phần giao lưu trực tiếp trong buổi tuyên truyền hôm nay, các bạn có thể hỏi các vị khách mời bên Đan Trữ quốc tế các vấn đề liên quan, thời gian có hạn, cơ hội này thật hiếm có, các bạn nhanh chóng tận dụng nào!” Người chủ trì vừa nói dứt lời, một rừng cánh tay giơ lên, tùy tay chỉ vào một nữ sinh đứng cạnh cửa, cũng bảo nhân viên phục vụ đưa mic đến.

“Xin chào các vị. Tôi là học viên khoa quản lý, Lý Tiểu Yến. Tôi xin được hỏi Dương tổng, ngài vốn học chuyên ngành tin tức, sau tốt nghiệp lại làm bên lĩnh vực đầu tư, có phải là mâu thuẫn với ý nguyện lúc trước hay không? Hay là vì muốn kiếm nhiều tiền mà ngài chuyển hướng đầu tư sang ngành tài chính ạ? Xin cảm ơn.”

“Gọi Dương tổng thật là khách khí, tôi vốn là sư huynh của các bạn, nên gọi là sư huynh được rồi.” Dương Miễn mặc bộ vest đen tuyền đứng lên, “Tôi hi vọng các bạn không chấp nhất tôi khi nói về vấn đề này, học những kiến thức để có thể dùng được trong công việc là điều tất yếu. Nhưng nếu có thể tìm được cơ hội phát triển thích hợp với bản thân mình thì hãy buông tay mà liều mình thử sức, vì cơ hội không chờ đợi ai cả. Đối với tôi mà nói, lĩnh vực đầu tư quản lý thật sự phù hợp để phát triển hơn so với truyền thông, cho nên tôi lựa chọn ngành này, về phần bạn đồng học nói đến yếu tố tiền bạc, đó đương nhiên cũng là nguyên nhân quan trọng, dù phong hoa tuyết nguyệt gì thì cũng cần tiền vốn. Nhưng tôi tin rằng, rồi đây tất cả mọi người sẽ thấy có thể phát huy khả năng của bản thân mình, ngẩng cao đầu, thậm chí phiêu lưu đầu tư vào thị trường như chiến trường này, sự thoả mãn khi giành chiến thắng còn quan trọng hơn so với tiền bạc. Cảm ơn!”

“Sư huynh, anh có bạn gái chưa?” Một nữ sinh dững cảm, khuôn mặt trang điểm cẩn thận, vẻ mặt hoạt bát, cá tính nhắc đến vấn đề nhạy cảm này khiến cả hội trường đầy phấn khích.

“Tôi đã đính hôn rồi.” Anh mỉm cười giơ tay trái lên, chiếc nhẫn kim cương ở ngón giữa lấp lánh phản chiếu ánh sáng lên khuôn mặt thần nhiên của anh, lại khiến cho tất cả mọi người xôn xao.

“Sư huynh, khi đi học anh có yêu đương không? Là mối tình đầu sao?” Một nữ sinh khác lại tiếp tục vấn đề, trường hợp này có vẻ như không khổng chế được, người chủ trì vội vàng đi ra ứng cứu, “Xem ra học sinh trường ta vô cùng quan tâm đến sức mê hoặc của Dương tổng a. Nhưng thời gian có hạn, đề nghị các bạn tập trung các vấn đề về Đan Trữ được không? Như vậy chúng ta...”

Dương Miễn lại hướng về phía chủ trì gật đầu, trên mặt nở nụ cười xã giao, khẽ vỗ trán như nhớ lại, chậm rãi mở miệng, “Đại học quả là thời gian hưởng thụ những điều tốt đẹp nhất, dù là học tập hay yêu đương, đều là quá trình cảm thụ cuộc sống để trưởng thành, hi vọng các bạn có thể quý trọng.” Thần nhiên cười trả lại mic cho chủ trì, xoay người đi ra ngoài trong nháy mắt, gương mặt bình thản như người ngoài cuộc, hết thấy tiếng động nhốn nháo cùng vỗ tay phía sau như không quan hệ với anh. ***

Trên hàng lang tầng 3 dán đủ các loại thông tin toạ đàm của các vị giáo sư nổi tiếng, trong đó có 1 trang hoa báo màu sắc sinh động nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người, “Để kỷ niệm ngày thành lập trường, hội sinh viên tổ chức trận thi đấu bóng rổ hữu nghị giữa sinh viên trong trường và các nghiên cứu sinh, các bạn muốn tham gia yêu cầu đăng ký trước ngày 13.” Anh đứng trước bảng tin, nghĩ lại ngày này năm xưa, mình cũng từng tham gia trận đấu như vậy, bên ngoài sân bóng, một người đeo kính cận tay cầm chai nước hoa chân múa tay hào hứng cổ vũ, “Số 11, cố lên... Ai da, ném vào rổ đi, bốn...” Kỳ thật nàng vốn không biết gì về bóng rổ, hò hét cổ vũ không dùng được chút thuật ngữ nào, khiến cho mọi người quanh đó tròn mắt nhìn...

Ánh nắng bên ngoài tươi sáng, xuyên qua tán cây ngô đồng dừng lại trên mặt anh, trong sáng mà thân thuộc.

“Ai ai, bạn đồng học ngồi cuối cùng kia. Không, đừng có nhìn quanh thế, chính là bạn mặc váy hoa đó. Ngồi trong góc lớp mà lén lút ăn vụng thật là hành vi không có đạo đức. Hơn nữa, làm sư tử phải có bộ dáng của sư tử chứ, nào, giờ chúng ta vỗ tay mời lần cuối cùng “Bại khuyến” – Dung Ý đến chia sẻ những kinh nghiệm cùng cảm tưởng của quãng đời sinh viên với đàn em khoá dưới. Về phần này, “vài năm” không tiện thể hiện... Các bạn cứ việc hướng đến Dung cô nương đây tấn công, tuổi tác tuyệt đối không giới hạn...” Chủ tọa quả là có tài dẫn dắt và có khiếu hài hước nên khiến tất cả mọi người bật cười, nhất loạt quay đầu nhìn về phía người đang ngồi cuối phòng.

Phòng 3307 nằm đầu tiên bên tay phải khi lên lầu, anh kinh ngạc đứng yên, nghe cái tên đó giống như trong ảo giác, giống như có làn sương khói phập phình ghé vào tai anh, kéo dài không tiêu tan. Xoay người thông thả đi đến chỗ cửa sau đang khép hờ, hơi hơi dựa vào cửa, khoé miệng tự nhiên mỉm cười như phát ra từ nội tâm, nhìn không thấy thần sắc vốn dĩ âm đạm, ủ dột.

“Sư tử, chị thật sự là bại khuyến sao?” Một cậu chàng tóc húi cua đeo kính thật dày, bộ dáng đứng chất đặc trưng của khoa vật lý đứng lên hỏi, dứt lời cả sảnh đường lại cười vang.

“Một cô gái xinh đẹp và có năng lực, nhưng qua tuổi kết hôn mà vẫn độc thân thì chỉ là bại khuyến. Một cô gái bình thường lại vô năng, chỉ cần kết hôn sinh con thì chính là thắng khuyến!” Những lời này xuất phát từ tập truyện “Bại khuyến xa phệ” của nữ tác giả Tỉnh Thuận Tử. Dung Ý khẽ mỉm cười nhìn thoáng qua anh chàng chủ tọa đang cười gian xảo vừa giới thiệu nàng là “bại khuyến”, lại tiếp tục đi xuống nói, “Tôi chỉ có thể nói là qua tuổi kết hôn vẫn còn độc thân thôi, nhưng lại không tính là xinh đẹp và có năng lực, cũng không có danh tiếng gì, nên theo thuyết này, danh xưng “bại khuyến” không thành lập được.”

“Dung tử tỷ năm đó nổi tiếng là có tài hùng biện tốt nhất trường ta, cho nên các bạn đừng để chị ấy mê hoặc bằng khả năng ngôn ngữ của mình. Theo định nghĩa của chúng ta, độc thân chính là “bại khuyến”, các bạn có tán thành cách nói này không?” Chủ tọa cố ý tiếp tục khiến cho tất cả mọi người trong phòng trở nên ồn ào. Mọi người đã về theo phe của anh chàng để tiến công Dung Ý, lớn tiếng hô, “Tán thành a!”, “Cho nên các vị có vấn đề gì cứ việc phát biểu, tôi cùng Dung cô nương sẽ hầu chuyện a!”

“Nghe nói rằng độc thân cũng gọi là “bại khuyến”, sư tử cảm thấy thế nào?”

“Vấn đề này có phần kỳ quặc rồi nha. Chỉ có điều tôi vẫn nguyện ý chia sẻ với mọi người suy nghĩ của mình về quan niệm “Độc thân chính là bại khuyến.” Hít một hơi, nàng nói tiếp, “Sự nghiệp có thành tựu như thế nào, tôi không thể nói rõ, trong công việc của mình cũng chưa đạt tới địa vị oai phong nào cả, cuộc sống hàng ngày bận rộn với đủ công việc vụn vặt, ...” Tay nàng đập xuống mặt bàn đầu tiên khiến năm sinh viên ngồi đầu giật mình một chút, “Nhưng mà, tôi cho rằng một mình ăn cơm, một mình đi dạo phố, xem phim lại chính là cuộc sống của mình, kinh tế độc lập, hưởng thụ cảm giác thành công trong công việc, tuyệt đối không cho rằng không kết hôn là điều đáng tiếc. Nếu nhất định phải xếp mình vào danh sách bại khuyến, tôi đây hẳn được xem là nữ vương trong đó...”

Tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên, lại có bạn đứng lên hỏi, “Sư tử, có thể cho em biết số điện thoại của chị được không?” Toàn bộ phòng học nổ tung náo nhiệt, tiếng cười ha ha khoái chí.

“Điện thoại có thể nói cho em biết, nhưng thật đáng tiếc, cũng là hoa đã có chủ, cho nên...” Biểu tình của nàng mang theo vẻ tiếc nuối khoa trương nửa đùa nửa thật trả lời.

“Xem ra bại khuyến cũng sắp trở thành thắng khuyến...” Chủ tọa vừa nói xong, ngay cả Dung Ý cũng không nhịn được cười. “Vậy xin mời thắng khuyến tương lai chia sẻ với các bạn một chút kinh nghiệm sau khi ra trường nào...” Lời của anh ta vừa nói ra, mấy người cùng phòng Dung Ý ngày xưa đồng loạt trừng mắt nhìn chủ tọa, chuyện của Dung Ý năm đó chỉ có vài người bạn thân thiết là biết, nam sinh này cũng chỉ biết bập bõm, nhiều nhất là nghĩ Dương Miên sau khi xuất ngoại là chia tay với nàng, rất nhiều lời đồn đại nghe xong cũng quên, cũng không sao cả.

Nàng mỉm cười gật đầu với các bạn tỏ vẻ không quan hệ, “Kỳ thật công việc của tôi cũng rất bình thường, không huy hoàng nhưng cũng không đến nỗi thê thảm, cho nên không biết nói từ đâu. Các bạn có vấn đề gì cứ việc hỏi, cam đoan nếu biết sẽ nói hết.” Nàng nói vậy, trong lòng cũng nghĩ vậy, quá khứ của nàng không có gì phải giấu giếm, giờ phút này nhắc lại cũng không cảm thấy xấu hổ, đơn giản là có những nỗi đau đã chìm nổi ở trong lòng, bất tri bất giác đã lắng đọng lại xuống dưới, vô vị mà vô ích.

“Sư tỷ, mọi mặt của chị đều tốt như vậy, sao lúc trước không lưu lại trong ngành truyền thông?” Một nữ sinh ánh mắt trong sáng vô tư hỏi. Vấn đề như ngòi nổ làm nhiều đồng học cũ ngậm ngẩn cả người, Dương Miễn ngoài cửa ánh mắt chợt trở nên vô định, trên mặt không có biểu tình.

Dung Ý đứng trên bục cười cười, vẫn vân đạm phong khinh như trước, “Có một vấn đề là sự thật, xinh đẹp, thông minh, thành tích tốt, tính cách được... vốn không phải là điều kiện tất yếu, quan trọng nhất là bạn có dũng khí đi trên con đường đó. Còn tôi đây lại là người rất yếu đuối, lúc ấy buông tay cũng là bất đắc dĩ, nay cũng thành thói quen, dần dần phát hiện kỳ thật cũng không có gì... Hơn nữa công việc hiện tại của tôi cũng rất thú vị, không kém gì so với ngành truyền thông.”

“Trước kia, khi chị chuyển sang làm sales có khó khăn lắm không?”

“Cho dù là làm ngành nào, sinh viên mới ra trường đều gặp rất nhiều khó khăn. Ví dụ như nộp đơn xin việc thật nhiều mà không có hồi âm... Vừa mới vào công ty cũng có nhiều quy tắc đối xử mà bản thân mình chưa rõ...”

Tiếng nói trong phòng học vọng ra ngoài, Dương Miễn đứng ngẩn người bên cạnh cửa, không dám bước vào, cũng không bỏ đi. Không thể diễn tả nỗi đau trong lòng, chỗ yếu đuối nhất trong lòng trước nay vẫn cố gắng che giấu dường như bị đâm trúng, đau đến mức thân thể như mất đi tri giác. Thật sự cảm thấy ân hận, trong quãng thời gian nàng cần nhất anh lại không hề an ủi nàng, cho tới bây giờ vẫn không thể che giấu sự tàn nhẫn cùng yếu đuối của chính mình.

Định thần lại, anh xoay người bước đi lại và vào ai đó, hai bên cùng lên tiếng xin lỗi, người kia nghe được nhìn anh vài lần, “A, Dương Miễn, cậu là Dương Miễn đúng không?... Còn nhớ tôi không? Cố Văn Đào đây, tôi vốn là hàng xóm của cậu, buổi sáng ở cửa ký túc xá đọc tiếng Anh khiến các cậu trách cứ đây, cho cậu mượn ô tô sau đó bị cậu làm mất giấy tờ đây... Nhớ không?” Cố Văn Đào kể lể gọi lên trí nhớ trong Dương Miễn.

Anh chỉ cười cười, “Nhớ chứ, lúc ấy cậu còn thật nghĩa khó nói không tìm thấy được cũng tuyệt đối không nhận tiền của tôi.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Haha, xuất ngoại lâu như vậy cũng không biết tin tức gì của cậu, không ngờ ngày thành lập trường gặp được cậu ở đây. Xem ra hiện giờ cậu thật là sung sướng quá rồi. Bỗng nhiên quảng cáo bên ngoài in thật to hình của CEO Đan Trữ... Ai, sao lại không đi vào? Đây đều là người quen cả mà, hôm nay buổi sáng về giao lưu với các bạn khoá dưới, tôi đến muộn...” Anh ta vừa lải nhải nói với Dương Miễn, bên trong giao lưu cũng đã xong, mọi người lục tục đi ra. Cố Văn Đào còn nhiệt tình lôi anh vào phòng học, lớn tiếng nói to, “Xem hôm nay là gió thổi hướng nào này, tôi như thế nào lại gặp được bạn cũ từ năm thứ nhất đây...”

Mọi người trong phòng nhìn về phía cửa, các bạn đồng học thấy Dương Miễn sắc mặt đã trầm xuống, chỉ có trưởng nhóm là bình tĩnh nhiệt tình tiếp đón. Kỳ thật yêu đương thời đại học chia tay cũng là bình thường, cho dù năm đó có thể non nhen biến cuối cùng cũng là chia ly, không rõ ân oán giữa hai người là như thế nào, chỉ biết lôi kéo Dương Miễn để tụ tập anh em.

Dung Ý nhìn người mặc đồ đen vừa vào giật mình một cái, trong chốc lát định thần lại, đôi mắt to tròn hơi nheo lại, nở nụ cười, “Hi!” Khách khí lên tiếng chào trước, ôn hoà điềm đạm, giống như thấy bạn học cũ lâu năm chưa gặp, vô ba vô lạn.

Đối với anh, thời gian chợt ngưng lại như sữa đặc, không khí cũng đọng lại. Nàng nhàn tĩnh cười mà lại giống như một đoá hoa đẹp để song đây gai nhọn, bay xuống lòng người đâm vào trái tim của anh khiến nó co rút lại, run rẩy, mọi âm thanh xung quanh dường như không tồn tại, rơi vào hư vô. Thế nên khi Cố Văn Đào bên cạnh gọi vài câu anh mới phản ứng lại.

“Hôm nay là dịp tốt để họp mặt, chúng ta từ khi tốt nghiệp chưa gặp nhau, Dương Miễn cũng đi cùng nhé, đừng từ chối nữa...” Lớp trưởng Lương Dư Thần khoác vai anh, một đám nam sinh năm đó cũng rộn ràng nhón nháo đứng bên thuyết phục.

Nàng cũng cười, lông mày giãn ra, phụ hoạ với họ, “Đúng vậy, cùng đi đi...” Nhìn thấy anh có chút không tự nhiên, nàng nghĩ nếu ngay cả nàng cũng buông xuống, có lẽ anh sẽ không cảm thấy xấu hổ.

Anh lại cảm thấy lòng chua xót, thời gian đã xoá nhoà ký ức, nàng đối với anh vô tâm không phể vui đùa cũng sẽ thành quá khứ...

34. Chương 34

“Bảo lái xe buổi tối chờ ở sân bay, cuộc họp ở công ty ngày mai huỷ bỏ...” Máy bay khi cất cánh tiếng động văng tai khiến anh đau đầu, quay sang nói với trợ lý.

“Martin, lần này cậu thật sự không cảm thấy có gì không ổn sao?” Khải Thụy mấy ngày nay theo Lý Tịch đi hết hơn nửa châu Âu, không nhờ cuối cùng lại cứ thế mà về, trong lòng lo lắng vô cùng không đoán được dụng ý của Lý Tịch. Bình thường nếu cậu ta không tin tưởng nắm được hạng mục này thì sẽ không giống trống khua chiêng kêu gọi đến một nửa nhân lực của MRG châu Á này theo đuổi, lại còn tự mình về đây làm việc nữa, trong đó nhất định có nguyên do. Chỉ có điều cậu ta vẫn giữ vẻ bí hiểm, nhìn không có vẻ uể oải khi thua cuộc, nét mặt nghiêm túc cũng không thể hiện là cậu ta không cần.

Lý Tịch ngẩng đầu, khoé mắt mang theo ý cười, “Có người ngay từ đầu đã là quân của ta, cao thấp đều phải đã thông mới gọi một tiếng, thế mới cao tay a.”

Khải Thụy sững sốt, “Người của anh?” Hiển nhiên là không quá tin tưởng.

“Lão gia tử điều động cậu của tôi bên Hương Cảng ra mặt hỗ trợ Đan Trữ, tôi cũng mới nghe được tin tức này từ phía ca ca mấy giờ trước thôi.” Nếu ngay cả cậu cũng ra tay thì anh lần này nếu không chết trước thì cũng coi như không được gì.

Khải Thụy cười mà mặt cứng ngắc, trời ạ, người ta dạy con đến mức độ này sao? Cả một đoàn người cùng Lý Tịch bị lão gia tử lừa dối, phía dưới còn có vô số người như anh ta giẫy dụa dưới áp lực của tổng bộ, không phải không oan uổng.

“Ông ấy chỉ muốn thử thách bản lĩnh của tôi thôi.” Quay đầu nhìn thoáng qua Khải Thụy, nhếch môi cười nói, “Tiểu Địch, biểu tình khóc không ra nước mắt này của cậu quả thật rất kinh điển.”

“Sau chuyện này chỉ còn có mình cậu mới cười được, liên tiếp hai hạng mục lớn chạm được vào rồi lại vượt mất, trở về Bắc Mỹ lại phiền phức.” Đầu đầu nhức óc nhưng vẫn cố cười đến vân đạm phong khinh.

Vỗ vỗ vào tay Khải Thụy, vẻ mặt anh thản nhiên, “Vòng luẩn quẩn này vốn là như thế.” Cùng hồng đỉnh bạch vĩnh viễn so với bạn cùng chung hoạn nạn nhiều. Khoé miệng hơi nhếch lên vẻ tươi cười, tay phải chống xuống điều chỉnh lại tư thế, “Tôi muốn nằm nghỉ một chút, công ty bên kia cậu bảo Hứa Tuấn Hằng chủ trì đi...” Thanh âm khàn khàn có vẻ mệt mỏi.

Anh nhìn thoáng qua Lý Tịch, “Vậy tôi đưa anh về nhà trước nhé?” Lúc này lên lầu lúc thấy Lý Tịch bảo trợ lý lấy cho mình đôi nạng đã biết anh ta đang cứng rắn chống đỡ, mấy ngày nay ngủ chưa được 5 tiếng đồng hồ, nhìn sắc mặt xanh xao của Lý Tịch, Khải Thụy run như cây sậy.

“Không về.” Lý Tịch lời ít mà ý nhiều đáp lại xong liền nằm xuống, khoé mắt khẽ liếc qua hộp quà nhỏ màu lam xinh đẹp được bao gói tinh xảo trên mặt bàn, yên lặng nhìn một hồi lâu mới nhắm mắt lại, miệng lơ đãng mỉm cười.****

Giữa trưa, ánh sáng tràn ngập trong phòng trưng bày của câu lạc bộ nhiếp ảnh, tán cây ngoài cửa sổ xào xạc trong gió, lá cây chao mình rụng xuống. Nàng ngẩng đầu nhìn mấy tác phẩm trên tường, bức ảnh chụp ảnh xuân tươi đẹp từng được đánh giá tài hoa không ai bì nổi vẫn như xưa, chỉ không biết người chụp có còn giữ được tuổi xuân kiêu ngạo mà lông bông năm đó hay không.

Năm tháng như mũi tên, trôi đi không trở lại, năm này qua năm khác. Năm đó nhóm sinh viên mới toe bọn nàng hằng hái nộ hết tác phẩm này đến tác phẩm kia vẫn bị chôn vùi, những năm tháng đó cũng đã dần phai pha...

Tiếng giày cao gót vang lên phía sau, nàng quay đầu nhìn bên cạnh cửa một cô gái mặc đồ Amani nghiêm chỉnh, cười cười. Minh Mẫn là thành viên trong câu lạc bộ nhiếp ảnh ngày xưa, bị Cao Tài Sinh bên khoa điện tử ép buộc đến chiều cố công việc bên bộ phận kỹ thuật, tuy rằng vì luôn tập trung học tập nên không quan tâm đến các hoạt động đoàn thể, nhưng Dung Ý và cô ấy thỉnh thoảng cũng nói chuyện với nhau, ở ký túc xá lại tầng trên tầng dưới nên cũng coi như là bạn bè, chỉ có điều về sau cô ấy cùng bạn trai đi du học nên đã mất liên lạc.

Nhìn Minh Mẫn một thân màu đen nghiêm túc cùng đôi mắt màu tím thản nhiên có phần kinh ngạc, “Hôm nay F đại ta thật nhiều người nổi tiếng a, mình lần đầu tiên nhìn thấy “Không ngã hồng kỳ”, thật là có phúc a.” Lời này thật sự không giả, Minh Mẫn có tiếng là cuồng đọc sách, cho dù không phải cùng khoa nhưng Dung Ý cũng có nghe nói đến, nói một cách văn vẻ là “Không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền.” Nói một cách dân dã là “Ngoài ăn cơm chính là đọc sách”. “Sao lại không thấy Lục Vũ đâu?”

Minh Mẫn gượng cười nhưng khoé mắt vẫn không thể nào che giấu nỗi buồn, “Anh ấy đã định cư bên đó, mình trở về...”

Nàng sững sốt một chút, trước kia từng nghĩ hai người đó chính là thuận theo dòng nước. Cùng học ngành kỹ thuật, mọi thứ đều rất thực tế. Không có chuyện một người nước mắt giàn dụa đuổi theo, cũng không có âm ỉ cãi vã, lại càng không phong hoa tuyết nguyệt một cách lãng mạn, chỉ có hàng ngày cùng nhau đọc sách trên thư viện, cuối cùng cùng nhau nhận học bổng MIT,... “Sao có thể như vậy được?” Thấp giọng hỏi một câu, lại thấy chính mình thật ngốc, thế giới này có chuyện gì lại không thể xảy ra đâu?

Minh Mẫn thấy vẻ mặt ảm đạm thất thần của nàng lại cười cười nói, “Kỳ thật cũng không có gì, anh ấy muốn đến thung lũng silicon làm nhân tài ngành công nghệ cao, mình lại muốn quay lại cuộc sống của chính mình, vậy là bất đồng, khó tránh khỏi chia tay, cũng không phải chuyện xấu.” Thở phào nhẹ nhõm, “Còn cậu thì sao?” Vừa rồi ở hành lang gặp được một bóng dáng quen thuộc, không dám xác định, kỳ thật năm đó đối với chuyện của Dương Miển và Dung Ý cô cũng không hiểu rõ, chỉ từ xa nhìn thấy hai người từng gần bó như keo sơn lại tách ra, ảm đạm.

Nhún nhún vai, “Chính là như cậu thấy bây giờ này, rất cô độc, mình mới chân chính là “Phất ống tay áo, không mang theo dù chỉ một mảng mây.” “Tươi cười nhưng lại hàm chứa một tia lo lắng, dưới ánh mắt trời không hiện thấu.

“Vẫn độc thân sao?”

Thở dài, “Ai, sao các cậu lúc nào cũng hỏi vấn đề này nhỉ? Mình hôm nay trở về giống như là để khai thác tin tức vậy. Đáp án là, đang cố gắng để tình trạng này chấm dứt.” Cuối cùng lại hỏi một câu, “Bây giờ vẫn làm ở sở nghiên cứu chứ?”

Minh Mẫn bị biểu tình khoa trương của nàng làm bật cười, “Sau khi kết hôn sẽ không làm ở sở nghiên cứu nữa, giúp đỡ ông xã quản lý công ty.” Giọng nói hàm chứa nhiều tình cảm, có bất đắc dĩ, có kiên quyết. Trong ánh mắt trong suốt tinh thuần ngày xưa đã có nhiều sắc thái, đục ngầu mà mất đi lực lượng, chỉ lộ ra thoáng một cái yếu đuối.

“Kết hôn?” Tin này giống như trái bom quảng xuống đầu Dung Ý.

“Ừ, chỉ đi đăng ký thôi, không tổ chức tiệc cưới. Công ty nhỏ vừa mới thành lập, đều phải chuẩn bị cẩn thận từng chút một... Vừa rồi ở công ty còn phải dặn dò nhân viên mới cách mua đồ, làm công văn đến đại lý mua sỉ thì mới được giảm giá...” Minh Mẫn vung tay, biểu tình tự giễu vẻ xót xa.

Dung Ý nhìn mặt cô mỗi một mà gầy yếu thật khác xa so với lúc còn làm công việc nghiên cứu, không khỏi cảm thán nói, “Thật hâm mộ dũng khí của cậu...” Dù sao không phải ai cũng có đủ dũng khí để vứt bỏ tất cả, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng cũng có người thật sự giống như “Hong Lăng Diễm” Lý Mã Lạc Shiela, đi vào đôi giày múa xinh đẹp đỏ thắm kia, cho dù là cuộc sống hay tình yêu có làm người ta thất vọng đến đâu, đều có thể xoay tròn với những bước chân nhảy múa xinh đẹp.

Tiếng di động bắt đầu vang lên, Minh Mẫn giơ điện thoại lên nói câu thật có lỗi rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Hôm qua đã thương lượng với anh ta giá cả tốt a...”

Minh Mẫn đi rồi, nàng lại nhìn một tác phẩm khác trên tường, phía sau có tiếng bước chân đến gần, nàng đang tập trung vào một bức ảnh, không phải là tác phẩm nghệ thuật mà là một bức ảnh chụp bình thường. Không nghĩ tới còn có thể tìm được chính mình, càng không nghĩ tới có thể tìm được nàng cùng anh... Ảnh chụp dưới cơn mưa to, nàng ướt đầm còn cố gắng che đỉnh đầu anh, anh cả người ướt đầm vẫn rạng rỡ...Bối cảnh là một hàng cây xanh mát, ngay chỗ rẽ vào trường trồng đầy hoa hồng, ngay cả màn hình máy ảnh cũng bám đầy nước.

Một thước phim ngắn chạy qua trong đầu, gợn sóng, nàng cười cười, thấy mắt mình ẩm ướt. Tiếng bước chân đằng sau ngừng lại, nàng không quay đầu thấp giọng nói câu, “Bạn biết không, lúc đó cười mới thật sự là cười...” Một ánh sáng chói loà loé lên, nàng bất ngờ không kịp phản ứng nhắm mắt lại, nhìn người mới đến mà sửng sốt.

Dương Miển một tay cầm máy ảnh, một tay nâng ống kính điều chỉnh tiêu cự, thản nhiên cười hỏi, “Mọi người muốn đến bên hồ chụp ảnh, em có đi cùng không?” Trong giọng nói có vẻ cẩn thận, giống như cậu thiếu niên tránh né ánh mắt của nàng nhìn lên bức ảnh trên tường, trong mắt lẫn lộn tia ấm áp và lạnh lẽo.

Nàng yên lặng nhìn anh buổi sáng còn ăn mặc nghiêm chỉnh, tỉ mỉ nay đã có phần thoải mái hơn, áo khoác cùng caravat đã cởi ra, sơ mi mở hai cúc trên... Chỉ trong chớp mắt, ánh mặt trời chiếu xuống làm mặt anh đỏ ửng, giống như trong quá khứ lúc nàng lần đầu tiên hôn lên má anh chạm vào một mảng da bỏng cháy. Nàng thất thần, ngăn khoé miệng mỉm cười càng ngày càng rộng, cuối cùng cười để che giấu đáy lòng đang xúc động.

Thực sự quãng thời gian đi học là đẹp nhất đời người, tóc buộc túm vào hoặc xoã ra rồi tung, mặc váy hoa, ôm mấy quyển sách vở vàng đến giảng đường, hoé mắt lơ đãng nhìn qua người đang nhìn mình chăm chú, ra vẻ không chú ý mặc dù trái tim đang đập loạn...Bỏ đi trang phục công sở đen tuyền, bỏ đi những công văn tài liệu, bỏ đi giày da đen bóng, một đám “lão thanh niên” lại như trở về ngày xưa, nói theo cách của bạn chủ toạ lúc này là, “Túm lấy cái lông đuôi cuối cùng của tuổi thanh xuân”, mặc sức điên cuồng một phen.

Ở bên hồ, dưới ánh mặt trời lung linh, một đám “lão thanh niên” đã sắp kiệt sức, đoàn người đang bàn bạc cách giải quyết nhu cầu “no ấm”. Anh chàng con nhà giàu Trương Hâm vốn quen cuộc sống xa hoa đề nghị đến khách sạn bị mọi người âm ỉ phản đối, nói là anh ta thì tốt rồi, khinh thường mọi người là để nhui sao? Mọi người lại phì cười lần nữa.

Cuối cùng vẫn là tìm một quán ăn nhỏ lịch sự mà tao nhã ở ngay giao lộ, hơn mười người ngồi vây quanh cái bàn tròn lớn, chậm rãi thưởng thức đồ ăn trong nồi lẩu.

“Lẩu ở đây càng ngày càng kém đi, ăn mãi vẫn không tìm thấy hương vị như xưa.” Họ Triệu vừa nghiêng chén cho người bên cạnh rót rượu vừa nói.

Dung Ý ăn canh cá, cay tê lưỡi hít hà tìm nước uống, còn không quên châm chọc một câu, “Ông chủ vốn quen ăn sơn hào hải vị, sao còn để ý đến những chỗ như thế này?” Bên cạnh đưa một chén nước, nàng nhận và nói cảm ơn mà chẳng để ý ai đưa qua liền uống luôn, uống ừng ực một hơi xong mới biết là anh, lại lẳng lẳng không nói chuyện.

“Thôi thôi, chủ bá cái gì chứ? Cả ngày đứng trên đồng hồ nhìn những cái đầu gỗ khuôn mặt tươi cười chứ có gì đâu.” Hắt hàm hướng về phía họ Trần ngồi bên cạnh Dương Miển, “Mọi người nhìn kia kìa. Như thế mới là cuộc sống chứ, ở lại trường học thật là dễ chịu ạ, làm giáo sư, cả đời đều là thời kỳ trường thành...” Họ Trần ở lại trường học nghiên cứu chuyên sâu rồi làm giảng viên, thoát nhìn thật vất vả nhưng rất cuộc như vậy mới là thoải mái.

“Bởi vì cả đời dạy học trong trường có thể gặp được vô số nữ sinh xinh đẹp như hoa, tràn đầy sức sống, đó chính là đãi ngộ lớn nhất của công việc a.” Họ Trần không phủ nhận, đứng lên lấy bình rượu rót vào chén của Dương Miển, Dung Ý ngồi bên cạnh thấy anh uống đã nhiều, nhanh tay lẹ mắt ngăn cản, “Trần đại ca, anh thật là một tấm gương tốt đấy, không giống như Thái Thượng phát hoả đi! Xung quanh đều là đệ tử xinh đẹp như hoa còn gì nữa.” Vừa dứt lời, cả bàn đều cười, Dương Miển cũng hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua Dung Ý, trong mắt cảm kích, chút hơi ấm dâng lên trong lòng, nàng lại không nhìn về phía anh.

Họ Trần không tức giận, “Ai, cô bé này đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa dứt tình sao?” Trêu chọc nhắc

đến chuyện xưa. Mọi người xung quanh bình tĩnh, không biết làm thế nào chỉ nhìn nhau không nói. Vẫn là họ Triệu hoà giải, “Dung Ý à, cậu đừng tranh luận với cậu ấy làm gì, cậu ấy vốn là “Bất đảo ông” của F đại mà.”

“Thế nào gọi là ba ngày không gặp nhìn lại đã khác xưa biết không? Hiện tại khả năng của mình không lường được đâu.” Dung Ý có điểm không nhận được, đã có vài năm kinh nghiệm cũng là ngàn chén không say. Trong phòng ngày xưa nàng vốn tửu lượng kém nhất, tuy đến từ phía nam nhưng tính cách lại hào sảng không khác gì con gái Đông Bắc, chỉ có tửu lượng là khó lường thôi.

“Còn khó lường nữa hả? Năm đó ai uống được hai chén rượu ngô đã ới hết ra giường của tôi ấy nhỉ?” Bạn cùng phòng Giang Phương Tuệ đứng ra bảo vệ họ Triệu.

Dưới sự giật dẩy của các anh hùng hảo hán, sáu người phòng nàng đấu tranh nội bộ, họ Triệu cuối cùng còn rung đùi đắc ý vỗ vai Dung Ý nói, “Mình còn muốn chiến đấu với kẻ thù bên ngoài mà...” Chưa dứt lời đã gục xuống bàn.

Dung Ý cũng chẳng khác gì bọn họ, trời đất quay cuồng, mắt hoa hết cả lên, toàn bộ đồ ăn thức uống chực trào ra trong ngực. Nàng vội vàng chạy đi toilet ới ra. Lúc ở bồn nước rửa mặt, nghe được tiếng bước chân đến gần, một cái áo khoác được choàng lên người nàng. Ngẩng đầu định nhìn gương xem là ai lại chỉ thấy trước mặt là khoảng tường trắng loá. Nói thầm, “Tiệm ăn này thật là keo kiệt, ngay cả gương cũng không có nữa...”

Dương Miển đứng phía sau nhìn bộ dáng ngốc nghếch hùng hùm hổ hổ, cười cười đi đến dìu nàng ra ngoài.

Dung Ý còn chưa say đến mức bất tỉnh nhân sự, nhìn quanh cái bàn hỗn độn không còn bóng dáng người nào, hỏi, “Mọi người đâu?”

“Uống đến long trời lở đất, gọi người đến đón rồi.” Cầm tay nàng dìu nàng ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Anh đưa em về!”

Nhưng Dung Ý lại nói như không nghe được câu vừa rồi, “Làm sao bây giờ? Tôi không có người thân, chẳng có ai đón về...” Nàng say rượu, mắt lơ đãng như có sương mù trước mặt nhìn Dương Miển, dường như có hơi nước quanh quẩn đâu đây, làn mi dài mang theo giọt nước mắt trong suốt dừng lại trong lòng anh, đột nhiên nặng nề như kéo cả trái tim anh rớt xuống.

Khuôn mặt Dung Ý ửng hồng dưới ánh đèn đường mờ nhạt, phờ phạc vắng vẻ, người đi đường thưa thớt. Anh nhìn Dung Ý đang ngủ ngon, vẻ mặt an ổn, trong lòng thầm mong đoạn đường này vĩnh viễn kéo dài không đến nơi... Từng nghĩ rằng tình yêu có thể vượt qua tất cả, ai biết rằng có khi nó lại trở nên bất lực. Anh không có khả năng bảo vệ người mình yêu, không có khả năng chống lại vận mệnh liên tục thay đổi, không có khả năng nói một chữ “Không”. Cười khổ một tiếng, đàn ông như anh sao lại yếu đuối đến thế!

Nàng ngủ mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy nóng bức, hơi rượu bốc lên, cả người nóng bỏng, chợt một cơn gió lạnh tràn qua làm nàng run cả người, sau đó mặt nàng áp vào một tấm lưng rộng mà ấm áp... Nàng đang mơ giấc mơ thật đẹp, nhưng cuối cùng vẫn tỉnh, rượu cũng tỉnh nửa phần, phát hiện anh đang công nàng lên tầng, đèn ngoài hiên chiếu rọi mờ mờ trên gáy anh, lấp lánh ánh sáng. Nàng không dám cử động, không muốn để anh biết mình đã tỉnh, không muốn rời lưng của anh, lòng chua xót tràn lên ánh mắt, ẩm ướt đến mức không kim nén được. Nàng tưởng mình đã quên đi chính mình gục đầu trên vai anh làm nũng, không ngờ lại có một lần có thể ở trên lưng anh, hèn mọn như vậy.

Đến tầng 7, nàng giật giật ý bảo mình đã tỉnh, anh đặt nàng xuống nhìn khuôn mặt đỏ rực vì uống rượu của nàng, làn da sạch sẽ không chút phấn son. Hành lang không rộng, hai người không nói gì nên đèn vụt tắt, Dương Miển cúi sát xuống nàng, hít vào mùi hương của nàng, tình cảm trào dâng chôn vùi lý trí, nhẹ nhàng đặt môi lên môi nàng, hôn thật nhẹ, thật nhu.

Nàng thất thần không phản ứng, trong đầu trống rỗng, máy móc đáp lại động tác của anh, giống như nghi thức truy điệu tưởng nhớ quá khứ đau khổ giã dũa không thể thoát ra, ngay cả tư duy cũng hỗn loạn... Trong lúc đó bỗng nhiên nhớ đến một người bá đạo từng xâm chiếm cả khoang miệng của nàng, công thành lược trì không lưu lại nửa đường sống cho nàng... Hai cảm giác hỗn loạn không ngừng va chạm trong đầu nàng, rối rắm.

Tiếng điện thoại đột nhiên vang lên, đèn vụt sáng, nàng đột ngột đẩy anh ra. Hai người hơi thở phì phò, không dám nhìn người kia. Nàng định thần hồi lâu mới phản ứng lại, mở túi ra, cầm điện thoại đang nhấp nháy sáng như cầm củ khoai nóng bỏng, tất cả tư vị phức tạp trong đầu.

“Uy” Giọng anh bình tĩnh không mang theo một tia gợn sóng.

“Em... Ở công ty tăng ca, lát nữa gọi lại cho anh sau được không?” Nàng thấp giọng trả lời hoảng hốt, lời nói thốt ra mà không kịp suy nghĩ.

Anh chỉ cười một tiếng, không nói gì liền tắt máy.

Nàng chỉ cảm thấy tim mình đập điên cuồng, hé miệng để thở, cố gắng lý giải suy nghĩ của mình.

Dương Miễn không nói gì, nghe ngữ khí của nàng cũng đoán được đối phương là ai, nhiệt độ trong mắt chậm rãi hạ xuống, tự giấu chính mình sao lại xúc động giống đứa trẻ con mười tuổi thế? Cầu xin một vòng ôm, một cái hôn là chuyện thật mất tôn nghiêm? Nhưng anh không có cách nào khác, chỉ muốn dùng toàn bộ sức lực để chống lại cảm giác nẩy lên trong lòng.

Thật lâu sau nàng ngẩng lên nhìn Dương Miễn, khó khăn mở miệng, “Đêm đó anh bỏ đi, em ngồi ở sân thể dục cả đêm, chỉ nhìn lên trời mà không rơi lệ. Sau đó ở ký túc mới khóc, đêm nào tắt đèn đi cũng rúc vào trong chăn để khóc... Em chưa từng nghĩ rằng mình có nhiều nước mắt như vậy, khóc như thác đổ đến mức không dừng lại được. Còn nhớ lời thoại trong vở kịch năm xưa không? “Ta cho em một nắng hai sương, cho em nước mắt tràn đầy, cho em theo bóng đêm chờ đợi đến bình minh”, thật là ghê tởm, nghe qua khiến người ta nổi da gà, nhưng rồi anh đã làm như thế...”

“Sau lại lao đầu vào công việc, lao đầu vào sách vở, chỉ sợ bỏ lỡ cái gì, chỉ sợ cuối cùng phát hiện chính mình hoàn toàn trắng tay. Mỗi tối đi ngủ đều điểm lại trong đầu hôm nay đã làm được những gì, ngày mai phải làm gì... Giống như chỉ cần có thật nhiều việc để làm sẽ không lãng phí cuộc sống này, mới có thể yên tâm mà ngủ.”

“Trước kia luôn cảm thấy anh đã vứt bỏ em để đi đến một nơi thật xa. Ba đã rời bỏ em, không bao giờ quay lại nữa. Cuối cùng ở giữa xã hội ngã nghiêng lão đảo này mới phát hiện ra, tất cả những điều đáng tiếc đều do chính mình, chỉ cảm thấy là thế giới đã vứt bỏ anh. Không ai có trách nhiệm với em ngoài chính bản thân mình...”

Nàng cứ nói như cho chính mình nghe, đến khi quay đầu nhìn biểu tình thống khổ, áy náy tự trách của Dương Miễn, nàng đau lòng nói, “Em vốn nghĩ rằng mình rất hận anh, nhưng thật sự là không có. Tuy rằng hiện tại nói đến tình yêu thật là ngốc nghếch, nhưng em hiểu rằng thật sự yêu một người sẽ không bao giờ hận người đó.” Tự cho là có thể chịu đựng, trọn tròn mắt vẫn không nhúc nhích, thấy mình chưa từng ứt át như bây giờ. “Tình yêu không giống như nghĩ đến quả mơ mà quên cơn khát (điển tích trong Tam Quốc Diễn Nghĩa), em không thể cầm ảnh của anh ôm lấy mà nhớ nhung cả đời.” Giọng nói rung rung, cắn cắn môi. Ngắc đầu nhắm tâm nói một câu, “Dương Miễn, anh là đàn ông đừng cố tình dây dưa như vậy, em không thể để mười năm tiếp theo ôm trong lòng một tình yêu vô vọng được...” Vốn tưởng rằng nói ra lời nói tự đáy lòng sẽ rất khó chịu, nhưng lúc này mới phát hiện ra đã trở nên thanh tỉnh vô tình, không có nước mắt, lời thể non hẹn biển cũng đã xa.

Anh vẫn không nhúc nhích, nghe nàng nói, không lên tiếng, cũng không tiến lên, cái gì cũng không thể làm. Hốc mắt đỏ một vòng, cảm xúc trong lòng chỉ có thể giấu nơi đáy mắt, cho dù nội tâm quay cuồng dậy sóng, anh chỉ có thể đứng yên nhìn nàng, tay nắm chặt để khống chế bản thân không lao đến ôm nàng.

Lời xin lỗi cuối cùng không thể thốt lên, đối với tất cả những gì nàng đã phải chịu đựng, giống như chiếc đinh nhọn đâm thủng lòng bàn tay, khiến cho anh hối hận cả đời.

Đêm dài vô cùng, ở trên lầu vẫn dây dưa không dứt, có một chiếc xe vụt phóng đi, từ cửa kính hé mở phía sau, một hộp quà tao nhã lịch sự màu lam trầm sáng bóng rơi vào không khí, trong nháy mắt nằm lặng im trên đất...

35. Chương 35

Trong khu biệt thự, lá cây bạch quả cổ thụ đã rụng hơn nửa, chỉ còn lại cành cây khẳng khiu trơ trọi nhưng giương nanh múa vuốt. Làn gió khô khốc thổi qua khung cửa sổ gỗ điêu khắc hoa văn màu son, không lưu lại dấu vết. Ở đây, cảm giác mùa thu rõ rệt hơn ở Thượng Hải rất nhiều.

Cô nhìn ảnh chụp hai người trên màn hình máy tính, cảm thấy gió bên ngoài thấm vào sâu trong lòng vẫn không dập tắt nổi ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội. Hàm răng nghiến chặt lại khiến cơ mặt nổi lên căng thẳng, trông thật dữ tợn. Ngón tay thon dài tinh tế cầm trên chén trà men xanh, vì dùng sức quá độ mà móng tay cũng trở nên trắng bệch. Cuối cùng không khống chế nổi lửa giận trong lòng, cô giơ tay lên, “Oanh” một tiếng, mặt đất đầy mảnh vỡ, cái chén tan tành nằm giữa đám hoa ướp trà trên mặt đất. Vẫn chưa nguôi giận, cô vung tay gạt tất cả mọi thứ trên bàn xuống, thậm chí muốn ném bay cả cái lap top đen sáng bóng trước mặt qua cửa sổ, càng nhìn càng giống như trút thêm dầu vào lửa thiêu đốt lòng cô.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, cô hít sâu một hơi, cố gắng nói giọng bình tĩnh hỏi, “Ai vậy?”

“Hiểu Uyển à, là Tĩnh Nhã đây!”

“Đi đợi một chút, con đang thay quần áo.” Cô gấp laptop lại, cố gắng nhếch lên nụ cười kiềm chế cơn tức giận trong mắt rồi mới ra mở cửa.

“Sao trẻ thế này đi còn qua đây?” Đan Hiểu Uyển mở cửa mà trong lòng vẫn quay cuồng không thôi, trên mặt đã hoà hoãn lại như không có việc gì.

“Tiểu Trạch vừa ngủ xong, đi thấy con ngày mai đã về Thượng Hải rồi nên ghé qua xem.” Vừa nói ánh mắt vừa lơ đãng dừng lại trên đồng hồ điện dưới đất, nhìn Hiểu Uyển đầy ý tứ.

“Vừa rồi con không cẩn thận nên làm đổ.” Cô mời Bành Tĩnh Nhã vào ngồi bên cửa sổ rồi cúi xuống nhặt lên đám đồ vỡ dưới đất.

“Con và Dương Miên có chuyện gì vậy?” Bành Tĩnh Nhã nhìn Hiểu Uyển ngồi yên lặng đến đơn độc hỏi.

“Đi lại nghĩ gì vậy? Anh ấy công việc vô cùng bận rộn nên không về cùng con được, đi đừng nói lung tung trước mặt ba mẹ kéo họ lại hiểu lầm...” Cô cầm một góc lọ nước hoa Channel No5 ngồi ở trên giường, không có cách nào tìm thấy một góc còn thiếu.

“Đừng có choáng váng như vậy, Hiểu Uyển. Đến đi còn có thể nhìn ra được, ba mẹ con tinh ý như vậy sao có thể không biết chứ?” Làm gì có ai vừa đính hôn được mấy ngày đã một mình về nhà mẹ đẻ? Dương Miên sao lại không về thăm mẹ vợ đang bị bệnh, đến giờ vẫn chưa gặp mặt, chỉ gọi điện thoại về ân cần hỏi thăm một tiếng rồi quên luôn. Đan gia ở vị trí nào trong lòng cậu ta, ai nhìn cũng thấy được.

“Anh ấy không có thói quen như vậy thôi, không giống như mọi người nghĩ đâu.” Nàng có phần ử rữ, vai rũ xuống, hoàn toàn không giống bộ dáng tự tin đến tự đắc thường ngày.

“Không có thói quen? Hiểu Uyển, đi nghĩ là con đang tự lừa mình dối người thôi. Các con đi Mỹ đã ở cùng nhau bao nhiêu năm rồi? Nếu đến thế mà vẫn chưa quen thì phải mất bao nhiêu năm nữa mới quen được đây? Chúng ta chỉ sợ con bị tổn thương thôi. Anh con Minh Âm cũng bảo đi đến nhắc nhở con. Con để cậu ta lên cao như vậy, nay bắt đầu không có người Đan gia trong mắt nữa rồi, đến ngày nào đó chim bay đi mất mới hiểu phải không?”

Cô nằm xuống giường, “Anh ấy đâu có ở rể ở Đan gia chúng ta, mọi người luôn phân biệt người nhà Đan gia với anh ấy nên mới khiến anh ấy khó chịu.” Cô ảo não trùm chăn lên đầu.

Bành Tĩnh Nhã thông thả đi đến bên giường vỗ nhẹ vào vai cô, “Con phải tự mình suy nghĩ cẩn thận đi.” Dưa hấu xanh không ngọt, ai có thể đảm bảo ba cậu ta được thả ra rồi có còn nghe lời cô cả đời nữa hay không?

Cô ở trong chăn, nghe được tiếng bước chân rời xa, cửa mở ra rồi đóng lại. Cô cảm thấy toàn thân đau đớn, không có nước mắt, chỉ là cả người đau đớn đến bỏng rát. Anh là của cô, là người cô chạy khắp nơi đuổi theo gọi Miên Miên, là người làm cho cô tranh cãi với người nhà kịch liệt khi cô muốn thi vào F đại cùng

Dương Miễn còn mọi người muốn cô thi vào cao đẳng, lại cũng chính là người khiến cô cắn răng nuốt hận không thể ngủ yên khi nhìn thấy một cô gái khác khoác tay anh.

Anh thuộc về cô, Dương Miễn chỉ thuộc về Đan Hiểu Uyển.

Bò lên giường, cô lại mở laptop ra, này là ảnh anh cùng cô ta cười đến mặt mày bay lên bên hồ nước trong F đại, này là ảnh anh dìu cô ta ra khỏi nhà ăn, anh ngồi trên đất đỡ cô ta lên lưng... Mở ra từng bức từng bức ảnh mà thám tử gửi đến cho cô, ngón tay gắt gao bấu chặt mặt bàn, cứng ngắt mà sắc bén.***

Trong phòng khách nhỏ bé, không có cửa sổ, chỉ mặc một cái áo sơ mi nàng vẫn cảm thấy vô cùng nóng nực. Nàng nhìn bầu trời u ám bên ngoài, thấy nặng nề, buổi sáng dự báo thời tiết nói hôm nay có không khí lạnh tràn về, nàng chỉ cảm thấy không khí lạnh đã ăn mòn cả trong lòng. Lão phật gia cười cười nói nói vô cùng chững chạc, nhưng cả đám người vẫn phải cười theo. Trên thế giới này, quy luật chính mà mọi người cười, cũng cười, lão bản cười, cũng cười, gặp khách hàng, vẫn cười như cũ, làm xong báo cáo quý, cho dù không đạt tiêu chuẩn, vẫn cười... Dù sao người khác cho rằng người nên cười thì người phải cười. Không có quan hệ gì đến cảm xúc cả, chỉ là phép xã giao mà thôi. Nàng tiếp tục nghe mọi người nói, dù chẳng biết họ nói gì, chỉ thấy có người vui sướng, có người như mây mù che phủ, Dung Ý không có hứng thú tham gia, nhìn chén trà dần dần nguội lạnh, chỉ cảm thấy đầu đau đớn, hỗn độn.

Tối hôm qua nàng mất ngủ, nằm nghe tiếng đồng hồ tích tắc đến tận sáng. Trong đầu không biết nghĩ đến cái gì, vì sao nàng không cự tuyệt nụ hôn của Dương Miễn, vì sao lại nói dối Lý Tịch, vì sao trong đầu hỗn loạn tràn ngập hình ảnh Dương Miễn cùng Lý Tịch.

Buổi họp dài dòng chán ngắt cuối cùng cũng kết thúc, nàng buồn bã ỉu xiu nhìn thời gian biểu hôm nay, thật may mắn là không cần gặp khách hàng, bảo Cổ Duyệt thay mình tiếp đón rồi ra về. Làm công việc này dù sao cũng có cái lợi là nếu không có việc gì gấp thì không phải cứng nhắc ở lại đến giờ tan sở, chỉ có điều công việc bận rộn, lúc trước hàng ngày đều phải làm thêm giờ mà lại không được tăng lương, đó chính là điều thống khổ nhất.

Có lẽ là vì không phải giờ tan tầm nên thang máy thừa thớt, lúc đến lầu 10 chỉ còn lại một mình nàng. Nhìn hình ảnh mình phản chiếu trên cửa thang máy, làn da trắng xanh, ánh mắt thâm quầng, lau đi son môi buổi sáng chỉ còn lại khuôn mặt nhợt nhạt. Nàng ảo não, gặp lại bạn bè đồng học khiến cho nàng như trở lại những ngày đã qua.

Thang máy leng keng một tiếng báo hiệu đã đến tầng 1, cửa thang máy mở ra, tầm nhìn chợt thu vào hình ảnh một phụ nữ quý phái đang ngồi trên ghế sofa đen ở đại sảnh. Đồng tử trong nháy mắt hơi co rút lại một chút, nhìn bộ dáng bình tĩnh của Đan Hiểu Uyển phía xa, không biết vì sao nàng lại thấy sợ hãi, nàng chung quy lại không có đủ dũng cảm nên không thể buông tha, nàng luôn là kẻ bại trận. Lúc này có người muốn vào thang máy, nàng giữ nút mở cửa, tiến thoái lưỡng nan. Chút sợ hãi ngăn ngừa đi qua, nàng kiên trì bước ra. Trong lòng cảm thấy thê lương, nàng đối với Dương Miễn chính là tình yêu trong ký ức, mà Đan Hiểu Uyển mới là vợ của anh, mới là người có tư cách ghen tuông với kẻ dám qua lại với chồng mình. Nàng thật hồ đồ khi cứ dây dưa không rõ với anh như vậy, mới có thể để mặc cho anh muốn làm gì thì làm như vậy. Ngàn sai vạn sai, là lỗi của nàng hay của anh đây?

Đan Hiểu Uyển đã nhìn thấy nàng, đứng dậy đi về phía nàng. Dung Ý lòng bàn tay đổ mồ hôi, dĩ nhiên là sợ hãi, nhưng lại không biết mình sợ hãi cái gì, có tật giật mình sao? Nàng là kẻ cướp sao?

“Có thể tìm một chỗ ngồi xuống tâm sự được không?” Đan Hiểu Uyển vẫn phong độ như cũ, chỉ có điều trong mắt sự khinh thường cùng lửa giận đã trào lên, không có một chút yếu đuối nào, nhìn thẳng vào nàng.

“Tôi hôm nay không rảnh, có chuyện gì có thể nói rõ ràng ở đây.” Nàng biết Đan Hiểu Uyển không phải là kẻ tùy tiện, không muốn lãng phí thời gian để cùng nàng dây dưa.

“Nói rõ ràng? Làm thế nào để nói rõ ràng đây? Tôi đã biết cô không từ bỏ ý đồ, nhưng lại không nhờ sau khi đính hôn rồi mà lúc nào cũng bám lấy anh ấy. Loại hoang dã quả nhiên không được giáo dục, ngày hôm qua cởi hết quần áo leo lên giường anh ấy cầu xin anh ấy chớ đi, hôm nay lại thừa dịp tôi không để ý mà ôn chuyện cũ...” Đan Hiểu Uyển cơ hồ là nghiến chặt răng để nói ra những lời này, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Dung Ý không có chút độ ẩm nào.

Nàng bộ dáng phục tùng không nói gì, ánh mắt căn bản không dám trực tiếp nhìn về phía Đan Hiểu Uyển, bị nàng đâm vào vết thương cũ trong lòng, trái tim đau đớn co rút lại, chỉ cảm thấy mắt đau đớn khó chịu, không ngờ phía sau chợt vang lên giọng nói, “Tôi không biết là vốn dĩ Đan tiểu thư cùng Dung Ý lại có quan hệ tốt như vậy? Vài ba ngày lại tới thăm một lần, có khi còn hơn cả tôi nữa kia.” Giọng nói trêu tức quen thuộc làm cho thần kinh của nàng thả lỏng, theo bản năng quay người tìm bóng dáng anh.

Lý Tịch cách họ vài bước, áo sơ mi màu xám cùng quần bò bạc phéch, vốn là vô cùng tùy tiện nhưng lại vì thân hình thon dài tuấn lãng cùng ánh mắt sáng ngời mà chẳng khác nào người mẫu trên sàn biểu diễn. Kỳ thật trừ bỏ gây chống kìa đi, phong độ cùng khí chất của anh hơn hẳn những nam nhân áo mũ chỉnh tề trên tivi.

Đan Hiểu Uyển không ngờ Lý Tịch lại xuất hiện ở đây, sững sốt một chút rồi ánh mắt chợt yếu đi không ít. Lý Tịch tuy rằng nói chuyện lúc nào cũng thần nhiên nhưng lại khiến cho cô cảm thấy áp lực vô hình, không lên tiếng.

Dung Ý cảm nhận được anh đi đến bên cạnh mình, cho dù cả người thả lỏng cũng không dám nhìn anh, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm xuống mũi giày của mình.

“Hoá ra là Tịch thiếu a?” Cô lấy lại bình tĩnh, khoé miệng lại gợi lên ý tứ hàm xúc mỉm cười, “Yên tiệc ở châu Âu kết thúc sớm như vậy sao?”

“Uy cầu”. Anh không có hứng thú nói chuyện với cô ta, kéo tay Dung Ý đang im lìm bên cạnh, “Hôm nay Đan tiểu thư muốn ôn chuyện chắc là không được rồi.” Đan Hiểu Uyển còn đang khiếp sợ câu “Uy cầu” kia của anh, móng tay màu đỏ tươi bấm sâu vào lòng bàn tay. Anh xoay người, khoé mắt thoáng lướt qua Đan Hiểu Uyển đang tươi cười cứng nhắc mà khoé miệng run rẩy, “Thay vì tốn thời gian ôn chuyện vô vị với người khác, chi bằng để ý quản lý nam nhân của chính mình cho tốt...”

Dung Ý bị anh kéo thẳng ra cửa, chỉ cảm thấy ngón tay anh lạnh lẽo không chút ấm áp, sắc mặt bình tĩnh, nàng biết anh đang tức giận. Kỳ thật nàng chưa từng thấy anh phát giận, trước kia dù có chọc ghẹo như thế nào anh cũng giữ nguyên bộ dáng điềm tĩnh thần nhiên, khó có thể nhìn thấu được anh đang nghĩ gì. Nhưng hiện tại nàng có thể cảm giác được người bên cạnh đang phát ra tín hiệu đáng sợ.

Anh hướng về phía xe ấn điều khiển trên chìa khoá, “Tách” một tiếng, tiếng ô tô rất êm vang lên kéo suy nghĩ của nàng quay trở lại. Nhíu mày, hôm nay anh tự lái xe tới. Kỳ thật quen biết anh lâu như vậy, nàng cũng ít nhiều biết được thói quen của anh. Khi anh tự mình lái xe tới đây nghĩa là tâm tình và thân thể anh đều tốt, nhưng hôm nay mỗi bước đi đều vô cùng khó hiểu, nên nàng nghĩ anh có lái xe đưa tới. Nàng có phần lo lắng, chưa kịp nghĩ gì đã bị anh nhét vào ghế phụ. Nàng nhìn qua cửa kính thấy mặt anh không có biểu tình gì, trong lòng thất điên bát đảo.

Lý Tịch đi đến bên kia, hít sâu một hơi trước khi mở cửa xe, muốn áp chế cơn tức giận đang bốc lên bùng bùng. Đáy lòng lại nhịn không được âm thầm tự hỏi chính mình, rốt cuộc là vì sao mà lại tức giận đến không thể kiềm chế được. Anh đã qua rồi thời mà tình yêu làm đầu óc choáng váng, vậy mà vẫn không ngăn được cảm xúc quay cuồng trong lòng. Cho dù tối hôm qua bình tĩnh nhìn Dương Miển công nàng trên lưng, coi như không có việc gì, đem món quà định tặng vứt lại phía sau, rồi đi không chút cảm xúc. Nhưng cả đêm lại lăn qua lộn lại, trong lòng có cảm giác đau đến không chịu nổi chạy thẳng vào tim, trắng đêm không ngủ.

Nhìn anh dùng tay đỡ chân vào xe, nàng tự nhiên cảm thấy khó chịu, chỉ thấy lòng buồn hốt hoảng, nhẫn nại nhưng vẫn lên tiếng, môi mấp máy giống như muốn giải thích một chút, “Tối hôm qua...” Di động của anh vang lên, nhìn thoáng qua màn hình, đeo tai nghe vào, giống như không hề nghe thấy lời nàng nói, giọng nói bình thần nói chuyện điện thoại.

Giọng nói của anh lại khiến nàng bỗng nhiên thả lỏng người, lúc anh không nói gì, không khí xung quanh anh như ngưng kết lại đầy áp lực, vô hình lại dị thường bức nhân. Lại có lẽ vì đã quen với tiếng huyền não của anh, nên bây giờ sợ hãi sự yên tĩnh ấy. Bây giờ anh đang thấp giọng nói gì đó, tiếng Pháp hay tiếng Tây Ban Nha? Nàng không nhận ra, cho dù tốc độ chậm, nàng chỉ loáng thoáng nghe được mấy âm cuốn lưỡi, trong trẻo nhưng lạnh lùng không chút cảm xúc, có lẽ là bàn bạc công việc. Giọng nói trầm thấp như mặt nước lướt qua trong lòng, nghe rất êm tai lại làm cho nàng chỉ có thể nhut chí nhìn xe cộ lướt qua bên

cửa. Không biết là do giọng anh quá mức mê hoặc hay là cảnh sắc bên ngoài nặng nề, ý thức mệt mỏi dần dần bùng nổ, nàng mơ hồ dần, chỉ cảm thấy thanh âm của anh làm cho nàng cảm thấy an ổn, bình tĩnh.

Trời đã tối, giờ tan tầm đường phố đông đúc, xe đi một chút lại ngừng, anh vừa rồi tập trung nói chuyện với chủ tịch H&G khu vực châu Âu, cũng nhờ đó áp chế đi lửa giận bùng lên lúc nhìn thấy bộ dáng của nàng trước mặt Đan Hiểu Uyển. Cũng không ngờ sau khi tắt máy quay đầu nhìn lại thấy bộ dáng nàng đang say ngủ, đầu tựa vào cửa kính, mái tóc ngắn ngắn che khuất chân mày, ánh đèn đường mờ nhạt rớt trên khuôn mặt yên tĩnh của nàng giống như phủ lên một tầng kim phấn, mê huyền mà không thực.

Nhìn nhìn, sự căng thẳng trong anh dần dần buông lỏng, khoé miệng cong lên tựa tiểu phi tiểu, vừa bất đắc dĩ vừa có phần yêu chiều, ngàn đầu vạn tự nảy lên trong lòng. Nhân lúc dừng lại chờ đèn đỏ trước vạch kẻ đường dành cho người đi bộ, anh tháo dây an toàn, nghiêng người đỡ đầu của nàng đang tựa vào cửa trở lại ngay ngắn.

Hơi thở của anh phả vào gáy làm Dung Ý nửa tỉnh nửa mơ vô thức chạm vào môi anh sờ loạn, nhú mào thầm nói gì đó. Lý Tịch đang mỉm cười chợt dừng động tác, sương mù trong mắt nhanh chóng hoá thành đỏ kị, tay nâng cằm nàng, môi hung hăng áp xuống môi nàng, đầu lưỡi tiến quân thần tốc xâm nhập vào miệng nàng, không ngừng khuynh đảo mà áp lực cực độ, cơ hồ muốn nuốt chửng nàng vào.

Dung Ý bừng mở mắt, chỉ cảm thấy như có bó đuốc bao quanh mình đang bốc cháy, hơi thở càng ngày càng gấp gáp của anh phả trên mặt nàng làm cho nàng chợt nóng nảy, cố gắng đẩy anh ra, không ngờ càng giãy dụa anh càng dùng sức, bàn tay xiết chặt cằm nàng sinh đau. Nàng không dám động, Lý Tịch lại càng quá đáng, tay dùng sức mạnh yếu làm miệng nàng mở ra, đem đầu lưỡi tham lam tiến sâu vào yết hầu của nàng, không ngừng hút vào, xoay tròn.

Vừa sợ hãi, lo âu lại bị cảm giác tiến quân thần tốc của anh làm cho ghê tởm, nàng dùng sức thoát khỏi tay anh, hai tay bám chặt vào vai anh buộc anh phải rời đi, cuối cùng ở gáy anh lưu lại một hàng móng tay hồng hồng, anh mới dần dần buông lỏng.

Hai người hít vào từng ngụm từng ngụm không khí, đèn đỏ đã chuyển thành xanh, một hàng xe thật dài phía sau bóp còi inh ỏi, hai người trong xe lại thờ ơ.

Nàng liếm liếm đôi môi bóng rât, cho dù không phải tiểu cô nương lần đầu yêu đương, nhưng cũng là lần đầu tiên bị cưỡng hôn như vậy, hốc mắt nóng lên, cảm giác muốn oà lên khóc.

Lý Tịch vẽ mặt hồ hững, giờ mới thấy cổ đau xót, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mở ra, đầu ngón tay đỏ bừng. Không có biểu tình mở miệng, “Xuống xe.”

Đèn trong xe chiếu lên khuôn mặt cứng ngắc của anh, lạnh lùng vô cùng. Nàng thất thần, đang định nói tiếp mấy lời lúc này còn dang dở, “Kỳ thật tối hôm qua em...”

“Xuống xe.”

Âm điệu vẫn lãnh đạm như cũ làm cho nhiệt độ vừa nảy lên trong ánh mắt lúc này tiếp tục bành trướng, phía sau đã có lái xe phần nộ không chịu nổi đang tiến lại, anh lại ngồi im bất động khiến nàng xấu hổ và giận dữ không chịu nổi. Cho dù trước đây nàng có sai cũng phải cho nàng cơ hội giải thích rõ ràng chứ, nàng tức giận đến độ run rẩy cởi dây an toàn mở cửa xe, cảm xúc trong lòng thật khó hình dung, dùng sức mở bật cửa, cảm xúc không chỗ phát tiết khiến nàng như phát điên, một cước hung hăng đá vào cửa xe bóng loáng. Hôm nay nàng đi đôi giày cao nhọn hoắt, gót giày để lại vết xước thật dài trên cửa xe. Nàng dùng hết sức khiến chân cũng sinh đau, lúc trở về mới nhận ra, đôi giày này mới đi được có hai lần, đá một cái tất nhiên là vô cùng thoải mái, nhưng cũng đau lòng không thôi. Miên man suy nghĩ để áp chế đôi mắt đang ẩm ướt đến nóng bỏng.

Tay giữ vô lăng, nàng vừa xuống xe, anh trong nháy mắt tăng tốc rời đi như tên bắn, nhìn qua gương theo hình bóng người con gái càng ngày càng khuất xa, không đi nổi, không bỏ xuống được, cố tình cắn răng buộc chính mình buông tay mới phát hiện, từ bao giờ đã sớm không thể bỏ xuống?

36. Chương 36

Mùa thu, bầu trời đầy mây, mặt đường dưới ánh đèn hiện lên ánh sáng trắng bệch. Một làn gió nhẹ thoảng qua như hơi thở, cảm giác mát mẻ. Gót giày kia sao tự nhiên như bị lệch khiến nàng đi như lảo đảo, nhưng đáy lòng lại đang lặng im đau đớn. Tại sao mình lại giận dữ? Tại sao người đó lại là anh? Từ bao giờ nàng thần nhiên phát giận trước mặt anh mà không hề hay biết?

Không biết lê chân qua bao nhiêu góc đường mới đến bến xe bus, trạm dừng nhón nháo đông đúc, bên cạnh có người hút thuốc, nàng ôm mũi rời ra xa. Nàng vốn nhạy cảm với mùi khói thuốc, mà khách hàng nào lại không ít thì nhiều dính đến thuốc cùng rượu đâu? Nếu phơi bày tư thái cười nhạt này, còn có ai muốn ký hợp đồng với nàng nữa không? Nhưng gần đây, càng ngày nàng càng chán ghét cái mùi đục ngầu không chịu nổi này, khiến cho người ta khó chịu hít thở không thông, suy nghĩ miên man lại chợt nhớ tới ai kia, trên người thoảng qua hương bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái, tinh thuần tự nhiên.

Có xe ở ngã tư đối diện quay ngoặt hướng đến bên này, nàng đang mãi suy nghĩ, xe chiếu thẳng đèn vào người nàng cũng chỉ hơi hơi nheo mắt. Không ngờ xe dừng lại bên cạnh nàng, qua cửa kính phản quang nàng chỉ thấy mái tóc của mình khẽ bay trong gió. Cửa kính xe hạ xuống, “Lên xe.” Lại chỉ là một câu đơn giản cô đọng.

Phía sau xe bus đang chậm rãi đi tới, đèn xe đảo qua mặt của nàng, “Tôi đi xe bus.” Thấp giọng nói một câu xong đi thẳng tới phía trước đứng đợi.

Anh nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, giống như vừa rời quay đầu xe trở về, cố nén nhưng vẫn không thắng được thanh âm ở tận đáy lòng sâu thẳm, mở cửa xe đi đến. Hôm nay anh đi lại không được tự nhiên, không đi nhanh tiêu sái như ngày thường, mỗi bước đi đều cứng nhắc khó coi, bên cạnh có người chỉ trỏ, đem điểm yếu của mình lộ ra trước mặt người khác, đương nhiên không phải không biết điều đó, nhưng anh cũng chỉ có thể đi nhanh thêm 1 chút.

Xe không đông nhưng đã hết chỗ ngồi, nàng giữ tay vịn lảo đảo nhìn anh đuổi theo xe, anh một tay chống gậy một tay vịn cửa xe đi lên, bộ dáng làm cho lòng nàng tự nhiên cảm thấy đau đớn.

Thật vất vả mới lên được xe, vừa rồi vội vã vượt qua, lúc lên xe còn gặp trục trặc, trán anh đã lấm tấm mồ hôi. Vốn là xe bus nhỏ, anh không biết được lên xe là phải trả tiền trước, đang định trả sau, lái xe lại nói giọng khó chịu gõ gõ vào máy thu tiền, “Tiền sinh...” Anh ngượng ngùng lấy ví tiền ra, chưa nhìn liền rút ra 1 tờ đưa về phía cái máy đó, lái xe nhìn nhìn tờ 500 Euro màu tím, máy thu tiền vẫn không cho qua. Lại nhìn nhìn gậy chống trong tay anh, hỏi: “Có chứng nhận không?” Nhìn Lý Tịch vẻ mặt ngơ ngác lại bổ sung thêm, “Chứng nhận người tàn tật, miễn phí đi xe.”

Anh nghe vậy thân thể chợt cứng đờ, cúi đầu tìm trong ví tìm thấy một tờ 100 nhân dân tệ, máy thu tiền không kêu nữa, lái xe giống như nhìn thấy quái vật cao thấp nhìn anh một lần nữa.

Nàng đứng ở cửa sau, nhìn anh từng bước tới gần, né tránh ánh mắt thẳng tắp của anh. Anh vốn đứng không ổn, xe phanh một cái anh ngã đổ nhào vào một cô gái mặc áo dài tay đứng bên cạnh, theo bản năng tóm vào vai cô ta để đứng vững. Biết được mình thất thố, anh lập tức buông tay, nói vội “Thực xin lỗi!”. Vừa nói xong lại không ngờ nam nhân bên cạnh cô ta phản ứng lại, nhanh chóng vòng tay qua eo cô, khuỷu tay thẳng tắp đánh vào sườn Lý Tịch, anh đau tái mặt. Cuối cùng còn đẩy anh một cái, “Này, làm cái gì vậy?” Có lẽ cảm thấy Lý Tịch có thể bắt nạt được, ngữ khí hung ác.

Thấy Lý Tịch lảo đảo, Dung Ý nhanh tay lẹ mắt bước lên giúp đỡ đẩy anh ra sau mình, “Anh ấy không cố ý, vừa rồi không phải xin lỗi rồi sao?” Bềnh bềnh tức giận, đến ánh mắt cũng trợn tròn, ánh mắt thẳng tắp nhìn người trước mặt.

Anh chàng kia đột nhiên bị Dung Ý bộ dáng như hung thần dọa nạt, hơn nữa bạn gái lại nhẹ giọng kéo tay anh ta nói bỏ đi, mặt mũi không biết để đâu vẫn cố nói thêm, “Lần sau phải cẩn thận một chút chứ...”

Người ngồi xung quanh bắt đầu thì thầm, “Người ta vốn không phải cố ý, anh này cũng thật là không có lòng tốt.” “Đúng vậy, người ta bị tàn tật mà...” Tuy phần lớn là đứng về phía Dung Ý, nhưng mấy chữ “người tàn tật” lại như nện vào ngực nàng, khó chịu đến mức không hít thở nổi. Lại liếc mắt nhìn Lý Tịch bên cạnh mặt tái xanh không có biểu tình, vừa rồi chân đau cũng không nói ra được, phần eo đã run run,

nghe những lời khó nghe đó trong lòng không thể dễ chịu được, chỉ có khuôn mặt vẫn phập phồng như không có gì. Nàng ôm chặt tay anh, làm cho toàn bộ sức nặng đều dồn lên người nàng.

Xe đến bến tiếp theo 2 người liền xuống, lúc xuống xe anh đẩy tay nàng ra tự mình đi, cắn răng chống tay vịn xuống dưới, chạm đất rồi đứng cả nửa ngày không hé răng. Nàng thấy anh khó chịu lại không lên tiếng nên càng nóng nảy, sờ sờ ngón tay lạnh lẽo của anh, “Anh không thoải mái sao? Hay là đi bệnh viện đi?”

“Không cần.” Ngữ khí lãnh đạm bỏ tay nàng ra. Một chiếc chiếc xe lướt qua, ánh đèn rớt trên người họ, nhanh chóng tiêu vong lại chìm vào yên lặng. Hai người trầm mặc làm cho thời gian cũng như dài lê thê.

“Tối hôm qua em đi cùng Dương Miễn, không phải là tăng ca...” Giọng nàng rất nhỏ, giống như đang nói cho chính mình nghe, “Em có thể quang minh chính đại nói cho anh biết em đang ở cùng một chỗ với bạn trai cũ, nhưng lúc nghe được giọng nói của anh em đột nhiên chợt dạ, cảm thấy không thể để cho anh biết. Em đã tự hỏi mình vô số lần vì sao lại nói dối, sau hiểu rõ rồi mới biết, sợ dĩ nói dối như vậy là vì em để ý đến suy nghĩ của anh, cho dù ngay cả chính mình cũng không biết tại sao... Sau em gọi lại cho anh mấy lần mà máy tắt, chỉ cảm thấy tất cả hỗn loạn đến không chịu nổi. Sau Dương Miễn, em vẫn mong chờ không phải là nụ hôn nóng cháy hay ôm ấp thân mật, chỉ là một tình yêu bình lặng, cho nên em sợ ở bên anh, sợ thân cận quá sẽ thiêu đốt chính mình...”

“Em không dám hi vọng vào tình yêu xa vời, nhưng lại từng bước từng bước nhận sự mê hoặc của anh, ý lại vào anh, tham luyến tất cả của anh...” Biểu tình của nàng hoang mang mà thống khổ, nói như vô thức khiến chính mình cũng chẳng hiểu mình đang nói gì. Anh kéo nàng vào trong lòng, chỉ nghe nàng rầu rĩ trong ngực, “Em sợ đâm lên vết xe đổ 10 năm về trước, em sợ anh sẽ giống như Dương Miễn, còn em vẫn là Dung Ý ngày xưa...” Nước mắt rơi từng giọt xuống áo sơ mi của anh, chính mình cũng không hiểu tại sao tựa vào anh là nước mắt sẽ không thể khống chế mà rơi xuống.

Anh nghe nàng hồ ngôn loạn ngữ, hàng trăm cảm xúc ngổn ngang, “Em có biết vừa rồi trên xe bus anh có cảm giác gì không? Nó chẳng khác gì tối qua nhìn thấy Dương Miễn công em lên nhà. Mong mỗi mà bất lực... Nơi này...” Anh nắm tay nàng đặt lên ngực, “buồn và đau...” Anh đổ kỵ đến phát điên, anh không thể giống những người khác có thể đi lên trước ôm lấy người phụ nữ của chính mình, thực ra, tối hôm qua anh đứng còn không vững. “Anh không biết trong lòng em vẫn là Dương Miễn... Hay là chính anh...” Trong lòng gì chứ? Tự đáy lòng vẫn là tự ti cùng cảm giác vô lực.

Nàng vòng tay ôm thắt lưng anh, lẳng lặng khóc trong lòng anh, phát ra tiếng thút thít rất nhỏ. Sáng nay nàng thấy hộp socola kia, hộp nhỏ xinh bọc trong giấy màu lam tào nhả đã lấm lem bùn đất, nàng đã ngồi ở đầu đó thất thần thật lâu, bên tai còn quanh quẩn tiếng của bảo vệ toà nhà, “Lúc tối qua xe chạy vào tôi còn nhắc lái xe dừng dừng trong viện, phải ra bên ngoài đợi. Nhưng khi người đó xuống xe, tôi nghĩ anh ta chỉ dừng tạm ở đây một lúc rồi đi, không ngờ ngay người tới tận nửa đêm, cuối cùng lúc đi còn quăng rác bừa bãi, đến gần xem mới biết là hộp quà này...”

Tay phải của anh khẽ vuốt ve đầu nàng, “Em chưa từng ôm anh như vậy!”

Nàng ngừng nước mắt, ngấm lại mới hỏi, “Không có sao?”

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, cọ cọ cằm trên đỉnh đầu nàng, vuốt ve. Người qua đường liếc mắt về phía họ rồi nhanh chóng rời đi, nàng buông tay rời ra, mặt đỏ ửng. Anh không thuận theo, vẫn nghiêng người tựa vào nàng.

“Có người nhìn kia...” Nàng đẩy nhẹ anh, ở nơi công cộng, không phải là trẻ con nữa, si ngốc như vậy thật kỳ cục.

“Thật vất vả mới có chút cơ hội, đừng làm anh mất hứng chứ! Tốt xấu gì anh cũng phải đuổi theo em đi xe bus một hồi a!” Anh không tình nguyện buông tay, vẻ mặt uể oải, vất vả như vậy đổi một cái ôm, cũng là quá rẻ đi!

“Còn không biết xấu hổ nữa sao? Nhìn thiếu gia như anh ngồi xe bus khiến bao nhiêu người đau đầu a?” Nhớ tới vừa rồi anh bị người ta gây sự ồn ào, bộ dáng kinh hồn chưa định.

“Từ đầu đến cuối anh không ngồi.”

“Không ngồi? Vừa rồi anh nhét vào máy tính tiền bao nhiêu vậy? Vừa rồi theo lời lái xe làm cái chứng nhận, về sau ngồi xe bus đều miễn phí cũng được...” 500 Euro lại thêm 100 nhân dân tệ rời khỏi tay mà không được ngồi, bao nhiêu mới đủ đây? Không phải làm tài chính sao? Người này hoàn toàn không có khái niệm về tiền sao?

Nhìn bộ dáng tiều tuỵ rên rỉ không thành thép của nàng, anh cười đến rung người, “Ngoài tiền ra em có thể nói đến cái gì khác không?”

“Đúng rồi, xe a!” Nàng lúc này mới nhớ tới vừa rồi anh bỏ xe lại để đuổi theo xe bus, lồi lõm tay anh trở về.

“Em lại làm sao thế?”

“Trở về lấy xe a!” Nàng tỏ vẻ xem thường, cái xe của anh đứng ở ven đường như thế, không bị tha đi cũng sợ bị trộm chứ!

“Không đi, con dâu đều đuổi tới, còn nghĩ tới xe sao?” Anh nói được thoải mái, xoa xoa thắt lưng, rõ ràng là không đi được.

“Đau lắm sao? Hay là đi bệnh viện đi!” Nhìn sắc mặt của anh, nàng cảm thấy không ổn, vừa rồi trên xe bus va chạm không nhẹ, lúc này nhớ tới hận không thể quay lại đâm cho tên kia 1 cái.

“Nhìn em là hết đau rồi...” Nắm tay nàng, ánh mắt ôn nhu như giọt nước, chọc nàng đến nổi da gà.

“Sao anh lại giống Đoàn Chính Thuần vậy?” Đây là điều nàng không mong muốn nhất ở anh, miệng lưỡi trơn tru dụ dỗ con gái, không câu nào là thật.

“Đoàn Chính Thuần làm sao?”

“Gặp một cái, yêu một cái. Đối với cô gái nào cũng nói, em là người anh yêu nhất.” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Anh làm sao mà gặp một cái yêu một cái được? Anh chính là đệ tử của Mao gia gia, là người được giai cấp vô sản trung thực ủng hộ a!”

“Lý đồng chí, thế lúc này gọi là thế nào?”

“Không cần phóng túng bốn phương, chỉ nhìn chuẩn một cái, bảo vệ một cái...” Anh cười trộm, kỳ thật là còn 1 ý chưa nói hết, “Ăn luôn một cái”. Quay đầu nghĩ nghĩ lại hỏi, “Đoàn Chính Thuần là ai vậy?”

“Cha của Đoàn Dự.” Nàng tức giận trả lời.

“Đoàn Dự là ai a?” Lý Tịch đồng chí tò mò bám riết không tha, tinh thần đáng khen.

““Thiên long bát bộ” anh xem qua rồi chứ?” Bị anh hỏi đến mất kiên nhẫn, Dung Ý cắn nhai. Nhìn anh vẻ mặt mờ mịt lắc đầu, nàng kinh ngạc, “Anh thất học sao? Ngay cả “Thiên long bát bộ” cũng chưa xem qua...” Một câu bị ghen, anh mặt vốn không có huyết sắc hết xanh lại trắng. ***

Ngày hôm sau khi đi làm, toàn bộ nữ nhân viên MRG ở toilet hoặc phòng trà đều xôn xao bàn tán.

“Có nhìn thấy vết móng tay trên cổ Lý tiên sinh ko? Trời ạ, thật là đáng người.”

“Anh ấy phong lưu cũng không phải chuyện lạ, có gì kỳ quái đâu.”

“Tôi lại thấy không thể là móng tay phụ nữ được, không ai dám để lại dấu vết như vậy...”

“Dù là nam hay là nữ, là người hay là vật, có thể làm cho anh ấy như vậy quả là thú vị a...”

Trong phòng họp, hết giờ, mọi người đều tan hết, chỉ có Lý Tịch vẻ mặt trầm tư vẫn ngồi im không nhúc nhích. Hứa Tuấn Hằng chỉ chỉ cổ anh, anh vẫn không tức giận, sắc mặt thản nhiên nói, “Hôm qua bị con mèo hoang nhỏ cào...” Lúc đứng lên lại như nghĩ ra cái gì, quay sang Khải Thụy hỏi, “Mấy người xem “Thiên long bát bộ” chưa?” Khiến một đám người mặc danh kỳ diệu hai mặt nhìn nhau còn tưởng rằng anh lại có kế hoạch gì mới.

Còn Dung Ý ở công ty thì được tất cả mọi người quan tâm, ngay cả đại thẩm ở bộ phận vệ sinh cũng hỏi, “Dung quản lý, mới bị làm sao vậy?”

Câu trả lời quen thuộc của nàng là, “Cảm ơn đã quan tâm, ngày hôm qua bị ong đốt một cái, bị sưng lên... Haha, không có việc gì, hai ngày là khỏi thôi.”

Cuối cùng ở phòng trà gặp Cổ Duyệt, Cổ Duyệt hưng trí nói, “Mau khai thật đi, chắc chắn là không bị ong đốt rồi, là sao?”

Nàng tức giận không muốn giải thích, “Bị cắn cắn!” Liền cầm cốc nước đi ra ngoài.

Xem ra theo cách hai người trả lời, nguyên lai chó mèo cũng có thể là cùng một nhà!

37. Chương 37

Rốt cuộc cũng có thể thở phào một hơi, suốt mấy ngày anh đứng đấu tranh cuối cùng cũng hoàn thành được chỉ tiêu cuối quý. Mọi người đều tính toán sau khi lấy tiền thưởng sẽ phong hoa tuyết nguyệt như thế nào, nàng lại cầm tách cà phê đứng bên cửa sổ, nhìn tán cây dưới lầu đang đung đưa trong gió. Từng làn gió thổi qua, còn chưa tới mùa đông, người trên phố đã có vẻ sợ hãi rụt rè. Gió mùa về, trời chuyển lạnh, nàng cầm tách cà phê nóng hổi còn vô tâm không để ý, nhiệt độ lòng bàn tay đã tăng lên, nóng bỏng.

Trong văn phòng vẫn hỗn loạn như cũ, căn phòng đông đúc đầy mùi mì ăn liền cùng fastfood. Cổ Duyệt đến gần kéo tay nàng, cầm thực đơn giờ giờ lên, “Mỳ vẫn thần vị tôm, cơm hấp thịt lợn, gà yến mạch chưng cơm... Nhanh lên, mọi người đều đói đến mức hồ thiên thưởng địa, tiếng kêu than vang dậy trời đất rồi...”

“Mình có hẹn, mọi người cứ đi ăn đi.” Nàng khẽ cười, nhấp một ngụm cà phê đen, cảm thấy không còn chua xót như xưa nữa, lướt qua đầu lưỡi chỉ để lại hương vị nồng đậm thuần hậu.

“Đi đi, vừa rồi mình còn khẳng định chắc nịch với mọi người là sẽ lỗi được cậu đi, sao lại vội vàng lấy cớ bỏ của chạy lấy người thế?” Cổ Duyệt đẩy nhẹ Dung Ý đang chỉ cười mà không đáp, nói thêm, “Khi nào thì giới thiệu anh ta với mọi người đây? Mình thì không sao cả, nhưng mọi người trong công ty đã bắt đầu bàn tán rồi.” Mà bàn tán thì đương nhiên không dễ nghe, nghênh ngang ra vào danh xe đưa đón như thế, cũng khó làm cho người ta không mơ màng.

Nàng cười, không nói chuyện, di động lại vang, mắt nhìn màn hình không nói chuyện, chỉ khẽ gọi lên khoe miệng.

“Quên đi quên đi, không làm phiền các người hưởng thụ thế giới riêng của hai người.” Về mặt chịu không nổi, Cổ Duyệt tự động tự giác tránh ra, mỉm cười ý tứ hàm xúc trên mặt rất đậm.

Sàn gỗ đen, sofa trắng, nhà ăn kiểu Italy đơn giản mà sáng ngời, trước cửa là một cây to cành lá rậm rạp che bớt cửa ra vào, tự nhiên ngăn cách không gian riêng tư, lại không đến mức làm cho người ta cảm thấy bí bách, địa điểm tao nhã cùng bầu không khí nhẹ nhàng, thật đẹp mắt.

Lý Tịch ngồi đối diện nàng, nhìn nàng say mê ăn pizza, bật cười “Chi” một tiếng. “Không phải nhận tiền thưởng hàng quý mà vui đến thế chứ?” Buông dao nĩa, lấy khăn ăn lau nhẹ khoé miệng, cúi đầu cầm cốc nước trước mặt uống một ngụm.

Nàng nhìn anh chỉ động đến một chút đồ ăn, lại nghe giọng anh có điểm một môi không giống ngày thường, “Gần đây bề bộn nhiều việc sao?” Kỳ thật nàng rất ít khi hỏi đến công việc của anh, chỉ là lần đầu tiên phát hiện mắt anh thâm quầng, kinh ngạc không nhận được. Nàng không phải thích nhìn chăm chăm vào mặt người ta, chỉ có điều cái mặt kia lộ rõ quá, đập thẳng vào mắt nàng khiến người ta nghiêng rằng cũng không thể bỏ qua.

“Chỉ có em có việc thôi, Dung quản lý.” Anh cố ý gọi như vậy, riêng mấy chữ kia lại còn tăng thêm ngữ khí để chế nhạo nàng.

Nàng biết những lời này đang nhằm chọc ghẹo nàng, trước giờ toàn ở công ty đều gọi theo chức danh, mỗi lần anh gọi điện thoại đến đều có người ở bên gọi “Dung quản lý”, làm cho anh nhin không được hay trên

chọc nói, “Em như thế nào còn nhiều việc hơn cả bảo mẫu thế?” Nhất thời bị anh chuyển đề tài nên không muốn truy vấn tiếp, đành phải tiếp tục chiến đấu với đồ ăn.

Pizza ở đây lúc nào cũng rất tuyệt, vỏ bánh quế thêm pho-mát vừa vặn, chỉ có điều nàng mong chờ nhất chính là đồ tráng miệng, xoài caramen. Lúc nàng ăn luôn khiến cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, còn không quên hào khí nhắc nhở anh, “Hôm nay em làm chủ, qua thôn này, không qua điểm kia...” Ai bảo anh vẫn chê cười nàng keo kiệt.

Nàng đắc ý, bộ dáng hãnh diện khiến anh nhăn mày, “Mấy khi được làm người giàu có, ăn cơm thôi mà đã nghĩ đến chuyện sai bảo anh rồi...”

“Nếu không tối nay về nhà em nấu cho anh ăn...” Nàng nửa đùa nửa thật, ánh mắt lộ ra một tia giảo hoạt, tiên hạ thủ vi cường (hành động trước chiếm ưu thế), nếu không anh sẽ nghĩ ra cái gì đó để tra tấn túi tiền của nàng ngay.

Quả nhiên, Lý Tịch thiếu không nhếch mày, thản nhiên cười, gật gật đầu nói, “Ý kiến đó cũng hay đấy...” Lại không ngờ phía sau vang lên một tiếng hờn dỗi “Tịch thiếu”, cốc nước đang cầm trên tay dừng lại một chút, bất động.

“Tôi vừa mới nói, không biết hôm nay ra khỏi cửa là gió gì thổi tới a? Thật vất vả đến Thượng Hải một chuyến lại có thể gặp được người quen...” Cô gái kia gọi Lý Tịch nhưng lại nhìn thẳng về phía Dung Ý, “Xin chào, tôi là Hà Vĩnh Tinh.” Sạch sẽ, lưu loát, trong sáng, không mang theo một tia trọc khí.

“Xin chào, tôi là Dung Ý!” Nàng quan sát người phụ nữ trước mặt, cô mặc một bộ đầm liền màu đen, ngoài đôi hoa tai bằng phalê trong suốt không có thêm trang sức gì khác, khuôn mặt trang điểm thật nhẹ nhưng làn da trắng mịn vẫn rất nổi bật, giọng nói hào sảng phóng khoáng mà không kệt cớm, chỉ làm cho chủ nhân càng thêm ngời sáng.

Nàng mỉm cười, bạn bè của Lý Tịch phần lớn đều là những người như vậy, nam giới thì phong độ, tao nhã, cách nói năng bất phạm, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, sự nghiệp thành đạt, gần như muốn gì được nấy. Còn nữ giới thì ôn nhu, uyển chuyển, hàm xúc cũng có, xinh đẹp kiều diễm, tuyệt đại hồng nhan cũng có... Đường nhiên cũng không phải không có những người như anh, mở miệng ra là đi tìm tri kỷ, nàng có thấy nhưng không thể trách. Chỉ có điều thấy Lý Tịch ở trước mặt ai cũng đều bình tĩnh nhưng trước mặt người này ánh mắt lại chớp lên, trong lòng có chút cảm giác khó nói dâng lên, nhưng lại không có cảm giác không trong sáng hiện lên. Nghĩ lại lại thầm cười, giác quan thứ sáu của phụ nữ quả thật luôn rất kỳ quái.

“Tỷ, sao tỷ lại tới đây?” Anh cúi đầu ho khế, sợ bị Hà Vĩnh Tinh phát hiện liền nhắc chén lên nhấp một ngụm để che giấu. Hôm nay trở gió, sáng sớm thức dậy thấy cổ họng không thoải mái, lúc này không muốn làm cho “Danh thủ quốc gia” trước mặt phát hiện, bằng không sẽ lại đến tai những người kia khiến họ cả kinh nhất động, lại càng không muốn cô ở trước mặt Dung Ý nói gì đó.

Cô vẫn giữ nguyên điệu bộ trêu ghẹo nhìn Dung Ý, trong lòng thì thầm hoá ra đây là nàng. Không để ý anh hỏi gì, một hồi lâu mới phản ứng lại, “Đi họp, tham gia hội nghị trao đổi với bên này.”

Thực ra cô cũng không ngờ rằng hội nghị trao đổi này lại chỉ là ca ngợi thành tích cùng khả năng của viện mình đồng thời động viên cổ vũ đối phương, hận không thể đổi lại bằng việc đi ra ngoài ăn chơi hưởng thụ, hơn nữa ngày nào cũng có ca mổ, công việc bận đến không thở được. Trước khi đi viện trưởng đã thân mật dặn dò cô rằng “Dù như thế nào đi nữa cũng phải cố gắng, đối phương có khả năng tài trợ rất lớn cho viện ta...” Cô biết viện bên kia vẫn muốn lôi kéo cô sáng, nhưng cô không có ý định thay đổi. Bao nhiêu người tiếc nuối không có cơ hội, nhưng bản thân cô thì hiểu rõ điều đó, chỉ vì lần này phó viện trưởng xuất ngoại đi khảo sát, không có người thay thế nên cô mới phải đi. Cuối cùng còn bất đắc dĩ nói thêm một câu, “Đã mệt bỏ hơi tai không nói làm gì, cả ngày thuyết trình ra rả, ngay cả ăn uống cũng chẳng biết mình đang ăn gì nữa.”

“Được rồi, khi nào tỷ họp hành xong tôi sẽ đưa tỷ đi ăn đồ ăn chân chính ở nơi này!” Anh thuận miệng ứng phó.

“Đi ra ngoài ăn thì xin miễn đi!” Chỉ cần nghĩ đến quán xá, nhà hàng, khách sạn cô đã thấy khó chịu, lại nhướn nhướn mày, “Vừa rồi có loáng thoáng nghe được tối nay có giai nhân tối nay tự mình xuống bếp vì

người nào đó...” Quay đầu lại, cười tủm tỉm nhìn Dung Ý nói, “Không biết tôi có may mắn tham gia được không đây?”

“Đương nhiên là có thể rồi, chỉ là một bữa cơm thôi mà...” Lần đầu tiên gặp mặt đã khiến cho người ta có cảm giác vô cùng thoải mái, lại có điều gì đó khó gọi tên, chỉ khiến nàng có cảm giác thân thiết, hơn nữa, một bữa cơm có đáng gì đâu, nếu là bằng hữu của anh thì chẳng sao cả.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Lại cùng Dung Ý trao đổi số điện thoại, hoàn toàn vứt Lý Tịch sang một bên.

Tiến cô đi rồi, Lý Tịch thanh toán xong, Dung Ý lại ngẫm nghĩ một hồi, không nhận được hỏi thăm một câu, “Vừa rồi anh kêu chị ấy là tỷ?” Cùng mẹ khác cha? Bà con? Xem ra cũng không giống...

Anh đang định vịn ghế đứng lên, nhìn nàng ngây người trầm tư, nhận không được gõ vào đầu nàng một cái, bất đắc dĩ lại tức giận nói, “Em như thế nào mà cứ có bộ dáng không yên lòng thế hả?” Khoé miệng lại không hiểu vì sao tự nhiên cong lên.

“Biết đâu được đấy!” Nghiến răng nghiến lợi phun ra vài chữ, hung hăng theo dõi anh mà không ngừng hít thở, người này xuống tay cũng thật ác độc, đau quá đi mất!

Anh xoa xoa trán nàng, lúc hai người đứng lên còn buồn cười cúi đầu bám vào vai nàng, nhẹ giọng nói bên tai, “Yên tâm đi, anh không ham kết tình mẫu tử đâu.” Nàng ngẩn ra, dễ dàng bị anh nhìn thấu tâm tư, chỉ cảm thấy mặt có chút nóng lên.

Lúc này, Hà Vĩnh Tình vừa ra khỏi cửa chợt hắt hơi một cái, đồng sự bên cạnh còn trêu chọc, “Có người nhắc chị rồi, bác sĩ.” Cô hoảng hốt, làm sao có thể là người đó? Gió từ từ thổi tới, ngón tay thấm lạnh.

38. Chương 38

“Sau đó thì sao? Nàng hỏi, đèn xe mờ nhạt chiếu trên khuôn mặt nàng, không chỉ quyến rũ mà còn mềm mại, mông lung.

Ánh mắt có điểm thông tỏ, không ngờ Hà Vĩnh Tình cùng ca ca của anh lại còn có một đoạn chuyện xưa như vậy, có chút tương đồng khêu gợi lên trong lòng nàng những kỉ niệm của mỗi tình đầu đã chôn sâu, trong lòng có chút xót xa, rất nhẹ thôi nhưng không bỏ đi được.

Nhận thấy sự thất thần của nàng, anh bất giác mỉm cười thật nhẹ, “Sau đó, chính là như bây giờ...” Trong nháy mắt anh đảo quanh tay lái đi vào tiểu khu, đèn xe rớt trên thảm lá rụng bên đường, phủ vàng cả mặt cỏ.

“Không thấy tiếc nuối sao?” Thanh mai trúc mã làm bạn đến khi trưởng thành, mối tình đầu ngọt ngào mơ mộng, môn đăng hộ đối, lại yêu không kiềm chế được, lẽ ra có thể nắm tay nhau đi đến cuối cùng, không có gì cản trở, lẽ ra mỗi đoạn tình cảm đều chắc chắn, làm sao có thể đang tươi đẹp như vậy lại vĩnh viễn chia lìa?

“Chuyện tình cảm người ngoài cuộc không thể hiểu rõ, có lẽ 2 người họ đã tìm thấy đáp án của chính mình, giống như ngày xưa, tương kính như tân.” Lại hoặc là, thời gian lặng lẽ trôi, người ta lặng lẽ trưởng thành rồi già đi, có rất nhiều thứ trở nên bất đồng, cuối cùng là đã chấm dứt, hay là đang ngủ đông chờ đợi, đáp án chỉ có họ mới biết được.

Trong xe thật ấm áp, ngoài trời bắt đầu lất phất mưa, nàng nhìn theo cần gạt nước sang trái rồi sang phải, giống như khêu gợi vào trong lòng nàng, cảm giác khó tả. Lúc định thần lại khi anh dừng xe phát hiện ra đã ở trong gara, nước mưa bám trên gương chiếu hậu chỉ nhìn thấy cảnh sắc mờ mịt phía sau.

Vừa rồi lúc anh đánh xe vào đây nàng có chút kinh ngạc, nhưng ngẫm lại căn hộ ở phố Đông lân trước, dù rất gần nhưng không giống nơi anh thường ở. Anh là người như thế, làm sao chỉ có một chỗ ở được? Mặc dù ở đây đã ra hẳn ngoại thành, nhưng từ công ty về cũng chỉ mất 30 phút, hơn nữa xung quanh lại tràn ngập màu xanh, từng thảm cỏ lớn trải dài, khoảng cách giữa các căn hộ cũng lớn, quang cảnh thật đẹp.

“Đến rồi, xuống xe đi!” Anh nhắc Dung Ý còn đang ngẩn người, giọng mềm nhẹ.

Anh dắt ba ngày lại đến nhà nàng một lần, nhưng nàng thì đây mới là lần đầu tiên chính thức đến nhà anh, mở cửa xe trêu chọc anh, “Người ta nói con dâu xấu mới sợ gặp bố mẹ chồng, nhà của anh thế này mà cũng phải giấu giấu giếm giếm sao?”

“Giấu giếm cái gì? Coi anh giống như kiểu hạ đẳng sao?” Anh cười, lại vẽ mặt trêu tức nói, “Khát vọng tiến dần từng bước như vậy sao? Được, cho em đi quanh kiểm tra, xem xét đây, anh xuống đây.” Tay mở cửa xe xong mới nâng đùi phải xuống xe, vừa đứng vững đã ho khan vài tiếng, rất nhẹ, nháy mắt đã khôi phục.

Nàng chưa kịp phản bác câu nói vừa rồi, nghe thấy anh ho lại có điểm lo lắng, nhưng anh đã yên tĩnh trở lại ngay, nàng nghĩ có lẽ là do chênh lệch nhiệt độ trong xe với bên ngoài. “Nhị thiếu đạo này cũng có phần yếu đuối, thân thể không khoẻ đi!” Vừa rồi anh ở cửa công ty chờ nàng chỉ mặc một áo, nàng có ý tốt bảo anh lấy áo khoác mặc vào, anh còn cười “Em cho rằng anh yếu vậy sao?” Đây chỉ là nhắc lại lời nói của anh thôi.

Không ngờ anh đang đi đột ngột dừng lại, không nói gì, chỉ có tay trái đang chống gậy cứng ngắc một chút, hình như có chút băng giá lướt qua trong lòng, trong nháy mắt lại tan chảy, không để lại dấu vết. Thấp giọng giục nàng, “Đi thôi...” Gara thật yên tĩnh, dường như có thể nghe được tiếng mưa rơi trên cây lá bên ngoài, nàng đứng ở phía sau chỉ thấy bóng lưng thẳng tắp mà quật cường của anh. Vừa rồi thật ra nàng không nghĩ nhiều đã nói ra, nhìn đến phản ứng của anh lúc này mới nhận ra mình đã chạm vào nỗi đau trong anh, lòng tự nhiên cũng chua xót.

Anh đi thẳng, bước chân rất dài, nàng đi phía sau anh, cách một đoạn ngắn. Chỉ cảm thấy hành lang thật dài, anh không lên tiếng, nàng lại thấy không khí nặng nề, hít sâu một hơi, bước nhanh đến cạnh anh, nhỏ giọng thăm dò, “Này, anh giận thật à?”

Không có người trả lời, vào bên trong lại im lặng, nàng đành phải phần nộ mở miệng, “Đừng nóng giận chứ...” Cảm thấy chính mình thật ghê tởm, giống như đang dỗ dành đứa con nít vậy.

Nhưng Lý Tịch so với con nít còn khó chơi hơn, trả lời nàng vẫn là bóng dáng hờ hững mà kiên quyết.

“Tốt lắm, tốt lắm, Tịch thiếu anh là Thuần Các Ông, ta là lệ quang nhiều điểm, thở gấp hơi hơi tiểu nữ tử...” Như vậy đã được chưa? Tay nàng vươn ra giữ chặt tay phải của anh, đầu ngón tay truyền đến cảm giác mát mẻ, dần dần bị độ ẩm trong tay nàng bao vây lấy, chậm rãi rời khỏi.

Anh không tránh tay nàng, chân dừng bước, vẽ hờ hững trên mặt bị phá vỡ. Tròng mắt chuyển sang tà mị nhìn nàng, lộ ra ý cười, hưng trí hỏi, “Thở gấp hơi hơi... Biết em lâu như vậy còn chưa biết trình độ văn chương của em cao như vậy à!”

Nàng thất thần, thấy như bên trong có cái máy sưởi làm hồng cả mặt, nóng lên. Lúc này mới phản ứng lại, dùng sức trừng mắt nhìn Lý Tịch kia đã miên man bất định, nàng vừa nói chính là trong “Hong lâu mộng”, đoạn “Khí chất đẹp như lan” Lâm muội muội kiêu mị khí, lại bị anh nghĩ loạn ra thế này. Phía trước chợt vang lên tiếng cười sang sảng vui vẻ, “A, cơm chiều còn chưa có ăn mà đã bắt đầu “thở gấp hơi hơi” sao? Xem ra tôi cũng đến thật không phải lúc...” Rõ ràng là anh “thất học” mà xuyên tạc danh ngôn, sao giờ lại giống như nàng cố tình khiêu khích vậy? Lải nhải, trải qua nhiều kinh nghiệm giáo huấn như vậy, cuối cùng tổng kết là không thể cùng kẻ “thất học” này gạ đục khơi trong để bồi bổ hiểu biết văn chương cho anh, bởi vì căn bản anh không hiểu, có bao giờ đọc những tác phẩm nổi tiếng đâu.

Căn hộ tuy lớn nhưng vẫn đơn giản, ánh đèn mờ nhạt tạo cảm giác ấm áp hơn, không giống nhà kia tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng. Phòng khách lớn có cửa sổ bằng kính chạm đất đối diện với đình viện, bên ngoài là hàng cây xanh quanh năm của xứ nhiệt đới phủ đầy bọt nước, dưới ánh đèn, những giọt nước trong suốt làm nổi bật lá cây xanh thẫm màu ngọc bích, vẽ nên khung cảnh như trong tranh, mờ ảo mà chân thật.

“Dung Ý à, em đừng trách cậu ta không hiểu, tiểu tử này 16 tuổi đã vứt bỏ sự nghiệp cộng sản tìm đến đế quốc Mỹ để nương tựa, vài năm qua đại dương trở về, cả người lộ ra vị “Mặn”.” Hà Vĩnh Tinh chê cười Lý Tịch, mặc quần áo ở nhà ngồi trên sofa cầm điều khiển ti vi. Quăn gia vừa thấy 2 người bọn họ đi vào liền lấy dép lê đưa cho Dung Ý, cả ngày đi giày cao gót giờ như được đại xá, nhưng lại có điểm bất khoan, quăn gia không có ý đưa cho Lý Tịch. Sau ngẫm lại lại thấy không có gì, có thể làm quăn gia nghĩa là phải hiểu được tính tình của chủ nhân.

Chỉ có điều Lý Tịch đang hướng lên lầu lại quay lại, bình tĩnh nhìn Hà Vĩnh Tình về mặt tùy tiện ngồi trên sofa, “Tỷ làm cái gì vậy?”

“Ai, cậu xem, nơi này phong thủy thật tốt a, có chút thời gian rảnh tôi liền xin phép đến xem qua...” Liếc mắt thấy anh biểu tình hoàn toàn không để ý, để tránh bị đuổi ra khỏi nhà đêm nay, đành phải xuống nước, “Ồ khách sạn phải ở phòng đôi, tôi không quen.” Kỳ thật là chủ nhiệm khoa phụ sản rất nhiệt tình, luôn nhắc nhở bên tai cô rằng đệ đệ động động, rõ ràng là muốn làm bà mối. Tên kia nhìn cô mà nước miếng chảy ra, cô quyết đoán đem hành lý lại đây, “Hơn nữa, ở phòng khách của cậu cũng hơn mà...” Nên không sợ cô phá hủy thế giới của hai người.

“Ngay cả châu Phi chị cũng từng ở qua, còn sợ ở phòng đôi sao? Còn nữa, nhà người kia cũng có nhiều phòng...” Ngón tay chỉ chỉ căn hộ màu trắng ngà cách đó không xa, “Ngay đối diện kia kia...”

“Cậu đừng cố gán ghép tôi và anh ấy được không?” Nghe được tên của anh ta, nàng trầm xuống, khoé mắt lại nhìn không được liếc về phía căn phòng bằng bạc đằng xa...

“Được rồi, được rồi...” Anh tỏ ý xin lỗi, để lại một câu, “Đó không phải tính cách của tôi.” Cứ để cho chị tiếp tục lừa mình dối người đi, anh tức giận quay đầu nhìn Dung Ý, nhẹ giọng nói, “Anh đi lên thay quần áo, 2 người cứ tự nhiên đi.” Xoay người lên lầu.

Hà Vĩnh Tình nhìn Dung Ý đang ngồi im lặng, cười cười hoà giải nói, “Mới gặp chắc không quen, tôi từ bé đã lớn lên bên hai anh em cậu ta, nói chuyện cứ như vậy đấy. Có điều tiểu tử kia hay ba hoa, mặc kệ cậu ta đi, chúng ta đi nấu cơm...” Nói xong liền kéo nàng đứng lên đi vào bếp.

Bếp rất rộng, công năng phân chia rõ ràng, ngọn đèn trên cao chiếu xuống bàn gỗ, sáng trưng, nàng đem rau cần lấy ra một nửa, một nửa để lại... Vừa làm vừa tán gẫu với Hà Vĩnh Tình, “Thực sự em rất hâm mộ mọi người, giống như anh chị em trong nhà, vô cùng náo nhiệt và vui vẻ!” Không giống như nàng, trước đây dù có bạn bè cùng học, nhưng mỗi khi về nhà đều tối lửa tắt đèn lạnh lùng yên tĩnh, khó tránh cảm thấy lòng chua xót.

“Trước đây trong đại viện thật sự rất vui, một đám trẻ con suốt ngày đùa giỡn, làm cho bảo mẫu suốt ngày chạy theo...” Cô khuấy canh trong nồi, hơi bốc lên làm ánh mắt cũng trở nên mờ mờ, những tháng năm tuổi xuân xanh tươi cũng nổi lên trong lòng, cười cười, tỏ vẻ tự nhiên hỏi, “Tịch Tử chắc là kể chuyện của tôi và anh cậu ta với em rồi phải không?”

“Vâng, thật ra...” Nàng đáp giọng áy náy, đành định nói lời xin lỗi lại bị Vĩnh Tình cắt ngang.

“Cũng không có gì, tất cả đã qua rồi mà. Chỉ có điều...” Ngữ khí ảm đạm lại mang theo vài phần cười, “Tịch Tử không coi em là người ngoài rồi.” Từ trước cô cũng gặp qua vài cô bạn gái của cậu ta, đẹp thì đẹp thật nhưng lại thiếu gì đó, nên không biết người trước mặt này dùng cách nào để mở cửa trái tim cậu ta, chỉ cảm thấy cậu ta đối xử với nàng thật không bình thường. “Trước giờ cậu ta luôn chê cười tôi ngu ngốc suốt ngày ôm mối tình già, nhìn cậu ra đã hết cô gái này đến cô gái khác, tôi vẫn chờ mong một ngày nào đó tên tiểu tử này gặp hạn, tôi lúc đó cũng được một phen vui sướng nhìn người gặp họa một phen.” Kỳ thật nói lời này không phải vô nghĩa, từng ý trong đó đều thật sâu xa, tự mình giấu cợt mình mà không hay biết.

Dung Ý tay đang cầm dao dừng lại một chút, không lên tiếng, toàn bộ phòng bếp chỉ có tiếng thìa khuấy trong nồi canh lạnh lạnh, im lặng.

Cô thấy nàng không lên tiếng, tiếp tục kể tiếp, “Cậu ta à, già rồi mà như trẻ con vậy, khi thực sự để ý một người sẽ không nói chỉ biết làm, ngây thơ thật sự, lại thích tỏ vẻ thâm trầm khiến người ta suy nghĩ...” Lý Triều không giống với cậu ta, anh hứa hẹn nhiều nhưng lại làm không được, sai lầm rồi lại không muốn thừa nhận, ở thế giới của hai người chỉ dựa theo cảm nghĩ của chính mình, buộc người khác phải theo ý mình, yêu người như vậy quá mệt mỏi.

Nàng nghe Vĩnh Tình nói, trong đầu nhớ lại những việc anh làm, khoé miệng dần dần cong lên, lại vẫn tỏ vẻ giận dữ nói, “Anh ta là người không nói nhiều sao? Trên thế giới này làm gì có ai để ý không buông tha người khác như anh ta chứ?” Hơn nữa giỏi nhất là xuyên tạc ý của người khác, ngay cả câu “Thở gấp hơi” kia cũng có thể nghĩ đến chuyện xấu xa.

Hà Vĩnh Tình cũng cười, “Đúng đúng đúng, Bạch Dương đã nói “Thân bốn mươi cân, miệng tròn một tạ” dùng với cậu ta quả là không sai tí nào.”

Tiếng cười đùa vui vẻ của hai cô gái quanh quẩn trong bếp, xoá nhoà âm thanh tí tách của cơn mưa ngày càng lớn bên ngoài.

Nhà ăn nằm cạnh trung đình hoa viên nhỏ, có điều bởi vì đã về đêm, dưới bóng đèn mờ nhạt chỉ thấy được bóng dáng mơ hồ của cây cối xung quanh. Bữa cơm rất bình thường, bốn món mặn một món canh, ba người lại không thấy lạnh lòng, thực sự ấm áp như người một nhà.

“Bạch Dương là ai vậy?” Trong bàn ăn, anh vẽ mặt nghi hoặc lặp lại câu vừa rồi của Hà Vĩnh Tình so sánh với anh.

“Anh đi nước ngoài về coi như “thất học”, cùng với em như để nhui không có tiếng nói chung.” Nói xong liền nâng chén rượu nhỏ lên uống, hơi rượu chảy thẳng vào ngực, một trận sung sướng, không phải tửu quỷ cũng có thể làm cho người ta có cảm giác mơ mơ màng màng. Rượu này là rượu Thiện Hưng lâu năm, vị thuần hậu, chai rượu cũng không cầu kỳ mà thực bình thường, chỉ cảm thấy vào trong miệng quả thực khác biệt với rượu bình thường. Nàng đi theo cấp trên ra ngoài tiếp khách cũng từng uống loại rượu gọi là quốc yến đặc cung, vậy mà vẫn không sao sánh được với hương vị đang tràn trong miệng chảy vào tận đáy lòng, nhin không được cảm thán một câu “Rượu này thật là ngon.” Ánh mắt híp lại cười cười.

“Đi theo cậu ta tha hồ phóng túng, không lo chịu thiệt!” Hà Vĩnh Tình uống một hơi cạn sạch chén rượu, đúng thật là rượu ngon, ước chừng cũng hơn 30 năm, ngay cả màu sắc cũng nhuốm màu thời gian.

“Ai đi theo anh ta chứ?” Nàng nói thầm, lại nhanh tay nhanh mắt ngăn cản anh tiếp tục rót rượu cho mình, “Lát còn phải về nhà, không uống nhiều được.”

“Dự báo thời tiết không phải bảo có mưa to kèm theo sấm sét hay sao? Mai lại là cuối tuần, em cũng đừng về nữa, đêm nay ở lại đây đi.” Hà Vĩnh Tình từ khách biến thành chủ mở miệng nói, cảm thấy như là chuyện đương nhiên.

Nghĩ rằng Hà Vĩnh Tình có thể đã hiểu lầm, nàng chi chi ngô ngô nói, “Em... Ngày mai còn có việc...”

“Trên lầu có phòng dành cho khách.” Biết nàng đang nghĩ gì, anh chỉ nói một câu xong nâng chén rượu lên uống, lại ho nhẹ hai tiếng.

Phòng khách? Hà Vĩnh Tình nhìn hai người đang lặng im không nói, tự nhiên phát hiện ra một chút quan hệ lạ lùng.

Cơm còn chưa ăn xong, có một cuộc điện thoại buộc Lý Tịch quay trở lên lầu, là điện thoại của tổng bộ bên Mỹ, anh chỉ nói với 2 người một câu “Không cần chờ tôi” rồi đi lên không quay trở lại. Vừa hoàn thành cuộc điện đàm trực tuyến, tiếng gõ cửa vang lên, người bước vào là Dung Ý.

Nàng bưng cái bát đến bên bàn làm việc của anh, “Vừa rồi chị Vĩnh Tình nói sang thu cổ họng anh thường không thoải mái, em thấy trong tủ lạnh có lê nên làm ít lê trộn đường phèn cho anh.” Là quản gia nhờ nàng mang lên, nếu không thì nàng cũng không biết đầu vào với đầu cả.

“Lê em có ý làm cho anh ăn đi!” Cầm lấy thìa uống một ngụm, đường phèn ngọt ngấy đến tận ngực, có điều vị cũng ngon, anh mi phi sắc vũ uống, không ngờ lại nghe Dung Ý nói, “Vừa rồi quản gia đã uống rồi, em thấy vẫn còn nên mới mang lên... Không nên lãng phí.” Khiến anh bị nghẹn, thiếu chút là phun hết ngụm nước vừa vào đến miệng.

Dung Ý nhìn phản ứng của anh thì đắc chí, che miệng cười trộm. Nhìn quanh thư phòng một vòng phát hiện ra sách cũng không ít, có một giá sách để từng cuộn từng cuộn tròn khiến nàng chú ý. Tiện tay mở một bức ra, “Thượng thiện nếu thủy” – bốn chữ ngay ngắn cô đọng, tiêu sái lưu sướng, chỉ cảm thấy nét chữ bút lông này hình như quen quen. “Khoảng Dật là ai vậy?” Chỉ vào chỗ con dấu kí tên vẽ mặt nghi hoặc hỏi anh.

Anh đứng lên đi đến phía sau nàng, nhếch môi cười, “Chính là tiểu sinh. Tiểu sinh họ Lý, danh Tịch, tự là Khoáng Dật.”

Nàng ngạc nhiên nhìn vẻ mặt vờ nghiêm túc của anh, cắn răng, lại không nhìn được, lại cắn môi, vẫn không nhìn được, cười phá lên, “Anh thất học mà cũng có tự a...” Nói xong nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải vẫn không tìm thấy anh chỗ nào khoáng chỗ nào dật?

“Buồn cười vậy sao?” Anh mở miệng hỏi. Lòng dạ trống trải, tính tình siêu thoát. “Là của ông ngoại...” Giọng thực đậm, rất nhẹ.

“Thật xin lỗi...” Nàng nhìn anh có chút thương cảm, ánh mắt áy náy, lại nói thêm, “Chữ đẹp như vậy, sao không treo lên?” Bỏ vào một góc như vậy thật tội nghiệp cho mỹ tự.

Anh bật cười thành tiếng, “Cha anh từng thổi râu tròng mắt nói, “Viết nhiều như vậy vẫn mang khí chất của tên du thủ du thực, đúng là gỗ mục không thể tạc tượng được.”

“Em thấy rất đẹp mà...” Nàng nói thâm, lại bị anh kéo vào trong lòng, tay anh lướt nhẹ qua má nàng lành lạnh, nàng túm lấy tay anh, nhú mày hỏi, “Sao lại lạnh như vậy? Áo khoác đâu?” Lại chỉ mặc một cái áo mỏng, tuy rằng đã bật điều hoà nhưng ngay cả lòng bàn tay cũng lạnh.

“Em sang phòng ngủ lấy lại đây cho anh...” Môi của anh kề sát mặt nàng, như là làm nũng, mỗi chữ nói ra phảng phất trên da nàng khiến lòng nàng nháy lên một chút, “Phòng cuối cùng bên trái...”

Nàng nhẹ nhàng đẩy anh ra, nghiêng răng nghiêng lợi bỏ lại câu, “Đúng là giọng điệu của giai cấp tư sản!”

Phòng ngủ màu sắc nhã nhặn nhưng đơn giản, khí chất nam tính nổi bật trong từng chi tiết, tường sơn màu trắng ngà phối hợp với nội thất bằng gỗ nâu đậm, tầm nhìn khoáng đạt không chút yếu đuối, mang đầy vẻ hiện đại cùng tự tin. Giường thật là lớn, lần trước ở căn hộ phổ đông nàng đã thắc mắc, một đại nam nhân mà trên giường đầy gối ôm đệm dựa như vậy là sao?

Lắc lắc đầu không cho chính mình tưởng tượng lung tung, nhìn quanh một vòng không thấy tủ quần áo đâu, do trang phục đều ở trong phòng giữ quần áo riêng. Một tay đẩy cửa trượt ra, nàng há hốc mồm kinh ngạc, cảm thấy như Lưu mỗ mỗ lạc vào khu vườn lộng lẫy. Thực sự này chưa từng thấy qua phòng quần áo nào lớn như vậy, trước khi lão Phật gia kết hôn nàng cũng đã từng xem qua nhiều phòng ở, cũng là biệt thự riêng biệt có hoa viên nhỏ, có điều chỉ nhà không có phòng giữ quần áo lớn như vậy. Sắp xếp phân loại riêng biệt, khiến nàng ngỡ người ngốc nghếch, nếu đem quần áo của nàng đến đây, treo hết lên cũng chỉ hết một cái giá... Khoan đã, quần áo của nàng sao lại đem đến nơi này chứ?

Bước qua giúp anh lấy cái áo khoác, nàng lơ đãng nhìn thấy bên cạnh còn có một giá để toàn giày chống, nhiều màu sắc đậm nhạt khác nhau sắp thành hàng ngay ngắn, ít nhất cũng phải hàng chục cái, còn có hai cái nặng màu đen tựa vào tường, bên cạnh còn có chi cụ... Tay cầm áo khoác thoáng cứng lại, ánh mắt dừng lại thật lâu trên vật dụng hỗ trợ đó...

Quần áo xa hoa, sang quý cùng xinh đẹp không cần phải có hẳn một phòng riêng, có lẽ anh không cần đến nơi này để chứa quần áo, mà bởi vì không thể tự nhiên cởi bỏ chi cụ, vứt bỏ giày chống... Bởi vì rời những thứ đó, anh không đi được nữa bước, thậm chí đứng không nổi... Trước kia chỉ cảm thấy anh ở một thế giới phồn hoa như là đương nhiên, không nghĩ rằng để có thể bình chân như vại đi qua trước mặt mọi người, tư thế kiêu ngạo như vậy, khuôn mặt tươi cười như vậy cuối cùng ẩn chứa trong lòng bao nhiêu chua xót? Trong lòng có cảm giác lạ thường đột ngột dâng lên, trái tim khẽ nhói đau.

“Em làm gì mà lâu như vậy?” Nghe giọng anh từ ngoài vọng vào, nàng dùng sức để không chế ánh mắt, thay đổi dáng vẻ khuôn mặt như không có chuyện gì rồi đi ra ngoài.

“Anh nhiều quần áo như vậy, em mỗi mắt để tìm...” Nàng nhếch môi cười, đưa áo cho anh, tránh ánh mắt của anh, không muốn anh nhìn thấy đáy mắt mình dao động, chậm rãi đến gần ôm ngang thắt lưng của anh.

Anh nhận áo nhưng không mặc vào luôn, nhìn chăm chăm làn mi nàng đang rủ xuống giống như cái quạt khẽ lay động. Kéo nàng sát vào người, khẽ cắn vành tai của nàng, nàng nhẹ nhàng mà run rẩy hôn lên cổ anh, nhẹ nhàng cắn, tay phải giúp đỡ thắt lưng của anh, tay trái nâng cằm của anh, ý chí dần dần biến mất. Lý Tịch lại chỉ nhẹ nhàng hôn, tâm vì thoáng dao động của nàng mà càng ngày càng thu chặt, cuối cùng dần dần hút ra, thở dài một tiếng, nói bên tai nàng, “Không còn sớm nữa, đi nghỉ ngơi đi.” Chậm rãi đẩy nàng ra, đem áo vắt trên ghế sofa, đi thẳng vào phòng quần áo.

Đầu ngón tay lưu lại độ ẩm dần dần hồi phục, trước là không yên lòng, này là vì thương sinh yêu? Anh chỉ biết chính mình không cần bất luận kẻ nào thương hại, đặc biệt là nàng. Ngoài cửa sổ mưa quét qua lớp kính, không tiếng động nào vọng vào.

39. Chương 39

Chiếc hộp nhung màu lam chạm hình thiên nga bỏ trên mặt bàn, ánh mắt của cô chỉ tập trung vào vật nhỏ thần kỳ kia, ánh đèn từ đỉnh đầu chiếu xuống, vốn là viên đá nhỏ bình thường bỗng trở nên lấp lánh ngàn tia sáng. Cúi đầu đeo vào ngón tay thon dài, viên đá được cắt 15 cạnh hoàn hảo, độ trơn bóng cùng màu sắc đều tinh xảo, hấp dẫn nhất vẫn là mặt đáy của nó, mỗi lát cắt đều hoàn mỹ phản xạ lại ánh sáng tối đa, đem những ánh sáng đẹp nhất phát ra, hấp dẫn người, thu lấy linh hồn của người.

Đôi môi đỏ mọng của cô không nhịn được cong lên, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân truyền đến, quay người lại, tay lướt nhẹ qua xương quai xanh, vừa xinh đẹp lại vừa quý giá khiến người ta hít thở không thông. “Có đẹp không?” Môi đỏ mọng khê mở, tiếng nói có chút hờn dỗi mỉa mai hoặc đến cực điểm, trong nháy mắt giống như phẳng phất ánh sáng ngọc ngà bao quanh.

“Em đeo vào tất nhiên là đẹp rồi.” Dương Miễn tựa bên cửa, mới từ công ty về, ngay cả quần áo cũng chưa thay, thấy bộ dáng thoả mãn của cô, chỉ mỉm cười.

Cô rúc vào ngực anh, hít hà hương yên thảo thần nhiên, ngón tay nhẹ nhàng túm vào nút thắt caravat của anh, nửa đùa nửa thật hỏi, “Có phải ở bên ngoài làm chuyện gì xấu hay không mà để lại dấu vết lớn như vậy?” Ánh đèn mờ nhạt làm ánh mắt thâm trầm bị hàng mi che khuất.

Anh cười, khoé miệng cong lên đáp lại tự nhiên, “Anh chính là tên đàn ông hư hỏng, danh định làm chút chuyện xấu...” Ánh mắt vô ba vô lạn, không có một tia gợn sóng.

“Em chỉ yêu đàn ông hư hỏng...” Cô tựa vào ngực anh, chỉ khi nghe tiếng tim anh đập đều đặn mới cảm thấy anh thuộc về mình.

“Gần đây hạng mục H&G thật mệt muốn chết đi! Nghe nói MRG đã bắt đầu khởi động hạng mục mới...”

“Bây giờ thị trường PE ở Trung Quốc đang bùng nổ, có ai trở thành bát tiên quá hải các hiền thần thông được đâu? Mình lo miếng bánh của mình, không cần quan tâm đến việc của người khác...” Cô không muốn bàn bạc công việc, cởi áo khoác của anh, ngón tay kéo caravat, hôn lên hầu kết của anh đến lúc cả 2 người cùng nóng bừng lên.

Anh thuận tay tắt đèn đi, chỉ còn ánh đèn từ ban công bắn lên vách tường, chỉ có chút ánh sáng mờ ảo trong không khí mờ ám. Anh ôm cô ngã nhào lên giường, hôn như bão táp mưa sa, quét ngang qua vùng cấm địa. Cô chỉ có thể chìm đắm trong thế giới của anh, lòng tràn đầy hạnh phúc đón nhận đôi môi điên cuồng của anh tham lam vuốt ve vùng mẫn cảm của mình, tiếng thở gấp gấp quanh quẩn trong căn phòng tràn ngập hương hoa hồng, va chạm.

Viên kim cương toàn mỹ chìm vào bóng đêm yên lặng, khoảng khắc lấp lánh vừa rồi trong nháy mắt chỉ như ảo ảnh. Viên đá quý vốn chỉ đẹp khi được ánh sáng chiếu vào, phản xạ lại, một khi trầm luân trong bóng đêm, cũng chỉ còn là một viên đá bình thường.***

Trải qua một đêm bão táp, buổi sáng bầu trời trở lại trong trẻo, nàng nằm trên giường với lấy di động ở tủ đầu giường thấy đã hơn 9h. Hé mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, người giúp việc đang quét lá rụng từ đêm qua, phòng dành cho khách này đối diện với hoa viên nhỏ ở tầng 1, những giọt nước vẫn đọng lại trên cây, lạ là xung quanh đều là cây lớn, không có nhiều loại hoa, lá cây rậm rạp vẫn mang chút vẻ đơn điệu thanh lương. Nhìn trang phục của người giúp việc bên ngoài, có lẽ nhiệt độ xuống thấp, chỉ có điều bên trong vẫn ấm áp như cũ.

Tuy rằng đã tỉnh nhưng cũng chưa rời giường. Tối hôm qua ở phòng của anh đi ra, sau khi tắm gội liền đi ngủ, nhưng nhắm mắt lại mãi mà không ngủ được. Suy nghĩ hỗn loạn tra tấn nàng, cuối cùng đành nhờ

tác dụng của rượu Thiệu Hưng lâu năm kia mà mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong mộng còn nhớ mang máng chính mình vòng tay mềm mại ôm chặt eo anh, còn anh mang theo hương bạc hà kỳ dị hôn nàng mềm mại, khắc trên người nàng, phảng phất mang theo nỗi đau âm ỉ thấm tận xương tuỷ, mọc rễ, nảy mầm.

Ra khỏi giường, sau khi rửa mặt nhìn chăm chăm chính mình trong gương một hồi lâu, may mắn là không quá bơ phờ, dùng sức xoa xoa cho khuôn mặt tái nhợt có thêm huyết sắc. Lúc mở cửa ra khỏi phòng, ánh mắt hướng tới cánh cửa phòng cuối cùng vẫn đang đóng chặt. Ngủ dậy rồi hay vẫn chưa dậy? Yên lặng nhìn cửa phòng, đột nhiên cửa bật mở, nàng nhất thời giật mình, không ngờ người đi ra là quản gia, trong tay cầm mấy chai thuốc, có lẽ là rỗng.

“Xin chào Dung tiểu thư.” Quản gia lễ phép chào hỏi nàng, kỳ thật nhìn qua bộ dáng cùng lắm cũng chỉ khoảng 40 tuổi, nhưng dáng vẻ giống như những phục vụ tiêu chuẩn ở Hoàng gia Anh quốc.

Nàng nhớ tới hôm qua Lý Tịch bảo cha anh nói rằng anh có vẻ ngoài của tên du thủ du thực, quản gia như thế này chắc hợp ý của cha anh. Khoé miệng hơi hơi cong lên, hỏi, “Anh ấy đi ra ngoài rồi à?”

“Không có. Nhưng Lý tiên sinh dậy từ sớm rồi.”

Lại hỏi thêm câu, “Anh ấy đi thế nào?” Trong trí nhớ vẫn luôn nghĩ anh không phải là người hay dậy sớm.

Nét cười trên mặt quản gia thoáng ngưng lại, nhưng trong nháy mắt đã lấy lại khuôn mặt mỉm cười tự nhiên, “Lý tiên sinh ở phòng tập thể thao dưới tầng 1.” Vẫn là bộ dáng kính cẩn.

Dọc theo cầu thang xoáy tròn hình tròn ốc, chuyển qua góc, bên trong là bể bơi rất to, đá cẩm thạch xanh biếc ở đáy, xung quanh là đá cẩm thạch, toàn bộ không gian đơn giản mà trống trải. Nói là tầng 1, thực ra không khác gì tầng hầm, cửa sổ hình vòm sắt đất mở ra hoa viên nhỏ, trời xanh mây trắng cùng ánh mặt trời xuyên qua lớp thủy tinh trong suốt, mặt nước lấp lánh gợn sóng, rung động khiến người ta hoa mắt trước vẻ lộng lẫy.

Có thanh âm từ cuối phòng truyền đến, cánh cửa to sẫm màu khép hờ, chỉ hé một khe hở nhỏ đủ cho đứa trẻ đi vào, nàng lách mình đi vào, không gian rộng lớn như vậy chỉ có tiếng giày của anh ma sát với băng chuyền của máy chạy bộ, yên tĩnh dị thường. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ tiến vào, phập phình trong không khí, chìm nổi mà rõ ràng.

Anh đứng trên máy chạy bộ, dùng toàn lực để đi về phía trước, mặc quần thể thao ngắn đến ngang đùi, đùi phải không đeo giá, lộ ra phần đùi cùng đầu gối gầy trơ xương. Kỳ thật khi anh mang theo chi cụ thì không thấy đùi trái cùng đùi phải có gì khác biệt, tuy rằng cơ bắp héo rút cũng không quá lớn, nay để hai bên đùi cạnh nhau mới thấy liếc mắt cũng nhận ra đùi phải có vấn đề, có thể miễn cưỡng đứng thẳng là vì sức nặng đều dồn lên tay vịn, đầu gối nhờ băng chuyền cuộn thành vòng mới khiến anh nhìn qua như là hai chân rơi xuống đất giống bộ dáng đi bộ bình thường. Thực ra khi đi anh vẫn phải dùng lực ở eo để đưa đùi phải về phía trước, lực chống đỡ của đùi phải là vô cùng nhỏ, không giúp đỡ được khi đi lại bình thường.

Nàng nhìn ánh nắng vàng óng dừng lại trên tóc anh, từng giọt mồ hôi rơi xuống đều chảy vào lòng nàng hương vị chua xót. Tay đặt trên cánh cửa, run rẩy hàng mi, giống như vừa rồi hơi nước khi rửa mặt vẫn chưa tan hết, bao phủ toàn bộ ánh mắt của nàng, chỉ cảm thấy như có luồng khí lạnh tiến thẳng vào trái tim, thật lâu không tan đi.

“Tối hôm qua cả đêm mưa rền gió dữ, sáng nay còn có thể đứng dậy vận động, trạng thái cũng không tệ lắm đâu.” Ít nhất tối hôm qua bệnh cũ của anh không tái phát.

Hà Vĩnh Tình không biết đã đứng sau lưng nàng tự bao giờ, dép lê mềm mại đi trên nền đá cẩm thạch không tiếng động, nàng không nhận ra có người đang tới gần.

“Tôi còn nhớ rõ Lý Triều từng miêu tả với tôi hình dáng Tịch Tử lúc mới chào đời, nằm ở bên trong lồng kính vừa gầy lại nhỏ, hơn một tháng mà chẳng khác đứa nhỏ mới sinh nhà người ta, khô cằn vậy nhưng lại luôn hoa chân múa tay vui cười... Cậu ta chính là người kiên cường như vậy, khi mọi người nghĩ rằng cậu ta không thể nào sống nổi thì cậu ta lại từng bước trưởng thành, là bảo bối chuyên gây sự của Lý gia, toàn bộ đại viện không có đứa trẻ nào không sợ cậu ta, tôi cùng Lý Triều không ít lần phải thay cậu ta chịu tiếng xấu đâu...” Giọng của cô rất nhẹ, giống như nói cho chính mình nghe, ánh mắt phiêu xa, mỉm cười nhìn ánh

mặt trời, giống như khi đó Lý Triều nhòm qua cửa sổ thấp giọng trách cứ, “Tôi phải giúp Tịch Tử chép phạt gia huấn, tối nay tôi lại đến...” Anh nói muốn đưa cô đi ăn ở bên ngoài nhưng cuối cùng không đến được.

“Khi đó Cảnh gia gia thương cậu ta, trong bao nhiêu con cháu như vậy chỉ đem mình cậu ta giữ bên người. Có một năm Cảnh gia gia mừng thọ, Tịch Tử vì gây họa mà bị Lý bá bá nhốt lại cấm túc, thọ yến cũng không cho tham dự. Nhưng ngày đó nhiều người như vậy, hơn chục con cháu của Cảnh gia gia đều đến, huống chi lại có bao nhiêu trẻ con nhà thủ trưởng cùng người ở tư lệnh quân khu, đến hơn chục bàn tiệc, vậy mà Tịch Tử không tới mà ông cũng biết là thiếu mất một người. Làm ầm ĩ một trận, Lý bá bá mới cho người về đưa cậu ta đến. Tôi còn nhớ rõ cậu ta bé tẹo được Cảnh gia gia kéo tay đi qua đám người, biểu tình vênh váo... Sau lại nghe Lý Triều nói, về nhà cậu ta bị Lý bá bá giáo huấn một hồi, hai ngày không dậy nổi!” Khoé miệng ý cười thực đậm, rất xa, nhớ mang máng Lý Triều từng than thở với cô, ông ngoại luôn yêu Lý Tịch nhất, lúc nào cũng ôm cậu ta vào lòng kể chuyện chiến đấu ngày xưa... Hồi đó còn đang học tiểu học, yêu em trai lắm nhưng vẫn ghen tị không nhìn được càu nhàu...”

“Cảnh gia gia đột ngột ra đi vào đúng lúc cậu ta bệnh tình trầm trọng nhất, ý thức mơ hồ vẫn còn cầu xin Lý Triều dẫn đi tìm ông ngoại. Kỳ thật cậu ta thật quật cường, đau đớn quần quai như con tôm cũng không rên rĩ một tiếng, lần đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu khóc như vậy, ôm anh trai khóc như trời sập xuống vậy. Lúc cậu ta điều trị, tôi còn đang học đại học, sau khi giải phẫu còn phải đóng nguyên bộ “Khôi giáp” không được tháo ra, Lý gia mây đen bao phủ không ai dám nói tình hình cho cậu ta nghe. Cậu ta chỉ vào đùi phải không thể nhúc nhích hỏi tôi có phải về sau cứ như vậy mãi không, tôi nói không biết, cậu ta còn cười chế nhạo tôi nói mang tiếng là bác sĩ tương lai đầu... Tối hôm đó, lần đầu tiên tôi thấy Lý Triều khóc, tôi cũng ôm anh ấy mà khóc, tôi học y nhưng lại không giúp được anh ấy, không giúp được em trai yêu quý nhất của anh ấy, cái gì cũng không làm được...” Nói tới đây cô nhắm mắt lại hít sâu một hơi. Ánh mắt Dung Ý dán chặt trên bóng dáng của người đang đầm đìa mồ hôi không biết mệt mỏi vẫn tiếp tục đi tới trong kia, hơi hơi cắn môi, một tiếng động nhỏ cũng không dám phát ra.

“Sau này, cậu ta tập dùng gậy để đi, đứng còn chưa vững đã liền hướng cả nhà tuyên bố muốn xuất ngoại, khi đó không chỉ Lý bá bá cùng A di (bác gái) phản đối, ngay cả tôi và Lý Triều cũng dứt khoát không ủng hộ quyết định của cậu ta. Chúng tôi dùng áp lực ép cậu ta, nhưng cậu ta lại khư khư cố chấp, nghe Lý Triều nói bá bá ở trong thư phòng thuyết phục cậu ta không được, cuối cùng tức giận đến mức thiếu chút nữa là ném cái chặn giấy bằng ngọc vào đầu cậu ta, cuối cùng dùng chiêu cuối, bảo cậu ấy muốn đi thì tự mình đi, không ai được giúp đỡ. Tên ngốc đó lại thật sự tự mình đi tìm trường học, xin học bổng... Sau khi nhận được thư mời lại chậm chạp không lấy được visa. Vốn đại sứ quán không tin rằng cậu ấy lấy được học bổng đi du học ở Mỹ, nói là đến Bắc Kinh mấy năm rồi chưa thấy ai 16 tuổi mà đạt được học bổng toàn phần, chỉ dùng mấy bức thư mời đơn giản thì không thể chứng minh được học bổng là thật. Thực ra là vì nhìn chân cậu ấy có tật, ở bên Mỹ lại đãi ngộ người tàn tật tốt hơn ở đây rất nhiều, sợ cậu ấy lấy được visa rồi sang đó thì sẽ không bao giờ trở lại nữa, dù cậu ấy có mang học bổng toàn phần hay bán phần đến mà không quyền không thể thì cũng bị cự tuyệt. Tên ngốc đó vẫn không buông xuôi, liệt kê đầy đủ thông tin về tài liệu học tập, lịch sử trường học, các vị giáo sư, kiến trúc học viện, căn tin, giảng đường, ký túc xá, chi phí sinh hoạt, trạm dừng xe, thậm chí ngay cả trường học, rạp chiếu phim, sân gôn cùng các phương tiện thông tin giải trí... mỗi ngày đều giới thiệu với người ta, còn liên tục gọi điện đến văn phòng mà cậu ta trúng tuyển... Mỗi ngày đều chống gậy đến lãnh sự quán còn đứng giờ hơn cả người ta đi làm...” Lý bá bá bắt Lý Triều không được quan tâm đến cậu ấy, cô lên đi theo, không khỏi chua xót trong lòng, trong phòng làm visa còn có người lạnh lùng, “Tên què hôm nay lại tới nữa...” Mấy người đợi lấy visa ở bên cạnh cô nói giọng đầy trào phúng, ký ức xưa đến nay vẫn còn mới mẻ như cũ.

“Đến giờ vẫn luôn cảm thấy cậu ta như lớn lên trong lòng bàn tay người khác, lớn lên kiêu ngạo hơn người, không ngờ lại có tính cách như vậy... Sau khi cậu ấy đi ngày đó, Lý bá bá chỉ viết một mẫu giấy đưa cho Lý Triều mang đến sân bay “Chậu hoa nan dưỡng vạn niên thanh...” Bên trong Lý Tịch đã dùng chạy bộ, tựa vào tay vịn thở dồn dập phì phò, cả người ướt đầm như bị đổ nước vào người, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống.

Dung Ý cảm thấy chính mình không nhúc nhích đứng đó hàng thế kỷ, màng tai bị một tầng không khí lạ kỳ ngăn cách, ngoài những câu chuyện quá khứ của anh quanh quẩn bên tai, tất cả những âm thanh khác đều như bị cản trở bởi một vách tường thật dày. Cảm giác rung động truyền đến khắp toàn thân, giống như trăm ngàn con kiến đang cắn xé, ăn mòn từng đoạn da thịt. Hà Vĩnh Tinh vỗ nhẹ lên tay nàng, “Mỗi

người đều có quá khứ riêng, cậu ấy đã hiểu rõ về chuyện xưa của em, em có phải hay không chuẩn bị tốt để tiến vào thế giới của cậu ấy?”

40. Chương 40

Phiến lá vàng nhẹ nhàng chao nghiêng rơi xuống hồ nước trong đình viện, màu nửa vàng nửa xanh nổi bật trên làn nước đầy vẻ nên thơ. Nàng hai tay đang cầm ly sữa còn bốc hơi, ngồi trong nhà ăn nhìn xuyên qua khung cửa sổ sát đất ngắm nhìn ánh mặt trời lấp lánh trên mặt hồ. Trong đầu còn lặp lại câu nói của Vĩnh Tình, “Thế giới của cậu ta”...

“Nhìn cái gì vậy?” Lý Tịch ngồi xuống bên cạnh nàng, tiện tay cầm lấy mấy tờ báo trên mặt bàn mà quần gia đã để sẵn theo thói quen của anh.

Nàng quay đầu lại, cười, khuôn mặt có chút nhợt nhạt, chỉ ra hồ nước ngoài cửa sổ, “Ở đây mà nuôi cá thì thật hay, sẽ không lạnh như vậy. Chỉ cảm thấy nước thật cô đơn, cần có cá đến làm bạn.”

Anh cũng cười, cười tính trẻ con của nàng, ngẩng đầu nửa đùa nửa thật than thở, “Anh đây cũng rất cô đơn...” Nói không hết câu vờ ngáp ngừng nhìn nàng.

Nàng đảo mắt, trêu ghẹo anh nói, “Em mua mấy con cá đến phục vụ anh...” Có lẽ là vừa tắm gội xong, đầu anh vẫn còn ẩm ướt, lại mặc trang phục ở nhà một màu trắng tinh khôi, toát ra cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái cùng sạch sẽ. Trời sinh đáng người mẫu, mặc quần áo gì cũng đẹp, nhưng nàng cảm thấy anh mặc đồ màu trắng là hợp nhất, giống như tiểu thuyết ngôn tình gọi là “Chỉ có trọc thể giai quân tử”.

“Không cần mua cá, có người là được rồi...” Anh vẫn cười nhẹ, lại chăm chú vào đồng báo chí.

Nàng cầm miếng nhỏ thưởng thức bánh ngọt, bộ dáng say mê đầy vẻ hưởng thụ, “Đầu bếp nhà anh làm bánh kem tay nghề thật là cao...” Bánh khô ráo mà mềm mại, kem bơ thơm phức bao bọc xung quanh, trên mặt lại rắc một lớp bột socola, nhìn đẹp mắt mà ăn vào hương vị cũng thật ngon.

“Vậy à?” Anh vẫn cúi đầu lướt qua các tin tức, thuận miệng đáp lời, cũng không ngờ nàng bảo, “Anh ném thử đi.” Mới hơi hơi ngẩng đầu lên, môi của nàng liền bao trùm xuống, đôi môi mềm mại mang theo lớp bơ mỏng, hơi thở nhẹ nhàng phảng phất trên mặt anh, làm trái tim anh hỗn loạn. Anh đáp lại theo bản năng, tham lam không muốn buông ra, đầu lưỡi ôn nhu nhấm nháp từng chút từng chút hương vị thơm ngon từ nàng.

Nàng khép hồ mắt hưởng thụ, hương thơm quen thuộc trên người anh làm cho nàng thấy an ổn, trong đầu vẫn thấp thoáng ánh mắt màu hổ phách long lanh của anh lúc nàng gần chạm đến, chỉ cảm thấy đó là ánh mắt đẹp nhất trên thế gian này. Trong bóng đêm mất đi toàn bộ cảm giác, chỉ hướng theo sự dẫn dắt của đầu lưỡi ai kia đến một thế giới vô định.

“Dung Ý à, chúng ta đi đến quảng trường Hằng Long trước nhé...” Hà Vĩnh Tình vừa mở túi xách tìm điện thoại di động vừa theo cầu thang đi xuống nhà ăn, lúc ngẩng đầu lên nhìn sững sốt, lại xoay người than thở, “Tôi phải đi lên tìm xem cái di động để đâu mất rồi.” Khẽ nhướn mày cười thầm, đem di động vừa lấy ra cầm ở tay vớt lại vào trong túi.

Ban ngày ban mặt bị người ta bắt gặp trong tình huống như vậy, tai nàng nóng bừng, vội rời khỏi anh, môi vừa mới rời đi, Lý Tịch về mặt lại dạt dào hứng thú nói, “Đừng để ý chị ấy, chúng ta tiếp tục ăn...”***

Trong trung tâm thương mại rộng lớn xa hoa, ánh đèn sáng choang mà trống trải, các nhãn hiệu lớn đều tung ra sản phẩm mới, người xem cũng không nhiều cho nên đi dạo rất thoải mái. Bảo đi mua quần áo, Hà Vĩnh Tình cũng không khó tính lắm, chỉ cần ở Moschino mua một bộ áo váy tơ lụa có đính pha lê trang trí, mắt không nhìn qua thẻ giá. Nàng chỉ ưng ý một cái khăn quàng màu trắng in hoạ tiết lạ mắt, sờ vào thật mềm mượt. Vốn nàng không ham đồ hàng hiệu, nhưng cảm thấy thích thì cũng mua.

Trả tiền xong đi ra khỏi cửa hàng Moschino, hai người đến quán café gần đó, phụ nữ ai cũng thích cảm giác thu hoạch được chiến lợi phẩm như thế. Quán café nằm ngay góc đường nhưng giờ này cũng không đông khách, ngọn đèn toả ánh sáng nhẹ nhàng, rèm màu trắng khẽ buông xuống, hai người ngồi ngay bên cửa sổ, phía sau là một cặp đôi đáng vẻ sinh viên, ngọt ngào chia sẻ nhau 1 phần bánh. Tiếng đàn dương cầm du dương vang lên quanh quẩn trong quán, càng thêm thanh thản.

Hà Vĩnh Tình khuấy đều tách café, nhìn ra ngoài cửa sổ, đối diện quán này là một cửa hàng bán đồ trang sức, nhân viên bán hàng tươi cười ân cần đón chào, lời ngon tiếng ngọt phục vụ, thu hút những phụ nữ đang sáng bừng ánh mắt nhìn những viên kim cương lấp lánh. Cô cười, trên mặt vẫn ôn hoà điềm đạm, “Bình thường vẫn nghĩ, ngày xưa tôi cũng từng giống những người trẻ ấy, ham hư vinh. Khi đó mới đi làm, anh ấy còn chưa về tổng bộ ở Bắc Kinh, hai người cách xa nhau ngàn dặm, anh ấy bận việc, tôi cũng bận, nhưng vẫn âm ỉ cười đùa không ngớt, tôi đã nghĩ khoảng cách không phải là vấn đề. Nhưng sau khi anh ấy trở lại, hai người càng ngày càng bất hoà, như chưa bao giờ đi cùng 1 con đường vậy, anh ấy bay đi công tác ở hết nước này đến nước khác, tôi thì liên tiếp nhận các ca phẫu thuật không dứt, thời gian không thể nào trùng hợp. Từng có một lần phát điên, dùng thẻ phụ của anh ấy mua rất nhiều rất nhiều đồ, ấn tượng sâu nhất là mua thỏi son môi hơn 300 tệ, các loại hàng hiệu... Nhưng sau đó phát hiện ra, thỏi son đẹp đẽ kia đánh lên môi cũng chỉ là thứ hoá chất lạnh lẽo, tôi chỉ muốn được ở gần người kai để cảm nhận hơi thở ấm áp...”

Dung Ý nói thật nhẹ, rèm mi buông xuống, “Em vẫn nghĩ hai người là yêu thực yêu...”

“Là thực yêu thực yêu, yêu khiến cho người ta phát sợ, không tiếp tục nổi nữa.” Giống như một đoạn tiểu ngôn tình, yêu như vậy sao không yêu nổi nữa?

“Chẳng lẽ không đau sao?” Nàng cùng Dương Miển chỉ ngần ngừ vài năm mà đau đến khắc cốt ghi tâm như vậy, còn cô cùng anh ấy gắn bó với nhau từ nhỏ, làm thế nào dứt bỏ được?

“Có đôi khi nắm tay một người mà chết lặng, tựa như tay trái cầm tay phải, không có cảm giác gì, nhưng chặt đi rồi mới thấy đau. Đau cũng không có nghĩa là hai người còn có thể sống như không có việc gì...”

“Thực ra em đã suy nghĩ rất lâu, sáng nay chị nói câu “Chuẩn bị tốt để đi vào thế giới của anh ấy” rốt cuộc là có ý gì?” Cuối cùng vẫn hỏi thành lời bởi vì thực sự muốn biết đáp án kia.

“Yêu một người dễ dàng, ở cùng một chỗ với một người cũng không khó, nhưng vì yêu mà muốn ở cùng một chỗ với cậu ta sẽ không đơn giản. Có người không chuẩn bị tốt đã tự tiện xông vào thế giới của đối phương, nghĩ rằng đã yêu như keo như sơn thì khó mà chia cách, kỳ thật cả 2 đều không rõ chính mình muốn gì, đối phương muốn gì, chỉ đưa tay đánh thẳng về phía trước, cuối cùng không tránh khỏi mỗi người một ngã. Cũng có người cả đời chỉ đứng bồi hồi trước cửa, chưa từng có cơ hội tiến vào, thậm chí ngay cả dũng khí để gõ cửa cũng không có... Thế giới này có hai loại người, một loại là người chuyên đi lừa gạt, còn một loại là người bị lừa gạt. Tôi không thích người khác che mắt mình, cũng không lừa mình dối người. Còn em lựa chọn thế nào?”

Dung Ý cười, giống như xua tan được lớp mây mù, trở nên thoáng đãng, “Thực sự nói chuyện cùng chị rất thú vị, nói nhiều làm cho người ta thấm thía từng lời, thật là một trí tuệ uyên thâm.”

Cô cũng cười to, “Chờ đến khi em bằng tuổi tôi cũng trí tuệ uyên thâm vậy thôi, qua tuổi ba mươi như thăng một tầng thứ bậc, haha...” Nói xong lại cau mày hỏi, “Nghe ngữ khí của em sao có vẻ giống như tôi là gián điệp mà tiểu tử kia phải tới vậy?”

“Hi vọng đến khi em bằng chị cũng có thể nhìn thế giới giống như chị vậy...” Nàng thật lòng ngưỡng mộ Hà Vĩnh Tình, một người phụ nữ như vậy, bình tĩnh điềm nhiên, giống như không hề dao động trước mọi phong ba bão táp.

“Đừng vậy chứ, đến lúc đó Tịch Tử lại tới cửa tìm tôi để tính sổ mất thôi.” Cô hít sâu một hơi, ánh mắt vẫn bình tĩnh như cũ, tươi cười thản nhiên, “Mỗi người đều có cuộc sống do chính mình lựa chọn, tôi cũng chỉ là chọn lựa cách sống mà mình thích thôi. Em cũng sẽ tìm được, dù là chìa khoá mở ra thế giới của cậu ấy, hay là mở rộng cánh cửa của trái tim mình.”

Sau khi uống café, Hà Vĩnh Tình muốn đi hội họp với đồng sự, nàng đành phải một mình đi về nhà, Đi ngang qua một cửa hàng bán vật nuôi, nàng ghé vào bể kính nhìn chăm chăm đàn cá sặc sỡ bơi qua bơi lại,

cười, ánh sáng phản xạ trên mặt lấp lánh đẹp mắt. Lúc lấy điện thoại ra gọi, không biết nghĩ đến chuyện gì, miệng cười đến không khép lại được.

“Đạo phố xong rồi à?” Lý Tịch đóng tập văn kiện trước mặt lại, giọng miễn cưỡng.

“Vâng. Em đang ở chỗ bán cá, anh bảo nên mua cá vàng hay mua cá cảnh nhiệt đới đây?” Tay nàng chỉ chỉ vào hang cá, rất nhẹ.

“Không cần cá vàng đâu, gần mực thì đen gần đèn thì rạng, anh sợ em cũng biến thành giống nó mất.” Anh cười, xoa xoa chân vịn vào bàn đứng dậy, nhìn trời xanh, ánh mắt mềm mại mà phiêu xa.

“Để ở nhà anh, có lo thì cũng chỉ lo anh biết thành cá vàng thôi!” Nàng chọc ghẹo.

“Nhưng mà phiền toái lắm, người giúp việc nhà anh không chăm sóc cá vàng đâu!” Nói mạnh miệng nhưng thực ra có chút lo lắng, phiền não.

“Sợ gì chứ, không phải có em sao?” Nàng giơ cái túi trong suốt chứa hai con cá cảnh nhiệt đới lên cao, nhìn chăm chú, “Em giúp anh chăm sóc Tiểu Ngư nhi, anh trả em tiền lương là được.” Cười giảo hoạt.

“Tiểu nô tài!” Anh bật cười, giọng nói lại tràn đầy yêu chiều.

41. Chương 41

“Giá sách bằng gỗ mộc này không chỉ rất thuận tiện khi sử dụng mà còn mang đến cho thư phòng của bạn cảm giác sạch sẽ, các ngăn có cao có thấp, có thể đóng tựa vào tường, cũng có thể đặt một mình được. Đây là mặt hàng thiết kế riêng cho những căn hộ nhỏ của giới trẻ, so với các loại tương tự thì có nhiều ưu điểm nổi trội, tiểu thư cứ cân nhắc thêm 1 chút nữa đi ạ...” Cô gái bán hàng trong cửa hàng nội thất nhiệt tình giới thiệu, lúc này đang thao thao bất tuyệt quảng cáo về cái giá sách cao đến ngang đầu cùng Cổ Duyệt và Dung Ý.

“Thế nào?” Cổ Duyệt thấp giọng hỏi Dung Ý, có điểm dao động nhưng lại muốn đi cửa hàng khác xem xét thêm một chút, nhưng mà càng nhìn lại càng thích, dù sao so với các cửa hàng khác thì hàng ở đây vẫn tốt hơn 1 chút.

“Giá là 1199 tệ cũng được rồi, nếu thích thì mua đi.” Dung Ý chịu không nổi sự lè mề của Cổ Duyệt, đi xem xét đến tận giữa trưa rồi còn chưa hạ quyết tâm, mặc dù nàng đi giày đế bằng rồi mà chân cũng phát đau.

Cổ Duyệt cau mày suy nghĩ một hồi lâu, do dự so sánh với các bộ lúc nãy đã xem qua mãi rồi mới gật đầu, đi theo cô bán hàng đến quầy thanh toán. Khi trở về lại phát hiện Dung Ý ở phòng trưng bày sản phẩm, đang ngồi trên sofa, tay ấn lên ấn xuống trong lúc đầu vẫn ngẩng lên hướng về phía nhân viên tư vấn, có vẻ như thật sự muốn mua vậy.

“Sao thế? Cậu cũng muốn thay đổi đồ nội thất sao?”

“Ừ, bộ sofa ở nhà mềm quá, lại không đàn hồi, ngồi không thoải mái...” Nàng thuận miệng đáp lời, lại đứng lên ngồi vào một cái sofa đôi màu tím khác, hỏi han nhân viên tư vấn một cách thật chăm chú.

Cổ Duyệt cười trêu ghẹo nàng nói, “Là cậu ngồi không thoải mái hay là vị kia ngồi không thoải mái?”

Nàng chỉ cười, mím môi nói thăm một câu, “Có khác nhau sao?” Tuy rằng anh chưa nói gì, nhưng mỗi lần nhìn anh ngồi một lúc đã phải đổi tư thế, bộ dáng không được tự nhiên là nàng đã biết anh rất khó chịu, dù sao sofa kia cũng đã cũ rồi, cũng nên mua cái mới.

“Ai, nhìn dáng vẻ của cậu thậm chí còn giống người sắp sửa kết hôn hơn cả mình nữa cơ đấy!” Cổ Duyệt cảm thán, hai tuần nay giờ ăn trưa nàng đều biến mất, vốn tưởng đang hẹn hò với ai kia, không ngờ hôm đó lại nhìn thấy trên bàn làm việc của nàng một tập tài liệu dạy cách xoa bóp mát xa, còn có bộ sách về y học, không nghĩ rằng nàng thật sự chuyên tâm như thế. Thấy nàng không trả lời, Cổ Duyệt suy nghĩ một lát mới hỏi, “Cậu thật sự ở cùng 1 chỗ với anh ta đấy à?” Tuy rằng lúc trước chính Cổ Duyệt cũng có phần

khuyến khích Dung Ý đón nhận Lý Tịch, nhưng lúc đó chỉ nghĩ muốn nàng dựa vào anh ta thôi, suy đi nghĩ lại có thể biết Lý Tịch kia là loại người nào, Dung Ý thực lòng như vậy, nhưng anh ta có thể cho nàng tương lai sao?

“Ừ, thực sự là cùng một chỗ.” Tâm tư còn đang đặt trên chiếc sofa trắng dài, màu sắc tươi sáng, kiểu dáng đơn giản, ngồi lên cảm giác không lún quá, hơn nữa độ cao cũng vừa vặn, nếu có thêm mấy cái gối tựa mềm mại nữa thì thật thoải mái. Khuôn mặt tươi cười, nàng ngẩng đầu nói với nhân viên tư vấn, “Tôi lấy cái này!”

Lúc này Cổ Duyệt chợt thất thần, “Cứ thế là mua sao? Không đi dạo xem à?” Chỉ cảm thấy Dung Ý cố khi làm việc cũng rất tùy tiện, dùng cảm giác mà làm việc không phải là không tốt, chỉ sợ là vội vã quá, chưa hiểu rõ đã quyết định, sau này có hối hận cũng không kịp nữa rồi. Trước nàng vẫn đối xử với Dương Miễn như vậy, nay đối với Lý Tịch xem ra vẫn không rút ra bài học.

“Ai mà biết được đi dạo một vòng rồi quay về thì cái mình thích có còn hay không đâu?” Nàng ôm chiếc gối trên sofa, vẻ mặt bình tĩnh.

“Mình bội phục cậu rồi đấy, nhưng mà muốn lên ngựa phải chịu đòn roi cao đấy!”

“Có cơ hội thì lên, không có cơ hội thì phải tự mình tạo ra để lên!” Nàng cười Cổ Duyệt, dáng vẻ đập nôi bán sắt cũng không tiếc rẻ khiến cho người ta bật cười.

“Lên đi lên đi, dù sao người ngã đau cũng không phải là mình!” Cổ Duyệt tỏ vẻ mặt chẳng liên quan đến mình nói mát.

“Cậu thật là đáng ghét, nói đen cũng được, nói trắng cũng xong...” Không để ý mọi người xung quanh đi lại, nàng then quá thành giận vừa cười vừa cầm cái gối trong tay làm bộ ném về phía Cổ Duyệt. Kỳ thật trong lòng nàng cũng từng lo lắng vô cùng luôn tự nhắc nhở chính mình, nhưng có rất nhiều chuyện, không phải biết rõ rồi mới đi đâu. Có lẽ ngay cả chính mình cũng không biết từ khi nào thì bắt đầu đắm chìm trong cảm giác đó, nhưng cứ thuận theo bản năng mà đi sẽ đến nơi.

Vừa ra khỏi cửa hàng nội thất đó, Lý Tịch đã gọi điện thoại bảo nàng đứng ở cửa chờ, cũng không nói muốn đưa nàng đi đâu đã tắt máy. Nàng đành phải bảo Cổ Duyệt về trước, ở lại một mình để đợi anh.

Cổ Duyệt trước khi lên taxi còn đột ngột hỏi một câu, “Đến cuối cùng anh ta có phải là người mà cậu thực sự chờ đợi hay không, cậu có thể biết rõ ràng được không?” Không phải cô không vui khi thấy Dung Ý có một tình yêu mới, khuôn mặt sáng bừng đến muôn hoa cũng ghen tị như xưa, chỉ là không muốn nàng lại lãng phí mười năm lại vẫn không có kết quả gì.

“Nếu không đợi, làm sao biết người kia có phải là anh ấy hay không... Hơn nữa, chân lý cũng từ thực tiễn mà ra. Lên xe đi, cô dâu sắp cưới như cậu sắp giống bà mẹ già suốt ngày lải nhải lẩm bẩm không dứt đấy...” Nàng phụ giúp Cổ Duyệt đi vào, còn thuận tay đóng cửa giúp, nhìn taxi ngênh ngang đi, nàng mỉm cười vẫy vẫy tay.***

Bên ngoài là một con phố cũ tối om, hỏi thăm người bên đường đến 1 tiểu quán, nhìn thoáng qua ngõ dài mà nhỏ, nàng không nghĩ xe lại đi vào đó, rẽ phải rẽ trái một hồi cuối cùng dừng lại trước một căn nhà đáng vẻ cổ kính. Lái xe xuống mở cửa, nàng nhìn bậc cửa lát đá phủ màu thời gian, khung cửa sơn màu trầm cũng đã cũ kỹ lâu đời có đôi tay nắm cổ, quay đầu nhìn Lý Tịch, vẻ mặt nghi hoặc.

Anh lại gõ nhẹ cửa, chỉ chốc lát sau cửa khẽ mở, “Xin chào Dư lão thái thái.” Lý Tịch bình thường tuy rằng bộ dáng cà lơ phất phơ, nhưng trước mặt tiền bối lại rất lễ độ, một lần chợt nghe anh nói chuyện điện thoại với cha, một bức áo mũ chỉnh tề ra vẻ đạo mạo bộ dáng khiêm tốn, thật sự khiến nàng sợ hãi. Lão thái thái mở cửa mặt mày lại hơn hớn nói, “Tịch Tử vẫn là miệng ngọt lưỡi hoạt, lão Dư đã chờ từ nãy...”

Lý Tịch dẫn nàng đi vào sân nhà, đầu giờ chiều, ánh mặt trời thản nhiên chiếu xuống, người đi tới trước mặt kia đầu tóc bạc phơ, tuổi đã ngoài 90, giống như bước ra từ quá khứ, đột nhiên có cảm giác bình tĩnh như cách một thế hệ, cảm thấy như quay ngược thời gian trở về với một Thượng Hải cổ xưa suy sút tao nhã cùng ưu thương phồn vinh...

“Tịch Tử hôm nay còn dẫn theo giai nhân đến à?” Lão tiên sinh trước mặt nói tiếng vô cùng dễ nghe, mặc dù tuổi tác đã cao nhưng vẫn vẫn đậm phong khinh, không có nửa điểm hồ đồ.

“Dư lão tiên sinh là đại sư phụ nổi danh Thượng Hải năm xưa, những bộ sườn xám danh tiếng đều từ tay Dư lão tiên sinh mà ra, bao nhiêu đại minh tinh, chính khách tập nập tới cửa mà còn cầu cũng không gặp mặt được đâu.” Lý Tịch mỉm cười nghiêng đầu giới thiệu với nàng.

Nàng sững sốt trong chốc lát mới hoàn hồn, khẽ lên tiếng, “Xin chào Dư lão tiên sinh!” Chỉ cảm thấy người trước mặt thực sự ngạo khí phi phàm, mỗi sản phẩm làm ra đều khiến người nhận được mừng như bắt được vàng, có thể ví như tinh hoa trân quý, cũng biết trước đây bên Thượng Hải có người thợ may nổi tiếng chỉ làm vài chiếc cho khách hàng đặc biệt. Chỉ không ngờ Lý Tịch thần thần bí bí nửa ngày không chịu nói ra mục đích, hoá ra là đưa nàng đến để may sườn xám.

“A, danh đại sư phụ ta không dám nhận. Tứ tiểu thư có khoẻ không?” Dư lão tiên sinh vừa nói vừa dẫn bọn họ vào bên trong nội đường, bao năm như vậy, ông vẫn không thay đổi thói quen gọi tứ tiểu thư. Phu nhân cùng các tiểu thư của Thẩm gia là những khách hàng hiếm hoi của ông, từ năm ông 16 tuổi đi theo sư phó học nghề lúc cần thiết đều qua Thẩm gia lấy vải, số lượng tuy ít nhưng cũng tạo nên mối giao tình tự nhiên với phu nhân Thẩm gia cùng các tiểu thư.

“Tình thần bà ấy vẫn tốt, hành động so với con còn nhanh nhẹn hơn!” Anh vừa nói vừa cười khiến lão nhân ha ha cười to.

Trong phòng bố trí rất đơn giản, giống như một xưởng nhỏ, một mặt tường là những bức ảnh chụp được treo chỉnh tề theo thời gian từ khi ảnh còn là đen trắng đến những tấm ảnh màu, thời gian khác nhau như minh chứng quá khứ huy hoàng của chủ nhân, trong không gian yên tĩnh như đang thì thầm kể lại những câu chuyện xưa. Lão tiên sinh cầm thước dây đo dài vấy, rộng vai, vòng ngực, vòng hông, hạ eo... bao nhiêu chi tiết đều phải đo đạc chính xác, nhưng làm cho nàng kinh ngạc nhất chính là việc ông không cần giúp việc cũng không hề ghi chép lại, dường như chỉ có thể nói là “Đã gặp qua là không quên được”, trí nhớ vô cùng tốt.

Đo đạc xong Dư lão thái thái dẫn bọn họ qua phòng khác chọn vải, nghe tiếng lão tiên sinh bên ngoài gọi liền đi ra ngoài. Căn phòng không lớn sắp xếp một đám vải, giống như một tiệm may ở Thượng Hải cũ, nàng ngẩng đầu nhìn nhập thần, Lý Tịch lại ở bên tai nàng khẽ nói, “Em không hỏi anh vì sao lại dẫn em tới đây sao?” Trong mắt đầy ý cười, không đoán được rằng nàng lại có thể kìm nén được sự tò mò mà không hỏi gì như vậy.

“Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo.” Nàng kiên quyết không làm gì cả, biết rằng anh đang dụ nàng cắn câu.

“Bạch mã vương tử của cô bé lọ lem bị đoạt mất, mất luôn sinh lễ cũng đồ cưới, bà mối như anh đây cũng chịu liên lụy, em nói xem có phải làm bà mối thật đáng thương hay không?...” Anh vừa trêu ghẹo nàng, tay không để ý chạm vào xấp tơ lụa trên giá sát tường. “Tuần sau Đan Trữ có tiệc rượu...” Anh ngữ khí bình thản nhìn nàng, nhưng vì ngược sáng nên ánh mắt không nhìn rõ, “Em cùng đi giúp anh...”

Nàng đang định rút một kiện vải tơ tằm hoa văn chìm màu trắng ra xem, nghe được hai tiếng “Đan Trữ”, ngón tay đang trượt trên mặt tơ lụa mềm mịn chợt dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh, thấy rõ ánh mắt đó hoàn toàn trong suốt cùng lạnh nhạt, không có chút bức bách nào, nhìn sâu trong mắt anh chỉ thấy rõ chính mình. “Dùng đồ cũ đi, tốn bao nhiêu tiền như vậy để may sườn xám lại do đại sư phụ đích thân làm, không phải lãng phí sao?” Trải qua bao nhiêu bài học như vậy, gặp chuyện gì mà không giữ bình tĩnh được thì mấy năm nay nàng thực sự sống uống phí rồi.

“Hừm!” Lý Tịch hạ giọng nói “Đừng để Dư lão tiên sinh nghe được, nói như vậy...”

Nàng nhìn dáng vẻ cẩn thận của anh lại cảm thấy buồn cười, chưa từng thấy anh cung kính với anh như vậy, nàng nửa đùa nửa thật bảo, “Anh đúng là cháu yêu của lão tiên sinh a!”

Anh vẻ mặt đứng đắn nói, “Đến mẹ anh nhìn thấy ông ấy còn phải cung kính nữa là!” Nhìn bộ dáng tỏ vẻ không tin được của nàng, anh lại ra vẻ bí mật nói thêm, “Năm xưa, Dư lão tiên sinh cùng Thẩm đại tiểu thư từng có một đoạn tình...”

Nghe anh nói vậy, não nàng trở nên hỗn loạn, Thẩm tứ tiểu thư là mỗ mỗ của anh, vậy Thẩm đại tiểu thư là... Di bà (bà ngoại của Lý Tịch)? Thẩm gia là danh môn đại tộc, Dư lão tiên sinh lại là thợ may của Thẩm

gia... Nàng đầu đầy hắc tuyến, chẳng khác nào những thiên tiểu thuyết thấm đẫm nước mắt của Quỳnh Dao a, nàng vụn vặt bội phục hỏi câu, “Vậy Lý nhị anh cũng hỗn thiên nhai?”

Anh chỉ cười mà không để ý đến lời của nàng, đi sang bên cạnh rút ra một cuộn vải, dưới ánh mặt trời bỗng như lấp lánh, sáng bóng mà nhu hoà, nền nã, hiện ra màu sắc như ngọc trai. Anh đã từng gặp không ít người mặc sườn xám, ung dung cao quý có, quyến rũ gợi cảm có, muôn hoa khoe sắc đập vào mắt, nhưng anh lại chỉ mong chờ một người trăm chuyển ngàn hồi dịu dàng tao nhã.

42. Chương 42

“Dung Ý, chị họ của tôi tháng sau kết hôn, có một chị em hiện giờ nhận công tác đột xuất phải xuất ngoại hai tháng, em có thể giúp tôi làm phù dâu cho chị ấy được không?” Lão Phật gia trước mặt toàn bộ mọi người trong phòng tỏ vẻ vô cùng thân thiết nói, rõ ràng là không cho nàng cơ hội lựa chọn.

Dung Ý đang ngồi nhìn màn hình máy tính, tay gõ trên bàn phím dừng lại một chút, khoé miệng nhếch lên cười cười nói, “Tháng sau Cổ Duyệt kết hôn rồi, em bận chuyện của cô ấy đến thở không nổi nữa. Thật là ngại quá, Hoàng tổng giám.” Vô cùng dửng dưng cảm từ chối Hoàng Tiểu Tĩnh, làm cho mọi người xung quanh vô cùng kinh ngạc, như trông chờ xem một màn kịch hay, rất náo nhiệt.

“Nga, hoá ra là vậy, thôi quên đi... Dung quản lý nhớ trước giờ tan tầm mang dự kiến mục tiêu kinh doanh trong quý lại đây cho tôi.” Hoàng Tiểu Tĩnh ngượng ngùng cười cười, lúc này đã đổi thành Dung quản lý, màn diễn kia khiến cô ta cảm thấy mất mặt.

“Vâng ạ!” Dung Ý đáp lời xong lại cúi đầu nhìn màn hình, mặt không chút thay đổi tiếp tục vùi đầu vào công việc. Cổ Duyệt ở phía trước quay đầu lại hỏi, “Hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Cậu ăn nhầm thuốc à?” Bình thường lão Phật gia vẫn cố ý vô tình làm khó dễ cấp dưới, nhưng chưa bao giờ Dung Ý thiếu kiên nhẫn như vậy.

“Có việc gì đâu, chỉ có điều không muốn đi theo người ta làm tùy tùng hầu hạ thôi, từ sau khi cô ấy kết hôn, ba bốn lần đến tìm mình đều bảo là thiếu phù dâu, tỏ vẻ thân thiết với mình, thật đúng là diễn xuất quá gượng gạo đi.” Giọng của nàng đã có vẻ khó chịu, lại không biết có phải vì vậy hay không mà nhìn trên bảng phân công công việc hôm nay của nàng chỉ có 1 hàng chữ “tiệc rượu”, thực làm cho thần kinh của nàng căng thẳng, chỉ cảm thấy vô cùng chán nản.

Cổ Duyệt nhìn sắc mặt của nàng, cũng biết chuyện này không đơn giản, vừa rồi khi họp, lão Phật gia gọi rõ họ tên cho vài người mới gia nhập vào tổ của Dung Ý, nói một cách văn hoa là bổ sung nhân sự, nhưng thực chất chính là dựa vào Dung Ý để đào tạo một “đội hình ngôi sao”. Hoá ra sắp nào cũng sợ cấp dưới của mình tài năng hơn, mà Dung Ý lại là mũi nhọn không thể lẫn át, bị người ta ghen ghét nhiều mà cũng không biết nhẫn nhịn chịu đựng. Lặng lẽ lại gần nàng hỏi, “Gần đây trong công ty có tin đồn cậu chuẩn bị đi ăn máng khác (nhảy việc), nghe qua mình cũng thấy có chút manh mối, chỉ là dạo này bận chuyện cưới xin, không kịp hỏi cậu...”

Nàng đang cầm chén uống nước, nghe thấy thế thiếu chút nữa là phun ra, trợn mắt nhìn Cổ Duyệt hỏi ngược lại, “Đi ăn máng khác?” Nàng còn muốn nhảy lầu đâu!

“Nếu không sao hôm nay cậu lại vô cớ châm lửa thế?” Buổi sáng vì Tiểu Trương đưa nhầm tài liệu của khách hàng mà trời đầy mây u ám, buổi chiều đến lão Phật gia cũng phải ghé qua. Cuối cùng nói thắm một câu, “Chẳng lẽ là dấu hiệu thời kỳ mãn kinh sao?”

“Đi đi... Cái gì mà thời mãn kinh chứ?”

Cổ Duyệt nhìn theo ánh mắt của nàng tới giờ tiệc rượu trên bảng công tác, lúc trước cũng nghe nàng nhắc qua, thở dài hỏi, “Vẫn là chuyện của Dương Miển sao?”

“Không, chỉ là không muốn nhìn thấy anh ấy, lại nghĩ đến Đan Hiểu Uyển mình liền đau đầu, đặc biệt đau...” Nàng vẻ mặt buồn rầu, tay xoắn nhẹ lọn tóc.

“Mình thật là hết nói nổi cậu, sao vẫn dùng dằng như vậy chứ? Cậu nghĩ thử xem, nếu cậu vẫn giữ Dương Miễn ở trong lòng, thì chỉ có hai khả năng, một là danh chính ngôn thuận PK (chiến đấu) với Đan Hiểu Uyển, hoặc là ngoan ngoãn ở bên ngoài làm bồ nhí để Dương Miễn bao... Trường hợp đầu khả năng rất thấp, nên 99% là cậu sẽ trở thành bồ nhí. Còn nữa, tuy rằng mình không tán thành cậu cùng Lý Tịch nói chuyện yêu đương gì hết, nhưng chỉ cần tưởng tượng cũng thấy, làm bồ của Lý Tịch ít nhất là anh ta còn có tiền, chứ tiền của Dương Miễn chính là của Đan Hiểu Uyển thôi. Kết luận lại là, nếu đi theo Dương Miễn, cậu vĩnh viễn chỉ có thể là tiểu tam.”

Nghe Cổ Duyệt thao thao bất tuyệt phân tích, đỉnh đầu mù mịt không chút ánh sáng, “Coi như hết, làm bồ nhí kỹ thuật công tác phải thật cao, loại tổ chức này mình hoàn toàn không có cách nào để làm...” Suy nghĩ một hồi lại nói, “Đợi chút, mình không phải là bồ nhí của Lý Tịch, hơn nữa mình cũng chưa từng nói có ý định bước vào cuộc sống của Dương Miễn, cậu đang nói cái gì vậy?” Chính mình cũng bị hồ đồ theo.

“Mình không phải cũng đang tương tự như vậy sao? Gần đây mình bận rộn chuyện kết hôn, vội đến mức muốn xuất huyết bên trong...” Cổ Duyệt bĩu môi, ý bảo nàng đừng để ý đến những gì mình vừa nói.

“À, tuần trăng mật các cậu đã liên hệ với công ty du lịch chưa? Mùa này bên du lịch quá tải, còn bao nhiêu việc nữa, đừng nói là đi du lịch trong nước 3 ngày nhé!”

“Nhìn xem, thời gian này không phải sắp đến mùa lá đỏ sao? Mình tính sẽ tìm một địa phương có phong diệp rực rỡ, thật là lãng mạn a!” Cổ Duyệt vẽ mặt khao khát nói, ngay cả ánh mắt cũng đột nhiên hữu thần.

Di động của Dung Ý vang lên, nàng đáp lại Cổ Duyệt bằng những lời vừa nảy lên trong đầu, “Ngày ấy quả thật không sai, đầu thu nơi bắc hải, từng tầng mây sa xuống những tán phong đang chuyển sang màu đỏ, sắc lá rực rỡ như thiêu cháy khoảng trời, chắc chắn các bạn sẽ thấy lãng mạn vô cùng như ngọn lửa hoang cháy lan ra đồng cỏ...” Nàng ý tứ liếc mắt vạch trần sự nguy hiểm của Cổ Duyệt, làm cho cô ngượng ngùng hung hăng trừng mắt.

Nghe điện thoại, là Lý Tịch, nói là sườn xám đã được đưa đến, bảo lái xe qua đón nàng về để thử... Tắt máy rồi, nghe giọng của anh, suy nghĩ vẫn không thể nào bình tĩnh được, đáy lòng của nàng vẫn sợ hãi gặp gỡ Dương Miễn, tốt nhất là không gặp, chỉ cần nhìn thấy đã muốn phát sinh những chuyện ngoài dự liệu.

“Nếu cậu muốn tránh Dương Miễn, hãy nói rõ với Lý Tịch, toàn tâm toàn ý tìm người mình yêu thương, rồi kết hôn, sinh con...”

Nghe lời nói của Cổ Duyệt, ngón tay đang lướt trên bàn phím của nàng chợt dừng lại, thật lâu sau không lên tiếng. Thật ra trong lòng nàng rất rõ chính mình muốn cái gì nên mới có thể tiếp nhận Lý Tịch, như Cổ Duyệt nói, nàng có thể hoàn toàn tránh đi việc gặp gỡ với Dương Miễn, chỉ có điều nàng lại luyến tiếc, nhưng luyến tiếc cái gì thì chính nàng cũng không rõ.

“Du lịch a? Mình cảm thấy Hàn Quốc có vẻ rất phù hợp.” Cổ Duyệt tiếp tục nói thêm, sau khi kết hôn sinh con sẽ rất tốn kém, xa xỉ như vậy thật là áy náy, nhưng cả đời cũng chỉ có một lần, ai, thật sự là đau đầu a!

“Cậu cùng Trần Vĩ đi công viên Hương Sơn du lịch một ngày đi!” Nàng thấp giọng đáp lời Cổ Duyệt, nhìn dãy số nhảy nhót trong file excel, tâm loạn như ma.***

Trong phòng thay quần áo, dưới ánh đèn vàng ấm áp, nàng ngắm nhìn bộ trang phục trước mặt, sườn xám xẻ cao, từng đường nét thủ công tinh xảo khiến người ta kinh ngạc. Chỉ cảm thấy loại quốc phục này qua bao thời gian vẫn không thể mất đi giá trị tuyệt vời của nó, luôn luôn có sức hấp dẫn mê hồn. Sắc thái thanh nhã, mang đúng nét đẹp của người phụ nữ phương Đông, vừa nữ tính, tao nhã, vừa tinh xảo lại không kém phần quyến rũ và gợi cảm.

Nàng nhẹ nhàng mặc đồ vào, đầu ngón tay lướt qua mặt gấm thêu hoa tinh xảo, mềm mại và mịn màng, sườn xám được cắt may một cách tinh tế, tựa như có phép thuật kỳ diệu khiến người ta thẳng lưng, uốn ngực, cong mông, trong đêm tối cũng có cảm giác thật là kinh điển. Nàng nhìn chính mình trong gương, có điểm xa lạ, dưới ánh sáng phiêu tán, bà vai lại hơi chùng xuống.

“Vừa rồi em cùng ai nói chuyện đi đến nơi ngọn lửa hoang cháy lan ra đồng cỏ thế?” Anh đẩy cửa tiến vào, có lẽ là vừa từ công ty về, áo sơ mi màu lam mặc trong bộ le đen nghiêm túc, tay tháo caravat tùy tiện vắt

lên lưng ghế sofa.

Nàng không ngờ lúc mở máy nói chuyện anh lại nghe được đoạn đối thoại của nàng cùng Cổ Duyệt, khẽ cười cười nói với anh, “Tình nhân.”

“Để anh gọi điện thoại bảo thư ký đặt vé máy bay...” Anh vừa nói vừa làm bộ lấy điện thoại ra chuẩn bị ấn dây số. Nàng từng bước tiến lên đoạt lấy điện thoại của anh, gắt giọng, “Đùa với anh cho vui thôi mà, còn tưởng là thật sao?” Xoay người lại nhìn thấy chiếc gương, lông mày nhíu lại.

Lý Tịch đi lên phía trước, hơi thở dần dần vây quanh nàng, cũng theo ánh mắt của nàng nhìn vào gương, vừa cười vừa lấy chuỗi ngọc trai bên cạnh đeo cho nàng, ngọc trai sáng bóng dưới đèn toả ra ánh sáng hồng nhạt, biến ảo phong phú, thậm chí chiếu rọi cả màu hổ phách trong mắt anh, làm cho người ta trở nên bình an. Cúi đầu nói bên tai nàng, “Nếu không muốn gặp thì đừng đi...”

Nàng ngẩng đầu đón nhận ánh mắt như nước của anh, người này lúc nào cũng thật tinh tế, có thể phát hiện ra chút ít biến hoá trong lòng nàng. Kinh ngạc một hồi mới nói, “Ai nói không đi?”

“Vậy vì sao không vui?” Anh nhéo nhéo khuôn mặt âm trầm của nàng, yên lặng nhìn.

Nàng đặt mông ngồi xuống sofa, thuận tay lấy một cái gối tựa ôm vào trong ngực, rầu rĩ nói, “Sáng tinh mơ đi gặp khách hàng gặp đúng lúc mưa không đón được xe, sau ngồi xe bus thì tắc đường, đến muộn nửa tiếng, bị đối phương mắng đến vắng nước miếng lên mặt... Sau đó trở lại công ty họp, sếp cười tủm tỉm mình trào ám phúng một phen, cuối cùng còn chốt lại một câu xuống dưới “mời” đi làm phù dâu.” Không biết vì sao lại muốn kể cho anh nghe những chuyện vụn vặt, sau khi nói xong cảm thấy thư thái đi nhiều. Hít sâu một hơi, lại nhìn vào gương, lăm lăm lầu bầu nói, “Như vậy làm sao mà không mệt chứ?” Hàng mi ẩm đậm yên lặng, mất đi sức sống.

“Không phải em bảo anh rất lợi hại sao? Mình trào ám phúng này nọ, cảm thấy không thoải mái thì về không phải cứ trút lên anh sao?” Anh cũng ngồi xuống, không lo lắng nâng đùi phải thẳng tắp, rút cái gối tựa trong lòng nàng ra, kéo nàng dậy nghiêm mặt nói, “Đầu tiên, trời mưa không bắt được xe là chuyện không thể đối kháng, phương pháp giải quyết có rất nhiều, một trong số đó chính là gọi điện cho anh, để anh giúp em giải quyết. Tiếp theo, vì đến muộn mà người ta mắng là do nhân phẩm của đối phương có vấn đề, không giải quyết được thì vẫn là gọi cho anh...” Kéo nàng dựa vào lòng mình, “Còn nữa, không muốn bị mời làm phù dâu, phương pháp tốt nhất càng là đến tìm anh...” Ý tại ngôn ngoại làm cho chính anh cũng nhin không được gọi lên khoe miệng.

Anh phân tích rành mạch từng lời của nàng, nàng lại tựa vào vai anh cười, cười đến ngay cả thân thể cũng run run, trong lòng ấm áp, chỉ cảm thấy vòng tay của anh có thể che chắn cả thế giới hỗn loạn cùng buồn khổ, hít hà hương bạc hà thả nhiên trên quần áo của anh, trái tim đang luống cuống cũng dần yên tĩnh. Bỗng nhiên cảm thấy có một người đàn ông như vậy thật là tốt biết bao.

“Anh cảm thấy em xuất hiện trước mặt bọn họ có thích hợp hay không?” Nàng ngẩng đầu lên nhìn cằm anh, đột nhiên cảm thấy xúc động.

“Bọn họ là người ngoài, em là của anh, chúng ta cùng bọn họ không có liên quan...” Anh hiểu rõ nàng bởi vì quá thương yêu mà trở thành tự ti, nhưng cũng biết rằng càng trốn tránh lại càng dây dưa không rõ, đến cuối cùng, chính nàng cũng không biết chính mình trốn tránh cái gì. Cười cười nâng cằm của nàng lên, “Con chim khổng tước nhỏ bé của anh đến khi nào mới có thể học được cách xoè đuôi đâu?” Thở dài.

“Khổng tước xoè đuôi rất đẹp a, nhưng mà nó lại lộ ra cái gì?” Anh nghiêng thân mình ôm nàng, trọng tâm dồn về bên trái, nàng nhất thời đắc ý vênh vao, tét một cái vào mông phải của anh. Bàn tay vừa hạ xuống nàng liền như bị điện giật nhanh chóng buông ta, đụng vào nơi đó rất nhỏ cơ bắp héo rút lại giống như có một ngọn lửa từ bàn tay lan lên thiêu đốt cả trong lòng, nồng đậm mà không hoá đau đớn. Nàng nỉ non, “Thực xin lỗi...”

“Anh rất thích, có điều lần sau đánh sang bên trái đi, bên trái có cảm giác...” Anh mỉm cười, trong mắt thoáng qua một tia đen tối, lại nhanh chóng biến mất, kỳ thật anh để ý chính là vì bên phải căn bản không có cảm giác.

“Tính tình...” Nàng cười sảng giọng, nhưng chút xót xa vẫn không kìm được nảy lên ánh mắt, kỳ thật chỗ đó

không có thịt, cơ hồ có thể đụng đến xương chấu. Vì cổ găng áp chế ánh mắt không ngừng hấp háy, nàng hỏi, “Bây giờ là mấy giờ rồi? Như thế này bị muộn mất rồi...” Nhìn qua bầu trời đã tối đen ngoài cửa sổ, chân nàng khẽ chạm vào chân trái của anh.

“Em ngồi xuống như lúc nãy đi, chúng ta đêm nay không ra ngoài...” Sườn xám vốn có đường xẻ cao, tư thế ngồi lúc này của nàng không chỉ làm cho thân mình thẳng tắp, các đường cong hoàn mỹ hiện ra, ngay cả mông cũng như ẩn như hiện câu động lòng người, chân đi giày cao gót, phần đùi thấp thoáng, dù hoặc mười phần. Anh vừa cười vừa cởi áo khoác ra, nàng lập tức tóm chặt tay anh đang chuẩn bị cởi cúc áo, trừng to mắt vẻ mặt khấn trương hỏi, “Anh làm gì vậy?” Nàng cũng không nghĩ rằng chưa ra đến cửa đã trình diễn tiết mục kích tình như vậy, trong lòng có một tia nhộn nhạo.

“Anh thay quần áo để chuẩn bị đi...” Anh vẻ mặt bất đắc dĩ tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn nàng.

Nàng buông tay ra, chỉ cảm thấy tự mình đa tình, phần nộ ngồi thẳng dậy, khôi phục hình dáng thực nữ đoan trang. Nhìn anh lấy tay chống gậy đứng thẳng dậy, thân mình cao gầy, nhẹn không được mở miệng hỏi, “Vì sao anh lại đối tốt với em như vậy?” Thanh âm rất nhỏ, giống như đang lẩm bẩm lầu bầu trong miệng. Nàng hỏi anh hay là hỏi chính mình, hoặc là cả hai.

Anh tự nhiên đi qua chỗ treo áo sơ mi bên kia, tiện tay rút ra một cái lại thuận miệng đáp lời nàng, “Ngốc...”

Anh không nói là anh ngốc hay là nàng ngốc, nghi vấn này nàng vẫn chưa cởi bỏ. Có lẽ, có chút đáp án, cứ như thế này, cả đời hiểu rõ nhưng không cách nào giải đáp, thản nhiên quanh quẩn trong lòng, lại không có lúc nào là không ầm ập.

43. Chương 43

Đèn đường toả sáng trên ngọn cây ngô đồng, nhánh cây to khoẻ vươn lên khỏi bức tường cao vút, có lẽ là không chịu nổi sự tịch mịch hàng thế kỷ nay bên trong bức tường đó. Nàng ngồi ở ghế phụ, qua cửa sổ nhìn cây ngô đồng trogn toàn nhà u tĩnh, phong cách khác biệt, toà nhà chính mái cong như ẩn như hiện, nhìn khuôn mặt đã trang điểm phản chiếu trên cửa kính, cảm giác ảo mộng như mây như khói.

Anh liếc liếc mắt nhìn nàng đang trầm tư suy nghĩ, lơ đãng hỏi, “Trước kia em hay đến đây à?”

“Hồi mới nhận giấy báo vào đại học thường đi cùng bạn bè đến đường Tương Dương rộn ràng tấp nập để ngắm nghía quần áo, lại lang thang vô định qua bên này, chỉ cảm thấy hương hoa nồng nàn thật sâu đậm này có thể làm người ta hoàn toàn dứt bỏ khỏi thế giới chật chội và ồn ào ngoài kia, đứng ở bên đường phía xa xa kia kiếng mũi chân cổ nhìn vào bên trong xem như thế nào... Còn rất nhiều thứ nữa...” Nhưng lại rất vui vẻ, chỉ nhớ rõ khi đó Miểu Miểu cùng phòng nàng cầm một ly trà sữa trân châu 2 đồng là có thể đi dạo cả ngày, du dương trong hơi thở âm nhạc của trường nghệ thuật, vùng trộm liếc nhìn những anh chàng tóc dài bông bông như nghệ sĩ không giấu hết vẻ đơn độc, âm thầm sợ hãi than... Lúc đó thật vô tư tự tại, ánh mắt trời buông xuống cây ngô đồng không mang theo một tia lo lắng.

Anh đưa tay phải nắm lấy bàn tay trái của nàng, ngón tay lạnh lẽo chạm vào mu bàn tay kéo hồi suy nghĩ của nàng, hơi ấm trong lòng bàn tay nhanh chóng khuếch tán, một chút bá đạo xâm chiếm lòng nàng. Nàng hơi nghiêng đầu, chăm chú nhìn đuôi lông mày của anh, thật lâu sau mới khoé miệng mới khẽ gờ lên, mặt mày giãn ra, động đến chuyện cũ đều mờ mịt không cùng, chỉ có độ ấm trong lòng bàn tay anh là chân thật.

Bên ngoài nhiệt độ thấp hơn hẳn trong xe, cho dù đã mặc thêm áo choàng bên ngoài sườn xám, nàng vẫn cảm thấy se se lạnh. Toà nhà nằm sâu phía cuối đường mòn, xuống xe rồi vẫn phải đi thêm một đoạn nữa mới đến nơi, toà nhà màu đỏ hiện lên giữa đám cây cối, cửa điêu khắc hoa văn tinh mỹ, cửa sổ thủy tinh màu sắc rực rỡ. Chỉ có điều nàng không thích nhà để tầng trệt lên cao như vậy, trông giống như thân hạc giữa bầy gà.

Anh thấy nàng nhìn theo cầu thang dẫn từ hoa viên lên lầu với biểu tình uể oải, nắm tay nàng thật chặt, “Em sao vậy?”

“Hoa viên lớn như vậy không nói làm gì, đến vào cửa nhà cũng phải đi một đoạn dài như vậy thật giày vò người ta quá a?” Trên mặt biểu tình cực chán nản.

Anh cười không đáp, độ cong nơi khoe mắt vì tươi cười mà nhẹ nhàng bay lên, chuyên tâm đi đường, lại gắt gao nắm tay nàng. Biết anh nhớ đến những lúc nàng bước vào nhà luôn nhanh chóng đá rơi giày cao gót rồi ngồi phịch xuống ghế sofa không nhúc nhích, bộ dáng ngốc nghếch, nàng chỉ có thể chu miệng cười, sợ nhếch miệng lên sẽ tiết lộ bí mật của chính mình.

Phòng khách tầng 1 thiết kế có ban công bên ngoài, hơi có hương vị tiểu kiều lưu hương thủy. Chùm đèn pha lê trên cao bao trùm ánh sáng lên Đan Hiểu Uyển mặc bộ đầm màu đen hở lưng phối hợp với áo khoác lông bằng da tinh xảo, trên phần ngực trắng nõn là mặt dây chuyền kim cương hình giọt nước, mười phần quý phái, lúc này đang chăm chú đi về phía quầy bar hướng về Dương Miên đang nâng cao ly rượu mỉm cười trò chuyện vui vẻ cùng khách khứa. Cô cúi đầu nói gì đó vào tai anh, đôi mắt sáng mang theo ý cười dưới ánh sáng ngọc ngà lại có 1 tia lo lắng, nhưng cô nhanh chóng khôi phục như thường, ngay cả Hiểu Uyển miễn cảm đơn độc cũng chưa hiểu được đến tột cùng là vì cái gì.

Người phục vụ mở cửa cho hai người, hơi ảm từ điều hoà lao thẳng ra, khung cảnh tranh hoàng với sắc vàng óng ánh làm cho Dung Ý có chút mê muội, Lý Tịch vẫn nắm tay nàng không buông ra, mười ngón tay đan chặt, nhưng tay anh vẫn lạnh như trước.

Dương Miên mặc bộ ple trắng từ phòng khách đi ra tiếp đón, động tác chào đón chợt dừng lại ở hai tay đang đan chặt của hai người, trong lòng hung hăng co lại một chút, lập tức khôi phục như không có gì, lịch sự đưa tay về phía Lý Tịch, “Quý nhân như Tịch thiếu không ngờ vẫn nhận lời mời đến dự tiệc rượu.” Ánh mắt lơ đãng lướt qua Dung Ý, nàng chỉ mỉm cười gật đầu, nhìn qua ánh mắt Dương Miên liền rời đi.

“Đan Trữ vừa thành công lớn ở H&G, tôi cũng phải hướng Dương tổng để học tập thôi...” Lý Tịch cũng đưa tay ra bắt, ánh mắt tà mị mang theo nhiều điểm ngoạn phiêu vị nhân, bên miệng thoáng mỉm cười như trước làm cho người ta nhìn không rõ nửa phần trêu tức nửa phần thực sự.

“Không ngờ Dung Ý cũng đến đây, vừa vặn bên phòng quan hệ xã hội của Đan Trữ cũng có vài bạn đồng học trước kia...” Đan Hiểu Uyển cao giọng nhướn mày cười với nàng, “Đàn ông ngồi cùng một chỗ toàn nói chuyện làm ăn, chúng ta không ngồi cùng bọn họ làm gì...” Vừa nói vừa đi qua kéo kéo bả vai Dung Ý, giống như hai người chưa từng có một tia khúc mắc. Đan Hiểu Uyển lúc đầu nhìn thấy hai người nắm tay nhau chỉ ngẩn người, nghĩ lại cũng không tất yếu cùng Lý Tịch giang thượng, trước mắt vẫn là ra vẻ bạn bè cùng trường thâm tình là được.

Dung Ý hơi hơi nâng cằm lên nhìn Đan Hiểu Uyển, lại liếc qua ánh mắt của Lý Tịch, thản nhiên cười vừa nói vừa dò hỏi, “Em đi đây...” Lý Tịch chạm nhẹ vào mặt nàng, “Lát nữa anh sẽ qua tìm em...” Bàn tay nắm tay nàng lơ lửng, mà nàng chỉ chuyên chú buộc chính mình không tỏ thái độ gì trước mặt hai người kia.

Dương Miên ở đối diện vẫn tươi cười như cũ, thản nhiên dẫn Lý Tịch đi, Đan Hiểu Uyển đứng nhìn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ có thể cười thầm chính mình tâm tính của tiểu nữ nhân, sau đó nhiệt tình rộng rãi cùng Dung Ý hướng về phía đám phụ nữ.

“Lý nhị, tật xấu đến muộn của cậu ta đến giờ vẫn chưa sửa được sao?” Nghe phía sau có thanh âm truyền đến, Nhan Phồn Bách nhíu mày nói.

Dương Miên dẫn Lý Tịch đi vào, nhìn thoáng qua mọi người, “Xem ra Tịch thiếu chưa tới đã trở thành đề tài nóng hổi rồi.” Một đám người đang ngồi trên những chiếc ghế cao bên quầy bar đều đứng lên đón bọn họ đi về phía sofa.

Đợi Lý Tịch ngồi vào chỗ của mình rồi, Nhan Phồn Bách mới cau mày hỏi, “Cậu có gặp Thiệu Vũ không?” Cô ấy rõ ràng vừa rồi còn ở bên ngoài đại sảnh hỏi chuyện Lý Tịch. Ngẫm lại cô gái này cũng thật giỏi, năm đó tốt nghiệp xong, cơ ngơi của gia tộc không đếm xỉa gì tới, dựa vào năng lực của chính mình xông pha bên ngoài. Người ngoài không biết, chỉ có vài người đồng học là hay chuyện, cô ấy chính là chứng minh mình toàn tâm toàn ý đi theo anh thôi. Suốt một thời gian dài, bạn bè nhìn hai người vắt vổ đến với nhau rồi lại tách ra, thốn thức không thôi.

“Cô ấy trở lại khi nào vậy?” Anh cầm chén rượu lên uống, có vẻ như rượu không hợp khẩu vị, hơi hơi cau mày hạ chén xuống.

“Về từ tuần trước.” Vẫn là Nhan Phồn Bách đáp lời, bọn họ ngồi trên sô pha quay lưng về phía cửa, Tống Thiệu Vũ mặc tiểu lễ phục màu trắng từ bên ngoài tiến vào liền đứng sau bọn họ, muốn nghe giọng nói của anh, càng muốn nhìn thấy anh, lại tự động viên mình tiến lên, lẳng lẳng nhìn gáy anh do dự hồi lâu mới mở miệng.

“Tôi sang bên kia tiếp đón Triệu Tùng, các người cứ chậm rãi tán gẫu đi!” Nhan Phồn Bách đứng lên đi về phía phó tổng tài của Tiêu thị.

“Sao trở về mà không lên tiếng gọi?” Lý Tịch nhìn nàng cười cười, ngữ khí bình thản giống như bạn bè bình thường.

“Bạn quá nên quên...” Cô cũng cười, e-mail đã gửi, cũng gọi điện đến văn phòng nhờ thư ký nhắc lại cho anh, có điều anh thật sự quá bận.

“Lần này về ở hẳn trong nước sao?” Trước đây chưa từng nghe nói, Wass Trung Quốc vẫn do chị của cô phụ trách, hiện tại bỗng nhiên nói quay về, thật sự là ngoài ý muốn.

“Đúng vậy, giúp N thị làm cố vấn công tác, Wass Trung Quốc cha cũng dự tính cho em tiếp nhận. Cho nên bảo là dạo qua vẫn là đã trở lại... Sao thế, anh có vẻ không hoan nghênh em thì phải?” Cô trêu ghẹo nói.

“Là có một chút...” Anh lại vui đùa ôm cô một cái, “We e!” Thực sự là cái ôm xã giao, không có chút tình cảm gì, anh từ trước cũng ôm cô như thế này, lịch sự an ủi, cảm giác mới lạ mà nồng nặc nhưng vẫn làm người ta lưu luyến, làm cho cô không muốn buông tay.

Ngọn đèn trên đại sảnh buông ánh sáng xuống người Dung Ý, bởi vì uống chút rượu lại cộng thêm điều hoà bên trong để nhiệt độ cao, mặt thoáng ửng hồng. Nàng đứng bên cửa sổ nhìn sang phía bên kia, hai người đang trò chuyện với nhau vui vẻ, chén rượu trong tay chợt mang hơi lạnh tiến vào da thịt, trong đầu đột nhiên có cảm giác hốt hoảng.

Đan Hiểu Uyển đang tán gẫu với khách khứa đằng xa, nhìn theo ánh mắt của nàng về phía đó, cảm lý sâm panh hướng về phía nàng, “Cô ấy là tổng tài thàng sau nhậm chức của Wass quốc tế, vừa nhận lời làm cố vấn ngoại giao cho N thị, chuyên môn phụ trách phần nước Mỹ, tiểu thư Tống Thiệu Mỹ...” Về mặt chờ xem kịch vui, tiếp tục nói, “Cha cô ấy là người sáng lập của Wass, gia tộc ở Bắc Mỹ có bối cảnh chính trị hiển hách...” Dừng một chút, nhú nhú khoé mắt nói, “Quan trọng nhất là, cô ấy cùng Lý Tịch từng có một đoạn tình.”

Dung Ý nghe lời giới thiệu của cô, nhìn về người ngồi cạnh anh đằng xa, một cô gái mềm mại dịu dàng, thật lâu sau mới hỏi, “Cô nói vậy là có ý gì?” Nàng đưa mắt xuống nhìn bóng in trên mặt đất.

“Không có ý gì cả, chỉ là muốn nhắc nhở cô một câu mà thôi.” Đan Hiểu Uyển đứng yên nhìn nàng, vẻ mặt hơi thương hại có vẻ như từ trên cao nhìn xuống.

Đã từng lĩnh giáo công phu châm chọc khiêu khích của Đan Hiểu Uyển, lúc này khoé miệng nàng khẽ nhếch lên, vừa cười vừa nói, “Thật sự cảm ơn...” Xoay người đi đến phía bàn ăn cầm lấy một ly Bellini, rượu màu phấn hồng thấp thoáng bọt khí bay lên, trong nháy mắt lướt qua thật là xinh đẹp.

Cô cũng đi theo Dung Ý, “Từ một thời là đồng học, cũng chỉ hi vọng cô thấy rõ vị trí của chính mình thôi.” Bộ dáng kiên quyết theo đuổi không muốn bỏ qua, trong mắt cô ta, Dung Ý căn bản không nên ở chỗ này, cũng không nên có quan hệ với bọn họ, cô ta muốn, chính là nàng cùng anh ấy vĩnh viễn không có quan hệ gì.

Dung Ý bật cười trước sự khuyên bảo không ngừng của cô, thở dài, ngữ khí sâu sắc nói, “Có đôi khi tôi thực sự bội phục cô, quản giáo người đàn ông của mình đã lao tâm khổ tứ, lại còn phải quan tâm người đàn ông của kẻ khác nữa, thật là mệt mỏi a!” Nhìn ánh mắt cô ta, nàng lại cảm thấy thương thay. Chính mình cũng từng điên cuồng quá, thấy Đan Hiểu Uyển vứt bỏ thân phận nói những điều khó nghe như vậy, đúng là giống mình ngày xưa.

Hiển nhiên, một câu như vậy đủ làm cho Đan Hiểu Uyển sợ hãi không dám đối mặt, một nữ nhân vô luận mạnh cỡ nào, độc lập cỡ nào, có chủ kiến cỡ nào, một khi vướng vào tình yêu liền chấp nhận thua cuộc, nhưng thua cam tâm tình nguyện, người bên cạnh nói như thế nào đều không quan trọng, vì nếu cô ấy muốn

thì đó là của cô ấy. Cho nên chưa xốt đến mấy cũng chỉ có thể giấu sạch rằng nanh cùng móng vuốt, chẳng trách được người khác.

“Em còn quan tâm đến nam nhân của ai?” Tiếng gậy chống từ đằng xa lại gần dần dần rõ ràng, từ đằng sau hai cô gái âm thầm đấu tranh dưới ngọn đèn pha lê hoa lệ, Lý Tịch hưng trí tới gần Dung Ý, nhự tay vòng qua eo nàng, ôn tồn mà không lỗ mãng, cúi đầu kề sát tai nàng thấp giọng nói, “Tĩnh tĩnh mê mê khổng tước nhỏ cuối cùng cũng đã xoè đuôi?” Lúc nói chuyện hơi thở phả vào vành tai nàng khiến nàng ngứa ngáy, cười vi ngưng mày.

Đan Hiểu Uyển nói vài câu khách sáo rồi ngượng ngùng bỏ đi, Lý Tịch đỡ lấy ly rượu trong tay nàng, vẫn hơi hơi cúi đầu hỏi nàng, “Em còn chưa trả lời anh, còn quan tâm ai?” Ánh mắt cố chấp như đứa trẻ con, đã muốn là không thể bỏ qua.

“Còn có thể để tâm đến cái gì a? Chính mình nam nhân...” Nàng hàm hàm hồ hồ đáp lời anh, xoay người tùy tiện cầm lấy một ly sâm panh, không ngờ nhìn thấy biểu tình của anh, khoe miệng cong lên.

Anh giống như rất vừa lòng với đáp án của nàng, mỉm cười, tùy ý nâng ly rượu lên môi, chợt nghe một tiếng thở nhẹ vội vàng phía sau mà tạm dừng động tác.

Tống Thiệu Vũ thấy anh không uống mới lấy lại bình tĩnh thở ra, đi đến trước mặt anh khẽ mỉm cười, chỉ chỉ ly rượu trong tay anh, “Martin, đây là Bellini...” Nhìn nhìn cô gái bên cạnh anh ánh mắt nghi hoặc chợt giải thích, “Anh ấy dị ứng với đào...”

Dung Ý nhìn cô gái trước mặt cười đến dịu dàng, giống như hiểu về anh tường tận, sững sốt một lúc mới phản ứng lại, ánh mắt thoáng run rẩy rồi lại cười cười ngượng ngịu.

Lý Tịch lại như không để ý đến đoạn trao đổi của hai người, vẻ mặt tự nhiên giới thiệu: “Đây là Dung Ý. Còn đây là tổng tài sắp nhậm chức của Wass China, Tống Thiệu Vũ.” Ngắn gọn mà không ướm át.

Ánh mắt Tống Thiệu Vũ đảo qua hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, kinh ngạc lại có một chút đổ kị, nhớ tới động tác vô cùng thân thiết hồi nãy, đáy lòng cười khổ, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng nắm tay cô, thậm chí khi dự tiệc cũng không cho cô khoác tay anh, cô gái trước mặt này dựa vào cái gì lại có được đãi ngộ như vậy. Mỉm cười cùng Dung Ý nhiệt tình hàn huyên, nhìn về phía cô ánh mắt lại đậm đặc, cuối cùng vẫn là thức thời rời đi.

Anh nhìn người bên cạnh đang cầm ly rượu không nói gì, vòng tay ôm chặt eo nàng kéo hồi những suy nghĩ phiêu xa của nàng, “Thiệu Vũ là bạn đồng học của anh ở New York, đồng sự... và bạn gái cũ.” Thực rõ ràng, thẳng thắn, giống như không phải chuyện gì quan trọng lắm.

Nàng không nghĩ anh sẽ nói vậy, kinh ngạc nhìn ánh mắt màu hổ phách của anh, thấu triệt sáng ngời, “Cứ như vậy khai hết sao?” Sắc mặt vẫn có điểm trầm.

Vô tội nhún nhún vai, “Anh giống người không thành thật sao?” Ánh mắt chớp chớp nhìn nàng.

Anh giống như con chó nhỏ không được chủ nhân tin tưởng ánh mắt bị tổn thương đến tội nghiệp khiến miệng nàng tự nhiên nét cười càng ngày càng rõ, cuối cùng thở dài, “Anh nói làm thế nào anh có thể trêu chọc nữ nhân như vậy a?”

“Sau này anh chỉ trêu chọc mình em thôi!” Khuôn mặt tươi cười vẫn vô tâm không phé như trước.

Nàng bật cười, không cần đến khuôn mặt hoa đào, chỉ cần mồm miệng nhanh nhẩu của anh dễ dàng thì nữ nhân không ai có thể chống cự. Nhìn ánh mắt bình tĩnh của anh, có thể cảm thấy chuyện cũ đã phủ bụi, trái tim cứ ngỡ đã chết đi, nhưng lúc hấp hối đã lặng lẽ phát sinh cảm giác mà chính nàng cũng không thể gọi tên.

“Không thể nào, nhìn anh ta một thời gian trước còn vì H&G làm bao nhiêu việc, tự mình còn bay đi châu Âu, gần đây tổng bộ MRG lại vì mất đi hạng mục này mà giận dữ, như thế nào cũng không giống như là anh ta không cần...” Một đám thiếu gia mặc ple đi giày da sáng bóng cầm chén rượu ngồi trên sofa tán gẫu chuyện Đan Trữ đạo gần đây thuận lợi khác thường một cách hăng say.

“Bên Mỹ không phải sáng nay đã ra tin tức hay sao, đầu đề thật to trên tạp chí Tài chính và Kinh tế...”

“Martin lần này đi nước cờ thật là hiểm hóc, chúng ta thật đúng là mắc cảm...” Cậu ta tung chiêu “Phản công đại lục” thật là tuyệt. Nhan Phồn Bách nâng ly rượu hồng, khẽ cười Hiểu Uyển tự cho mình đã thắng được một trận oanh liệt, con đường phía trước rộng mở, không biết rằng Lý Nhị là cậu được con cá lớn mới cố ý buông cho một ít tôm. “Người thông minh có lấy được hết cũng không tham lam, chỉ chuyên tâm với thứ mình yêu nhất!” Lại nghĩ tới hôm tiệc rượu của MRG hôm nào, Lý Tịch say chệnh choáng lúc rời đi còn nói câu kia, đến nay vẫn rõ ràng trong đầu như cũ.

“Ai, vậy anh em nói xem, lần này cậu ta thu vào bao nhiêu?” Người bên cạnh chém tay vào không khí cũng muốn noi theo một phen.

Nhan Phồn Bách vẫn tay phải cầm ly rượu, 5 ngón tay bên trái lại nhịp nhịp lên quầy bar, đuôi mắt không nhúc nhích, vẻ mặt như thường.

“Năm triệu?” Người kia chần chừ mở miệng, trông mắt chuyển động, đã sớm nghe danh Lý Nhị.

Nhan Phồn Bách bật cười thành tiếng, “Làm gì có chỗ nào thoát khỏi cặp mắt của lão Nhị chứ?” Lý Tịch lần này hành động vẫn là phong cách mê hoặc đồng nhất, nhanh chóng, chuẩn xác, dứt khoát. Cho dù có lỗ cũng bảo vệ được điểm mấu chốt, quan trọng nhất là sau lưng không thể ngăn cản tiền lời thực nhiều. Tuy rằng cậu ta thuận mua cổ phần vĩnh cửu ưu tiên của GS – không thể chuyển hoá cũng không cung cấp cổ quyền, nhưng nhận được 10% cổ tức, hơn nữa trong hiệp nghị tùy thời điểm cậu ta có quyền trong 5 năm tới tăng giá cổ phiếu của mình 115% để đầu tư tiếp cổ phiếu thường của GS, theo báo cáo mới nhất của GS cuối ngày giá đã giảm 20%... Chắc chắn, hiện tại Nhan Phồn Bách có chút hối hận mình đã tách ra làm một mình, trong khi Khải Thụy cùng Hứa Tuấn Hằng kia đi theo cậu ta thật sự vui vẻ, chính là vì cậu ta sáng chói như vậy, người phía dưới có ngóc ngách cũng vĩnh viễn không có ngày thất bại.

Đang cùng trưởng phòng hàn huyên cách đó không xa, Dương Miển sắc mặt ửng đỏ, hiển nhiên là đã uống không ít, lúc này nghe được tiếng nói chuyện toàn là “Tịch thiếu”, “Lý Nhị”, “Lý Tịch” chợt có phần căng thẳng... Lại nhớ tới vừa rồi hai người bộ dáng thân mật, ra song nhập đối, từng động tác giơ tay nhắc chân đến ánh mắt trao đổi đã mười phần ăn ý. Anh không có cách nào khống chế chính mình, ghen ghét dữ dội, xấu hổ, day dứt, không cam lòng... Nàng đã từng hoàn toàn thuộc về anh...!

Nàng cười, nằm trên cổ, gối đầu lên tay anh suy tính sau khi tốt nghiệp phải mất bao nhiêu năm mới mua được nhà ở, ngóc ngách càng nói càng hưng phấn, càng cười càng không thể khống chế, phía sau là hồ nước của F đại, hàng liễu ven hồ dập dờn theo gió toả ánh sáng lấp lánh nơi đáy mắt, khuôn mặt ửng hồng là dấu ấn khắc sâu nhất trong đời anh...

Nàng khóc, làn mi dài cong vút mang theo những giọt nước mắt trong suốt, giống như bông hoa lan tái nhợt ướt át nhẹ nhàng, nói chỉ cần anh không đi cái gì cũng có thể cho anh, đầu ngón tay run run cởi bỏ từng chiếc từng chiếc cúc áo sơ mi kẻ ca rô lam nhạt ôm lấy anh, thân thể sáng lạn mà thuần khiết lộ ra trước mặt anh đang cắn răng nhắm mắt...

Trong đầu hiện lên từng đoạn ký ức chôn sâu trong trí nhớ không thể nào xoá nhoà, lúc nào cũng quanh quẩn trong lòng, giống như một lưỡi dao gỉ sét, không đủ sắc bén cho nên từng giây từng phút giày vò khiến anh đau đớn nhưng không thể bỏ qua. Hơi rượu từng đợt xông lên não, cảm giác hít thở không thông bành trướng, trên mặt mặc dù vẫn tỏ ra như không có việc gì, trái tim đã sớm luống cuống hỗn loạn, ngay cả mặt người đang nói chuyện bên cạnh cũng không nhìn rõ.

Tiếng đàn dương cầm cùng vĩ cầm trong đại sảnh vang lên mềm nhẹ mà du dương len cả vào phòng trong tầng 1, trước khi vào toilet, nàng liếc liếc mắt bóng dáng một người dưới ánh đèn thủy tinh loang loáng rạng rỡ, nhẹ nhàng hít sâu một hơi. Mấy người trong kia xinh đẹp song vô cùng giả tạo, vừa trêu đùa vừa cười cợt bằng tiếng Anh hỗn loạn, đám con gái kia đôi mắt lúng liếng đưa tình, giọng nói uyển chuyển quyến rũ, làm cho kẻ vốn quen đón ý nói đùa nịnh hót như Dung Ý cũng cảm thấy không bằng. Có thể vào đến nơi này, người cũng sớm biến thành yêu ma, tiểu yêu như nàng độ với họ quả là lấy trứng chọi đá, nên mới bỏ bọn Lý Tịch cùng Hứa Tuấn Hằng ngồi tán gẫu mà đi ra ngoài.

Ngây người nhìn chằm chằm trong gương lại có một tia hỗn độn, nàng định đi ra ngoài, vừa rồi Lý Tịch kia đã uống không ít rượu, bên cạnh một cậu tổng tài hai cậu tổng giám, giống như đêm nay là để dành riêng cho anh vậy. Hơn nữa nhìn anh không ngừng âm thầm điều chỉnh tư thế ngồi, cuối cùng miễn cưỡng

cả người dựa vào sô pha, lưng như dính sát vào ghế, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt hơi hơi mệt mỏi nhưng cũng đủ làm cho nàng bất an đứng lên.

Nhìn gương hồi lâu xua đi những sầu lo trong đầu, nàng mở cửa đi ra ngoài, hành lang cực tĩnh lặng, đèn tường màu da cam, bên ngoài là vườn hoa, mùa này lá cây thưa thớt, cảnh tro trọi khảnh khiu, ánh đèn chiếu vào càng có vẻ thê lương. Nàng thu hồi ánh mắt trở về, lại thoáng nhìn thấy bóng người ở trung đình phía trước mà dừng lại một chút.

Anh đứng dựa vào cột, tay kẹp điều thuốc đang cháy dở nhưng không hút, cứ để như vậy. Bóng đêm nhẹ nhàng mờ mịt bao phủ trên người anh, ngọn đèn nhấp nháy lúc sáng lúc tối, gió thổi mái tóc loà xoà che khuất trán, thất thần nhìn làn khói nhẹ nhàng bay lượn, cả người lại có chút trống rỗng mất mát.

Nàng sửng sốt trong chốc lát, chỉ cảm thấy chính mình đang xen vào việc của người khác, dậm bước đang định bỏ chạy anh lại xoay người chuẩn bị đi vào, hai người bốn con mắt giao nhau, nàng lịch sự mỉm cười chào hỏi rồi tiếp tục hướng về phía đại sảnh.

“Anh khiến em hận tựa như loài rắn rết vậy sao?” Anh đi vào bên trong hành lang, Dung Ý cách đó vài bước nghe được giọng anh mà dừng lại, lái đi không được ánh mắt tĩnh như nước vừa rồi.

“Tôi không hận anh...” Trong quá khứ đã từng cắn răng cắn hận, bất quá chỉ chứng minh chính mình còn yêu một người không xứng đáng mà thôi.

“Đối với em, anh tình nguyện để em hận...” Anh nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng lại đối mặt với mình, ngọn lửa trong đáy mắt như muốn thiêu đốt chính mình không còn, anh thật sự tình nguyện để nàng hận anh, ít nhất chứng minh trong lòng nàng vẫn còn chỗ của anh, ít nhất còn có thể chứng minh anh một thời đã là chính mình, ít nhất còn có thể chiếu rọi chính mình khoảng thời gian tự do không xiềng xích trước kia.

“Mời anh buông tay...” Nàng nhú mày lảng tránh, anh lại càng nắm chặt, chỉ muốn bắt cười, bên ngoài toàn là khách khứa, anh là chủ nhân bữa tiệc hôm nay, còn muốn trình diễn màn kịch để người ta gièm pha sao?

“Buông tay để em đi tìm gã què kia?” Trong ánh mắt anh có những tia điên cuồng hận ý, một tay lôi nàng lại trong lòng, “Em đừng mơ, em là của anh...” Đường như là cắn răng nói ra những lời này, gắt gao đem nàng áp vào trong ngực.

Nàng chỉ cảm thấy Dương Miển như vậy thật là xa lạ khiến nàng sợ hãi, anh tóm chặt hai tay nàng đến xương cốt sinh đau, hạ giọng gào thét, “Anh say rồi, buông tay tôi ra...”

Giọng nói của nàng mang theo đau đớn, không tiếng động mà thấm vào tận xương làm cho anh nhanh chóng rời lỏng tay, ánh mắt mang theo lời xin lỗi, hôn hôn đỉnh đầu nàng, nỉ non, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Giọng nói ôn nhu giống như dỗ dành mỗi khi làm nàng giận dữ. Anh thấy cảm giác khẩn trương của nàng dần dần thả lỏng, thống khổ nói, “Anh chỉ không muốn nhìn thấy em ở bên người khác như vậy...”

Nàng giây dựa rồi ra khỏi lòng anh, ngưng thật lâu sau mới nói, “Tôi thật sự là muốn ở bên anh ấy!”

“Em đừng có gạt người khác. Anh ta ngoài việc dựa vào việc có cha mẹ giàu có thì còn có cái gì? Em cũng đâu biết anh ta dơ bẩn như thế nào, bao nhiêu phụ nữ đã từng lăn lộn trên giường của anh ta... Em tiếp cận anh ta là vì cái gì? Tiền hay là cái khác? Anh ta ngay cả khiêu vũ cũng không làm được, anh ta chỉ là gã què, tàn phế, em nhìn vừa rồi anh ta chân thấp chân cao bước đi chẳng lẽ không cảm thấy ghê tởm hay sao?” Anh điên cuồng giận dữ lại nhếch môi cười, “Em làm sao có thể yêu thương một kẻ tàn phế như vậy chứ?”

Nàng choáng váng trừng lớn mắt theo dõi ánh mắt của anh, những lời như vậy làm sao có thể xuất phát từ miệng của anh, làm sao anh có thể biến thành như vậy? Chỉ cảm thấy từ miệng anh một đám tàn phế, người què... chấn động màng tai, nện ở trong lòng từng đợt buồn đau, nhất thời không thể phản ứng, ngay cả nói cũng không thể cất lên lời.

Anh lại nhẹ nhàng kéo nàng vào trong lòng, khoé mắt liếc qua bóng dáng một người đang đứng dựa vào tường chỗ rẽ góc hành lang, lấy tốc độ cực nhanh dùng môi che miệng nàng đang mấp máy muốn nói, gắt gao ôm chặt eo nàng không cho nàng có cơ hội giây dựa, giống như muốn dùng sức bẻ gãy thất lưng nàng, đến tận khi bóng dáng kia chậm rãi xoay người biến mất mới thoáng buông tay.

Cuối cùng là vì dực vọng nào có thể làm cho nụ cười từng chạy theo nàng mười mấy cây số chỉ để đưa cho nàng đôi găng tay cùng đèn pin lại biến thành kẻ dữ tợn chỉ biết xát muối vào miệng vết thương trong lòng người khác như thế này? Nàng dùng sức đẩy anh ra, ánh mắt sợ hãi, bị thương đông đầy tuyệt vọng, giọng nói run rẩy nức nở, cắn răng cố gắng nói ra lời cuối cùng, “Anh làm cho tôi cảm thấy ghê tởm...”. Bỏ lại một câu liền đi ra ngoài.

Anh nhìn bóng dáng thon dài của nàng biến mất ở chỗ rẽ nhưng lại nở nụ cười, biết rằng lần này nàng sẽ không quay đầu lại, nụ cười thê lương tràn ra nước mắt, lẩm bẩm, “Đúng, anh thật sự vô cùng ghê tởm, ngay cả chính mình cũng cảm thấy như vậy...” Năm ấy khi quyết định xuất ngoại, anh đã cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình.

Dưới ánh đèn mờ nhạt trong đại sảnh, tiếng nhạc bắt đầu vang lên, nàng quay cuồng trong đám người tìm kiếm bóng dáng của anh, chưa bao giờ cảm thấy muốn gặp anh đến thế, muốn đứng bên cạnh anh, nắm tay anh, muốn kiếng chân hôn lên bờ môi mát lạnh của anh...

Mọi người tập trung ở đại sảnh, Dương Miển đã chuẩn bị đi ra, thần sắc đã khôi phục như thường, giờ chén rượu lên nói gì đó với mọi người, cuối cùng quay sang Đan Hiểu Uyển cúi người mời khiêu vũ... Nhưng nàng không hề chú ý đến những điều đó, mọi người xung quanh đều không hiện lên trong tầm mắt của nàng. Ngoài cửa lớn, anh ngẩng đầu, cặp mắt sâu thẳm mà lạnh lùng nhìn nàng. Nàng cũng nhìn chăm chú vào đôi mắt anh, trong đôi mắt ẩn chứa cuộn cuộn ưu thương đến đau lòng, thật lâu không tiêu tan, không phản ứng lại, nước mắt liền chảy xuống, không biết làm gì.

Anh đứng đó, trái ngược hẳn với nơi rạng rỡ ánh sáng trong này, bóng dáng gầy mà thẳng, im lặng thâm trầm như màn đêm bên ngoài khung cửa, ảm đạm không ánh sáng.

Cảnh đêm ngoài cửa sổ xe lướt qua, đèn đường giống như giọt thủy ngân vụn vỡ, nàng không để ý đến ánh sáng ngọc ngà loá mắt mê hồn, chỉ chăm chăm giục lái xe taxi đi nhanh thêm nữa.

Vừa rồi lúc nàng nhìn thấy anh đi ra ngoài đúng vào lúc Đan Hiểu Uyển cùng Dương Miển đang ở trong đại sảnh khiêu vũ điệu nhảy đầu tiên, thật vất vả mới đợi cho điệu nhảy hoàn tất để đuổi theo, xa xa ở hoa viên đã thấy anh lên xe. Đây là khu dân cư độc lập và yên tĩnh, rất khó gọi được xe, may sao vừa ra đến đường đã gặp một cái taxi chở khách đi vào, không kịp nói gì liền leo lên xe chỉ vào cái xe đang đứng chờ đèn đỏ phía trước (Lý nhĩ thật đúng là công dân mẫu mực tuân thủ luật giao thông a!) yêu cầu lái xe đuổi theo. Lái xe lẳng lặng nhìn xe nọ trong nháy mắt rồi đi như tên bắn khi đèn chuyển sang màu xanh rồi biến mất, phần nộ mở miệng nhắc nhở, “Tiểu thư à, xe đó là xe thể thao đấy!”

Nàng nhìn ánh đèn đuôi xe kia lướt đi chỉ để lại chút quang ảnh, thậm chí ảo não, đuổi không kịp, cũng không biết anh đi đâu, đành phải thử thời vận chỉ đường cho lái xe. Lúc đến nhà anh cũng là lúc trăng đã lên cao, ánh trăng trong trẻo chiếu trên người Dung Ý đứng trước cửa sắt cạnh hoa viên, để lại bóng đen nhạt nhẽo. Đêm lạnh như nước, nghe dự báo thời tiết hôm nay có gió mùa về, lúc đi qua hoa viên nàng lạnh run người, cố gắng giữ thật chặt áo choàng bao quanh mình.

“Anh ấy ở trên lầu sao?” Đại sảnh tầng 1 không bật đèn, chỉ có ánh đèn tường mờ nhạt ảm đạm chiếu lên bể cá bằng thủy tinh, trong trẻo nhưng lạnh lùng, bể cá là do khi nàng tặng anh 2 con cá cảnh nhiệt đới kia, anh cho người thiết kế, bể cá khảm vào tường nổi bật trên nền cây cối xanh mướt ngoài cửa sổ, tạo cảm giác thật thoải mái. Chỉ có điều lúc này hai con cá kia lặng im không tiếng động, bể cá to như vậy có cảm giác thật lạnh lùng.

“Anh ấy ở trên lầu à?” Nàng kéo hồi suy nghĩ, hỏi quản gia đang dẫn nàng vào.

“Đúng vậy.” Quản gia vẫn kính cẩn lịch sự, chưa từng nói nhiều, vừa rồi Lý Tịch về nhà liền đi thẳng vào toilet ới ra, cuối cùng cũng chỉ dám đem đôi nạng đến cho anh. Ông tuy rằng lo lắng nhưng cũng biết mình không được phép xen vào chuyện của chủ nhân nên cũng không lên tiếng.

Dung Ý thấy quản gia không muốn nói gì thêm đành phải đi thẳng lên cầu thang. Toàn bộ phòng ở đều cực im lặng, hành lang lầu 2 sâu thẳm, nàng không thay giày, tiếng gót nhọn gõ lên sàn nhà phát ra âm thanh trầm đục, trên lộ trình trống vắng giống như có tiếng vọng lại. Đứng trước cửa căn phòng cuối cùng, dừng một hồi lâu mới đưa tay gõ cửa, lại không ngờ cửa không khoá mà chỉ khép hờ, theo lực ở tay nàng liền mở ra.

Căn phòng to như vậy nhưng không bật đèn, ánh trăng bên ngoài khung cửa sổ sát đất chiếu vào trong phòng, ánh sáng mờ lung. Nàng dựa vào ánh sáng mỏng manh ấy thấy rõ trong bóng đêm cái nạng toả ánh sáng mỏng manh mà chói mắt, sâu trong sofa có một thân ảnh, mờ ảo không trông rõ mặt, trong không khí chỉ tràn ngập hơi rượu phảng phất nhẹ nhàng suy sút vô lực, không biết anh say hay đang ngủ, chỉ là nhắm mắt lại, ngay cả nàng bước tới gần đều không nghe thấy. Nàng ngồi xổm xuống, nhìn cổ áo xộc xệch của anh, biết anh vẫn tỉnh, thấp giọng nói câu, “Thực xin lỗi...”. Nhẹ nhàng đưa tay lên, muốn lướt qua xương quai xanh của anh lộ ra ngoài chiếc áo màu đen, không biết tại sao lại do dự không dám đụng vào.

Anh chậm rãi mở to mắt nhìn nàng, trong ánh mắt đầy lốc xoáy như cuốn lấy nàng, nàng giơ tay lên lại hạ xuống, chỉ cảm thấy màu hổ phách trong ánh mắt ôn nhuận mà mỏng manh trước mặt xâm chiếm toàn bộ lòng nàng, lại mang theo sự bình tĩnh đậm đặc khiến cho trái tim nàng ần ần sinh đau, bị thương cùng yên tĩnh trầm luân.

“Sao em lại tới đây?” Lặng im sau lại tự nhủ nói, “Bảo lái xe đưa em trở về đi...” Giọng nói rất nhẹ, tựa hồ là thực sự say, ôn tồn mềm mại dừng lại bên tai nàng, hốc mắt nàng chợt ảm áp như có sương mù dâng lên, mi mắt cũng thoáng ướt.

Chậm rãi hít sâu một hơi qua miệng, nàng đá rơi giày cao gót, ngồi xổm bên chân anh, “Vũ hội còn chưa bắt đầu anh đã đi mất, không có người cùng em khiêu vũ...” Tay nàng đưa lên cởi chiếc giày bên chân trái của anh, lại nhẹ nhàng nâng đầu gối vô lực của anh lên, nhẹ nhàng cởi nốt giày bên phải, lộ ra phần chân giả đập vào ánh mắt mờ hồ, cố ý coi nhẹ cảm giác ngón tay run rẩy khi chạm vào vật lạnh như băng đó, lại đứng lên khẽ cúi mình, vừa cười vừa đưa tay phải ra hướng về phía anh, “May I?”

Thấy anh thờ ơ, nàng tự cố tự hoà giải nói thầm, “Ít nhất cũng để cho người ta chút mũi chứ, tốt xấu gì cũng là lần đầu tiên...”

Anh ngẩng đầu nhìn nàng, mặt không chút thay đổi với tay lấy cây gậy bên cạnh cổ hết sức đứng lên, coi nàng như vô hình, hướng về phía phòng thay quần áo. Nàng lại từng bước tiến lên ôm lấy anh vừa đứng thẳng dậy, “Cùng nhảy với em một điệu được không?”

Không ngờ nàng lại đưa ra yêu cầu như vậy, thân mình của anh khẽ run lên, trong bóng đêm ánh mắt lại thâm trầm, lời nói ra không tức giận nhưng không có chút độ ấm, “Buông tay!”

“Anh vứt gậy xuống đi...” Nàng gắt gao dán chặt vào ngực anh, ngữ khí kiên định.

Anh kinh ngạc dừng lại, trong không gian yên tĩnh chỉ nghe được tiếng hít thở của chính mình, thấy trái tim như bị người ta gắt gao nắm lấy vô cùng khó chịu, thân thể căng thẳng tựa hồ đã chịu đựng đến cực hạn, lại dần dần yếu đuối, nhẹ nhàng nở nụ cười, giọng nói đầy ý tứ hàm xúc châm chọc mỉa mai, “Em cũng chờ đợi để chê cười anh sao?” Giọng nói mang theo ý cười nhưng chính anh cũng hiểu được thật là khó chịu, có lẽ đã thật là say mới có thể nói ra những lời hồ ngôn loạn ngữ không hề phòng bị như vậy.

“Anh có em mà!” Nàng thừa dịp anh ngây người một tay ôm lấy thắt lưng của anh, một tay vứt bỏ cây gậy trong tay anh, cây gậy rơi xuống sàn phát ra âm thanh thanh thúy “ba” một tiếng, anh chỉ có thể vịn vào vai nàng để giữ cân bằng, thân thể cứng ngắc, “Tin tưởng em...” Thanh âm của nàng mềm nhẹ quanh quẩn bên tai, khẽ trấn an anh.

Nàng đặt chân phải vô lực của anh lên trên chân trái của mình, “Trước tiên phải nói rõ, em chỉ nhảy được theo bước của nam, anh đừng có chê cười a!” Nàng vừa nói đùa vừa nhắc chân bắt đầu bước, chỉ đơn giản là bước thẳng, anh dựa vào nàng miễn cưỡng đứng thẳng, chỉ có thể hoạt động thân thể theo tiết tấu của nàng, vẫn không nói lời nào, thân thể vẫn cứng ngắc như cũ. Tay trái của nàng nâng hông phải của anh lên, chậm rãi cười nói, “Anh có biết vì sao em chỉ biết nhảy bước của nam không? Hồi em học năm thứ 3 đại học, lúc khoa của chúng em giao lưu với học viện quan hệ quốc tế, lớp trưởng bảo không được để nữ sinh khoa tin tức của F đại mất đi thanh danh tốt đẹp, yêu cầu mỗi người phải thực hiện nhiệm vụ đến tiểu lễ đường học nhảy... Em lần nào cũng đi muộn, chỉ có thể luyện tập cùng một nữ sinh khác, haha, lại do người ta linh lung nhỏ nhắn, trong khi em cao đến 1m7 nên đành học bước nhảy của nam để dẫn người ta...”

Cảm giác thân thể của anh đã dần dần thả lỏng, mặt nàng áp vào ngực anh, nói xong lại thoáng thở dài thật nhẹ, lần này nàng không cố gắng kìm nén, để nó chảy xuống, nghẹn ngào vẫn nói thành lời, “Sau đó

mỗi lần vũ hội giao lưu em đều không đi, bởi vì tìm không ra bạn nhảy, cũng bởi vì không cần... Em đối với hạnh phúc không nắm chắc, đối với tương lai không xác định, lo lắng, sợ hãi những thứ tưởng rằng nắm chắc trong tay rồi sẽ đột nhiên biến mất, cố gắng buộc chính mình chấp nhận, cố ý buông tay, cố ý xem nhẹ..." Nhưng lại không ngờ còn có thể gặp một người như anh, cho nàng cơ hội lựa chọn, cho nàng cơ hội buông tay, cuối cùng làm cho lòng nàng vẫn như cũ không thể bỏ qua. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, ánh sáng mỏng manh chiếu trên những giọt nước mắt long lanh, trong suốt và trong sáng. "Không biết từ khi nào, bồn bạc hà đã nở hoa, mọc rễ nảy mầm ở trong này..." Nàng nắm tay anh đặt lên ngực mình.

Ngực nàng ấm áp xuyên qua lớp tơ lụa mềm mại áp vào tay anh, nhất thời ngây người nhưng lại quên nàng đang bước bước của nam, anh thả lỏng thân thể, do dự một chút rồi đưa chân trái về phía sau, chân phải của nàng liền bước lên. Hai chân trái phải lên xuống kế tiếp, không có ngọn đèn ái muội cùng âm nhạc vang lên, động tác như vậy vốn đã đủ ma pháp gợi lên dục vọng ẩn sâu trong thân thể, lại không ngờ vừa cúi đầu xuống, một bờ môi ấm áp trong nháy mắt đã chạm vào môi anh.

Đầu lưỡi cuốn nàng tinh tế đảo qua môi anh, xâm nhập vào khoang miệng của anh, mềm mại lướt qua từng góc ngách mang theo từng đợt sóng ấm ướt, khiến lòng anh chùng xuống dễ chịu. Anh vốn là bậc cao thủ, không hiểu sao lại bị nàng cuốn đi, sững sốt qua đi lúc này cũng kịch liệt đáp lại nàng, bàn tay lướt trên bộ sườn xám tơ lụa mềm mại của nàng. Đứng thẳng quá lâu, đùi phải anh đã bắt đầu cứng ngắc co rúm, nhưng lại không cam lòng dừng lại, thống hận chính mình càng không chịu thua kém, miệng mang theo lưỡi của nàng cuốn vũ động nhịp nhàng không dừng lại nửa phần.

Đùi phải của anh cứng ngắc chạm vào nàng, nàng giật mình kinh hãi, vội vàng hút ra, ngón tay lạnh lẽo cùng lòng bàn tay nóng bỏng của anh lại như bị kích thích, không kiên nhẫn gì vuốt ve, mà sát trên người nàng. Nàng muốn ngăn cản lại nhưng cả người như vô lực, cảm giác kia làm người ta thoải mái, lưu luyến xuyên thấu qua thần kinh truyền khắp toàn thân. Chân anh lại càng co rúm lại, chỗ chi cựa nơi đầu gối đâm vào đùi nàng sinh đau, lúc này ý thức mới tìm về, liền giãy dụa ôm anh hướng về phía giường, anh lại cố chấp không phối hợp với nàng, cố chấp quán quýt hôn lên cổ nàng, cuối cùng bởi vì thân mình co rúm nghiêng ngã ôm nàng ngã xuống sàn.

Nàng bị Lý Tịch ôm, khuỷu tay đập xuống sàn đau đến nỗi đom đóm mắt, sau khi choáng váng nhìn thấy Lý Tịch nằm nghiêng trên sàn, đau đến co người lại như con tôm cố gắng đứng dậy, đùi phải tự nhiên co rúm, dì là trong phòng ánh sáng mờ nhạt vẫn có thể nhìn thấy thái dương anh nhảy lên, gân xanh hiện rõ. Nàng chưa xót trào nước mắt, đứng lên dìu anh, anh lại đẩy tay nàng ra, thở phì phò dồn dập, khoe miệng bình tĩnh mà quát cường vô cùng thê lương. Nàng chưa từng thấy qua bộ dáng chật vật như vậy của anh, giống như chỉ còn lại thân xác mỏng manh, vô cùng yếu ớt làm người ta run sợ.

Nhưng nàng lại không kịp để ý đến những cảm thụ của chính mình, chỉ dịch người qua giúp anh cởi bỏ quần dài cùng chi cựa. Chùng thác, tiểu thối cô, tất áp điểm, cuối cùng là đùi cô... Mỗi chỗ tay vuốt qua là một lần trong lòng nóng lên cùng đau đớn, anh há miệng thở phì phò, áp lực xuyên thấu xương cốt, đau đớn đến mất đi lý trí, cầm tay nàng giúp chính mình mát xa phần chân gầy trơ xương...

Thật vất vả cơ bắp đùi phải mới đỡ dần, nàng sợ anh nằm trên sàn cảm lạnh, đành dìu anh đi bước một hướng tới bên giường, hai người lúc này đã mồ hôi đầm đìa, ngã ngồi xuống giường thở hổn hển. Anh dựa lưng vào thành giường, đầu ngửa lên, bỗng nhiên bật cười thành tiếng, "Ghê tởm không?" Không nhìn đến nàng tay vẫn đặt lên đùi phải của anh qua lần chặn, nhìn không tới ưu thương ẩn nấp trong đôi mắt, bao phủ một tầng sương mù.

Mũi nàng cay cay, nàng nâng chân anh lên, cởi bỏ chiếc tất vì vừa nãy co rút giãy dụa mà tuột đến gót chân, cúi người xuống hôn nhẹ lên mu bàn chân, đầu lưỡi một đường tiến nhanh lướt qua mắt cá chân lên đến bụng chân...

Anh không cảm nhận được cảm giác đầu lưỡi kia lướt qua da thịt, nhưng có một cổ ướt át đã xâm chiếm trong lòng, linh hồn cùng dục vọng sâu thẳm hỗn loạn, không thể kháng cự cuồng lưu đang trôi dạt trong thân thể, chậm rãi bành trướng, hoá thành một đám sóng to trong lòng ngực.

Bàn tay nàng vì vừa trải qua một trận sợ hãi mà hơi run run từ từ loại bỏ dần những chương ngại trên người anh, dụ dỗ tay anh cởi bỏ hàng cúc trước ngực sườn xám của nàng, thân thể xinh đẹp mà mềm mại như con rắn nhỏ uốn mình leo lên ngực anh.

Dục vọng lẳng lẳng ẩn núp trong thân thể nhanh chóng bị câu dẫn, trước mắt anh như nổ tung ánh sáng chói lòa, hai tay chống giường thay đổi vị trí với nàng, lại không vội vàng xâm chiếm sở hữu, chỉ tình tế hôn vành tai của nàng, chuyển dần xuống gáy, hô hấp càng ngày càng dồn dập, đầu lưỡi nhấm nháp nụ hoa của nàng, mút vào, cắn cắn, từng chút từng chút một gợi lên cảm xúc trong cơ thể nàng.

Lòng bàn tay anh lướt qua từng mảnh da thịt, đặc biệt lòng bàn tay trái vì nắm gậy chống mà từng cái vuốt qua, chai bàn tay chạm vào nàng run rẩy, ẩn nhẫn của nàng cuối cùng hoá thành cúi đầu rên rỉ, cong người chờ đợi anh tiến vào cơ hồ muốn đốt chất khát vọng của nàng. Nhiệt độ cơ thể hai người như muốn hoà tan hết thấy, anh từ đầu đến cuối chỉ dùng đôi môi, bàn tay cùng thân thể vuốt ve ngang dọc khiêu khích cơ thể của nàng, cho dù tự bản thân mình dục vọng cũng bành trướng đòi phóng thích nhưng vẫn cố gắng kìm nén chờ đợi. “Nói đi...” Mồ hôi của anh rơi xuống mặt nàng, cả người toả hơi nóng bao phủ quanh thân nàng, không cho nàng một chút cơ hội đào thoát.

Ánh mắt của nàng đã sớm bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc, biết anh gần như điên cuồng muốn xâm chiếm nhưng vẫn không quên bước chinh phục cuối cùng, từng đợt rên rỉ cùng run rẩy làm cho nàng tràn đầy sùng bái nhìn anh, ánh mắt tà mị, tuy rằng lần đầu tiên đã mơ hồ dâng cho Dương Miễn, nhưng cũng chưa từng trải qua sự dụ hoặc thế này, chỉ cảm thấy Lý Tịch giống như ma quỷ muốn đem linh hồn của nàng câu dẫn đi ra. Cuối cùng chống cự không được khát khao của cơ thể, giọng nói ngọt ngào thốt lên giữa hơi thở dồn dập, “Yêu em đi...”. Âm cuối cùng hoá thành nỉ non, lúc này dấu là trong mắt hay trong lòng nàng cũng chỉ có anh, toàn bộ thế giới đều là anh, riêng mình anh.

Đôi mắt anh lộ ra ý cười giảo hoạt, giống như đứa trẻ con được hoàn thành nguyện vọng, cúi người đưa bảo bối nóng rực kia vào nơi nhẵn mịn, nhẹ nhàng run rẩy cùng co rút sâu thẳm của nàng, từng đợt luật động kéo thân thể của nàng, từng đợt sóng đánh úp lại, giống như thần thánh lưu lại dấu ấn của mình, cuộc đời bất diệt...

44. Chương 44

Rèm cửa sổ rất dày, giường lại thực thoải mái, khuôn mặt được vuốt ve nhẹ nhàng bởi vỏ gối tơ tằm, nàng chỉ biết là chính mình được bao quanh bởi cảm giác mềm mại ấm áp, giống như món đồ chơi trong cửa hàng đột ngột biến hình thành kim cương vậy. Bị đứ nhóc không biết mệt mỏi hết lần này đến lần khác quấy rầy, nàng không còn chút khí lực, cả người mềm nhũn nhưng vẫn thoải mái vô cùng. Ngủ đến không còn biết trời đất gì nữa, lúc mở to mắt ra cũng không biết là mấy giờ, rèm cửa sổ che kín không thấy rõ sắc trời, bên trong vẫn giống như ban đêm chỉ có đèn tường nhỏ chiếu ánh sáng mờ nhạt nơi góc phòng.

Rèm cửa sổ điều khiển tự động chậm rãi mở ra, sắc trời thật u ám, đại khái là ngủ cả một ngày, đã gần đến hoàng hôn. Quay đầu liếc mắt nhìn kẻ nằm bên trái ngủ không hay biết gì, hơi thở yên tĩnh, nàng thầm than một câu, đừng nhìn tên nhãi này gầy mảnh mà coi thường, thật ra anh ta không khác nào cầm thú, lúc cần đèn thì sức bật kinh người, tối hôm qua quần quýt lấy nàng chiến đấu cả một đêm, hai thân thể sáng bóng hoà hợp cùng một chỗ, mồ hôi ướt đầm, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác cuộn trào, ào ạt. Nhớ tới lúc kịch liệt, hai cơ thể chạm vào nhau “ba ba” hoà hợp cùng tiếng động từ giường, thanh thanh chạm vào nhau, tương xứng...

Nghĩ nghĩ một hồi hai gò má nàng nóng lên, đầu óc hỗn loạn, làm ơn đi, dù sao cũng phải vớt vát chút hình ảnh thực nữ chút, bình tĩnh, bình tĩnh, nàng chậm rãi hít sâu... Cuối cùng vẫn là vẻ mặt buồn rầu, ra sức giả tạo giống ra gà mắc tóc, cả người lại lần nữa vùi vào trong chăn, trùm lên kín cả đầu buộc chính mình không nghĩ ngợi nhiều, lại lơ đãng dưng vào đùi phải lạnh lẽo của anh, thân thể hơi cứng lại. Anh có vẻ thích nằm nghiêng bên trái khi ngủ, trọng tâm dồn về 1 bên, thân thể hơi cuộn lại, đùi phải lúc ngủ không thay đổi tư thế, cứ thẳng băng như vậy.

Trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác khác thường, không nghĩ ngợi gì, nàng liền kẹp đùi phải lạnh lẽo của anh giữa hai chân mình, vuốt ve nhẹ nhàng, muốn dùng độ ấm của chính mình để sưởi cho nó, chân lại chạm vào ngón chân cùng bàn chân của anh... Như vậy đi giày có thoải mái không?

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vết thương ở lưng anh, cái này tới qua nàng mới phát hiện, dấu vết dài như vậy, sâu như vậy, chỉ cảm thấy chạm nhẹ vào vết sẹo đã đóng vảy lâu như vậy cũng có thể vỡ ra chảy máu. Trong chăn rất ấm, ánh mắt nàng cũng nóng lên bịt kín bởi một tầng hơi mờ ảo. Rốt cuộc là dạng bệnh gì khiến anh đau đớn lại lưu lại vết sẹo vĩnh viễn không tan như vậy, làm cho một nam nhân kiêu ngạo như anh ngay cả những động tác cơ bản nhất như ngồi xuống, đứng lên, đi lại cũng không thể rời được cây gậy chống thâm trầm kia...?

“Trên nguyên tắc anh không kháng cự âu yếm, có điều tốt nhất cũng phải được sự đồng ý của anh đã chứ.” Giọng mũi nong đậm khàn khàn mang theo vẻ buồn ngủ từ đỉnh đầu truyền đến, mơ mơ màng màng vẫn mang khẩu khí trên ghẹo bình thường, nàng thầm mắng rồi hung hăng nhéo vào đùi của anh một cái, dù sao anh cũng không có cảm giác, lại khiến anh túm gọn được nàng. Anh trườn người qua, ôm gọn nàng trong chăn, “Lăn sau ngủ bên trái...”

“Vì sao?” Nàng gần gũi nhìn chằm chằm mái tóc loà xoà trước mặt, hỗn độn nhưng không rối tung, anh còn buồn ngủ nhưng vẫn tươi cười, giống như đứa nhỏ thật yên tĩnh mà thuần khiết, nàng có một tia giật mình, Lý Tịch tới hôm qua điên cuồng quyến luyến mang theo đau đớn đâm thủng trái tim, tươi cười thống khổ, ánh mắt hổ phách thoáng nét lo lắng thâm trầm giờ như chỉ còn trong ảo giác thoáng qua trước mắt.

Anh không quan tâm đến lời nói của nàng, ngón tay lướt qua hai gò má màu mật ong, da thịt nàng không phải trắng bóc nõn nà nhưng vẫn thực non nớt, mềm mại, khiến anh không thể ngừng vuốt ve, vỗ về, cuối cùng nâng đầu nàng lên hôn, gần bó triền miên, tinh tế cẩn thận.

Hơi thở quen thuộc xâm chiếm trong lòng, lần này lại cảm thấy thoải mái như vậy, đôi môi tinh tế làm cho nàng ý loạn tình mê, vị bộ trống rỗng lại hơi hơi co rút một chút, nàng nhẹ nhàng đẩy anh, “Đừng đùa, dậy đi đã...” Anh chuyển đôi môi nóng bỏng xuống xương quai xanh của nàng, mơ mơ màng màng nói, “Vẫn còn sớm...” Động tác còn không có dừng lại, bụng của nàng cũng không chịu thua kêu lên vài tiếng, anh ngừng lại một chút, nhướn mày vẻ buồn cười nhìn nàng, nàng lại vô tâm không phé nói thầm, “Em đói rồi...”. Cũng không ngấm lại tới qua khuya khoắt còn bị ai hành hạ, ép buộc đến ép buộc đi thiếu chút nữa làm nàng ngất xỉu.

“Tiểu nhị cũng đói bụng...” Anh vẻ mặt đáng thương nhìn nàng, nhưng cũng không có động tác gì khác.

“Anh tự xử đi!” Nàng không muốn tranh cãi với anh cho tốn nước bọt, tay chân lạnh lẽo bò lên giường, thuận tay nhặt cái áo sơ mi màu đen tới qua anh mặc khoác lên người, tùy tiện cài mấy nút rồi đi vào phòng tắm. Áo sơ mi che đến ngang đùi, đôi chân trắng tấp thon dài hiện ra trước mắt, nàng đi chân trần, mũi chân hơi kiễ lên trông như con nai nhỏ trong rừng toát ra vẻ nhẹ nhàng linh động, anh định thần nhìn theo thân ảnh của nàng biến mất sau cánh cửa phòng tắm, khoé miệng mới gợi lên độ cong tựa tiểu phi tiểu.

Những cô gái khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, chân thon dài hơn chân của nàng, đâu phải anh chưa từng thấy qua, nhưng ngàn phẩm duyệt tẩn, vì sao lại là nàng? Khẽ run một chút, anh quay đầu nhìn ánh tịch dương vàng óng ánh trải dài trên mặt hồ phía xa xa ngoài cửa sổ, thật lâu không hoàn hồn...

Dòng nước nóng rục từ đỉnh đầu chảy xuống, nàng nhìn sương mù cùng bọt nước trên cửa kính mà tim đập thình thịch loạn nhịp, tay lơ đãng chạm vào tay vịn, lòng bàn tay lạnh lẽo cùng da thịt ấm áp đối lập hoàn toàn. Đây không phải lần đầu nàng vào phòng tắm của nh, chỉ có điều lần trước chỉ lướt ngang qua, hôm nay nhìn kỹ mới phát hiện ở đây cũng có nhiều nét tương đồng với nhà trọ kia. Trống trải, gọn gàng, tay vịn, phòng chuyên biệt, ánh mắt chạm đến khung cửa thủy tinh chạm đất, hoàng hôn cuối thu, mặt trời không còn độ ấm, ánh sáng le lói phản chiếu vào thành bồn tắm sáng bóng vẫn chói mắt khiến nàng trong nháy mắt choáng váng.

Nàng hơi hơi nhíu mày, vẫn còn mông lung như vậy đã leo lên giường của anh, tuy nàng không hối hận nhưng có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ thấy nàng chẳng khác gì đang cố gắng trèo cao. Nàng hiểu rõ chính mình muốn gì, chỉ sợ cuối cùng bỗng nhiên biến mất như trước.... Lại tự chìm ngập trong dòng nước, để cho tiếng nước chảy chôn vùi lo lắng trong lòng, trong đầu lại không ngừng nhắc tới câu kia, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng...

Lúc tắm gội xong xuôi đi ra ngoài thấy thiếu gia kia đã ngồi dậy, lưng tựa vào thành giường, bả vai trơn bóng lộ ra ngoài, tuy rằng đã bật điều hoà sưởi ấm nhưng xa như vậy không thể ấm đến cánh tay được.

Thật là! Tên nhãi này chưa bao giờ biết quý trọng thân thể. Suy nghĩ xong lại lộn trở lại phòng giữ quần áo lấy áo ngủ cho anh.

“Để tối nay tôi nhìn báo cáo tài vụ rồi nói sau...” Anh cầm điện thoại, ánh mắt xẹt qua tín hiệu tài liệu được gửi trên màn hình di động, dường như bên kia nói điều gì khiến anh cảm thấy hứng thú, động tác ngón tay dừng lại, nói liền mạch, “ “Nhất Oa Đoan” không có khả năng, nếu Đan Trữ có hứng thú thì thuận tay khiến nước giong thuyền cũng được.... Ai, nói như vậy thật là ác quá, tôi đã bao giờ lừa anh chưa...”

Đứng cách đó vài bước, nàng quay lưng về phía anh, nghe được hai tiếng Đan Trữ, thân thể lại khẽ run lên, nhẹ đến mức ngay cả chính mình cũng không hề rý, lại giống như chưa nghe thấy gì, tránh ra chỗ khác.*****

“Chúng ta đi siêu thị mua đồ về nấu!” Nàng lôi kéo Lý Tịch vừa tắm rửa xong xuống cầu thang hướng về phía gara, không để ý đến quần áo đang ngạc nhiên không biết làm gì đứng ngơ ngác ở cầu thang. Vừa rồi Dung Ý từ chối đề nghị bảo khách sạn đưa cơm tối, ông cũng chỉ có thể cẩn thận đứng nhìn người trước mặt mới từ phòng khách trực tiếp thăng cấp lên đãi ngộ đặc biệt trong phòng của chủ nhân.

“Không phải kêu đói bụng sao?” Anh không đẩy tay nàng ra, tức giận hỏi. Vừa rồi còn ồn ào nói đói không chịu nổi nữa, hiện tại lại tinh lực dư thừa lôi kéo anh đi siêu thị.

“Ở nhà nên có hương vị trong nhà, ra ngoài ăn tính làm gì a?” Nàng cố chấp tự mở cửa xe, chỉ để lại Lý Tịch phía sau bất đắc dĩ nhìn nàng mà cười. Vào trong xe, ngẩng đầu liếc mắt thấy có hồ lô treo như chuông gió, là lần anh đến nhà nàng đòi lấy, không ngờ anh lại dùng đến, chỉ là kỳ quái sao trước giờ chưa thấy qua. Chờ Lý Tịch ngồi xong xuôi mới bĩu môi hỏi anh, “Cái này để làm gì?”

“Không phải em nói nó dùng để trừ tà hay sao? Cái xe này mới từ cửa hàng 4S lấy về, định giấu giếm không cho ca ca biết, cuối cùng lại có người mật báo cho cha biết liền gọi điện thoại đến đây mắng cho một trận.... Vì những chuyện như vậy nên phải treo cái này lên để tránh ma quỷ.” Anh vẻ mặt rất nghiêm túc, nói xong liếc mắt nhìn sang phía nàng đang hung hăng trừng mắt quan sát anh, cố gắng nén cười.

Anh còn bảo lần trước giày cao gót của nàng hung hăng xẹt qua cửa xe của anh lưu lại vết trầy, rõ ràng là do anh phát giận lung tung không nghe nàng giải thích, giờ lại đổ hết là lỗi của nàng, nói thêm một câu, “Quý hẹp hòi.”

Anh nghe được câu châm chọc của nàng nhưng không hề tức giận, tay nắm vô lăng, tâm tình rất tốt, ngoài cửa sổ trời đã tối hẳn, trong ánh mắt lại có tia sáng lấp lánh.

“Sao lại thích tự mình xuống bếp?” Kỳ thật cũng không phải chưa từng ăn cơm do nữ nhân khác nấu, chỉ là nhìn thấy các nàng móng tay gọt giữa vẽ vôi hoa lá tinh xảo, không thể tưởng tượng được làm thế nào để nấu được cơm. Nhưng cô gái này lại không thích mặc đồ hàng hiệu, không cầm túi LV, trang điểm xinh đẹp đi vào nhà hàng Pháp sang trọng, lại muốn hưởng thụ cảnh hoa chân múa tay vui sướng ở trong bếp.

“Trước kia mỗi khi đông về đều thích nhất là ngồi xõm trong phòng bếp cạnh bếp lửa, có biết vì sao không?” Nàng quay đầu sang nhìn anh, “Bởi vì phòng bếp là nơi ấm áp nhất trong nhà. Dùng đúng loại bếp truyền thống của Trung Quốc, muốn nấu cơm phải không ngừng đưa rơm cỏ khô vào, nhưng ở bên cạnh thì thật sự ấm áp dễ chịu... Lúc đó em đã nghĩ, về sau muốn nhà của mình phải có một căn bếp thật rộng, nhà gỗ nhỏ màu trắng, tủ bát to bên trong đầy các loại chén đĩa hoa văn tinh xảo đẹp đẽ, tốt nhất là nằm ở góc đình viện, vừa mở cửa ra là có thể thấy một khoảng trời xanh mướt, mùa đông có ánh mặt trời chậm rãi rót vào trong phòng...” Ánh mắt của nàng hướng đến nơi xa xăm, khuôn mặt không trang điểm thật sạch sẽ tinh khiết, gò má hồng hào như ẩn như hiện.

Siêu thị cách nhà anh vài phút lái xe, anh đỗ xe vào bãi, quay đầu lại về mặt trên ghẹo nói, “Phòng bếp như vậy tất nhiên là tốt lắm, nhưng hình như vẫn còn thiếu thiếu...”

“Cái gì?”

“Một nữ nhân nhiệt tình yêu thích nấu nướng, tất nhiên là mong chờ có người hưởng thụ những đồ ăn ngon tuyệt do nàng tỉ mỉ nấu nướng...” Anh nghiêng đầu nêu lên ý kiến, tựa như vô cùng chờ mong nàng tìm lý do thoái thác.

“Xí, ai bảo nữ nhân xuống bếp chỉ để phục vụ khẩu vị nam nhân, để khoá chặt trái tim đàn ông?” Nàng xuống xe, gió lạnh tiến vào trong cổ, rung mình một cái, rõ ràng mới là cuối thu sao lại cảm thấy tràn đầy

hơi thở của mùa đông?

Lý Tịch cũng xuống xe, đóng cửa vào lại dựa thân xe trên tức hởi, “Lúc nữ nhân cảm thấy lạnh, có phải hay không muốn chủ động kiếm tìm một vòng ôm ấm áp của nam nhân?” Nàng bĩu môi, nhiệt độ cơ thể anh thật thấp, lấy đâu ra ấm áp cơ chứ? Lại vẫn như trước hướng về phía anh, vừa ôm eo anh vừa tức giận nói, “Đi thôi, nam nhân...” Chính mình cũng không biết tại sao khoé miệng lại cong lên mỉm cười.

Cuối tuần, người đến siêu thị rất đông, ra ra vào vào náo nhiệt vô cùng, vừa đi vào cửa nàng đã có thể cảm giác được ánh mắt mọi người nhìn vào bọn họ, lại thoáng liếc qua Lý Tịch bên cạnh, bật cười. Kỳ thật là thực sự khâm phục, tên này mặc cái gì cũng rất có dáng, hôm nay chỉ mặc áo sơ mi màu lam đơn giản, khoác áo gió màu lông chuột không cài khoá, quần bò dáng suông, chân đi giày lười, không có chút chính trang nghiêm túc nhưng lại tạo cảm giác vô cùng gần gũi.

“Em cười gì vậy?”

“Thấy vui vẻ thôi, vừa nghĩ đến chuyện ăn ngon, adrenalin sẽ tăng cấp, sau đó đặc biệt hưng phấn...” Nàng cẩn thận lựa chọn trong đám rau dưa sắp xếp chỉnh tề trước mặt, vừa chọn vừa nói, “Cái này già quá... Cái này không tươi...” Bên này đông người, nàng sợ có người đụng vào anh liền gắt gao kéo tay anh, giống như ngàn vạn người sau khi tan tầm cùng chồng đến mua đồ ăn về nhà nấu cơm, bình thường, an ổn.

“Ừ, chúng ta trở về sẽ tiếp tục giải quyết vấn đề no ấm.” Anh cúi đầu kề sát tai nàng, thấp giọng nói có vẻ mờ ám.

Nàng then quá hoá giận, khẽ đẩy anh một cái, “Anh có thể đứng đắn một lúc được không vậy?” Trùng mắt nhìn anh xong lại đem cà chua giơ đến trước mặt, “Có ăn cái này không?”

Anh chớp chớp mắt lắc đầu, môi mím nhẹ, khuôn mặt tỏ vẻ buồn cười.

“Sao anh kiêng kị lắm thứ vậy? Cà chua không ăn, bí không ăn, rau cần không ăn...” Không thể tìm được người nào giống như anh, đi dạo hơn nửa khu bán rau rồi vẫn không tìm được thứ hợp khẩu vị của thiếu gia kia, cái này không ăn, cái kia không ăn, khó trách cứ gây gò như vậy. “Không được, từ hôm nay phải thực hiện kế hoạch cải tạo, phải tăng cường anbumin cùng chất xơ, đồng thời bổ sung vitamin B và khoáng chất, như vậy mới là ăn uống khoẻ mạnh...”

“Nhanh như vậy đã bắt đầu quản này quản kia?” Bỏ bớt nửa câu, anh rất thích bị nàng quản.

“Em cứ mua, kệ anh có thích ăn hay không!” Dung Ý giơ giơ quả cà chua trong tay, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi về phía trước, dõng dạc nghe tiếng anh huyền ảo.

Cách đó không xa trước quầy hàng hoá, Tống Thiệu Vũ mặc đồ thể thao nhìn hai người công nhiên liếc mắt đưa tình, kinh ngạc đến mức đánh rơi chai nước trong tay, cảm thấy mình như nhận sai người. Người đàn ông ôm lấy cô gái giữa siêu thị hỗn độn một cách lưu luyến này là Lý Tịch mà cô từng quen thuộc sao? Không hiểu nổi ánh mắt ôn nhu cùng theo đuổi của anh, đơn giản là cô chưa từng hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Trong đầu đột ngột hoàn toàn trống rỗng, cô thậm chí nghĩ đến những tháng ngày có thể ôm anh ngủ say sưa, lúc tỉnh lại thấy không còn anh bên mình, cho nên chỉ có thể tìm mọi cách để có được anh. Không phải không thể gắn bó với nhau chứ, cô đã trải qua bao nhiêu khó khăn, thật vất vả để thuyết phục ba ba cùng đồng sự mới có thể trở về, không ngờ lại nhìn thấy tình cảnh như vậy, ánh sáng không thể chiếu rọi đến chỗ nàng, chỉ còn lại một bức tái nhợt.

Xếp hàng thanh toán xong nàng mới bỗng nhiên nhớ tới cái gì, bảo anh ra xe trước chờ nàng, chình mình quay lại bên trong. Thật vất vả mới đến được chỗ cần đến, cầm cái túi màu đen hỏi thật kỹ nhân viên bán hàng rồi mới đi ra. Nói ra thật buồn cười, nàng vốn không có kinh nghiệm, cũng không chuẩn bị trước, vừa rời ở chỗ thu ngân nhìn thấy hộp Durex mới cảnh tỉnh. Định đi qua đám đông để nhanh chóng trở về, lại nghe tiếng nói chuyện của một cô bé đang đẩy xe hàng cùng một phụ nữ trung niên.

“Mẹ, vừa rồi mẹ có nhìn thấy anh chàng kia không, thật là đẹp trai a!”

“Người nào?”

“Chính là người lúc nãy đi qua đi lại đằng kia chọn táo ấy...”

“Cao ráo đẹp trai có ích lợi gì? Nam nhân quan trọng nhất là có thể dựa vào, thực tế đi, con đã trưởng thành rồi còn ảo tưởng giống như tiểu nữ sinh nữa sao?”

“Có khi là bị thương đi lại không tốt thôi mà.”

“Làm sao mà như vậy được? Vừa rồi mẹ thấy lúc bánh xe mua sắm nghiền qua chân phải của cậu ta mà cậu ta không có phản ứng gì cả, theo mẹ nghĩ, có lẽ là cắt...”

“Ai da, mẹ đừng nói nữa, thật là đáng ghét a! Đừng phá hỏng ảo tưởng của con chứ?”

Dung Ý nghe thấy trong lòng khó chịu, ghen khuất tràn đầy, bụng đầy lửa nóng, lạnh lùng trừng mắt nhìn hai mẹ con kia một cái rồi mới đi đến quầy thu ngân. Lúc trả tiền cũng không để ý để xung quanh, phía sau có người vỗ vỗ một hồi nằng mới phản ứng lại. Quay đầu thấy người trước mắt có vẻ quen quen, suy nghĩ một lát mới nhận ra Tổng tiểu thư.

“Tổng tiểu thư, không ngờ lại gặp chị ở đây!” Nàng thu hồi tâm tình, khách khí chào hỏi.

“Xin chào!” Tổng Thiệu Vũ không thật nhiệt tình, chỉ khẽ cười một cái xem như chào hỏi. Đợi Dung Ý cáo từ đi ra cửa, cô mới nhẹ giọng nói một câu, “Martin không thích hợp với cô, đừng lãng phí khí lực nữa. Ai có thể đảm bảo sau thời gian mới mẻ, anh ấy còn có thể tò mò chốn nhân gian khói lửa nữa chứ?” Ngữ khí sâu xa giống như vị trưởng giả, không giống như kiểu trào phúng lại tràn ngập khuyến bảo của Đan Hiểu Uyển.

Dung Ý cầm hộp thuốc kia, sững sốt qua đi mới quay đầu lại nói, “Tôi đến tột cùng có thích hợp với anh ấy hay không, hoặc là anh ấy có thích hợp với tôi hay không, tôi không nghĩ phải phiền đến Tổng tiểu thư kết luận.”

“Anyway, thời gian sẽ chứng minh hết thảy.” Tổng Thiệu Vũ không có ngữ khí bức nhân, chỉ thật nhẹ nhàng nói một câu.

“Tôi cũng tin tưởng, thời gian sẽ chứng minh tất cả.” Nàng cười nói tạm biệt, sự lo sợ không yên trong mắt cũng dần dần tan biến, đi nhanh ra khỏi cửa chính.

Vừa ra khỏi chỗ đông đúc ấm áp bên trong, bên ngoài gió khô thổi tới lướt qua mặt, lại thấy đau đau. Nhìn thấy bóng dáng người đứng dưới bậc thềm chờ đợi, lại muốn giống như trong những bộ phim thần tượng có thể chạy vội qua ôm lấy anh xúc động. Áo khoác anh bị gió thổi tốc lên, ngay cả tóc cũng loà xoà hỗn độn, vẫn mỉm cười nhìn nàng đi tới.

Nàng đi đến bên cạnh đón lấy túi đồ trong tay anh, anh không thuận theo, đưa tay ra cản lại, mu bàn tay lạnh lẽo chạm vào ngón tay nàng, “Không phải bảo anh về xe chờ em sao?” Gió mạnh quá, khoé mắt lại ướt ướt mất rồi.

“Em ngốc như vậy, không đứng ở chỗ để em chỉ cần ngẩng đầu lên là nhìn thấy, chắc chắn là sẽ lạc đường.” Anh vẫn cười, chớp mũi ửng đỏ vì lạnh.

Nàng cắn cắn môi, thay anh giữ chặt áo khoác bị gió thổi tốc lên, thuận thế ôm ngang thắt lưng của anh, không cho anh nhìn thấy chính mình lúc này, cảm giác ấm áp trong lòng đến trào nước mắt. Nàng đã từng sợ hãi, do dự, miên man suy nghĩ, mặc kệ trong hoàn cảnh nào, chỉ cần nhớ tới những lời này của anh, nàng sẽ nhớ rõ những gì anh vừa nói, tiếng vọng vẫn như quanh quẩn bên tai.

Trên đường trở về, ghé hồng môn lộ, ấm áp như nguyện.

(quyển thượng hoàn)

45. Chương 45

Cuối mùa thu, mặt trời buổi trưa chiếu ánh sáng chói chang phản xạ trên nền gạch màu đen sáng bóng, nàng kinh ngạc nhìn màn hình máy tính ngẩn người. Giờ ăn trưa đã qua hơn nửa nàng vẫn duy trì tư thế

đó, cuối cùng đến lúc bà vai cứng ngắc không chịu nổi mới cầm tách cà phê đứng lên đi về phía phòng trà. Đi được mấy bước điện thoại đã vang lên, là tin nhắn của Cổ Duyệt.

“Các chị em! Đếm ngược 7 ngày nữa nhé, cuối cùng cũng phải tiến lên, hướng đến chỗ đông đúc a!” Nàng cúi đầu nhìn màn hình, nhin không được bật cười. Cổ Duyệt tuần này xin nghỉ phép, còn 7 ngày nữa là kết hôn rồi, theo lời cô ấy nói là một đến không muốn sống, chuyện to chuyện bé gì cũng phải làm, suốt ngày kêu ca than thở với nàng, biết thế thuê công ty tổ chức lễ cưới cho xong.

Nàng vô cùng thấu hiểu, có thể hỗ trợ được việc gì nàng đều cố gắng hết sức, chỉ có điều những chuyện của cặp vợ chồng son thì không ai khác có thể xen vào. Hơn nữa, tuy rằng chuẩn bị hôn lễ thật là vất vả, nhưng nhìn thấy bộ dáng thích thú của cô ấy cũng có thể cảm nhận được cô ấy đang thật hạnh phúc. Giờ khắc bộ váy cưới trắng muốt như tuyết kia được mặc vào, cô gái nào cũng sẽ bừng sáng như bông hoa kiều diễm nở rộ.

Vừa đọc tin nhắn xong, điện thoại liền vang lên.

“Alo, mình mới từ khách sạn bên kia trở về, giờ đang ở quán café ở góc đường đối diện công ty, cậu chưa ăn trưa đúng không? Xuống đây đi, tiện thể mình bàn bạc với cậu về lịch trình hôm đó một chút.” Cổ Duyệt nói cực nhanh giống như còn vội chuyện gì khác, nàng cũng biết nhưng không thể trách, đáp lời xong vừa mới quay đầu trở lại chỗ ngồi, lại nghe tiếng trò chuyện trong phòng trà, nhất thời không thể cất bước.

“Hồi mới tốt nghiệp xem ‘Sex & the city’, nhìn thấy người ta thật hăng hái, nhưng sau này đi làm mới phát hiện ra mọi chuyện trong đó chỉ là hảo huyền: 4 phụ nữ ở 4 ngành nghề khác nhau, hàng ngày tụ tập với nhau cùng đi ăn trưa, cùng đi dạo phố hoặc bàn tán về đàn ông. Sự thật là cuộc sống của nữ nhân viên thì ngay cả thời gian đi siêu thị mua vật dụng hàng ngày cũng không đủ, làm sao có nhả hứng hàng ngày tán gẫu chuyện đàn ông được chứ?” Trưởng nhóm của phòng thị trường Trần Phương đẩy đẩy tô cơm trên bàn, bộ dáng không có chút hứng thú.

“Tiền bạc thực đúng là không phải chuyện đùa. Các phòng nghiệp vụ trong công ty đều phải dựa vào việc ‘Sống về đêm’ muôn màu muôn vẻ mà làm, có nghe hôm trước lão bản điểm danh khen ngợi ai không? Dung quản lý của phòng thị trường các cô, một đám mị nhân tung đi, một đám đơn đặt hàng ký trở về, thật đúng là công lớn...” Một giọng nói hèn mọn vang lên, ghen tức tận trời.

“Làm nghề này, cùng lắm cũng chỉ được vài năm, cô cũng chẳng trách được người ta, xuất thân từ nông thôn, muốn gì thì cũng phải thừa dịp tuổi trẻ có sẵn vốn liếng phải tranh thủ tận dụng, bằng không đến khi hoa tàn bướm vãn, cố đến mấy cũng không giấy được nếp nhăn nơi khóe mắt thì còn có ai để ý nữa không?”

“Haha, các cậu đừng nói thế chứ...”

Làm nghề này, những lời khó nghe cũng không phải hiếm gặp, lúc trước nàng còn vì lời nói của người khác mà cảm thấy khổ sở, nhưng giờ đã luyện được võ công bất khả xâm phạm, nàng chỉ bĩu môi cười qua rồi quên đi, ít nhất chính mình vẫn hiểu mình ngay thẳng.

Chỗ hẹn gặp Cổ Duyệt là một quán café bình thường bên ngoài, cây dù màu nâu mở ra che trên đỉnh đầu, che khuất một khoảng trời, kỳ thật mùa này uống café ngoài trời không hẳn thích hợp, tuy rằng trời không lạnh đến mức tê cóng chân tay, nhưng dù sao gió cũng thổi se se rồi. Nàng thích ngồi bên trong, cạnh khung cửa sổ thủy tinh chạm đất, nhàn nhã ngắm nhìn cảnh phố xá hơn.

Trần phu nhân tương lai lại nửa đùa nửa thật châm chọc nói một câu, “Bên trong còn chỗ thì mình sẽ không chọn ở đây đâu. Mình không phải là Lý mô nhân a!” Cổ Duyệt thâm oán, nếu không phải Lý Tịch đi công tác ở Mỹ mấy ngày, cô cũng chẳng mời được Dung tiểu thư đâu!

“Nếu em đẹp đã chẳng tìm đến mình. Nhìn cậu cũng không giống như ăn no rừng mỡ không có việc gì làm.” Dung Ý liếc mắt một cái, đón lấy tờ lịch trình hôn lễ, vài trang giấy, từ trang điểm cô dâu lúc rạng sáng đến buổi tối đưa hai vị tiến vào động phòng mới kết thúc, cũng khó trách Cổ Duyệt than khổ thấu trời, như thế này cũng thật hành hạ người ta quá đi. Huống chi bọn họ vì muốn tiết kiệm chi phí mà cố gắng tự làm mọi việc, riêng việc đi đặt tiệc ở khách sạn cũng chạy đi chạy lại không biết bao nhiêu lần, theo cách nói của cô ấy chính là “Khảm giới chém vào khóe miệng đều nhanh bị ma phá.”

“Mình thấy người ta đi một mạch 7-8 ngày liền, sợ cậu phương tâm trống vắng mới gác lại trăm công nghìn

việc để an ủi cậu một chút, cậu còn không cảm kích...” Cổ Duyệt uống một ngụm trà hoa, lại liếc liếc mắt nhìn Dung Ý về mặt đầy tâm sự, “Cậu hôm nay làm sao vậy?”

Dung Ý có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, bộ dáng ngờ ngác suy nghĩ một lát mới nói, “Mình mới nhận được email của bên sản dầu người.” Nói ra cũng thật kỳ quá, nàng mới đăng sơ yếu lý lịch trên mạng có mấy ngày đã có tin phản hồi. Hiện nay tình hình kinh tế khó khăn, tìm việc giống như là mò kim đáy bể, muốn tiến đến một đại công ty khác lại càng nan giải, bao nhiêu người đi du học về cầm hồ sơ còn phải do dự, nàng cũng không hiểu được tại sao.

Cổ Duyệt đầu tiên thì sửng sốt, sau cũng không cảm thấy gì. Vị trí của Dung Ý ở trong công ty cũng không xứng đáng, tận sức cống hiến mới có thể tạm ổn, lại bị phó tổng phụ nhân chen ép, mặt ngoài vẫn tỏ vẻ hoàn thuận thân thiết, bên trong đã gợn sóng không ngừng. “Công ty đó như thế nào?”

“CCN...” Nàng cũng do dự, chuyển công việc sang một lĩnh vực mới, không chỉ vứt bỏ hết công sức vất vả từ đầu đến giờ để bắt đầu lại, còn có khả năng trắng tay nữa.

“Đã quyết định chưa?” Cổ Duyệt nhìn thoáng qua Dung Ý, cho dù không muốn nhưng là bạn bè, cô cũng hy vọng nàng có thể đi, dù sao CCN khổng lồ chỉ là một công ty lớn mà còn là lĩnh vực truyền thông mà nàng vẫn tha thiết ước mơ. Năng lực như Dung Ý làm sao có thể cam tâm tình nguyện ở lại một công ty mạo hiểm không có tiếng tăm gì như hiện giờ?

“Từ trước đến giờ mình cảm thấy, bắt đầu lại từ đầu chỉ là nói nhảm mà thôi, sự hào hứng ban đầu đã bị cuộc sống khó khăn này nghiền nát mất rồi. Nhưng gần đây mới dần dần phát hiện ra, người ta sống không thể uỷ khuất chính bản thân mình.” Lòng mày nàng giãn ra, chiếc ô trên đầu che khuất ánh mặt trời nhưng không giấu được ý cười trong suốt kiên định.

Cổ Duyệt nhìn nàng mắt ngọc mày ngài, một thân nhẹ nhàng khoan khoái, giỏi giang, chỉ cảm thấy Dung Ý như được tái sinh, thoáng như trở lại năm 18 tuổi lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nâng máy ảnh, ngắm nghía, chuyên chú, đối với những chuyện rất nhỏ cũng luôn để ý, giống như ngay cả lúc khẽ mỉm cười cũng hoàn toàn cuốn hút...*****

Lúc về nhà trời đã tối hẳn. Trong khu nhà, cây cối trơ trụi chỉ còn vài chiếc lá khẽ rung rung như sắp lìa cành, nhánh cây giương nanh múa vuốt soi bóng trên mặt đất, cảm giác có chút tiêu điều, thê lương. Đi ngang qua cái xe đậu ở đó, ánh mắt đảo qua, mí mắt hơi hơi nâng lên háo hức rồi lại thất vọng, tinh thần có chút sa sút.

Lúc lên lầu mở cửa lại do dự một chút, sáng nay nàng đi quên không khoá cửa sao? Cửa sắt không đóng hẳn, còn hơi hơi hé mở. Mở cửa vào thuận tay bật đèn lên, đang định ngồi xuống thay giày lại thoáng nhìn thấy thân ảnh đang dựa vào sofa, tay đặt trên tay vịn. Thật là dọa người, nàng hơi hơi sửng sốt, giày mới tháo được một nửa, lúc này đang vịn vào tủ giày để đứng vững, tinh thần một hồi lâu không phục hồi.

Lý Tịch có lẽ là vừa bay về đã đến đây, còn mặc tây trang, tuy rằng mái tóc vẫn vào nếp như thường, nhưng trên mặt cũng có chút mệt mỏi. Nàng nhón chân đi vào phòng ngủ lấy chăn ra, không ngờ vừa đắp lên người anh đã tỉnh, mí mắt hơi hơi rung động, tựa mình ngồi thẳng dậy, cười cười, biểu tình thật sự mừng rỡ.

“Không phải anh bảo ngày kia mới về sao?” Nàng cũng tùy ý ngồi vào sofa, cách anh một cánh tay, anh kéo nàng lại gần, nghiêng người tinh tế hôn lên vành tai nàng, mơ hồ trả lời, “Ừ, anh về rồi...” Hơi thở phả trên mặt nàng, cúi đầu triền miên, “Có nhớ anh không?”

“Không có!” Nàng cười bẹo bẹo má anh.

Anh bật cười thành tiếng, “Em không lừa anh được đâu...” Ôm nàng, cắn cắn tai nàng, “Em nhớ tiểu nhị, phải không?” Ngón tay hơi lạnh nắm tay nàng di chuyển trên người mình.

Dung Ý nóng bừng bên tai, thuận tay đẩy anh một chút, thẹn quá hoá giận hỏi lại, “Anh có lúc nào đứng đắn được không vậy?” Nghĩ nghĩ lại nói thêm, “À, em có chuyện muốn nói với anh.”

Bé ngoan nhìn nàng bộ dáng nghiêm túc, gật đầu.

“Em chuẩn bị từ chức...” Nàng nhìn anh dò xét.

Anh lại chỉ vuốt cằm tỏ vẻ đồng ý, không có chút gì ngoài ý muốn, “Rất tốt.”

Nàng ngạc nhiên nhìn anh hoàn toàn không bắt ngờ, “Anh phản ứng như vậy sao?”

Anh cười, “Không thì sao?”

“Anh phải nói một tràng hứa hẹn chiếu cố em, nói là em từ chức anh sẽ nuôi cả đời, gì gì đó chứ...” Nàng giả bộ nhụt chí, trêu ghẹo anh. Hai người ở cạnh nhau chính là kỳ quái như vậy, không đấu võ mồm sẽ không chịu được.

Anh bộ dáng như bưng tỉnh đại ngộ, chớp chớp mắt, khoe miệng lộ ra nụ cười trêu tức giảo hoạt, “Hay là anh từ chức, em hứa hẹn chiếu cố anh, nuôi anh cả đời?”

Chỉ riêng bộ quần áo của anh ta cũng bằng bao năm tiền lương của nàng, ai mà nuôi được cơ chứ? Hung hăng nhéo một cái vào đùi trái của anh, anh đau đến mức chỉ biết há miệng xuýt xoa, đáy lòng thâm kêu nữ nhân này thật đúng là ra tay độc ác.

Một hồi hứa hẹn lần sau không dám tái phạm, anh lại cười tà nhìn nàng, khoan thai nói, “Nữ nhân tựa như kim cương, chỉ có trải qua từng lần dao cắt rồi mài cho bóng loáng mới có thể có được ánh sáng hoàn mỹ lóng lánh...” Hai tay vòng quanh cổ nàng, hôn nhẹ.

Nàng cảm nhận cảm giác mát mát kề sát ngực mình, cúi đầu nhìn thoáng qua vật nhỏ bé kia dưới ánh đèn mỏng manh vẫn nở rộ hào quang rực rỡ, trong trẻo tinh khiết, thoát nhìn ước chừng cũng phải 3 cara. Nhớ lúc trước nàng đi cùng Cổ Duyệt vào tiệm vàng bạc, nhân viên bán hàng cực kỳ chu đáo giảng giải tường tận, “kim cương lực sắc 2~3 cara, khoảng 10~12 vạn tệ...” Nghe xong nàng còn muốn nín thở. Nay nhìn viên đá quý đính giữa bông sen vàng trước ngực, trong lòng cảm giác thật khó gọi tên. Tuy rằng quan hệ giữa hai người đã rõ, nhưng nàng chưa bao giờ nhận món quà nào quý giá của anh, chỉ vì sợ mình trở thành kẻ đào mỏ như người ngoài vẫn nói, cũng sợ anh cho là như thế. Nhưng thân thể chỉ cứng ngắc, không lập tức giờ tay lên tháo ra. Chỉ vô tâm hỏi câu, “Sao lại tặng quà cho em?”

“Nhìn thích là mua...” Anh cười, nói ngắn gọn.

“Em có thể hay không...”

“Không được!” Anh cầm tay nàng đang muốn cởi nó ra, cúi đầu thản nhiên nhìn ánh mắt của nàng, “Đeo nó vào em sẽ trở thành một người hoàn toàn mới. Trong mắt anh, Dúng Ý chính là cô gái dũng cảm kiêu ngạo theo đuổi giấc mộng của mình, tự tin, kiên cường, quật cường, quyết đoán...”

Mắt nàng như bao phủ bởi lớp sương mù, chỉ cảm thấy ánh mắt màu hổ phách của anh so với viên kim cương ở ngực kia còn chói sáng loá mắt hơn, trụ trụ môi cắt ngang lời anh, thấp giọng nói thầm “Em tốt như vậy sao?”

“Không có...” Lý mỗ nhân nói thật đương nhiên.

Nàng rút một tay ra tóm lấy cái gối ôm bên cạnh làm bộ muốn ném vào đầu anh, lại bị anh bắt được không thể động đậy, “Làm quen với việc bị anh châm chọc khó như vậy sao? Ân?”

Lòng nàng rung lên, không nói gì, chỉ vì trước mặt người này nàng không có cách nào che giấu chính mình, trong đầu phẳng phất thủy triều ầm ập bắt đầu khởi động, đầu ngón tay lướt qua viên đá lực sắc tinh xảo phía dưới xương quai xanh, giống như mang theo sức mạnh vô hình nào đó nhồi vào trái tim nàng.

“Thích không?” Anh ôm nàng, cầm tựa vào đỉnh đầu nàng, lúc nói chuyện thì xuống hơi hơi đau. Nhưng nàng lại thích cảm giác đau đó, đặc biệt thoải mái, “Ân...” Nàng gật đầu, hai người cứ ôm nhau như vậy, thật lâu sau vẫn không nhúc nhích, nàng lại như nghĩ tới điều gì, rầu rĩ mở miệng, “Em không thể yêu cầu cái mình muốn sao?”

“Ân.” Anh yên lặng ôm nàng, mắt nhắm hờ lại, sắc mặt im lìm như sắp ngủ.

“Lần sau trực tiếp chiết hiện cho em được không?”

Anh mở bừng mắt chớp chớp, sững sốt một hồi lâu mới bật cười.

Kim cương lực sắc, nằm ở nơi gần tâm trái đất nhất, trải qua bao lần sôi trào trong suốt 25 triệu năm, đến lúc không thể chịu nổi nữa, trong nháy mắt thay đổi nhan sắc, biến thành màu xanh nhạt xinh đẹp như bây giờ.

Nàng không biết cấp 6 là khả năng chiết xạ ánh sáng cao nhất tạo hào quang bao quanh viên đá quý, ẩn chứa hàm ý yêu người đến tận cùng thế giới.

46. Chương 46

“Hạng mục S&D này chúng ta phải tính toán thật kỹ, làm tốt thì tất nhiên chúng ta có thể nâng cao vị thế của mình một bậc, nhưng một khi có sai lầm gì thì Đan Trữ sẽ chịu tổn thất lớn...” Chuyên viên phân tích Daniel của Đan Trữ nhìn sắc mặt lão bản, chuyện MRG lũng đoạn cả khu vực châu Á siêu quần xuất chúng cũng không phải ngày một ngày hai, anh ta cảm thấy Dương Miễn có điểm nóng vội.

Phòng họp yên lặng như tờ, các nhân vật cao cấp đều không lên tiếng, Dương Miễn gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, thật lâu sau mới hỏi, “MRG bên kia có tin tức gì không?”

“CEO của S&D Michael Klein đích thân gọi điện cho Lý Tịch mời làm đại diện chủ đầu tư.”

“Anh ta phản ứng như thế nào?”

“Có thể là lo vấn đề của bọn họ quá phức tạp nên tạm thời chưa đáp lại.”

“Anh ta không dám làm sao?” Khoé miệng của Dương Miễn lộ ra một tia châm biếm, khoé mắt nheo lại, ánh mắt lại vẫn bình tĩnh như trước.

“Hiện tại MRG không có nhiều động thái lớn, không phải vì không có tiền, nhưng gần đây các hạng mục của bọn họ đều có xu hướng bảo thủ, không biết có phải cấp trên có chính sách điều chỉnh hay không.” Daniel cẩn thận nói.

“Có chính sách điều chỉnh hay không chúng ta cũng khó mà biết được, chỉ sợ là không biết anh ta đang tính toán gì thôi. S&D như một miếng thịt béo, cho dù Lý Tịch không thích thì tổng bộ MRG bên kia cũng sẽ phái người tới tự đảm trách hạng mục này.” Dương Miễn nét mặt bình tĩnh thản nhiên cười, “Nghe nói bên kia đối với sự bá đạo của anh ta đã kín đáo phê bình, hạng mục này nếu không ăn được thì sẽ có trò hay để xem đây!”

“Dương tổng, ý của ngài là?” Daniel có thâm ý nhìn thoáng qua Dương Miễn, ý của anh ta là trước tiên phải hạ bệ Lý Tịch?

“Hiện tại chính là thời đại hỗn chiến, MRG vài năm nay dựa vào việc lũng đoạn tài nguyên mà hô phong hoán vũ, trong khi đó Tiêu thị cùng Khải Đạt đang bị khủng hoảng, nguyên khí đại thương. KG vẫn suy sụp từ lâu, đang sống bằng số tiền dành dụm... Nếu Đan Trữ xuất hiện phá vỡ thế cân bằng này, có thể nói nếu không còn MRG đầu sỏ thì khả năng Đan Trữ trở thành lão đại cũng không phải viễn vông.” Mà mọi người đều biết, MRG châu Á chính là dựa vào tài năng của Lý Tịch mà thôi. Đan Hiểu Uyển chen vào đúng lúc, giống như mang đến sức mạnh cổ vũ cho mọi người, quay đầu cười với Dương Miễn mang theo ánh mắt kiên định.

Anh lại chỉ mỉm cười biểu tình thoáng qua tựa hồ không dậy nổi một tia gợn sóng. Buổi họp kết thúc, tất cả mọi người đi hết, chỉ còn lại mình anh đứng bên vách kính, nhìn xuống vạch kẻ đường dành cho người đi bộ phía dưới, đèn xanh lại đỏ, đám đông đi rồi lại dừng, thế giới này quả là có trật tự ngay ngắn. Chỉ có anh, hình bóng phản chiếu trên bức vách tái nhợt tối tăm như du hồn dã quỷ. Khoé miệng cong lên trào phúng, anh sớm đã là cô hồn dã quỷ từ lâu.

Bầu trời cao vút, cuối thu, sắc trời xanh ngọc đặc biệt đẹp đẽ. Từ xa nhìn xuống đường, từng cặp đôi tay trong tay vui vẻ, ánh mặt trời rơi rớt, anh chợt nhớ mang máng chính mình cũng từng có những phút giây ấm áp như vậy, nhưng hiện tại đã xa rồi, anh vốn không có tư cách có được nữa, nhưng sao vẫn dây dưa, vẫn luyến tiếc, con người luôn không thể chống lại số mệnh của mình.

Anh sờ sờ túi quần, động tác như phản xạ có điều kiện. Muốn hút thuốc, giống như chỉ có nhìn từng làn khói tầng tầng lớp lớp bay lên mới có thể tìm thấy linh hồn của chính mình tồn tại. Đã quên rằng mình bắt

đầu hút thuốc tự bao giờ, khi đó cảm thấy chỉ ra sức hút vào từng ngụm hương vị cay nồng kia mới có thể đem nỗi sợ hãi cùng mờ mịt trong lòng áp chế đi.

Đan Hiểu Uyển đã đứng phía sau anh từ lâu, chỉ là không lên tiếng, nhìn anh sờ tay vào túi rồi lại thôi, không biết có thể nói gì nhưng vẫn hỏi thành tiếng, “Dương...” Nhận ra mình nói sai, lập tức sửa lại, “Cha như thế nào rồi?”

“Cảm xúc không tốt lắm, tích tụ quá nhiều nên đối xử với cơ thể mình cũng tệ.” Anh nhẹ nhàng băng quơ nói, nhìn hình ảnh đôi mắt mình phản chiếu trong vách kính, tựa hồ nhìn ra được một tia cười nhạo. Có người nào tham ô nhận hối lộ có thể an tâm ngồi tù? Trăm ngàn tội danh đặt trên lưng một người, lại thường xuyên sợ hãi liệu có thêm người nào đó liên lụy vài phần nữa hay không. Vợ thì mai danh ẩn tích nơi xứ người, còn con.... Con cái trong mắt ông ta đã chẳng còn quan trọng. Chỉ có lúc ông ta nửa ra lệnh nửa cầu xin anh tìm đến Đan gia thì anh mới có chút giá trị mà thôi.

“Em đã cùng bá bá thương lượng nhiều lần, cũng đã thông ít quan hệ, rất nhanh...” Cô tiến lên ôm lấy thân thể lạnh lẽo của anh, “Rất nhanh thôi là cha có thể đi ra...”

Anh để mặc cô ôm, hôn phách đã mất đi, chỉ còn là con rối, ngay cả cười nói cũng phụ thuộc vào người ta. Đi ra thì sao chứ, thê ly tử tán, cách xa nhau cả đại dương chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ. Phụ thân ơi là phụ thân, sao người lại huỷ đi tất cả những gì trong tay chứ? Sừng sốt hồi lâu mới định thần, ngón tay vỗ về khuôn mặt của cô, ánh mắt hoang mang chuyển thành dự hoặc, “S&D chúng ta không thể không thắng.” Vòng tay ôm eo cô càng ngày càng chặt.

Đan Hiểu Uyển nheo mắt bật cười, “Sao anh lại muốn nhắm vào Lý Tịch như vậy?” Câu hỏi mang đầy ý thử, cho dù yêu anh như thế nào đi nữa thì cô cũng không thể xem nhẹ việc anh không ngừng dây dưa với người tình cũ.

“Trên đời này, ai cản đường mình thì phải gạt ra. Đây là lời em nói với anh khi tốt nghiệp a!” Là cô mang anh đến thế giới này a! Mỉm cười kè sát mặt cô, như muốn nhìn sâu vào trong ánh mắt, nhưng lại như chưa nhìn thấy gì, ánh mắt trống rỗng làm cho cô có chút sợ hãi, “Huống chi, chúng ta đều cần làm chút chuyện để chứng minh cho anh của em thấy, không phải sao?”

“Nhưng em thấy Daniel nói cũng có lý, S&D này quá phức tạp, ngay cả người như Lý Tịch cũng lảng tránh thì liệu chúng ta có năng lực để khống chế cục diện hay không?” Cô không thể không lo lắng, MRG liên tục thả ra vài cái hạng mục đều để cho Đan Trữ nhận được, Lý Tịch này quả thật không đơn giản, chỉ sợ là sau lưng đang cười giấu chờ đợi bên này sụp bẫy.

“Daniel luôn luôn cẩn thận quá mức mà không đủ quyết đoán. Nếu dựa vào anh ta thì Đan Trữ vĩnh viễn không thể vượt lên dẫn đầu...” Ánh mắt của anh lướt qua toà tháp cao thẳng tắp phấp phấp xa, đó chính là vị trí của MRG. Như trong tiệc rượu của Đan Trữ đêm đó anh nói với Dung Ý, anh ta bắt quá cũng chỉ là một gã què, lại có được tất cả những gì anh chưa từng có, thậm chí ngay cả Dung Ý cũng đi rồi, người vẫn nói yêu anh nhất cũng đi rồi. Không thể thoát khỏi suy nghĩ đen tối đó, mỗi lần nhớ tới là lửa nóng lại bùng bùng bốc lên, không thể áp chế tức giận. Hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô, “Anh đã nói sẽ cố gắng giúp em mà...”

“Cho dù Đan Trữ có dẫn đầu hay không, cho dù anh có ở vị trí cao nhất hay không, em vẫn muốn có anh!” Từ rất lâu rồi, cô vẫn theo sau anh như cái đuôi, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Cô không che giấu ham muốn sở hữu của mình. Đơn giản là cảm thấy anh chỉ cần thuộc về cô.

Đầu giờ chiều, ánh nắng xuyên thấu mọi góc tối, nhưng không thể chiếu sáng để anh rũ bỏ tâm tư lo lắng, trong lòng chất chứa những suy nghĩ nặng nề, như hình với bóng, không thể thoát khỏi.

Tất cả những gì thuộc về anh, đã sớm tan thành mây khói.

47. Chương 47

Nhìn lên bầu trời qua khe hở giữa những toà nhà cao tầng, từng đám mây bông bành, lững lờ trôi, không dày đặc mà vô cùng mềm mại, bị mặt trời nhuộm thành màu vàng óng ánh, mỗi lúc lại thay đổi hình dạng như bày ra phong tình vạn chủng trước mặt mọi người. Vừa rồi đi qua công viên thể kỷ thấy các bậc phụ huynh cho con đi chơi đùa, từ xa nhìn những chiếc điều chao lượn trên chính tầng mây, cả ngày bận rộn cũng thấy thoải mái bội phần.

Hôm nay là ngày vui của Cổ Duyệt, từ 4h sáng nàng đã như gà bay chó sủa, bận tới mặt tối mày. Tuy rằng nàng không làm phù dâu, nhưng mỗi phần trong lịch trình đám cưới nàng đều tham dự, thật mệt mỏi muốn nằm thẳng xuống. Trang điểm, dẫn cô dâu, đi đón người mới đến... Hồn loạn cả buổi, 2 bên gia đình thay nhau đưa ra đủ thứ tập tục, cả buổi sáng rốt cục cũng xem như xong. Cổ Duyệt mệt mỏi đến độ khi chụp ảnh cũng chỉ cố gắng nở nụ cười cứng ngắc, miệng nhắc đi nhắc lại, “Mẹ ơi, ngày hôm nay mau mau qua đi...” Nàng cùng các phù dâu cười chế nhạo nói, tiệc rượu đêm nay còn chưa tới đâu, nhanh như vậy đã muốn vào động phòng sao, Trần phu nhân? Chọc Cổ Duyệt đến độ nếu không vì giữ hình tượng thì đã cầm bó hoa đập vào đầu các nàng rồi.

Khi chú rể đến đón tân nương, thời khắc cửa mở ra, ánh mắt Cổ Duyệt chợt thẩm ướt, nàng cũng vậy. Nhìn hai người nghiêng ngả lão đảo một đường đi tới, rốt cuộc sẽ trở thành thân thuộc, bàn tay nắm chặt lấy nhau không rời, quả thực làm cho người ta hâm mộ a! Trước đây, không phải chính nàng cũng luôn mộng như vậy sao? Chỉ có điều nhân vật chính không phải là nàng thôi.

Sắp đến buổi hoàng hôn, nàng từ khách sạn bắt xe đến Lục gia, hôm nay là cuối tuần, di động của Lý Tịch tắt máy nhưng lại bảo quản gia nói với nàng đi tới văn phòng tìm anh. Nàng vốn không có hứng thú đi xa như vậy để đón thiếu gia kia, nhưng lại muốn xem xem Lý Tịch rốt cuộc chọn quà cưới là gì. Vốn là muốn tự mình đi mua, nhưng phút chót lại bận qua bên CCN phỏng vấn nên đành nhờ anh đi chọn giúp, còn cố ý nhấn mạnh là phải mua đồ thật đắt tiền, nếu không thì cứ mang phong bì tới là được.

Bước ra khỏi taxi ngẩng đầu lên nhìn, toàn bộ bức vách bằng thuỷ tinh phản xạ ánh mặt trời mỏng manh thực nhu hoà, nàng theo thói quen vẫn hơi hơi nheo mắt lại. Đèn đường đã bật sáng trưng, có lẽ là vì cuối tuần nên ở đây thật yên tĩnh, hoặc có thể là các công ty lớn đều có không khí như thế này. Điều này hôm kia nàng đã lĩnh hội ở CCN nằm ở phố bên.

Thư ký ở quầy lễ tân kính cẩn lễ phép dẫn nàng đi vào, ánh mắt xuyên qua khu vực làm việc rộng lớn, đèn hành lang toả sáng nhu hoà mà không âm u, cuối cùng là căn phòng cửa đóng kín. Nàng không suy nghĩ đến việc cần phải tìm bằng hiệu “Martin Li” ở cửa phòng, gõ gõ cửa, thế nhưng không có tiếng đáp lại. Một hồi sau mới đưa tay đẩy cửa ra.

Căn phòng không lớn, vừa vặn ở góc toà nhà, vách thuỷ tinh bao phủ căn phòng hình cung 270o, xa xa có thể nhìn thấy những chiếc canô trên sông.

Bàn làm việc bật đèn sáng, Lý Tịch đang cúi đầu vào tập văn kiện nghe được tiếng giày cao gót dừng lại, bỗng đứng ngẩn đầu. Đôi mắt lấp lánh dưới ánh đèn, toàn thân như được bao phủ bởi một tầng sáng màu vàng chanh. Dung Ý lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng anh lúc làm việc, bình thường vốn chỉ quen với anh một thân công tử không có chút hoà hợp với chốn công sở, lúc này nhìn anh tự nhiên quên mất phản ứng, chỉ lẳng lặng đứng im không nhúc nhích.

Anh đẩy tập văn kiện sang một bên, ánh mắt mệt mỏi, tiện tay bỏ luôn cả tập tài liệu đánh dấu chỉ chít trên tay. Trên mặt ngưng trọng dĩ nhiên tán đi, chống bàn đứng lên, “Như thế này đã muốn khẩn cấp đem anh giới thiệu với bạn bè thân thiết rồi sao?”

“Đúng vậy, cũng cho anh gặp mặt người tên là Giáo Thảo đã dai dẳng theo đuổi em suốt 3 năm học không mệt mỏi...” Nghe khẩu khí của anh như là nàng muốn dẫn anh đi khoe khoang toàn trường vậy. Đến gần thấy nơi đây mắt anh một mảnh thần nhiên thanh hắc, nàng lại bật cười thành tiếng, “Có điều nhìn anh bộ dáng tàn hoa bại liễu thế này, coi như hết...” Kỳ thật ngẫm lại cũng thấy mệt thay cho anh, vài ngày lại bay đi khắp châu Âu, châu Mỹ đến châu Á, ngay cả chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Quần áo vẫn ngay ngắn chỉnh tề cũng không giấu được nét mệt mỏi trên mặt. Tâm lý rốt cuộc cũng cân bằng, nhìn xem,

kẻ có tiền cuộc sống cũng không hề thoải mái. Tuy rằng nàng vẫn thích căn xé treu đùa anh, tâm lại cứng rắn không đứng dậy, có điểm đau lòng.

Anh ngưng mi, khí sắc kém như vậy sao? Đang muốn nói cái gì đó, nàng lại lười cùng anh tranh luận, nhảy nhót hỏi, “Quà đâu?”

“Nhanh nhẩu đi lên, hoá ra là vì muốn xem quà kia...” Anh thở dài, mắt liếc về phía bàn cạnh sô pha.

“Thế anh tưởng là gì?”

“Tưởng rằng em tới an ủi anh một chút chứ.” Anh than thở, vẻ mặt thất vọng đứng lên đi vào phòng trong.

Nàng không để ý đến anh, mở ra cái hộp màu đen kia, bên trong lớp xốp mềm mại là một bộ đèn chùm. Cẩn thận cầm lên tay, là loại đèn hình vuông, 8 bộ đèn hình lá kết cấu đơn giản như những chiếc lá cây pha lê dưới bầu trời. Không có nguồn sáng đã hấp dẫn như thế, không thể tưởng tượng nổi khi ánh sáng bật lên, phần thân đèn màu tối cùng những phiến lá trong suốt này tương phản, mạnh yếu đối lập thì còn sáng lạn đến chừng nào. Kinh ngạc đến mức nhìn bao lâu vẫn không buông xuống được, bàn tay vuốt ve phiến lá thủy tinh lạnh lẽo đầy cảm xúc, có điểm giống như ngón tay của anh, tinh tế mà không yếu ớt, hơi hơi có cảm giác mát mát.

Sở dĩ anh mua bộ đèn như vậy, nàng nhớ tới lần đó trước mặt anh, khuyên mãi Cổ Duyệt mua thêm bộ đèn treo trang trí cho nhà ăn, nhưng Cổ Duyệt nói trang trí nhà cửa đã vượt quá khả năng rồi, đèn treo có hay không cũng không quan trọng, mất công nàng xem bao nhiêu tạp chí thiết kế để lựa chọn cái nào là thích hợp nhất. Không ngờ anh lại nhớ kỹ như vậy, không thể không thừa nhận anh là người thật sự cẩn thận, chú ý đến từng chi tiết nhỏ. Bộ đèn nàng không biết trải qua ngàn chọn vạn tuyển rốt cục trở hết tài năng như thế nào mới lọt được vào mắt anh.

Cúi đầu nhìn đồng hồ mới giật mình nhận ra đã muộn như vậy, nếu không nhanh đi thì mọi người đã vào vị trí hết rồi. Anh thay đồ so với đại cô nương còn tốn thời gian hơn, nàng xoay người đi vào trong tìm anh, đến nơi lại giật mình kinh ngạc, sưng sốt qua đi mới bật cười hỏi, “Anh ở đâu cũng có phòng quần áo sao?” Trước mặt là một dạng phòng quần áo thu nhỏ của nhà anh.

“Anh không giống như em...” Anh có ý ám chỉ liếc mắt một cái, tiếp tục nhìn gương đồng cúc chiếc áo sơ mi màu lam của mình. Quay đầu lại sai khiến nàng qua mở ngăn kéo lấy giúp anh cái khuy tay áo.

Nàng biết anh đang cười thầm tủ quần áo hai cánh sắp xếp lộn xộn của nàng, tỏ ý xem thường tùy tiện cầm lên một đôi khuy tay áo hình bát giác bằng bạch kim có khảm kim cương cùng ngọc bích, vừa đưa cho anh vừa nghiêng răng nghiêng lợi bảo anh “Nhà tư bản...”

Anh bị biểu tình của nàng khiến cho buồn cười, vươn tay ra nhưng không nhận lấy, để cho nàng giúp anh cài vào, “Tiền kiếm được chính là hoa, không tiêu tiền thì kiếm tiền để làm gì?” Cúi đầu nhìn chiếc khuy nàng chọn, khoé miệng gờ lên, “Mắt nhìn cũng không tệ lắm...”

Nàng nhanh nhẹn cài vào cho anh, nghe ngữ điệu của anh không chút để ý, trề trề khoé miệng nói, “Nhưng anh đây phải gọi là tiêu tiền, không phải kiếm tiền.” Phòng quần áo như thế này chắc không có bộ nào anh mặc đến hai lần, nàng cười nhạt.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của nàng, anh biểu hiện sự đồng tình nghiêng đầu hỏi, “Àn... Vậy ý của em là, chắc hẳn là nên có một người phụ nữ đến quần anh đi, phải không?” Nàng không muốn tranh luận với anh, lại cúi đầu nhìn đồng hồ, xoay người cầm áo khoác của anh hầu hạ thiếu gia mặc vào, lôi kéo anh đi ra ngoài, “Nếu không đi ngay là muộn đấy...”

“Chờ một chút, anh vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó...” Anh nhìn chằm chằm chính mình trong gương ra sức xem, giống như thật sự đang đàm phán với người khác.

“Đã tuần tú lắm rồi!” Rốt cục nàng cũng biết vì sao Hứa Tuấn Hằng không muốn hầu Nhị thiếu gia xuất môn, hoá ra là soi mói đến trình độ này.

“Vừa rồi có người bảo anh tàn hoa bại liễu mà...”

“Đại lão gia sao lại nhỏ mọn như vậy a?”

“Anh chính là loại người đặc biệt đã mang thù sẽ nhớ cả đời.”

Nàng cắn răng, hít sâu một hơi, “Đi thôi, Tịch thiếu ngài anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, dật đàn tài, ngọc thụ lâm phong, tao nhã, phong độ ngất trời, khí vũ bất phàm, tài mạo song tuyệt...” Nàng làm một tràng dài đem hết những lời nịnh bợ suốt bao năm tiếp khách nói ra, quả thật đúng là khó đỡ dành.

“Nói vậy cũng có vẻ tạm được...”

Nàng nhìn ngón tay anh nhẹ nhàng vung lên ý bảo có thể đi rồi, bộ dáng đắc ý, giống hệt như hoàng đế cổ đại vênh váo tự đắc muốn bãi giá. Nhịn không được nhếch môi bật cười nhìn theo bóng dáng kẻ có chỉ số thông minh của đứa trẻ con 6 tuổi. *****

Hội trường hôn lễ là ở tầng trệt nhà hàng, 6 chùm đèn pha lê treo trên trần nhà cao quý, thanh lịch, so với khách sạn năm sao thì vẫn chưa sánh bằng, nhưng so với những chỗ khác thì đã là rất tuyệt rồi. Ở gần F đại, tuy rằng sân không rộng nhưng hôn lễ của Cổ Duyệt nhỏ gọn, đãi 15 bàn tiệc vẫn thoải mái.

Đồ ăn đã được mang ra, ngồi cùng bàn Dung Ý đều là bạn học cũ, hầu hết đã quen biết nhau, không khí vô cùng sinh động.

Nàng vừa nâng chén rượu lên uống xong ngồi xuống, bàn tay phải lại bị anh nhéo nhéo, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh được ánh đèn sưởi ấm một bên sườn mặt, cũng không ngờ anh kề sát bên tai nàng hỏi, “Giáo Thảo là ai?” Cầm hơi hơi ngẩng lên 1 góc 45o. Ánh mắt của nàng nhìn về phía một thân ảnh đang mời rượu bên bàn đằng kia, khoẻ miệng nhin không được co rúm lại. Là sư huynh của Cổ Duyệt, năm đó Dương Miễn đi rồi, nửa năm sau Cổ Duyệt là cầu nối giới thiệu hai người với nhau. Trong trí nhớ không còn rõ anh ta đã theo đuổi nàng như thế nào, chỉ còn nhớ rõ một chàng trai Tứ Xuyên ngay thẳng mời nàng ăn cơm, suốt một tuần toàn ăn đồ ăn Tứ Xuyên, cuối cùng miệng nàng phồng rộp hết cả lên.

Người đó mặc âu phục cứng nhắc, tóc sáng bóng phản quang, giờ chén rượu hướng về phía bọn họ bên này đi tới. “Em gái, nhìn thấy anh mà không giới thiệu sao...” Trước đây ở trường học cũng nghe loáng thoáng anh thích làm quảng cáo, hôm nay buôn bán bình thủy, ngày mai thét to mì ăn liền. Nhìn phái đoàn lúc này thực sự giống như đội ngũ diễn viên vậy.

Dung Ý cười cười giới thiệu ngắn gọn hai người với nhau, nhìn bộ dáng không chút hứng thú của Lý Tịch liền nghĩ biện pháp né tránh sư huynh kia. Nhưng người ta lại nghiêm trang lấy danh thiếp ra đưa cho Lý Tịch, anh cũng không do dự, về mặt khiêm tốn nhận lấy, sư huynh chăm chú nhìn anh chờ nhận lại danh thiếp, không ngờ anh chỉ thản nhiên nói, “Thật ngại quá, tôi không có danh thiếp.” Khiêm tốn lễ phép mà lãnh đạm.

Sư huynh gượng cười hai tiếng, “Không sao. Đúng rồi, Lý tiên sinh làm nghề gì vậy?” Ánh mắt liếc qua gây chướng mắt tay trái của anh, tựa hồ có chút kinh ngạc thoáng qua.

“Tài chính.”

“Làm tài chính ở công ty nào vậy? Tôi cũng quen không ít bạn bè giữ chức vụ cao trong ngành tài chính của các công ty.” Sư huynh nhiệt tình vẫn bất khuất không buông tha như cũ.

“Công ty nhỏ bé không đáng nhắc tới.” Dung Ý cứng miệng, cười gượng gạo, không nhìn Lý Tịch mà cầm lấy chén rượu hướng về vị sư huynh kia, “Có phải ai cũng tài vận hanh thông như sư huynh đâu? Nào, hôm nay Dung Ý vô luận thế nào cũng kính sư huynh một ly.” Khoé mắt liếc qua khuôn mặt anh, vẫn tươi cười thản nhiên như cũ, chợt cảm thấy bất an.

Ngoài cửa khách sạn gió khá mạnh, nhận được điện thoại của Khải Thụy anh liền đi ra cửa, bên kia có vẻ vội vàng xao động, anh cũng hiểu được là chuyện gì xảy ra, chỉ chờ anh ta chậm rãi nói xong.

“Ý của William là có lẽ gần đây cậu quá mệt mỏi, ông ấy muốn điều Edward từ châu Âu sang chia sẻ áp lực ở khu vực châu Á...” Khải Thụy ngữ khí thật cẩn thận, ai cũng biết bên kia phái người sang là có ý gì.

“Vậy à?” Có lẽ là đứng lâu hơi mỏi, anh hơi dựa vào thân xe, chân trái khẽ run lên, nét tươi cười thoáng qua khoẻ miệng, “Vậy cậu cảm thấy thế nào?”

“Martin, MRG ở châu Á là giang sơn một tay cậu gây dựng lên, hiện tại có người muốn tới chia phần, cậu liền chấp tay dâng một nửa cho người ta sao? S&D cuối cùng là cậu làm hay không làm? Đan Trữ đang

tiến sát từng bước, chúng ta phải có cái công đạo mới có thể đánh bại họ a!” Thành tích của khu vực châu Á quý này rất thê thảm, William đã sớm có ý phê bình kín đáo với sự bá đạo của Martin, hiện tại rục rịch muốn gây khó dễ, mỗi người bên này đều cảm thấy bất an a!

Lý Tịch tưởng tượng ra bộ dáng cau mày nói chuyện của Khải Thụy, lại nhớ tới vừa rồi trước mặt Dung ý nói rằng công ty nhỏ không đáng nhắc tới, bật cười thành tiếng, không có chút buồn khổ nào, tựa hồ nghĩ ngợi một chút sự tình, “Yên tâm đi, tôi sẽ cho các cậu công đạo.” Nói xong liền cắt điện thoại.

Lúc Dung Ý đi ra thấy anh đang ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, ánh mắt có điểm tan rã. Nghe thấy phía sau có tiếng động, anh cũng không nhúc nhích, “Sao lại ra đây?”

“Bọn họ muốn đi nháo động phòng, em không đi...” Đứng bên cạnh anh, nàng có ý xin lỗi áy náy mở miệng, “Vừa rồi anh có giận không vậy?” Nói ra, chính mình cũng có vài phần rối rắm.

“Không có.” Tay phải anh đang rút trong túi quần rút ra kéo nàng lại gần, nghĩ nghĩ mới cười nói, “MRG quả thật là rất nhỏ, có rất ít người...”

“Không phải điều đó...”

“Àn, anh thừa nhận là có cảm giác thất bại, lần đầu tiên bị người ta làm cho mất mặt...” Anh gật đầu, hiểu được ý tứ của nàng.

“Thực xin lỗi.”

Không cần nói xin lỗi, nếu em cảm thấy bàng hoàng, đó là bởi vì anh còn chưa mang lại cho em cảm giác đủ an toàn.” Anh thực bình tĩnh phân tích, trong thanh âm mang theo một chút ủ rũ.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của anh, dưới ánh sao đêm ảm đạm nhưng lại có một loại cảm giác khiến người ta yên lòng, ấm áp.

Anh quay đầu nhìn xe hoa trước cửa khách sạn, thì thầm, “Sao anh lại cảm thấy chúng ta cùng khách sạn này với hôn lễ đặc biệt có duyên?” Lão tiên sinh? Anh không nhịn được bật cười. (Ai không nhớ thì xem lại lần đầu gặp nhau của 2 người – đám cưới của Lão Phật gia nhé!)

“Vậy sao?” Suy nghĩ mãi vẫn không có ấn tượng gì, sao lại cùng khách sạn này và hôn lễ đặc biệt có duyên?

“Quên đi...” Ánh mắt đảo quanh một vòng, thanh âm bỗng nhiên nhẹ nhàng lên, hưng trí nói, “Ai, đây không phải trường cũ của em sao? Đi vào một hồi cũng không mời anh đi dạo à?”

Hàng cây dọc lối đi đã đều trơ trụi, lác đác có vài sinh viên đi qua, cạnh sân bóng rổ có hai cái xích đu đặt cạnh nhau lắc lư. Ánh đèn mờ nhạt chiếu xuống đường, người qua lại ít ỏi. Hai người không nói gì, chậm rãi đi tới, thật gần nhau như không có vẻ thân mật. Nàng đang định mở miệng nói gì đó, một trái bóng rổ lăn đến bên chân, ở sân bóng rổ, hai sinh viên đang nhìn sang bên này gọi to, “Đồng học, làm phiền một chút...”

Dung Ý ngồi xổm xuống nhặt trái bóng lên, hai tay giơ lên định ném về phía hai người đó. Lý Tịch nhìn động tác của nàng cười cười, lấy tay đoạt lại trái bóng hướng về phía rổ bóng trên cao. Nàng chỉ kịp nhìn thấy cổ tay anh khẽ dùng sức ném đi, trái bóng bay thành một vòng cung hoàn mỹ lọt vào chính giữa rổ, rơi xuống đất, trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng trái bóng nảy đều trên mặt đất.

Nàng ngây ngẩn cả người, bọn họ cách mép sân bóng chắc cũng gần 2 thước, hơn nữa động tác ném bóng của anh hết sức thuần thực, vô cùng có lực. Ánh mắt chỉ thoáng ngấm cái rổ trong nháy mắt đã ném bóng rồi, lúc trái bóng kia rơi xuống đất, nàng rõ ràng thấy được ánh mắt anh vừa rạng rỡ tinh quang đã dần dần trở nên tối đen, làm cho nàng cảm thấy hoang mang khó chịu.

Một trong hai cậu sinh viên kia còn nheo mắt huyết sắc rống lên, “Anh em, có hứng thú thi đấu một trận không?” Anh chàng bên cạnh huých huých cậu ta một cái, ra sức nháy mắt.

Có lẽ cậu ta không cố ý, bị cận thị mà ánh đèn lại mờ ảo, không thấy rõ bóng người. Nhưng nàng vẫn thấy trong lòng dao động một chút, gương mặt nhìn Lý Tịch, anh lại như không nghe thấy gì tiếp tục bước đi. Nhìn anh tiến về phía trước từng bước một, nàng mới biết được, có những nỗi đau trong lòng vĩnh viễn không thể nói thành lời.

Lý Tịch vẫn trầm mặc như cũ, chỉ chuyên tâm đi đường, nàng lại bô bô nói không ngừng, “Vừa rồi anh không ở bên trong mà xem, khách sạn tổ chức bốc thăm trúng thưởng, Cổ Duyệt thiếu chút nữa là trúng cơ hội bay đến Nhật Bản hưởng tuần trăng mật rồi.” Thở dài như là một chuyện vô cùng tiếc nuối, ngữ khí khoa trương vô cùng.

“Nhìn em có vẻ nhớ mãi không quên, muốn đến Nhật Bản ngắm cảnh vậy sao?” Anh cười, nhớ tới câu nói của nàng hôm nào “Ngọn lửa hoang cháy lan ra đồng cỏ...”

“Tất nhiên rồi, mùa này đến ngắm lá phong, ngâm mình trong suối nước nóng, ăn sushi, ngắm soái ca... Quả là hết sức vui vẻ mà.” Nàng híp mắt lại, vẻ mặt mơ màng như đang tưởng tượng được đắm mình trong suối nước nóng thật.

“A, chẳng lẽ em đúng là đã từng thử ngâm nước nóng nhìn lá phong ngắm soái ca thật sao?” Anh nhướn mày nhìn nàng cười.

“Đầu thu năm kia em cùng lão bản đi Đông Kinh họp, chỉ ngồi trên xe liếc mắt xem qua đỉnh núi phú sĩ, nước nóng trong bồn, cũng không có thời gian xem lá phong, không có soái ca...” Đó là lần đầu tiên nàng xuất ngoại, ban đầu hưng phấn bao nhiêu sau lại tức giận bấy nhiêu, kết quả chỉ có một từ, mệt. Đi theo lão bản chạy hết chỗ này đến chỗ kia tiếp khác, tiếng Nhật lại không thật rành, quả là đáng buồn, đáng tiếc.

“Nếu anh thỏa mãn nguyện vọng của em, xem lá phong, tắm suối nước nóng, ăn sushi, ngắm soái ca thì sao...?” Anh giả hoạt nhìn nàng mỉm cười, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

“A?” Miệng nàng hơi hơi mở ra, còn chưa kịp phản ứng lại.

“Đi!” Lý Tịch hứng trí bồng bồng kéo nàng đang sững sờ tại chỗ trở về.

“Đi đâu?”

“Về nhà lấy hộ chiếu...”

48. Chương 48

“Chúng ta bay tới Trát Hoảng ở lại hai ngày, ngày thứ 3 đi Đông Kinh mua sắm, sau đó lại chuyển về Đại Bản ở hai ngày, cuối cùng quay về Tokyo...” Trong khoang hạng nhất, cặp vợ chồng phía sau đang hưng phấn thảo luận hành trình du lịch.

“Chúng ta cũng giống như bọn họ à?” Nàng lay lay cánh tay Lý Tịch, cười đến có điểm gượng ép, bay tới bay lui như vậy mệt chết đi, làm sao còn có tâm tình thưởng phong diệp a?

“Chúng ta tuần này chỉ ở vùng nông thôn Bắc Hải, tuần sau mới đi Tokyo...”

“Chờ một chút...” Máy bay chuẩn bị cất cánh, tiếp viên hàng không nhẹ nhàng nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn, nàng lại cất ngang lời Lý Tịch đang giảng giải hành trình cho nàng, mở to hai mắt nhìn anh hỏi, “Theo anh đi du lịch thế này mất bao nhiêu ngày mới có thể trở về a?”

“Không phải em muốn đi ngắm lá phong sao? Bắc Hải vốn là nguồn cội của loài cây lá đỏ này mà!”

“Nhưng mà đi Bắc Hải rồi đến Bản Châu, ở mỗi chỗ lang thang cả tuần thì cũng mất nửa tháng mới trở về được sao?” Vừa rồi lúc ngồi trong xe ra sân bay, thư ký ngồi ở ghế phụ còn lải nhải nói ngày mai anh phải gặp mặt với ai, ngày kia phải bay sang châu Âu họp hành, cũng không ngờ bị anh nói một câu, “Lúc nào về rồi nói sau!” Liền đuổi đi. Nàng không biết về công việc của anh, nhưng cũng biết đợt này có biến lược, nhìn thấy anh bỏ lại hết thảy như thế để đưa nàng đi thăm Nhật Bản, không phải không lo lắng.

Anh nhìn bộ dáng thận trọng của nàng, thản nhiên cười cười, không để ý những gì nàng nói, chậm rãi giới thiệu với nàng, “Người Nhật Bản xưa gọi lá phong mùa thu là “Lá đỏ thú”. Trong mắt người Nhật Bản, lá phong giống như một con dã thú có bờm đỏ rực, chỉ cần nó ngửi được một chút hơi thở của mùa thu lập

tức sẽ chạy với tốc độ 27km mỗi ngày về phía Nam dọc theo Bắc Hải, chỉ cần chưa đến 50 ngày, có thể bao phủ một tầng lửa đỏ khắp đảo quốc hẹp dài này... Nhưng thật đáng tiếc, chúng ta đã bỏ lỡ đầu thu...” Anh tràn đầy bất đắc dĩ nói.

Nàng nhìn vẻ mặt nuối tiếc của anh, thiếu điều ngửa mặt lên trời kêu rên, đến tột cùng anh có hiểu được nàng nói gì không vậy? Anh liếc mắt nhìn Dung Ý sắp bùng nổ đến nơi, thở dài nói, “Gần đây anh quá mệt mỏi, coi như em theo giúp anh nghỉ ngơi 1 chút, được không?” Câu hỏi nhưng tràn đầy bá đạo.

“Nhưng là...”

“Hừ...” Anh lại gần hôn lên má nàng, “Anh muốn ngủ một lát, đến nơi em gọi anh.” Nói xong liền ấn nút điều chỉnh ghế ngã ra, nằm xuống.

Nàng lẳng lẳng nhìn anh vẻ mệt mỏi, không biết phải làm thế nào. Thật lâu sau mới khe khẽ thở dài, nghĩ là anh đã ngủ say rồi, kéo chăn lên đắp cho anh, không ngờ điện thoại của anh chợt vang lên, màn hình hiện lên “William”. Không mở di động, tưởng là anh quên, nàng đang định đánh thức anh dậy. Anh lại thò tay ra khỏi chăn, cầm điện thoại đang rung tháo luôn pin ra, ngả đầu lại tiếp tục ngủ, thân thể hơi nghiêng về bên trái, hơi thở nhẹ dần.

Máy bay cất cánh hơi ồn một chút, trong ánh đèn nhạt, nàng nhìn tóc gáy anh đen mượt, đột nhiên muốn đưa tay lên vuốt ve đầy xúc động. Nhưng lại cười cười, đôi khi anh bướng bỉnh như đứa trẻ, có những lúc lại quật cường tựa đại nam nhân.

Từ sân bay ngồi taxi đến Trát Hoảng mất mấy giờ, từ lúc máy bay cất cánh ở Thượng Hải, Lý Tịch bắt đầu ngủ bù, giờ này thần khí thanh sáng, dọc theo đường đi nghe Dung Ý âm ỹ không thôi muốn ăn cái này cái kia, mua cái này cái kia, vẻ mặt vẫn bao dung, chỉ có điều lông mày vẫn hơi nhăn lại.

“Em muốn ăn mì sợi Bắc Hải, còn muốn mua sô cô la lỏng, đúng rồi, bí đỏ tô nhất định phải mua... Còn có bánh ngọt nải hoàng, bánh táo nữa...” Lần đó tiểu Trương bên phòng tài vụ dẫn bạn gái đi, lúc về mua một bịch quả lớn cho các nàng, ăn ngon làm cho hai mắt nàng sáng lên.

“Em còn muốn mua mặt nạ đắp mặt nữa, nghe nói ở đây rẻ hơn nửa so với trong nước đấy... Đúng rồi, mặt nạ tiếng Nhật nói như thế nào nhỉ, Ma-sa-ku à?” Nàng quay sang hỏi anh, không mặt thanh lệ tươi cười không chút son phấn, như lặng lẽ tỏa hương trong màn đêm, tự nhiên lay động lòng người.

Anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ như suy nghĩ điều gì, quay đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, dấu yên lặng vẫn vô cùng trù mến, kiên nhẫn sửa lại cho nàng, “Ma-su-ku...” Xe vẫn tiếp tục đi, anh nhìn hàng dây điện lao vun vút bên ngoài cửa sổ, đột nhiên phát hiện mang theo chú chim sẻ rú ra rú rít không thôi như thể này quả thực rất vui vẻ.

Bọn họ chỉ ở lại Trát Hoảng một đêm, hôm sau liền đến suối Định Sơn, đó là nơi có suối nước nóng tự nhiên ấm áp, xung quanh bao bọc bởi rừng rậm. Bên trên rừng phong đang chuyển sắc tầng tầng lớp lớp, bao màu đỏ, xanh, vàng đan xen nhau rạng rỡ, so với phong cảnh trên bưu thiếp còn khiến người ta mê muội vạn phần.

Lúc xuống xe nàng cười hỏi anh, “Nhiều người bảo Cửu Châu rất đẹp, sao không đi chỗ đó?” Phần lớn mọi người đến Nhật Bản đều vội vàng đi đến Đông Kinh hưởng thụ cảm giác mới mẻ, anh lại thích chui vào trong núi.

Anh bật cười thành tiếng, “Nếu em muốn đi, chúng ta cũng có thể bay qua đi dạo. Chỉ có điều anh đi một lần rồi, thấy rừng mình. Từ Thượng Hải bay đến Amsterdam cũng chỉ mười mấy giờ, sao không đến Hà Lan luôn? Hơn nữa, ngoài kiến trúc bất chước Hà Lan ra, còn lại đều mang hơi hướng của Trung Quốc cả...” Anh vừa nói vừa lắc đầu.

Nàng có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng anh nghe lời nói vu vơ của nàng muốn đi Nhật Bản, không ngờ anh lại cẩn thận thu xếp hành trình như vậy, sóng mắt chợt loé lên, trong lòng xúc động nhưng cố gắng không biểu lộ ra ngoài.

Phong diệp ở Bắc Hải quả thật khác thường, trong rừng cây cao lớn, từng hàng phong cổ thụ vươn lên oai dũng. Bọn họ không ở khách sạn mà ở một nhà dân, có lẽ là Lý Tịch đã hỏi qua, một cô gái khuôn mặt dịu

dàng mặc kimono dẫn bọn họ vào phòng, cùng anh hàn huyên, nói gì đó nàng không hiểu lắm, đại khái là chút lời khách sáo, không có ý nghĩa, nàng chỉ nhìn ngó xung quanh.

Đây là dinh viện đặc trưng của Nhật, xung quanh bao bọc bởi hàng cây lá đỏ, sạch sẽ, tinh tươm, chẳng khác gì hình ảnh nàng vẫn thấy trong phim, vẻ đẹp khiến người ta than thầm sợ hãi. Bốn phía trang trí tao nhã, bên dưới đều là cây xanh mượt. Nếu đúng là bài trí kiểu Nhật, phòng bên trong có lẽ cũng bố trí kiểu đặc trưng, bàn thấp và quỳ trên đất. Cúi đầu nhìn chân trái của anh, chỉ dám nhìn đôi tất đen mà không dám hướng sang bên phải. Nàng gần đây đều như thế, không muốn đụng vào miệng vết thương làm cho anh đau đớn. Cho dù chỉ liếc mắt một cái cũng cảm thấy chính mình cũng đau đớn không thôi.

Nói một tràng “A li ga to u go za I ma su” xong, cô gái kia lễ phép cúi đầu chậm rãi đi ra. Nàng thông thả đi vào bên trong, quả nhiên là đồ đặc trưng của Nhật, trong lòng không khỏi co lại một chút. Anh chậm rãi thông thả đi tới phía sau nàng, thấy nàng nhìn đồ đạc bộ dáng suy tư, khoé miệng rút một chút, không cười mà hỏi, “Em nghĩ gì vậy?”

“Trước giờ đến Nhật Bản anh đều ở loại phòng như thế này sao?” Nàng không xoay người, nhìn về phía trước như đang nói chuyện với không khí, thanh âm nhỏ cổ gẳng che giấu cảm xúc.

Anh cười nhưng ánh mắt không có nửa điểm sung sướng, thẳng thắn nói, “Bình thường đều ở khách sạn.” Đương nhiên sẽ không chọn loại phòng Nhật này, dù sao cũng bất tiện.

“Vậy vì sao lại chọn phòng này?” Bởi vì lúc ở trên máy bay nàng vô tình nói một câu “Rất thích ngồi bên bàn trà Nhật ấm áp dạt dào” sao? Nàng trụ trụ môi, quay lưng về phía anh, ánh mắt nóng bỏng, lệ đã chực tràn ra, trong lòng hơi hơi chấn động.

“Không phải em nói anh có em sao?” Ánh mắt của anh nhu hoà mang theo chút lo lắng, tiếng gậy chống rơi xuống sàn “ba” một tiếng. Anh vòng hai tay ôm lấy nàng từ phía sau, bàn tay nắm lấy tay nàng mềm mại, cúi đầu cọ cọ cằm vào gáy nàng, hít hà hương thơm nhẹ nhàng tự nhiên của nàng, cũng đem toàn bộ sức nặng giao cho nàng.

Nàng hơi nghiêng đầu, khuôn mặt chậm rãi tiếp cận đầu anh, thật cẩn thận, nhẹ nhàng mà vuốt phẳng, cố gắng kìm nén nước mắt, thật lâu sau mới nói thành lời, “Anh có thể nào đừng tốt với em như vậy không?” Tâm tính lương thiện giống như bị trói chặt bằng một sợi tơ mỏng manh, co rúm lại. Là cảm động? Hay là sợ hãi? Nàng không thể nói rõ cảm giác quanh quẩn trong lòng mình.

Anh cười, ánh mắt màu hổ phách nhu hoà mang theo triu mến, trong suốt không tiêu tan. Anh hôn lên tai nàng, nhẹ nhàng trả lời, hơi thổi phả vào lỗ tai nàng, “Đã sớm không thể...” Trên thế giới này có rất nhiều chuyện lúc phát hiện ra thì đã lún sâu mất rồi.

Nàng bật cười, không thể kiềm chế nổi nước mắt, khoé miệng co rúm lại.

Ánh tịch dương vàng óng tiến vào nhà, nhìn qua khung cửa sổ theo con đường rải đá kéo dài, từng cây từng cây lá đỏ nở rộ khắp núi rừng, như một đoàn mãnh thú mang theo ngọn lửa thiêu đốt, một đường tiến thẳng vào trong lòng đốt cháy những năm tháng lạnh lẽo nàng đã phí hoài.

49. Chương 49

Dinh viện đặc trưng kiến trúc Nhật Bản đúng phong cách Đông phương chìm trong bóng tối im lặng, lá đỏ sán lạn ngoài kia dường như cũng mờ nhạt đi, dưới ngọn đèn vườn chỉ hiện lên sắc đỏ mơ hồ...

Nàng khoác áo tắm màu trắng lững thững chạy qua dinh viện, trong rừng phong phía sau toà nhà là một suối nước nóng thiên nhiên, càng đến gần, tiếng nước róc rách chảy qua ống trúc càng rõ ràng. Không khí mù mịt hơi nước ấm áp, hương thơm tự nhiên xông vào trong mũi khiến tinh thần thoải mái, thẩm thấu vào từng lỗ chân lông.

Vừa đi qua hành lang, thấy Lý Tịch đang nhắm mắt tựa vào cạnh ao, nửa thân mình chìm trong làn nước ấm, hơi nước tạo thành tầng sương mù bao quanh khuôn mặt anh, làm ướt mi anh, mái tóc đen cũng ẩm ướt... Nàng kinh ngạc nhìn sườn mặt sạch sẽ của anh, khoé miệng gợn lên. Kỳ thật không thể phủ nhận, nam nhân này thật sự có ma lực hấp dẫn linh hồn người khác, làm cho người ta không tự giác mà đắm chìm trong đó.

“Nhóc con, mặc kín như vậy làm sao tắm a?” Lý Tịch mắt nhắm mắt mở liếc liếc Dung Ý đang đứng yên không nhúc nhích, giọng nói đầy vẻ khiêu khích. Nàng thất thần chấn động, tự nhiên tưởng tượng lung tung, khẽ cắn môi trừng mắt lườm anh, hận không thể cởi guốc gõ gõ lên đầu anh một cái.

Cởi áo khoác, từ từ bước chân xuống ao, nước suối mềm mại bao quanh cơ thể, thật sự thích thú. Những thứ thuộc về thiên nhiên thật sự con người không có khả năng làm được, nàng chậm rãi thả phào nhẹ nhõm, cảm giác thân thể mềm đi như muốn tan ra. Cũng không ngờ người bên cạnh lại đưa tay cởi áo ngực của nàng, nàng ôm ngực, tròn tròn mắt nhìn anh, “Làm gì vậy?” Mặc mỗi cái áo nhỏ xíu như vậy còn bắt cởi sao?

Anh vẻ mặt cười gian, lại vờ nghiêm trang nói, “Tắm suối nước nóng chân chính là không được mặc quần áo...”

Nàng cúi đầu, liếc mắt thoáng qua thân hình Lý Tịch trong làn nước trong suốt, mặt nóng bừng hồng lên, ngay cả tai cũng đỏ. Khẽ hắng giọng, “Lý nhị, nơi công cộng phải chú ý giữ gìn...”

“Cũng chỉ có hai ta...”

“Tay không được sờ loạn... Không được lại đây, tiến thêm bước nữa là em la lên a...”

“Haha, kêu đi, núi rừng hoang dã, kêu rách hòng cũng không có người nào để ý đến em đâu, gia gia đêm nay muốn em...”

Hai người bắt chước mấy tiết mục kịch cũ kỹ trên ti vi, cười đùa náo loạn, ngay cả tóc cũng ướt đầm. Hưởng thụ làn gió mát thổi qua, nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, bầu trời tối đen, trong vắt.

““Hồi ông ngoại còn sống, mùa hè năm nào cũng mang bọn anh đến Bắc Hà... Nhớ rõ có một năm, ca ca lên mang anh đi bơi ở biển, không ngờ bị phát hiện, lúc về bị ông ngoại mắng cho một trận...” Ánh mắt của anh phiêu xa, thanh âm trong không khí có điểm mơ hồ, tuy rằng đã là chuyện xưa nhưng lại vô cùng hoài niệm.

“Người bị mắng chắc chắn là ca ca của anh rồi.” Nàng cười đáp lời. Đang cùng anh song song tựa vào bờ ao, nàng xoay người đối mặt với anh, dừng lại trong ánh mắt nhu hoà như nước.

“Sao em biết?” Anh bật cười nói nhẹ một câu, vẫn nhìn lên bầu trời, khuôn mặt yên tĩnh. Nàng mím môi cười, chưa kịp trả lời, anh lại tiếp tục kể, “Trời còn chưa sáng, ông ngoại đã đưa bọn anh đi thần vịnh, sau khi trở về mới thăm, cả buổi sáng phải ngồi viết chữ... Có những hôm buổi trưa trốn bảo mẫu lên chuồng đi hội họp với bọn Hứa Tuấn Hằng... Buổi tối ở bên bờ biển đốt lửa trại, cả nhóm ngồi kể chuyện rôm rả, lúc kích động còn hoa chân múa tay hát quân ca. Một đám tiểu quỷ nằm trên bờ cát nghe sóng vỗ, ngắm sao trên trời...” Khoé mắt hẹp dài của anh hơi hấp háy, nàng lại nhìn thấy trong đôi mắt ấy rạng rỡ tinh quang.

“Lý Tịch...” Nàng khẽ gọi

“Ân?” Anh thu hồi ánh mắt, chớp chớp mắt, nhìn ánh mắt của nàng.

“Em muốn anh...” Nàng kiễng mũi chân kề sát vào anh.

Khoé mắt anh nhướng lên cao, một đôi mắt hoa đào bay lên, “Khó mà làm được, ở chỗ công cộng phải giữ gìn hình tượng, phải không?”

“Ở đây lại không có ai.”

“Ai, ai, tay em đừng sờ loạn thể chứ, còn tiến lại đây anh sẽ la lên...” Lý Tịch học tư thế giả vờ giả vịt vừa rồi của nàng khiến nàng bật cười khanh khách.

Thật vất vả mới nín cười, nàng lại bày ra vẻ mặt dâm dật nghiêm mặt nói, “Núi rừng hoang dã, anh kêu rách hòng cũng vô dụng thôi...”

Tiếng cười đùa quanh quẩn khắp không gian, kéo dài không tiêu tan.*****

Ngâm suối nước nóng xong, nàng chui vào trong đệm nằm im không nhúc nhích, quả thực ngâm nước nóng có tác dụng rất rõ ràng, hoặc vì trong đệm thật sự ấm áp thoải mái, nàng cảm thấy chân tay nhũn ra không chút sức lực, mỗi một đều biến mất, một hồi đã ngủ say.

Nửa đêm mơ mơ màng màng tỉnh lại, sờ sờ bên cạnh vẫn thấy chút hơi ấm. Nàng nhìn theo ánh đèn âm đạm ngó quanh quất, ban ngày đồ đạc trông tươi mát tự nhiên, gọn gàng thanh nhã lúc này lại thoáng lạnh lùng. Nàng sờ soạng lấy áo ngủ khoác lên người chui ra khỏi chăn, đi theo ánh sáng từ phòng tắm chiếu ra. Tuy rằng bên trong có tàn chướng thi thố nhưng vẫn nhìn không được lo lắng.

Càng đến gần, tiếng thở dốc càng vang lên rõ ràng, lòng của nàng cũng không thể khống chế mà run lên. Dưới ánh đèn tường nhu hoà, anh chống hai tay lên bồn rửa, bóng dáng in lên khung cửa giấy, cầm buồng xuống, ngực phập phồng kịch liệt như đang chịu đau đớn vô cùng, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Nàng chỉ nhìn chằm chằm chỗ cửa phòng tắm anh vừa ói ra, thật lâu sau mới tìm lại giọng nói của mình, gọi nhẹ, “Lý Tịch...” Chậm rãi áp chế run rẩy.

Người ở bên trong đóng vùi nước lại, điều chỉnh hô hấp rồi xoay người chậm rãi mở cửa. Anh chỉ mặc cái áo ngủ mỏng manh đã thấm đẫm mồ hôi. Nhìn thấy nàng mặc vội áo choàng, vẻ mặt lo lắng, anh cười cười chế nhạo nói, “Không có anh là trần trọc không ngủ được sao?” Giống như phụ huynh giáo huấn đứa trẻ của mình, giọng nói yêu chiều.

Vẫn còn nói giỡn được sao, nàng nhẹ nhàng thở ra, vừa đi lên dịu dàng anh vừa tức giận nói, “Em sợ anh mất tích, đến lúc đó chắc em phải bán mình để trả tiền thuê nhà...” Lúc chạm vào lòng bàn tay anh lại giật mình thẳng thốt, bàn tay lạnh như băng. Ngẩng đầu nhìn anh một cái lại không biết nói gì.

Lại chui vào trong đệm, nàng trần trọc, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, biết anh không thích người khác hỏi han thân thể mình, nhưng nhúc nhích trong lòng vẫn lên tiếng hỏi, “Anh có phải là...” Nửa câu sau “không thoải mái” còn chưa kịp thốt ra, ngón tay lạnh lẽo của anh đã áp lên mắt nàng, bình tĩnh nói ngắn gọn, “Ngủ đi!”

Trong phòng chỉ nghe được tiếng lá phong xạc xào trong gió xa xa, nàng nằm sát lại gần anh, muốn đem chút ấm áp của mình truyền sang người lạnh băng bên cạnh.

Sáng hôm sau, trời mưa dầm dề, mưa bụi như sương như khói buông xuống tầng lá đỏ, tẩy sạch bụi trần, lại rực lên như lửa.

Điều Dung Ý lo lắng tối qua quả nhiên thành sự thực, Lý Tịch sốt cao nóng bừng rồi tỉnh rồi mù, nàng đã phải thay áo ngủ ướt đẫm mồ hôi cho anh đến 3 lần. Đành phải nhờ nữ chủ nhà gọi điện mời bác sĩ đến, tiếng Anh tiếng Nhật hỗn loạn cuối cùng cũng làm cho người ta hiểu được. Bác sĩ đến khám, cơ bản chỉ có bệnh nhân nói chuyện với bác sĩ, nàng nghe không hiểu, lại càng không biết nói gì. Chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy ánh mắt trách cứ của bác sĩ, vẻ mặt uỷ khuất cúi người tạ lỗi.

Cuối cùng tiễn vị bác sĩ tóc bạc trắng ra cửa, nóng nảy trở về nhìn kẻ vừa được tiêm một mũi kia, mặt tỏ ý giận, ái chà, còn khoan thai nhìn đồng thuốc trước mặt không chịu động thủ.

“Bác sĩ nói gì vậy?” Nàng cầm thuốc nhét vào miệng anh, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Đừng có mà bất mãn như thế...” Anh nhếch miệng trêu tức nàng, lại nhìn thấy nàng xé miệng túi thuốc trút vào trong chén. Nhìn bột thuốc màu trắng nhanh chóng hoà tan vào nước, anh rung mình một cái, cười cười nhột nhột lấy lòng nàng, “Tối hôm qua bị cảm lạnh...”

Nàng không nói chuyện, lẳng lặng nhìn anh uống thuốc xong, đỡ anh nằm xuống, kéo chăn lên đắp cho anh, đang định đứng lên anh lại cầm tay nàng, hai mắt từ từ nhắm lại, “Đừng đi...”. Nàng kinh ngạc nhìn khuôn mặt anh vừa hạ sốt, sắc đỏ hồng nhạt dần, sau đó lại nói thêm, “Lúc nào đi thì đánh thức anh...”

“Vì sao?” Nàng buột miệng hỏi.

Anh lại mở bừng mắt nhìn nàng, sắc hổ phách mang theo tia thần nhiên, thật lâu sau mới khôi phục lại, cợt nhả nói, “Không cho em đi!”

Nàng bật cười, vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh đang nắm tay nàng, ánh mắt chăm chú nhìn anh dần dần rời đi. Nhìn ngoài cửa sổ xa xa từng cây lá đỏ sáng lạn nhưng bỗng nhiên tiêu tan mọi hứng thú, thở dài, thấp giọng nỉ non, “Liệu em có thể tìm thấy chìa khoá để mở ra không?”

50. Chương 50

Vườn trong đình viện thật sâu, tầm mắt lướt qua tường bao, ngắm nhìn cảnh sắc tinh xảo bên ngoài, hàng cây mùa thu vẫn xanh tốt, đường mòn phẳng lặng, tràn ngập vẻ đẹp tao nhã. Thủ đô của Nhật Bản có điểm khác biệt so với các thành thị khác, chính là vẫn còn lưu lại thật nhiều dấu vết lịch sử. Thế nên đi trên đường, vô tình nhìn thấy những cô gái bản địa mặc kimono truyền thống, hàm súc mà lại thướt tha, nàng cảm thấy như được quay về thời cổ xưa. Thật ra theo nhật trình của bọn họ thì sẽ đến đây từ tuần trước, nhưng bất đắc dĩ anh bị bệnh đến gần hai tuần lễ, Bắc Hải lại mưa dầm miên man, Dung Ý tự nhiên không có hứng thú đi du lịch

Anh bệnh mấy ngày nay, thiếu tiếng nói chít chít oa oa của anh, nàng càng trở nên trầm mặc, tự nhiên ngơ ngác sững sờ, thần du vụn vặt, xem ra nàng còn buồn bực giống bệnh nhân khó tính hơn cả anh. “Hôm nay trời đẹp quá, thích hợp đi dạo đây!” Những lời này là Lý Tịch nói khi kéo nàng ra ngoài, Dung Ý có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn đi theo anh.

Mặt trời thông thả trôi về phía Tây, đem cảnh vật xung quanh bao phủ trong cảm giác nửa thật nửa mơ. Trên đường phần lớn là các cửa hàng mỹ nghệ, kimono hoặc đồ lưu niệm. Không phải mùa du lịch nên người qua lại không nhiều. Nàng tinh tế nhìn chăm chăm một con mèo chiều tài, chỉ có bàn tay là to lớn, là điêu khắc bằng gỗ, chế tác không tinh xảo lắm nhưng lại luôn tay ngoắc ngoắc khách nhân, trông đặc biệt đáng yêu. Lúc học trung học nàng đã rất thích con mèo này, bạn cùng bàn luôn cười nàng bảo nàng tham tiền, nhìn thấy mèo chiều tài liền sáng mắt lên. Kỳ thật là nàng chỉ thích nó vì thấy đáng yêu thôi, nàng kéo kéo tay áo người phía sau, cười đến hai mắt híp lại, than thở câu gì lại chăm chú nhìn thật lâu mới xoay người.

“Anh có nhớ tuyên ngôn của Trịnh Đồng không? Lãng mạn nhất là được nắm tay người yêu dạo chơi ở Nhật Bản, mùa xuân có hoa anh đào ngập trời, mùa hè có huân y thảo kéo dài không dứt, mùa thu có lá đỏ cháy bùng bùng không thể cản trở, mùa đông có thể sống vai xem tuyết rơi trên suối...” Trước đây nàng suốt ngày chú ý vào tiểu thuyết, luôn cảm thấy Nhật Bản là nơi lãng mạn nhất châu lục này, danh ngôn kinh điển của Trịnh Đồng chính là “Yêu em thì mang em tới Đông Kinh đi!” Mỗi lần nói những lời này đều khiến bạn bè cười ngất, đệ tử thời đại Dung Ý tự nhiên cảm thấy Nhật Bản thật xa xôi khó thành hiện thực, nhưng vẫn có mơ mộng, khi yêu người nào, nhất định phải bắt người đó cùng nàng đến đây...

Ngẩng đầu nhìn Lý Tịch, như được bao quanh bởi một tầng sương, anh thản nhiên nhìn nàng, vẻ mặt thoải mái. Ánh mặt trời nhạt nhoà phác thảo từng đường nét góc cạnh khuôn mặt nghiêm nghị của anh lại càng thêm lạnh lùng. Tim đập thình thịch loạn nhịp mới phát hiện vừa rồi thất thố, nhưng nhất thời lại không tìm ra đề tài gì để nói.

Cuối cùng vẫn là Lý Tịch mở miệng trước, “Đi thôi”. Một câu ôn hoà, con người âm trầm, vô thanh vô tức.

Hai người tiếp tục dạo bước trên con đường lát đá, không một tiếng động, vô tình Dung Ý nhìn trúng một đôi khuyên tai ở một quán nhỏ ven đường. Khuyên tai bằng ngọc trai đen, kiểu dáng đơn giản, viên ngọc sáng bóng phát ra ánh sáng thản nhiên. Lão bản nương mặc kimono nhìn nàng thích thú, vừa ân cần chu đáo giúp nàng đeo thử, nói tiếng Nhật thỉnh thoảng lại xem vào vào chữ tiếng Trung ngọng nghịu, “Xinh đẹp”, “Đẹp mắt”, xem ra là cũng thỉnh thoảng phục vụ người Trung Quốc.

Nàng nhìn chăm chăm gương, nghiêng trái, nghiêng phải, cuối cùng nhìn anh nhướng mày hỏi, “Có đẹp không?” Đây là thói quen của mọi phụ nữ, luôn muốn hỏi ý kiến nam nhân của mình, có lẽ đều mong mỗi được khen ngợi.

Không ngờ anh chỉ đáp nhẹ nhàng, “Thích thì mua đi!” như là không muốn nói nhiều thêm nữa câu. Nàng phần nộ “Nga” một tiếng, anh không phải người ít lời thiếu ngữ, nàng vốn không chịu nổi lúc anh im lặng,

áp lực vô hình đè nặng lên khiến người ta không thể chống đỡ.

Cuối cùng nàng cũng mua, chỉ là một thứ đồ trang sức nhỏ bé không đắt giá nhưng nàng cũng vui vẻ vô cùng. Anh nhìn trong mắt nàng phản chiếu tia nắng cuối ngày, trong lòng khẽ run lên một chút. Không phải vì không khí, chỉ là không thể nề hà.

Ra ngã tư, vòng qua nửa khu rừng nhỏ, ngẩng đầu nhìn thấy cầu thang dẫn lên một toà nhà nằm trên sườn núi, trông giống như một ngôi nhà cổ kiểu Nhật, có lẽ là một ngôi đền, lẳng lặng đứng sừng sững phía cuối rừng. Giờ trời đã bắt đầu tối, không gian yên lặng có chút hoang vắng. Ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Lý Tịch, anh nói, “Không phải em bảo muốn cầu phúc sao?”

Đó là lúc ở Thượng Hải chuẩn bị đi nàng vẫn nhắc đi nhắc lại như thế, không ngờ anh còn nhớ, thản nhiên cười nói, “Cầu phúc không phải là sẽ đến chùa Thảo Tùng (bụi cỏ tự) sao?”

“Chùa Thảo Tùng đông đúc, có lẽ Bồ Tát cũng bận việc không đến.” Anh lên tiếng trả lời làm Dung Ý bật cười thành tiếng.

Hai bên cầu thang cây cối cao lớn thẳng tắp, lá cây cũng không rụng theo mùa, nhìn ra phía xa lại thấy từng khoảng trời lá đỏ bừng thật bắt mắt. Càng lên tới gần đỉnh núi, gió thổi càng mạnh, tiếng gió ào ào qua rừng cây truyền đến. Nàng nghiêng đầu nhìn Lý Tịch, kỳ thật anh đi đường đã vất vả, lên cầu thang lại càng khó khăn hơn, trong tiếng gió chỉ vang lên tiếng gậy chống trên mặt đất, hơi trầm trọng. Cho dù là trong trạng thái tốt nhất, lên cầu thang đối với anh đã không phải chuyện dễ dàng, huống chi lại vừa khỏi bệnh, mặt anh tái nhợt, đi được nửa đường đã phải ngừng lại. Nàng định đưa tay ra để dìu anh, ngón tay còn lửng lơ, anh không nói gì nhưng nàng cảm nhận được anh có điểm kháng cự. Đầu ngón tay lại lơ lửng, thôi.

Trước cửa đền có một bồn nước nhỏ, là chỗ để rửa tay, dòng nước trong vắt chậm rãi chảy qua ống trúc rót vào bên trong. Nàng thuận tay cầm lấy chiếc gáo mộc bên cạnh, rửa sạch tay xong lại múc một gáo cho vào lòng bàn tay, đưa tới trước mặt anh, cười tủm tỉm nói, “Uống vào thân thể sẽ khoẻ mạnh, sẽ không tái bệnh nữa.”

Anh lẳng lặng nhìn nàng một cái sau đó buông mắt xuống, thấy không rõ sắc thái, suy nghĩ một chút mới nói, “Có lẽ bác sĩ của nhà anh nghe được những lời này sẽ vui vẻ lắm đấy!” Nhưng lại cúi đầu kềm miệng vào tay nàng uống một ngụm.

Nàng ngạc nhiên, nàng biết anh vốn vô cùng sạch sẽ, chỉ muốn đùa với anh một chút cho vui, không ngờ anh lại uống thật. Nghĩ nghĩ câu anh vừa nói lại hỏi, “Vì sao ông ấy lại vui vẻ?”

“Ông ấy luôn bảo anh đã làm ông ấy đánh mất biển chữ vàng.” Anh mỉm cười, ánh mắt thản nhiên lại mang vẻ tự giễu.

Nàng im lặng đi vào bên trong cầu phúc. Chắp hai tay lại cầu nguyện. Lúc nàng cầu khẩn trông rất thành kính, mắt nhắm lại, môi hơi hơi mấp máy như đang thầm nêu lên nguyện vọng. Lúc mở mắt ra thấy Lý Tịch chỉ đứng yên chăm chú nhìn nàng, khó hiểu hỏi, “Anh sao thế?” Cẩn nhắc có phải mình cầu khẩn không đúng hình thức hay không.

“Em cũng tin tưởng vậy sao?”

“Có rất nhiều thứ không quan trọng là có tin hay không, nguyện vọng chính là khát khao của người ta về tương lai, trên thực tế để đạt được nguyện vọng của mình không thể dựa vào thần linh, quan trọng nhất vẫn là chính mình.” Giống như trước đây nàng đem nguyện vọng của mình viết ra giấy nhét vào hốc cây, chính là để thúc giục bản thân thôi. Có đôi khi tín ngưỡng giống như một loại ký thác, cũng là một loại lực lượng, loại tiềm năng ẩn chứa bên trong chính mình.

Anh sáng tỏ gật gù đầu, lại hỏi, “Vậy em vừa cầu nguyện điều gì?”

“Thân thể khoẻ mạnh, có thể hoà hợp với đồng nghiệp mới, công việc thuận lợi...” Nguyện vọng của nàng rất thực tế, đều là nếu cố gắng thì có thể đạt được.

Anh nghe nàng nói lại nguyện vọng của mình, im lặng thật lâu mới nói, “Không cầu nguyện tình cảm sao?”

“Có chứ, cầu cho hai bác gia đình hạnh phúc này, rồi khỏi Thịnh Thái rồi vẫn có thể bảo trì sự thân thiết với Cổ Duyệt này...” Nàng nói không ngừng, cuối cùng liếc liếc mắt nhìn Lý Tịch đang nhướn mày không lên tiếng, bật cười hỏi, “Sao vậy? Chẳng lẽ còn phải cầu nguyện thần linh ban cho em một bạch mã vương tử nữa sao?” Xoay người lấy ống thẻ đưa cho anh, anh vẫn không lên tiếng, tùy ý lấy một cái. Nàng cũng rút một cái, kéo anh đi qua dò số lấy quẻ, nhìn bộ dáng không muốn nhúc nhích của anh, tức giận dỗi dằn, “Không phải đã có hắc mã vương tử rồi sao, còn cầu làm gì nữa?” Anh hôm nay đúng là mặc một bộ đồ màu đen, tuy rằng không phải chính trang những cũng làm cho người khác cảm thấy nghiêm túc. Không phải người thâm trầm ít nói, nhưng từng động tác cử chỉ của anh lại luôn mang theo chút ngạo khí tự nhiên.

Mở quẻ của mình ra, tuy rằng không biết tiếng Nhật nhưng nàng nhìn thấy hai chữ Hán thật to “Đại cát”, mi phi sắc vũ cầm lấy giơ về phía anh, “Xem ra nguyện vọng của em sắp thành hiện thực rồi.” Ánh mắt cong lên thành vòng cung, sóng mắt lưu chuyển, rạng rỡ tinh quang, sáng ngời động lòng người.

Gió thổi thoảng qua cây hoa đại trắng bên hiên, anh chỉ yên lặng nhìn vẻ mặt thoả mãn của nàng, thấp giọng mở miệng hỏi, “Vì sao không cầu nguyện cho tình yêu?” Thanh âm rất thấp nhưng cũng đủ để nàng nghe rõ, giọng nói theo gió tiến vào, chạm vào trái tim nàng.

Nàng lẳng lẳng đứng, thật lâu sau mới tìm lại giọng nói của mình, bình tĩnh đáp, “Tình yêu vốn là thứ bất khả cầu, yêu hay không yêu, có thể yêu hay không thể yêu vốn bản thân mình không có khả năng khống chế.”

“Cho nên em dùng cách chẳng quan tâm, lực cản thanh tịnh đặt mình ở bên ngoài?”

Lời nói của anh luôn luôn giống như mũi tên có thể chạm vào chỗ sâu nhất trong lòng nàng, nàng không có cách nào trốn tránh, gian nan chớp chớp ánh mắt đã mờ đi, cố gắng bình tĩnh nói, “Em chỉ muốn tất cả đều vô ba vô lan.”

“Vô ba vô lan của em là dùng áo giáo để che giấu những thứ thói rửa mũ bên trong?” Anh tiến sát từng bước, không cho nàng cơ hội thở dốc lui về phía sau.

“Đến tận cùng là anh có ý gì?” Nàng vẫn quật cường như cũ, gió lạnh tiến vào trong áo làm nàng khẽ run run.

Quanh hai người chỉ có tiếng rền vang của gió cùng lá khô rụng xào xạc trên sân, “Nếu đã muốn ra đi, cần gì phải quay đầu nữa?”

“Em không khống chế được...” Giọng nói đã run run, dùng hết khí lực để kiềm chế mà nước mắt vẫn không chịu thua kém chảy xuống. Tự hỏi mình đã dùng hết sức, nhưng những thứ đã chiếm cứ trong lòng suốt mười năm, làm sao có thể chỉ dùng một câu “Buông ra” là có thể thật sự biến mất?

Anh cúi đầu nhìn mắt nàng buông xuống, từng giọt nước mắt lăn dài trên má, thật lâu sau mới thở dài kéo nàng vào lòng, “Muốn khóc thì lớn tiếng khóc ra, nấc nghẹn như vậy thật sự rất khó coi.”

“Huhu, anh phải hứa sẽ giúp em quên anh ấy...” Nghe hương bạc hà thản nhiên trên người anh, nàng thả lỏng lại khóc to hơn, giống như là gào khóc.

“Được.”

“Về sau không được lên mặt, bộc phát tính tình thiếu gia.”

“Được.”

“Về sau chỉ được khen em xinh đẹp, không được phép khen những phụ nữ khác.”

“Anh khen nữ nhân khác bao giờ?”

“Lúc ở khách sạn anh khen lão bản nương xinh đẹp, nói cô ấy ‘Tạp oa y’, huhu...” Nàng khóc to hơn, nắm chặt lấy áo anh.

“Đó là lời khách sáo thôi mà...” Lý Tịch đầu đầy hắc tuyến.

“Rốt cuộc anh có đồng ý hay không?” Nàng nắm chặt áo anh hơn một chút.

“Được, được, được.” Anh liên thanh đáp lời, lôi kéo nàng đi xuống dưới.

Nàng đi theo anh một đoạn dài mới hỏi, “Quê của anh vừa rồi đâu? Không xem sao?”

“Không xem.” Anh thuận miệng đáp lại, hàng đèn lồng treo hai bên cầu thang lay động trong gió, bóng dáng hai người hoà nhập vào một chỗ.

“Rút quê không xem là sẽ có vận rủi.” Nàng cau mày, muốn lôi anh quay lại.

Anh cười, vuốt vuốt mái tóc đen ngắn ngắn của nàng, ánh mắt hẹp dài lấp lánh trong đêm làm cho nàng si mê, “Em không phải là vận rủi của anh!”

Nàng chính là vận rủi của anh, sau này nhìn lại mới phát hiện ra, nguyên lai sớm đã trở thành lời nguyền.

51. Chương 51

Rèm cửa sổ che kín, anh lão đảo tiến vào thư phòng ở Đằng Y, mặt áp vào gối tựa, đèn tường điều chỉnh thật nhạt, chỉ mờ hồ phác hoạ hình dáng của anh. Anh mới đi ăn về, quần áo cũng chưa kịp thay, lúc chàng vạng anh nhận được cuộc điện thoại đó, kinh ngạc qua đi nhưng chân tay không hề luống cuống, thần nhiên đáp lại, bảo bên kia tạm thời chưa thông báo cho người nhà. Tổ vẽ như không có việc gì, tiếp tục tham dự buổi tiệc, ngay cả trợ lý cũng ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của anh, vốn là cuộc điện thoại nói về tình hình của cha anh mà sao lại có thể như xa lạ đến vậy.

Laptop trên bàn vẫn mở, trên màn hình từng dải màu xanh xanh đỏ đỏ lần lượt thay đổi toả ra ánh sáng lấp lánh, trước đó là một phần đánh giá phân tích tài vụ. Anh biết rõ nơi đó phát ra là hương vị của đồng tiền, đó là thứ mà từ hồi anh 20 tuổi đã theo đuổi đến kiệt sức. Cho đến hôm nay, anh đã có được không ít, nhưng cũng không biết mình đã mất đi những gì.

Đã là nửa đêm, anh cũng không muốn kéo rèm lên, như sợ ánh sáng của cảnh đêm bên ngoài quá sức chói mắt. Lâu lắm rồi anh không như vậy, hàng ngày đều họp hàng liên miên, đi hết chỗ này đến chỗ khác, không có cả thời gian để suy nghĩ, để nghỉ ngơi, nay dừng lại trong chốc lát lại lảng lảng nhận ra ngay cả linh hồn cũng chẳng thuộc về mình. Tự nhiên nhớ tới ngày xưa, cha giúp anh ôn thi, “Tiểu trọng sơn” của Nhạc Phi, mỗi khi đọc câu “Bạc đầu vì công danh”, cha anh luôn lắc đầu thở dài, ngay cả Nhạc Phi cả đời anh hùng tiếng tăm lẫy lừng lấy như vậy cũng không thoát khỏi tham luyến thanh danh, truy tìm quyền lực, không thể nề hà.

Bà nội là giáo viên tiểu học, coi như gia đình gia giáo, từ nhỏ đã quản giáo cha anh rất nghiêm. Từ nhỏ cha anh đã dạy anh rằng làm người phải công bằng, đại trượng phu phải đầu đội trời chân đạp đất. Lúc ấy anh vẫn luôn tự hào về cha, hồi lớp 3 viết bài tập làm văn vẫn ghi “Cha tôi – người công bộc tốt của nhân dân”, đến năm lớp 5, bài văn đó vẫn được lấy ra làm mẫu cho đồng học.

Lớn lên một chút mỗi lần cùng bí thư đại viện đi đâu đều gọi xe đến đón, cha anh chỉ thần nhiên nói, “Đơn vị chỉ cách đây mấy trăm mét, đi bộ cũng được, gọi xe không phải chuyện bé xé ra to sao?” Mỗi người nhắc tới Dương tiên sinh đều vô cùng khâm phục. Trong lòng luôn tự hỏi tại sao một gia đình hoàn mỹ làm sao lại có thể phát sinh chuyện như vậy? Lúc mẹ gọi điện thoại bảo anh chuẩn bị sẵn sàng, anh còn như đang trong giấc mơ, không kịp chuẩn bị gì đã nhảy xuống nắm mồ này, cả đời không thể xoay người.

Lấy tay lau mặt, khoẻ miệng nhẹ nhàng áp chế, cứ nghĩ hôm nay đã uống nhiều lắm rồi, vậy mà vẫn nghĩ ngợi nhiều như vậy. Điều thuốc trên tay toả ra làn khói mỏng manh, anh không hút, cứ để nó tự cháy như vậy, sáng lấp lánh rồi tự tắt. Khoá cửa mở tách một tiếng, anh không quay đầu, lại châm thêm một điếu khác, chậm rãi hút, chăm chú nhả khói, giống như nuốt mây nhả khói là việc quan trọng nhất anh muốn làm.

Cô không lên tiếng, tiếng giày cao gót cũng chìm trong tấm thảm dày, chỉ đứng ở cửa yên lặng nhìn anh. Trong không gian nhỏ hẹp thế này mà cô không sao cất bước. Anh lại châm một điếu nữa, lại tiếp tục hút, trong không gian kín như bưng này cô cố gắng nhưng vẫn không chịu nổi, nhị không được khê ho khan.

Anh lúc này mới nhận ra có người, áy náy nói “Thật có lỗi”, dập điếu thuốc đi. Giọng nói có chút mệt mỏi nhưng bình thản, chậm rãi bay lả tả ở không trung.

“Thật xin lỗi...” Giọng của cô rất nhỏ, mang theo đau đớn bất lực, hốc mắt đỏ hồng, không giống vẻ bình tĩnh thường ngày.

Anh giơ tay lên, nhìn ánh mắt áy náy tự trách của cô, nhếch miệng cười an ủi, “Em đã giúp nhiều rồi.”

“Hậu sự của ba ba...” Cô không biết mở miệng như thế nào, việc này người nhà bảo cô không cần ra mặt, dù sao cũng không phải chuyện tốt. Chỉ là để anh tự mình trở về đối mặt với những thứ không thể chịu nổi, cô cũng không đành lòng.

“Mai anh về N thị, hạng mục S&D này giao lại cho em...” Anh cắt ngang lời cô, biết cô khó xử, chuyện này dù như thế nào cô cũng không thể ra mặt, phán quyết cho cha anh năm đó, dấu vết để lại... cũng không muốn lôi ra nữa, đối với Đan Gia cũng là vô ích, cũng là tử huyệt của anh.

“Chuyện trở về em có thể thương lượng với cha, cái đó căn bản không phải là vấn đề...” Chuyện quan trọng nhất là cô muốn ở bên anh, cũng chỉ có cô mới có thể ở bên anh.

“Bên này cần em lo liệu đại cục, thái độ của S&D chưa rõ ràng, chúng ta trước có MRG, sau có Tiêu thị. Lần này nếu không nắm được sẽ không có cách nào đấu với bọn họ.”

“Em không cần đấu đá...” Cô không thuận theo vẫn cố nói.

“Anh cần...” Anh nhìn cô thật sâu, “Hiếu Uyển, em đã làm rất nhiều việc cho anh rồi...”

Cô vịn vào giá sách, mặt gỗ trơn trượt dường như làm cho tay nàng chảy xuống, đối với anh mà nói, cô vẫn chỉ là người ngoài như trước. Không biết làm sao đành xoay người như không có việc gì đi ra, cuối hành lang là một khung cửa sổ hình vòm, ngoài cửa sổ có một ban công nhỏ, ánh sáng ngọc ngà buông xuống thấy được cảnh sông nước, mặt nước nhẹ nhàng phản xạ ánh tinh quang lấp lánh vào đáy mắt.

Những người xung quanh đều nói với cô, đẩy cửa đi ra ngoài nhìn xem thế giới bên ngoài có bao nhiêu điều tốt đẹp, sao lại tự đi khoá trái cánh cửa của mình? Nhưng họ không biết, khi yêu một người, cho dù có muôn vàn cái không tốt, trong lòng vẫn kiên định như rừng cây trên núi.*****

Khu trung tâm CBD ở Thượng Hải, toà nhà cao cấp nhất là nơi tụ tập những công ty cao cấp nhất. Mà nơi làm việc mới của Dung Ý, CCN chính là nơi nổi bật nhất trong đó. Từ lúc bắt đầu học việc chỉ biết gặt gặt đầu, đến giờ cô đã thuần thục nghe nói chuyện deadline rất gấp cũng không đổi sắc mặt, đã hơn nửa tháng, nàng cũng đã quen thuộc với cấp trên cũng như bạn bè đồng nghiệp.

Hôm nay CCN mở cuộc họp tổng kết đại hạng mục các nàng vừa làm.

Kỳ thật nơi này chính là chỗ có thể đấu tranh anh dũng, chém giết giao tranh mấy chục giờ liên tiếp, sau đó lại có thể thần thái bay lên phất cao ngọn cờ cường giả. Ví dụ như hai tháng trước, từ Hương Cảng điều tới vị Vincent kia, không biết tiếng phổ thông, nói chuyện hỗn loạn lẫn lộn cả tiếng Anh, yêu thích công việc tươi cười ký hợp đồng, có thể vừa hạ cánh sau một chuyến bay quốc tế lại có thể chui vào văn phòng làm việc hơn mười tiếng, cuối cùng còn ra những deadline khiến mọi người tuyệt vọng, cũng chính là lãnh đạo trực tiếp của nàng. Tuy rằng là người mới ở đây nhưng Dung Ý cũng không phải là ngoại lệ.

Vừa xong việc, ngơ ngác nhìn bồn bạc hà nhỏ trên bàn, không biết có phải vì đặt thẳng chỗ quạt gió điều hoà hay không mà từ lúc mang đến đây có vẻ không tươi tốt, nhìn bộ dáng buồn bã ỉu xìu của nó, tự nhiên nàng liên tưởng đến kẻ “Đa sầu đa bệnh thân” cùng “Khuyên quốc khuyên thành mao” Lý Tịch. Quả thực đã hơn tháng nay hai người cũng chỉ gặp nhau được hai lần, nàng vội vàng thích ứng với hoàn cảnh mới, anh trước giờ vẫn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ban đầu nàng cũng thấy không sao cả, dù sao chính mình cũng mệt mỏi chít chít méo mó, làm sao có thời gian hầu hạ mua vui cho lão nhân gia như anh. Lâu mới phát hiện, không được nghe giọng điệu châm chọc trêu tức của anh lại cảm thấy trong lòng mất mát. Anh vẫn hay dùng giọng điệu vô lại cùng cợt nhả, nhưng bất tri bất giác đã trở thành như hình với bóng, càng lâu càng gần bó.

Cuối cùng vẫn là không chịu nổi, họp xong liền chủ động gọi điện thoại qua, nói một cách văn hoa là để trấn an chính mình từ lúc về CCN công tác tới nay vất vả chịu ép buộc cả về thể xác và tinh thần. Lúc anh nhận điện thoại thật yên tĩnh, giống như là đang họp, chân chờ mấy giây, sau đó vẫn sáng khoái đáp ứng. Kỳ thật hai công ty chỉ cách nhau một cái ngã tư, nhưng việc vô tình gặp mặt lúc đi làm chẳng hề phát sinh. Trong công ty cảm giác này hết sức bình thường, lâu trên lâu dưới còn chẳng mấy khi gặp nhau, ai

khiến nàng tự mình đa mang. Dù sao cũng là người trước người sau, vẫn là làm sao để mọi người làm việc được thoải mái nhất thôi.

Thật vất vả cuối cùng cũng đến giờ ăn trưa, Jenny bên cạnh quay sang hỏi, “Easy, cùng đi ăn trưa thôi?” Jenny là mỹ nữ đến từ Đài Loan nửa năm trước, nói là mỹ nữ chẳng sai chút nào, tóc dài bồng bênh, lúc cười lộ lên vô cùng quyến rũ và xinh đẹp như nụ hoa hàm tiếu, lại có chút nũng nịu của người Đài Loan, nghe qua nhẹ nhàng thoải mái, thật làm cho người ta không thể không thích.

“Thật ngại quá, mình đã có hẹn đi ăn đồ ăn Ấn Độ rồi.” Chỉ là lời nói dối chống chế, nàng chưa bao giờ ăn được cà ri.

“Thật là phí quá, Vincent nói hoàn thành dự án lớn này, giữa trưa muốn mời mọi người đi nhà hàng Nhật Bản làm một bữa thật hoành tráng.” Jenny tỏ vẻ tiếc nuối, sóng mắt lưu chuyển thực làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

“Lần sau vẫn còn cơ hội mà.” Nàng cười cười tỏ vẻ có lỗi, tuy nhiên hạng mục này nàng cũng chỉ hỗ trợ những vấn đề vụn vặt, không tính là có công lao. Cầm lấy túi định ra ngoài, cũng không ngờ Jenny lại nói một câu đầy ý tứ hàm xúc làm nàng chững lại, “Là hẹn bạn trai kim quy đúng không?”

Nàng không kịp phản ứng, cười gượng một tiếng rồi trấn định nói, “Chỉ là đồng nghiệp cũ thôi, so với chữ kim quy của cậu còn cách xa vạn dặm.” Công bằng mà nói, Lý Tịch có thể xếp vào hàng kim cương quý, không thuộc loại kim quy nữa rồi.

“Cậu đừng khiêm tốn, nhìn tay cậu kìa, túi Hermes thuộc bộ sưu tập mới nhất, chất liệu da cá sấu, chế tác hoàn toàn thủ công, bao nhiêu ngôi sao nổi tiếng còn xếp hàng đứng nhìn tủ kính không biết bao giờ mới tới lượt mình đâu.” Jenny nói lời này ánh mắt cũng sáng lên, cái túi đáng giá mấy chục vạn đương nhiên nàng không mua nổi, bất quá xem trên tạp chí cũng như một loại hưởng thụ đi, nữ nhân ai cũng có mơ mộng ngày nào đó mình cũng có một cái, dù rằng chỉ là trong ảo tưởng mà thôi.

Dung Ý đảo mắt qua cái túi da sáng bóng xa hoa, cứng ngắc gật nhẹ khoé miệng. Đây là do một lần nào đó khá lâu rồi nàng cùng anh đi dự tiệc cưới, thư ký của anh mang lễ phục dạ hội đến cho nàng. Thư ký của anh mất thẩm mỹ vô cùng tốt, nàng cũng đỡ phải tự phối hợp, nên mỗi lần nàng đều nhận toàn bộ trang phục cùng phụ kiện. Sau đó cũng chẳng có cơ hội dùng đến, vẫn để ở đáy tủ. Hôm nay buổi sáng dậy muộn, lúc đi làm vội vàng càng tóm lấy một cái túi, tất cả đồ trang điểm, tài liệu gì gì đó đều ném vào bên trong, không ngờ lại lấy đúng cái này. Nay đành phải dùng vẻ mặt “Tôi cũng thực hi vọng nó là của tôi” nói, “Tối hôm qua mình ngủ lại ở nhà chị họ, hôm nay không kịp về nhà liền mượn của chị ấy một chút để dùng thôi.”

“Chị họ của cậu thật đúng là hào phóng...”

Nàng cười cười có chút xấu hổ, trán đổ mồ hôi lạnh còn chưa kịp lau đi lại gặp đúng Vincent, qua lớp áo sơ mi có thể mơ hồ thấy được cơ bắp cường tráng trước mắt, thật làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào a! Đó là lời của Rose nói với nàng vào ngày đầu tiên làm việc, nàng cũng cười mà cho qua, đã sớm không phải hoa quý mùa mưa, trong văn phòng nói như vậy vẫn hết sức tự nhiên và thành thực. Chỉ cảm thấy kỳ quái là sao nàng không có chút cảm giác nào đối với anh ta.

“Dung Ý không cùng mọi người trong nhóm đi ăn trưa sao?” Tiếng quốc ngữ anh ta dùng hơi bừa bãi, nghe nhiều nàng cũng quen. Chỉ có điều anh ta không gọi nàng là Easy như mọi người, bình thường mọi người từ Hương Cảng đến đều gọi tên tiếng Anh.

“Thật không đúng dịp, hôm nay tôi cũng hẹn bạn đi ăn đồ ăn Ấn Độ, xem ra phải đợi lần sau.” Nàng cười với anh ta rồi đi vào thang máy. Vincent tuy rằng cũng quen khuôn mặt tươi cười tiếp đón khách hàng, nhưng thái độ cũng vô cùng thản nhiên, nhìn cửa thang máy khép kín, nhún vai tỏ ý không sao cả.

Kỳ thật bọn họ ăn trưa ở một quán ăn Quảng Đông thanh lịch, tinh xảo, không xa hoa nhưng cũng rất nổi tiếng, cách công ty không xa, anh bảo sẽ cho xe qua đón nàng, nhưng đi bộ cũng chỉ mất 10 phút, hơn nữa không muốn gây chú ý nên tự mình đi đến. Lúc nàng đến đã khá đông, phần lớn là ở các văn phòng xung quanh đi ăn trưa. Anh đã đặt bàn sát cửa sổ trên lầu 2, nhìn qua khung cửa sổ chạm đất là một đầm nước xanh biếc, chỉ có điều sắc trời không trong lắm, mang theo vẻ lo lắng chiếu vào trong nước có chút thâm trầm. Đầu đông, nhiệt độ đã hạ thấp, từ xa nhìn lại, người đi đường đã phải dùng đồ giữ ấm, đầy đủ gắng

tay, khăn quàng, mù trùm... nhưng nàng đi thẳng đến cũng không cảm thấy lạnh, da dẻ có chút cảm giác se se thư thái.

Lúc Lý Tịch đi vào, nàng đang một tay chống cằm, một tay cầm chén nước chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết nghĩ đến cái gì, khoé miệng khẽ cong lên mỉm cười có vẻ ngốc nghếch. Hơi nước từ chiếc chén nhỏ bốc lên lượn lờ quanh quẩn ở sườn mặt nàng, hình bóng phản chiếu trong cửa kính có chút mơ hồ. Anh nhìn từ xa, cảm giác chính mình tim đập mạnh và loạn nhịp một chút, nhưng lại nhường mảy nghiêng đầu quay sang cô lễ tân bên cạnh khen một câu, “Trà nhà các cô thật là thơm!” Tiểu cô nương nằng lực chưa cao lắm, làm sao chống đỡ được ánh mắt hoa đào của anh, hai gò má nóng bừng, đỏ ửng.

Nàng ngẩng đầu nhìn anh đi tới, chỉ cảm thấy người này đi đến chỗ nào đều có thể thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh. Chỉ là đã nửa tháng rồi nàng không gặp anh, thấy anh càng ngày càng gầy, cằm nhọn hơn một chút, vẻ lơ đãng lại có chút kiên cố. Bên ngoài áo sơ mi màu xám chỉ mặc một chiếc áo khoác cổ điển tối màu, khi ngồi xuống tay anh đặt trên bàn, măng séc áo sơ mi lộ ra ngoài, nàng nhìn trên đó thấp thoáng có thêu tên tiếng Anh viết tắt của anh, mím môi lại, không để mình có phản ứng rõ ràng.

Anh đang định cầm lấy chén nước trước mặt, thỉnh thoảng bị nàng nhìn chăm chăm cổ tay áo, hạ tay xuống lại hỏi, “Làm sao vậy?”

“Anh không biết là tên của anh rất ý nghĩa sao?” Nàng thử hỏi, vẫn không biểu hiện phản ứng của mình.

Anh không nói gì, chỉ hơi nhăn mặt nhường mảy, cũng không tỏ vẻ sốt ruột, vẻ mặt hứng thú dạt dào chờ đợi nàng công bố đáp án.

Nàng vẫn cố tự kiểm chế nhưng khoé miệng cong lên bán đứng chính mình, “M.L – Make Love”. Nàng không nói thành tiếng, chỉ tạo khẩu hình. Lúc trước thật sự nàng không biết tên tiếng Anh của anh là Martin, thế nên khi xem khăn tay của anh thêu chữ M.L ở góc, nàng nhận không được suy nghĩ lung tung, thậm chí còn bàn tán thảo luận cùng Cổ Duyệt.

Nghe giải thích của nàng, lông mày anh đang nhíu lại bỗng dưng giãn ra, có điểm buồn cười, cuối cùng vẫn không biết nên khóc hay nên cười, thở dài nói, “Chẳng lẽ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã có ý niệm này trong đầu?”

“Ý niệm gì trong đầu?”

“Make love with me” Anh cũng chỉ tạo khẩu hình, nhưng vẻ mặt ái muội tràn đầy ý cười lại làm cho Dung Ý mặt hết xanh lại tái sau đó ửng. (Lúc này nàng rất muốn chửi thề nhưng vẫn nhớ như vậy sẽ làm thấp đi giá trị bản thân, tốt xấu gì cũng được ăn học đàng hoàng, không thể vì thế mà phá mất nguyên tắc của bản thân.) Lý Tịch anh được lắm, lúc trước còn hận không thể đem anh đá đi, ai còn có tâm tư muốn XOXO chứ?

Đúng là tự mình làm vậy không thể sống được, lúc này thật đúng là tự mình đem mình là trò cười. Để che giấu quần bách, nàng với lấy bát cơm tập trung tiêu diệt đồ ăn, không hề để ý đến vị ngồi đối diện kia cười đến xuân phong nhộn nhạo Lý nhị thiếu. Nhưng nàng lại không biết hôm nay chuyện xấu không chỉ có một, lúc ăn xong đi toilet trang điểm lại rồi ra ngoài, ở chỗ rẽ lại gặp đúng đám đồng nghiệp ở CCN, thất thần than thảm một câu, thế giới này quả thực nhỏ bé.

Jenny tỉnh mắt, vừa thấy nàng đã gọi to, “Easy cũng ở đây à?” Giọng không lớn không nhỏ nhưng vẫn nũng nịu như thường, khiến cho mọi người đều dồn mắt về phía nàng, trong đó bao gồm soái ca mắt một mí Vincent có ý thăm dò.

“Ui, thật là trùng hợp a!” Nàng tưởng tượng, nếu biết hôm nay nàng gặp nhiều sự trùng hợp thế này, lúc ra khỏi cửa mà mua xổ số có lẽ sẽ trúng giải nhất cũng nên. “Không phải mọi người bảo đi ăn đồ Nhật Bản sao?”

“Tại không đặt trước nên lúc gọi điện đến đã hết chỗ rồi, đành phải đến chỗ gần đây thôi vậy.” Jenny nghĩ lại hỏi, “Bạn cậu đâu?”

“Anh ấy đi trước rồi.” Đúng là nhân tài của thế kỷ 21, nói dối mà mặt không đỏ, tâm không run.

“Vây cùng đi thôi...” Lần này dĩ nhiên là boss hạ lệnh, nàng liếc liếc mắt một cái anh chàng Vincent mặt không thay đổi kia, cười khỏ, vị nhân huynh nàng thật đúng là có lòng hảo tâm.

Nàng đang tìm cơ giải vây, sờ sờ túi đột nhiên như nhớ ra cái gì vội vàng nói, “Di động của mình để quên trên bàn rồi...” Lại không ngờ có người đi tới đưa cho nàng cái di động, lằng lằng nhìn gây chóng của người kia, tầm mắt hướng lên trên cũng chỉ dám dừng ở cổ tay áo của anh, thật lâu không nhúc nhích. Không biết sao lại nhận lấy, cũng không biết sao lại mở miệng nói cảm ơn, cũng không ngẩng đầu nhìn anh, chỉ nghe thấy bên tai thản nhiên một câu, “Không khách khí.”

Người nọ xoay người đi rồi, Jenny với mặt mang hoa đào thấp giọng hỏi, “Quen biết sao?” Nàng chậm rãi lắc đầu, chỉ cảm thấy túi xách tự nhiên trơn bóng, lòng bàn tay dính đầy mồ hôi dính dính.

Lúc ra đến cửa nhà ăn, nàng nhìn thấy trên phố đối diện, anh ngồi vào ghế phụ của chiếc xe thể thao màu trắng. Vốn là xe xịn, tăng tốc cực nhanh, động cơ gầm nhẹ một tiếng, trong nháy mắt liền biến mất. Nhưng vì sao nàng lại thấy được rõ ràng trong xe sườn mặt anh cứng ngắc cùng Tống Thiệu Vũ khoé miệng cong lên.

Sang đông trời mau tối, hơn nữa sau khi hạng mục kết thúc lại có rất nhiều việc mới, làm xong đi ra ngoài bầu trời đã tối đen. Tòa tháp cao ngất đối diện đã bật hàng đèn lồng rực rỡ, giữa màn đêm như nở rộ ánh sáng. Đã bỏ lỡ tàu cao tốc lúc tan tầm, nàng đi về phía trạm xe điện ngầm, người qua lại thưa thớt, nàng chỉ mặc bộ đồ công sở màu xám, đi trong gió lạnh cảm giác đơn bạc, hơn nữa gần trạm xe điện ngầm có một đoạn đang sửa chữa, nàng đi giày cao gót bước thấp bước cao. Đột nhiên một luồng sáng chiếu rọi trên người, nàng cúi đầu nhìn đôi giày phản xạ lại ánh sáng, ánh mắt có ý cười trầm tĩnh.

Trước ánh đèn sáng chói của xe X1, từng hạt bụi trôi nổi trong không khí cũng bị chiếu thấu. Không biết là chờ mong cái gì, ngẩng đầu nhìn bầu trời chợt cảm giác mất mát, nguyên lai đã thành ảo giác.

52. Chương 52

Trong phòng riêng của câu lạc bộ Trần Thiết, không phải kiểu phòng thông thường của người Trung Quốc, trông giống như hai phòng xếp nối vào với nhau, khiến cho người ta có chút cảm giác hốt hoảng. Sô pha kê dọc theo tường dán giấy tỉ mỉ, trên sàn phủ thảm lông dê thật dày, nhân viên pha chế mặc váy kiểu Tây Ban Nha ra sức điều chế cocktail ở quầy bar. Anh ngồi thoải mái trên chiếc sô pha cũ, qua cửa sổ nhìn ánh đèn neon trên đường Hoài Hải, ánh mắt lại ngưng tụ như ánh sáng ấy xuyên thấu tận trong lòng.

“Lý nhị sao thế, một mình uống rượu giải sầu không giống tác phong của cậu a?” Hứa Tuấn Hằng vừa vào thấy anh chợt sững sốt, ngồi xuống bên cạnh anh, đưa tay với ly rượu, viên đá nhỏ va vào thành ly kêu lanh canh. Anh ta vô cùng đau đớn chỉ vào chai rượu trước mặt nói, “Tiểu tử người thật đúng là không có suy nghĩ, mở rượu này cũng không kêu bạn hữu đến nếm thử.”

Sâm panh màu phấn hồng 59 năm của Pierre Pérignon, tháng trước William lấy 84.700\$ đấu giá ở New York chụp được hai chai. Nghe nói William cuồng sâm panh như mạng, lấy về là để trưng bày tại tư gia, không ngờ một trong hai chai đó lại phiêu dương quá hải đến đây. Tuy gần đây MRG gọn sóng không thôi, phong vận động khởi, nhưng thực tế lợi nhuận đã góc đầu trở lại, trọng chấn hùng phong. Châu Á trở thành khu vực tăng trưởng nhanh nhất trong số toàn bộ các khu vực trên thế giới, công trạng của Lý Tịch vài năm nay lại bay thẳng tận trời khiến người người đều ngả mũ kính phục. Người đứng đầu như Lý Tịch chắc chắn chịu rất nhiều áp lực.

“Hôm kia Dương Miễn ở trong này mở một chai White Gold khoản dải Johnson Clinton...” Lý Tịch một tay gói đầu, một tay giơ ly sâm panh chân cao lên, lúc đầu có thể ngửi thấy hương hoa nồng đậm, tiếp sau lại có mùi chanh ngọt thơm ngát cùng ít nước hương, giống như hương cây cỏ mùa thu. Vào đến miệng thật sự tuyệt vời, hương thơm phức tạp đầy đà tản ra ầm ập, thật lâu không tiêu tan.

Tam triệu nguyên lão S&D? Hứa Tuấn Hằng bảo phục vụ châm rượu, nhấp cái miệng nhỏ lại nhìn anh nói, “Một trận cậu nắm chắc được bao nhiêu phần?”

“Ai biết được?” Lý Tịch cười cười nhún mày hỏi lại một câu, làm như không có gì.

“Vô nghĩa, cậu không biết thì ai biết. Buổi chiều không phải cậu đi Wass sao? Thiệu Vũ phản ứng thế nào?” S&D cùng Wass vô cùng thân thiết, có quan hệ hợp tác sâu rộng trên nhiều lĩnh vực, Tổng Thiệu Vũ đối với MRG quả thật có nhiều tác dụng.

Anh nâng ly giờ lên trước mặt, lẳng lặng quan sát ánh sáng thay đổi trong đó, chỉ thấy thay đổi từ sắc hổ phách sang màu cam tao nhã, rồi lại sắc đồng thau cùng kim hoàng đẹp đẽ quý giá đan xen vào nhau, ánh sáng độc nhất vô nhị không gì sánh kịp, lần lượt thay đổi sắc độ trên tay anh vô cùng mê hoặc. “Vừa mới tắt ra ngoài, tưởng một lưới bắt hết, còn phải chậm rãi thu.” Di động để trên bàn liên tục chấn động, mọi người đều nhìn về phía anh chờ đợi, anh lại tỏ vẻ không quan tâm cũng không thèm liếc mắt một cái, để mặc nó kêu, khoe miệng khơi mào ý cười.

Hứa Tuấn Hằng nhìn thần thái của anh như vậy, tự nhiên hiểu ra anh đã tính toán hết cả, cười to thành tiếng, sau lại liếc liếc mắt nhìn di động vẫn réo vang, thấy lạ liền hỏi, “Ai, Dung muối muối gần đây không thấy đâu nhỉ? Chẳng lẽ cậu đã bỏ rơi người ta sao?” Chẳng lẽ gần đây đã chán thức ăn chay? Nháy mắt ra dấu cho mỹ nữ chân dài vẫn đứng bên cạnh, thuận tay quay sang cô gái ngoại quốc cao gầy mặc đầm ren đen trong suốt bên cạnh, hung hăng cắn cắn tai ả.

Anh chỉ thản nhiên cười mà không nói, không phải anh bỏ rơi người ta mà là bị người ta quăng sang một bên.

Cô nàng lai Tây ngũ quan rõ nét hương vị cực nùng đoạt đi ly rượu Lý Tịch đang cầm trên tay, một tay nắm lấy tay anh đưa vào trong váy mình, du lịch một chút ở bên trong. Chính mình nhấp một ngụm rượu, cũng không nuốt vào, khê cúi mình, miệng kề sát môi anh nhưng không chạm vào, rượu ở trong khoang miệng cô ta vòng vo một hồi mới từng giọt từng giọt rơi vào miệng anh.

Anh cũng không kháng cự, thản nhiên để cô ta dẫn dắt, cuối cùng chóp mũi chạm vào cổ cô ta, ngửi thấy mùi nước hoa ngọt ngào, bỗng nhiên nhớ tới người nào đó thân thể sạch sẽ, thơm tho. Nàng không dùng nước hoa, trên người thản nhiên tỏa ra hương sữa, cùng nhiệt độ cơ thể dung hợp lại một chỗ, tinh tế cắn cắn, anh vẫn cười nàng “Chưa dứt sữa”... Áo giác biến mất, mùi hương trong thực tại làm anh đột nhiên cảm thấy bức mình, hứng thú bay đi. Bàn tay đang đặt trên vòng eo mềm mại của cô nàng xinh đẹp kia chậm rãi buông ra, ý cự tuyệt rõ ràng, cô ta cũng không dám đắc tội, tuy rằng dục vọng đã phát động cũng chỉ dám phần nộ tránh ra.

Trong đường hầm, đèn đường cùng đèn pha của ô tô đi ngược chiều tạo nên khoảng sáng màu da cam, vốn không muốn về, lại nhớ tới mấy ngày nay về muộn đều ngủ lại nhà trọ, ngày mai muốn dùng tư liệu ở đó, lại đi trở về. Gần đây anh vẫn cảm thấy buồn, đối với mọi thứ mình có đều cảm thấy thiếu thiếu, có thể là do thời tiết lạnh lùng, trước đây anh vẫn ghét mùa đông, lúc cả đám trẻ con trong đại viện chuẩn bị ném tuyết trượt băng, chỉ còn lại mình anh vì bị bệnh mà mặt mày méo mó nhìn từng bông tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Anh tự lái xe, tình hình giao thông cũng tốt lắm, nhưng không có tâm tình với tốc độ nên đi thật chậm, bình thường chỉ mất 10 phút là về đến nhà nhưng hôm nay mất đến 20 phút. Đảo quanh đầu xe lại gương mắt sưng sốt một chút, trước mặt là một người mặc quần áo đơn bạc, hai tay xách hai túi to của siêu thị, gió cũng lớn, trong ánh đèn mờ nhạt vẫn nhìn thấy lạnh run, trong lòng tự nhiên co rút gắt gao.

Ngồi trong xe bật máy sưởi ấm áp, nàng đóng cửa lại xong lại ngửa ngửa mũi muốn hít xì, một cái khăn tay đưa đến trước mặt, nàng chỉ lo nhìn xương ngón tay thon dài của anh, ngơ ngác tiếp nhận lại đựng vào, giặt mình một chút, anh ở trong xe nhưng tay còn lạnh hơn cả nàng, nhất thời lẳng lẳng đến quên cả hít xì.

“Sao em lại tới đây?” Anh mở miệng hỏi, cũng không phải lãnh đạm, chỉ là ngữ khí có phần khách sáo.

“Giữa thiên thanh trong màn mưa bụi, em đang đợi anh...” Nàng ả tình đem câu ca cổ đưa tình, nhưng liếc liếc mắt lại thấy Lý Tịch ra vẻ không quan tâm, ngượng ngùng cúi đầu nhìn chằm chằm túi đồ đặt trên đùi, thật ra là tới xin lỗi, đi siêu thị một chuyến mua đồ ăn, cũng không về nhà mà đến thẳng đây. Anh có nói mật mã cửa vào cho nàng, nhưng nàng lại quên, lại không hay đến đây nên bảo vệ thấy nàng nhập mã vài lần vẫn không được đã nhìn với ánh mắt khác thường, nàng cũng chỉ dám quay ra ngoài đứng chờ.

Thực ra nàng cũng không biết đêm nay anh có về không, gọi điện thoại cho quản gia bên kia thấy bảo mấy ngày nay anh đều ngủ ở nhà trọ, đành phải thử thời vận lại đây.

Anh không nói gì, chỉ chăm chú lái xe, nàng chỉ có thể tự mình giật dây, mắt xem mũi, mũi nhòm miệng, miệng ngó tâm. Chỉ là không ngờ lúc xuống xe anh cởi áo khoác đưa cho nàng, lại không đợi nàng, đi thẳng vào thang máy, toàn bộ hành trình cũng không liếc nhìn nàng một cái. Áo khoác của anh thật dài, nàng mang theo hai túi to đi theo sau anh trông như tiểu con dâu bị mắng.

Thang máy bắt đầu hiển thị con số từ 1 đến 40, anh vẫn không mở miệng nói chuyện. Thang máy đến nơi kêu ding một tiếng, trước khi đi ra ngoài nàng nhân cơ hội nhìn anh nói, “Lần trước rượu hồng làm bít tết lại lãng phí một chai hảo tửu, lần này em sẽ rút kinh nghiệm.” Kỳ thật lần trước không phải lỗi của nàng, đang làm bít tết anh lại lôi nàng vào phòng khách quán quýt, cuối cùng ngửi thấy mùi khét đi vào bít tết đã cháy đen, làm hỏng nửa bình Latour 82 năm.

Anh còn chưa kịp nói gì, di động lại vang, lúc đi ra thản nhiên nói, “Anh ăn rồi!”. Nàng nhìn anh đi thẳng vào thư phòng còn lưu lại câu “Cứ tự nhiên”, vai chột chùng xuống, cũng chỉ biết cầm đồ ăn đi vào bếp.

Ba ba chạy tới, vẫn phải ăn tối một mình, trong lòng không phải không ghen khuất. Nhìn ánh sáng trước mặt, phòng bếp màu sắc đơn điệu, nhất thời không có hứng thú.

Tuy anh nói khiến nàng nóng mặt cũng như vẻ lạnh lùng làm người ta khó chịu, nhưng ai bảo nàng dám làm tổn thương tâm linh mảnh khảnh yếu ớt của Lý nhị thiếu chủ. Dung Ý quyết định bưng bát canh đến thư phòng, kiên quyết tin tưởng thực hiện 16 chữ vàng của Mao gia gia (Mao Trạch Đông): “Địch tiến ta lui, địch trú ta nhiều, địch bì ta đánh, địch lui ta truy.”

Cửa mở, nàng hít sâu một hơi, gõ cửa, xâm nhập doanh trại của địch. Anh ngồi ở ghế dựa quay lưng về phía máy tính trên bàn làm việc, đã tắm rửa xong, tóc còn chưa khô, vẫn ẩm ướt. Nhìn nhìn anh nói chuyện điện thoại, thanh âm trầm thấp, ngữ tốc hơi mau, như là tiếng Việt, nàng nghe không hiểu. Anh liếc qua bóng người đang đứng đó, cũng không ngắt điện thoại, ngẩng đầu hỏi “Chuyện gì vậy?”. Không biết vì vừa nói chuyện công việc hay vì nguyên nhân nào khác mà khuôn mặt mang theo vẻ lạnh thấu xương, ánh mắt thanh lương như nước.

Em nấu canh hạnh nhân cùng quả hạch... Dùng để bồi bổ cơ thể, nhuận phế thanh hoả, có tác dụng bồi bổ trí óc.”

Anh chỉ nhìn nhìn tô canh, tùy tiện nói, “Cứ ăn trước đi!” Liền rời ánh mắt đi, tiếp tục nói tiếng chim tiếng chuột gì nàng nghe không hiểu.

Có điểm thất vọng, bình thường nếu không muốn ăn anh sẽ nói “Anh nghĩ người cần cải thiện não bộ là em đấy!” Sẽ chế nhạo nàng một chút, nhưng hôm nay anh lại trầm mặc làm cho nàng không biết làm sao. Càng thêm bộ dáng tiểu con dâu trở về phòng, muốn làm cho mình cao hứng thêm một chút, cầm sách vở lên giường xem, nhưng như thế nào cũng không cười nổi, cả một ngày hao tâm tổn trí, chung quy chống cự không được mệt mỏi liền lăn ra ngủ.

Giường thật thoải mái, nhưng có lẽ là điều hoà để nhiệt độ cao quá, nửa đêm miệng khô lưỡi tỉnh, sách vở màn hình còn loé ra ánh sáng, chỉ là nhấp nháy nguồn điện. Nhìn nhìn căn phòng yên tĩnh, không gian bên ngoài cũng thật lặng im. Sờ sờ bên cạnh, đầu ngón tay lướt qua mặt giường không chút độ ẩm, mông lung mặc áo khoác đi ra ngoài.

Trong thư phòng vẫn sáng đèn như cũ, hàng sách xếp ngay ngắn trên giá phản xạ ánh sáng ám trầm, màn hình máy tính không ngừng nảy sinh giao dịch mới, quang ảnh lần lượt thay đổi. Cửa ra ngoài ban công hé mở, bên ngoài gió lạnh tràn vào nhẹ nhẹ thấm vào da thịt. Anh mặc quần áo ở nhà mỏng manh, người gầy trong bóng đêm càng cảm thấy thon dài. Đường như anh rất thích ngẩng đầu nhìn trời, tay chống lan can thật lâu không nhúc nhích, ánh mắt bình tĩnh mà quật cường, ánh đèn rọi rõ ngoài kia chột trở nên nhạt nhẽo nếu so với sắc màu hổ phách trong mắt anh.

Nàng nhẹ nhàng đi qua, đứng sau lưng ôm lấy anh, hai tay vòng lên phía trước ôm eo anh, mặt gấu gao dán vào tấm lưng kiên cố. Nhớ rõ nữ tiểu thuyết gia nào đã nói, đây là kiểu ôm lãng mạn nhất, ôm anh mà khóc, không cần nhìn anh nhưng có thể cảm giác được sự tồn tại của anh, đứng phía sau để anh che chắn hết mọi mưa gió trong đời.

“Sao còn chưa ngủ?” Anh thấp giọng mở miệng, không nhúc nhích, tùy ý nàng gắt gao ôm.

“Ngủ không được, cảm giác rất kỳ quái. Lúc ở Nhật Bản anh hỏi em vì sao không yên lòng, em mới biết được, những gì đã qua khi nhớ lại giống như điêu linh, giấy dựa trong gió lạnh. Trước chỉ có anh ấy, vẫn thường nhớ đến, thì ngẫu nhiên càng nhớ... Nguyên lai trái tim rất nhỏ, khi có thứ mới xâm nhập vào, có vài thứ càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ... Hôm nay là em không đúng, em chưa chuẩn bị tốt để tiếp nhận ánh mắt ý tứ hàm xúc của người khác...” Giọng nàng càng ngày càng nhỏ, đến mức không thể nghe rõ.

“Anh như thế nào lại khiến cho em cảm thấy khó tiếp nhận như thế, àn?” Anh nở nụ cười nhẹ, giọng nói có chút châm chọc, những cô gái khác thèm muốn được ở vị trí của nàng, thậm chí anh tránh còn không kịp, có khi anh thực sự cảm thấy hoài nghi nữ nhân này đến tột cùng đầu óc được cấu tạo từ cái gì a.

Hai tay nàng càng xiết chặt, chậm rãi lắc đầu, mặt vuốt ve lưng anh, “Là em làm cho chính mình khó tiếp nhận...” Nàng sợ những gì anh mang đến cho nàng chỉ là ảo ảnh, như phù dung sớm nở tối tàn, trong nháy mắt liền sụp đổ, rốt cuộc không tìm thấy dấu vết.

Anh xoay người cúi đầu hôn lên môi nàng, đưa tay đỡ đầu nàng, đầu lưỡi tham tiến vào yết hầu của nàng, khấn cấp, lưu luyến, gắt gao quấn quanh, lưỡi ẩm ướt linh hoạt... Phòng ngủ đối diện với thư phòng, nàng không biết hai người làm thế nào đi vào, lúc chạm vào thành giường, nghe được tiếng sách vở “Oành” một tiếng bị anh gạt xuống đất, tâm gắt gao co lại một chút, đây chính là thứ lúc mới vào CCN nàng mua a, hơn một tháng tiền lương, nhất thời đau lòng tột đỉnh. Vừa đau lòng vừa đau người, ta còn phải hầu hạ nhị gia thật tốt, đây chính là chiêu an a!

Hôm sau lúc rời giường, nàng liền tiến vào phòng tắm. Mặc dù là chiêu an nhưng anh ta thật quá độc ác, nhớ lại chính mình hôm qua từ khe kẽ rên rỉ như mèo đến thống khổ khóc thét chói tai, nàng không ngừng nhắc nhở chính mình, mỹ nhân kế lần sau vẫn là hiệu quả. Trang điểm xong định rời đi, nhìn Lý Tịch vẫn ngủ say không biết gì, thở dài, ông chủ cùng nhân viên đúng thật khác nhau. Đáng thương nàng ở công ty chỉ là làm thuê, tan tầm lại bị nhà tư bản này áp bức ăn sạch sẽ.

Di động ở đầu giường liên tục rung lên, nàng nhắc lên nghe, bình thường không ai dám làm phiền ông chủ, cho nên 100% là điện thoại của nàng kêu, không ngờ lại là điện thoại của anh.

“Martin, anh dậy chưa?” Giọng nữ nhẹ nhàng từ đầu kia truyền đến.

Dung Ý thấy giọng này quen quen, nhưng vẫn lễ phép trả lời, “Thật ngại quá, anh ấy còn chưa dậy.”

Người bên kia cũng lại một chút mới nói, “Hoá ra là Dung tiểu thư.” Giọng nói dường như mang chút ý cười hàm xúc.

Nàng bưng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc cũng nhận ra là ai, “Tổng tiểu thư, có cần tôi gọi anh ấy dậy không?”

“Không cần, dù sao cũng là máy bay riêng... Anh ấy nếu không ngủ đủ mà bị đánh thức sẽ giống như đứa trẻ con ngái ngủ vậy. Trước kia ở Mỹ, ngủ không đủ còn có thể đau đầu cả ngày...” Cô ta nói thật tự nhiên, hiển nhiên quen thuộc thói quen của anh, làm cho Dung Ý lảng lảng không biết nói gì, cuối cùng tắt máy, trong lòng có chút áp lực, sáng sớm tinh mơ đã lảng động lại.

Lúc buong điện thoại đứng lên không ngờ anh lại quần quýt lấy nàng, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập vào khoang miệng của nàng thật lâu không chịu buong ra, may mà nàng còn chưa đánh son môi. Cuối cùng nàng dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh mới thoảng nhả ra, hơi hơi thở phì phò nói, “Anh đi Mỹ hai tuần, em ở nhà ngoan nhé!” Còn muốn cắn lên môi nàng, nàng nhanh nhẹn tránh được, vẻ mặt giả bộ ngoan ngoãn, “Theo ý vương gia, em nhất định hàng ngày ở trong khuê phòng thêu thùa may vá, đại môn không ra, nhị môn không mại.” Nói xong hai người lại hi hi ha ha cười, nàng hôn cằm anh, môi mềm mại đảo qua yết hầu của anh, không muốn rời đi.

Hai tuần lễ, quả thật rất dài...

53. Chương 53

Hương ngọc lan ngọt ngào lan toả khắp trường, “ “Trắng như ngọc, thơm như lan” là tượng trưng cho học sinh trung học năm thứ nhất chúng ta, các bạn phải ghi nhớ trong lòng.” Buổi meeting ngày đầu tiên chuyển trường có những gì anh đã không còn nhớ, chỉ nhớ rõ dưới tán cây ngọc lan xanh mướt, một cô gái tóc ngắn cao gầy, bộ dáng khoan thai, trên đầu là từng đoá từng đoá ngọc lan trắng muốt nở rộ, thanh khiết không vướng chút bụi trần.

Đưa mắt nhìn xuống bên dưới, toà nhà bên núi dùng làm phòng học, ... vẫn như cũ bất khuất phần đầu không thôi.

“Ai, nghĩ cái gì vậy?” Người bên cạnh va vào anh, suýt nữa làm rơi hộp sữa trong tay anh. Dung Ý ngồi vào bên cạnh, vừa nhắc đi nhắc lại bài học lịch sử, vừa ăn bữa sáng vừa mua ở căng tin, hai cái bánh bao và một chai nước lọc, phồng miêng lên ăn. Quyết tâm thi vào trường cao đẳng, hầu hết bạn bè đều ăn sáng cẩn thận ở nhà, nếu không cũng mua chút sữa đậu nành cho bổ dưỡng, chỉ có nàng mười năm như nhau, ngày ngày gặm “tảng đá” ở căng tin.

Anh liếc liếc mắt nhìn hai cái bánh bao trong tay nàng, cầm lấy gói to bên cạnh đưa sang, “Lấy đi, đừng ăn mãi cái này, không có chất dinh dưỡng, cậu sắp gầy bằng con khỉ rồi đấy!”

“Cái gì vậy?” Dung Ý nói thầm, mở cái gói ra, một đồng chai lọ đều là thực phẩm dinh dưỡng gà tinh linh tinh gì đó, liền trả lại cho anh, “Mình thân thể rất khoẻ nên không cần dùng những thứ này đâu.” Nàng biết lái xe của cha anh hàng tuần đều mang thực phẩm dinh dưỡng tới cho anh, ngưỡng chừng ăn tiếp. Nàng vốn thuộc loại thô sinh thô dưỡng, không cần phải dùng những thứ như thế.

“Không phủ nhận cậu khoẻ chẳng kém trâu bò, nhưng cũng phải bồi bổ cho cái đầu chứ!” Anh biết nàng kỳ thi thử vừa rồi làm không tốt nên buồn rầu, thành tích của nàng thường không ổn định, lần này thi thử còn chưa được 20 điểm nên càng thêm chán nản. Tuy rằng thuốc bổ này có tác dụng thật hay không cũng chưa biết, nhưng có thể tăng thêm 1 chút tin tưởng cũng được rồi.

“Mình thực sự ngốc như vậy sao?” Khuôn mặt nhất thời trở nên khổ sở sụp xuống dưới, bả vai chùng xuống. Ánh mắt yên lặng nhìn một đồng sách trước mặt, buồn bã ỉu xìu hỏi, “Cậu nói xem với thành tích của mình như vậy có thể đậu F đại được không? Có thể vào hệ tin tức được không?” Vốn dĩ nàng không phải người thiếu tự tin, chỉ là mấy lần thi thử gần đây đều kết quả không như ý, từ lần trước nói với cha rằng muốn học ngành tin tức, về nhà cha cũng nghiêm mặt không rên 1 tiếng, chỉ lo hút thuốc. Muốn tới Thượng Hải học không phải là chuyện nhỏ, cha vẫn cảm thấy nàng ở tỉnh học sư phạm rồi trở thành giáo viên là tốt nhất. Giống như giáo viên tư vấn tâm lý cho các nàng vẫn nói, rất nhiều học sinh rơi vào tình trạng nàng, kết quả không tốt là suy sụp, hoài nghi phủ định chính mình, mất tin tưởng vào mọi thứ. Nàng hiện tại chính là như thế, chỉ cần nghĩ tới việc không đỗ vào F đại, không học được ngành tin tức đã cảm thấy như thế giới sắp sụp xuống đến nơi.

“Thật buồn cười, cậu mà không đỗ thì chúng ta cùng đi đường cong cứu quốc đi... Đừng suy nghĩ nhiều quá.” Anh nắm lấy bàn tay nàng ở dưới gầm bàn, như muốn tiếp thêm sức mạnh cho nàng.

“Đừng rồi, Dương Miên, cậu nên đăng ký lá

y học bồng của Hoa Bắc đi, đừng tự ép buộc bản thân theo mình chui vào F đại.” Nàng biểu tình thật sự kích động anh. Kỳ thật thực lực của Dương Miên không cần phải đường cong cứu quốc, thậm chí thi học viện quản lý Quang Hoa cũng thừa sức, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào cứ nhất định ồ ào muốn đi F đại học ngành tin tức như nàng.

“Dung Ý, không thể tưởng tượng được cậu lại là người như vậy, vì tiền đồ ngay cả lão công cũng không cần.” Dương Miên then quá thành giận, bất chấp đang ở trong phòng học cũng ôm lấy cổ nàng, làm Dung Ý sợ tới mức đánh rơi chai nước, đẩy anh ra, “Như thế này mà chủ nhiệm thấy được là xong đời.” Tuy rằng phòng học hiện tại sách cũng chất thành núi, nhưng chủ nhiệm lại có hoả nhãn nhân tin cơ mà. (Giống Tôn Ngộ Không mất lửa người vàng ấy nhỉ?)

“Không sợ, thầy cô đều đang ăn sáng ở văn phòng rồi, lại đang bận chấm bài, làm gì có thời gian đến đây. Hơn nữa, 2 đứa mình đều là học sinh yêu quý, thầy sẽ không mắng đâu.” Anh cứ ôm nàng như vậy, cúi đầu

nhìn mắt nàng sau cặp kính, thâm quầng. Đêm qua nhất định lại không ngủ, khuya khoắt còn chui trong chăn dùng đèn pin đọc sách, mắt càng ngày càng tệ. Không phải không đau lòng nhưng nàng chính là người bướng bỉnh như thế, ai khuyên cũng không được. Thuận tay tháo kính của nàng ra, nhìn đồng hồ nói, “Còn 8 phút nữa mới vào học, cậu tranh thủ ngủ bù đi!” Nói xong liền đem đầu nàng tựa vào vai mình.

“Mình đang định xem lại bài thơ cổ đã...” Nàng tuy rằng tránh động tác của anh nhưng vẫn có chút dao động. Nhà nàng cách xa trường, sáng tinh mơ rời giường sờ soạn đi học, tối hôm qua đọc sách đến tận nửa đêm, đọc đến lúc mí mắt dính vào nhau.

Anh biết nàng sợ thầy nhìn thấy bộ dáng thân mật của hai người, nhưng vẫn ấn đầu nàng xuống mặt bàn bắt nàng ngủ. Anh ngồi bên cạnh, đưa tay vén mấy sợi tóc ngắn loà xoà trên mặt nàng ra sau tai, lộ ra khuôn mặt sạch sẽ, da nàng không trắng nõn như những thiên kim tiểu thư, nhưng vì ở nhà thường xuyên phơi nắng làm việc nên có vẻ sáng bóng khỏe mạnh, làm cho anh cảm thấy còn đẹp hơn nhiều so với những làn da suốt ngày phải lo chống nắng. Nhìn nàng rồi lại quay phải quay trái như kẻ trộm, xác định không có ai thấy mới nhẹ nhàng hôn lên má nàng. Dung Ý gối đầu lên cánh tay đã ngủ say hình như cảm nhận được chút ngứa ngứa, cau mũi lại.

Anh cũng ghé vào trên bàn, mặt đối mặt với nàng, dường như xem mãi vẫn không chán. Kỳ thật mấy ngày trước anh cũng âm ỹ với mọi người trong nhà một chút. Bình thường cha mẹ luôn nói với người ngoài là để cho anh tự do phát triển, thích học gì thì học, không can thiệp vào. Nhưng đến khi gặp chuyện đại sự cũng sốt ruột để bụng. Mẹ gấp đến độ cái gì cũng nói, ba ba tốt nghiệp R đại, dù sao cũng là đại học chỉ đứng sau mỗi Hoa Bắc mà thôi. Bắc Kinh có bao nhiêu trường lớn như vậy, sao lại đi F đại, lại còn là ngành tin tức. Con gái Ngô cục trưởng bên cạnh học hành còn kém xa mà còn đăng ký vào khoa tài chính của R đại. Lúc trước lẽ ra không nên cho anh về thị trấn học khiến anh trở nên thiếu cận, đánh mất chí khí... May mà có ba ba lên tiếng, anh thích làm gì thì làm, vì sao lại muốn con cái phải theo ý của mình? Chỉ nói một câu nhưng mẹ cũng không lên tiếng nữa, anh chỉ có thể rơm rớm nước mắt nhìn phụ thân đầy cảm kích.

Nhớ lại những chuyện vụn vặt vậy mà cũng mệt, mí mắt khép lại. Đang mơ mơ màng màng ngủ như là nghe được tiếng chuông vào lớp, anh còn tưởng mình đang nằm mơ, âm thanh chói tai chấn động màng nhĩ, không ngờ là thật. Mông mông lung lung thấy bên bàn xao động, thanh âm khàn khàn gọi, “Dung Ý, đến giờ học rồi, đứng lên đi...” Đây là giờ ngủ văn của thầy chủ nhiệm, thầy mà nhìn thấy sẽ phạt họ lên bảng viết chính tả mất. Mắt nhắm mắt mở đưa tay sang quờ quạng, lại không thấy gì.

Anh ngẩng đầu, phòng học trống rỗng, không có giọng của ai đọc bài chậm chậm, không có sách vở xếp thành đồng, chỉ có hàng loạt bàn ghế sắp xếp ngay ngắn, chỉ có mình anh ngồi trong này, lẳng lẳng một hồi lâu mới tìm về ý thức, là nằm mơ, nhìn không được bật cười, thê lương như vậy. Giấc mộng đó quá chân thật, chân thật làm cho người ta chìm vào trong đó, không thể tự kiềm chế. Hôm nay là thứ 7, trường học vô cùng yên tĩnh, nhưng chuông vào lối lại như vọng bên tai.

Bên ngoài máy khoan tiến vào, anh rung mình một cái, sắc trời thật trầm, nhiệt độ không khí càng ngày càng thấp, gió càng lúc càng lớn, giống như sắp có tuyết rơi. Mới từ nhà tang lễ của N thị trở về thị trấn, anh không đồng ý cho bà nội đến N thị, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thực sự vô cùng bất hạnh. Mới mở mắt không lâu, di động lại vang lên, anh cầm lấy chưa nhìn gì liền mở lên nghe, tuy rằng thể xác và tinh thần đều kiệt quệ nhưng vẫn tiếp máy, “Xin chào.”

“Xin chào, anh là người nhà của Dương Cẩm Thanh phải không? Tôi gọi điện từ trại giam của N thị, ở đây còn giữ một ít di vật của ông ấy, mời anh nhanh chóng đến lĩnh về...”

“Vâng, xin cảm ơn.” Anh công thức hoá lên tiếng trả lời, giọng lạnh như nước. Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, từng bông tuyết xoay tròn rơi xuống, đậu lên cửa sổ, bạch ngọc lan vẫn như trước, lại sớm không thể chống đỡ. *****

“Ai da, không được rồi. Hôm nay sao lại oi bức như vậy chứ? Đã sang đông rồi mà, thời tiết ở Thượng Hải đúng là kỳ quái nha!” Tiểu thư Jenny nhỏ nhắn xinh đẹp vừa ngồi vào chỗ làm việc đã nhanh chóng cởi bớt áo khoác.

“Nghe nói hai ngày nữa nhiệt độ sẽ xuống thấp, thời tiết mấy ngày nay quả thật khó chịu.” Dung Ý hôm nay cũng chỉ mặc bộ đồ mỏng, thoát nhìn có cảm giác như “Mùa đông đã xa”.

“Mình thấy nhóm ta mới là nhiệt độ xuống thấp ấy, cuối tuần đang vui vẻ lại phải trở về gấp để khai OT...” Vừa nói thầm vừa nhấn nút khởi động máy tính, đầu hướng về phía văn phòng của lãnh đạo trực tiếp, “Đi theo vị cường công việc kia, chắc chắn sẽ giành nhiều vinh quang.” Jenny mới có mối tình mới mẻ với một vị soái ca ngoại quốc, tự nhiên hận một ngày không có 25 giờ hoặc hơn nữa để có thể ở bên nhau.

Dung Ý cũng chỉ cười cười, bí quyết đầu tiên khi làm việc là đừng dễ dàng tham gia bình luận bất kỳ người nào từ đầu đến chân. Bất quá ấn tượng của nàng với Vincent cũng không tệ, người này có bốc đồng, có dã tâm, trong thời gian tới nhất định sẽ chiếm vị trí quan trọng ở CCN. Khắp các chi nhánh ở Trung Quốc này không có nhóm nào giống như nhóm của Dung Ý, đồng thời triển khai vài hạng mục cùng một lúc, mọi người trong công ty đều nói Vincent là cỗ máy giết người. Đi theo người như vậy, nàng không sợ gì ngoài việc không thể theo kịp tốc độ của anh ta. Mở máy tính lên, hít sâu một hơi, bắt đầu chiến đấu.

Nhìn qua vách tường trong suốt xuống phố xá buổi trưa, bầu trời nhiều mây, trầm ám. Vincent rời mắt khỏi màn hình máy tính, xoay người chợt thấy bà vai cứng ngắc. Lại nhìn qua cửa phòng ra khu vực văn phòng quan sát các đồng sự đang lướt tay trên bàn phím, ánh mắt dừng lại ở cốc nước thật to trên mặt bàn Dung Ý, nhin không được nở nụ cười.

Hôm đó ở phòng trà anh nghe thấy Serena cùng nàng nói chuyện phiếm với nhau, hỏi nàng mua cái cốc này ở đâu, lúc sáng có người đi qua nhìn thấy hết lời trầm trầm trồ, nói rằng nó gây ấn tượng mạnh với anh ta. Dung Ý nghe xong đứng lảng lảng một hồi lâu, sau đó úp mặt xuống bàn cười rung cả 2 vai, “Cái cốc của mình hôm kia không cẩn thận làm vỡ, cái này là quà khuyến mại khi mình mua kem đánh răng ở siêu thị mà...” Phía sau nàng, ánh nắng phản chiếu trên nền đá cẩm thạch đen bóng lấp lánh như những viên kim cương nhỏ, anh vẫn nhớ thật rõ khi nàng cười hai má ửng hồng lên.

Kỳ thật lúc trước khi phòng nhân sự chuyển nàng đến nhóm của anh, anh rất không hài lòng. Nàng chưa hề có kinh nghiệm làm việc trong lĩnh vực này, lại đã bao năm làm việc ở bộ phận kinh doanh, chắc chắn là sẽ có đủ loại thói quen của công việc cũ, dù là ai làm nhóm trưởng cũng không chịu nổi. Nhưng có mấy lần buổi tối anh từ máy bay xuống chạy về văn phòng lại thấy chỗ làm việc của nàng vẫn sáng đèn, không nhin được kinh ngạc cùng tò mò. Cứ nghĩ nàng giống như những nhân viên tiếp thị bình thường vô cùng bốc đồng hay thái độ nhún nhường cũng không đúng, trong các buổi họp khi có ý kiến, nàng phát biểu, giải thích luôn luôn nghiêm túc, lý luận rõ ràng. Bối bối, ít nhất hiện tại anh cũng không hối hận khi bị Wilson của phòng nhân sự thuyết phục thu nhận nàng.

Xoa xoa huyết thái dương, tiếp tục vùi đầu vào công việc, nhưng chưa được bao lâu đã có người gõ cửa. Không ngần ngại nói câu, “Come in (Mời vào).” Ánh mắt thoáng nhìn, không ngờ là nàng, thực bình tĩnh nói là ở nhà có việc muốn xin nghỉ phép.

“Có chuyện gì vậy?” Ánh mắt không chút biểu tình, hiện giờ hạng mục đang làm rất gấp, nhóm bọn họ làm việc liên tục còn không kịp, giờ lại thiếu mất một người chắc không thể nào hoàn thành đúng thời hạn.

“Người nhà tôi bị bệnh, tôi về thăm một chút, đến thứ 2 sẽ quay lại.” Nàng trên mặt tuy rằng không thể hiện rõ nhưng giọng nói đã lộ ra lo lắng. Vừa nhận được điện thoại nói bác ở Hán Lý bị ngã, dựng lại đi Quảng Châu ký kết đơn hàng không thể về luôn, Mỹ Mỹ lại đi học ở tận Bắc Kinh. Bác vốn bị huyết áp thấp, gần đây gia đình lại có nhiều việc nên không chú ý đến thân thể, giờ té xỉu như vậy không biết là nặng hay nhẹ, bên cạnh lại không có ai chăm sóc nên nàng phải vội vã trở về.

“Bây giờ cô về nhà lấy đồ à?” Anh vẫn không ngắt đầu, lực chú ý vẫn tập trung vào màn hình máy tính.

Anh chưa nói là đồng ý hay không, thỉnh linh hỏi một câu như vậy làm Dung Ý giật mình không kịp phản ứng, “Không, tôi đến thẳng sân bay luôn.” Làm gì còn thời gian về nhà thu thập đồ đạc nữa.

Anh nhanh chóng đóng máy tính, cầm lấy áo khoác đang vắt trên lưng ghế đi ra ngoài, nhìn thoáng qua Dung Ý còn đứng yên tại chỗ nói, “Để tôi đưa cô đi!”

Ngoài cửa sổ, từng hàng xe lần lượt lướt qua, xe của anh là xe mới, BMW, SUV dừng ở thành thị rất phù hợp, hơn nữa người như anh dùng lại càng thích hợp với phong cách truyền thống của hãng xe Đức này, ổn trọng, nghiêm cẩn đến mức bảo thủ. Không giống ngồi như trên xe của Lý Tịch, chỗ ngồi cực thấp, chỗ duỗi chân thoải mái, tăng tốc đến mức khiến nàng không thể không nắm chặt cửa xe. Hơn nữa người đó dù có cao hứng hay không cũng thích tốc độ, ở giữa dòng xe tấp nập có bản lĩnh hơn người làm cho người ta

không dám khen tặng, luôn luôn vượt lên phía trước, tăng tốc chóng mặt làm cho trái tim nàng cơ hồ nhảy lên tận cổ.

Nghĩ đến Lý Tịch, nàng không khỏi có chút ảo não. Gọi điện thoại đến toàn là thư ký nghe, lúc nào cũng là câu trả lời quen thuộc, “Thật xin lỗi, Lý tiên sinh đang họp, nếu có việc gấp vui lòng để lại lời nhắn, tôi sẽ nói lại với ngài ấy.”

Nghĩ là công việc rất bận nên nàng cũng không nói gì liền cúp máy. Mấy hôm trước anh gọi điện cho nàng, theo múi giờ cách biệt thì bên kia cũng muộn lắm rồi, nhưng giọng của anh không có chút ngái ngủ, chỉ cảm thấy mệt mỏi. Hai người vẫn như trước, nói chuyện trên trời dưới đất, một hồi tự nhiên bên kia không thấy phản ứng gì, cuối cùng nàng nhẹ giọng gọi, “Lý Tịch...” Đang chuẩn bị tắt máy thì anh lại mông mông lung lung đáp lại, “Đừng tắt máy, để cho anh ngủ một lát...” Nàng cảm thấy buồn cười, tắt máy hay không thì liên quan gì đến việc anh ngủ chứ? Mà anh ngủ cũng đâu thể nói chuyện với nàng nữa, như thế này không phải lãng phí tiền điện thoại sao? Nếu là trước kia nàng đã không nói hai lời nhanh chóng tắt máy rồi, nhưng hôm đó nàng không biết ma xui quỷ khiến thế nào chỉ lẳng lẳng cầm di động, cánh tay tê rần cũng không buông.

Vào trong sân bay, nàng lại gọi cho anh, vẫn là thư ký nghe. Tâm sự nặng nề vội vàng cảm ơn rồi tạm biệt Vincent, nghĩ nghĩ một hồi lại nhắn tin cho anh, cần nhả rồi nói qua tình hình, cũng không mong anh trả lời. Trước đây nàng vẫn thỉnh thoảng đùa hời hợt anh có hay nhắn tin đong đưa các tiểu muội muội không, anh nghiêm túc tỏ vẻ nhắn tin là chuyện nhảm chán nhất thế giới, có chuyện gì gọi điện nói hai ba câu rõ ràng là được rồi, nói xong thì thôi, dù sao anh cũng chưa bao giờ làm chuyện nhảm chán như thế.

Nàng không ngờ trước khi tắt máy lúc máy bay cất cánh lại thật sự nhận được tin nhắn hồi đáp của anh, trong lòng nhất thời ấm áp, mở ra vừa nhìn nhất thời lại thấy lạnh. “Take care.” Chỉ ngắn gọn tám chữ cái, hai từ đơn. Khác xa với sự ôn nhu nàng tưởng tượng, cách xa vạn dặm, ai take care, take care ai? Nàng thở dài, đưa tay nhấn nút tắt.

Máy bay hạ cánh ở N thị thì trời đã tối, may mà vẫn còn sớm, nàng không cả ăn cơm đã vội vàng đi vào thị trấn. Lúc chờ taxi mới phát hiện là thật sự rất lạnh, còn lác đác có tuyết rơi, trên đường cũng có chút tuyết đọng, may mà ở công ty nàng còn mang theo áo khoác. Nhưng đây là vùng núi, không thể so sánh với Thượng Hải, đêm về gió lạnh thấu xương, mọi người ra vào sân bay đều mặc áo ấm dày cộp.

Lúc đến bệnh viện nhân dân đệ nhất của thị trấn đã là nửa đêm. Hết thời gian thăm bệnh, cổng bệnh viện đã khoá, làm cho nàng có điểm buồn cười, chẳng lẽ còn sợ bệnh nhân chạy trốn hay sao? Nàng thuyết phục một hồi mới được y tá trực cho vào. Nói chuyện qua với bác sĩ một chút để hiểu thêm tình hình, đại khái là do làm lụng vất vả quá độ làm cho thân thể không khoẻ, lại không uống thuốc trị liệu đúng lúc nên bị như vậy. Nàng đang đi giày cao gót, vì không muốn gây ồn nên kiễng chân đi vào phòng bệnh. Đó là một phòng 3 người bình thường, bác đang ngủ, vẫn còn truyền nước biển, dưới ánh đèn mỏng manh, nàng đưa mắt nhìn từng giọt từng giọt nhỏ xuống. Tóc bác đã bạc nhiều, nàng thoáng giật mình. Vài năm nay bác già đi nhanh quá, nhà xưởng lao động càng ngày càng thâm đậm, dường lại không kiên quyết, dứt khoát, Mỹ Mỹ ở Bắc Kinh đi học tiêu không ít tiền, trong nhà bao nhiêu trọng trách đều đặt lên người bác, làm sao có thể không làm lụng vất vả?

Bệnh viện thị trấn trang bị đơn sơ, trong phòng bệnh ngay cả ghế cho người nhà bệnh nhân cũng không có. A đi ở giường bên cạnh chỉ chỉ ra ngoài hành lang, giờ lên 5 ngón tay, ý là thuê một buổi tối mất 5 đồng, Dung Ý xoay người gạt đầu rồi đi ra ngoài.

Có lẽ bệnh viện hướng ứng tiết kiệm năng lượng nên tắt bớt điện, trên hành lang cũng không bật đèn. Xung quanh tối đen, cửa mở ra làm gió ùa vào lạnh thấu xương, nàng không tự giác rung mình một cái. Đi về phía phòng trực, tự nhiên nghe được tiếng cười.

“Có nghe nói về vị cục trưởng mấy năm trước bị bắt giam, quên tên là gì rồi, do nhận tham ô hối lộ mười mấy vạn ấy, mấy hôm trước đã chết trong ngục rồi không?”

“Chẳng phải là Dương Cẩm Thanh sao? Năm đó tôi mới tới đây có nghe nói, nhưng ai biết được lại kết cục như vậy đâu? Nhận án mười mấy năm liền, nhưng ông ta cũng giáo hoạt, lúc có chuyện đã kịp an bài vợ con đưa sang Mỹ. Nghe nói vợ ông ta mang công khoản trốn đi, ở Mỹ đến giờ còn chưa dám trở về...”

“Nghe nói không phải ông ta bị bệnh mà là tự sát trong ngục đấy.”

“Nói rõ xem nào?”

“Bạn tôi làm viện trong trại giam, trông coi những người đó nói rằng, Dương Cẩm Thanh tinh thần thác loạn, đêm hôm đó còn ồn ào “Dựa vào cái gì chỉ mình ta phải ngồi tù? Phía trên còn có bao nhiêu người tham ô hàng trăm ngàn, hàng tỉ...”

Dung Ý bị gió thổi vào hơi tóc vấy lên, nàng chỉ ngơ ngác nghe, cả người như đóng băng lại, di động trong túi rung lên một hồi cũng không biết, chỉ cảm thấy bệnh viện này quá tĩnh mịch bị thương.

54. Chương 54

Nàng lấy 5 đồng ra thuê 1 chiếc ghế nhựa ngồi cả đêm, nhìn bầu trời dần dần sáng lên, trong đầu hiện lên một ít hình ảnh, anh không chút dấu hiệu tự nhiên nói muốn xuất ngoại, Đan Hiểu Uyển chỉ khí tăng lên khuôn mặt tươi cười, anh nói cho dù nguyện ý đem chân tướng nói cho nàng, chỉ cầu xin nàng tha thứ, mỗi lần gặp mặt anh đều do dự, bộ dáng ẩn nhẫn cực kỳ bị ai.... Những hình ảnh mơ hồ được xâu thành một chuỗi, giống như máy chiếu phim kiểu cũ, thông thả mà thô ráp, kể lại câu chuyện như là bí mật không muốn ai biết.

Sáng hôm sau dưỡng từ Quảng Châu trở về, chưa kịp buông hành lý đã vội vàng đến bệnh viện. Khi đó bác cũng đã tỉnh, tinh thần cũng phục hồi một chút. Nàng gọt vỏ quả táo cho bác, lại không yên lòng, gọt xong hết đến nửa quả táo, chọc bác trừng mắt liếc nàng một cái, lặng phí.

“Vốn chỉ là việc nhỏ, già rồi thỉnh thoảng hoa mắt váng đầu cũng bình thường thôi mà. Hai người bay tới bay lui như vậy, có phải là ngại tiền không có chỗ tiêu hay không?” Buổi sáng nhìn thấy nàng và dưỡng cùng đến, liền lập tức nổi giận. Bà hận nhất chính là điều này, tiêu tiền không để ý gì cả, bình thường đi chợ mua đồ ăn chỉ vì mấy xu mà cũng tranh cãi với người bán đến đỏ mặt tía tai, nay nhìn thấy hai người này vì bà mà bỏ việc ba ba chạy về, giận đến phát điên.

Dưỡng hiểu rõ tính cách của bác, bị bác mắng đến giờ vẫn cúi đầu không phản đối, lúc này cũng chỉ có thể nhỏ giọng nói, “Tôi về nhà nấu cho bà ít canh...” Mặt xám mày tro vô cùng mệt mỏi cầm lấy hành lý về nhà.

“Bác, bác đừng làm khó dễ dưỡng như vậy chứ, bác ấy vất vả chạy tới chạy lui như vậy có dễ dàng đâu? Không phải vì lo lắng cho bác nên mới cấp tốc bay về sao?” Tiễn dưỡng ra cửa, nàng xoa xoa bả vai của bác biện hộ cho dưỡng. Kỳ thật tính cách của dưỡng thật sự là luôn nhẫn nhịn, không phản đối. Người ta vẫn nói đàn ông chủ trì bên ngoài, đàn bà chủ trì bên trong (đàn ông xây nhà, đàn bà xây tổ ấm), dưỡng thì trong ngoài đều là chủ. Bình thường bác lo việc bên xưởng, trong nhà từ trên xuống dưới đều một tay dưỡng lo, là tấm gương mẫu mực cho đám đàn ông Trung Quốc này.

“Cháu đừng vội biện hộ cho ông ấy, ta còn chưa nói tới cháu đâu, cứ như vậy chạy về, bỏ cả việc sao? Không phải bảo đến chỗ mới làm việc ngày nào cũng phải tăng ca sao? Nghỉ như thế này cấp trên có ý kiến gì không?” Bác vẫn giữ bộ dáng như trước, liên tục lải nhải các đề tài liên quan.

“Cháu xin nghỉ phép một ngày, thứ hai về luôn. Bác, bận việc của xưởng cũng phải giữ gìn thân thể của mình, đừng quan tâm đến những chuyện vụn vặt, thả lỏng một chút đi.” Quả thực so với đám công chức hay giới trí thức của Thượng Hải bác cũng chẳng có mấy cách biệt.

“Cháu không hiểu được đâu, chờ đến lúc cháu lập gia đình, có con rồi, làm sao có thể không quan tâm chứ? Hết bên này đến bên kia đòi tiền, mà dưỡng của cháu thì lúc nào cũng vậy, người ta nói mắng thế nào cũng vẫn mỉm cười. Ta không quan tâm thì ai quan tâm chứ. Ai, ta nói cho cháu nghe, tìm chồng trăm ngàn lần đừng tìm người như ông ấy.” Thở dài.

“Cháu lại thấy dưỡng rất tốt mà...” Kỳ thật bác cũng chỉ là nói miệng vậy thôi, xong là quên luôn. Quay đầu lại hưởng thụ sự chăm sóc của dưỡng, cười đến ngọt ngào.

“Không phải ta nhiều chuyện, nhưng cháu cũng trưởng thành rồi, khi nào thì mới kết hôn a? Đừng chỉ mãi mê với công việc, nữ nhân a, cả đời chỉ có vài năm tươi đẹp, qua 30 tuổi là nan giải đấy!”

“Ồ công ty của cháu, phụ nữ dưới 30 tuổi mà kết hôn thì gọi là tảo hôn đấy!” Nàng cười cười đấm lưng cho bác.

“Đừng có mà coi thường, đến lúc đó không tìm được ai lại đến khóc lóc với ta. Đúng rồi, hiện tại có đối tượng chưa?” Bà kéo kéo tay Dung Ý, không cho nàng trốn tránh, buộc nàng phải nói.

“Xem như là có rồi ạ...” Bác nói đối tượng nghĩa là phải chắc chắn lắm rồi. Nhưng việc kết hôn đối với nàng lúc này quả thật quá xa xôi. Không nghĩ ngợi nhiều nên chỉ có thể xem như có.

“Xem như là như thế nào? Mau nói cho ta nghe một chút đi, gia đình như thế nào? Làm nghề gì? Tiền lương bao nhiêu? Có nhà chưa? Khi nào thì mang về giới thiệu?” Nhắc tới việc này bác vô cùng hứng thú, hiện tại không có nửa điểm ốm yếu.

“Anh ấy làm quản lý tài chính ở Thượng Hải.” Nàng không nhớ bác vừa hỏi những gì, chỉ trả lời qua quýt.

“Tài chính à? Như vậy chắc là không đáng tin. Theo ta thấy tốt nhất là tìm một nhân viên công vụ, an ổn, nhàn nhã, người địa phương càng tốt, có thể nắm chắc mọi thứ. Tìm chồng a, không phải là tìm người có thể cùng mình an ổn sống cả đời sao?” Bác cảm xúc rất nhiều, Dung Ý chỉ cười cười ứng phó, đáy mắt chôn sâu cảm xúc trong lòng.

~“Thông báo phá bỏ và di chuyển địa điểm: Để phục vụ việc mở đường cải thiện giao thông của thị trấn, trường Trung học cũ đã được chuyển đến đường **, các công trình ở khu vực này sẽ được phá bỏ trong vòng ba tháng và chuyển đi nơi khác...” Lúc từ nhà bác đi qua trường học cũ, Dung Ý nhìn thấy thông báo như vậy ở cổng trường, nàng kinh ngạc đến độ quên cả bước đi.

Thời tiết không tốt, mây đen dày đặc, bầu trời như sà thấp xuống. Nàng dút hai tay vào túi, ánh mắt lướt qua bức tường loang lổ, thấy thời gian như quay trở lại, thoáng giật mình, giống như ngày nào ngồi dưới cây ngọc lan đọc thơ, là “Ngu mỹ nhân” của Lý Dục: “Xuân hoa thu nguyệt hà thời liễu,/ Nhân sanh phồn hoa chi đa thiếu./ Tiểu lâu tạc dạ hữu đông phong,/ cổ quốc bất kham hồi thủ nguyệt minh trung.” Có người nào đó gõ đầu nàng, bảo nàng đọc thế mà cũng đòi đọc...

Có lẽ thế giới này thực sự có những việc gọi là ma xui quỷ khiến, nàng chậm rãi thông thả đi quanh trường cũ một vòng, không hiểu sao lại đi đến khu tập thể giáo viên. Toà nhà xây dựng từ những năm 80 của thế kỷ trước, tường bao đã bong tróc không ít, nhiều chỗ không có người ở đã mọc đầy cỏ dại. Giày bước lên trên tuyết phát ra tiếng lao xao nhỏ. Nàng nhớ mang máng là phòng thứ 3 của tầng 2, bởi vì trước đây chỉ ghé qua một lần, lúc ấy nàng tập thể dục sơ ý bị rách quần, anh mang nàng về nhà. Đó là nhà bà nội anh, nàng còn nhớ rõ mình đã kính cẩn “Xin chào Chu lão sư”. Kỳ thật đó là một phụ nữ vô cùng hiền hoà, vừa vào cửa đã lấy bánh quy ra cho nàng ăn, còn tủm tủm cười hỏi tên nàng. Bà chưa từng dạy Dung Ý, chỉ là tối qua nghe được chuyện kia, không khỏi nhớ tới tình cảnh của bà.

Hàng hiên hẹp hòi mà âm u, nàng thăm nghĩ dạo một vòng sẽ đi, không ngờ trong phòng lại có người ở. Phía sau cánh cửa sắt rỉ sét chợt vang lên tiếng hỏi, “Cô tìm ai vậy?” Là giọng con gái, nghe có chút không vui.

“Xin hỏi Chu lão sư có ở đây không ạ?” Nàng vốn định không trả lời, nhưng nhìn qua cửa thấy bà lão ngồi ngay ngắn trên ghế sofa lại đáp lời.

“À, hoá ra là tìm Chu lão sư, cô là học trò cũ của bà phải không?” Người phụ nữ đó nhiệt tình mở cửa cho nàng vào. Trong phòng không rộng, nhẹ gọi một tiếng “Chu lão sư”, không thấy có phản ứng gì.

“Chu lão sư mấy năm trước bị bệnh nên giờ không nhận ra ai cả.” Nhìn Dung Ý nghi hoặc quan sát mình, người đó bật cười, “Tôi sống ở tầng trên, Chu lão sư không muốn chuyển đi chỗ khác nên con cháu đành phải tìm người đến chăm sóc bà. Tôi vốn là công nhân về hưu nên nhận trông nom bà ấy kiếm thêm ít tiền.” A di đó định đi pha trà, nàng bảo chỉ đến thăm lão sư một lát rồi đi. Xoay người chào a di đi ra lại nghe được tiếng bước chân, a di nhìn người phía sau nàng nói, “Không phải là cháu của Chu lão sư, Dương Miến đó sao?”

Dương Miễn mấy ngày nay chạy ngược chạy xuôi lo tang sự của cha, hơn nữa lại đúng thời điểm khó khăn của Đan Trữ, đã sắp kiệt sức đến nơi. Đến nỗi ngẩng đầu nhìn thấy người nọ cảm thấy chính mình bỗng sinh ảo giác, ngoài hiên không có đèn, bên ngoài sắc trời lại u ám, hình bóng kia dưới ánh đèn chợt lung lay. Nhất thời anh không kịp phản ứng, bốn mắt nhìn nhau không nói nên lời.

“Dương Miễn, lâu rồi không gặp.” Vẫn là nàng lên tiếng trước, “Tôi thấy ở cổng trường có thông báo phá bỏ và di chuyển nên thuận tiện ghé thăm Chu lão sư... Tôi đi trước.” Dung Ý nhìn anh bất động, nghiêng người tránh qua đi xuống dưới, sự việc đến lúc này không còn lời nào để nói. Quả nhiên thời gian có thể làm con người trở nên thanh tĩnh đến vô tình, cách thiên sơn vạn thủy, rốt cuộc cuối cùng nàng cũng biết nguyên do, tự nhiên có cảm giác như trút được gánh nặng. Rốt cuộc thoát khỏi, kỳ thật đã sớm tỉnh mộng, chỉ là nàng chậm chạp không chịu luân hồi siêu sinh mà thôi.

thanh nho nhỏ, đầu óc của anh cơ hồ không kịp phản ứng đã đưa tay nhanh chóng cầm lấy cánh tay nàng, nắm chặt lại, giống như người sắp chết đuối vớ được chiếc phao cứu sinh, nhất quyết không buông tay. Thấp giọng nói “Anh đưa em xuống.”

“Chuyện của Dương thúc thúc tôi có nghe nói... Xin chia buồn.” Nàng vốn là cúi đầu nhìn mũi chân, lúc này ngẩng đầu nhìn thấy biểu tình thê lương trên mặt anh, không kịp rút tay về.

“Em chỉ có thể nói vậy thôi sao?” Anh cười hỏi một câu, quật cường nhìn nàng. Vẫn không cam lòng chờ mong. Anh chính là người ích kỷ như vậy, cho dù lúc khó khăn nhất, chỉ cần nghĩ đến có người vẫn đang chờ đợi mình mới có thể cảm thấy chính mình còn tồn tại, còn có thể hô hấp.

Nàng không nói chuyện, lại nhìn thoáng qua ánh mắt của anh, nơi đó từng rạng rỡ toả sáng như ngọc quý, thế nhưng đã sớm vì vàng đỏ nhỏ lòng son mà biến mất. Anh muốn nghe nào nói gì? Biết rõ sự việc rồi nên không chút do dự trở về vòng tay của anh, giống như nữ nhân vật chính trong mấy phim tình cảm lúc 8h, hung hăng hỏi, “Sao anh ngốc vậy? Sao lúc trước không nói cho em biết?” Anh không phải là anh của ngày xưa, nàng cũng chẳng còn là Dung Ý chẳng hay biết gì vẫn vui vẻ chịu đựng gió cao tắm biển “quyết yêu đến chết” nữa rồi.

Anh cũng ý thức được mình vừa thất thố, cố gắng cường chế cảm xúc, “Em đi đâu? Để anh đưa em đi.”

“Không cần, tôi đến ga ngồi xe về nhà.” Về nhà của nàng tất nhiên là về trong núi, bác đã xuất viện, cũng có được chăm sóc. Nàng vất vả trở về một chuyến, tuy rằng hôm nay thời tiết không tốt nhưng vẫn muốn quay về.

“Lên xe, anh đưa em về.” Anh lái một chiếc Audi không cũ không mới, tuyệt bần bắn tung toé lên xe vô cùng bần. Nàng nhìn trời, có lẽ sắp có bão tuyết, không tranh cãi với anh, lên xe.

Dọc đường đi gió càng ngày càng mạnh, tuyết rơi dày đặc, cần gạt nước khó khăn gạt đi lớp tuyết bám trên kính trước. May mắn sao lúc đến đầu thôn tuyết lại ngừng rơi. Nàng nói lời cảm ơn liền xuống xe, Dương Miễn cũng đi theo xuống dưới.

“Cho anh đưa em lần cuối cùng, được không?” Anh dùng ánh mắt cầu xin nhìn nàng, từng hơi thở tạo nên lớp sương trắng làm mờ hồ cả hình bóng. Nàng không có lời nào để nói, yên lặng đi, hai tay đút trong túi áo khoác, vẫn lạnh đến run rẩy. Vai đột nhiên trầm xuống, là anh cởi áo khoác ra choàng lên người nàng. Nàng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sờ sờ túi, di động quên ở nhà bác không mang theo rồi.

“Anh cho tôi mượn điện thoại một chút được không?” Vào trong núi tín hiệu không tốt, lúc ra ngoài nàng bảo với bác là đi dạo, giờ sợ bác lo lắng nên gọi điện về báo.

“Dung Ý à, đừng đi. Đêm nay dự báo thời tiết nói có luồng không khí lạnh cùng bão tuyết, không ngừng không ngớt đâu, sợ là tuyết phủ khắp núi, con gái con đứa như cháu một mình trở về nguy hiểm lắm.” Bên kia điện thoại bác không ngừng lo lắng.

Nàng vừa nói vừa đùa an ủi bác, “Trước kia mùa đông ngày nào đến trường con chẳng đi trong tuyết, giờ chỉ là một luồng không khí lạnh thôi mà, chẳng lẽ càng lớn càng kém cỏi sao?” Cuối cùng vẫn trấn an làm cho bác yên tâm, tín hiệu đã càng ngày càng kém. Nàng đưa điện thoại trả lại cho anh, lại không cần thận vấp vào tảng đá, lão đảo suýt ngã. Anh phản ứng kịp thời nắm lấy tay nàng. Nắm rồi không muốn buông ra, giống như mỗi lần đưa nàng về trước đây, cứ nắm thật chặt, thậm chí không gì có thể chia cắt họ.

Lòng bàn tay anh rất ấm, mang theo chút mồ hôi ẩm ướt dán vào tay nàng, làm nàng muốn trốn tránh. Lúc này chợt nhớ tới tay một người, tuy lạnh lẽo nhưng lại khiến người ta an tâm, không thể phủ nhận là nàng thật sự rất muốn nắm tay người đó. Khi ở bên cạnh vẫn xem nhẹ, nhưng từng chút nhỏ vun li ti đã tràn ngập trong lòng.

Anh cảm nhận được sự thất thần của nàng, càng nắm tay chặt hơn, nàng bướng bỉnh muốn thoát ra lại bất lực, nhìn thoáng qua bầu trời bắt đầu tối dần, ử dột, “Chúng ta từ trước đến giờ đều đi dưới bầu trời đầy sao lấp lánh. Lần cuối cùng này, mây đen dày đặc, không thấy được bầu trời... Dương Miễn, kỳ thật sớm nên buông tay.” Trước kia mỗi khi nhớ tới những lời tuyệt tình như vậy, nàng cảm thấy nhất định sẽ lệ nóng vòng quanh kích động không thôi, nhưng lúc nói ra rồi mới phát hiện, thật sự không có gì lớn lao, ngay cả ánh mắt cũng chẳng mờ hồ, bởi vì trong lòng đã có sự yên ổn.

***** Bài thơ “Ngu mỹ nhân” có bản dịch như thế này:

Trăng thu rồi lại hoa xuân

Bao giờ sẽ hết hỏi chùng ai hay

Đêm qua lâu nhỏ gió lay

Việc qua có được bao người biết chẳng ?

Lòng nghe sao những băng khuâng

Nước xưa ngoảnh lại dưới trăng bao lần

Còn nguyên bệ ngọc, thềm lan

Mà nay thay đổi dung nhan đã nhiều

Hỏi người sầu được bao nhiêu ?

Sông xuân vẫn chảy một chiều về đông.

55. Chương 55

Trong phòng bếp đơn sơ, tiếng bếp lửa kêu tách tách, trong lửa mơ hồ truyền đến hương thơm của khoai lang nướng, lan toả bốn phía. Khoai lang là Cửu thúc gấp trên đường cho, Cửu thúc nhìn nhìn Dương Miễn như có điểm ẩn tượng, cuối cùng rốt cục nhớ tới hỏi, “Người lần trước đến nhà cháu là bạn trai à?” Dung Ý cười cười bảo ông đừng hiểu lầm, bảo rằng anh đi công tác ở nước ngoài. Cửu thúc nghi hoặc nhìn Dương Miễn, có lẽ cảm thấy rất quen khiến cho Dung Ý buồn cười.

Hôm nay nhiệt độ không khí cực thấp, nàng sắp đông cứng chân đến nơi, cầm cặp sắt gấp than ra lặn qua lặn lại, cuối cùng cầm một cành củi không vẽ lung tung lên đất, vừa vẽ vừa cười. Trước đây nàng viết tên mình khắp bức tường vách đất, không hề suy nghĩ, còn thích thi với đám bạn xem ai viết chữ to nhất, không phải là đẹp nhất mà là to nhất, thật sự rất buồn cười. Lúc này ánh đèn ảm đạm buông chút ánh sáng, lơ đãng một hồi bỗng nhận ra mình đang viết hai chữ ML, hết lần này đến lần khác. Hình như trước kia không biết có ai viết lên bảng “Ai ai ai yêu ai ai ai”, tính trẻ con như vậy thật không thể nê hà.

Anh ngồi một bên nhìn ánh lửa, không lên tiếng chỉ trầm ngâm hút thuốc. Anh đưa nàng đến cửa nhà thì bên ngoài tuyết bay tán loạn, trời lại tối nhìn không thấy đường đi, đường núi tuyết đọng lại thâm sâu, anh vai phủ đầy tuyết đứng ngẩn đầu nhìn nàng, thật lạnh thật tĩnh, cũng không phải không có nhà để về, đáng về đáng thương khiến nàng xúc động. Nàng không phải kiểu người đồng tình tâm tràn ra, nhưng nhìn người ta không chối từ lao khổ đưa mình về tận cửa, mà trời lại đầy tuyết rơi như thế, cho dù không quen biết cũng không nỡ để người ta đi.

“Em vẫn hay nhớ tới cha sao?” Anh bỗng dưng nói một câu như vậy, thanh âm trầm thấp như lẩm bầm trong miệng.

Nàng cũng không nói nhiều, anh gọi chuyện thì nàng đáp lại một hai câu, thực khách khí. “Thỉnh thoảng thôi.... Vẫn không quên được trước đây ngồi trên bàn học, ba ngồi ở cửa hút thuốc, khiến tôi bị nghẹn từng đợt ho khan, văng hết cả nước miếng lên sách vở.” Đó là những ngày bình yên, quyển vở trắng bày ra trước mặt, ba cuốn một điều thuốc để hút, thường là hút một nửa sẽ dập đi, sau đó lại đốt lần nữa. Trong làn khói chỉ nhìn thấy bóng hình mơ hồ không rõ.

“Anh cuối cùng là muốn, nhưng không phải chuyện mới trước đây. Lúc ông ấy gặp chuyện, lần cuối cùng gặp mặt, ông ấy bảo anh, hãy đi tìm Đan bá bá, bọn họ có thể giúp anh cùng mẹ xuất ngoại. Chưa bao giờ anh nghĩ mình lâm vào tình cảnh đó, hôm đó cả đêm anh nằm nhìn màn không ngủ. Anh vẫn nghĩ sẽ sống như vậy, cùng em học đại học, tốt nghiệp, tìm công việc phù hợp, để dành tiền, mua nhà ở, kết hôn, cả đời bên nhau. Lúc đó cũng đã nghĩ rất xa, không ngờ có những việc mình không thể làm chủ... Ba ngày trước nhìn thấy cha ở nhà tang lễ, anh không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn lưu lại, không biết vì ông ấy hay vì chính mình cảm thấy bị thương. Ông ấy huỷ hoại gia đình, huỷ hoại tất cả của anh, cuối cùng đã tiêu sái đi rồi... Bà nội từ sau khi ba vào tù vẫn ở thị trấn này, chịu không ít lời ra tiếng vào của người khác, nhưng khi anh ở Mỹ gọi về, bà vẫn bảo đừng lo lắng, sau cũng dần dần trầm mặc ít lời. Gần đây càng ngày càng mắc chứng hay quên của người già, không nhận ra ai nữa cả... Đến giờ anh vẫn chưa dám nói cho mẹ biết, từ hồi sang Mỹ thân thể đã không khoẻ, đã phẫu thuật vài lần rồi, vẫn ngóng trông ba ra có thể một nhà đoàn tụ. Kỳ thật bà vẫn hối hận năm đó đã làm chuyện như vậy với em, sau lại yêu cầu người ta làm sáng tỏ...” Anh nói đứt quãng rất nhiều, nàng chỉ lắng lắng nghe, ngẫu nhiên hiểu ra nhiều thứ. Kỳ thật anh chỉ cần một người nghe, đem tất cả suy nghĩ bao nhiêu năm chưa xốt trong lòng nói ra, nói với ai cũng không quan trọng.

“Trước kia đã từng cảm thấy thật đau khổ, nhưng đi xa quay lại mới thấy tất cả đã qua rồi. Quan trọng nhất là phải biết quý trọng hiện tại. Hiểu Uyển đối với anh rất tốt, anh đừng nghĩ đến những chuyện không hay trước kia nữa, tất cả đã là quá khứ, không còn ý nghĩa nữa.” Nàng bình thường trêu chọc người khác thì mau mồm mau miệng, nhưng khi cần an ủi ai đó thì chỉ có thể nói những câu đơn giản như vậy. Nàng cũng từng rồi rắm đi qua, không có cách nào thấy rõ người trước mặt, giờ quay đầu lại nhìn, không phải không ngốc.

“Nhưng anh không yêu cô ấy, tuyệt đối không yêu. Hồi mới qua Mỹ, anh tình nguyện cả đêm đứng ở thư viện cũng không muốn quay về nhà trọ, thậm chí không muốn đi học cùng cô ấy, luôn luôn nhớ đến em, anh biết chính mình hỗn đản, nhưng không có cách nào khác... Dung Ý, em có hận anh không?”

Nàng nhớ rõ anh đã từng hỏi nàng câu này, hiện tại câu trả lời vẫn vậy, “Không hận, không có gì cả, kể cả hận.” Nàng là người như vậy, yêu liền yêu, không yêu sẽ không yêu, không có gì so đo. Bởi vì đã muốn buông tay để đi tìm hạnh phúc của chính mình.

Bên ngoài gió rất lớn, trong phòng đèn phụt tắt, có lẽ do tuyết rơi nhiều quá làm chập đường dây điện. Ngọn lửa trong bếp phập phồng chiếu vào mặt anh, lúc sáng lúc tối, anh cố gắng áp chế, rốt cục vẫn không nhin được, đưa tay ôm lấy nàng, “Đừng nhúc nhích, hãy để cho anh ôm em một lát, chỉ một lát thôi.” Thanh âm có chút run run, thậm chí có vẻ như cầu xin. Người con gái này, sẽ không lại lòi kéo tay anh gọi anh là tiểu cừu, sẽ không thoải mái sờ sờ cái răng khểnh của anh, cái gì cũng không là anh nữa rồi.

Có thể là cả thôn đều mất điện, bên ngoài có ánh đèn pin chiếu vào trong nhà, đảo qua đảo lại. “Anh buông tay ra đi!” Nàng không giãy dụa, thực bình tĩnh mở miệng, nàng đã nhận ra vòng tay mà mình tìm kiếm chờ đợi suốt mười năm nay sớm đã mất đi độ ấm.

Trong bóng đêm, hơi thở của anh trầm trọng áp lực, không chịu buông tay, cắn răng hỏi, “Em có còn yêu anh không?” Nói xong không đợi nàng áp lại liền áp môi lên môi nàng, nàng tránh đi, giọng nói có chút bị thống, gần trong gang tấc, “Đừng huỷ diệt chút tự tôn cuối cùng của anh trước mặt tôi...”

Tự tôn? Anh cười, thê lương mà bị thương, từ khi cha bị bắt đến giờ, anh còn có tự tôn sao? Ánh mắt đỏ bừng như ngọn lửa, “Vì Lý Tịch sao?” Nghiến răng nghiến lợi mang theo ghen ghét, giống như muốn đốt sạch cảm giác trong lòng.

“Không vì ai cả...” Nàng giãy mạnh ra đi về phòng, không để ý đến anh.

Mà Dương Miển bị nàng đẩy ngã vẫn không nhúc nhích, mười ngón tay bám vào bùn đất, lưu lại dấu vết thật sâu.

Bỗng nhiên nở nụ cười, cơ mặt co rúm lại thật dữ tợn, “Một ngày nào đó, anh sẽ khiến cho em phải hối hận vì hôm nay đã không lựa chọn anh!”

A tu la, ở trên trời hay dưới đất, tình nguyện tẩu hỏa nhập ma cũng không muốn đạp đất thành Phật.

Hôm sau, lúc nàng tỉnh dậy đã là giữa trưa, trong phòng đã không còn bóng dáng Dương Miên. Cũng tốt, trạng thái của anh như vậy, hai người căn bản là không có gì để nói. Thu thập mọi thứ trước khi đi, trước mặt trắng xoá tuyết cao đến tận ngang người, trời cao đất rộng một mảnh tịch liêu. Để đi đón xe, nàng vòng ra phía sau núi tìm đường. Giữa trưa, mặt trời chiếu xuống tuyết trắng chói mắt làm cho người ta gần như không thể mở nổi mắt ra. Đường núi vốn khó đi, tuyết rơi dày lại càng thêm trơn trượt, tuyết bị người ta dẫm lên đi qua trơn lẩn với bùn lầy lội khó đi. Nàng nhặt một nhánh cây bên đường làm gậy chống mới có thể đi vững, mỗi lần đặt chân lên từng phiến đá phải cẩn thận từng chút một, mọi người đều nói chỉ một đoạn ngắn như vậy nhưng mấy ngày nay không biết đã bao nhiêu người ngã xuống đâu.

Nàng về đến huyện thành mới biết tối hôm qua bão tuyết nghiêm trọng như vậy, trong bản tin thời sự cũng nói là trận bão tuyết lớn nhất trong mười năm qua. Có rất nhiều căn nhà cũ ở vùng núi đã bị sụp xuống, chính quyền địa phương nhận chỉ thị của cấp trên chuẩn bị nhà ở tạm thời cho những hộ gia đình đó đến ở. Bác vẫn sợ hãi chưa thôi, thiếu chút nữa là chửi ầm lên, nói là bị nàng dọa cho đến đau tim, cùng với dưỡng cả đêm không ngủ được vì lo lắng hãi hùng. Nàng chỉ biết thành thật xin lỗi hai người, thấy trên bàn ăn xếp đầy thực phẩm dinh dưỡng, nào là nhân sâm, nào là lộc nhung linh tinh gì đó, thông minh thay đổi chiến trường, “Ái chà, những thứ này là ai đưa tới vậy ạ?” Nhìn mãi vẫn không đoán ra, là bạn bè của 2 người hay là người ở xưởng?

“Giữa trưa hôm qua có người đưa tới, cả ngày chỉ biết lo lắng cho cháu, làm gì có tâm tư để đến mấy thứ này.” Dưỡng không mắng nàng, chỉ thở dài giúp nàng thuận lợi thay đổi đề tài.

“Bác, đầu năm nay như vậy người có lòng thể cũng không nhiều, để cháu xem giúp cho.” Mở hộp đóng gói ra, bên trong là tấm bưu thiếp, viết mấy chữ đơn giản, nàng nhìn xem lại bất giác nhếch miệng cười, “Chúc bá mẫu sớm bình phục.” Ký tên là Lý Tịch. Chữ viết như phượng múa rồng bay, làm cho tâm tình nàng cũng đảo qua trầm trọng.

“Là ai thế?” Bác ngồi trên sofa uống thuốc Đông y, liếc nàng cười quỷ dị hỏi.

“Bằng hữu.” Nàng mím môi nói thầm.

“Bằng hữu nào vậy?” Nhìn Dung Ý mặt mày vui tươi hơn hở, bác đặt chén thuốc xuống cười.

“Bạn trai.” Nàng đáp về thiếu kiên nhẫn.

“A, Dung Ý của chúng ta có bạn trai? Sao không dẫn về để dưỡng nhìn một cái...” Dưỡng đang ở trong bếp rửa bát cũng ngó ra góp vui.

Nàng không muốn để ý đến hai người, lên lầu thu dọn đồ đạc. Rút di động trong túi ra, nàng thấy một loạt cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là cuộc gọi của Lý Tịch. Từ tối thứ bảy đến chiều qua, cả danh sách đều là số của anh. Nàng mới nhớ lại lúc ở bệnh viện di động không ngừng rung lên mà lúc đó nàng lại chỉ lo suy nghĩ chuyện của Dương gia nên không để ý. Nghĩ rằng anh lo lắng cho nàng liền gọi lại, tiếng điện thoại vang lên một hồi dài nhưng không ai nghe máy, chỉ có thông báo từ tổng đài hết tiếng Trung lại đến tiếng Anh... Nàng không từ bỏ ý định, lại gọi thêm lần nữa, nghe âm thanh đơn điệu mờ mịt, nghĩ thầm có lẽ bên kia đang là buổi tối, có lẽ anh đã ngủ. Đang định tắt máy lại có người nghe, tiếng hít thở ô ô phun vào điện thoại, nàng sửng sốt.

“Xin chào.” Là giọng nữa, hơi thở vẫn phun vào điện thoại như cũ, có vẻ như vô cùng vội vàng bắt máy.

“Lý Tịch có ở đó không?” “Dung Ý không nghĩ gì nhiều, không ngờ bên kia đáp một câu, “Anh ấy đang ngủ.” Nàng cầm điện thoại thất thần, giọng nói kia, là Tống Thiệu Vũ. Nàng kinh ngạc ngồi trên giường, tựa hồ cái gì cũng chưa nghĩ, có người gõ cửa, nàng kéo hồi tâm trí, cuối cùng vẫn xoa xoa mặt bảo mình đừng nghĩ ngợi lung tung.

“Quên không nói cho cô biết, hôm qua điện thoại của cháu kêu mãi, bác nghe giúp, là giọng nam. Hỏi cháu đi đâu, chúng ta lúc đó lo lắng liền bảo cháu về nhà. Cháu có muốn gọi lại hỏi xem cậu ta tìm cháu có chuyện gì không?” Bác đứng ở cạnh cửa nói, nàng chỉ ậm ừ đáp lại.

Từ trên trời ngã xuống vực sâu, có đôi khi chỉ là trong chớp mắt.

~ Trong cuộc sống luôn có những chuyện trở tay không kịp phá vỡ kế hoạch, nhưng đến văn phòng thì luôn phải chú ý, quay cuồng với hết việc này đến việc khác. Dung Ý chính là con kiến như vậy, nhớ tới hơn nửa tháng trước vừa mới xuống máy bay đã bị Vincent gọi tới, ngay cả nhà cũng chưa kịp về mà đến thẳng công ty bán mạng. Mấy ngày nay vẫn bị vây như vậy, đi làm, tăng ca, tan tầm, ngày qua ngày xoay quanh 3 việc: Đọc sách ở phòng học, thư viện, căng tin, năng hiện tại công ty đã biến thành nhà mất rồi.

Thật vất vả mới xong được hạng mục này, đồng sự xung quanh lú lú bần tán đêm nay cùng nhau đến club nào đó thả lỏng bàn tay một chút. Nàng mệt mỏi tắt máy tính đi, thu thập vài tập tài liệu trên mặt bàn. Tăng ca liên tục hơn 10 ngày, đầu nàng đã quay cuồng, tựa hồ dính vào một khối

Lý Tịch từ Mỹ vẫn chưa trở về, nàng cũng không gọi điện cho anh nhiều, có khi hai người đều quá bận rộn, ngẫu nhiên gọi cho nhau cũng chỉ nói vài câu anh đã có việc bận phải tắt máy. Nàng về nhà phát sinh chuyện cũng nói qua với anh, tình lực mấy tình tiết có thể khiến anh hiểu lầm, anh cũng chỉ nói câu “Không có việc gì là tốt rồi.” Kỳ thật nàng có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, cho dù là nghe nàng than thở vài câu thôi cũng được, chỉ có điều thời gian của hai người dường như lúc nào cũng khác biệt.

Nàng dùng sức hít thở thật sâu luồng không khí mới mẻ rồi gọi điện đến nhà anh, lúc trước để một bộ đồ ở nhà anh, mai nàng lại có việc cần dùng đến, anh không ở nhà nàng cũng lười đến, gọi điện thoại nhờ quản gia kêu lái xe đưa qua giúp nàng. Chỉ là lần này quản gia nói chuyện có điểm kỳ quái, “Lái xe mang đồ đến nhà bạn Lý tiên sinh, có lẽ tối nay mới có thể mang đến được.”

Nàng cũng không nghĩ gì, dù sao cũng không vội nên bảo khi nào rảnh thì anh ta đưa lại cũng được. Tam tâm, mọi người trong văn phòng rủ nhau đi ăn thịt nước, không phải ai cũng có xe nên ở văn phòng đang phân phó ai đi nhờ xe ai. Một đám khuê nữ đồng sự đem ánh mắt nhìn về phía Vincent, bảo rằng phải ngồi xe đó mới đã. Vincent vẻ mặt không sao cả cười cười, cuối cùng lại gọi Dung Ý. Dung Ý không đi theo bọn họ xuống bãi đỗ xe, bảo là muốn tới cửa chính nhận đồ.

Thực ra chính là lái xe của Lý Tịch mang quần áo qua cho nàng, xe đó đứng trước sảnh thật sự gây chú ý, nàng bước nhanh đi lên ý bảo lái xe không cần xuống xe, trực tiếp mở cửa ra lấy túi giấy bên trong. Lúc cửa mở ra vô tình ngửi được mùi thuốc sát trùng, chắc chắn không phải mùi bình thường ở nhà anh.

Vincent vừa đưa xe ra khỏi bãi đỗ nhìn thấy nàng đang đứng cạnh xe kia lấy đồ rồi khép cửa lại, khoé mắt nhú nhú.

“Dung Ý, còn bảo là không phải câu được con rùa vàng, xe kia nhìn vậy cơ mà.” Một tốp đồng sự ngồi ở ghế sau ồn ào chế nhạo nàng.

“Nếu theo lời các cậu, mình đã sớm trở thành thiếu phụ nhân, hào môn thiếu phụ (làm vợ nhà giàu) rồi, còn dùng kim tình hoá nhân sao? Chỉ là lấy chút đồ giúp bằng hữu thôi.” Nàng ngồi ở ghế phụ, nói xong liền quay lại khếch trương cặp mắt gấu mèo của mình.

“Nói như vậy khác nào trách tôi không tốt đâu.” Người đáp lời là Vincent, cũng không có vẻ nghiêm túc, bật cười thành tiếng, lúc đảo quanh tay lái khẽ liếc nàng một cái. Dung Ý nhất thời ý thức được đang giẫm lên đuôi anh, mân nhãn miệng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong xe cười rộ lên.

Đoàn người hôm nay rất cao hứng, rốt cuộc cũng hoàn thành đại hạng mục rỗng rã nửa tháng nay, mà mọi người đều thích đồ ăn Nhật. Lần trước đi ăn trưa do không đặt chỗ trước, mọi người đều có vẻ tiếc nuối. Hơn nữa đây lại là biệt thự nổi tiếng của Thượng Hải, ngôi nhà kiểu Tây Âu có hoa viên lớn càng làm cho người ta cảm thấy ý nhị mười phần, rượu hương cấp trên.

Kỳ thật Dung Ý không phải đặc biệt thích đồ ăn Nhật Bản mà là thích thịt nướng kiểu Nhật ở đây, tấm ướp gia vị thơm ngon, trước kia mỗi lần cùng Cổ Duyệt đến đây gần như nàng quét sạch. Hôm nay công ty tụ hội đương nhiên không thể thoải mái tự nhiên như đi cùng bạn thân, nhưng vẫn chỉ chăm chú ăn uống, dù sao nàng cảm thấy cũng phải có thực mới vực được đạo. Thỉnh thoảng cũng có người kính rượu, nàng nhất quán che giấu thực lực, không lộ lộ danh “Ngần ly không say.”

Nhưng nàng không nghĩ rằng ở đây lại có thể gặp được người quen, lúc đi toilet ngang qua đình viện, nàng thấy một người từ khu phòng VIP đi ra, mặt đỏ ửng, chắc là đã uống không ít. Khái Thụy lại quen thuộc

chào hỏi nàng, mấy lần Lý Tịch mang nàng đi theo, anh ta tự nhiên trong lòng hiểu rõ.

Lúc về đại sảnh đi qua hành lang, có nhân viên phục vụ mặc kimono truyền thống của Nhật mang rượu và thức ăn vào, cửa mở.

“Martin ở Mỹ ngã quả này làm MRG nao loạn không khác gì động đất...” Nàng nhận ra đây là giọng Khải Thụy, thần kinh trong chốc lát như bị nén xuống, hết sức chăm chú.

“Là như thế nào?”

Nhân viên phục vụ đi ra, cửa cũng đóng lại, cách âm ở phòng VIP vô cùng tốt, không thể nghe được âm thanh gì từ bên trong. Nàng vò chặt khăn tay, giống như đang thu chặt trái tim mình.

Quá 3 tuần rượu, anh ta đã chén choáng say, định thừa dịp mọi người tán gẫu đi ra bên ngoài hút thuốc. Gần đây MRG châu Á lại gặp phải gió lốc chưa từng có, tổng bộ bên Mỹ cùng S&D đang đàm phán đến giai đoạn cuối, không ngờ Lý Tịch lại xảy ra chuyện. Đại quân đoàn vốn cường thịnh cũng trở nên nao loạn, hiện tại mọi người đều lo sợ, tự nhiên cần chút trấn an, nếu không, Khải Thụy này cũng chẳng thể nào chịu được. Nhưng vừa rút thuốc đưa lên miệng, bật lửa mới sang lên, còn chưa kịp châm thuốc, anh ta đã nhìn thấy bóng người đứng dưới gốc cây trong viện.

Đình viện là không gian mở, giữa mùa đông, nàng mặc áo khoác màu bạc, tựa như đã đứng đó một lúc rồi, thấy anh ta ngẩng đầu nhìn, nàng không quanh co hỏi thẳng, “Lý Tịch ở đâu?” Đúng lý hợp tình làm cho chính nàng cũng kinh ngạc một chút, khẩu khí có điểm giống như ác phu nhân ép hỏi bằng hữu lão công nhà mình.

Khải Thụy giật mình nhất thời không kịp phản ứng, miệng hé ra, thuốc chút nữa thì rơi xuống đất. CEO danh tiếng lẫy lừng của MRG châu Á cũng có lúc trông ngốc nghếch như vậy, sau này không tránh được trở thành giai thoại.

56. Chương 56

Vào đông, không gian trong xe hoàn toàn khác biệt với bên ngoài, nàng nghiêng đầu nhìn ánh đèn lướt qua ngoài cửa kính, ngoài kia đèn đuốc rực rỡ bừng sáng cả trời đêm, cả dãy phố đều sáng choang nhưng tất cả những phồn hoa này dường như không liên quan đến nàng. “Lúc ở Mỹ cậu ta bị ngã...” Nàng nhớ tới lời Khải Thụy vừa nói, ngắn gọn tóm tắt, lại nhồi vào lòng của nàng, trong không gian kín bưng mà ảm áp này, nàng lại cảm thấy khó thở.

Xe đi đã lâu, thời gian dường như thông thả. Rốt cục cũng đến một tiểu khu, nhà không cao lắm, chỉ chừng bảy tám tầng, bên ngoài phủ kín cây xanh, lại vô cùng yên tĩnh, chạy vào đó như rơi vào chốn không người. Bảo an nghiêm mật, từ cửa chính vào trong gara đều có người canh gác. Thang máy khoá bằng mật mã, dạng căn hộ cao cấp điển hình, tầng trệt chỉ có một phím bấm lên thẳng tầng 7. Nhìn hình phản chiếu trong gương, nàng nhìn căn hộ kia, ánh mắt phiêu tán. Khải Thụy có vẻ rất quen thuộc với nơi này, đứng ở cửa hơi do dự một chút, định ấn chuông cửa, sau lại mở luôn ra.

“Tôi không vào đâu, cô... Vào khuyên nhủ cậu ta đi. Gần đây công ty bận rộn vô cùng, tính tình lại không tốt lắm, thân thể như vậy cũng không cho y tá đến, càng không báo cho người nhà biết...” Giọng nói của Khải Thụy mang theo chút lo lắng, nàng ngẩng đầu, lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá người này, ánh mắt không lớn, hai mí rất sâu, ánh mắt bình tĩnh. Đã kết hôn nên không có cảm giác giống ngôi sao, người mẫu gì gì đó như Hứa Tuấn Hằng mà cả người có một loại khí chất trầm ổn đáng tin cậy.

Phòng ở không lớn, nàng vốn tưởng rằng thiết kế thật độc đáo, không ngờ chỉ là phong cách hết sức bình thường, không khác gì phòng ở Phố Đông. Dọc hành lang chỉ có một phòng, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thuốc, là mùi thuốc Đông y. Cửa khép hờ, nàng nhẹ nhàng gõ cửa rồi đẩy cửa đi vào.

Nhiệt độ trong phòng cao hơn bên ngoài, vách bằng thuỷ tinh thật dày ngăn cách, từng luồng hơi nóng toả ra từ máy sưởi, ánh mắt của nàng tự nhiên mờ đi. Lý Tịch nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, đùi phải bó

một lớp thạch cao thật dày, cổ tay phải còn quấn băng gạc, vô cùng tập trung nhìn vào màn hình laptop, nghe được tiếng giày cao gót, chưa kịp nhìn qua đã nói, “Thiệu Vũ, mang tập văn kiện hôm qua lại đây đi!” Ngắc đầu, bốn mắt nhìn nhau, kinh ngạc.

“Sao em lại tới đây?” Anh chỉ sững sốt trong nháy mắt, thản nhiên mở miệng, ánh mắt thoáng tránh đi.

Nàng vốn đang vô cùng lo lắng, lại nghe được tiếng anh vừa gọi “Thiệu Vũ” đã muốn dừng chân lại. Nhìn anh tay chân băng bó nằm ở trên giường, sắc mặt vẫn hồng hào, chỉ là hơi gầy mà thôi, xem ra Lý nhị thiếu chưa bao giờ thiếu hồng nhan tri kỷ. Giờ lại bị anh hỏi câu này, nàng thản nhiên hỏi lại “Sao em lại không thể đến?” Tuy rằng không có gì lo lắng nhưng vẫn phải ưỡn ngực nói.

Anh bật cười thành tiếng, nhìn nàng bày ra tư thế của chính cung nương nương, cười không ngừng được. Hướng về phía nàng vẫy vẫy tay, “Lại đây đi!” Nàng thực nghe lời, đi tới, nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích, không chịu ngồi xuống. Anh không quen ngẩng đầu lên nhìn người ta để nói chuyện nên lôi kéo nàng ngồi ở trên giường. Nàng vẫn còn dỗi, cái gì mà Tống Thiệu Vũ chứ, đặt mông ngồi lên chân trái của anh, không ngờ Lý Tịch đau đến nỗi cả người căng thẳng, vốn đang có chút hồng hào nay đổi thành trắng bệch, cắn răng ôm chân hít vào, thật lâu sau mới nghẹn ra một câu, “Em định mưu sát chồng sao?”

Nàng vội vã đứng lên, cau mày, vẻ mặt khẩn trương hỏi, “Rốt cuộc làm sao mà đau?” Nàng chỉ nhìn đến đùi phải đang bó bột, ngồi vào chân trái anh định đùa một chút, không ngờ anh lại đau như vậy, nhất thời gấp đến độ không biết làm sao.

“Còn biết đau lòng sao?” Anh liếc liếc nàng một cái, gian kế thực hiện được nên cười cười, mặt vẫn tái nhợt.

“Rốt cuộc là anh có chuyện gì xảy ra?” Nàng không nhìn rõ anh đau thật hay chỉ giả vờ, chỉ là bao nhiêu mệt mỏi cùng lo lắng gần đây bùng nổ trong nháy mắt, anh ở Mỹ đã xảy ra chuyện gì, sao lại ngã thành như vậy, trở về từ khi nào, hết thấy đều khiến cho lòng nàng như có lửa đốt. Người này lại hoàn toàn không để ý, còn có sức mà đùa giỡn với nàng, không thể không tức giận.

Anh há miệng thở dốc định nói gì, di động lại vang lên, nhìn nhìn số điện thoại, mặt biến sắc như gặp nạn, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, lấy tay làm dấu im lặng, hắng giọng một cái rồi bắt máy.

“Mẹ, không phải mẹ cùng ba đi Ma Cao sao?... Kính Huân bảo với con rằng nhìn cô cô sao không trang điểm gì mà da dẻ vẫn mịn màng như vậy a... Mẹ biết tiểu tử kia trước giờ đều là vuốt mông ngựa chụp về nhà, hôm qua nhận được tin báo không nhìn thấy nếp nhăn nào, vẫn thật là trẻ trung a...”

“Ai, con mồm mép nhanh nhẹn như thế nào không phải do mẹ dưỡng thai tốt sao?... Con đâu có đánh trống lảng, chỉ là việc nhỏ thôi mà, chỉ là trầy xước chút da, đầu gối bầm tím 1 tẹo thôi... Mẹ nghe ai nói bừa vậy? Đừng nghi ngờ con chứ, nhưng mẹ đừng nói với ba đấy nhé, ba mà biết thì lại bắt con về Bắc Kinh mất thôi.”

“Mẹ, con thật sự không sao mà, nếu không để mai con bay đi Hương Cảng cho mẹ nhìn một cái...”

“Con ở đâu á? Con vừa dự tiệc về, đang cùng con dâu của mẹ...” Anh nén cười tranh thủ hôn nhẹ Dung ý bên cạnh, nàng gắt gao trừng mắt nhìn anh một cái.

“Vâng vâng vâng, con không ba hoa nữa, mẹ đừng tức giận. Chờ con xong việc rồi sẽ dẫn về thỉnh an ba mẹ... Vâng, ba mẹ cũng giữ gìn sức khỏe. Chào mẹ.”

Anh nghe xong điện thoại, nhẹ nhàng thở ra, dường như thoát lực tựa vào nàng. Dung Ý lại nhìn chăm chăm vào anh, giống như đang nhìn quái vật, nhìn đến mức khiến anh dần dần đổi sắc.

“Anh đi dự tiệc tối, nhất thời cao hứng uống nhiều, lúc về khách sạn vào phòng tắm trượt chân ngã một cái, nửa ngày không đứng dậy được...” Anh thành thực khai báo, vừa nói vừa mô tả sinh động như thật, giống như đang kể chuyện cười, nhìn thoáng qua nàng đang nghiêm sắc mặt, lại an ủi nói, “Sau lại đưa đi bệnh viện, cũng không nặng lắm, chỉ là bị giãn dây chằng ở đùi, cổ tay bị trật khớp...” Sắc mặt như thường, nhẹ tựa gió thổi mây bay.

“Đừng gạt em, giãn dây chằng sao phải bó thạch cao như vậy?” Lời của anh cuối cùng nàng có thể tin tưởng bao nhiêu đây? Nếu vừa rồi gọi điện thoại cho anh không phải là mẹ anh mà là nàng, có phải đáp án cũng là chỉ “trầy da, bầm tím tí chút” không?

“Có bị rạn xương chút xíu... Nhưng mà may vẫn là bị thương đùi phải nên không cảm thấy đau, chỉ phải nằm một chỗ cả ngày thôi.” Như là muốn chứng minh thật sự không đau, anh vỗ vỗ lên đùi phải bó bột cứng ngắc.

Nàng tóm lấy tay anh vỗ trên đùi phải, thon dài mà lạnh lẽo. Anh cười cười cợt nhả trước mắt mà trong lòng nàng lại thấy chua xót, nhịn không được thâm oán trách, “Thương cân động cốt một trăm ngày, anh như vậy lỡ bị bệnh thêm thì làm sao bây giờ?”

Anh nhìn thoáng qua đùi phải, cười cười, “Tệ nhất cũng chỉ là như vậy thôi, còn có thể thêm gì nữa đây?” Ngửi khí lạnh nhạt, không có bị thương, chỉ có Dung Ý nghe qua lại cảm thấy trong lòng buồn xót, rất khó chịu, cái gì cũng không nói lên lời, nuốt vào trong họng. Anh không nói bị ngã khi nào, có lẽ là vì nàng về nhà, lo lắng chờ tin của nàng nên không để ý mới bị ngã trong phòng tắm như vậy. Định nói gì lại thôi, sau thăm thì, “Khách sạn kiểu gì vậy? Phòng tắm mà cũng trơn như vậy sao? Hoá đơn thuốc men như thế nào anh nhớ giữ lại bắt người ta bồi thường...”

Anh không để ý đến nàng, cúi đầu, đặt môi lên cái miệng đang lải nhải. Miệng nàng vẫn còn mùi thịt nướng cùng rượu vừa rồi, trong khi anh chỉ mang đầy vị thuốc nhạt nhẽo, thuốc Đông y cùng thuốc tây hỗn tạp, chua xót cam lạnh. Đầu lưỡi ôn nhu rồi rấm, hơi thở của nàng thoảng mùi rượu phun lên mặt anh, càng ngày càng dày đặc, dần dần ý loạn tình mê, đột nhiên chạm vào trán anh, nhanh chóng rời ra. Bàn tay đặt lên kiểm tra, nhiệt độ trên trán cao khiến nàng nhú mày, “Phát sốt sao?” Không biết là vì nụ hôn vừa rồi hay là sốt thật, mặt anh lại đỏ ửng.

“Bác sĩ vừa khám lúc chiều, không việc gì.”

Nàng “ba” một tiếng đem laptop đóng lại, bỏ ra xa, “Đã bệnh còn phải làm việc? Ông chủ của anh muốn thu mua mạng người sao?”

“Giờ mà không làm việc thì anh thất nghiệp...” Anh cười như không cười nói đùa, trên mặt vẫn thản nhiên.

Nàng nhớ tới lời Khải Thụy lúc nãy, ngồi ở đầu giường hỏi, “Trong công ty có chuyện phiền toái sao?” Nàng chỉ là lẩm bẩm một câu, nàng không hiểu gì về công việc của họ, cũng không muốn can thiệp vào việc của anh.

Anh cười, “Lần này đi Mỹ đến chân cũng bị gãy, nếu lại thất nghiệp thì chẳng phải là tiền mất tật mang sao?” Anh nói nhẹ, tay đặt lên đùi, biểu tình ảm đạm. Mấy ngày nay nằm ở trên giường lại nhớ đến những ngày trước kia, nửa đêm đổ mồ hôi lạnh liên tục tỉnh giấc, giấy dựa xuống giường lại ngã lăn ra đất, đầu văng mắt hoa nhìn chằm chằm gậy chống bên cạnh, cả người lạnh như băng.

“Không đi được thì em công anh, dù sao cũng không phải lần đầu tiên... Nhưng cũng phải giới hạn thời gian bình phục, anh đừng nghĩ là em nhàn hạ, nhanh nhanh khỏi đi, biết không?” Nghe anh nói về nhụt chí, nàng ngồi xồm trên giường, mát xa bờ vai cứng nhắc của anh.

“Nếu sau này anh không đi được nữa, em có công anh cả đời không?” Giọng của anh thật nhỏ, tựa như vô tâm xuất khẩu.

“Phỉ phui cái mồm, nói cái gì mà ngốc vậy...” Nàng xua xua anh giống như giáo huấn tiểu hài tử, tay không ngừng phẩy phẩy.

Anh chỉ mỉm cười nhắm mắt lại, thân mình mềm ra dựa vào người nàng, “Anh hơi đói.” Trên người nàng có hương sữa tự nhiên, giống như có tác dụng an thần.

“Gọi em là ngoại để lấy lòng đi...” Vừa rồi nàng mới chỉ ăn được chút ít, lại bị anh làm cho hoảng sợ đến mức bụng trở thành trống rỗng.

“Muốn ăn cháo em nấu...” Giọng anh càng ngày càng nhỏ mang theo mệt mỏi. Kỳ thật thời gian này đều ngủ không ngon, cả ngày nằm một chỗ, hơn nữa thân mình không thể động đậy, ê ẩm đến phát đau.

“Nhà anh có gạo vỡ không?” Bếp nhà anh trước giờ đều sạch trơn, không nhiễm một hạt bụi, có gạo vỡ để nấu cháo không? Vừa nghĩ vừa cúi đầu hỏi anh, không ngờ đầu anh trượt xuống ngực nàng, hoá ra đã ngủ. Không coi vào đâu, hàng mi vừa dày vừa dài buông xuống như cây quạt mở ra, an nhàn điềm tĩnh, nhìn anh lúc ngủ, nàng thấy lòng mềm đi. Cười cười, hôn một cái lên má anh.

Bếp không lớn, lại có cảm giác ẩm cứng hơi khói lửa, đồ làm bếp đầy đủ. Lục tung để tìm, cuối cùng cũng thấy có gạo vỡ thật. Nàng dùng nồi cơm điện để nấu, nghĩ rằng anh ốm miệng nhạt nhẽo, điều chỉnh nhiệt nhỏ hầm chậm rãi đến khi cháo mềm nhuyễn.

Nấu cháo xong mang vào phòng ngủ lại giặt mình kinh hãi, Lý Tịch cuộn thân mình thở dốc, gáy đầy mồ hôi, mặt mày nhảu nhó. Chấn đệm nhảu nhúm, có lẽ là vừa rồi anh đau nên đã tóm chặt lại. Nàng vội vã lấy khăn lau mồ hôi cho anh, “Để em gọi bác sĩ được không...”

Anh lắc đầu, mở mắt ra nói, “Anh muốn ăn cháo...” Bướng bỉnh như đứa trẻ con làm nũng, khiến người ta không thể nề hà. Nàng không biết làm gì khác, đành phải chiều ý anh, nhớ tới lần trước anh đến nhà nàng, lúc về sốt đến bất tỉnh nhân sự, nàng sợ hãi, nghĩ nghĩ, cho thêm aspirin vào cháo của anh.

Có thể là thuốc có tác dụng, ăn cháo xong anh nặng nề chìm vào giấc ngủ, nhưng vẫn đổ mồ hôi lạnh, nàng giúp anh thay quần áo. Nàng sợ trên người anh còn chỗ khác bị thương, cởi quần áo cho anh đã thật cẩn thận, không ngờ anh vẫn hừ một tiếng, không tỉnh lại, chỉ là khê cau mày. Bỏ quần áo ra, nàng mới nhìn rõ khuỷu tay anh trầy một mảng lớn đã đóng vảy, vẫn đỏ đỏ, có điều miệng vết thương khiến người ta sợ hãi. Nàng nhủu chặt mày, ngã ở phòng tắm mà trầy lớn vậy sao?

Cửa sổ phòng bếp nhìn ra hàng cây xanh mướt bên ngoài, đèn chôn dưới đất bắn ánh sang lên trên, trông thật huyền ảo. Nàng vừa rửa bát vừa nghĩ thầm, ngày mai phải mua con chim bồ câu về hầm cho anh mới được, mừng thầm vì mai may mắn sao lại là thứ bảy, không còn hạn mục dây dưa với đồng chí Vincent vĩ đại. Lý nhị, Dung cô nương ta tắm bồ cho người, xương cốt mau mau khỏi để còn đứng dậy đi lên, biết chưa?

Không ngờ tình trạng của anh lại nghiêm trọng như vậy, nàng vào bếp dọn dẹp xong quay lại chưa đến cửa đã nghe được tiếng vang. Tiếng thở dốc của anh càng ngày càng nặng, ngực phập phồng kịch liệt, hô hấp khó khăn, nghiêng thân mình với lên tủ đầu giường, vẽ mặt vội vã, run run cầm lấy lọ thuốc, nàng chạy lên, vội hỏi, “Lọ như thế nào?” Chân tay không đến mức luống cuống như chưa từng gặp tình huống này nên vẫn sợ hãi.

Đang sau có người thở nhẹ một tiếng “Martin”. Nàng chưa kịp phản ứng đã bị ngăn lại, Tống Thiệu Vũ đỡ Lý Tịch ngồi dậy tựa vào người cô, một tay cầm thuốc đưa vào miệng anh, một tay vuốt vuốt cho anh dễ thở. Nàng lảng lảng đứng một bên nhìn anh cố gắng hít thở, cả người run lên, trong nháy mắt như mất toàn bộ khí lực, đầu trống rỗng.

Lý Tịch dần dần thở được bình thường, Tống Thiệu Vũ mới gọi điện thoại, bác sĩ đến ngay lập tức, ngay cả Hứa Tuấn Hằng cùng Khải Thụy cũng có mặt. Bác sĩ kiểm tra cho anh, thận trọng đưa ra ý kiến đưa Lý Tịch đã sắp mê man đến bệnh viện.

Đoàn người tới bệnh viện đã là rạng sang, bệnh viện rộng lớn mà yên tĩnh khiến người ta phát lạnh, tầng 15 lại chỉ có một hai phòng có bệnh nhân ở, đèn nổi khiến nàng sinh ảo giác thậm chí có thể nghe được tiếng thở của chính mình.

“Dùng Aspirin để hạ sốt giảm đau sẽ làm cho bệnh suyễn phát tác, Lý tiên sinh có bệnh hen suyễn, về sau người nhà phải cẩn thận khi dùng thuốc này...” Bác sĩ ở trong văn phòng cẩn thận dặn dò, Dung Ý chợt thấy ong ong như nghe nhầm. Anh chưa bao giờ nói với nàng anh bị hen suyễn, anh chán ghét hoa, không thích động vật, ban đêm ngủ thỉnh thoảng ho một tiếng... Nàng nhớ tới lần ở Nhật Bản, nửa đêm anh đứng trong phòng tắm thở dốc... Tất cả xâu chuỗi thành một khối, nhồi vào đầu nàng. Trước mặt người khác anh đều che giấu rất giỏi, chưa bao giờ lộ ra điểm khác thường, nàng chỉ không biết là anh giỏi che giấu hay bởi chính nàng chưa bao giờ để tâm.

Nàng không nghe hết liền lảng lảng rời khỏi văn phòng, không biết lấy thân phận gì để đứng ở bên trong. Là người thân của anh? Bạn thân? Nàng bỗng nhiên cảm thấy căn bản mình hoàn toàn không biết gì về người này cả, nhớ tới lần đầu đưa anh đến bệnh viện, ngoài tên của anh ra, nàng cái gì cũng không biết. Hiện tại thì sao? Vẫn là như vậy.

Đèn hành lang ôn hoà, trên nền gạch trắng tinh mơ hồ có bóng người. Ở chỗ rẽ có người nhỏ giọng nói, thanh âm không lớn, Dung Ý đi đến gần cũng nghe được rõ ràng.

“Người bên trong rốt cuộc là loại nào vậy? Viện trưởng nửa đêm thế này còn phải tự mình đến đây?”

“Cậu không biết nửa tháng trước anh ta đến đây còn khiến người ta kinh ngạc gấp bội phần. Cũng là nửa đêm, từ sân bay trực tiếp dùng máy bay quân dụng hạ cánh xuống nóc nhà, gọi một loạt chuyên gia cùng giáo sư rồi bác sĩ phẫu thuật chạy tới. Hôm sau toàn bộ lãnh đạo khoa đều tới đây, vây chặt như nêm cối, nhìn qua còn tưởng rằng họp lãnh đạo cao cấp chứ.”

“Là chuyện gì xảy ra vậy?”

“Không biết nữa, nghe y tá trưởng đi qua nói, có lẽ là gặp nạn trên núi, xương gãy hoàn toàn, nhìn phim chụp X-quang giống như que diêm bị bẻ gãy hết vậy. Đến lúc mở ra thấy xương cốt lộ ra ngoài đầy máu lại lẫn cả tuyết, phải phẫu thuật đóng đến 4 cái đinh để cố định...”

“Cậu nói xem, người có tiền có phải đặc biệt nhiều tật xấu kỳ quái không? Bão tuyết mưa băng còn lên núi? Hơn nữa, đuôi phải của anh ta ở trong tuyết đông lạnh như vậy hoại tử mất thôi, sợ là phải cắt đi.”

“Phẫu thuật bao lâu, liên tục phải theo dõi, trời lạnh như vậy mà mồ hôi vã ra ướt hết quần áo phải thay liên tục...”

Nàng như bị điểm huyết đứng yên không nhúc nhích, trong đầu hình dung, que diêm bị bẻ gãy là như thế nào? Đóng 4 cái đinh vào cố định xương là gì? Thật lâu sau mới vịn vào tường, cảm thấy tim đập thình thịch, trái tim gian nan nhảy lên, đưa tay giữ lấy ngực, cả người mầu như động lại, giống như thời gian cũng ngừng lại không trôi đi.

57. Chương 57

Hành lang bệnh viện trải dài trống trải, trên tường treo cùng một loại đèn đơn giản kéo dài, phòng bệnh của anh ở cuối dãy. Ngọn đèn sáng thật dịu, hành lang cũng có mấy sưởi, nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh, như là mùa đông trước đây rời giường đi lên núi, chân tay cứng ngắc, đi một bước cũng khó khăn, dùng hết sức lực cũng không lên đến đỉnh.

Thật là quá xa, biết rõ cửa ở phía trước lại không có sức đi tới, cuối cùng đành ngồi ở ghế dài ngoài hành lang, không có một chút hơi ấm, rất muốn cuộn mình nằm gọn trong chính lòng mình. Nàng cúi đầu nhìn nền đá sạch bóng đến soi gương được, một đôi giày lột vào ánh mắt.

“Cậu ta không thấy được cô cùng Dương Miến ở cùng nhau”, người nói là Hứa Tuấn Hằng, thái dương còn có mồ hôi, trời lạnh thế này mà áo khoác cũng không mặc, vắt hồ hững trên cánh tay. Âm điệu bình thản khàn khàn có chút nặng nề, thật ra anh cùng Lý Tịch giống nhau, tuy bình thường nói chuyện có vẻ không đứng đắn, nhưng khi có việc lại trấn tĩnh đến mức không thể hiểu được.

Dung Ý chỉ run rẩy, cũng không ngẩng đầu, vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không có phản ứng gì.

“Cậu ta ở Mỹ không gọi được điện thoại trong khi đã hai ngày không có chớp mắt, trong công ty lại có vài chuyện, không nói hai lời liền trở về, Thụy Khải bình thần không nói được một tiếng, ngay cả Thiệu Vũ cũng hiểu không thể nói lý với cậu ta. Hạng mục này tuy không phải thật lớn, nhưng cũng đủ để ngăn chặn mối nghi ngại về năng lực của MRG bên này...”

“Cuối cùng tôi vẫn cùng cậu ấy trở về, đến N thị là lúc tuyết thổi mạnh bay lá tả. Tầm nhìn quá thấp, vùng núi địa hình phức tạp, gió tuyết lại thổi mạnh, không có biện pháp nào chắc chắn máy bay có thể ổn định, cho dù là lực lượng cứu viện ở tình huống đó cũng bất lực. Bắt buộc phi công dày dặn kinh nghiệm tham gia cứu hộ đưa đi, nhưng rồi chính cậu ấy cũng phải thừa nhận thời tiết như vậy không có cách nào vào núi. Cậu ấy bảo người lái đáp trực thăng xuống sân thể dục trên trần, muốn đi bộ vào... Cô nói xem, Lý Nhị có phải thật ngốc không, cứ lê cái chân cứng ngắc trên con đường mà ngay cả người bình thường chưa chắc đã đi được, mấy chú bộ đội mang hành lý hộ tống cậu ấy đến N thị ra sức khuyên nên trở về, cậu ta cứ bước thấp bước cao đi tiếp... Lúc cậu ấy ngã xuống, tất cả chúng tôi đều bất lực, xoay người một cái, mặt đã nằm trên băng tuyết, khối tuyết không chịu nổi sức nặng bắn ra tung toé, cả đoàn người đều sợ đến xiêu hồn lạc phách. Tôi đứng đó thấy cậu ta quỳ ở dưới chỉ biết rằng xảy ra chuyện rồi... Cậu ta còn kiên trì đòi đi

tiếp, miễn cưỡng đứng lên trong khi đùi phải lệch khỏi giá đỡ đã biến dạng, có anh lính có kinh nghiệm vừa nhìn thấy đã khẳng định là bị gãy xương rồi... Tôi cũng không biết trên người còn vết thương khác nữa hay không, cũng không dám lại gần, đành để cậu ấy đi tiếp..." Anh ta dừng thật lâu sau mới nói tiếp, giọng nói đã có phần kích động, thanh âm trầm sâu.

"Tôi khi đó cũng điên thật rồi, có thể nói không ngoa rằng chưa từng thấy thương ai như thế, hướng về phía cậu ấy gào thét, còn muốn đẩy giúp cậu ta đi nhanh hơn, những người khác đã tê cóng, đều bảo bây giờ phải cố định cái chân bị thương lại, còn muốn cõng cậu ấy mà không được... Tôi cùng Lý Tịch biết nhau từ lúc còn mặc quần thủng đít, cũng đã chứng kiến cậu ấy những lúc bộ dáng cực kì chật vật tưởng như không chịu nổi, mà chưa từng thấy lúc nào thảm như vậy... Tự nâng đùi phải lên, trên mặt không có biểu cảm gì, mí mắt buông xuống, tuyết rơi vào mặt cũng không đưa tay lau đi... Bao nhiêu lần mấy anh em vẫn nói đùa là chờ lúc nào Lý Nhị phải tự ti nhịn nhục sẽ đến xem, mà khi thấy thật rồi, lại không đành lòng mà nhìn được..." Cuối cùng đoàn người tiếp tục hướng ngọn núi đi tới, Lý Tịch cố dùng sức cầm cánh tay anh, cố nén đau đớn tưởng như vượt quá sức chịu đựng, không hề rên rỉ kêu nửa lời...

Âm thanh của anh ta càng lúc càng trầm thấp, hành lang trống trải, không gian rộng lớn dường như có âm thanh vọng lại, cứ quanh quẩn trong tai nàng. Nàng vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu, tay không động đậy, vẫn đặt yên trên đầu gối, cả người dường như hoá đá.

Thanh âm sắc nhọn của giày cao gót cùng với giày da gõ nhịp trên nền đến gần, một giọng bình tĩnh chen ngang "Bác sĩ nói đã hết sốt, nhưng hơi thở có tạp âm, vẫn cần lưu lại đây theo dõi vài ngày cho chắc chắn" Thụy Khải tay rút túi quần, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Chúng ta nên đi trước đi, kẻo lúc cậu ấy dậy thấy một đám người vây quanh lại cấu gât. Tôi qua bên kia dặn dò viện trưởng, đỡ phải trình bày lại tình trạng hiện tại làm bên kia lo lắng." Bên kia đương nhiên là chỉ Lý gia, Hứa Tuấn Hằng đã trấn tĩnh trạng thái xúc động ban nãy, hướng về Dung Ý nói ngắn gọn, bước vào thang máy.

"Chăm cậu ấy cho tốt." Thụy Khải trước khi đi chỉ nói một câu, mang theo tiếng thở dài. Đi vài bước gặp Tống Thiệu Vũ đi lên cũng chẳng quay đầu lại nói gì, Thiệu Vũ đứng trước mặt Dung Ý, không cúi đầu nhìn nàng.

"Lúc trước tôi chỉ cảm thấy cô đối với anh ấy mà nói cũng chỉ giống như món đồ chơi, muốn mà chưa chiếm được nên mới để ý mà thôi. Đến giờ mới phát hiện ra, trong chuyện này mỗi người đều phải trả một cái giá rất khác nhau. Tôi không biết cô và con rể tương lai của Đan gia từng có quan hệ như thế nào, chỉ là không nghĩ lại có thể làm cho Martin bị tổn thương đến vậy. Cô cùng anh ấy cơ bản không cùng thế giới, anh ấy cũng hơn xa những người bình thường khác... Hai người đến với nhau cô có bao giờ nghĩ rằng mình có thích hợp với anh ấy hay không không?

Cô nói xong nhìn y tá đi vào phòng Lý Tịch, suy tư, cuối cùng không vào nữa.

Nàng vẫn ngồi như cũ, dọc hành lang im lìm không còn một tiếng động, tựa hồ chỉ còn lại tiếng tim đập của chính mình, chậm chạp mà nặng nề. Dường như phải dùng toàn bộ sức lực mới có thể vịn ghế đứng lên cất bước, nàng chưa bao giờ cảm thấy chỉ đi bộ một đoạn ngắn mà lại mệt như vậy, khi xưa còn trẻ, đuổi theo Dương Miển một hơi lên tận đỉnh núi cũng không mệt đến thế, lúc ấy là hạnh phúc, mà hiện tại như là tâm tư đều nghẹn lại ở ngực mà không thể thổ lộ ra được.

Khóa răng rắc xoay mở, cửa hé mở hắt ra ánh đèn in hình mờ nhạt lên tường, thẳng hẹp bức bối. Nàng đứng từ xa nhìn người ngủ trên giường, thực im lặng, ngực chậm rãi phập phồng, ống truyền dịch kéo dài từ tay qua lưng. Nơi này rất im lặng, tạo cho nàng có ảo giác tựa hồ có thể nghe được từng giọt, từng giọt chất lỏng trong suốt kia chậm rãi tiến vào mạch máu của anh, mang theo cảm giác mát cùng một chút đau đớn.

Chậm rãi đi tới, cạnh giường bệnh có ghế dựa, nàng lại ngồi hẳn lên giường. Do tác động của truyền dịch, chỗ kim đâm vào mạch máu phù lên, nàng lấy tay xoa lên nhẹ nhẹ. Có lẽ chân đạp còn lưu một chút mùi thuốc sát trùng, lông mày anh hơi chau lại.

Nhớ có lần anh lái xe đón nàng đi khám bệnh về, nàng vừa lên xe anh lập tức nhíu mi lại. Nàng hay nói đùa là mũi anh so với mũi cún còn lợi hại hơn, láo nháo hỏi anh sao lại thính nhạy như vậy, có phải là hồi

bé có chuyện gì ám ảnh, anh thần nhiên chỉ nói là không thích. Anh bị hen suyễn, không thể tới gần hoa tươi, chó mèo, anh cũng chỉ nói là không thích thôi. Dù ở bên anh nhưng những lúc anh không thoải mái nàng không biết, lúc anh đau nàng cũng không biết, anh không ca thán bao giờ, nên nàng cứ yên tâm thoải mái cái gì cũng không biết. Nàng bỗng cảm thấy thật xấu hổ, cứ coi như việc gì với anh cũng hết sức dễ dàng, bịt tai che mắt cố đánh lừa cảm xúc của mình, cứ cho rằng vậy là tốt nhất, không sợ không thân, dù có chia tay cũng không đến nỗi trời nghiêng đất sụp, cuộc đời không còn ánh sáng. Nhưng sự thật lại không như vậy, tình cảm của mình đã sớm không còn làm chủ được nữa, nàng cũng không có năng lực đạt tới cảnh giới thu phóng tự nhiên.

Anh khẽ bóp máy môi, nàng cảm bông thấm nước đắp lên đôi môi khô khốc. Tựa hồ cảm nhận được cảm giác mát, lông mi anh nhẹ nhàng rung động, hơi hơi mở mắt, nhìn nàng, ánh mắt mông lung buồn ngủ còn mang theo vẻ mờ mịt.

“Không thoải mái chỗ nào sao?” Nàng vội vàng kiểm tra rồi đặt mu bàn tay của anh xuống giường, đang định rung chuông gọi y tá đã bị tay anh đè lên chặn lại, một mỗi mỉm cười ra dấu bảo nàng “Nâng giường cao lên một chút, cứ nằm mãi, thất lưng anh mất hết cảm giác rồi.” Đùi phải của anh bị thạch cao cố định không thể động đậy, cũng không thể xoay người, nằm dán mình trên giường run lên từng đợt.

Nghe vậy nàng đem giường dâng lên giúp cho anh nửa nằm nửa ngồi, lại lấy một cái gối chêm vào sau lưng, hai tay vuốt ve cơ bắp căng cứng hai sườn, anh nhúu mày chịu đựng nhưng không có hé răng.

Ở thành giường có một dụng cụ không biết tên là gì toả ra ánh sáng xanh u ám, ánh mắt nàng dừng lại ở vầng sáng đó. Trong phòng yên tĩnh cơ hồ ngay cả tiếng nước nhỏ giọt cũng gây tiếng động mạnh, nàng xoa bóp một lúc lâu mới mở miệng nói “Đêm bão tuyết đó, em để quên điện thoại ở nhà bác, là Dương Miễn đưa em về nhà, nhưng không có chuyện gì xảy ra cả”. Giọng nói của nàng bình tĩnh, nhưng cũng mang theo một tia gợn sóng mơ hồ chấn động trong lòng.

“Ừ” Anh thần nhiên trả lời, trên mặt không có biểu hiện gì.

“Em biết anh đã đi qua nhà của em...”

Anh hơi nhếch khoé miệng, vẻ mặt còn một mỗi mỉm cười ảm đạm, làm như tự nhủ nói “Phải, là đi qua, chỉ là không đi đến mà thôi.” Cảm giác bất lực lúc ngồi trên tuyết lại mơ hồ gợn lên trong lòng, anh đã thật sự rất muốn đi tới, bất đắc dĩ lực bất tòng tâm, chung quy là không đến được. Lúc máy bay cất cánh anh nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt đau đớn ngập đầy tuyết trắng. Thực sự không cam lòng chỉ ở xa mà nhìn thôi, nhưng dù có không cam lòng, cũng là bất lực.

“Anh đến rồi, đến từ lâu rồi...” Nàng tựa cảm lên vai anh, cổ nén nức nở, nhịn xuống trong ngực run rẩy. Có lẽ đã đến từ lâu rồi, từ lúc anh nhặt nàng trên đường cái đang khóc vì không thể sống là chính mình, anh hết lần này đến lần khác vịn vào tường lên phòng nàng ở tầng 7, anh cột nhả đòi ăn trực ..., chỉ có mình nàng cứ triền miên ôm mộng cũ hão huyền mà không biết, từ lâu đã có một người chiếm ngự ở trong lòng. Nàng cứ nghĩ lòng mình đã sớm chết lâu rồi, sẽ không thể vì ai lại đau thêm lần nữa, nhưng mà lại nắm lấy tay anh mất rồi, không thể buông ra được nữa. “Em nhớ rõ anh đã nói thích em vì em ngốc nghếch. Anh ngốc thì có, mới có thể ngàn dặm xa xôi ngăn sông cách núi đi tìm em, ngã gãy chân cũng không biết rên lên một tiếng... Em lại càng ngốc, cứ cố không muốn thừa nhận đã yêu thương một gã ngốc.” Nàng cuối cùng ngấm lại mình trải qua nhiều việc như vậy, tình cảm đã muốn tự kiểm chế, lại vẫn là không có cách nào làm được.

Anh kéo nàng lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ả nhân, giống như lần đầu tiên thấy nàng khóc, ngồi xổm xuống hàng hiên ôm đầu gối, cũng không khóc thành tiếng, nức nở, giống như con mèo nhỏ bị người ta bỏ rơi co mình một góc tự liếm vết thương. Kỳ thực lúc nàng khóc trông thật xấu, không phải là tiểu nữ nhân nhu mì như sương đậu nhành hoa quyến rũ, nhưng lại chạm vào lòng anh, da diết chấn động tâm can không dứt ra được.

“Muốn khóc cứ khóc đi, đã chẳng xinh đẹp gì cho cam, khóc lại càng khó coi hơn.” Anh một tay ôm bả vai nàng, một tay vỗ về đầu nàng, gương mặt thật bình thần.

“Em thế đấy, lúc khóc thì xấu, lúc cười thì ngốc...” Nàng rầu rĩ không vui cam chịu nói.

“Sao anh lại yêu cô ngốc này chứ...” Anh cười đến không thể nề hà, Hà Vĩnh Tình nói rất đúng, thế giới này cuối cùng sẽ xuất hiện một người làm ta đau, hận, yêu đến không còn biết nghĩ suy. Người rất muốn bứt ra, rời đi, lại vẫn cuống cuồng quay trở về.

“Em nợ anh nhiều lắm...” Đúng như Tống Thiệu Vũ nói, nàng và anh đến giờ phải trả những cái giá khác nhau, cho nên chịu tổn thương luôn là anh. Nàng có gì bù đắp cho anh nào, càng cho càng thiếu, cho nên anh trả giá rất nhiều mà nhận chẳng bao nhiêu, ngay từ đầu đối với anh đã không công bằng rồi.

“Còn phải nói, biết vậy là tốt rồi...” Anh khẽ vỗ về đầu nàng, trên mặt biểu tình có điểm cô đơn, lại có điểm an ủi, cuối cùng mang theo ý cười thống khổ, “Anh keo kiệt lại thù dai, đời này em không trả hết, kiếp sau còn đuổi theo em đòi nợ, còn...”

Nghe anh nói lời xui xẻo, nàng nhịn không được liền mắng “Thần kinh à, kiếp sau còn gặp được anh, em mới là chủ nợ”. Ấn ấn đã lâu, nước mắt nàng thấm qua quần áo anh, ướt đầm một mảng, thật lâu sau mới nín “Anh làm cho em không có cách nào khống chế được tình cảm, em sợ ngày nào đó nếu mình chia tay sẽ không thể nào thanh thản mà dứt ra được.” Nàng sợ sẽ lặp lại chuyện như với Dương Miễn, gió dập sóng dồi cũng không chịu buông tay, chẳng sợ coi tự trọng như rác.

“Vậy đừng buông tay ra...” Anh khẽ cười một tiếng, đùa với nàng nói, “Hiện tại cũng còn một chân vẫn đứng tốt, muốn đá văng anh ra cũng không dễ dàng gì.” Tự giấu mình mười phần, làm cho nàng bỗng càng thêm khó chịu.

“Anh vẫn còn có tâm tình nói giỡn? Kỳ thật trên thế giới ích kỷ nhất chính là người như anh, cái gì của em cũng đòi phải biết hết thảy, chuyện của mình lại cất giấu thật kỹ, anh nói xem đó không phải làm cho người ta khó chịu lắm sao... Tại sao cứ một mình ôm niềm riêng ở trong lòng? Không nói một tiếng cứ thế vào trong núi, anh không thể chờ tin tức của em à, bốc đồng cứ như trẻ con vậy... Bị hen suyễn khó chịu như vậy cũng không nói với người ta... Nhờ anh bị ngạt thở, em có phải là mang tội ngộ sát không!” Phải ngồi tù đó! Nàng úp mặt trên vai anh khóc không kìm chế được, biết anh ngã gãy chân đã lo lắng, đến lúc anh hao suyễn phát tác càng kinh hãi, lại biết anh mạo hiểm đạp tuyết vào núi vì tìm mình mà ngã càng tự trách, áp lực cảm xúc suốt một đêm dồn nén tất cả đều trào ra, chỉ cảm thấy run rẩy muốn tan ra với không khí, gian nan mà lại mâu thuẫn thứ sướng rất nhiều.

Anh nâng đầu nàng, hôn nhẹ lên hai khoé mắt, nhẹ nhàng giống như lông chim đảo qua khoé mắt ẩm nước, mang theo vô hạn thần thờ cùng lưu luyến: “Thực xin lỗi...” Còn muốn nói gì, lại nghẹn ở trong cổ họng. Thực xin lỗi cái gì? Trong ánh mắt khác hẳn lúc bình thường đằng hoàng kiêu ngạo cực hạn, vừa mới nghe được nàng nhắc tới Dương Miễn, anh thực sự sửng sốt, trong đầu thậm chí còn là có chút đổ kỵ, ít nhất hẳn có thể dùng chính hai chân đi đến nàng trước mặt, mà chính mình, có cố đến mấy cũng không thể làm được.

Môi nàng bao trùm môi anh, chiếm thế thượng phong công thành lược trì, đầu lưỡi ẩm áp ôn nhu ở khoang miệng anh thăm dò một chút, không cẩn thận giữ gìn lại toàn tâm toàn ý cảm thụ, tham lam luyến tiếc từng chút ít một. Ngón tay thông thả lướt qua xương sườn của anh, đụng đến lưng anh cách một lần áo vẫn cảm nhận được cột sống cứng đờ, thân thể anh đột nhiên khựng lại, toàn bộ lưng đều cứng ngắc.

Nàng cảm giác được anh tự nhiên hoá đá là phản xạ có điều kiện kháng cự, đầu lưỡi ẩm áp chậm rãi rút ra, dúi đầu vào gáy anh, nghiêng đầu, hơi thở phun ở yết hầu anh, “Đau không?” Chỉ hỏi một câu, cũng chỉ biết một câu như vậy.

Anh lắc đầu, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, không nói gì. Nàng ôm lưng anh, hạ thấp cơ thể choàng lên cơ bắp căng thẳng, “Đồng ý với em, lúc nào đau, nói cho em biết; lúc nào không thoải mái, nói cho em biết; lúc nào tức giận, nói cho em biết... Còn nữa, anh phải trình trọng hứa hẹn, không được nói dối...” Thanh âm ôn nhu đến mức tưởng như nàng chỉ khẽ cắn môi, sự ôn tồn dần dần biến mất, 12 điểm ma pháp (Thập nhị điểm ma pháp: Mười hai thủ thuật mê hoặc lòng người, cũng giống như thuật đắc nhân tâm, nhưng thường dùng cho các trường hợp phản diện) biến mất, công chúa dịu dàng chung quy lại trở về đúng bản ngã là cô nàng hề phổ dài dòng lải nhải.

Anh ngây dại, thật lâu sau mới hơi mấp máy khoé miệng thở dài “Em có thể đừng giết chết khung cảnh lãng mạn được không?” Rõ ràng là tình đậm ý sâu muốn ngừng lời nàng lại.

“Đừng có nói sáo với em, khai thật mau, Tống Thiệu Vũ ở nhà anh làm gì...”

“Này, anh đừng tưởng rằng giả bộ ngủ có thể chạy thoát, ngày mai thức dậy em còn hỏi...”

Hai người lại vui đùa âm ỉ trong chốc lát, anh chung quy bởi vì mệt mỏi vẫn là đang ngủ, hơi thở yên ổn, hàng mi thật dài mê hoặc. Nàng nắm bên tay không truyền nước biển của anh, vuốt ve, không muốn rời đi. Nàng trước kia không biết, đã muốn như vậy lưu luyến, như vậy luyến tiếc.

Người này cũng giống như thuốc phiện, dính vào rồi không thể nào rời ra được.

58. Chương 58

Bên trong phòng họp nghiêm cẩn, ban lãnh đạo cao cấp của Đan Trữ vừa thảo luận xong điều kiện tiếp nhận hạng mục S&D, bắt đầu phân tích tình hình của các đối thủ cạnh tranh, khi nhắc đến MRG đột nhiên có một người lên tiếng, “Nghe nói Lý Tịch bên MRG nhập viện...”

Một hòn đá ném ra khuấy động cả bầu không khí, MRG vốn vẫn theo sát hạng mục S&D này, mong muốn duy trì vị trí hàng đầu trong lĩnh vực này, trong khi đó điều kiện của S&D lại vô cùng hấp dẫn, không thể nào bỏ qua như vậy. Thời gian trước còn hợp tác với Wass bay thẳng sang Mỹ thuyết phục tổng tài của bọn họ, tuy rằng Đan Trữ đã nắm chắc mười phần nhưng tổng giám đốc vẫn duy trì thái độ bảo thủ như cũ. Nhưng không ngờ người đứng đầu bên kia đột nhiên nằm viện, thế cục chuyển biến như bắt đầu một ván cờ mới.

Dương Miên nghe bọn họ thảo luận, hơi cúi đầu trầm tư, khuôn mặt không rõ biểu tình thoắt chút nghi hoặc, khoé miệng lại lơ đãng cong lên. Sau khi trở lại văn phòng, anh lập tức yêu cầu trợ lý kiểm tra bệnh viện toàn thành phố vẫn không có kết quả, cuối cùng vẫn là thông qua quản lý cũ của bên MRG mới chuyển đến Đan Trữ nói mới biết được tin tức của Lý Tịch.

Tay anh gõ nhẹ lên mặt bàn, nhúu mày lại nhưng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Gia đình Lý Tịch là như vậy, chuyện gì cũng được bảo mật tuyệt đối, lúc trước anh mới về nước biết sắp sửa cạnh tranh khốc liệt với MRG đã yêu cầu bộ phận chuyên môn thu thập tư liệu của anh ta, có thể nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Bằng bất cứ cách nào cũng phải đào ra thói quen, bằng cấp, lịch trình cùng quá trình công tác đều để lại dấu vết nào đó, có người biết đến, nhưng đặc biệt có quãng thời gian từ lúc anh ta 15 đến 20 tuổi lại cơ hồ trống rỗng. Hẳn là có điều gì bí mật nên mới xoá sạch dấu vết của 5 năm đó. Giống như một tấm màn che phủ tầm mắt, chỉ có thể lui, không thể tiến vào, làm cho anh hận chỉ biết cắn môi.

~Tiếng chuông điện thoại trong văn phòng không ngừng vang lên, Dung Ý đang đứng trong phòng photocopy, nhìn ánh sáng lướt qua lướt lại trong cái máy nóng bừng bên cạnh, lúc này, di động đột ngột vang lên, nàng nhìn nhìn màn hình, khẽ nhúu mày.

“Về giá cả còn có thể thương lượng lại, nhưng tôi hi vọng có thể sửa toilet một chút... Bắt buộc phải lắp thêm tay vịn cùng chống trơn, anh nói chuyện lại với chủ nhà cho thuê giúp tôi, tối nay tôi sẽ qua xem.” Tắt điện thoại đi, nàng thở dài. Đầu năm nay, thuê được phòng tốt thật không dễ dàng gì. Vừa mới chọn được một căn ở vị trí phù hợp thì bên văn phòng bất động sản lại gọi điện đến bảo chủ nhà không cho sửa lại toilet, lắp đặt thêm nhiều tay vịn sẽ khiến người khác có cảm giác bó buộc không tiện, nếu sau này nàng không thuê nữa, người khác đến thuê không thích lại đòi sửa thì họ không chịu được.

“Sao vậy, muốn đổi phòng ở à?” Vincent cầm một tập tư liệu dựa vào cạnh cửa, vốn chuyện copy tài liệu anh không tự làm, có điều hôm nay thư kí lại bận đi chỗ khác, anh đành phải tự mình lại đây, vừa vào đến vô tình nghe được Dung Ý đang nhúu mày nói chuyện điện thoại.

“Vâng, hiện giờ ở cách công ty xa quá, không tiện lắm.” Cúi đầu nhìn đồng hồ, đã đến giờ ăn trưa, đang tính đi qua bệnh viện một chuyến. mấy hôm trước anh vẫn ồn ào đòi xuất viện, bác sĩ đã tận tình khuyên bảo, đến viện trưởng cũng phải đích thân qua, cuối cùng nàng vẫn phải tự mình ép anh ở lại vài ngày.

Vincent nhìn nàng xem đồng hồ vừa tỏ vẻ vô tâm lại như có điều gì trọng yếu, thuận miệng hỏi, “Muốn đi ra ngoài à?”

Nàng gật gật đầu, đúng lúc đó Jenny cũng cầm tài liệu đi tới, cười khản nói, “Easy gần đây hết sức đào hoa, hàng ngày giờ ăn trưa đều không thấy bóng dáng đâu, tan tầm lại có xe đến tận nơi đưa đón... Mau mau khai báo xem rốt cuộc là đang thân mật với soái ca nào?”

“Bạn bè thôi.” Dung Ý thu thập tài liệu từ máy copy, nhẹ nhàng đáp lại. “Bạn trai đúng không?” Jenny dùng bản lĩnh của tiểu nữ nhân bát quái, từng bước ép sát. Nàng không đáp nhưng cũng không phủ nhận, chỉ có điều khuôn mặt bình tĩnh lạnh nhạt không lần át được nét tươi cười trong đáy mắt.

Vincent nhìn nàng không nhanh không chậm đi về chỗ ngồi của mình, trên mặt thoáng qua một tia giật mình. Jenny tinh tế vậy sao không nhìn ra cảm xúc của boss đại nhân chứ, chỉ khe thở dài, tiếc là chàng có tình nhưng thiếp vô tâm a! Vui đầu vào máy copy, âm thầm cười trộm, lại có đề tài mới để nói chuyện phiếm trong phòng trà rồi.

Tối hôm qua có ít tuyết rơi, trời không mưa nhưng đường vẫn ướt sũng, giao thông không thông suốt như trong tưởng tượng, liên tục gặp đèn đỏ, xe cộ nườm nượp nối đuôi nhau, đến bệnh viện nàng xem đồng hồ thấy chỉ có thể ở lại chùng nữa tiếng nữa thôi. Mấy hôm nay trời lạnh, người bị cảm mạo, ốm sốt cũng nhiều, phòng bệnh rất đông. Vậy mà trên lầu lại thực yên tĩnh, tầng 15 chỉ có mình anh, lúc ra khỏi thang máy thậm chí nghe được tiếng giày cao gót của chính mình gõ trên nền gạch men sứ. Đi ngang qua phòng trực, y tá báo cho nàng biết Lý tiên sinh không chịu phối hợp nghỉ ngơi. Về mặt không thể nê hà, như là trách cứ vì chưa từng gặp bệnh nhân nào cứng đầu khiến người ta khó xử như anh. Nàng chỉ biết cười ngượng ngùng, tiếp tục đi qua.

“Đan Trữ sao lại làm như vậy chứ? Không phải chỉ là hạng mục S&D thôi sao, hừ, còn đem bao nhiêu nhân viên của chúng ta đi nữa chứ!” Giọng của Khải Thụy có điểm kích động, cũng khó trách, Đan Trữ đã thu nạp đến gần một nửa chuyên viên phân tích của MRG châu Á, đều là những nhân vật hàng đầu trong giới, người nào ra ngoài cũng trở thành nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Anh ta tối hôm qua phải gọi điện thoại để giữ lại, mà những người đó đều hạ quyết tâm ra đi, cho dù anh ta tung ra bao nhiêu chế độ hậu đãi cũng bất vi sở động.

“Lương cầm trạch mộc mà tề (chim khôn chọn cây mà đậu, tôi hiền chọn chúa mà thờ), bọn họ cũng vậy thôi.” Lý Tịch dựa vào thành giường, nói xong câu đó cầm chén lên lẳng lẳng uống nước. Vua nào triều thần ấy, trước kia anh cùng đồng sự khu vực châu Âu cũng tranh giành đến chết đi sống lại, chiếm không ít con mồi của các đại khu khác. Ai biết được nếu không phải là anh mà người khác được tổng bộ phái tới có thể thu nạp được những người đang theo anh hay không? Mỗi người luôn có đánh giá của riêng mình, cũng không thể trách bọn họ được. Chỉ có điều anh đã xem nhẹ thủ đoạn lung lạc lòng người của Dương Miến, cũng xem nhẹ quyền lực mà Đan gia trao cho anh ta, nay thân thể là nhà tù của chính mình, ngoài dự tính ban đầu cũng phải xem xét tình lý bên trong.

“Martin, S&D còn chưa có lựa chọn cuối cùng, chúng ta có thể tiếp tục tranh thủ, nhờ Thiệu Vũ sang bên kia...” Thụy Khải càng nhìn sắc mặt của anh càng cảm thấy mình vô năng, trước giờ vẫn nghĩ chính mình có thể đảm đương công việc, không ngờ không có Lý Tịch, anh ta cùng Hứa Tuấn Hằng lại vô lực đến thế.

Lý Tịch trừng mắt lên một chút rồi lại buông xuống, “S&D, chúng ta không cần.” Giọng của anh trầm thấp, không nghe được cảm xúc bên trong.

Khải Thụy cơ hồ muốn túm lấy cổ anh, khe khẽ môi nói, “Năm đó chúng tôi theo cậu về nước, cái gì cũng không có, tay trắng xây dựng lên cơ đồ của MRG hôm nay, đến giờ cơ hội cuối cùng cậu lại không nắm lấy? Trước trận đánh chủ soái lại nhụt chí, làm thế nào để cả đội quân không tan rã đây?”

“Tôi sẽ cấp cho mọi người một cái công đạo, chỉ có điều không phải là bây giờ.” Lý Tịch cắt ngang lời anh ta, thanh âm càng thấp vài phần, song vẫn vô cùng rõ ràng.

Khải Thụy mấy ngày liền chịu áp lực, lúc này nhìn bộ dáng bình tĩnh thờ ơ của anh mà tức nghẹn, đẩy cửa ra ngoài lại nhìn thấy Dung Ý đang đứng đó, ngực phập phồng kịch liệt không thể bình phục lại nhanh chóng đi mất. Kỳ thật nàng vô tình nghe được bọn họ nói chuyện lúc đang định mở cửa vào, tiến thoái

lưỡng nan đành phải đứng im không nhúc nhích chờ bọn họ nói xong, không ngờ rằng Thụy Khải vốn luôn bình tĩnh trầm ổn lại có lúc thất thố như vậy.

Trên giường Lý Tịch vẫn cầm cái chén như cũ, nhìn nước trong chén, lắc lư rồi lại phẳng lặng, lại lung lay tạo nên gợn sóng. Anh đang suy nghĩ sự tình lúc này cũng như vậy, cầm lấy cốc nước, thật lâu sau mới uống một ngụm, giống như đang nuốt vào từng giọt tâm sự chứ không phải nước. Nàng lẳng lặng đi đến bên giường, chêm 1 cái gối vào sau lưng anh, “Y tá vừa trách móc em rằng anh không chịu hợp tác với họ.” Nhìn nhìn cái chén trên bàn, thuốc Đông y đã nguội ngắt tự bao giờ.

Anh kéo nàng ngồi xuống bên giường, “Mấy cô y tá đó suốt ngày vây lấy anh, chốc lát lại sờ sờ chỗ này 1 tẹo, sờ sờ chỗ kia một tí, em muốn anh phối hợp với bọn họ, vậy không phải sẽ thiệt thòi lớn cho em sao?” Anh vẽ mặt uỷ khuất dùng mặt cọ cọ vào đầu nàng.

“Vậy mắng cho họ một trận...” Nàng nghiêng răng nói, người của ta mà cũng dám động vào sao? Bộ dáng như sẵn sàng liều mạng của nàng khiến anh bật cười thành tiếng. Nàng vuốt nhẹ khuôn mặt hao gầy của anh, màu hổ phách trong đôi mắt lại càng sâu đậm, sáng quắc như thiêu đốt người đối diện. Tuy rằng thời gian này vẫn ở viện, nhưng cũng không thấy anh có vẻ tức giận, anh không cho nàng ở lại đây buổi tối, nàng nghe y tá nói lại anh vẫn thường đổ mồ hôi lạnh.

Đêm đó anh đau đớn vô cùng đến không ngủ được, lại không cho bác sĩ đến tiêm thuốc giảm đau, nói là ảnh hưởng đến xương cốt khó lành càng không thể ra viện được. Anh đuổi nàng đi nàng không chịu, nắm tay anh đến tận sáng. Anh quả là người vô cùng kỳ quái, không phải là không đau, không phải là không phiền não, chỉ là không muốn để người khác biết mà thôi. Anh cũng có những lúc đặc biệt táo bạo, dường như cảm thấy chính mình lực bất tòng tâm, nằm yên trên giường không nhúc nhích để mặc người khác muốn làm gì thì làm... Nàng bắt đầu thật tâm để ý đến anh, cả người đổ mồ hôi lạnh, đau đến run rẩy mà vẫn bày ra bộ mặt tươi cười bảo rằng không có việc gì, kiên cường chẳng khác quái vật là bao.

“Em muốn chuyển nhà...” Nàng ôm anh thật lâu sau mới nhớ có chuyện này liền nói với anh.

“Tốt lắm, chuyển tới nhà của anh đi, thuận tiện chiếu cố anh.” Anh nghiêm trang vuốt tóc nàng, tóc đã dài rồi nhưng vẫn chưa buộc thành túm đuôi ngựa phía sau được. Anh nhớ tới lần đó gặp nàng người dính đầy bùn đất ở trên đường, nàng lúc lắc cái đuôi ngựa, vẽ mặt lo lắng dần dần chuyển thành tươi cười...

“Chiếu cố anh thì chiếu cố anh, sao còn phải chuyển đến nhà anh nữa?” Nàng nói thầm, cúi đầu nhìn đồng hồ, còn 20 phút nữa là phải đi, buổi chiều còn phải thuyết trình cùng với Vincent, lại trao đổi với các thành viên trong nhóm nữa. “Đặt báo thức đi, 15 phút nữa đánh thức em!” Nói xong liền đá rơi giày, cẩn thận ôm lấy anh, ghé đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim của anh khiến nàng an tâm. Kỳ thật giờ nghỉ trưa ngắn ngủi, đi đi lại lại mất hơn nửa thời gian trên đường, từ lúc anh nằm viện tới nay ngày nào nàng cũng chạy tới chạy lui như vậy, nói một cách hoa mỹ là giám sát anh có ăn uống nghỉ ngơi đúng lịch hay không, nhưng nguyên nhân chính lại là vì rất nhớ anh, có điều đến một chuyến rồi thì buổi chiều làm việc liên tục mắc lỗi. Nhưng nàng luôn mạnh miệng, mỗi khi anh hỏi có phải rất nhớ anh không đều không chịu thừa nhận.

Anh nhìn Dung Ý tựa vào ngực mình ngủ bình yên, thoáng cười, khối băng mỏng manh trong đôi mắt màu hổ phách kia vô thanh vô tức tan rã.

~ “Tiên sinh, tầng 15 chỉ có một bệnh nhân, xin hỏi ngài...” Y tá thấy cửa thang máy mở ra, nhìn người đi ra là người lúc trước đã tới, sợ anh ta đi nhầm tầng nên cố ý hỏi.

“Tôi chính là tới thăm Lý tiên sinh.” Dương Miên lịch sự mỉm cười đáp lại, chân vẫn tiếp tục bước, phòng 1506 cửa không đóng chặt, anh định không đi vào, chỉ nghe thấy bên trong có tiếng vang truyền ra, thanh âm quen thuộc quanh quẩn bên tai, vẩn vút trong lòng. Cúi người nhìn qua khe cửa thấy Dung Ý ngồi ở trên giường đặt chân của Lý Tịch lên đùi mình, thành thực mắt xa cơ bắp. Anh cảm thấy một trận tức giận bùng lên như thiêu đốt trong lòng, ánh mắt sắc bén nhìn hai người bên trong.

“Em phải đi rồi, lúc nào y tá mang thuốc nóng tới, anh phải uống hết đấy nhé... Đêm nay em sẽ không tới đây, em đã hẹn Cổ Duyệt đi xem phòng ở rồi... Anh không được lộn xộn đâu đấy, em mà biết được anh chống nạng xuống giường thì...” Anh chịu không nổi nàng dài dòng lải nhải không ngừng, rướn mình lên phía trước đột ngột hôn lên môi nàng, đầy lòng thâm cười, muốn làm cho nữ nhân im lặng cách tốt nhất

quả nhiên vẫn là cách này. Hôn thật lâu sau nàng mới giãy ra nhìn đồng hồ, vừa thầm mắng anh vừa vội vàng đi ra.

Nàng nhanh chóng mở cửa phòng, gió lạnh ùa vào, không chú ý tới ngoài cửa còn có người đứng đó, thiếu chút nữa là va vào người ta, mà Dương Miển cũng nhanh chóng phản ứng đưa tay định đỡ lấy. Nàng định thần lại mới phát hiện ra là anh, trong nháy mắt kinh ngạc qua đi, trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu chào Lý Tịch rồi bỏ chạy ra ngoài.

Mà Dương Miển nhìn thấy nàng giống như cơn gió rời khỏi bên mình, phảng phất cảm giác anh hoàn toàn không tồn tại, một trận ngây người. Lý Tịch nhìn thấy Dương Miển cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, hưng trí hỏi, “Hôm nay ngọn gió nào đưa Dương tổng đến đây thế này?” Mặc áo ngủ nằm trên giường gặp khách cũng không có nửa điểm quần bách, thật ra so với Dương Miển kia một thân tây trang lại càng có khí định thần nhàn.

“Tôi vừa dùng cơm trưa với S&D bên kia, đi ngang qua đây thuận tiện thay mặt cho các nhân viên mới tới thăm sếp cũ của họ, thể hiện thành ý thôi.” Dương Miển mỉm cười không chê vào đâu được, mà trong lòng vẫn dậy sóng không thôi.

“Vây nhờ anh thay tôi cảm ơn bọn họ, cũng thay tôi chúc mừng bọn họ tìm được ông chủ tốt.” Anh nói chuyện từng câu từng chữ đều chân thành, dường như đao quang kiếm ảnh đều trở nên vô hình.

“Martin, chuyện này cũng không thể trách tôi được, dầu đổ bìm leo thôi mà, không lý gì anh lại không hiểu đạo lý này.” Dương Miển gọi Martin có chút thân thiết, nhớ tới ngày trước gọi anh là Tịch thiếu, Lý đồng, không ngờ một tiếng Martin này lại khiến người ta cảm thấy thoải mái một chút, bởi vì Dương Miển tự cảm thấy mình đã có đủ tư cách nhìn xuống Lý Tịch cao cao tại thượng không ai bì nổi xưa kia.

“Đó là anh nói hợp tình hợp lý thôi.” Lý Tịch khiêm tốn mỉm cười gật đầu, dáng vẻ như tiểu sinh thụ giáo, nhưng lại khề nhướn mày nhìn Dương Miển, ngữ khí sâu xa nói, “Chỉ sợ có một số việc quá mà không kịp, Dương tổng nên chú ý.”

“Ai, nói đến thận trọng, xin được Martin anh chỉ giáo, nghe nói vài năm gần đây, MRG khu vực châu Á rất coi trọng CSR (trách nhiệm xã hội), đầu tư không ít, đặc biệt là mảng công ích từ thiện cho người tàn tật... Quả thật Đan Trữ cũng phải học tập Martin anh chu đáo như vậy, đáng tiếc chỗ tôi lại không có người tàn tật...” Dương Miển tự cố tự nói vài câu, những câu chối tai đắm vào tận xương tuỷ. Lý Tịch cũng không đáp lại, chỉ cười cười.

“Tôi không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa, buổi chiều còn phải cùng các thành viên mới tiếp tục hạng mục S&D, Martin anh cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, dù sao gần đây MRG cũng chẳng có việc gì hay.” Nói xong liền cáo từ, Lý Tịch lại giống như nhìn một diễn viên kịch hoàn tất vai diễn một cách hoàn mỹ, khoé miệng còn sót lại một tia mỉm cười, nhưng ánh mắt đã hoàn toàn sắc bén, lạnh như băng.

Dương Miển xuống lầu lại không cười, ánh mắt tối tăm ám trầm không thấy đáy. Vẫn là không quen nhìn thấy Lý Tịch thần nhiên như thế, vẫn ưỡn ngực như người chiến thắng, lập tức gọi điện thoại cho nhân viên theo hạng mục S&D thấy MRG có bất kỳ động tĩnh gì đều phải báo cáo lại.

Lúc trở lại xe, thấy có người đang nói chuyện về bệnh tình của Lý Tịch, anh quay đầu làm như vô tình hỏi một câu, “Bệnh gì vậy?”

“Nghe nói là thời tiết không tốt dẫn tới bệnh hen suyễn tái phát.”

Anh lúc này mới nhớ ra đi thăm bệnh mà không có quà gì, gõ gõ lưng ghế bảo lái xe xuất phát, sau lập tức cầm điện thoại gọi cho thư ký, “Gửi một lẵng hoa đến bệnh viện XX, phòng 1506.”

“Vâng, thưa Dương tổng. Xin hỏi ngài muốn chọn hoa gì?” Thư ký đắn đo không biết là anh định gửi hoa cho hồng nhan tri kỷ hay bằng hữu thân thích, nhiều chuyện hỏi thêm.

Anh lơ đãng tùy tiện đáp, “Chọn hoa bách hợp đi, đủ thơm ngát, thích hợp dưỡng bệnh nhân.” Khoé miệng mỉm cười đã bùng lên khuôn mặt.

59. Chương 59

Trong quán trà cổ kính, ánh mắt trời lấp lánh xuyên qua nóc nhà bằng thuỷ tinh, hạ xuống đoá sen đang hé nở, mặt nước gợn sóng nhẹ nhàng, đáng tiếc là dù được người ta chăm sóc cẩn thận, vô cùng diễm lệ nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác hư ảo không thực.

“Chị dâu sao hôm nay lại rảnh rỗi có thời gian mời em đi uống trà thế này?” Đan Hiểu Uyển dáng vẻ mệt mỏi đưa áo khoác cho nhân viên phục vụ, vẻ mặt tươi cười nhìn chị dâu trước mắt, hương thơm của trà hoa chậm rãi lan toả trong không gian ấm áp kín đáo, chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Vừa rồi đàm phán với bên S&D, người phụ trách bên kia ý rằng mật ít ruồi nhiều (nguyên văn là tăng nhiều cháo thiếu) lại ra điều kiện tăng giá, nhìn con số trên bản hợp đồng, cô đã thầm cảm thấy không ổn, mà Dương Miển vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, không có biểu tình gì. Lúc đi ra cô không nhận được hỏi anh, S&D như vậy có sợ hay không, hạng mục này đối với Đan Trữ mà nói giống như là yếu. Lại không ngờ anh chỉ cười hôn lên má cô nói, bọn họ sẽ không tăng giá nữa, hạng mục này ngoài Đan Trữ ra thì không ai có thể làm nữa cả. Trên mặt nắm chắc mười phần cũng làm cho cô tin tưởng gấp trăm lần, cô chỉ biết anh sẽ không làm cho cô thất vọng, lúc cùng anh trở về, cô đã biết anh sẽ thành công trong lĩnh vực của mình.

“Con nhà dì tháng sau kết hôn, chị qua đây hỗ trợ chuẩn bị hôn lễ.” Bành Tĩnh Nhã đoan trang thanh lịch, từ đầu tới chân đều chú ý trang phục vô cùng cẩn thận, tỉ mỉ, dù sao cũng là tiểu thư nhà quyền quý, ngay cả động tác nâng chén trà lên cũng tao nhã đến cực điểm. “Gần đây em và Dương Miển thế nào?” Nói ra vẻ vô tâm nhưng lại mang theo vài phần quan tâm. Hiểu Uyển vốn vô cùng kiên cường, mọi người trong nhà đều lo sợ tính tình quật cường ấy sẽ khiến cô không tiếc thân mà nghịch lửa, cuối cùng lửa cháy làm tổn thương chính mình.

“Vẫn cùng nhau đi về phía trước, có thể có gì khác được?” Hiểu Uyển có điểm buồn cười cảm lấy chén trà, độ ấm vừa vặn, không bỏng tay mà chỉ rất thoải mái. Bọn họ cùng nhau đi về phía trước rất tốt, sau này cũng sẽ vẫn hoà hợp cùng nhau đi xuống, cô nghĩ như vậy. Gần đây ngày đêm kẻ vai chiến đấu trong công ty, cô như tìm về cảm giác thời đại học, cô cùng anh dựa sát vào nhau trong thư viện, ngồi đến tận sáng. Cô vĩnh viễn không quên được ánh mắt chuyên chú của anh, anh và nàng là loại người giống nhau, nếu chưa có được thứ mình theo đuổi thì vĩnh viễn không buông tay.

“Nghe anh trai em nói Dương Miển dạo này theo sát hạng mục S&D kia, nếu có thể giao cho các em, anh ấy luôn tin tưởng các em, cũng không muốn quản các em, chỉ là có vài việc nên biết cân nhắc một chút.” Lời nói của cô thâm thía có chút phỏng đoán xa, Đan gia cùng Lý gia trước kia vẫn giữ quan hệ tốt, tuy rằng vài năm gần đây vẫn dẫu dả nhau kịch liệt trên thương trường, nhưng Lý gia cây lớn rễ sâu (thụ đại căn thâm), lão gia tử vẫn luôn cố gắng tránh chọc tới người bên kia, Lý gia không gặp phải tình trạng không thể vãn hồi thì sẽ không xé rách da mặt. Hai nhà trước nay nước giếng không phạm nước sông nên mới có thể bình an vô sự, vô ba vô lan.

Nét tươi cười trên mặt Hiểu Uyển ngưng lại một chút, lát sau lại thả lỏng xuống dưới, “Chị dâu có thể bảo với ca ca yên tâm, chúng em biết chừng mực mà.” Cô không dám khinh địch, nhưng vẫn tin tưởng bản thân anh có đủ năng lực để đoạt được những gì họ muốn.

~~ “Ba ngày trước chuyển dạ, vô cùng hoảng sợ a, giống như thời gian trôi thật chậm ấy, chắc là được khoảng 4kg, tôi lúc ấy còn sưng sốt, không ngờ lại to như vậy... Sáng nay bé lại thấy nhẹ đi một chút, bị dọa đến kinh hãi (hách nhất đại khiêu), sợ bé con bị làm sao, sau bác sĩ lại đây giải thích đó là hiện tượng giảm cân sinh lý bình thường ở trẻ sơ sinh, lúc ấy mới yên lòng...” Trong phòng bệnh ở khoa phụ sản, bệnh viện XX, đứa trẻ nhỏ xíu nằm trong vòng tay của mẹ ngủ ngon lành, mặc cho một đám người lớn bình phẩm từ đầu đến chân.

“Ai da, nhóc con này sao càng nhìn càng thấy giống bố thế nhỉ?” Cổ Duyệt đón lấy đứa trẻ, nhìn không được hôn đánh chụt một cái, đến tuổi này tình mẫu tử đã tràn đầy, có lẽ đang mơ màng đến con của mình...

Dung Ý đứng cạnh trêu chọc nói, “Nếu cậu thích trẻ con đến vậy thì cùng Trần Vĩ ngày đêm cố gắng, nhanh chóng sinh lấy một đứa là được.” Người phụ nữ vừa sinh con là Lê Lệ, vốn là đồng nghiệp cũ của Dung Ý, hôm nay cùng Cổ Duyệt tới đây thăm cô ấy, người nằm trên giường giống như tràn đầy kinh nghiệm, lại sinh dễ thuận lợi nên sắc mặt hồng nhuận.

“Cậu nghĩ là mang thai suốt 9 tháng 10 ngày, lại còn đau đớn sinh nở là chuyện dễ dàng như vậy sao? Hơn nữa, vừa mới mua được nhà ở, kết hôn xong đã sắp xuất huyết đến nơi rồi, lấy đâu là tiền nhân rồi mà sinh con nữa chứ?” Cổ Duyệt ôm đứa trẻ thở dài, đâu phải muốn có con là có thể có được luôn à? Sinh con rồi còn bao nhiêu thứ, từ sữa bột, bỉm tã, bảo mẫu, lớn lên lại học hành, có việc gì là không cần đến tiền đâu.

Dung Ý cẩn thận đỡ lấy đứa trẻ được bao bọc bởi đám quần áo mềm mại, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, cười không ngậm lại được. Thân thể mềm mại mang theo hương sữa tự nhiên, da mặt vẫn còn hơi nhăn nhó, ngũ quan đều nhỏ xíu, nàng chỉ cảm thấy đáng yêu đến mức không muốn buông tay, cứ ôm riết lấy. Trẻ con lúc không khóc không quấy là đáng yêu nhất, không có chút nhận thức nào về thế giới này, hết thấy đều tinh thuần trong suốt, chỉ biết ăn, biết ngủ. Trước kia, nàng vẫn thích ngồi ở cửa nhà nhìn các bà mẹ vui đùa với đứa con nhỏ bé của mình, ôm bảo bối vào trong ngực, nhẹ nhàng hát những bài ca nàng không biết tên... Nàng vẫn thường tưởng tượng lúc mình nhỏ như thế, có phải mẹ nàng cũng từng ôm nàng như vậy, trân trọng như báu vật, luyện tiếc không muốn buông tay hay không.

“Cậu cũng thích thì nhanh chóng đi tìm người để sinh một đứa là được mà!” Cổ Duyệt nháy nháy mắt (tề mi lộng nhãn) đầy hàm ý nói với Dung Ý.

Dung Ý liếc một cái đầy vẻ xem thường, cúi đầu nhìn đứa trẻ vẻ mặt lại tràn ngập tình mẫu tử, khiến cho Lê Lệ trên giường cũng buồn cười.

Kỳ thật cũng trùng hợp, bệnh viện Lê Lệ sinh cũng chính là chỗ Lý Tịch nằm, nàng nhân lúc Cổ Duyệt và Lê Lệ đang nói chuyện nuôi dạy con trẻ liền lên tầng 15 một chuyến, không ngờ y tá nói anh đang ngủ. Anh ở bệnh viện mười mấy ngày nay, lại không thể lộn xộn, nàng thấy anh râu rĩ, bộ dáng không vui cũng biết là vô cùng khó chịu. Nhưng mấy ngày nay anh không suốt ngày đòi xuất viện như trước nữa mà chỉ thật im lặng, theo cách nói của anh là “trộm phù sinh bán nguyệt nhân” (Cuộc sống bận rộn tranh thủ trộm lấy chút thời gian nhàn hạ, vui vẻ), đầu óc của anh luôn chứa những thứ mà người ngoài không thể nào hiểu được, nàng cũng chỉ biết mặc kệ mà thôi.

Nàng hôm nay ăn mặc thực tùy ý, áo khoác dài, đôi giày nhung màu trắng đế cao vừa phải, đội mũ len, quàng khăn quanh cổ, chỉ lộ ra khuôn mặt thanh tú, đường cong rõ ràng, càng cảm thấy giống như nữ sinh. Thực ra giày của nàng bước trên mặt đất không gây tiếng vang, nhưng nàng vẫn kiêng mũi chân đi vào. Laptop để ở đầu giường vẫn sáng, nàng đi ra phía trước tắt đi.

Lý Tịch tự nhiên giật giật thân mình, tay bỏ ra ngoài chặn. Người này ngay cả ngủ cũng không yên ổn, nàng cầm tay anh định bỏ vào trong chăn, không ngờ bị anh túm lấy, thừa dịp nàng ngây người kéo đầu nàng lại, hơi thở hỗn độn một đường xâm chiếm. Đến lúc nàng phục hồi tinh thần lại, anh đã cởi bỏ khăn quàng cổ của nàng, môi giấu vào chỗ da thịt mỏng manh nơi yết hầu nàng, không khí rất ấm áp, miệng khô lưỡi khô làm cho nàng không tự giác nuốt vào một cái.

“Y tá vào nhìn thấy bây giờ...” May mắn vẫn còn chút lý trí, nàng vội đẩy anh ra sửa sang lại quần áo.

Anh vẫn vươn người ra dính lấy nàng, ngửi ngửi rồi cau mày hỏi, “Mùi gì vậy?” Là mùi lại, có điểm giống dương nãi.

Nàng vốn định cười cái mũi thính của anh, quay đầu lại mở miệng nói, “Mùi của nam nhân.” Nhìn anh thần nhiên lấy chén uống nước, nàng hỏi, “Anh không hỏi đó là ai à?”

Anh chậm rãi uống một ngụm, đang cầm cái chén, ánh mắt cao thấp nhìn nàng từ đầu đến chân mới chậm rãi nói, “Anh luôn yên tâm về em.” Nhìn khoé miệng anh giơ lên đầy vẻ trêu tức, nàng nắm lấy cái gối định đập vào anh, anh vừa giơ tay lên đầu hàng vừa nói, “Là mùi sữa của trẻ con...”

“Sao anh biết?” Người này cũng biết mùi sữa trẻ con sao? Nàng đoán là ngay cả bé đứa trẻ con anh cũng chưa bao giờ làm đi.

“Con của Thụy Khải, chỉ bé vài giây...” Nhóc con đó không nể mặt anh chút nào, vừa bé được vài giây đã tè lên người anh, áo sơ mi ướt sũng một mảng, nhưng anh vẫn ngơ ngác nhìn đứa bé vẻ mặt tinh thuần, chưa biết nói chỉ toét miệng cười, nhất thời bị mê hoặc. Anh trước giờ có bệnh ưa sạch sẽ, ai cũng biết điều đó, lúc ấy mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, lại nhìn anh ần ần không dám cười, anh lại xấu hổ không biết nên bế tiếp hay buông ra.” Kỳ thật, trẻ con lúc không khóc không quấy rất đáng yêu...” Anh bật cười, nhớ

mang máng lúc ôm đứa bé nhỏ xíu ấy trong tay, không biết dùng sức như thế nào, lần đầu tiên cảm thụ được một sinh linh mềm mại như thế.

“Nếu vậy thì chúng ta sinh một đứa đi!” Nàng cười đến không hề suy nghĩ, vô tâm thốt ra một câu như vậy. Lý Tịch đang nâng chén lên định uống nước, chưa chạm tới môi liền dừng lại, cái chén hơi chao nghiêng, anh lại lẳng lẳng nhìn nàng, không kịp phản ứng, miệng vẫn hơi mở ra, chân chính ngây ra như phỗng.

Nàng cũng cứng đờ người, trên mặt biểu tình liên tục biến hoá, cố gắng co rúm khoé miệng, nói chuyện lấp bắp, “Em nói đùa thôi, ý của em là... Nếu đứa nhỏ đáng yêu như vậy, về sau rảnh thì sinh một đứa.” Nói xong nàng lại hối hận muốn cắn đứt lưỡi mình, nàng đang nói gì vậy a? Còn mời người ta sinh con nữa sao? “Không phải, kỳ thật ý của em chính là... Dù sao cũng không phải như anh nghĩ đâu...” Càng ngày càng quần không biết dùng từ nào để diễn đạt, người nào đó bất lực.

“Em cho rằng anh đang nghĩ gì?” Lý Tịch cười cười, làm như đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, biểu tình thần nhiên. Việc kết hôn sinh con quả thực chưa có trong kế hoạch của anh, cho dù tuổi cũng không còn ít, nhưng dù sao trong nhà vẫn còn có anh trai ở trên, anh cũng chưa nghĩ đến chuyện vui đó.

Mặt nàng ngưng sắc, dần dần hai má đỏ bừng cũng rút đi, đứng lên yên lặng sửa sang quần áo của mình, nhìn đồng hồ trên tay hắng giọng nói, “Em đi xuống đây, buổi chiều công ty còn có việc, lúc anh tháo bột em không tới được, ngày mai em qua đón anh xuất viện.” Nói xong hôn lên má anh rồi vội vàng đi ra ngoài. Anh nhìn nàng hôm nay có chút thất thường, nhưu mày suy nghĩ.

Cổ Duyệt đang đứng chờ nàng đã có vẻ mất kiên nhẫn, ở khoa phụ sản gọi điện thoại nói, “Cậu đi toilet ở đây vậy? Không phải bảo mình cùng cậu về nhà thu dọn sao? Buổi chiều còn phải đi làm nữa đấy!”

“Mình xuống dưới rồi, chờ cậu ở ngay tầng 1 nhé!” Nàng đáp đơn giản, thang máy đã xuống đến tầng 1. Đứng trên đường chờ Cổ Duyệt, nàng nhàm chán liếc mắt nhìn hoa viên bệnh viện, mưa rải rác từng hạt nhỏ bay bay, một chiếc Audi đen bóng tiến vào hành lang trong tầm nhìn của nàng. Nhìn xe đã thấy quá xa hoa, loại A6 quen thuộc nhưng biển số đẹp, một đoàn lãnh đạo ăn mặc chỉnh tề đứng ở hành lang chờ đón, nàng nhận ra phó viện trưởng trong đám người đó, lúc Lý Tịch mới nhập viện người đó đến hỏi han ân cần, so với bác sĩ chủ trị còn nhanh nhẹn hơn.

Nàng nhìn lái xe bước xuống mở cửa sau, Cổ Duyệt cũng nhìn bên ngoài mưa bay lả tả nói, “Trời lạnh đã đủ ép buộc người ta rồi, giờ lại còn mưa thế này nữa định không cho người ta sống sót sao?” Dung Ý xoay người lại cười hỏi, “Lúc trước ai tự xưng là “Bắc quốc chi hoa” từng sững không ngà ấy nhỉ?”

“Ai, nhiều tuổi rồi, chịu không nổi nữa.” Cổ Duyệt rùng mình một cái, chạy nhanh đi lên kéo tay nàng, không ngừng cọ xát sưởi ấm. Hai người hướng ra cửa chính khi đám người kia đi vào thang máy, Cổ Duyệt thăm thì, “Vừa rồi ở thang máy chợt gặp một ý tá oán giận nói, không biết có phải bên trên cử người xuống kiểm tra đột xuất không mà lãnh đạo bệnh viện từ sáng tinh mơ đã phải họp khẩn cấp...”

“Vậy à?” Dung Ý thấp giọng đáp, lúc đám người kia lướt qua, ngẩng đầu lên nhìn người vừa rời ngồi ở ghế sau, dáng người rất đẹp, mặt mày sắc nét, ánh mắt thâm thúy mà sáng ngời. Nàng chợt cảm thấy có vẻ giống giống một ai đó, nhưng người này thân thể cường tráng hơn, đang suy nghĩ xuất thần lại gặp ánh mắt của anh ta. Nàng hơi run một chút, cảm thấy nhiệt độ không khí xung quanh dường như giảm xuống vài độ, ánh mắt lạnh lùng của anh ta mang theo chút ý tứ hàm xúc, thâm thúy khó lường, hai bên nhìn nhau làm nàng có chút khẩn trương, không tự giác thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước. Rồi đi ánh mắt đầy áp lực của anh ta, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chính mình rõ ràng không làm gì khuất tất, vậy mà dưới ánh mắt kia lại cảm thấy ức chế trong người. Vừa ra khỏi cửa liền vẫy taxi, xe đến lập tức chui vào.

“Anh, sao anh lại tới đây?” Lý Tịch ngẩng đầu nhìn người vừa mở cửa vào, không khỏi kinh hãi, nếu không phải vì đang bó bột chắc đã nhảy xuống giường. Nhìn sắc mặt Lý Triều, anh bị dọa không nhẹ, đành phải kiên trì chào hỏi.

Lý Triều vừa từ Mặc Ngươi Bản (là nước nào nhỉ?) bay trở về, vừa mệt vừa lo lắng cho anh, sắc mặt tự nhiên rất khó coi. Nhưng nhìn thấy anh nằm trên giường, chân còn bó bột, bộ dáng đáng thương chờ bị mắng, cho dù có tức giận cũng vẫn kiềm chế, thở dài hỏi câu, “Chân còn đau không?” Sắc mặt đã khôi phục vẻ bình tĩnh mà thông dong.

Lý Tịch lắc đầu, miễn cưỡng cười ứng phó, “Chiều nay tháo bột, mai xuất viện được rồi.”

“Còn cọt nhả hả? Chuyện như vậy có thể nói giỡn sao? Gạt trong nhà không nói, ngay cả ta cũng giấu giếm?” Hơn nửa tháng trước Lý Triều ở Australia, nếu không vì việc ngập đầu mà quên mất để ý đến cậu ta thì không phải đến giờ mới biết. Hiện tại nghĩ lại mới biết được có bao nhiêu nguy hiểm, ngay cả truyền thông nước ngoài cũng báo tin về trận bão tuyết lịch sử đó, nhiều người ngăn cản như vậy mà cậu ta còn gạt mọi người để đi vào núi. Bộ dáng của huynh trưởng ít nhiều cũng khiến Lý Tịch hoảng sợ, thấy cậu ta vẫn tươi cười, Lý Triều tiếp tục giáo huấn, “Trực tiếp khiến cho người bên quân khu điều động binh lực, lại không có lý do gì cả, người bên dưới tự nhiên sẽ hoảng sợ. Hai bên thiếu chút nữa là nháo loạn, gây chuyện ồn ào như vậy là để cho ai xem?” Lý Nhân Khởi ở quân khu đúng là ngốc nghếch, ai khiến hắn có chuyện gì đều ghi lại trong hồ sơ chứ? Địa phương có quy củ của địa phương, tuy rằng không dám nói gì nhưng tiếng đồn truyền đến Bắc Kinh cũng không hề dễ nghe.

Lý Tịch nghe anh trai nói, trầm mặc một lát mới hỏi, “Ba cũng biết à?”

“Ba mà biết thì cậu còn có thể tiêu dao khoái hoạt như thế này sao?” Giọng điệu của anh đã kiềm chế lại, không còn kích động như vừa rồi nữa. Kỳ thật vẫn là lo lắng cho cậu ta, tính tình của Tịch Tử bọn họ đều biết, người trong nhà chỉ sợ một ngày nói đó cậu ta có xảy ra chuyện gì cũng không nói với người nhà, thông minh quá cũng không tốt. Thật lâu sau mới nói, “Mấy năm nay thân thể ba không tốt, đừng chọc cho ông ấy phát hỏa nữa. Lớn như vậy rồi đáng lẽ phải biết chứ, cho dù là muốn chơi đùa đi nữa cũng đừng làm trò trẻ con như thế!” Anh đã xem qua ảnh chụp của nàng từ lâu, vừa rồi trước cửa bệnh viện cũng nhìn thoáng qua, không cần biết xinh đẹp như thế nào, điều tra hoàn cảnh thấy đã từng có dây dưa với con rể của Đan gia. Loại nữ nhân này cho dù anh chỉ liếc mắt qua một cái cũng biết theo tính tình của Tịch Tử rất khó để không gây chuyện hoang đường.

Không ngờ Lý Tịch sắc mặt trầm xuống, “Ai giống như trẻ con chứ? Là do mấy người lúc nào cũng quản thúc em như đứa trẻ, anh nói em đã lớn như vậy rồi, làm việc gì cũng có suy nghĩ của mình chứ. Dù sao chuyện này cũng không phải chơi đùa...” Anh có chút giận, giọng đã hơi cao lên.

Lý Triều biết tính cách của em mình, cũng không muốn nói nhiều, dặn dò vài câu chú ý giữ gìn thân thể gì đó, quay đầu lại vội vàng đi ra sân bay. Lúc đi ra ngoài nhìn đến màn hình laptop, các tạp chí lớn đều ồn ào đưa tin dự đoán S&D cùng Đan Trữ hợp tác, ngữ khí sâu xa nói một câu, “Giới cần dùng gấp nhãn.” (Câu này mình chưa dịch được)

Mấy chữ đó ẩn chứa biết bao nhiêu phong ba, liên lụy đến không chỉ Đan Trữ hay MRG, mà Lý Tịch chỉ cười cười, khoe mắt hẹp dài bay lên, loại sự tình “Độc cô cầu bại” này, lâu lâu rơi vào cũng thú vị

~~ “Ai da, Dung Ý, phòng của cậu thật là được đó nha!” Cổ Duyệt đẩy cửa kính hướng ra ban công nhìn ra ngoài, tầm nhìn trống trải, trong thành thị này, ban công như vậy là ước mơ của bao gia đình.

Dung Ý kéo kéo khoé miệng, xoay người thu dọn đồ đạc linh tinh trên bàn, nói thầm, “Đương nhiên là được rồi, mất hai phần lương của mình còn gì nữa.” Cho dù là nói vậy nhưng trong lòng vẫn đau đau. Cổ Duyệt cảm thấy không thể bàn luận, đứng một lúc lâu mới phản ứng lại, nhìn chằm chằm vào nàng hỏi, “Không phải Lý Tịch trả tiền sao?”

Dung Ý như nghe được chuyện gì buồn cười, hỏi lại một câu, “Nhà của mình, dựa vào cái gì mà anh ấy trả tiền chứ?” Cổ Duyệt muốn nói gì, chuông cửa lại vang lên, nàng mặc kệ, tự đi ra mở cửa. Hóa ra là người ta chuyển máy điều hoà tinh lọc không khí đến, nàng ký nhận, kiểm tra hàng hoá có vấn đề gì không. Cổ Duyệt lại cầm lấy bản hướng dẫn xem xét, miệng nhắc đi nhắc lại, “Hệ thống lọc bốn tầng... Loại bỏ mọi bụi bẩn, tạp chất, metanon cùng các loại vi khuẩn, nấm mốc và virus trong không khí... Tác dụng mạnh trong đường kính 20 thước...” Cuối cùng nhìn đến giá tiền, hung hăng hít mộm ngum khí lạnh, hơn 3300 NDT. Tiền người giao hàng đi rồi, cô mới giờ hoá đơn trong tay lên hỏi, “Dung Ý à, cậu... Đây...” Cô quả thật nói không nên lời, nếu là Dung Ý trước kia, có lẽ hỏi ý kiến nàng, nàng sẽ bảo lãng phí điện, không nói hai lời sẽ ném qua một bên.

“Không khí ô nhiễm được coi là nguyên nhân hàng đầu trong việc gây hại cho sức khoẻ con người.” Nàng vừa giải thích vừa chuyển qua một góc, bộ dáng thật sự nghiêm túc.

“Lại là vì Lý Tịch?” Cổ Duyệt kéo nàng ngồi xuống sofa, vẻ mặt có chút ngưng trọng, “Anh ta không thể đi cầu thang bộ, nên chuyển sang nhà này. Muốn phục vụ anh ta, nên trong phòng tắm làm một hàng tay vịn, không hề lo chủ nhà tăng giá... Còn nữa, còn cái này...” Cổ chỉ tay vào cái điều hoà lọc không khí kia,

“Người mà cái điều hoà dùng đến hai chục năm cũng không muốn thay, mùa hè nóng nực thà đứng dậy đi tắm vẫn để đó mà dùng, lại mang tiền đi mua những thứ từng chê là vô dụng?” Quả thực làm cho cô khó có thể tin được.

“Hai người ở bên nhau sẽ tìm cách hoà hợp với nhau, mình không thấy đây là vấn đề gì lớn cả.” Dung Ý tránh ánh mắt bức người của Cổ Duyệt, nhìn xuống đôi giày của mình.

“Cậu có nghĩ cậu và anh ta là dạng quan hệ gì hay không? Anh ta có năng lực cho cậu mối quan hệ gì chứ? Mình không nói đến chuyện ai vì ai, hai người ở chung đến nhà ai ngủ cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ có điều cậu có nghĩ đến tương lai hay không vậy?” Lý Tịch hôm nay cao hứng đến nhà nàng ngủ, ngày mai vui vẻ đến nhà khác ngủ, anh ta có thể không sao cả, nhưng Dung Ý thì không được. Cô chỉ sợ một ngày nào đó Lý Tịch có thể tiêu sái bỏ đi, Dung Ý vẫn giống như trước kia khóc lóc liều lĩnh đuổi theo Dương Miển...

“Mình chỉ muốn có một đoạn tình cảm thuộc về chính mình, thật vất vả mới tìm về cảm giác này, mình chỉ là muốn lại nếm thử hương vị khi yêu một người. Anh ấy có tiền, mình cũng không phải loại người tự cho mình là thanh cao không màng đến tiền bạc, nhưng giờ mình cảm thấy hai người ở bên nhau vui vẻ là tốt rồi, các cậu đừng dùng ý nghĩ của bản thân mà áp đặt lên người mình nữa được không?” Ánh mắt nàng thoảng ẩm ướt, giống như chợt nhận ra lời nói của mình có chút nặng nề, chậm rãi xoa người ôm Cổ Duyệt, “Người ngoài có đồn đại, bàn tán như thế nào mình cũng không để ý, nhưng cậu là người bạn tốt nhất của mình, mình hi vọng cậu lúc nào cũng ủng hộ quyết định và lựa chọn của mình.” Thân thể nàng mềm nhũn dựa vào Cổ Duyệt, cũng như đang tìm một người để dựa vào.

Cổ Duyệt không ngờ nàng lại nói những điều như vậy, cảm của Dung Ý tựa trên vai cô thật lâu, cô bắt đặc dĩ thở dài một cái.

60. Chương 60

Hôm nay quả nhiên hết như dự báo thời tiết đưa tin, nhiệt độ thấp và mưa dầm. Lúc mở cửa taxi bước xuống, một làn gió lạnh thấu xương tiến vào trong áo, nàng run run hận không thể quần quần áo kín mít người luôn. Cúi đầu nhìn đồng hồ, hôm nay vốn không cần tăng ca, nhưng tối hôm qua đi gặp mặt khách hàng lại có vấn đề về văn bản, nàng đành phải sáng sớm tinh mơ đến công ty một chuyến, may không gặp sát nhân điên cuồng Vincent, cũng không tắc đường, nên qua đây chỉ mất chừng 20 phút.

Tầng 15 vẫn trống trải yên tĩnh như cũ, nàng đi thẳng vào, tiếng giày cao gót gõ xuống nhịp nhàng. Lái xe đến trước cửa nhìn thấy Hứa Tuấn Hằng ngồi trên ghế ngoài hành lang, chỉ gian vô tình đùa bốn chày cơ, che mở ra hạp thượng khi kim chúc va chạm thanh thúy thanh âm ở hành lang trung hình như có hồi âm, mà bộ dáng của anh lại trầm mặc đến xuất thần, ngay cả ngũ quan trong sáng cũng trở nên mơ hồ.

Bác sĩ mặc áo blu trắng toát, ngữ khí bình tĩnh, “... Nhìn chung xương cốt đã liền, chỉ có điều tình trạng không thật lý tưởng, sau khi bó bột, cơ bắp co rút lại, cần phải rèn luyện thường xuyên để khôi phục lại, cho dù mát xa cũng chỉ mang lại tác dụng rất nhỏ...” Nhìn thấy Dung Ý đến gần, cẩn thận nhìn nhìn Hứa Tuấn Hằng, mà anh chỉ giương mắt, hơi hơi gật đầu ý bảo cứ tiếp tục nói, “Các đốt ngón tay hơi co quắp, muốn hồi phục phải mất nhiều thời gian hơn bình thường, còn đến bao giờ mới có thể mang giá, dùng gậy chống thì phải chờ xem kết quả phục hồi chức năng như thế nào đã.... Quá trình phục hồi chức năng cũng khó khăn hơn người bình thường, có điều tôi tin rằng Lý tiên sinh có thể làm được.” Bác sĩ tế nhị không nói rõ ràng nhưng mọi người đều hiểu. Bác sĩ sau khi nói xong mới khẽ cười với Hứa Tuấn Hằng rồi gật đầu rời đi, trong hành lang chỉ còn lại hai người.

Nàng vẫn còn đang suy nghĩ về những điều bác sĩ nói, vừa rồi vội vàng đến đây nóng hết cả người đã nhanh chóng phục hồi, nhưng vẫn không nhúc nhích, đứng nhìn cửa phòng kia, đầu ngón tay lạnh lẽo. Hứa Tuấn Hằng hít sâu một hơi, dứt bật lửa vào túi áo khoác rồi đứng lên nói, “Cô vào thăm cậu ta đi.” Nói xong liền đi về phía bên kia, tay rút bao thuốc trong túi ra rồi lại nhét vào, bộ dáng chất chứa tâm sự.

Sắc trời ám trầm, trong phòng bật đèn sáng, giường đã được thu dọn sạch sẽ, màu trắng mờ hồ mờ nhạt, không khí lạnh băng tĩnh mịch. Lý Tịch đã thay quần áo, mặc áo trong màu xám cùng áo choàng dài, chống nạng đứng thẳng trước sofa, mặt hướng ra ngoài cửa sổ nhìn bầu trời mênh mông. Anh đứng thẳng tắp, trọng lực dồn vào chân trái cùng hai chiếc nạng hai bên, ánh đèn rơi trên người anh, bóng trải dài trên mặt đất, trái ngược với ánh sáng mờ nhạt ấm áp, có vẻ cô đơn mà lạnh lùng.

Có lẽ là vì không đeo giá đỡ, đùi phải gầy đến mức thoát nhìn ống quần như không thấy, ánh mắt của nàng dừng thật lâu vào phần đùi thon dài của bóng dáng kia, nhìn vậy thôi nhưng lòng đầy chua xót, trưởng trưởng, giống như có gì đó nhện không được sắp bật ra. Chớp chớp mắt để xua đi, nàng bước lại ôm anh từ phía sau, nàng có thể cảm giác được anh thoáng run lên, hít hà hương bạc hà quen thuộc, không nói gì, chỉ đứng như vậy.

Anh phục hồi tinh thần, trên mặt cũng không có nhiều biểu tình, chỉ có hàng lông mày vừa nhíu lại dần dần thả lỏng, “Em thích ôm như vậy sao?” Nàng nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó lại lắc đầu, mặt cọ cọ vào quần áo anh, anh bật cười, “Vậy rốt cuộc là phải hay không?”

“Ngày xưa ba vẫn hay công em, về sau thì thành thói quen, lúc nào làm nũng thì ôm ba như vậy. Nhưng trên người ba có một loại khí khái nam nhân mãnh liệt, không giống như anh...” Nàng cũng cười, ba có mùi cỏ xanh cùng bùn đất, trộn thêm mùi mồ hôi tự nhiên đã khô dưới ánh mặt trời, đó là mùi hương giản dị của người nông dân bình thường.

“Quen em lâu như vậy rồi mà không biết em có tình cảm lưu luyến với cha như vậy?” Anh cười trêu chọc nàng, chống nạng đứng lâu quá nên tay hơi run, thừa dịp nàng buông tay liền xoay người hỏi, “Ý của em là anh không có hương vị nam nhân?” Vẫn tươi cười như trước nhưng đã có một tia mây đen thoảng qua.

Nàng không lên tiếng, đợi anh xoay người lại đứng vững sau mới lại ôm anh, mặt dán vào ngực anh nói, “Thực ra em càng thích ôm như thế này hơn, cảm giác lồng ngực phập phồng, nghe tiếng trái tim đập từng nhịp từng nhịp, cảm thấy rất gần...” Đối mặt mà che mặt, đầu rúc vào ngực anh, lẳng lặng lẳng nghe hơi thở cùng nhịp tim của anh, ở nơi nào đó tìm kiếm giai điệu khiến trái tim cảm thấy bình yên.

“Xét theo góc độ tâm lý học, đây là biểu hiện của cảm giác thiếu an toàn.” Anh cúi đầu nhìn xoáy tóc trên đỉnh đầu nàng, lông mày nhíu lại.

“Vậy anh cũng cho em một chút cảm giác an toàn a...” Nàng giận dỗi nói thầm, vài ba ngày lại vào bệnh viện, gậy chân vẫn nói dối nàng, bị hen suyễn cũng không nói với nàng, làm sao nàng có cảm giác an toàn a?

“Như vậy không phải rèn luyện năng lực kháng áp của em sao?” Anh tự nhiên đi về phía cửa, nằm đây hơn nửa tháng, thân mình uể oải, đi từng bước thật chậm, cơ hồ là lê từng bước chân.

“Khi nào thì bắt đầu tập luyện phục hồi chức năng?” Nàng nhìn anh đi lại khó khăn, cảm thấy trong lòng như bị rạch một vết, nhỏ vụn mà sâu đậm. Không để ý đến anh nói nửa đùa nửa thật, chỉ nói một câu như vậy, anh dừng lại một chút, khoé mắt nhíu nhíu, làm như nàng hỏi vấn đề này lần ngoài ý muốn, lập tức đáp lại, “Nhìn kỹ hăng nói đi...”

Nàng nhìn hai chiếc nạng của anh, màu sơn đen thâm trầm không ánh sáng, Nàng cảm thấy anh có khi cũng giống nó, âm trầm mà cố gắng làm cho người ta xem nhẹ cái gì đó của anh.

Hứa Tuấn Hằng thấy Lý Tịch đi ra, vốn đang dựa vào tường, phút chốc lại đứng thẳng lên ngêng đón, “William hôm nay mở cuộc họp với ban lãnh đạo cấp cao, có vẻ ông ta muốn chúng ta bằng mọi giá phải giành được S&D.” Mấy tháng qua khu vực châu Á trì trệ gây ảnh hưởng đến hoạt động của MRG toàn cầu, theo điều tra của công ty tư vấn, mức độ tín nhiệm của khách hàng đối với MRG đang bị hạ thấp, làm cho cổ phiếu công ty cũng theo đà giảm xuống, William muốn tuyệt sát, cũng là bất đắc dĩ. Chỉ có điều thái độ của Lý Tịch không rõ, trong công ty cũng không ai dám động, nay bọn họ trong ngoài đều bức bách, thật khó xử a.

“Tôi đã nói không nên manh động, ai muốn nghe lời ông ta thì về khu vực Bắc Mỹ đi.” Lý Tịch nhìn thoáng qua Hứa Tuấn Hằng, “Mai tôi sẽ về tự mình nói chuyện với bọn họ, ai không nghe theo thì về sau không cần dùng nữa.” Ánh mắt chứa tia lạnh lẽo, muốn đánh thắng bên ngoài thì bên trong phải đoàn kết, binh lính không nghe lời thì dù dùng mãnh thiện chiến đến đâu cũng vô giá trị.

“Ý cậu nói rằng chúng ta có nội gián?” Hứa Tuấn Hằng cũng đắn đo về ý tứ không tốt của anh, cẩn thận ngẫm lại những hạng mục gần đây Đan Trữ đều chiếm được, thực sự khiến người ta hoài nghi, nhưng bộ phận đầu não của MRG vẫn là tâm phúc của Lý nhị từ bên Mỹ lúc khởi nghiệp, có dã tâm đó thì có lẽ là những người đã đi chỗ khác rồi.

“Ai biết được.” Anh cười cười, thấp giọng ứng phó. Trong lĩnh vực này, là địch hay là bạn, tiêu chuẩn duy nhất được cân nhắc chính là lợi ích. Lòng người khó đoán, dục vọng khó thỏa, anh lại không có thuật nhìn thấu tâm tư người khác, đầu thế nào biết ngày mai ai phản bội, ai trung thành đâu? Nghĩ nghĩ lại nói thêm, “Có chút kỳ lạ, chưa đi đến đích thì không có hi vọng, bây giờ có suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, chỉ cần nhìn lại toàn bộ đi.”

Anh nói thoải mái, nhưng Hứa Tuấn Hằng lại cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không dám hỏi, bộ dáng lười nhác nói, “Lý nhị là ai a? Chúng tôi còn có thể không tin cậu sao? Đến lúc đó sẽ mừng rỡ hi vọng.” Trên thế giới có vài thứ, ví dụ như tình huynh đệ, kỳ thật không bao giờ phải cân nhắc đến lợi ích. Bọn họ không phải chưa từng trải qua khó khăn, lúc vừa về nước, tất cả đều phải gây dựng từ đầu, nhưng bởi vì tin tưởng nên mỗi bước đi đều theo anh không chút do dự.

Lúc Dung Ý đi lên thấy hai người đang cười với nhau vẻ thấu hiểu, đầu đầy dấu chấm hỏi, không khỏi nhớ tới lúc trước từng hoài nghi Lý Tịch cùng Nhan Phồn Bách là một đôi gay, quả nhiên vẫn là một hủ nữ đen tối, nên cười lại dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đánh giá hai người đàn ông trước mặt. Lý Tịch nhú mày, “Làm sao vậy?” Ánh mắt dừng ở khuôn mặt cười cười đầy vẻ ái muội của nàng, còn Hứa Tuấn Hằng thức thời đi trước một bước.

Nàng không dám giở trò ngộ nghịch long lân, cười lắc đầu, mới phát hiện mình vẫn đang cầm khăn quàng cổ của anh, chiếc khăn nhẹ tênh mà mềm mại, có cảm giác ấm áp vô cùng. Kiễng mũi chân quàng lên cổ anh, anh tự nhiên cúi đầu phối hợp, tự nhiên biểu lộ sự ăn ý làm nàng có điểm vui vẻ nhướn mày lên, tùy ý khoác tay anh hỏi, “Hôm nay không phải đi làm, về nhà Dung cô nương ta sẽ an ủi nhị gia ngài đã ngẹn khuất hơn nửa tháng nay...” Nói được một nửa, ngón tay chạm vào cái nạng lạnh lẽo, sưng sốt một chút.

May mà thang máy đã đến nơi, nàng tỏ vẻ vô sự đi vào thang máy, anh làm như không chú ý tới, nghiêng đầu cười cười nhìn nàng, “Àn, ngẹn khuất hơn nửa tháng, là an ủi ta thật tốt...” Cúi đầu cắn cắn vành tai của nàng, nhìn thấy nàng hai má ửng đỏ, khoé môi cong lên.

Nàng trừng mắt liếc anh một cái, người này dám đùa giỡn bản cô nương, có giỏi thì về nhà..., nhớ tới vừa rồi y tá bệnh viện lưu luyến nhìn theo anh, trên mặt rõ ràng biểu hiện hoan nghênh lần sau ghé đến. Vừa cảm giận, vừa bất bình nói, “Ồ bệnh viện bao nhiêu ngày qua, một đoàn y tá đi theo làm tùy tùng hầu hạ rồi, sao còn dùng em để an ủi a?”

“Ai da, anh đây chính là công dân mẫu mực luôn tuân thủ pháp luật nước cộng hòa dân chủ nhân dân Trung Hoa, là tấm gương yêu đảng...”

“Lý lịch của anh không rõ ràng, đảng cùng nhân dân không có cách nào để tin tưởng anh.” Leng keng một tiếng thang máy đã đến tầng 1, nàng tỏ vẻ xem thường đi ra ngoài mặc kệ anh, lúc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa lớn thấy chiếc SUV đỗ ở cạnh hành lang cũng không phản ứng gì, lại nhìn thấy Vincent ngồi ở ghế lái xe chợt sưng sốt, thấy cô bé ngồi bên ghế phụ thì đã bị dọa đến không nhẹ. Phải ứng đầu tiên của nàng là đám đồng nghiệp háo sắc trong công ty đưa tin tình báo sai hết cả rồi, Vincent đã có gia đình, con gái đã mấy tuổi rồi. Phản ứng tiếp theo là bắt gặp chuyện mà thủ trưởng không muốn công khai là điều tối kỵ, muốn làm việc tốt thì đừng quan tâm. Phản ứng thứ ba là về Lý Tịch bên cạnh, tuy rằng anh ta không cần phải biết Lý Tịch, càng không muốn có lời đồn đại trong công ty, nhưng gặp nhau như thế này thật xui xẻo. Cân nhắc một hồi liền quyết định áp dụng phương pháp tối ưu nhất, coi như không thấy.

Mãi cân nhắc nên bước chân chậm lại, Lý Tịch bên cạnh nhìn nàng đột nhiên ngưng lại, “Sao vậy?”

“Không...” Nàng chỉ nhìn anh, lại nghe phía trước có người gọi một tiếng, “Dung Ý.” Vincent dáng người cao to mặc áo gió, một tay bế bé gái khoảng 6~7 tuổi, dáng vẻ như một ông bố mẫu mực yêu thương gia đình.

Vai nàng khẽ chùng xuống, trong lòng nghĩ thầm, Boss đại nhân muốn gây tội sao? Tuy rằng không tình nguyện nhưng vẫn nhanh chóng ngẩng đầu lên chào hỏi, “Hi. Vincent.” Vẻ mặt tươi cười chân thành thân thiết, không thấy chút khúc mắc.

Lý Tịch nhìn Vincent trước mặt, cảm giác được Dung Ý bên cạnh có điểm cứng nhắc, cũng không giữ dáng vẻ xa cách bình thường, hưng trí nhìn nàng đơn giản giới thiệu, “Vincent, Lý Tịch.”

Anh không thoáng gật đầu chào hỏi qua loa như bình thường mà chuyển nặng bên phải sang tay trái, chính thức đưa tay phải ra, mà Vincent cũng chuyển bé gái đang bế trên tay sang bên trái, giơ tay phải lên. Dung Ý bên cạnh nhìn hai người trong hoàn cảnh này lại lịch sự đưa tay xã giao, nhìn hai người đàn ông đều tràn đầy cường uy, thật không ngoài ý muốn, hai người lực lượng ngang nhau đứng cạnh nhau, nếu không tỉnh táo theo dõi tường tích, thậm chí không biết ai hơn ai. Sau lại nghĩ chắc anh ấy vội đưa con đi khám, cũng sợ anh ấy chú ý nhiều đến Lý Tịch, nói chuyện phiếm hai câu liền cáo từ đi trước.

Đang định bước về phía trước đột nhiên có một trận gió, một người đàn ông trung niên vội vàng chạy về phía thang máy, miệng nói một tràng không hiểu giọng ở đâu, dù sao Dung Ý cũng chưa kịp tự hỏi đã bị người ta va vào, người ngã về sau. Lý Tịch nhanh chóng buông nặng bên phải xuống, tay vừa buông lỏng chưa kịp đứng vững thì Vincent đã lập tức phản ứng, tiến lên từng bước đỡ lấy nàng, nàng cũng vô thức nắm lấy để cân bằng.

Lý Tịch nhìn người kia một tay bế đứa trẻ, một tay vững vàng đỡ cánh tay của nàng, Dung Ý bám chặt vào khuỷu tay anh ta để chống đỡ. Biểu tình căng thẳng trong nháy mắt dịu đi, cùng Dung Ý cơ hồ đồng thanh thốt lên “Cảm ơn.” Ngón tay chậm rãi mà lơ đãng nắm chặt cây nặng, giấu giếm tiếng động xương khớp hiển lộ, tái nhợt sắp trong suốt.

Nàng buông tay ra nhưng chưa kịp phản ứng gì, chợt nghe đứa trẻ cất giọng làm nũng, “Sao mẹ đi lâu vậy a?” Giọng có vẻ khàn khàn, có lẽ là bị cảm. Nhìn Vincent cười cười gật đầu liền đi.

“Mẹ đi đăng ký, sẽ về nhanh thôi.” Vincent cúi đầu hôn lên hai má đỏ ửng của cô bé, cười cười. Cô bé bĩu môi, anh đi càng lúc càng xa hai người, vừa cười vừa nói với đứa bé, “Uncle bế con đi tìm mẹ được không?” Giọng của anh không lớn nhưng đủ để hai người phía trước nghe được, từ tiếng Anh khẩu âm điển hình, mọi người trong công ty đều đã quen thuộc.

Anh nói xong những lời này ngẩng đầu nhìn Judy cầm bản đăng ký cùng sổ khám bệnh của đứa bé đến, Judy dừng lại bên cạnh chốc lát, nhìn hai người đã đi tới cửa, “Anh nói vậy cũng không có tác dụng đâu, người ta đã có chủ rồi.”

Anh nhún vai tỏ vẻ không sao cả, “Anyway, chưa kết hôn thì vẫn còn cơ hội lựa chọn.” Ý tại ngôn ngoại chính là hết thấy đều có thể xảy ra. Vẫn nhìn người chống nặng đi ngoài cửa, đi thông thả mà không mất đi phong độ, tâm tình đột nhiên sáng lên. Judy nhìn đứa em trai càng gặp khó khăn càng mạnh mẽ, thích chiến đấu với thử thách của mình, thờ dài, không thể nề hà.

Xe ra đến đầu đường, dòng xe cộ dày đặc, đi một chút lại phải dừng, nàng quay sang hỏi dò, “Anh có ý kiến gì với sếp của em à?” Dừng hỏi nàng vì sao lại cảm thấy như vậy, nữ nhân luôn có giác quan thứ 6, 7, 8, 9 vô cùng kỳ diệu.

“Anh chỉ có ý kiến với cấp dưới của sếp em thôi...” Anh thay nàng vén lại mấy lọn tóc loà xoà che mắt, nhìn sâu vào đôi mắt nâu của nàng, cười nhẹ, “Em sợ anh ta như vậy sao?”

“Người trong công ty nhân muốn gặp được người ôm cái lớn như vậy tư sinh tử nghênh diện đi tới, sợ là trốn đều không còn kịp rồi.” Đầu ngón tay của anh thật lạnh, nàng thuận tay nắm chặt lấy, vuốt ve. Thân nhiệt của anh lúc nào cũng thấp, cho dù là đã có mấy tuổi nhưng những ngón tay nằm trong bàn tay ấm áp của nàng vẫn lạnh lẽo như cũ.

“Ta muốn có cái lớn như vậy tư sinh tử? Những lời này sao lại khó nghe như vậy a?” Anh cúi đầu nhìn nàng không chút hờn giận, môi bao trùm tai nàng, hơn thở nhẹ nhẹ phun ra, khuấy đảo tâm tư hỗn loạn của nàng.

Nàng không để ý đến anh, còn đang suy nghĩ chuyện của Vincent, “Nhưng vừa rồi đứa bé kia gọi anh ấy là Uncle, có lẽ không phải là con anh ấy...” Lại không ngờ bị Lý Tịch dùng ngón tay gõ vào trán, vừa đau vừa nhăn nhó, chỉ nghe thấy anh thản nhiên răn dạy, “Suy nghĩ bình thường một chút của được không?”

Lúc dừng lại chờ đèn đỏ, lái xe hỏi, “Về nhà bên kia hay qua nhà trọ ạ?”

“Về nhà trọ.”

Nhà trọ chính là phòng của anh trên tầng cao nhất ở đường Tân Giang, gần ngay công ty, đi lại thuận tiện. Nhưng căn nhà ở đường Thế Kỷ cũng không xa hơn là mấy, sao lại không về? Nàng nghĩ vậy, lại nghe lái xe khó xử nói, “Quản gia nói thời gian này Lý tiên sinh phân phó cho y tá và nhân viên mát xa đến phục vụ ở nhà...” Lái xe lộ vẻ khó xử, nhà trọ kia chỉ có một phòng, ý tứ của lão bản thật rõ ràng, nhưng Lý tiên sinh đã dặn dò thì không thể không nghe.

Anh tự nhiên biết lái xe nhắc đến Lý tiên sinh là ai, nhíu mày không nói lời nào, tay nàng đặt trên đùi trái của anh, vỗ nhẹ khuyên nhủ, “Anh mới ra viện, vẫn có nhiều người để ý chăm sóc...”

Anh đảo mắt, nhìn nàng trong chốc lát rồi gật gật đầu nói, “Àn, nhiều người như vậy, anh đến chỗ của em.”

” “A?” Nàng không kịp phản ứng lại, vừa chuyển nhà xong, còn vài thứ chưa dọn dẹp, mấy ngày nay tăng ca làm việc từ sớm đến khuya, nàng vẫn miễn cưỡng ở, để cho anh nhìn bộ dáng be bét đó chắc là không chịu nổi.

“Ngày mai bác sĩ hướng dẫn phục hồi chức năng sẽ đến nhà...” Lái xe không chịu buông tha tia cơ hội cuối cùng, cho dù xa vời.

“Mai nói sau.” Nói xong liền nhắm mắt lại dưỡng thần, lái xe nhìn qua gương biết anh đã hết kiên nhẫn đến cực điểm, không dám hé răng, đành phải tiếp tục lái xe. Nàng còn muốn tiếp tục khuyên anh, “Nếu không, em qua nhà anh cũng được. Đêm nay tới nhà em, mai nanh lại phải đi luyện tập phục hồi chức năng...” Chân của anh rõ ràng là chưa tốt để có thể tự do đi lại, bác sĩ đề nghị sau khi xuất viện phải ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày, nàng lo lắng nhìn sườn mặt anh, thật lâu sau mới hỏi nhỏ, “Mai em cùng anh đi tập luyện được không?” Trong ánh mắt tựa hồ có chút chờ mong câu trả lời của anh, lại sợ anh cự tuyệt.

“Ngày mai rồi nói sau...” Mắt không mở ra, mơ mơ hồ hồ trả lời một câu, lập tức chống tay điều chỉnh tư thế ngồi, vẫn không nhúc nhích làm như đang ngủ.

Dung Ý tức giận chỉ muốn cầm cái túi bên cạnh đập một cái vào đầu anh, nhìn thấy tay phải anh lén chống xuống để ngồi, đùi phải vô lực đơng đưa khi xe rẽ quanh, lại nhìn không được cảm giác đau lòng, ở bên anh càng lâu càng phát hiện ra lúc anh không được tự nhiên thì không ai được nhắc đến, chỉ có thể thở dài.

Khu vực này là đô thị mới, vì gần công viên nên không khí rất trong lành. Phòng nàng ở là dạng nhà cơ bản, căn hộ 12A đối diện là của Hải Sam, hơn 30 tuổi, ục ịch buồn bã, hiện đang là giảng viên đại học, lúc nàng chuyển tới được anh ta cùng bạn gái nhiệt tình giúp đỡ sửa sang lại đồng bừa bãi trước cửa, lúc đó bắt đầu làm quen. Lúc này gặp nhau trong thang máy, hai người quen thuộc chào hỏi. A Sam chỉ nhìn nhìn Lý Tịch hai tay chống nạng, ánh mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, mà Lý Tịch lại nhìn không chớp mắt, coi như anh ta trong suốt.

Dung Ý không biết đã vô tình chọc giận anh lúc nào, lúc hai người đi đường vẫn im lặng không lên tiếng, nàng tự cố tự mở cửa, bên ngoài vốn trời đầy mây, rèm cửa sổ trong phòng khách lại kéo kín, trong phòng tối như mực không nhìn rõ. Nàng vừa đi vào liền đá vào một đồng hồ chống chắt bên ngoài, sợ người phía sau vấp phải liền xoay người tìm công tắc bật đèn lên, không ngờ vừa quay lại đã va vào người anh, mũi đập vào sinh đau, tay vẫn sờ sờ tường dò tìm công tắc.

Anh ngửi được hương thơm từ đỉnh đầu nàng truyền đến, trong không gian hẹp hơi mờ ám này nhất thời phát lên chút ý loạn tình mê, anh vút bỏ đôi nạng, hai tay bám vào thắt lưng của nàng, dựa vào nàng, đôi môi lạnh lạnh bao trùm mí mắt nàng, hôn từng chút một xuống dưới, hai tay tham tiếng vào bên trong áo khoác của nàng cởi ra, vuốt ve eo mỏng nàng.

Động tác của anh làm máu nóng dồn lên đầu nàng, hai gò má trắng nõn dần dần chuyển sang hồng nhạt, kim lòng không được khe rên rỉ một tiếng, “Ai~”, âm thanh mờ ám lọt vào lỗ tai khiến chính mình cũng miên man bất định. Một tay nâng hông phải của anh, một tay cũng cởi bỏ áo khoác của anh, men theo thắt lưng bỏ áo của anh ra ngoài quần, chậm rãi kéo lên, bàn tay ấm áp dung hợp với độ ẩm ở bụng anh, trong không khí nháy mắt như nổ tung. Khi anh rúc đầu vào ngực nàng nhẹ nhàng mút vào, ngón tay sờ soạng cởi bỏ áo lót của nàng, nàng cơ hồ sợ run rời tay khỏi da anh. Anh không mặc cái giá, cởi quần của anh ra bớt đi một việc so với bình thường, ngón tay nàng lại phảng phất lướt qua đùi phải của anh, có chút bẽn lẽn đau đốn, hai tay nâng 2 bên hông không cần đối của anh, cảm giác mỏng phải héo rút nghiêm trọng khiến nàng đầy xúc cảm.

Anh cảm nhận được động tác của nàng dừng lại một chút, khàn khàn giọng hỏi, “Làm sao vậy?” Môi vẫn không rời khỏi thân thể nóng bỏng của nàng, tìm kiếm điểm sôi.

“Em không thích Dior Homme...” Giọng của nàng thấp mê, hốc mắt ướt át, ngón tay vuốt lên trên lướt qua xương sườn gầy gò của anh, không thích anh ôm yếu gầy gò thể này, không thích dáng người suy nhược như kẻ nghiện thể này.

“Không thích lãng mạn như ma cà rồng sao?” Anh kéo Dung Ý đã bị anh lột bớt quần áo vào trong lòng, dời trọng tâm sang bên phải, cánh tay phải vịn vào tường mượn lực, trong bóng đêm nàng nhìn không rõ ánh mắt của anh, chỉ cảm thấy sắc hổ phách sao lại có thể thâm thúy như vậy, “Đáng tiếc, anh chính là ma cà rồng...” Muốn hút hết máu của nàng, muốn nuốt trọn nàng vào trong cơ thể mình. Giọng của anh có chút không đành lòng, nói xong đột nhiên cúi đầu ngoạm lấy nụ hoa của nàng, một tay tiếp tục vuốt ve bên kia, làm cho nàng từng đợt tê dại.

Nàng hai tay chống vào tủ giấy, bị anh ôm ngồi trong cái ghế kiểu cung đình, hưởng thụ va chạm ôn nhu mà mãnh liệt của anh, còn đang suy nghĩ về tình nhân của ma cà rồng, có một chút thuộc về bóng tối mê hoặc, lãng mạn, tinh tế mà cao nhã, không có từ ngữ nào diễn tả, thần bí mà thâm thúy... Chút ý thức còn sót lại cuối cùng cũng biến mất khi tiếng rên rỉ mơ hồ vang lên, mồ hôi rịn ra trên thân thể mịn màng, cảm giác vừa đau vừa khoái hoạt lan truyền xuống dưới.

61. Chương 61

Lúc nàng tỉnh dậy thì trời đã tối, rèm cửa sổ trong phòng ngủ không kéo hết, có tia sáng thản nhiên xuyên qua khe hở tiến vào, rọi xuống mặt sàn bóng loáng một vệt sáng.

Bật đèn ngủ ở đầu giường lên, thân thể giật giật bủn rủn, bụng trống trơn, hơi đói. Xoay người nhìn Lý Tịch vẫn đang ngủ say, khuôn mặt sạch sẽ gối đầu lên cái gối trắng tinh, kỳ thật hôm nay anh coi như vẫn thưởng hương tiếu ngọc, động tác không mạnh, có lẽ do thân thể còn chưa bình phục, vẫn còn mệt mỏi, xong việc liền lăn ra ngủ. Tóc của anh đã khá dài, nàng vuốt ve thái dương của anh, giống như đứa trẻ đùa dai quấy rối, nhẹ nhàng dùng ngón tay xới tung mái tóc của anh, anh dường như cảm nhận được cái gì khẽ cau mày, vuốt vuốt qua mặt mấy cái rồi lại bình tĩnh ngủ trở lại.

Hiếm khi thấy được Lý Tịch vốn áo mũ chỉnh tề, nhất phái phong lưu lại có bộ dáng gà ăn bánh ngô này, nàng cắn môi nhin cười. Khẽ rướn người nghiêng đầu nhìn anh, hơn nửa bờ vai trần lộ ra bên ngoài, may mà có điều hoà sưởi ấm nên cũng không bị lạnh. Lúc trước nàng chọn phòng này bởi vì ở đây ấm áp, nhà ở phía nam thường không cần ấm lắm, thực ra nàng thì không sao cả, ở phòng cũ bao năm đông lạnh hạ nóng cũng không sao, mùa hè ba mươi mấy độ cực nóng, mùa đông dưới 0o tuyết rơi nàng cũng không cảm mạo bao giờ. Nhưng Lý Tịch này thân nhiệt lại thấp, ngồi không mà chân tay lạnh như băng, buổi tối không biết làm thế nào để ngủ lại chỗ nàng.

Nghĩ đến việc này là vì đã để ý đến thói quen của anh, ban đầu nàng cũng cảm thấy kinh ngạc, thấy mình nhất thời điên rồ mới có thể không suy nghĩ gì mà làm ra việc này. Nhưng sau ngẫm lại, khi đã chân thành quan tâm đến một người thì luôn có thói quen nghĩ thay cho người đó, tự nhiên không hiện ra một tia giả dối cứng nhắc. Vui đầu ở gáy anh, nhin không được khoé miệng giơ lên, giống như con cún nhỏ hít hà hương bạc hà đào dạt trong gió xuân, giống như phiến lá bạc hà trong sương sớm mùa hè, thấm nhập nội tâm.

Hơi thở phun sau gáy làm anh cảm thấy ngứa ngáy, nghiêng người thay đổi tư thế quay lưng về phía nàng. Chấn bị kéo xuống thất lưng, nàng có thể nhìn rõ vết sẹo trên lưng anh, lông mi khẽ lay động, giống như bị bệnh thấp, kéo chấn lên kín vai anh, nàng lại chui vào trong chấn ôm lấy anh, mặt gắt gao dán vào vết sẹo kia, cuộn mình. Kỳ thật dấu vết không phải là dữ tợn, bao năm qua rồi màu sắc cũng nhạt dần, chỉ là không biết chuyện xưa ra sao, tổng làm cho nàng cảm thấy ghê người. Nhưng hai người luôn có sự ỷ ỷ kỳ kỳ, anh không nói, nàng cũng sẽ không hỏi. Bởi vì nàng tin tưởng, chấp nhận chờ đợi đến ngày nào đó anh nguyện ý nói ra.

“Em thích dùng tư thế này để đánh lên anh hả?” Giọng anh khàn khàn mang theo ý cười từ phía trên truyền đến, cũng không nhúc nhích, để mặc nàng ôm như vậy.

Nàng hôn dọc xương sống của anh lên đến cổ, “Mai để em đi cùng anh tập phục hồi chức năng nhé, được không?” Đầu lưỡi vẫn lượn quang đường cong khuôn mặt anh. Lý Tịch còn đang ngái ngủ bị nàng đùa nghịch hết cả mơ màng, quay thân mình lại ôm lấy nàng lại dây dưa một trận, nàng một tay nắm bảo bối nóng bỏng thẳng đứng của anh, một tay chặn ngực anh, “Có để em đi cùng anh hay không?” Nàng không lùi nửa bước, Lý Tịch mặt đã đỏ bừng, chui đầu vào cổ nàng điên cuồng mà hôn, miệng hàm hồ đáp lời, “Àn...”

“Anh đồng ý rồi?” Dung Ý lại thử hỏi một lần nữa.

“Àn...” Anh đưa tay giữ lấy gáy nàng, không kiên nhẫn cắn cắn da thịt mịn màng của nàng, bá đạo xâm chiếm lãnh địa của nàng. Nàng xoay qua xoay lại trong lòng anh, giống như con cá trườn khỏi tay anh, đột nhiên thấp giọng cười nói, “Anh đói bụng chưa? Để em đi nấu cơm cho anh ăn.” Kỳ thật là nàng đói bụng, ngủ từ giữa trưa đến giờ, chưa có chút gì vào bụng.

“Tiểu nhị có vẻ đói...” Bây giờ mới nói định tiêu diệt hoá sao? Cũng đã quá muộn rồi. Anh không để ý tới nàng, cả người ghé vào trên người nàng, có thể vì ngại ánh đèn ở đầu giường quá chói mắt, anh kéo chăn lên phủ kín cả hai người, trong không gian nhỏ hẹp giống như dấu vật, cuối cùng chỉ còn lại tiếng kêu rầu rĩ của Dung Ý từ trong chăn truyền ra, sau đó là một tiếng hét chói tai, trước khi chút ý thức cuối cùng biến mất còn thầm nghĩ may mà nơi này cách âm tốt, nếu không hàng xóm chắc sẽ nghĩ nàng miệt mài quá độ mất.

Hôm sau nàng chưa ngủ dậy đã nhận được điện thoại từ thư ký của Vincent, nói rằng vì hạng mục hiện tại có biến cố, tất cả các thành viên trong tổ phải nhanh chóng trở về tham dự cuộc họp để triển khai công việc. Nàng cực không tình nguyện đứng lên tắm rửa thay quần áo, tối hôm qua ép buộc vài hồi, bây giờ còn không mở được mắt ra, mắt nhắm mắt mở đi vào phòng tắm, sau đó quay về phòng bếp cho gạo vào nấu cháo. Trở lại thay quần áo, thu dọn mọi thứ gọn gàng xong, nhìn thấy Lý Tịch vẫn còn chưa ngủ đủ, ánh mắt mơ màng không có biểu tình gì.

“Em làm anh tỉnh giấc à?” Nàng xoay người hôn lên trán anh, mở ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra cái gì đó nhét vào trong túi, “Em phải quay về công ty một lát, anh cứ ngủ tiếp đi. Trong bếp em đang hâm cháo rồi, không được để bụng đói uống thuốc đau đầu. Toilet không có những đồ hàng hiệu xa xỉ như ở nhà anh, lúc anh đi vào phải cẩn thận một chút...” Dặn dò tỉ mỉ xong nhìn thấy anh không nhập tâm chút nào liền cười cười đi ra ngoài.

Anh nhìn nàng tắt bật, mí mắt chớp chớp mấy cái liền nhắm lại, ý thức mơ hồ chỉ nghe thấy nàng đi vào để cái gì đó lên tủ đầu giường rồi lại nghe tiếng cửa bên ngoài khoá lại, chỉ còn lại không gian yên tĩnh. Lại ngủ trong chốc lát, lúc tỉnh dậy chỉ nghe thấy có tiếng mưa rơi. Ở đây cửa kính cách âm không tốt lắm, tiếng hạt mưa rơi xuống tí tách nghe thật rõ ràng, anh tỉnh hẳn dậy. Nhìn xung quanh phòng ngủ một vòng, phong cách điển viên thanh lệ, đơn giản mà không trống trải, đồ dùng màu trắng cùng sàn gỗ tạo cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, rất thích hợp với phong cách của nàng.

Chống giường ngồi dậy, anh nhìn thấy cốc nước để trên tủ đầu giường mới biết vì sao lúc này nàng đi ra rồi lại quay vào. Lúc ngủ dậy anh có thói quen uống nước, cho dù là nửa đêm hay sáng sớm. Lúc đầu ngẫu nhiên qua đêm ở phòng ở cũ của nàng, nửa đêm mơ mơ màng màng đứng dậy đi rót nước để uống, không biết từ khi nào nàng đã nhớ thói quen này của anh, từ đó luôn đặt sẵn một cốc nước ở đầu giường cho anh.

Xốc chăn lên đang chuẩn bị xuống giường, lại thấy đùi phải của mình được đặt trên một cái gối ôm nhỏ, cảm thấy có gì đó chạm nhẹ vào trong lòng, như là mềm đi. Chỉ là những chuyện rất nhỏ thôi, trước kia không ít bạn gái cùng quần gia biết thói quen này của anh, nhưng khi chính tay nàng làm lại bỗng nhiên khiến khoe miệng của anh gợi lên, trong nụ cười nhẹ nhàng ấy còn có chút ôn nhi.

Một tiếng động lớn vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh, anh cười thần nhiên mở di động ra, nghe đối phương nói chuyện nhàm chán, làm như vô tâm, sau đó không biết nghe được bên kia nói câu gì mà hơi nhú mi lại giống như lời vừa rồi khiêu khích hứng thú của anh, “Vậy à? Hấn hạ bao nhiêu?” Đối đối phương trả lời xong, nét cười trên mặt càng sâu không cưỡng lại được, tiếp tục hỏi, “Ngoài mấy ngân hàng đó, bên trong nội địa cũng cho hấn mở?”

Nghе xong anh cúi đầu trầm tư một lát, lông mày nhắn lại chậm rãi tản đi, rồi gọi điện thoại cho thư ký, “Thông báo cho các CEO trong đại khu, triệu tập cuộc họp lúc 10h.” Tắt di động đi, khoé miệng cười đã mang theo vài phần quý dị giống như có chút tàn nhắn trên chiến trường đắ máu.

Trong văn phòng CEO của Đan Trữ, Dương Miեն nhìn số liệu hiển thị trên màn hình máy tính, trong ánh mắt có chút ý tứ, lập tức gọi điện cho phòng tài vụ chuẩn bị hợp đồng giao dịch để anh ký duyệt. Lúc Đan Hiếu Uyển bước vào, nhìn thấy anh đang rút một điếu xì gà từ trong hộp ra, dùng dao cắt xì gà đặt phần đầu mái vòm vào đầu điếu thuốc, động tác chậm rãi mà tao nhã nhưng đang chăm chú thưởng thức cực phẩm này.

Tiếng giày cao gót chìm trong lớp thảm, cô đi thẳng qua ngòi lên đùi anh, hôn hôn vào cổ anh, “Không phải là anh không thích hút loại này sao?”

“Trước kia chưa bao giờ hút, nhưng sau khi thử qua rồi thì với loại hương thơm cực hạn này khó có thể chống cự...” Tiện tay quẹt một que diêm nhẹ nhàng châm điếu xì gà, ánh lửa đều đều bén vào điếu thuốc, xem tư thế đã vô cùng thuần thực. Có vài thứ, một khi đã nghiện sẽ rất khó từ bỏ, tiền tài, quyền lợi, dưới một người trên vạn người, thậm chí là cao nhất... Mấy thứ này đều có thể làm người ta nghiện.

“Những tin tức anh báo phòng quan hệ xã hội tung ra quả nhiên rất hữu dụng, thái độ của S&D hiện tại thoạt nhìn là không thể không hợp tác với Đan Trữ, hơn nữa theo báo cáo lợi nhuận của Đan Trữ quý vừa rồi, cổ phiếu của Đan thị cũng tăng không ngừng, có lúc vượt quá 30%...” Cô kéo kéo cái caravat kẻ chéo màu đỏ của anh, ngón tay từng chút từng chút một tiến vào trong áo sơ mi của anh, ý cười trong mắt mang theo cả sự sùng bái cùng thưởng thức, còn có tình yêu sâu đậm.

Anh nhẹ nhàng hút vào một hơi, giữ lại trong khoang miệng, luân chuyển lên trên, ngàn hồi trăm chuyển nhắ nhắ cẩn thận sau mới chậm rãi phun ra, từng vòng khói xoay tròn bay lên, làm biểu tình trên mặt anh cũng trở nên mơ hồ. Thật lâu sau anh mới ôm cô nói, “Sau khi ký kết với S&D xong, chúng ta sẽ kết hôn. Em thích như thế nào? Scotland cổ kính? Giáo đường nước Đức? Hay là Nam Thái Bình Dương nhìn ra biển xanh vô tận?...”

Cô dùng môi cắt ngang câu hỏi của anh, cẩn thận mút vào từng ngậm từng ngậm hương cam thuần khiết trong miệng anh, khó có thể kiềm chế sự kích động trong lòng, đây là người đàn ông của cô, là người đàn ông của riêng cô.

Lúc còn trẻ, anh từng khao khát đến lúc cha mẹ hai bên gặp nhau bàn chuyện hôn sự, cùng Dung Ý nhìn trời nói rằng muốn có váy cưới kiểu dáng Tây Âu, lúc này nhớ lại đã thành xa xôi quá rồi, giờ phát hiện ra, chỉ những thứ mình nắm chắc trong tay mới là thực, là vĩnh hằng. Nhìn khói xì gà tiếp tục bay lên, nụ cười nơi khoé miệng dần dần biến mất, thủ nhi đại chỉ (câu thành ngữ dùng để nói về người hoặc vật này thay thế cho người hoặc vật khác – dựa theo điển tích về Hạng Vũ) là vực sâu trống rỗng vô tận.

Bầu trời sau buổi giữa trưa vẫn đầy mây, người đi lại trên phố run rẩy theo từng trận gió lạnh, trong phòng họp nhỏ ấm áp mà sáng sủa, âm thanh ai oán nổi lên bốn phía, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Dung Ý chỉ vùi đầu sửa sang lại bảng phân công công việc vừa hoàn thành trong hội nghị vừa rồi, tập văn kiện thật dày cơ hồ sắp chất lên tận cằm, bên cạnh Jenny đang chống cằm mang theo giọng Đài Loan nũng nịu thẳm oán giận nói, “Ôi, Vincent này còn không muốn cho người ta sống sót nữa hay sao?” Cuối tuần gọi về mở cuộc họp, nhiệm vụ giao cho từng người thậm chí gấp đôi bình thường, vốn định về Đài Bắc làm phù dâu cho chị họ, không ngờ còn chưa kịp ngâm nước nóng, boss đã ra lệnh nghỉ phép thì có thể tối đa 1 ngày, có bị bệnh cũng phải làm xong hạng mục này thì năm up sắp hạ.

Nàng cười cười, mang đồng tài liệu đứng dậy đi ra ngoài phòng họp, đưa tay lên xem đồng hồ, không cần nghĩ ngợi gì liền hướng về phía văn phòng của Vincent, gõ gõ cửa.

“Come in!” Giọng nói rõ ràng, trong sáng, có trọng âm lại hữu lực. Ngẩng đầu nhìn Dung Ý sắc mặt không rõ, anh tiếp tục cúi đầu nhìn màn hình máy tính, “Có việc gì vậy?”

“Tôi muốn xin nghỉ buổi chiều...”

“Không được!” Anh trả lời rõ ràng, đầu cũng không ngẩng lên, tay vẫn gõ lách cách không ngừng, “Em đã xin nghỉ phép hai ngày liền rồi, nhóm chúng ta vốn làm việc không ngừng nghỉ, một người vắng mặt sẽ làm chậm tiến độ của toàn bộ hạng mục, tôi nghĩ em cũng hiểu rõ điều đó.”

“Tôi biết, tôi sẽ mang việc của mình về làm tại nhà, ngày mai đảm bảo tiến độ đúng như yêu cầu, có được không?” Nàng biết chính mình gần đây nghỉ phép nhiều khiến mọi người trong nhóm gặp không ít phiền toái, nhưng chiều nay lại không thể không đi, cân nhắc mãi chỉ có thể khẩn cầu Vincent cho nàng một con ngựa mà phóng.

Anh tiếp tục nhìn màn hình, không đáp lại, thật lâu sau mới ngẩng đầu nhìn nàng vẻ mặt khó xử, trong nháy mắt lại cúi đầu, vẻ mặt không chút thay đổi nói, “Làm xong tôi nay gửi email cho tôi.” Lực chú ý lại một lần nữa tập trung vào công việc của mình.

Nàng như nhận được đại xá, nói vài tiếng cảm ơn, cơ hồ muốn nhảy qua cái bàn mà ôm chầm lấy anh để cảm tạ một phen, lúc đi ra ngoài nhìn nhìn khuôn mặt vẫn không có biểu tình gì của anh, âm thầm nghĩ, kỳ thật anh cũng không phải loại người vô tình máu lạnh như người ta vẫn nói. Cho dù là lần trước khi nàng về tự mình đưa nàng ra sân bay, hay là lần trước A May ở lại công ty tăng ca bị viêm ruột thừa đau đến chết đi sống lại, anh vừa xuống máy bay anh nghe được chuyện liền nhanh chóng trở về đưa cô ấy đi bệnh viện, mà người nhà A May đều di dân không có ở đây, cô ấy vừa về nước cũng không có người quen, anh ở lại bệnh viện chăm sóc cả đêm, khiến cho A May thần hồn điên đảo cả ngày suy nghĩ lấy thân báo đáp đại ân.

Vincent nhìn qua khung cửa thủy tinh đến thân ảnh vội vàng thu dọn tài liệu rồi nhanh chóng rời đi, vốn luôn giữ khuôn mặt không chút biểu tình trừ danh vận năm như quân poker, nhưng lại kìm lòng không được chậm rãi nở nụ cười.

Ra khỏi cửa chính gọi điện cho Lý Tịch, tất nhiên là anh đã trở về công ty, nghe giọng anh hơi mệt mỏi, không phải không lo lắng, anh chỉ chỉ thuận miệng ứng phó rồi nói, “Ngoan, qua bên kia chờ anh nhé!” Nàng thực tự nhiên nghĩ rằng anh nói bên kia là bảo nàng đi đến biệt thự, lại thấy ngữ khí của anh có vẻ đang bàn việc chính sự nên cũng không muốn làm phiền anh, gật đầu đồng ý.

Thời tiết không tốt, đoạn đường này lại khó bắt xe, đứng thật lâu trong gió lạnh mới vất vả vẫy được cái xe đưa đi. Ngồi trên xe giao thông thuận lợi, lúc vào cửa nhìn đồng hồ thấy mất có 20 phút, trong hoa viên có người làm vườn đang chăm sóc cây cối, lá cây nửa vàng nửa xanh, con đường lát đá quanh co nên nhìn không rõ mặt.

Nàng thấy anh vẫn chưa về, trên sofa ở phòng khách còn có tư liệu về hạng mục nào đó, cũng không biết là nhìn bao lâu, đến lúc thấy quản gia có chút kinh ngạc nhìn mình mới nghe quản gia nói anh mới từ trung tâm quản lý hợp xong trở về, quản gia đã bảo bác sĩ phục hồi chức năng cùng chuyên viên massage tới phòng ở bên công viên thể kỷ chờ, Lý tiên sinh hôm nay đến công ty sau đó sẽ đến thẳng bên đó để tiến hành tập luyện, mấy ngày nay cũng không về bên này ngủ.

Nàng nghe được thoáng sửng sốt, trợn to mắt nhìn quản gia, vài giây sau phản ứng trở lại mới nhận ra mình bị đùa giỡn, cơn tức dâng lên muốn giết người, một bên cắn răng một bên hung hăng nói, “Lý nhị, anh đợi đấy...” Thật vất vả mới xin nghỉ để đi cùng anh, lại bị anh chỉ đồng điểm tây đùa giỡn, sớm biết như vậy, trời lạnh thế này rúc trong chăn ngủ còn hơn. Nàng cũng không rõ vì sao lại cảm thấy tức giận như vậy, chỉ cảm thấy phát lên đến đau cả đầu, giống như có ngọn lửa cháy bùng bùng trong não, lo âu không thôi.

Quay lại Phố Đông lại không may mắn như vậy, đi một chút lại phải dừng lại, cơ hồ mất cả giờ đồng hồ, làm cho nàng lúc nhìn thấy hàng biệt thự ngay ngắn chỉnh tề, hồ nước nhộn nhạo, dòng suối nước trong veo, cảnh trí lâm viên nhân nhả điểm tĩnh lại thấy tất cả thật đáng ghét. Bởi vì lần đầu tiên đến đây, nhân viên bảo vệ khu nhà nghiêm trang hỏi nàng, lúc nói rằng mình đến tìm Lý Tịch, quản gia lại bảo chưa từng thấy nàng, biểu tình thậm trọng đến cực điểm nói muốn quay vào báo với lão bản, có lẽ ông ta đã gặp không ít người được đưa vào đây nên không thể không thận trọng. Trong lòng nàng hiện tại muốn bùng nổ một câu, “Lý nhị a, khắp Trung nguyên rộng lớn này anh là to nhất hả?”

Cuối cùng vẫn là quản gia tự mình đi ra đón nàng vào, bên ngoài là kiến trúc cổ điển kiểu châu Âu, bên

trong lại trang hoàng một cách nghiêm túc, trần nhà cao vút treo những chùm đèn nỏ rộ có điểm tối tăm, từng cây đèn bàn hình đoá sen xinh đẹp trong không gian như mất đi linh hồn, chỉ toả ra ánh sáng mờ nhạt.

Giống như trước nàng được dẫn xuống tầng hầm ngầm, chỉ có điều bên cạnh cầu thang còn có thang máy khiến nàng kinh ngạc, biệt thự ba tầng cũng dùng thang máy? Có phải chuyện bé xé ra to không vậy? Tầng hầm ngầm kỳ thật không âm u, ngược lại xung quanh là vách kính hướng ra hoa viên thuỷ tộc phía sau, so với tầng 1 còn có phần sáng sủa hơn. Lúc đi về phía cửa, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình thật vô duyên khi đến đây, bước chân nặng nề có điểm bất khả tư nghị (không thể nào suy nghĩ, bàn luận được)

Nàng chưa tiến vào, chỉ đứng bên ngoài cửa, bên trong có tiếng anh ồ ồ thở dốc, có bác sĩ ra hiệu lệnh hỗ trợ anh vận động tứ chi, có tiếng anh đau đớn hít hà, cùng tiếng nước chảy bên ngoài, tình cảm hỗn loạn không rõ tràn ngập trong lòng nàng. Tay nàng đặt trên khoá cửa, vẫn không đi vào. Nàng nhớ rõ một lần ở nhà anh nhìn thấy anh tập luyện, Hà Vĩnh Tình từng nói với nàng, hỏi nàng đã chuẩn bị tốt để bước vào thế giới của anh hay chưa? Thế giới của anh không chỉ có tiền y giặc mã, hô phong hoán vũ, còn có những thứ không thể nề hà, không trọn vẹn, còn có đủ loại vô lực, còn có những yếu đuối không muốn ai biết, nàng cứ ép buộc tháo bỏ sự tự vệ của anh, liệu có phải hay không là tàn nhẫn, là tổn thương anh? Mỗi người đều có những thứ muốn giữ lại cho riêng mình, hà cớ gì lại tự mình khiến anh khó chịu mà cũng là làm khó chính mình?

Hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua cánh cửa khép hờ trước mặt, đang chuẩn bị quay đầu lộn trở lại theo đường cũ lại có người từ bên trong đi ra, có lẽ là bác sĩ hướng dẫn phục hồi chức năng, tay áo sơ mi kéo lên tận khuỷu, trên trán lấm tấm mồ hôi, ngẩng đầu nhìn nàng nói, “Lý tiên sinh mời cô vào.” Sau khi nói xong liền đi.

Nàng vẫn lẳng lẳng đứng, một tay vịn vào khung cửa, cũng không nhúc nhích. Nửa thân mình đang định đi vào, nhưng không ngẩng đầu lên, chợt nghe từ bên trong truyền đến giọng nói mệt mỏi của Lý Tịch mang theo ý trêu tức, “Cứ ngấm trộm như vậy có mệt hay không a?”

“Ai ngấm trộm anh?” Nàng nói thầm một câu, không thấy Lý Tịch còn đứng ở máy tập đi bộ nữa, liền quay sang nhìn loạt cửa sổ sắp xếp ngay ngắn, gỗ mộc màu nâu đậm mang chút áp lực.

Có lẽ là vì mệt quá, anh vịn vào thành xà kép, đặt mông ngồi xuống sàn gỗ, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng nghe được tiếng động vội vàng quay đầu lại nhìn, thời tiết như vậy, anh mặc áo cộc quần đùi thể thao, mồ hôi ướt đẫm quần áo lộ ra phần lưng gầy yếu, bộ dáng nóng nực bốc lên không chịu nổi. Nàng đem khăn mặt bên cạnh đưa cho anh, anh tiện tay vắt lên đùi, vừa vịn che khuất đùi phải và đầu gối gầy trơ xương, ngẩng đầu nhìn thoáng qua nàng mặt không chút biểu tình, thấy buồn cười hỏi, “Em giận à?”

Nàng ngồi xổm xuống rồi bệt luôn xuống đất, nhìn mồ hôi rịn ra hai bên tóc mai, bao nhiêu câu hỏi lúc đi đường định đến chất vấn anh lại không thốt ra được, chỉ hỏi một câu, “Có mệt không?” Mọi tức giận đã chìm vào trong ngực biến thành đau lòng, cũng không nói ra được.

Anh cười cười, khoé miệng gợi lên giấu điểm dấu vết, ngọn đèn chiếu xuống sàn gỗ lại ánh lên mặt anh, quang ảnh thần nhiên có chút mất mát, lắc đầu thấp giọng nói, “Chỉ là có điểm khó coi...” Giọng của anh rất mơ hồ, nàng nghe không rõ ràng lắm rằng anh nói có điểm khó coi hay là có điểm khó chịu đựng được, cũng có thể ý của anh là lúc anh tập luyện động tác khó coi khiến cho anh khó chịu đựng được... Trong mắt nàng như cuộn cuộn làn sương mù bi thương, chỉ cảm thấy câu như vậy sẽ không bao giờ phát ra từ miệng của Lý Tịch cao ngạo hơn người kia, trong lòng khổ sở co rút chặt lại thành đau đớn. Liền ngả người ra chui vào ngực anh, Lý Tịch trong tình trạng kiệt sức bị nàng gât gao ôm lấy, không rên một tiếng.

“Em không lạ gì những lúc anh khoẻ mạnh...” Cầm nàng tựa trên vai anh, tay đặt trên đùi phải của anh, dán cả người vào người anh, ẩm ướt mà ấm áp, nhưng nàng lại luyến tiếc rời đi, “Anh đã nói anh muốn biết những chuyện xưa của em, dù là vui hay buồn, dù là tốt hay xấu, chỉ cần em muốn nói thì anh đều muốn biết... Chuyện của anh, anh không muốn nói thì em sẽ không hỏi, chỉ là, đừng coi em như người ngoài, cho em ở bên anh, được không?”

Anh vô lực dựa vào nàng, nghe lời của nàng, trong ánh mắt có chút ánh sáng ấm áp mà mềm mại, tựa như rạng rỡ tinh quang, đốt sáng lên toàn bộ bầu trời đêm đen tối. Thật lâu sau mới rầu rĩ, về mặt nghi hoặc nói, “Anh nói vậy khi nào?”

“Là lần đầu tiên anh theo em về nhà...” Nàng có chút buồn bực, người nào sao lại có thể quên những gì mình đã nói chứ?

“Ai, sao anh lại nhớ rõ là lúc dỡ dành cô nhóc nào đó lúc ở Nhật Bản a?” Anh vẽ mặt cười xấu xa còn chưa kịp hoàn toàn tràn ra, Dung Ý liền cắn một cái vào vai khiến anh đau đến hít sâu một hơi khí lạnh, vẻ tươi cười đã chuyển thành vận vẹo có điểm bất đắc dĩ, kè sát lỗ tai của nàng nhẹ nhàng bật hơi, “Về sau bộ dáng khó coi của anh chỉ để cho một mình em nhìn thấy...” Hơi thở phun vào tai nàng, chậm rãi quay về, phảng phất như muốn tiến vào trong lòng nàng.

Trong tầng hầm yên tĩnh, hai người ôm chặt nhau, giống như đứa trẻ sợ bị người ta nghe trộm, lén lút bí mật trao đổi, tính trẻ con như vậy, ngọt ngào như vậy... Nàng cười ha ha, mặt mày bay lên như người phụ nữ hạnh phúc, kiêu my và ôn nhu, chớp mũi hít hà mùi mồ hôi mằn mặn trên người anh, chỉ cảm thấy có hơi thở của anh ở bên người thật tốt biết mấy. Một khắc như vậy, ngay cả người đã từng mình đầy thương tích không tin có gì là vĩnh hằng cũng nhận không được nhớ tới thiên trường địa cửu, giống như chỉ cần ôm chặt lấy anh không buông tay là thật sự có thể thiên trường địa cửu.

62. Chương 62

Thảm cỏ xanh mướt trong sân gôn, ở đây không có cái lạnh đến đóng băng lại như phương Bắc, trông về phía xa là bờ biển phía nam khúc chiết uốn lượn mềm mại, gió biển ẩm áp nhẹ nhàng vượt qua hai má, cảm thấy thích thú. Bởi vì đã bao toàn bộ khi này nên toàn bộ không gian đều trống trải, yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng từng đợt sóng tràn vào bờ... Dương Miễn mặc bộ đồ trắng toát nhẹ nhàng, đeo kính râm, ánh mắt trời ẩm áp không xuyên qua được mắt kính tối đen, ánh mắt tàn khốc cũng hoàn toàn được che phủ.

“Dương tổng thật đúng là cao hứng, sắp tới ký kết với S&D mà còn nhàn hạ, thoái mái đi máy bay riêng đến đây một chuyến, quả nhiên có phong độ của một đại tướng... Chẳng lẽ ngài không sợ căng đến gần chuyện tốt càng có nhiều bất trắc hay sao?” Giám đốc tài vụ của Đan Trữ híp mắt nhìn theo trái bóng bay ra xa, lấp lánh trong ánh mặt trời, cố ý vô tình liếc nhìn Dương Miễn một cái.

Dương Miễn cười tiếp nhận cây gậy đánh golf, vừa điều chỉnh tư thế đánh vừa lơ đãng hỏi, “Hạng mục S&D cũng khác gì một ván golf, ông không phải là không biết chứ?”

“Tôi chỉ biết theo sát sau Dương tổng sẽ luôn không sai lầm, chỉ có điều gần đây tỉ suất hối đoái của bên kia thay đổi không ngừng, lún vào quá sâu sợ đến lúc đó khó bứt ra...” Từng Duệ Dân sờ sờ mông mỷ nữ phục vụ cao gầy mặc váy ngắn đứng bên cạnh, làm như thực sự hưởng thụ thoải mái, ông ta đã tính đến chuyện về hưu, chỉ có điều càng lún vào càng đạt được lợi nhuận lớn khiến người ta động tâm.

“Sợ gì chứ? Hạng mục này của S&D đầu tư khoảng 57 triệu, toàn bộ vốn đầu tư hạng mục đều được tính toán kỹ càng, ngoài 16 triệu trước mắt ở ngoài, trong 25 năm tiến hành hạng mục, còn có ít nhất 10 triệu thu được từ việc vận chuyển buôn bán xuất nhập khẩu hàng năm. Để giảm bớt tính rủi ro của hạng mục này đã cam đoan ổn định tài chính, cho dù là MRG hay Tiêu Thị nhận được hạng mục này cũng sẽ như chúng ta chính thức ký kết hợp đồng này thôi...”

“Đan thị có những chính sách vô cùng chính xác đối với những dự án có tính mạo hiểm, quy định thực rõ ràng, hơn nữa lại có điều khoản...” Từng Tuệ Dân có chút lo lắng nhìn nhìn Dương Miễn, lợi nhuận lớn quả thực hấp dẫn, nhưng lại sợ đến lúc đó có chuyện gì thì bản thân mình không tránh khỏi bị liên lụy.

“Người bên Đan thị ông không cần lo lắng, người ta có chính sách, chẳng lẽ ở đây ông không có đối sách hay sao? Hơn nữa, chỉ nói đến sau khi ký kết hạng mục S&D xong, đến lúc đó toàn bộ đại cổ đông của Đan thị đều kiểm được, làm sao có thể ảnh hưởng đến chúng ta? Không nhanh chóng ăn trước khi ký kết thì đến cuối cùng còn bao nhiêu có thể đi vào túi chúng ta?” Anh hướng dẫn từng bước, bên trong kính râm là ý cười trong suốt. Nhìn Từng Duệ Dân sắc mặt hơi dụ đi một chút, đem gậy golf đưa cho nhân viên phục vụ, chậm rãi đi vài bước mới nói, “Lão Từng, ông là do tôi đề đạt sau khi trở về, đã bao giờ tôi bạc đãi ông

chưa?” Lần trước giành được hạng mục quảng trường Đông Hải từ MRG, riêng Từng Duệ Dân cũng thu được 1/5, nuôi quân 3 năm dùng 1 giờ mà.

Từng Duệ Dân chỉ tham gia vào một giai đoạn ngắn của dự án quảng trường Đông Hải, ở cửa sau lão đã bố trí đầu cơ bất động sản, mua xe xịn lại cho cả nhà xuất ngoại, quả thực làm cho nhân tình của ông ta sáng lên. Nói đến việc này, nếu không có Dương Miển đề bạt, ông ta bất quá chỉ là một trưởng phòng tài vụ tép riu, không phải thực đáng vui vẻ hay sao? Giờ nghe lời anh khuyến khích đã bắt đầu có khát khao đối với tiền lời sau khi hoàn thành hạng mục này. Nhớ tới S&D liền hỏi, “Nói ra cũng thấy thật kỳ quái, MRG bên kia giống như hoàn toàn rời khỏi chiến tuyến S&D, chẳng lẽ không có hứng thú với khối thịt béo này sao? Chẳng lẽ đến giờ vẫn trầm luân?”

“Thị trường thôi, làm sao lại chỉ nhìn chăm chăm vào một miếng thịt được? Hiện tại bên JPA đã có manh mối khởi động, bọn họ có lẽ đã bắt đầu bắt tay vào làm...” JPA tìm kiếm đối tác tuy còn chưa chính thức tiến vào giai đoạn gay cấn nhưng các bên cũng đã rục rịch rồi.

“Chúng ta vẫn ẩn kỳ bất động sao?”

“S&D và JPA có nhiều liên quan đến nhau, nếu làm S&D, có khi JPA còn phải tới để đề nghị chúng ta làm, cần gì phải xông vào giữa đám sói mà tranh cướp chứ?” Dương Miển cười thâm hất sâu một ngụm không khí ẩm áp, trong gió biển có vị mặn mặn, cảm giác như mùa xuân đã đến thật gần.

Liên tục vài ngày mưa dầm kéo dài, hiem hơi lấm mới có lúc mặt trời hé ra, mây trên trời như đám cá vàng lượn lờ khiến người ta cảm thấy trong trẻo, cảm giác ngay cả lỗ chân lông cũng nở ra, rốt cuộc cũng không cần hít thở không khí ẩm ướt nữa rồi, cả người sảng khoái. Hôm nay vừa hoàn thành giai đoạn chuẩn bị cho hạng mục mới, ngày mai sẽ có chuyên gia đến nghiệm thu, Boss đại nhân nhìn đám người ngày đêm khổ sở như chui vào lò bát quái luyện thành hoả nhân kim tinh (giống Tôn Ngộ Không ấy J), mở lòng từ bi không bắt tăng ca hôm nay, để ngày mai thuyết trình đạt trạng thái tốt nhất. Nhưng lại đúng là lúc nàng thê thảm, hiện tại bị điều đi làm trợ lý của Vincent, Jenny nói với mọi người như vậy là được thăng chức, ở bên cạnh ông chủ không lo không có cơ hội. Nhưng nàng lại kêu khổ thấu trời, suốt ngày bị ông chủ đùa giỡn xoay quanh, sau khi tan tầm còn phải ôm một đống tài liệu về nhà sửa sang lại, thậm chí là làm thêm giờ nhưng không được tăng lương, ngấm lại không phải không thể liên a.

Nghĩ ngợi lung tung đã đến cửa nhà hàng, lái xe xuống dưới mở cửa cho nàng. Gần đây công ty bận việc, nàng cũng lười tự mình nấu cơm, cơ hồ cả tuần đều đến ăn trực uống trực lại ngủ trực ở nhà Lý Tịch. Hôm nay cũng không phải ngoại lệ, anh bảo đi ăn cơm, nàng cũng ba ba đến. Cũng là lần đầu tiên nàng đến đây, nhân viên phục vụ dẫn vào, đại khái là ưu đãi dành riêng cho hội viên, ít người lui tới, im lặng vô cùng. Bên ngoài nhà hàng không có vẻ xa hoa, càng đi vào bên trong càng có nét đặc trưng tiểu kiều lưu thủy của Giang Nam, giản dị mà đầy nhân văn.

Tường trắng sần đen, qua hành lang dài có một chậu sen cảnh nhỏ, lá sen nổi trên mặt nước lấp lánh mấy giọt sương, mang theo sắc xanh sẫm. Từ đại sảnh bay tới tiếng hát véo von, tiếng tỳ bà lúc nhanh lúc chậm, hoá ra là có diễn tấu tại đây. Vừa rồi còn thấy có diễn viên nào đó trông quen quen, hiện tại mới nhìn ra là trông giống Lý Cát Ưu cùng Từ Nữu Huyền trong “Phi thành chó quấy rầy” đã từng gặp mặt ở Hàng Châu. Tần Phấn nghiêm trang nói với cục cưng trong bụng, “Những chuyện khác ta có thể không làm mà hưởng, nhưng chuyện cưới vợ sinh con thì phải tự lực cánh sinh, không cần ngoại viện... Cái này giống vậy bảo đầu ngựa thượng sập nhất trên đường tiêu, nếu ra trực trực, bảo mã linh kiện không xứng với trên đường lại không cho sửa.” Nhớ tới lời của Cát Ưu, nàng lại tự cười ngáy ngô một hồi.

Nàng đi vào lô ghế cuối hành lang, đi vào câu đầu tiên là, “Xin lỗi, em đến muộn.” Người phục vụ kéo ghế ra cho nàng, nàng đặt mông ngồi xuống xong mới nhìn rõ biểu tình của người ngồi trước mặt, không khí có điểm quỷ dị, nhìn đồng hồ thấy đã trễ hơn nửa tiếng, thật sự là khá muộn. Tốt xấu gì cũng là lần đầu đi ăn cơm bên ngoài từ lúc đồng chí Lý Tịch xuất viện, không cần thiết phải không nề mặt nàng trước mặt người ngoài thể này chứ.

Lý Tịch ngồi cạnh nàng không có biểu tình gì, Hứa Tuấn Hằng cùng Khải Thụy có vẻ đã quen với đãi ngộ đặc biệt dành cho nàng, trong lòng dù có chút kinh ngạc cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ có điều mỹ nữ thanh tú ngồi cạnh Hứa Tuấn Hằng trông có vẻ quen quen, giống như đã từng giành chiến thắng trong cuộc thi người mẫu nào đó, gần đây trên áp phích quảng cáo cho bộ phim truyền hình mới tung ra cũng có ảnh

cô ấy, lúc này đang chớp chớp đôi mắt mở to nhìn nàng.

Nàng cũng mặc kệ bọn họ, nhấp nháy mắt nhỏ giọng hỏi Lý Tịch, “Anh đến lâu chưa?” Nàng thừa nhận là mình đã đến muộn, không phải chỉ vì ông chủ chậm chạp không cho nàng đi, mà đi đường lại đúng giờ tan tầm nên tắc đường, xe cô chen chúc như nêm cối.

Anh nâng tách trà có nắp lên một cách tao nhã, khoan thai, nhẹ nhàng dùng nắp đưa lá trà trên mặt sang một bên, trụ cái miệng nhỏ nhấp một hớp nóng bỏng. Âm điệu lười nhác nói, “Em cứ suy nghĩ cẩn thận xem về nhà tạ lỗi như thế nào...” Tròng mắt nàng vừa chuyển, tới gần anh lấy lòng, không biết nói câu gì mà chọc cho anh ý cười bay lên, tâm tình trở nên tốt đẹp. Liếc liếc mắt thấy bên cạnh nàng có tạp chí quảng cáo ô tô, trên bìa có một chiếc Hybrid trông khá được, nhưng mà hỏi câu, “Em muốn mua xe à?” Nàng vốn không bao giờ xem mấy thứ này.

“Là đồng nghiệp muốn em đi cùng cô ấy đến triển lãm xe...” Nàng vừa trả lời vừa ăn, đồ ăn lạnh là dưa chuột, thái lát thật mỏng tạo thành hình bông hoa tinh xảo đặt trên cái đĩa nhỏ, nàng dùng tăm lấy lên ăn thử, vị hơi nhạt nhưng vẫn thực nhẹ nhàng, khoan khoái.

Anh nghĩ nghĩ rồi hỏi, “Em có bằng lái không?”

Miệng nàng vẫn đang ăn miếng dưa chuột liên gập đầu, “Có, lúc trước đi cùng Cổ Duyệt đăng ký học, chính mình mơ hồ cũng tham gia, không ngờ lại dễ dàng qua như vậy.” Nhưng sau khi thi xong chưa từng thực hành, cũng không có việc gì thì cần gì phải dùng đến xe a?

“Mua một cái dùng cũng tốt lắm.” Anh thuận miệng nói, nhà nàng cách công ty không xa không gần, đi làm rất tiện, nhưng đi qua chỗ anh thì không có gì để dùng.

“Vâng, em cũng có nghĩ qua... Dùng QQ cũng rất tốt, kiểu dáng bình thường, đơn giản, màu sắc cũng nhiều.” Vừa nói dứt lời, người đang uống trà kia thiếu chút nữa phun ra bàn, nàng giương mắt hỏi, “Có vấn đề gì sao?”

Anh mặt nhăn nhú vẫn nở nụ cười, chỉ là có điểm bất đắc dĩ, “Để lát nữa nói sau.” Tổ về an ủi vỗ vỗ tay nàng, không biết là anh thấy buồn cười hay là tức giận.

Việc mua xe cuối cùng vẫn không có chuyện gì, nàng cũng vô tâm như thế. Tô Long tỉnh bóc vỏ rất thơm ngon, vừa đưa vào miệng đã tràn đầy mùi thơm, canh đầu sư tử lại như, nàng chỉ mãi miết ăn, không để ý đến mấy người đàn ông nói chuyện cười đùa về công việc, chỉ biết là Lý Tịch hôm nay tâm tình rất tốt, phá lệ ăn nhiều hơn bình thường.

Lúc nàng đi toilet, quay ra gặp bạn gái Trần Gia Ảnh của Hứa Tuấn Hằng đang trang điểm lại, cô ta chỉ khoảng hơn 20 tuổi, mi mắt chuốt mascara thoát nhìn cong vút đầy quyến rũ, dáng người cao gầy xuất chúng, nếu đứng trên đường chắc chắn ai đi qua cũng phải ngoái nhìn.

“Dung tỷ tỷ làm ở công ty nào vậy? Sao bình thường không gặp bao giờ?” Bộ dáng cô ta nhu thuận, nhìn Dung Ý đi ra hỏi 1 câu kỳ quái.

“Công ty?” Dung Ý thất thần, nàng chưa bao giờ có quan hệ gì với giới người mẫu, làm sao có thể có cơ hội gặp mặt chứ?

“Tỷ tỷ tuy rằng không cao lắm, nhưng chân rất đẹp, so với những người bình thường thì đúng là xuất chúng... Có điều tỷ tỷ chắc là cần phải nâng cấp một chút...” Ánh mắt cô ta nhìn chằm chằm vào ngực Dung Ý, giống như tia X quang đem nàng ra quét rọi một lần, thực chân thành nói, “Em có chỗ quen biết ở bệnh viện, ở đó bác sĩ kỹ thuật tốt lắm, cơ bản là không nhìn thấy sẹo, mà hiệu quả lại tốt lắm...”

Dung Ý không động đậy cũng không lên tiếng nhìn cúp G của cô nàng, nhìn nhìn lại cúp A bên trong áo sơ mi của mình, khoé miệng cứng ngắc nhếch lên, không nói gì liền đi ra ngoài. Trên đường trở về về mặt buồn bực, Lý Tịch hỏi nàng sao lại thế này, nàng liền tuân một tràng kể chuyện trong toilet cho anh nghe. Cứ nghĩ người bên cạnh sẽ lên tiếng ca ngợi nàng một cách đầy phong độ, không ngờ lại bỏ lẩn ra cười không ngừng. Nàng nhăn nhó tội nghiệp hỏi, “Có gì mà anh cười vậy? Đào mặt rất tốt a.”

Anh thu lại ý cười, nghiêm túc nhìn nàng nói, “Của em không phải là đào mặt... Nhiều nhất là trái anh đào nhỏ mà thôi.”

Nàng đúng là lắm to rồi, quên mất bản chất ác độc của kẻ này. Từ lúc đó trở đi, suốt dọc đường dù anh nói như thế nào nàng cũng không để ý đến anh, sau khi về nhà nàng xuống xe bỏ lại câu, “Em phải làm việc, anh đừng quấy rầy em.” Rồi đi vào phòng khách khoá trái cửa lại, mỗi lần nàng tới đây đều dùng phòng khách làm thư phòng của mình. Đúng lúc quản gia đi lên lầu, đứng ở góc nhìn thấy Lý Tịch bị sập cửa vào mặt, khoé miệng cong lên mà không dám cười, vẫn giữ nguyên bộ dáng tiêu chuẩn của quản gia nước Anh. Anh không thể nề hà khê nhún nhún vai, phụ nữ tức giận thì không thể nói lý, đành phải phần nộ trở về phòng.

Ánh trăng xuyên qua khe cửa chiếu thẳng vào phòng khách, lúc nàng làm xong văn kiện cuối cùng, sửa sang lại gửi cho Vincent thì đã hơn 10h. Nàng làm việc hết sức chăm chú, cơn tức giận sớm đã tiêu tan. Mở cửa đi ra ngoài tìm anh, thế nhưng ở thư phòng hay trong phòng ngủ đều không có. Lúc xuống lầu, quản gia nhìn thấy nàng liền nói, “Lý tiên sinh ở bể bơi.”

Nàng bước xuống cầu thang đến bể bơi, tiếng bước chân trong không gian trống trải hình như có âm vọng lại, bên ngoài khung cửa sổ thủy tinh trong suốt là tiểu hoa viên có đèn nền hắt lên, toàn bộ khu vực bên trong đều là dạng đèn gắn dưới đất này, khiến cho tầng hầm ngầm như biến thành thế giới dưới nước, tràn đầy ánh sáng màu lam trong suốt.

Nàng bỏ dép lê ra, chậm rãi đến cạnh bể. Bể bơi tiêu chuẩn to như vậy chỉ có mình anh không biết mệt mỗi bơi qua bơi lại. Kỳ thật tư thế bơi lội của anh không để lộ thương tật nơi đùi phải, không thể biết được đi đường sẽ khó khăn chừng nào, chỉ có điều luôn dùng sức ở chân trái, nhìn ở đó có thể thấy được làn sóng nước rẽ ra theo chuyển động của anh.

“Bơi lội có thể tăng cường khả năng hô hấp của phổi, năng lực co giãn của cơ ngực, có hiệu quả rất tốt đối với việc rèn luyện hệ hô hấp, có thể dự phòng hen suyễn phát sinh... Hơn nữa bơi lội yêu cầu dùng sức hoạt động của cơ bắp tứ chi để đẩy thân thể đi tới, rèn luyện được cả cơ lưng và cơ bụng, cũng có tác dụng tốt đối với việc bảo trì cân bằng khi đi lại...” Lời bác sĩ như vẫn còn vang vọng bên tai nàng, Lý Tịch đã bơi đến bên thành bể bám vào để thở, cảm thấy hứng thú nhìn nàng, “Có biết bơi không?” Anh chỉ mặc quần bơi màu đen, nửa thân mình lộ ra khỏi mặt nước, đường cong nơi cơ ngực nổi lên rõ ràng.

Nàng còn chưa phục hồi tinh thần lại, anh cũng không đợi nàng trả lời liền nắm lấy cổ chân nàng kéo tuột xuống, nàng bất ngờ không kịp phòng thủ rơi xuống đáy bể, làn nước ầm ập bao vây lấy chính mình, mọi âm thanh trong nháy mắt biến mất, tai chỉ còn nghe được tiếng nước quanh quẩn trong không gian bịt kín. Cho dù ngày xưa đã từng học bơi nên nhớ rõ phải nín thở nhưng vẫn bị sắc uống liền hai ngụm nước, lúc anh kéo nàng lên thấy nàng bị sặc, nước mắt nước mũi vòng quanh, bộ dáng đáng thương mà vẫn vô lương tâm hỏi về căn thận, “Có cần quản gia lấy phao cứu sinh lại đây không?” Vừa rồi ở nhà hàng lấy lòng anh bảo sẽ bồi anh bơi lội, là trình độ như thế này sao? Anh không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nàng vẫn vô cùng vất vả vừa khụ khụ vừa nói, “Em... Đội tuyển bơi lội của F đại... Đội trưởng...” Nhìn bộ dáng ướt đẫm bi thảm của chính mình, nàng hung hăng trừng mắt liếc anh một cái.

“Vậy chi bằng chúng ta thi thử xem... Đội trưởng sao?” Anh cười khoe hàm răng trắng muốt có thể đi quảng cáo kem đánh răng, trong ánh mắt hẹp dài có ý cười ầm ập.

“Em không bắt nạt người tàn tật...” Lời này vừa nói ra, nàng liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Lý Tịch có thoáng ngưng lại, thở dài một hơi, nói đùa kiểu này quả thực không được, vẻ mặt đáng thương nói, “Kỳ thật... Em là đội trưởng đội hậu cần của đội tuyển bơi lội F đại...” Biểu tình có vẻ ngượng ngùng, nàng quả thật là đội trưởng hậu cần, bởi vì làm công tác hậu cần ở trường còn được cộng điểm, sẽ dễ giành học bổng, hơn nữa hỗ trợ dọn dẹp một chút còn được trả ít lương, lúc ấy phải trải qua muôn vàn khó khăn mới được nhận kiêm chức như vậy.

Anh kỳ thật cũng không tức giận, lại bị bộ dáng tiểu bạch thỏ của nàng chọc cho cười phá lên. Tuần nhan giãn ra, mặt mày thoải mái, ánh đèn dưới tác động của sóng nước lấp lánh trên mặt anh, đẹp đến không thực. Nàng nhất thời ngây người ngẩn nhìn trông đến ngốc, đèn dưới nước chiếu vào hai người, toàn bộ bể bơi yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng nước rơi thành giọt.

“Nhìn gì vậy?” Anh mỉm cười thấp giọng hỏi.

“Em thích nhìn dáng anh lúc bơi lội, giống như con cá vậy...” Nàng không ngờ hai chân anh như vậy còn có

thể tạo thành tư thế như đuôi cá trong nước, nghĩ nghĩ lại nói thêm, “Phi Người Phổ Tự là “Phi ngư”, còn anh là “Lý ngư.” Nói xong chính mình cũng không kìm được bật cười đứng lên, “Lý tiểu ngư, cái tên này rất dễ nghe...”

Anh cười mà mày nhíu lại, tầm mắt dừng ở hai gò má ửng hồng của nàng, nhẹ nhàng hôn lên, liếm láp, hai tay bỏ đi quần áo ướt đầm của nàng, nàng ôm thắt lưng anh thấp giọng nói, “Quần gia nhìn thấy...” Vừa hưng phấn lại vừa sợ hãi.

“Ông ấy không xuống dưới này...” Lý Tịch cởi dần từng chiếc quần áo của nàng, thoáng chốc chỉ còn lại nội y, nhờ sức đẩy của nước mà anh có thể đứng thẳng, không cần lấy tay mượn ngoại lực để cân bằng, có đủ tay để không ngừng gỡ trò với nàng, làm cho anh càng thêm điên cuồng, càng thêm không kiềm chế.

Đầu lưỡi của nàng đụng vào cơ ngực kiên cố của anh, hai tay dịch chuyển dần xuống dưới dọc theo sống lưng, bỏ đi cái quần bó sát, mà khi tay nàng tiếp tục trượt xuống phía dưới, trong nháy mắt anh như bị điện giật khẽ run lên một chút, bàn tay nàng có thể cảm nhận được sự chấn động của anh. Đôi môi đang mãi miết mút vào ở ngực nàng đột nhiên tách ra, trước ngực nàng tự nhiên trống rỗng, anh ngẩng đầu, trong đôi mắt kích tình mênh mông mang theo một tia thống khổ, “Trở về trong phòng...” Tay trái của nàng còn dừng lại trên đùi phải của anh, nàng biết anh sợ hãi, sợ hãi thứ không trọn vẹn của mình lộ ra ngoài ánh sáng, đây là lý do vì sao mỗi lần triền miên anh đều tắt hết đèn, anh muốn đem những khó khăn của mình vĩnh viễn chôn vùi trong bóng đêm, làm cho tất cả mọi người nhìn không thấy, cảm không được, bao gồm cả nàng.

Nàng kiễng mũi chân chạm vào mặt anh, nhìn ánh mắt tránh đi cùng bọt nước tan dần trên mặt anh, nháy mắt lắc đầu. Chậm rãi tới gần, môi bao trùm lên miệng anh, đem đầu lưỡi tiến vào khoang miệng của anh, nhẹ nhàng lay động, lại nhẹ nhàng chui ra, đầu lưỡi xẹt qua cảm anh, xuống hầu kết, xuống xương quai xanh, xuống sườn... Cả người chìm ngấm trong nước, đầu lưỡi vẫn như cũ chạm vào da thịt anh, bụng, rốn, xuống chút nữa, đi xuống... Thẳng một đường nhẹ nhàng liếm tiểu nhị đã bành trướng vì dục vọng, đầu lưỡi giống như ngòi bút nhẹ nhàng phác hoạ hình dáng của nó, cuối cùng một hơi dùng sức mút vào, chỉ cảm thấy không khí trong phổi như bị làn nước xung quanh ép chặt, chao đảo giữa thiên đường và địa ngục. Đúng lúc nàng gần như mất đi ý thức, anh kéo nàng lên, lúc vừa ngoi lên khỏi mặt nước như quay trở về chốn nhân gian, ghé đầu vào vai anh thở dốc.

Anh nhìn cô gái luôn có những hành động anh không đoán trước được, kinh ngạc không nói lên lời, nhưng trong nháy mắt, kinh ngạc ấy đã chuyển thành cuồng nhiệt bất thường, nhẹ than một tiếng, “Yêu tinh...” Hai tay ở trên người nàng dao động, mười ngón tay phẳng phất mang theo ngọn lửa, đốt cháy từng tấc da thịt của nàng, luật động chậm rãi kéo nàng phối hợp cho mình tiến vào. Thân thể mềm mại mà ấm áp của nàng hợp với sự cứng rắn của anh trở nên toàn mỹ. Cuối cùng hai người song song chìm ngấm vào trong nước, ở trong nước quần quanh, cho đi, đòi lại, nhận lấy, giống như đang biểu diễn trong nước thực hiện những động tác yêu cầu cao độ. Nước bao quanh khiến cho những ngọt ngào đau đớn bình thường biến thành hưởng thụ cao nhất, lúc anh ở chỗ sâu thẳm trong nàng phát tiết, nàng chỉ có một cảm giác, cho dù là ở thiên đường hay địa ngục hay là nhân gian, nàng nguyện cùng anh tồn tại.

“Cuối cùng hôm nay S&D đã xác định hoa rụng vườn ai, Đan Trữ đánh bại MRG cùng Tiêu Thị, hai công ty đầu sỏ, để giành chiến thắng. Cổ phiếu của Đan Trữ ngày hôm nay đã tăng quá 34.2%...” Trên màn hình trong thư phòng hiện lên bình luận, các tin tức tài chính và kinh tế đua nhau đưa tin Đan Trữ thắng lợi, vừa mới nắm được hạng mục S&D, Dương Miên bị phóng viên các tạp chí lớn tranh nhau mời phỏng vấn, trong sóng gió, nhất thời Đan Trữ nổi bật lên có một không hai.

Lý Tịch bình tĩnh dựa sâu vào sofa, ánh sáng từ tivi di động trên mặt, đen tối không rõ. Anh nhìn bàn cờ bên cạnh sắp đầy quân trắng quân đen, thật lâu sau không hạ quân cờ xuống, mấy ngày hôm trước tiện tay bày ra nước cờ tàn, khi đó nắm quân trắng, luôn nghĩ rằng không thể nào thua. Đánh cờ một mình là do ông ngoại dạy anh, “Tâm của chính mình còn khó đoán hơn tâm của người khác. Cháu chỉ cần biết bản thân mình muốn cái gì, những gì người khác muốn đều không còn quan trọng.” Khi đó anh còn nhỏ, cái hiểu cái không nhưng cũng không muốn biết. Hiện tại ngấm lại, tự nhiên lại không khỏi nhớ đến chuyện xưa.

Có tiếng bước chân khe khẽ tới gần, anh hơi hơi ngẩng đầu, Dung Ý mới từ phòng tắm đi ra, cả người vẫn còn bốc hơi, tay cầm khăn mặt đến gần anh, “Tóc còn ẩm ướt, cẩn thận kéo cảm lạnh.” Ngồi xuống ghé bắt tay lại để anh nhẹ nhàng lau tóc cho mình, ánh mắt xẹt qua Dương Miên một thân tây trang trên tivi, về

mặt đặc ý khi ký được hợp đồng, hơi hơi thoáng qua liền quên đi, biết anh còn công việc cần xử lý liền nói, “Em đi xuống uống sữa, lúc đi lên phải thấy anh ngoan ngoãn nằm trên giường rồi đấy...”

Anh hít hà hương thơm ở cổ nàng, xấu xa hỏi, “Muốn cởi sạch quần áo hay không?” Nàng bướng bỉnh cắn cắn vành tai của anh rồi mới đứng lên đi ra ngoài.

Di động rung rung, anh nhìn màn hình, “Đến hôm nay ngừng kí kết với bao nhiêu ngân hàng?”

“Trước hết đừng gây động tĩnh gì ở bên kia...”

“Ngày mai mời phó giám đốc Triệu một bữa... Đến lúc đó rồi nói sau.”

Nội dung cuộc gọi thật ngắn gọn, mà tay anh lại vô tâm nhắc một quân cờ đen đặt xuống bàn cờ. Chuẩn bị đứng lên lại thấy di động rung lần nữa, lần này không nhìn màn hình mà mở máy nghe luôn, nghe được giọng của đối phương cũng không có nửa điểm khác thường.

“Dương tổng?” Giọng cao lên vài phần, giống như có chút kinh ngạc, không biết đối phương nói gì mà trên mặt anh chỉ thấy ý cười.

“Đương nhiên là sẽ tới, Đan Trữ danh tiếng lẫy lừng, còn mong được Dương tổng giới thiệu cho vài vị khách tham dự yến tiệc đêm đó.” Sau đó anh chỉ cầm di động, một tay gác lên thành ghế, lẳng lặng nghe Dương Miễn ở bên kia không biết nói cái gì, khoe miệng giờ lên tạo ý cười vô danh. Lúc Dung Ý đi lên lầu tiến vào chỉ nhìn thấy sườn mặt của anh, anh lại không lên tiếng, nghĩ đến anh vẫn đang ngắc đầu không biết suy nghĩ cái gì, tức giận nói một câu, “Đã khuya rồi, Lý cục cưng, ngoan, nhanh đi ngủ đi...” Hai chữ “cục cưng” kia còn kéo thật dài, mang theo nũng nịu.

Anh giương mắt nhìn nàng, nói vào điện thoại, “Dương tổng đêm nay thật cao hứng, chúc ngủ ngon e rằng không thích hợp, vậy hẹn gặp lại.” Tắt máy xong liền hiện ý cười trong suốt nhìn Dung Ý sa sầm mặt, “Em vừa bảo gì anh?”

“Sao anh không bảo em rằng anh đang gọi điện thoại?” Về mặt nàng ảo não, trời ạ, vừa rồi nàng nói những câu như vậy, người ngoài nghe được sợ là cả người nổi da gà.

“Anh lại chưa nói là không gọi điện thoại, em cũng có hỏi anh có gọi điện thoại hay không đâu... Nhanh lên, nhắc lại lời em vừa nói đi nào.”

Dung Ý bị hắt một gáo nước lạnh, khịt khịt mũi, quay đầu trở về phòng, không thềm để ý đến anh. Chỉ còn lại mình Lý Tịch vẫn ồn ào, “Ai da, em quảng cục cưng ở trong này để đi ngủ một mình sao?” Nàng vẫn không để ý đến anh như cũ, lại nghe anh nói tiếp, “Ai da, anh không đứng lên nổi...” Đòn sát thủ vừa ra, Dung Ý có nường dù đang tức giận vẫn phải quay đầu lại.

Dương Miễn nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời tối đen như động sâu không đáy, bên tai vẫn quanh quẩn giọng nói vừa rồi, anh làm sao có thể không nhớ rõ giọng của người đó chứ, làm sao có thể quên người con gái đã khắc ghi trong lòng? Người con gái ấy đêm nay ngủ cạnh một người đàn ông khác, gọi tên của người đàn ông khác... Bàn tay nắm chặt điện thoại, gân xanh nổi lên trên trán, khoe miệng thoáng ý cười âm trầm, thật lâu sau mới dùng toàn lực ném vào tường, vỡ vụn.

63. Chương 63

Mùa đông, ánh mặt trời buổi trưa đột ngột mọc lên vẽ những hình thù kỳ quái ở tường ngoài, anh lười nhác cất bước tự nhiên đi vào quán café, chỉ thấy bên trong một cảnh thanh bình, sắc trắng tinh khôi, trang trí kiểu hiện bằng những đường cong lưu loát. Từ xa nhìn lại bàn sát cửa sổ thấy Dung Ý đang tựa cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, khoe miệng không tự giác mà cong lên.

Nàng ngẩng đầu thấy anh, hiểu ý gật gật đầu, người vừa tới chưa ngồi xuống đã lên tiếng xin lỗi, “Sorry, tắc đường quá nên tôi đến muộn.” Vincent mặc bộ trang phục nhẹ nhàng, cả người toát ra khí chất nam tính nóng cháy.

“Không sao, tôi cũng vừa mới tới.” Nàng mỉm cười, mặt mày trong suốt, thuận tay rút tập văn kiện trong túi xách ra đưa cho anh. Thật vất vả mới có được dịp cuối tuần không phải tăng ca, vậy mà tối qua boss đại nhân lại gửi cái email yêu cầu tập hợp tư liệu hạng mục gần nhất đưa đến, nàng mất gần cả buổi sáng để sửa sang lại. Làm xong chỉ mặc quần bò cộng thêm áo khoác dài liền nhanh chóng đi ra, thậm chí không cả chải lại đầu, đội một cái mũ len lên trên, lại đeo kính mắt bình thường, trông chẳng khác gì một cô nữ sinh. Kỳ thật chức vụ trợ ký không lớn cũng chẳng nhỏ, vị trí lại cực kỳ vi diệu, đi theo bên cạnh thủ trưởng, mọi văn kiện quan trọng đều qua tay, không được phép có bất cứ sai sót gì, cực kỳ thử thách năng lực của người ta, đối với nàng mà nói có thể xem như một cơ hội để rèn luyện bản thân.

Anh liếc liếc mắt qua tập văn kiện dày cộp trên bàn, lại nhìn nàng qua cặp kính đen, ánh mắt thần nhiên thanh ảnh, cười cười nói, “Em luôn khiến cho người ta kinh ngạc, luôn không giống với những người phụ nữ khác ở đây.” Sửa sang lại nhiều chi tiết như vậy, anh nghĩ nàng chắc phải đến thứ hai mới có thể đưa cho anh, không ngờ qua một đêm nàng đã hoàn thành.

Nàng đưa tay đẩy gọng kính lên, nhướn nhướn mày, phụ nữ ở đây, là đang nói đến chỗ nào, Thượng Hải, Singapore, Hương Cảng, Đài Loan...? Theo cách nói của Cổ Duyệt là những kẻ di dân hình thành một “Thế lực ngầm”, mang theo cảm giác về sự ưu việt không ai sánh nổi, địa vị cao sang, giống như Lão phật gia vậy, vênh mặt hất hàm sai khiến người khác. Không khỏi bật cười hồi nửa đùa nửa thật, “Chẳng lẽ tôi giống như nông dân vậy sao?” Hàng ngày làm việc, nàng cũng giao tiếp nhiều với anh, dần dần có thể vứt bỏ cấp bậc cao thấp để bắt đầu nói chuyện vui đùa, khiến cho toàn bộ đồng nghiệp nữ trong nhóm kinh ngạc.

Anh cười nhẹ lắc đầu, “Phụ nữ ở đây là “Linh sơn tú thủy”, tinh tế tiêu tiền, tinh tế sống, tinh tế làm nữ nhân. Cảm nhận được sự ưu việt của bản thân, lúc cứng rắn lúc mềm mại ăn sạch nam nhân, lúc tỏ vẻ bảo thủ nhìn không ra cá tính, từng bước đi đều tính toán kỹ lưỡng cả con đường... Còn em lại là người sắc bén, cứng đầu lại bốc đồng, dám làm dám chịu, kiên cường không thôi.” Lúc nói xong, ánh mắt đã lộ ra tia tán thưởng.

Nàng cười tự nhiên, độ cong nơi khoé miệng thoáng chút bóng tối, nàng cũng muốn được bước đi trên con đường đã được cha mẹ an bài, đáng tiếc nàng không có, không phải là không muốn dựa vào mà là không có chỗ để dựa. Không muốn anh nhìn thấy cảm xúc bắt đầu dâng lên trong đáy mắt, nàng hỏi ngược lại, “Thế nên anh mới để cho tôi làm trợ lý của anh?” Nàng chưa nói là lấy nàng làm thương sử? Nhưng cũng có vài tia ý tứ hàm xúc rõ ràng.

Anh hiểu được ý tứ sâu xa của nàng, lại không nhanh không chậm nói, “Tôi rất mong có ngày em bộc lộ được năng lực của bản thân, để cho em ở bên cạnh là vì cảm thấy em có tiềm lực lớn... Ở CCN, chỉ khi nào có quyết tâm “Hoặc là không làm, không thể không thắng” thì mới có khả năng phát triển.”

Từ chối cho ý kiến, Dung Ý là người mặt ngoài luôn tỏ vẻ ôn nhu, cẩn thận trong xử lý tình huống, nhưng luôn có chủ kiến của riêng mình. Người phụ nữ như vậy, nói nàng phức tạp, có khi lại vô cùng bướng bỉnh chẳng khác trẻ con, nói nàng đơn thuần, nhưng khi xử thế lại rất khéo đưa đẩy, quả thật là tổng hợp của thật nhiều mâu thuẫn. Nhìn nhân viên phục vụ bưng tách Cappuccino của nàng lên, cười cười nói, “Em cũng giống như nó, cả phê vừa vụn chiếm 1 phần 3, cộng thêm 1 phần ba hơi nước sữa cùng 1 phần 3 bọt biển sữa.” Nữ nhân, giống như pha cà phê vậy, bọt quá dày làm cho người ta ngấy không chịu nổi, chỉ có pha chế thích hợp mới có hương vị hoàn mỹ nhất.

“Kỳ thật ra ngoài công tác đã vài năm nay, ở trong “nước sôi lửa bỏng” trải qua quá trình “chần, hấp, xào, rang, nấu, hầm”, dù là ai thì ban đầu đều có ngon miệng đến mấy cuối cùng cũng biến thành “lão đầy nổi” không thể cứu vãn.” Hương cà phê từ đám bọt trắng ngà dày đậm bay lên, nàng nâng chén lên, nhấp một ngụm hương sữa thơm lừng ấy, quả thật làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

“Không giống như vậy, em là dạng ngon miệng đầu trải qua ngưỡng luyện vẫn giữ được nguyên vị...” Nàng là kiểu phụ nữ, bình thường sẽ không nổi bật, không khiến cho người ta phải chú ý từ xa, nhưng đã gặp thoáng qua lại khiến người ta nhìn không được ngoài đầu nhìn lại.

“Bình thường khó mà gặp được anh khen ngợi người khác trước mặt, boss hôm nay thật sự làm cho tôi thụ sủng nhược kinh (được đối xử tốt đâm ra sợ hãi), chẳng lẽ là để khiến cho tôi càng ngày càng bán mạng... Bất quá nếu có thưởng thật thì tôi nghĩ rằng tôi sẽ cố gắng chấp nhận một nhọc.”

Vừa nói đến chuyện này, hai mắt của nàng rạng rỡ sáng lên, thiếu điều hai mắt hiện lên ký hiệu \$\$\$ nữa

mà thôi. Anh còn chưa kịp nói gì, điện thoại đã vang lên, khẽ nói câu “Excuse me” liền mở máy nói chuyện. Cuộc trao đổi rơi vào tai nàng, nguyên lai là hẹn người ta đi đánh bóng rổ, nàng vô tình nghe lén, liền quay đầu nhìn qua khung cửa sổ, trên đường lá khô cuộn bay theo gió khiến người đi bộ co rúm lại.

Vincent tắt máy sau đó hứng thú hỏi, “Em có biết đánh bóng rổ không?” Dung Ý vẻ mặt bảo thủ lắc đầu, nàng không có năng khiếu vận động, lúc trước học bóng rổ ở đại học cũng chỉ đứng ở sân bóng mà ném vu vơ. Thấy vậy anh lại nói thêm, “Có hứng thú cùng đi đánh một trận hay không? Miễn phí huấn luyện, cơ hội hiếm có đấy.”

Nàng cúi đầu nhìn đồng hồ, uyển chuyển nói, “Cũng thật là hiếm có đi... Có điều tôi đã có hẹn, chắc phải chờ lần sau có cơ hội thỉnh giáo anh.” Quay đầu nhìn ra góc đường, cổ dài nhỏ, đường cong khuôn mặt nhu hoà. Đêm nay đã hẹn cùng Lý Tịch đến Đan Trữ dự tiệc mừng thành công, nên anh đã hẹn buổi chiều đưa nàng đi thử lễ phục.

Vincent đành phải nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả, hơi thất vọng nhìn nàng dôi mắt ra ngoài cửa sổ, ánh mắt toát ra vẻ ngây thơ, chỉ cười mà cho qua, “Cảnh xưa vẫn vậy, người cũ đâu còn...” Lời nói trong đầu giữ lại, có chút thất vọng.

Nàng mỉm cười cáo từ, đi ra cửa quán café. Ánh nắng chiếu lên thân xe đen bóng, phản xạ lại chói sáng khiến người ta không mở được mắt ra, ngẩng đầu nhìn người đang dựa vào thân xe, khuôn mặt sáng ngời. Ánh mặt trời bao vây quanh anh, sắc vàng óng ánh lung linh, thấy rõ ràng từng đường nét đôi môi đang cong lên, không chút để ý khẽ cười mang theo điểm tà tứ. Ra khỏi cửa nàng chạy chậm qua, khăn len quàng cổ hơi hơi giờ lên, “Còn tưởng anh chưa rời giường chứ?” Trong không khí lạnh lẽo, hơi thở như màn sương màu trắng trước mặt, xì xì.

Tối qua anh mở camera hợp trực tuyến đến tận hơn 5h sáng, nàng khi đó đang mơ mơ màng màng ngủ, mắt cũng không mở ra, chỉ biết là anh thật cẩn thận chui vào trong chăn, nàng theo bản năng xoay người ôm lấy thân thể hơi lạnh kia. Buổi sáng, lúc chuông đồng hồ báo thức vang lên, nàng vẫn mơ màng đang định xốc chăn lên ra khỏi giường, cánh tay từ phía sau lại vòng qua kéo nàng vào trong ngực, nàng không thể nề hà cười cười, chờ tay anh thoáng lơ lửng mới nhẹ nhàng bỏ ra. Chưa kịp rời khỏi lại bị anh ôm chặt, nàng giật mình hoảng hốt giãy ra, vốn đang sợ đến phát bực, nghe được anh lầu bầu, “Ngủ thêm 1 lát nữa đi...” Quay đầu nhìn anh nhíu mày cố gắng mở mắt ra mà chỉ tí hí được 1 chút, hàng lông mi khẽ lay động, lòng nàng lại mềm đi, sờ sờ mái tóc mới cắt mấy hôm trước của anh, sạch sẽ, gọn gàng như nam sinh vậy. Lại đợi thêm nửa tiếng chờ anh hoàn toàn ngủ say mới thật cẩn thận đứng lên, thu hình ảnh của anh vào trong đáy mắt, thở dài, cho tay anh vào trong chăn rồi dèm góc chăn lại.

“Dậy lâu rồi, mới từ công ty tới...” Anh cười cười mở cửa bên ghế phụ, hơi cúi mình đưa tay mời nàng lên xe, thoạt nhìn thấy tâm tình hôm nay thật tốt, ánh mắt tao nhã.

Nàng hí hóp đánh giá anh, “Bác sĩ bảo anh đeo giá được khi nào? Tự anh lái xe tới sao?” Thấy trọng tâm của anh đều nghiêng về bên trái, cái xe phía sau thu hút ánh nhìn, người này cảnh này quả thực khiến cho người ta tưởng rằng ai đó đang chụp ảnh ngoại cảnh của thần tượng.

Anh vờ không để ý đến sự lo lắng của nàng, kéo nàng vào lòng, cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai nàng, “Bác sĩ cũng dặn dò không được vận động kịch liệt, là do ai đó mỗi ngày đều quấn quýt lấy anh cả đêm...” Giọng của anh đầy vẻ lưu manh, hơi ồm ồm nhẹ phun bên cạnh làm cho mặt nàng đỏ ửng đến tận mang tai. Anh trêu chọc mọi người chẳng phân biệt trường hợp, nhưng nàng vẫn bị anh vuốt ve đầu ngón tay đến nóng lên, đành phải tức giận đẩy anh ra, lên xe.

Tiếng động cơ xe thể thao trầm thấp, trong xe lại có điều hoà thoải mái làm cho nàng có một tia hoảng hốt, dòng xe cộ thuận lợi, một đường thông suốt. Nàng quay đầu nhìn sườn mặt anh, khoé miệng nhẹ nhàng gợi lên, chỉ cảm thấy thần thái bề ngoài kia đã thay thế cho vài ngày tối tăm trước đó, nàng không tránh khỏi bị anh cuốn hút, tâm tình cũng tốt lên, nhin không được hỏi, “Hôm nay có chuyện gì tốt sao?”

Anh tùy ý đặt cổ tay lên vô lăng, loáng thoáng nhìn thấy ở cổ tay áo có cặp cúc hình đôi môi màu đen trên nền bạch kim, một tầng ám trầm sáng bóng, không chói lóa, chỉ nhẹ nhàng như ánh trăng đêm. Anh nghe được cũng chỉ thần nhiên cười, “Xe đẹp lại có mỹ nhân, y hươu tấn ảnh vốn là chuyện vô cùng cao hứng.” Đeo xe qua đầu đường liền ngừng lại.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, logo rõ ràng ở tủ kính thật to bên trong cửa hàng, khẽ than thở vẻ nhụt chí, “Lại lãng phí một ngày nghỉ ngơi lấy lại sức cuối tuần...” Bên trong ánh đèn sáng lạn bắn lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhu hoà của nàng, khó có thể diễn tả bằng lời, cuộc sống thần tiên này khiến nàng có cảm giác không đảm đương nổi.

“Tăng ca làm thêm giờ thay lão bản, dùng hết sức lực cũng không một câu oán hận, đến phiên anh lại giận dỗi nói lãng phí thời gian của em, địa vị của anh có phải cũng quá thấp hay không a?” Anh cố ý giả vờ giả vệt bày ra bộ dáng ảo não, khoẻ miệng đều chìm xuống, rất giống bộ dáng tiểu con dâu bị khinh bỉ.

Nàng cuối cùng cũng nở nụ cười, nói thản nhiên, “Em cúc cung tận tụy vì lão bản là vì người ta trả lương cho em a...” Rồi sau đó mới bốn cợt nhìn anh, “Không phải anh ghen tị đấy chứ?” Anh không thể phủ nhận chỉ biết bĩu môi, không nói gì liền đi xuống xe. *****

Ánh đèn vàng nhạt, gương, sofa, thậm chí cả bình hoa trang trí đều vô cùng bình dị nhưng không che giấu nổi vẻ đẹp dễ quý giá của đồ trong cửa hàng. Ánh mắt của anh nhìn đáng người yếu điệu trong chiếc gương to, khoẻ mắt lại thoáng qua đỉnh viện điêu hiu mùa đông bên ngoài cửa sổ, đường cong nơi sườn mặt cương nghị không thấy rõ một tia cảm xúc, chỉ khi ánh mắt vô tình chạm vào người phụ nữ trong gương mới có vẻ tươi cười gượng gạo. Cô gái trong gương búi tóc buông lơi, tươi cười sáng lạn trong ánh nắng lung linh, quanh hoa nhấp nháy.

“Em thích thiết kế của Sam, ông ấy có thể nắm bắt được thần thái của nữ nhân một cách tối đa, xử lý chi tiết rất khá...” Hiểu Uyển mặc lễ phục dạ hội bằng tơ lụa màu đen mềm nhẵn sáng bóng, đứng tạo dáng trước gương, thấy Dương Miên không tiếp lời liền hỏi thẳng, “Hay là đến ngày cưới cũng để Sam thiết kế lễ phục đi?” Vừa đưa ra ý kiến vừa cẩn thận đảo cặp mắt sắc sảo mê hoặc đến người đàn ông đang ngồi trên sofa, chuyên chú mà chờ mong.

Tay anh chỉ khẽ cử động, ngón tay trượt trên thanh cuốn điện thoại, ánh mắt vẫn như trước dừng lại ở màn hình lấp lánh lam quang, chỉ quan tâm đến những số liệu hiện lên, thuận miệng hàm hồ ứng phó một câu, “Không phải em thích Vera Wang sao?”

Cô giả bộ tức giận nhưng bộ dáng lại vẫn là không thể nề hà, giày cao gót dừng lại trên thảm, lặng yên không một tiếng động tiến lại gần, chậm rãi ngồi lên đùi Dương Miên, nhẹ kéo cổ anh, khuôn mặt đầy vẻ hứng thú, tư thế ngồi quyến rũ khoe trọn thân hình gợi cảm, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve gáy anh, “Váy cưới của Vera Wang, lễ phục do Sam thiết kế, còn lại chờ xong việc thì qua Phi Thước Lan xem kỹ mới nói, được không?” Cô rúc mặt vào cổ anh, hít hà hương tuyết tùng trên cổ áo, hai tay níu chặt cổ chẳng chịu buông ra. Anh trầm thấp “Àn” một tiếng, buông điện thoại ra ôm nàng hôn, không phải ôn nhu chân thành, cũng không phải nhiệt tình như nước, chỉ là động tác theo thói quen, lưu sướng mà không cứng ngắc, anh sớm đã thu phóng tự nhiên. *****

Ra khỏi thang máy, đi qua hành lang dài nhỏ hẹp, bầu không khí hoàn toàn thay đổi, ngọn đèn thấp mờ nhạt mang phong cách Ba Tư làm không gian rộng lớn như vậy tràn ngập cảm giác thần bí, hành lang dài dễ đến hàng trăm mét mang phong cách Trung Quốc, Ấn Độ, Pháp... phân thành từng đoạn sắc điệu riêng biệt. Nhân viên phục vụ đẩy cửa to nặng khắc hoa ra cho họ, trần nhà treo những chùm đèn pha lê rủ xuống dưới, bốn vách tường đều có hình chiếu sáng chói mắt, cả không gian tràn ngập đèn đuốc huy hoàng nổi bật khắp chốn nhân gian. Lần này Đan gia cùng S&D hợp tác thành công mở tiệc ăn mừng không thể so sánh với bữa tiệc nhỏ ở biệt thự khi trước, nhiều nhân vật cao cấp của ngành tài chính cùng chủ biên tạp chí kinh tế lớn đều nhận lời tham dự, nhân vật nổi tiếng quá nhiều khiến người ta hoảng hốt.

Yến hội còn chưa chính thức bắt đầu, trong phòng thiên đình hồng rượu có thể nghe được giai điệu thấp mà dày, chung quanh không có vách tường mà dùng màn nhung che phủ mở ra không gian không có đại sảnh càng tăng thêm phần lãng mạn. Dung Ý chán ghét nhìn ly rượu, hoàn toàn không có tâm tình để ý đến những người xung quanh vẻ mặt mình diễm nhưng vờ vịt. Thoáng nhìn thấy đĩa anh đào trên bàn, đột nhiên ngoạn tâm nổi lên lấy một trái cho vào trong ly rượu, nhìn trái anh đào đỏ tươi chìm xuống bám đầy bọt màu phấn hồng nổi lên thật là đẹp dễ, ánh mắt yên lặng nhìn đám bọt bay lên rồi tan vỡ, chút xao động đều ánh vào đáy mắt. Bên cạnh sofa hơi hơi lồm xồm, “Suy nghĩ gì vậy?” Lý Tịch tùy ý ngồi xuống bên cạnh chạm vào khuỷu tay nàng, kỳ thật sofa này không cứng, anh lại như không xương cốt dựa vào nàng, ngọn đèn u ám rót xuống thái dương của anh, tản mát ra ánh sáng ôn nhu mờ nhạt.

“Cười ngây ngô...” Nàng uống một hơi cạn ly rượu, nhón hai ngón tay lấy trái anh đào đưa lên miệng anh, anh nhú nhú mồm, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nghe lời phải ăn. Anh có bệnh sạch sẽ, tất nhiên nàng biết, nhưng nữ nhân luôn có trò đùa dai như vậy, nhện không được ý thích phá bỏ thói quen của anh, lấy việc khiêu chiến với quyền uy của anh làm vinh dự. Nàng nhìn biểu tình biến hoá trên mặt anh, thấy tâm tình tốt mới hỏi, “Sao anh lại qua bên này?” Vừa rồi anh đi qua chào hỏi vài người bên cạnh, đàn ông luôn hình thành một thế giới riêng, huống chi nàng lại không quen biết hết bọn họ nên lấy cớ đi tìm đồ uống để tách ra.

“Bọn họ đầy mùi khói, không giống như em...” Nói xong chui đầu vào gáy nàng, không có động tác gì, chỉ là nhẹ nhàng hít ngửi. Nàng không cho là đúng, vừa rồi từ xa nhìn thấy mấy người cầm xì gà, vì anh mà đã cất đi rồi, nàng xa xa nhìn đến cũng thấy buồn cười.

Ngón tay của anh hơi khô lạnh chạy trên bộ lễ phục tơ lụa bóng loáng màu sâm panh của nàng, không biết vẽ nên đồ án gì mà làm cho trái tim nàng run lên từng đợt. Kỳ thật đêm nay nàng chỉ mặc bộ lễ phục này cũng khá kín đáo, nhưng ở bên cạnh anh lại thấy mình giống như bị bác quang quần áo, người đàn ông này quen thuộc từng chỗ nhảy cảm cũng như điểm hưng phấn của nàng.

Anh tinh tế cẩn thận làm cho nàng cảm giác chính mình giống như đang từng bước tiến vào lòng núi lửa, cúi đầu rên rỉ một tiếng rồi đầu lưỡi tham tiến vào miệng anh nhiệt liệt đáp lại, lúc lơ đãng giương mắt lên đột nhiên cảm giác được có ánh mắt đang phóng tới bên này, chỉ thấy Dương Miển ở xa xa đang trả lời phỏng vấn của tạp chí, ánh mắt lạnh lùng quét quanh bọn họ một vòng, nàng dùng chút lý trí còn sót lại ghé vào tai anh nói, “Ồ đây có nhiều người nhìn...” Không quá tự nhiên nhẹ nhàng giãy mở ra, vén lại mái tóc đã bị lơ lửng.

Anh vốn chỉ định trêu đùa nàng, không ngờ lại ở trong này biểu diễn màn vành tai chạm tóc mai cho người ngoài xem như thế, chỉ đến khi xoay người dựa vào lưng ghế nhìn thấy Dương Miển từ xa giơ ly rượu hướng về phía bọn họ thăm hỏi, ánh mắt nghiêm nghị vài phần, sắc mặt cũng không thay đổi nâng chén lên tỏ vẻ hiểu ý. Anh lại hưng trí hỏi, “Đêm nay đại lão bản của em cũng đến đây, không định đi qua chào hỏi sao?” Anh hất hàm về phía tổng tài CCN Trung Quốc đang tán gẫu với Đan Hiểu Uyển ở phía ngoài, không hề lưu ý đến Dương Miển.

“Em biết anh ta, nhưng anh ta không cần thiết phải biết em, làm gì phải khiến cho người ta cảm thấy mình cố ý muốn xun xoe đâu?” CCN Trung Quốc phân công theo nghiệp vụ thành nhiều khi khác nhau, tổng tài đại nhân ở tổng bộ tại Bắc Kinh vài ba tháng mới đến bên này một lần, đối với anh ta mà nói, các nàng có lẽ cũng chẳng khác biệt gì với mấy a di quét rác đổ rác a. Đảo bắt lại thấy một thân ảnh quen thuộc, thấp giọng than một câu, “Vincent...” Vincent cũng thấy nàng, mỉm cười từ xa, nàng gật đầu đáp lại, sau lại thấy nghi hoặc sao anh ta lại ở chỗ này? Theo đạo lý thì một chủ quản bình thường như vậy không có cơ hội để bồi đại boss tham dự yến hội Như Vân toàn các nhân vật nổi tiếng này.

“Người lãnh đạo trực tiếp của em xem ra cũng rất lợi hại, có lẽ sẽ nhanh chóng được thăng chức thôi.” Anh ngửa đầu thần nhiên nhìn về phía nàng vẻ mặt đã hết kinh ngạc, biểu tình kiểu “Không quan hệ tới em”, làm như vui mừng, cũng hình như có điểm cảm khái, thầm nghĩ khi nào có thể thay người kia đặt mình vào trong đó.

Lý Tịch tuy rằng không phải chủ nhân của yến hội, nhưng ở trường hợp này hôm nay cũng là đối tượng được mọi người truy tìm, hai người chỉ đợi trong chốc lát, Hứa Tuấn Hăng đi tới cúi đầu nói gì đó, ánh mắt của anh liếc qua đám người đang đứng nói chuyện với nhau bên tấm màn trướng màu đỏ sẫm, khoé mắt thoáng tia hưng trí nhú nhú, khẽ vuốt mặt nàng nói câu, “Anh qua bên kia tiếp đón vài người...” Liền rời đi.

Trong phòng rửa mặt treo nhon đèn thủy tinh tối màu mang phong cách Paris thế kỷ 18, lại treo bức tranh lớn phong cách thế kỷ 14 chiếm gần hết mặt tường. Để ánh mắt có chút thần thái, nàng đứng trước gương tự điều chỉnh bản thân, ánh mắt to vô tội tình lặng, cố gắng tăng thêm sức sống. Kỳ thật nàng không thích giao tiếp nhiều, không giống Jenny lúc nào cũng mang phong cách phương Tây “party animal”, nàng tình nguyện ở nhà. Bên ngoài rượu ngon giai nhân, oanh ca yến hát, thế giới phù hoa đẹp không sao tả xiết có khoảng cách quá lớn so với thế giới của nàng. Cổ Duyệt luôn chê cười nàng sao không nắm lấy cơ hội để tạo dựng mối quan hệ tốt, giống như lão Phật gia vậy, dựa vào danh hiệu “Bạn gái của ai đó” cũng không thiếu cơ hội có được những công việc tốt nhất. Nhưng nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới việc này, không từ trong kim

cương chui ra, cũng không phải là đồ sứ sống, nàng không có danh viện, càng không làm được gái lầu xanh, có lẽ đúng như Lý Tịch nói, không biết là vì nàng ngốc hay vì đủ thông minh.

Bên ngoài phòng rửa mặt là một đoạn ban công hình bán nguyệt ở cuối hành lang, cửa vừa mở ra một cái, thanh âm không nhỏ bên ngoài đã tiến vào, cánh tay nàng đang đặt trên tay nắm nhất thời dừng lại, không biết nên đi ra ngoài hay là đóng cửa lại, đành phải đứng yên không nhúc nhích.

“Đan Trữ gần đây lên nhanh, theo thể cục hiện tại chắc đã giành ngôi vị đầu bảng trong quốc nội... Dương Miễn này tuy không phải con cháu trong nhà nhưng rốt cuộc cũng làm nên chuyện... Tiêu Thị gần đây chưa gượng dậy nổi, MRG bên kia cũng không thấy Lý Tịch có động tĩnh gì, nên vị trí đầu rồng sợ là Đan gia đi.” Giọng đàn ông xa lại có chút khàn khàn.

“Đan gia hiện giờ càng làm càng lớn, chỉ sợ là cường cực tác nhục, thịnh cực tất suy... Martin bất động, chỉ sợ là đang chậm rãi chờ đợi sinh biến...” Nàng nhận ra giọng đó là của Nhan Phồn Bách, vừa rồi đã gặp qua ở trong phòng, ánh mắt nhìn nàng có vẻ tò mò, giống như kinh ngạc tại sao Lý Tịch còn chưa thay bạn gái.

“Có vẻ không giống vậy, địa vị của Đan gia giờ phút này không phải nói động liền động... Có điều tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, hôm nay mấy ngân hàng đầu tư bên ngoài đều tụ họp ở đây, đột nhiên phơi bày quan hệ với Đan gia, thật là khiến người ta phải suy nghĩ a.”

“Cây này của Đan gia, cành lá tươi tốt, gốc rễ lại không sâu, ai có thể cam đoan có thể sừng sững không ngã chứ? Ai nói sẽ không có người đào hố để Đan Trữ nhảy vào đâu... Nhìn thấy bão táp sắp đến, tôi vẫn phải đi tìm chỗ yên ổn để trú mưa thôi...”

“Nhan thiếu, ngài đừng nói lấp lửng như thế chứ? Ý ngài là Tịch thiếu đào hố chờ Đan Trữ rơi vào bẫy? Tôi không phải là chỗ quen biết cả sao, ngài cũng tốt bụng mà vẽ đường chỉ lối cho Tiêu thị nhờ 1 chút a...”

Có thể là Nhan Phồn Bách còn nói thêm gì đó, tiếng bước chân của hai người đi xa dần. Nàng chạm vào tay nắm cửa, dừng một chút rồi lập tức mở cửa đi ra ngoài, phảng phất như chưa nghe được gì, nàng nghe không hiểu chuyện của bọn họ, căn bản cũng không muốn biết. Cúi đầu đi đến chỗ rẽ ở hành lang lại nghe được giọng của Dương Miễn.

“Dù sao anh cứ tiếp tục cho tôi là được, sau tiệc mừng đêm nay, cổ phiếu của Đan Trữ chỉ tăng chứ không giảm... Làm tài chính quan trọng là tốc độ nhưng vẫn phải bảo đảm, hướng chỉ các đại ngân hàng đối với việc bình xét cấp bậc của Đan thị lại có xu thế tăng lên... Anh cứ làm theo lời tôi nói là được, cứ như vậy đi.” Anh ta dựa vào tường, dứt điện thoại vào túi quần xong lại thở hắt ra, một tay nới lỏng caravat, một tay đưa lên, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Vừa rồi chúc rượu hết vòng này đến vòng khác, dạ dày như bị đốt cháy, nay lại cảm giác mùi rượu dâng lên, khó chịu tới cực điểm.

Nàng không kịp dừng bước, khi ngẩng đầu lên đã nhìn thấy anh ta. Dưới ngọn đèn pha lê mờ nhạt, bốn mắt nhìn nhau, anh ta cũng sững sốt một chút, bàn tay đang tìm kiếm cái gì đó trong túi chậm rãi thả lỏng, một lần nữa vươn đến. Nàng nhìn sắc mặt tái nhợt của anh ta, nhớ tới đoạn đối thoại vô tình nghe được ở toilet lúc nãy, trong lòng chợt lạnh lẽo. Kỳ thật cũng chỉ là xuất thần trong chốc lát, nàng không cho mình có cơ hội nghĩ ngợi nhiều, gật đầu coi như chào hỏi qua, chân lại bước đi không dừng lại.

Lễ phục bằng tơ lụa màu sẫm panh sáng bóng, anh nhìn theo bóng dáng của nàng, khoé miệng đột nhiên tràn ra một nụ cười khổ. Anh đúng là kẻ ngốc mới cho rằng nàng còn có thể vì anh mà đau lòng, đường tiêu hoá của anh không tốt, trước kia nàng vừa nhìn thấy anh ôm bụng liền tỏ vẻ ngạc nhiên. Hiện tại thì sao? Anh nhớ tới vừa rồi nhìn thấy Lý Tịch khẽ nhủ mấy khi ngồi xuống, trên mặt nàng liền xuất hiện vẻ ẩn nhẫn lo lắng, đứng ngoài đại sảnh mà không coi ai ra gì để cho người kia ăn anh đào... Bảo bối mà anh coi trọng nhất tự đáy lòng giờ đây đã không còn lưu lại chút vị trí nào cho anh. Cố gắng che giấu cảm xúc hỗn độn trên mặt, bàn tay theo bản năng lấy hộp thuốc là ra, sương khói dâng lên trước mắt, lạnh lùng.

Giày cao gót bước trên thảm không tiếng động, nàng vốn bước nhanh đi được một đoạn bỗng nhiên ý thức được điều gì liền điều chỉnh cảm xúc, chân đi chậm lại, khẽ nhắm mắt lại để thanh tĩnh suy nghĩ, khẽ vịn vào tường thở nhẹ. Phía sau bỗng nhiên có người đặt tay lên vai nàng, theo phản xạ, nàng vung tay ra, cố gắng áp chế khó chịu trong lòng quay đầu lại chưa kịp nổi giận lại phát hiện là Vincent.

Vincent hơi hơi giơ hai tay lên tỏ ý đầu hàng, nhìn tư thế cảnh giác cứng ngắc của nàng không thể nê hà, thở dài trên choker nói, “Dung tiểu tư, chỉ là chào hỏi mà thôi.” Nàng nhìn thấy bộ dáng có vẻ bưng bưng

tức giận trong mắt anh của mình, khiến cho anh phải cân nhắc cẩn thận, “Tôi đã nói người phụ nữ như em không hề đơn giản, Dương Miễn, Lý Tịch... Đều là những người nổi danh đương thời. Cho tôi được thanh minh một chút, tôi tuyệt đối không có ác ý, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? Chỉ là cảm thấy người phụ nữ như tôi đặt tên mình bên cạnh bọn họ là có thể nâng cao một bước, tôi có thể có cơ hội vào làm việc ở CCN, làm cấp dưới của anh, đều là vì làm “Ngủ mỹ nhân” mà được sao?” Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng của nàng lấp lánh dưới ánh đèn, những lời như vậy nàng nói ra không có mùi thuốc súng, chỉ có chút cúi đầu thở dài.

“Không phải, năng lực công tác của em đủ làm cho tôi tin phục, cho dù lúc trước có chút thành kiến đối với em, nhưng không thể không thừa nhận lúc trước thật là nhìn lầm người.” Anh và nàng là loại người giống nhau, vì mục tiêu của mình mà không ngừng cố gắng. Hơn nữa anh có một loại trực giác, một ngày nào đó nàng sẽ giữ vị trí quan trọng ở CCN.

Nàng cảm thấy buồn cười, nhìn ánh mắt nhấp nháy chân thành tha thiết của anh, nghe được thủ trưởng khen ngợi mình như vậy, có phải nên có cảm giác lâng lâng hay không? “Tôi cố gắng làm việc cho anh xem quả là có tác dụng...” Nàng thừa nhận lúc trước sở dĩ liều mạng chứng minh bản thân phần lớn là vì anh coi thường nàng.

“Chỉ là, tôi cảm thấy em căn bản không thích hợp với những nơi như thế này, không thích hợp với những người ở đây...” Vừa rồi nhìn nàng nói chuyện với người khác một cách cẩn thận, khi ngồi một mình có cảm giác cô tịch, chỉ cảm thấy không biết có phải nàng đang làm chính mình khó xử?

“Bình thường trong tình huống này, người đàn ông nói vậy sẽ tiếp tục rằng, “Chỉ có tôi mới biết được em thực sự muốn cái gì” đúng không? Nhưng người đàn ông này đã quên mất chính anh ta cũng là người không thuộc về nơi này.” Nàng nghe anh nói bật cười, mặt dần giãn ra, đáy lòng lại bởi vì bị anh nói trúng tâm tư mà thu nhanh lại.

Anh nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả, bàn tay đưa ra, bộ dáng mỗi mắt mong chờ, kỳ thật đêm nay anh cũng bất đắc dĩ bị gọi đến hầu hạ tổng giám đốc phân khu, nhìn vẻ mặt kháng cự của nàng cũng không nói thêm điều gì.

Tiếng nhạc trong yến hội bắt đầu vang lên, mọi người cũng lục tục đứng dậy, lúc nàng trở lại ngồi bên cạnh anh vẫn có điểm thất thần, anh liếc mắt nhìn đường cong duyên dáng nơi bờ vai nàng, nắm tay nàng hỏi, “Sao tay lạnh như vậy, em không thoải mái à?” Ánh mắt bình tĩnh mà thân thiết.

Nàng lắc đầu, những chuyện vừa xảy ra còn quanh quẩn trong lòng, không biết dùng biểu tình như thế nào để đối mặt với anh. Đối với chuyện của bọn họ nàng không biết không có nghĩa là hoàn toàn không biết gì cả, công việc đầu tư vào các ngành sản xuất đều mang tính phiêu lưu, nàng thật sự không muốn nhìn thấy có chuyện gì không tốt phát sinh.

Anh huých nhẹ vào khuỷu tay nàng, dường như biết vì sao nàng như vậy, chỉ thấp giọng nói, “Chúng ta về thôi...”. Nàng ngẩng đầu nhìn nụ cười bao dung của anh, trong lòng nhất thời không biết cảm xúc của mình như thế nào.

Ở ngã tư, hàng cột đèn hai bên đường uốn cong duyên dáng, liên tục biến đổi, ngay cả ánh đèn cũng nhảy nhót đứng lên, nhìn vô cùng xinh đẹp. Nhân viên phục vụ mang xe đến tận cửa khách sạn cho anh, nàng chỉ lẳng lặng nhìn những chiếc xe đắt tiền hiếm gặp đỗ đầy bên đường, dưới ánh đèn khê phản quang ánh sáng nhạt. Mở cửa xe, hơi ấm từ điều hoà phả vào mặt, nàng hít thật sâu một hơi. Trong không gian yên tĩnh, hai người đều không nói gì, ngoài cửa sổ thoáng qua một cái xe đẩy đứng ven đường, thị lực của nàng không tốt nên không rõ ông già đó đang rao bán cái gì. Anh lại bỗng nhiên dừng xe, nàng bị động tác đột ngột của anh làm bừng tỉnh, “Sao vậy?”

“Đi mua đường sao hạt dẻ...” Anh nói xong liền mở cửa xe đi xuống, nàng cũng vội mở cửa xe đuổi theo, có chút nóng nảy, “Chỗ này là đường một chiều không cho phép dừng xe, hơn nữa nửa đêm rồi lấy đâu ra đường sao hạt dẻ chứ?” Huống chi Lý nhị thiếu chưa bao giờ ăn mấy thứ này, hôm nay là như thế nào đây?

“Anh vừa nhìn thấy xong... Không phải lần trước em nói chỉ có ăn ven đường mới là hương vị chính tông nhất sao?” Anh quay sang nhìn nàng vừa cười vừa giải thích, khoé miệng cong lên một đường ôn nhu rồi tỉnh rồi mù, đèn đường toả xuống một dải vàng óng ánh. Gió lạnh thấu xương, anh cởi áo khoác choàng lên

người nàng, lúc chiếc áo mang theo hơi ấm của anh chạm vào da thịt nàng, hốc mắt nàng đột nhiên nóng lên. Không biết là lần nào đó anh cùng nàng đi ăn cơm, đi ngang qua F đại nàng đột nhiên nhắc đến hồi học đại học thường không rời được quán đường sao hạt dẻ ven đường này, vừa thơm vừa mềm, mỗi lần đi ra ngoài đều mua hạt dẻ vừa đi vừa ăn về đến tận ký túc xá, đáng tiếc giờ khó mà tìm lại được món quà vật yêu thích đó... Nàng còn nhớ rõ bộ dáng cười nhạt lúc đó của anh, không ngờ anh lại nhớ kỹ đến thế.

Hai người quay lại chực mét mới nhìn thấy ông già bán hạt dẻ, có một cặp đôi đang chọn lựa hồi lâu, lão bá bộ dáng đã thiếu kiên nhẫn, rốt cuộc là có mua hay không, nói, “Hạt dẻ nhà chúng tôi chỉ dùng mật để sao, không dùng đường hoá học hay parafin công nghiệp, không tìm được chỗ nào bán nữa đâu. Đừng nhìn hạt dẻ nhà khác sao xong đen bóng, bề ngoài thì đẹp thế mà bên trong lại tẻ, ăn vào lại ảnh hưởng đến sức khoẻ. Bản tin vẫn hay nói, “Ảnh hưởng nghiêm trọng đến não bộ lại gây biến chứng ở gan phổi” đó sao...” Dung Ý nghẹn cười, thâm than đầu năm nay ngay cả người bán hạt dẻ cũng đã trở thành chuyên gia y học rồi.

Mua mười đồng hạt dẻ, nàng bỏ cả bọc giấy vào trong túi áo khoác may thủ công ở Anh quốc của anh, cảm thấy anh thoáng giậm chân giậm dũi, nhưng cảm giác ấm áp dễ chịu gần với cơ thể thật đúng là thoải mái. Kỳ thật hạt dẻ rất ngon, hạt nhỏ đều, dùng móng tay tách nhẹ là mở ra, còn phát ra tiếng xì nhè nhẹ, lớp da màu vàng sậm, vừa mềm vừa ngọt, nàng đưa lên miệng anh, anh cười nhẹ nhàng lắc đầu.

“Giả bộ đứng đắn, em không tin anh chưa từng ăn ở quán ven đường.” Nàng vừa say mê ăn, vừa chém tay vào không khí nói chắc nịch.

“Thật ra là đã từng ăn... Trước đây ở ngõ nhỏ bên cạnh trường học có một ông lão bán niêm cao, dùng xe đạp để chở một cái tủ kính, bên trong có từng chiếc niêm cao xếp ngay ngắn. Anh còn nhớ rõ bên trong nhân đường, ăn vào vừa lạnh, vừa mềm lại vừa dai.” Đó là khi tan học anh lên cùng Hứa Tuấn Hằng trốn đi ăn, cảm giác vô cùng mới mẻ mà kích thích.

Nàng thích nghe anh nhẹ nhàng kể chuyện ngày xưa, hai tay đút vào túi áo anh, tiến lên trước một bước nói, “Hôm nay, em xin lỗi... Em chỉ là không muốn gặp bọn họ.” Ánh mắt nàng nhìn anh áy náy.

Anh cúi đầu hờn nhẹ lên trán nàng, “Đã tiến bộ nhiều rồi...” Trầm ngâm chốc lát lại mở miệng nói, “Chỉ có điều anh không hy vọng em để ý đến bất cứ ai, chỉ đến khi nào em hoàn toàn không ngần ngại xuất hiện cùng một chỗ với người nào đó, mới là thực sự buông ta.” Anh nói lưu loát mang theo cả sự chờ mong hay là cường ngạnh.

“Anh có phải cũng quá độc đoán rồi hay không?” Nàng bật cười nhìn ánh mắt thẳng thắn thành khẩn của anh, tiến vào trong lòng anh nói, “Em chỉ muốn về sau không xuất hiện cùng nhau nữa là tốt rồi...” Dù sao cũng không có khả năng hết yêu trở thành bạn, rõ ràng là hoàn toàn không có chút liên quan nào sẽ tốt hơn.

“Sao nghe như có cảm giác cả đời không qua lại với nhau ấy nhỉ? Như vậy cũng quá vô tình đấy.” Ánh mắt anh hiện lên một tia cảm xúc khó gọi tên nhưng mau chóng chìm mất, muốn thực sự cả đời không qua lại với nhau, trò chơi sẽ không còn thú vị.

“Cả đời không qua lại với nhau càng tốt...” Nàng thấp giọng nỉ non, mặt sát vào ngực anh lắng nghe nhịp tim quen thuộc ở nơi đó, chỉ hi vọng hết thấy bình an, vô ba vô lạn.

64. Chương 64

Trên con phố Trường An thẳng tắp, hai bên đường ánh đèn rực rỡ như ngọc minh châu sắp xếp chỉnh tề thành hàng ngay ngắn, trải dài tít tắp. Lý Tịch chợt tỉnh lại có chút giật mình, ngồi xiêu vẹo ở ghế sau xoa xoa khoe mát, nhìn đèn xe phía trước như dòng sông lũ lượt chảy qua, vừa rồi bị một đám người vây quanh chúc tụng, lúc này hơi thở đầy mùi rượu xông lên làm cho anh cảm thấy vô có phiền lòng. Giữa mùa đông, cả thủ đô đều bao phủ bởi băng tuyết trắng xoá, xe đã rẽ vào con hẻm nhỏ, mấy người lính gác đứng ven đường thổi ra hơi trắng xoá sương mù, tiếng bánh xe lăn qua tuyết nghe rõ bên tai.

Anh giương mắt nhìn nhìn cảnh sắc quen thuộc xung quanh, cau mày nói với lái xe, “Đi về nhà trọ ở Thành Đông.” Một thân đầy mùi rượu thể này mà vào cửa, chắc chắn không tránh khỏi bị trách mắng.

“Nhưng Lý tiên sinh nói...” Giọng của lái xe rất thấp, nhưng vẫn kiên định, ở bên cạnh Lý Triều, mọi người đã sớm quen thuộc tính tình của anh ta, cho tới bây giờ đều nói một là một, nói hai là hai, cho dù vui hay buồn cũng không ai dám làm trái ý, không khác nào tính cách của lão gia tử nhà anh. Lý Tịch tuy rằng chán nản vẫn có chút bất đắc dĩ cười cười, tự nhiên có cảm giác sau khi trở về sẽ rơi vào tình trạng “Bởi vì dao thốt, ta vì thịt bò”.

Bên hồ, hàng liễu mong manh lay động trong gió lạnh, ở nhà trọ của tiểu viện, lại là lúc thanh tĩnh giữa đêm khuya nhưng vẫn kinh động đến người trong nhà. Lúc anh xuống xe, hơi rượu bốc lên chênh choáng, phải vịn vào cửa xe mới đứng vững, nhìn thấy mẹ vẻ mặt ngái ngủ khoác áo khoác dài đứng ở hành lang, không khỏi áy náy, mở miệng hỏi, “Mẹ, sao mẹ lại ra đây? Đêm lạnh thế này, mẹ mau về phòng ngủ đi.”

Không biết là gió lướt qua làm giọng anh trở nên mơ hồ, hay là vì anh đầu say chênh choáng vẫn còn đờ miệng, Cảnh phu nhân mặt mũi đang cứng nhắc cũng bị anh chọc nở nụ cười, chính mình say đến đứng không vững vẫn còn đi quan tâm đến người khác. Rốt cuộc vẫn là đau lòng, đi xuống bậc thang, nửa trách cứ nửa quan tâm nói, “Lúc nào cũng thế này sao? Đã 30 tuổi đầu rồi, nhìn con thế này không ai trách mắng mới là lạ...” Đứng sát bên cạnh anh, ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người, khuôn mặt không chút nếp nhăn vì năm tháng của bà lại nhũn vào, “Đêm nay con cùng ai uống bao nhiêu rượu thế này? Đừng có giống như Hứa Tuấn Hằng kia suốt ngày làm loạn, không biết thế nào là đúng mực.” Trong giọng nói trách cứ có chút ý tứ hàm xúc, lại có vài phần nghiêm khắc của người mẹ.

“Mẹ... Không liên quan đến Hứa Tuấn Hằng, là con cùng lão đại của Lăng gia với vài bằng hữu...” Anh không kiên nhẫn trả lời cho có lệ liền chuyển đề tài để thay đổi sự chú ý của bà, lơ đãng hỏi câu, “Ba con đâu? Đang họp ạ?”

“Hôm nay mới đến cơ sở ở Quý Châu, gần đây ông ấy bận nhiều việc, lúc trở về con đừng chọc cho ông ấy tức giận nữa.” Bà nhìn không được dằn dỗi anh, biết hai người này không hợp một câu là lại căng thẳng, lão nhân hai năm nay thân thể cũng không được khoẻ như trước kia nữa. Sống trên đời, dù sao muốn quan tâm quá nhiều chuyện cũng chẳng có sức lực.

“Con chọc giận ba khi nào?” Anh bất mãn nói thầm, đèn lồng ở hành lang lay động trong gió, tuyết bay vào rơi xuống trên mặt anh, cảm giác đau đớn cùng lạnh lẽo làm cho anh chợt thanh tỉnh.

Nàng nhìn anh đi không được tự nhiên lắm, tư thế đi đường rõ ràng kém hơn lần trước trở về rất nhiều, không khỏi đau lòng gọi tên thân mật của anh, “Tịch Tử a, đợt này con mệt quá phải không? Nhìn xem con gầy như thế nào rồi? Lần này trở về dù thế nào đi nữa cũng phải ở lại nửa tháng, ở Thượng Hải suốt ngày vui đầu vào công việc, không biết tỉnh dưỡng bản thân a!” Nếp nhăn trên trán càng sâu thêm.

“Mẹ, mẹ không biết sao, có mỹ nhân trước mắt... Con là “Vị y tiêu người tiêu tuy, vật áo tiệm khoan chung dứt khoát” a.” Anh vẫn miệng lưỡi trơn tru như thường, vừa nói còn vừa đánh tay vào không khí, Cảnh Thế Bình giận dữ nhéo vào tay anh đang khoác trên vai bà một cái, kỳ thật lực không hề lớn, anh lại giả bộ đau đớn như bị dùng đại hình hung hăng hít vào một hơi. Bà không nhìn được lại bật cười, không thể nề hà lại nhìn anh lướt qua hành lang đi về phía nam viện.

Có lẽ là do Lý Triều đã dặn dò a di rằng anh sẽ về nhà nên trong phòng đã mở sẵn điều hoà, không có chút không khí lạnh lẽo của tháng hai. Vừa vào cửa đôi đôi nặng, anh đi vào phòng tắm mở vòi nước đầu rồng trong bồn tắm lớn, cởi lỏng caravat rồi cả người một mình ngồi ở sofa, trong đầu như là thiết lập trình tự dường như tự động sàng lọc những tin tức biết được trong bàn rượu hôm nay, hơi nóng từ điều hoà quanh quẩn càng làm cho ý nghĩ tưởng tượng đau không thôi.

Cuối cùng vẫn là vì mệt mỏi quá mà mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau tỉnh dậy, bên ngoài đã sáng trưng, nắng sớm dừng lại trên mặt hồ đóng băng phản xạ vào trong nhà, có phần chói mắt. Anh đã thay áo ngủ như trên người vẫn quanh quẩn mùi rượu, nhớ tới hôm qua mình nằm trên ghế ngủ quên mất, bỗng dưng ngồi bật dậy, trên mặt nét buồn ngủ mông mông lung lung đã biến mất dạng, vội vàng đứng dậy tắm rửa một cái rồi thay quần áo đến thẳng nhà ăn.

Cảnh Thế Bình đứng sừng sững bên bình phong, bên trong ấm áp như mùa xuân, bà chỉ mặc một bộ sườn

xám kiểu cũ cùng một cái áo choàng, nhìn cây bạch quả thụ trổ trái lá trong viện, nơi này thật sự yên tĩnh, ngẫu nhiên nghe được tiếng tuyết bị giày xéo lên, vô cùng rõ ràng. Dáng dấp của bà giờ không còn phong nhã hào hoa như thời xuân sắc, nhưng khi lẳng lặng đứng như vậy lại có một cảm giác nhàn tĩnh tốt đẹp lẳng đọng lại.

Nghe được tiếng gậy chống dừng lại ở bậc thang đã bị mài bóng loáng qua năm tháng, lại có tiếng Lý Tịch vẫn an có chút không yên, “Mẹ, buổi sớm tốt lành.” Lúc xoay người gương mặt bình tĩnh, chỉ lẳng lặng nhìn anh một cái, khẽ liếc mắt đầy ngụ ý, lại giống như chẳng có gì. Dù sao cũng đã qua những năm tháng mưa gió bão táp, cho dù không cần soi xét, bà cũng như đã nhìn thấy tâm tư của anh. Nhưng chưa kịp nghĩ lại, bà cũng đã mở miệng, trong giọng nói mang theo khiển trách, “Tối hôm qua nếu mẹ không lo lắng đi qua nhìn xem con như thế nào thì có lẽ phòng con đã ngập nước rồi...” Nhìn vẻ mặt không dám tái phạm, ngoan ngoãn thụ huấn của anh, ngữ khí của bà mới dịu lại, “Con lớn đầu như vậy rồi, vậy mà còn để cho ca ca nửa đêm xuống máy bay mệt đến đỏ cả mắt còn phải xuống thay quần áo cho...”

Anh nghe được là Lý Triều thay quần áo cho mình, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, thuận miệng thay đổi đề tài, “Mẹ, con đói rồi, có gì ăn không?” Quả nhiên, Cảnh Thế Bình giãn lỏng mày ra mang theo ý cười, giả bộ trừng mắt nhìn anh, “Chỉ biết có ăn thôi.”

Trong nồi là cháo hoa lạp lạp hầm vừa tới tuyệt hảo, vào đến miệng mềm nhuyễn, lại điểm thêm chút rau dưa, ngon đến mức anh vốn không thèm ăn cũng phải vui đầu vào, vừa mới ăn xong thì cuối cùng, “Di” một tiếng từ trước mặt truyền đến, anh ngẩng đầu lên.

“Ai da, hôm nay là gió từ đâu thổi tới vậy a? Không chỉ có đại ca đã trở lại, anh cũng đã ngoan ngoãn ăn cháo ở đây rồi a?” Vẻ mặt thần bí kề sát vào mặt anh hỏi, “Nói mau, có phải gần đây anh lại làm chuyện gì chọc ba mất hứng nên mới trở về thỉnh tội hay không?” Lý Thâm hướng đến anh nói không lớn không nhỏ, thật vất vả mới có cơ hội chen ép anh, làm sao có thể dễ dàng buông tha chứ.

Lý Tịch làm bộ muốn cốc lên đầu cô một cái, bị cô linh hoạt tránh thoát, đang thè lưỡi trêu chọc, quay người lại, sắc mặt nhất thời ngưng lại, “Ca, buổi sáng tốt lành.” Lý Tịch khoé miệng có ý cười, ý bảo a di mức cho anh thêm một bát, ý cười trên mặt còn chưa kịp tràn ra, Lý Triều đã ngồi xuống đối diện anh, biểu tình thực thà lỏng, lại không nhìn ra được là chuyện tốt đẹp gì. Lý Tịch biết anh ấy vốn vui hay buồn đều không thể hiện ra mặt, đành phải tỏ vẻ quan tâm lấy lòng mở miệng, “Hôm qua anh thức đến gần sáng mới ngủ, sao hôm nay sớm như vậy đã dậy rồi?” Vừa mới biết được tối qua là Lý Triều thay quần áo giúp mình, anh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, không để cho mẹ nhìn thấy vết sẹo trên đùi kia, rốt cuộc là giúp anh thoát khỏi một trận phong ba bão táp.

A di cũng bưng lên cho Lý Triều một bát cháo hoa, anh nói cảm ơn nhưng lại không tiếp tục suy nghĩ của Lý Tịch, thần nhiên mở miệng, “Cậu nghĩ mẹ không biết sao?” Thìa khuấy nhẹ trong chén cháo, động tác thật nhẹ nhàng. Lý Tịch buông mi xuống, chỉ nghe thấy anh tiếp tục nói, “Cậu đã trưởng thành rồi, đừng làm những chuyện khiến họ lo lắng nữa.” Nhẹ nhàng cảnh cáo bằng giọng nói khiến Lý Tịch bỗng dưng ngẩng đầu lên nhìn anh. Lý Triều ăn hai thìa cháo, xong mới nhìn Lý Tịch một cái, nói, “Chuyện công việc của cậu, tôi cũng không muốn hỏi tới, chỉ có điều dù sao cũng là người nhà Đan gia... Đừng ép người ta quá.”

Lý Tịch cũng không kinh ngạc chuyện anh mình có năng lực nắm bắt mọi chuyện trong tay, chỉ là nghe ngụ ý của anh tựa hồ có điểm tán thành thời điểm này đánh ngã Đan gia, anh càng khẳng định tối qua ăn cơm cùng Lăng Triệu Vân nghe được tin tức không sai, rốt cuộc đã muốn nổi gió thổi mây bay, khoé miệng gợi lên một nụ cười chờ mong.

Lý Thâm mắt xem mũi, mũi nhòm mồm, mồm xem tâm, tự cổ tự ăn, mặc kệ hai người bọn họ, đợi khi ăn xong im ắng rồi đi, thấy Cảnh Thế Bình đi tới liền gọi, “Mẹ, con chuẩn bị đi Singapore công tác hai tuần, ba có về thì mẹ nhắn ba rằng con rất nhớ ba nha!” Cầm lấy túi xách vội vã chạy ra ngoài, giống như sợ bị ai ngăn cản không cho đi vậy.

“Hết đũa này đến đũa khác đi, một hồi thì cả ngày không thấy bóng dáng ai, mới về ở được hai ba ngày đã đi rồi.” Bà có chút ảm đạm, nhưng cũng khôi phục lại trong nháy mắt, có điểm lo lắng hỏi, “Tiểu Thâm có phải đi hẹn hò với bạn trai đến mức cả ngày cứ ra ngoài suốt như vậy không? Hai con là anh mà cũng không biết sao?”

Lý Tịch đang ăn cháo, nghe được tiếng “Bạn trai” của bà liền sắc, ho khụ một cái, thật lâu sau mới dịu đi,

nói, “Mẹ không cần lo lắng đâu, nó tuổi cũng không còn nhỏ nữa rồi, ra ngoài giao lưu với bạn bè cũng là chuyện bình thường mà.”

“Cả hai con nữa cũng đã trưởng thành rồi, hơn 30 tuổi đầu cũng không có ý yên bề gia thất, bảo mẹ làm thế nào mà an tâm được đây?”

Mắt thấy chiến hoả chuẩn bị thiêu đến người mình, Lý Tịch thông minh chuyển đến người đang ngồi im không rên một tiếng bên cạnh, “Anh nghe mẹ nói không? Mẹ có lẽ dạo này không được chị Vĩnh Tình dâng trà, mỗi ngày đều trông ngóng đấy.”

Lý Triều vốn chỉ vui đầu ăn không định xen vào, lại nghe nhắc đến tên người con gái ấy, khuôn mặt lạnh nhạt đột nhiên vỡ tan lộ ra một tia manh mối, trong nháy mắt trở nên ảm đạm thật lâu không hồi phục. Máy đen phủ kín bầu trời nơi phố thị, từ xa nhìn lại từng toà thấp cao ngất giống như chìm vào trong mây, cao xa không thể với tới. Đoàn người từ phòng họp đi ra giống như đàn ong vỡ tổ ủa vào văn phòng, ngay cả mặt bàn vung vãi tài liệu lung tung cũng thấy đáng yêu. Vốn tưởng rằng hoàn thành hạng mục mới này là có thể nghỉ ngơi một lát, không ngờ bên tổng bộ đột nhiên cử một nhân vật bên Anh, mở hội nghị tên gọi mỹ miều là “Huấn luyện quản lý”. Lão nhân tóc vàng mũi lõ này nghe nói là CEO của tổng công ty bay tới để giảng giải, huấn luyện, thuyết trình, trong cuộc họp ánh mắt không ngừng truy quét khắp bốn phía, làm cho mọi người dẫu đã kiệt sức vẫn không thể không gắng gượng đối đáp. Thật vất vả mới kết thúc, phòng quan hệ xã hội vừa mới tiễn đại sư cất bước, mọi người đồng loạt nằm úp sấp hạ.

Trước hết là Jenny vừa càu nhàu vừa nũng nịu, bất chấp có bận rộn đến đâu vẫn luôn chải đầu cẩn thận, tỉ mỉ, đầu ngả vào vai Dung Ý, “Mình nghe nói công ty bên châu Âu, buổi sáng 10h đến công ty điểm danh, sau đó đến quán café dưới lầu ăn sáng, 11h mới quay lại văn phòng bắt đầu làm việc... Trời ạ, chúng ta so với bọn họ thì gọi là gì đây?”

Vincent vẻ mặt bình tĩnh đi ra, không cần biết có bao nhiêu mệt nhọc vẫn nở nụ cười, nói nửa đùa nửa thật, “Nếu hâm mộ cuộc sống bên kia như vậy thì tìm một cơ hội danh chính ngôn thuận điều qua bên đó là đến nơi.”

“Lão đại, em vẫn chỉ muốn đi theo ngài thôi ạ!” A Sam vẻ mặt nịnh nọt vỗ vỗ bả vai Vincent, ai nấy đều biết, chuyện thăng tiến của Vincent chỉ là sớm hay muộn thôi, còn không tranh thủ vượt đuôi thì đợi đến khi nào chứ? Bộ dạng như lão anh em thân mật khiến mọi người xung quanh cười rộ lên.

Dung Ý cũng cười cười theo, nhưng không nói gì, chỉ chăm chú thu thập đồ đạc của mình. Ở trong này, ngày qua ngày công tác siêu bận rộn cùng tăng ca thường xuyên đã là chuyện nhỏ, buổi sáng 9h bắt đầu, buổi chiều 5h tan làm đã là vô vọng. Nhưng mỗi người vẫn làm việc hăng say điên cuồng, dù sao ai cũng lo sợ không phải bị giảm lương mà là giảm biên chế a. Con người, thật đúng là loại động vật thích tự ngược đãi mình.

Nàng sửa sang lại tài liệu sau đó đưa ra một bản báo cáo chi tiết tiến độ cùng từng hạng mục đưa cho Vincent, anh nhìn nàng mấy ngày gần đây liên tục tăng ca đến xanh xám mặt mày, không khỏi bật cười, “Đêm nay không cần tăng ca, A Sam đã đặt chỗ ở sân tennis, mệt mỏi lâu như vậy kiểu gì cũng phải làm một trận, em có hứng thú không?”

Vừa rồi ở trong văn phòng nghe được anh đổ mồ hôi tía tai cùng quản lý của nhóm khác tranh luận thời hạn của hạng mục khác, deadline đã đến gần, cả hai người tranh luận gay gắt, sắc mặt bị phần tưởng chừng như chuẩn bị sẵn tay áo lên làm một trận đến nơi.

Nàng nghĩ nghĩ thấy có chút khó xử liền nói, “Tôi không biết đánh, có đi cũng chỉ ngồi xem mà thôi.”

“Không sao, lần trước A May cũng là đi theo A Sam để học đó thôi.” Anh nhìn bộ dáng do dự của nàng liền chế nhạo, “Em yên tâm, tôi tuy rằng không phải giáo viên chính thống nhưng chắc là vẫn dạy được người mới nhập môn.”

Nàng cười cười, cũng không giả bộ đáp ứng. Dù sao tan tầm cũng không bận gì, từ sau khi chuyển nhà không cần mỗi ngày leo lên leo xuống 7 tầng lầu, ngoài việc thỉnh thoảng đến nhà Lý Tịch bơi lội thì vận động vô cùng ít, khiến cho mỗi ngày soi gương mặc quần áo sờ đến bụng đều cảm thấy hết hồn, thật là béo. Hơn nữa Lý nhị thiếu khẩu vị khó chiều, nàng lấy việc nấu canh bồi bổ cho anh làm niềm vui, chính mình

cũng tự nhiên ăn nhiều, làm cho người vốn chưa bao giờ để ý đến vóc dáng như Dung Ý cũng ảo não một trận.

Sân tennis rất gần công ty, có thể là bởi vì ở chỗ đông đúc, thường xuyên có nhân viên các công ty đến đánh nên thường khó có chỗ trống. Hầu như mọi khi đi đến đó đều đã kín chỗ, may mà A Sam đã gọi điện từ sớm để đặt trước.

“Cổ chân thả lỏng, thân trên hơi cúi về phía trước, trọng tâm dồn nhẹ vào mũi chân...” Các động tác cơ bản chủ yếu đều buồn tẻ, không có gì thú vị, nắm, chụp, tư thế chuẩn bị, đập sau, vợt trước, đánh bóng... Vincent đều chỉ bảo cẩn thận, chỉ đáng thương là Dung Ý không nắm được trọng điểm, mỗi động tác đều lặp lại vô số lần mới có thể bắt chước được tư thế hơi hơi giống, ngay cả giáo viên hướng dẫn cũng phải lắc đầu. Cuối cùng vẫn là A Sam vẽ mặt cười gian đi tới mời Vincent đánh một trận, nàng mới nhân cơ hội đó bảo muốn nghỉ ngơi trong chốc lát.

Trong phòng nghỉ không đông lắm, nàng khoác thêm 1 cái áo choàng ngồi uống nước, nhìn đại thúc bên cạnh mệt mỏi, mồ hôi rơi xuống thành giọt. Kỳ thật tennis là môn thể thao vận động tiêu hao nhiều thể lực nhất, đáng tiếc là việc học tư thế đứng phát bóng không thể hiện được uy lực của nó. Nhìn Vincent cùng Sam thành thạo điều khiển trái bóng trên sân, người mới như nàng cũng nóng lòng muốn đánh thử. Bên ngoài sân bóng là một loạt nữ đồng nghiệp háo sắc đang hò reo cổ vũ cho Vincent, không hẳn là vì nịnh hót thủ trưởng mà là năng lực của anh thật không tồi, tư thế hay điểm đánh bóng đều cực chuẩn, lực đánh, tốc độ, góc độ đều tốt, xem ra A Sam tiên sinh nhà nhận kia khó có thể đánh bại được tuyển thủ Vincent này.

Nàng xoay nắp mở chai nước khoáng lên uống một ngụm, nhìn Vincent chạy tới chạy lui trên sân, lực từ gót chân đến thắt lưng rồi đến cánh tay, cuối cùng truyền đến cây vợt đều không hề tùy tiện. Nàng trong nháy mắt thoáng giật mình, nếu Lý Tịch cũng có thể giống như người đó, có thể tự do chạy đi chạy lại đổ mồ hôi....

“Có nghe tin gì không? Phó phòng tài nguyên quốc gia bị kết án... Mà những hạng mục ông ta nắm giữ đâu chỉ có một hai cái, xem ra lần này số người bị liên lụy chắc chắn là không ít rồi.” Hai người ngồi đằng sau nàng vừa mới từ sân số 3 đi ra, vừa ngồi xuống lau mồ hôi vừa nói.

“Vụ án này bị khởi tố, hạng mục quảng trường Đông Hải của Đan Trữ cũng bị nghi lậu thuế 14 triệu, những hạng mục khác cũng phần lớn dính dáng đến Đan Trữ, ha, Dương Miển này mới lên được vài ngày a? Thế mới biết những chỗ dễ dàng quá mức thì tất gây họa a!”

“Đan Trữ triệu tập cuộc họp không biết có việc gì, không phải là lãnh đạo của Đan gia đều xem xét sao?”

“Họ chỉ hỗ trợ, không trực tiếp quyết định, hơn nữa tổng hội cũng quyết định sớm thôi, cứ nhìn xem tình hình sẽ như thế nào...”

Nàng chỉ yên lặng ngồi, ngay cả khi Vincent đầm đìa mồ hôi đi tới ngồi bên cạnh cũng không để ý, “Nghĩ gì vậy?” Anh ngồi xổm xuống nhặt giúp nàng chai nước lên.

“Không có gì...” Nàng rút suy nghĩ về, lúc ngẩng đầu đã khôi phục sắc thái bình thường.

Buổi tối, lúc Vincent đưa nàng về nhà trời đã đổ mưa, nhiệt độ hạ xuống thấp lại càng lạnh lẽo hơn. Nàng về nhà bất điều hoà, không gian yên tĩnh chỉ có tiếng mưa tí tách rơi vào cửa sổ, nàng tắm rửa xong liền lấy gạo vỡ cho vào nồi hầm cháo rồi lười biếng ghé vào ghế sofa xem tivi, tóc chưa sấy khô, dán vào mặt lạnh lạnh.

“Chịu ảnh hưởng mạnh mẽ của vụ việc liên quan đến phòng điện sản thị trường, cổ phiếu của Đan Trữ có xu hướng giảm rõ rệt, mức độ giảm hàng ngày vượt qua 5%, các công ty tư vấn cũng khó lòng ngờ được... Hạng mục quảng trường Đông Hải của Đan Trữ bị nghi ngờ trốn thuế hàng triệu nhân dân tệ, các bên liên quan đã vào cuộc điều tra, nhiều lãnh đạo cấp cao bị...” Tiếng chuông điện thoại đột ngột cắt ngang dòng tin tức trên tivi, mà nàng lại sững sốt hồi lâu mới mở điện thoại.

“Sao vừa nãy em lại tắt máy?” Người nào đó giọng nói có chút nghi hoặc.

“Vừa rồi em cùng đồng nghiệp đi đánh tennis.” Nàng cầm điều khiển từ xa chỉnh tiếng tivi nhỏ đi, thuận miệng hỏi, “Công việc bên kia xong rồi sao?”

“Ừ, cũng gần như vậy. Sao anh không biết là em biết đánh tennis nhỉ?”

“Nói đúng ra là đi học. Lại còn có giáo viên dạy miễn phí, không học thì thật là uổng phí. Đúng rồi, khi nào thì anh trở về?” Tiếng mưa gió vẫn vũ ở bên ngoài càng ngày càng lớn.

“Nhớ anh sao?” Giọng anh có ý cười, làm cho người ta không khỏi tưởng tượng đến bộ dáng anh khi cười rộ lên, mặt mày bay lên đầy vẻ đắc ý.

“Àn...” Nàng nghe được trong điện thoại truyền đến tiếng thang máy “Đình” một tiếng, khe cau mày hỏi, “Anh đang ở đâu vậy?”

“Rất cuộc là có hay không?” Ý cười của anh càng đậm, nghe ngữ khí quý dị của anh, nàng chợt nhảy dựng lên, đi dép vào lao ra mở cửa.

Lý Tịch mặc áo gió màu xám đang khe dựa vào khung cửa, khuôn mặt tươi cười vẫn còn nhuốm vẻ mệt mỏi, “Ai da, sao em lại không ngạc nhiên nhỉ? Tốt xấu gì người ta cũng đội mưa đội gió từ kinh thành về...” Anh kéo nàng vào trong lòng, mũi kề sát vào gáy của nàng, hít hà thật sâu hương thơm của nàng.

Hai má lạnh lẽo của anh chạm vào da thịt nàng khiến nàng rung mình, sờ sờ mái tóc ướt nhẹp của anh, cả giận đẩy ra, “Tóc ướt hết rồi, mau vào đi.” Lôi kéo anh đi vào căn phòng ấm áp mới phát hiện ra hôm nay anh chống nạng, lông mày càng nhíu chặt lại, “Thời tiết thế này mà anh còn về sao?”

“Anh nhớ em...” Anh vừa bị đẩy ra lại ngả người kề sát nàng, “Nhớ chỗ này, chỗ này, chỗ này...” Nụ hôn của anh như mưa như gió bên ngoài bao trùm lên nàng, từ vành tai xuống cằm, yết hầu, giọng nói khàn khàn mà mê hoặc, “Em thì sao? Có nhớ anh không?”

Nàng có điểm buồn cười, người này có đôi khi giống như đứa trẻ không chiều chuộng không được, vờ tức giận đẩy anh ra, bộ dáng hung tợn, “Không có rãnh mà nhớ với nhưng đâu, bốn cô nương còn phải làm việc đến không kịp thở nữa kia.” Rồi lại đẩy anh vào phòng tắm, “Mau đi tắm rửa đi, đừng để bị cảm lạnh.” Thuận tay đóng cửa buồng tắm lại rồi đi tìm quần áo cho anh thay, phớt lờ Lý Tịch đang sau đang thể hiện khát vọng “Anh muốn được tắm cùng em”.

Tắm rửa xong đi ra thấy Dung Ý đang ngồi xếp bằng trên sofa, không biết nghĩ ngợi gì mà hơi hơi xuất thần, tiếng ti vi rất nhỏ, đúng lúc đang phát bản tin tài chính và kinh tế. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng, “Sao đột nhiên lại có hứng thú xem tin tức tài chính và kinh tế thế?”

“Không có gì hay để xem nên ngẫu nhiên chuyển tới kênh này thôi.” Nàng không yên lòng liền cầm lấy khăn mặt bên cạnh lau tóc cho anh, anh xoay người một cái đem nàng áp xuống dưới, dùng đầu lưỡi khiêu khích xương quai xanh của nàng, từ một tia nhỏ dần dần tràn ngập sinh động tình tứ, giống như con cún nhỏ ngửi tới ngửi lui trên người nàng, làm như thế nào cũng không thấy ghét, “Sao lại thơm như vậy chứ?”

Nàng hai tay chống vào ngực anh đẩy nhẹ, “Đừng, hôm nay em hơi mệt...” Nàng hôm nay quả thật là mệt chết đi được, lại còn vận động nhiều, chỉ mong được ngủ một giấc thật say.

“Vậy để anh hầu hạ em thật tốt...” Miệng anh vẫn hàm hồ nói chuyện, cánh tay đã tự do di chuyển trên người nàng kéo kéo cổ áo ngủ, cơ thể càng ngày càng nóng bỏng bất chợt ngừng lại, ánh mắt rực lửa chậm rãi trở nên lạnh lẽo, nàng nằm trên sofa ở góc độ vừa vận nghiêng đầu có thể xem được ti vi, kháng cự không có hiệu quả, lúc màn hình hiện lên hình ảnh Dương Miển nàng lại vừa vận quay đầu sang.

Hưng trí mất đi, anh không một tiếng động rời khỏi người nàng đứng lên, chống nạng trở về phòng ngủ. Tức giận, nàng nhìn bóng dáng anh đi qua, thời tiết mùa mịt như vậy trở về chắc chắn là rất khổ sở, mắt ngủ, đau đớn lại khiến cho anh... Chỉ cần nghĩ đến đó, nàng nhất thời lại cảm thấy khó chịu.

Nàng tắt hết ti vi cùng đèn đi vào trong phòng, Lý Tịch tựa vào đầu giường cảm di động không biết đang xem cái gì, vẻ mặt chăm chú đến mức nàng đi vào cũng không ngẩng đầu lên, hoặc là cố tình không quan tâm đến nàng.

Dung Ý như chú cún nhỏ leo lên giường ôm lấy anh, “Em xin lỗi, không phải em cố ý chọc anh mất hứng...”

“...”

“Anh có mệt không? Để em mát xa cho anh nhé?”

“ ... ”

Nàng xoa bóp cho anh đến mỗi nhừ, tê rần cả tay mà anh vẫn giữ bộ dáng xa cách như cũ, không hẳn là tức giận mà giống như có gì đó ẩn nhẫn không phát. Dung Ý tin tưởng vững chắc chân thành mà kiên định vẫn cẩn thận tỉ mỉ phục vụ anh, từ mắt cá chân lên đầu gối đến đùi, cuối cùng tắt đèn đi, không e dè nhẹ nhàng vuốt ve tiểu nhị, nam nhân mà, không phải là loại động vật nghĩ bằng nửa thân dưới sao?

Nhưng nàng không ngờ Lý Tịch lại giữ tay nàng lại, chỉ thản nhiên nhìn nàng, thật lâu sau mới thở dài hỏi, “Cuối cùng là em có biết vì sao mà anh tức giận không vậy?”

Lớp vỏ phòng vệ bị xé mở nứt ra, kế tiếp đương nhiên là thừa cơ tiến vào. Dung Ý không tiếp tục giở trò với anh nữa, nằm xuống bên cạnh anh ôm lấy thắt lưng anh, “Em không đủ chuyên tâm...” Nàng biết anh mất hứng vì nàng quá chú ý đến Dương Miễn, chỉ có điều mấy ngày nay nghe tin đồn xung quanh về việc này nhiều quá, nàng cảm thấy có gì đó có vẻ bất thường, vốn không hiểu sự cạnh tranh khốc liệt như chiến trường trên thương trường, Lý Tịch tuy rằng bề ngoài luôn tỏ vẻ thản nhiên, nhưng thực tế thủ đoạn cao cường hơn bất cứ người nào khác, không phải nàng không tin anh mà chỉ không hy vọng có bất cứ ai phải nhận hậu quả bị kịch.

Trong bóng đêm, anh nhẹ nhàng đùa bỡn mái tóc mềm mại của nàng, mười ngón tay đan vào từng sợi tóc, môi dán vào trán nàng, “Anh không thích khi ở bên anh, em lại không yên lòng mà nghĩ về người đàn ông khác... Chỗ này...” Anh kéo tay nàng chạm vào ngực mình, “cảm thấy rất khó chịu...” Giống như ngọn lửa thiêu đốt khiến cả thân thể đau đớn.

Đêm nay, anh hoàn toàn đem Dung Ý vùi trong địa ngục, hoàn toàn mất đi sự ôn nhu bình thường, không chút trối huớng đánh thẳng về phía trước thâm nhập vào chỗ sâu nhất. Động tác mãnh liệt khiến nàng đau đớn như con thú nhỏ, thân thể run rẩy hết lần này đến lần khác cầu xin anh tha thứ, cuối cùng cũng phát điên cào cấu lung tung trên người anh, như muốn trả lại cho anh sự đau đớn đó, thậm chí trong không khí có thể ngửi được mùi máu tươi.

Kỳ thật, đau đớn, cho tới bây giờ chính là biểu hiện sâu đậm nhất của tình yêu. Cho dù vẫn luôn sợ hãi loại đau đớn này, luôn làm đà điều rúc đầu trốn tránh vẫn không thể ma diệt. Khi đã thật lòng đem trái tim mình giao cho người khác, loại đau đớn này người ta sẽ vui vẻ chịu đựng.

65. Chương 65

Bầu trời Thượng Hải đầy mây ẩm mùa đông, nàng đưa ánh mắt thâm trầm nhìn vào bức vách thủy tinh phản quang, hiện lên hình ảnh nàng mặc chiếc áo gió tối màu đơn bạc. Theo thói quen tìm chỗ cất giấu hai tay, đôi môi khô khốc. Buổi sáng họp còn đang ra sức suy nghĩ, đột nhiên Vincent nói muốn đi Hàng Châu một chuyến. Mọi người trong văn phòng đều nói trước khi xuất phát phải ăn uống no nê, Dung Ý không phản kháng câu nào, vừa đi ra thang máy vừa thầm nghĩ phải về nhà sắp xếp chút đồ đạc, thiếu chút nữa dưng vào Vincent đang đi tới.

“Dạo này ngủ không ngon giấc sao?” Cửa thang máy mở ra, Vincent theo thói quen làm động tác mời vào, nàng không hiểu ý nên chỉ nhún nhún vai, chớp chớp mắt.

Nàng ngăn người, ngượng ngùng cười cười, khoé miệng bất đắc dĩ cong lên, thử xem xem mỗi tối đều bị kẻ nào đó ép buộc triển miên, còn phải phục vụ người nào đó một cách hoa mỹ gọi là “Xuân tiêu nhất khắc thiên kim”, nghĩ đến thôi mà hai má cũng nóng lên. Đang bị phần điện thoại liên vang lên, nhìn nhìn màn hình, nét cười thoáng qua khi mở điện thoại. Kỳ thật hai người cũng không thường xuyên gọi điện, cũng không giống như những cặp tình nhân khác cầm điện thoại nấu cháo cả ngày, lải nhải những chuyện vụn vặt, có phần giống cặp vợ chồng già. Nhớ tới hình dung này, khoé miệng của nàng lại cong lên vài phần.

“Hàng Châu cách xa đây à? Không cần phải... Chắc là đi một ngày... Đêm nay uống rượu anh đừng tự lái xe về, gọi lái xe qua đón nhé!... Ai mà không nghe lời thì là con chó nhỏ...” Giọng của nàng đã cố gắng ép

xuống thật thấp, biểu tình trên mặt lại toát ra vẻ thoải mái, vui vẻ. Mà Vincent chỉ chăm chú nhìn di động của chính mình, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, môi mím lại.

Về nhà thu thập đồng hồ lớn chồng chất thành một khối, không ngờ lại nhận được điện thoại của bà ta. Cho dù bên trong yên tĩnh như vậy, nhưng nếu không phải bà ta tự giới thiệu rằng “Tôi là mẹ của Dương Miễn” thì Dung Ý cũng không có khả năng nhận ra giọng của bà ta. Nàng vốn chỉ gặp bà ta có một lần, vẫn là quãng thời gian bị phần khổ sở nhất của nàng, nhiều năm như vậy đã qua, trong đầu tự động xóa bỏ dấu vết loại cảm giác không thể chịu nổi ấy cũng thật bình thường. Chỉ là không ngờ Trương Thụy Hoa lại chủ động nói muốn gặp mặt nàng, làm cho nàng sửng sốt hồi lâu.

Lúc đẩy cửa bước vào trong quán café, nàng vẫn không hiểu tại sao mình lại nhận lời đề nghị đến gặp mặt kỳ quặc này. Bởi vì trong điện thoại kia chỉ có một câu, “Có chút việc muốn nói, nhưng muốn gặp mặt trực tiếp nói với cô.” Hay là vì chính mình bao năm rồi rảnh rỗi vẫn chưa bỏ xuống được?

Ngọn đèn trong quán ảm đạm, không có âm nhạc, lại đứng vào giờ làm việc nên vắng khách, vô cùng im lặng. Nhân viên phục vụ bước tới, người khách duy nhất quả thực gây chú ý, nàng đi thẳng vào góc âm u kia. Người đó ăn mặc bình thường, không phải kiểu cách như năm xưa, lúc tháo cặp kính râm ra ngẩng đầu lên, trên mặt thoáng qua nếp nhăn mờ nhạt, rõ ràng làm cho người ta thấy những chuyện cũ đã trở thành lớp bụi bay lên.

“Tôi lần này trở về để tham dự hôn lễ của Miễn Miễn và Hiểu Uyển...” Trương Thụy Hoa bình tĩnh nhìn nàng, giọng thấp mà hơi khàn khàn, “Hôm nay hẹn gặp cô, là muốn trực tiếp nói với cô một câu xin lỗi... Chuyện năm đó là lỗi của tôi và Hiểu Uyển, Miễn Miễn không hề hay biết gì...”

Dung Ý chỉ lẳng lặng khuấy tách cà phê, “Thật ra bà không cần nói gì cả, những chuyện đó đã qua lâu rồi, tôi cũng đã quên hết.”

“Tôi biết mình không có tư cách để nói những lời này, dù sao cũng đã gây tổn thương cho cô. Cô nói tôi đề tiện, vô sỉ cũng được, tôi cũng chỉ vì Miễn Miễn mà thôi, năm đó nếu không dùng cô làm guồng cuốn sợi, làm sao nó có thể thuận lợi xuất ngoại như vậy.” Khi đó chuyện của Cẩm Thanh đã có chút manh mối, không thể không chế được nữa, hơn nữa lại có sự hỗ trợ của Đan Trữ, sự việc cuối cùng đã bại lộ. Trương Thụy Hoa tỏ ra như chìm vào suy tư, thật lâu sau mới lấy gói to bên cạnh để trước mặt nàng.

“Miễn Miễn ở Mỹ vài năm rồi trở lại, một phần là vì chuyện của ba nó, một phần là vì cô. Nó hồ thẹn với cô, bao năm như vậy vẫn không quên được cô. Chỉ có điều, người không ở bên cạnh, mấy thứ này là những thứ nó luôn giữ bên mình lúc sang Mỹ. Kỳ thật nó cũng thật khổ sở, tuy rằng nó không thừa nhận nhưng tôi biết, đến tận bây giờ nó vẫn chưa buông tay... Giờ nó và Hiểu Uyển sắp kết hôn, người làm mẹ như tôi không hy vọng có điều gì đó ảnh hưởng đến hạnh phúc của nó. Cô đem những thứ này về đi... Nghe Hiểu Uyển nói Dung tiểu thư giờ cũng có người bạn trai tốt, hi vọng mọi người đều có thể có cuộc sống bình yên, vững vàng là tốt rồi.” Trương Thụy Hoa nói xong lại đeo kính vào, đứng lên cúi đầu vội vàng đi ra ngoài.

Nàng nhìn chỗ ngồi trống trơn phía trước, trên bàn là túi giấy căng phồng, nhớ tới năm đó Trương Thụy Hoa đem xấp ảnh cùng tiền đặt trước mặt nàng, hoá ra đã xa xôi như vậy rồi, đến độ đã rơi vào quên lãng. Cẩm lấy túi giấy, bên trong lộ ra một cái móc chìa khoá hình chữ thập, nét thêu vụng về, cong queo tạo hình con dê nhỏ... Nàng nhìn hình ảnh đã phai màu theo năm tháng, đột nhiên thất thần.

Buổi chiều, bầu trời u ám như sà xuống thấp, vừa nhận điện thoại của Vincent nói tiện đường sẽ qua đón nàng, kỳ thật chỗ anh ta ở cách nàng hai khu cũng khá xa, sao lại nói là tiện đường được chứ. Lúc mở cửa một tay cầm túi hành lý lại nhìn nhìn túi giấy quảng trên tủ giày, khẽ thở dài. Nàng tuyệt đối không có tâm tình giữ lại nhà để nhớ nhung, lại không biết phải xử lý như thế nào. Dù sao bên trong cũng có chút nhật ký cùng những vật phẩm linh tinh riêng tư, nàng tin rằng Trương Thụy Hoa lấy những thứ này đem đến trước mặt nàng, Dương Miễn hoàn toàn không hay biết, chỉ có điều, làm như vậy có ý nghĩa gì chứ? Nàng cười khổ một tiếng, trước hết phải bỏ đi đã.

Hôm qua thang máy đột nhiên bị hỏng, tiếng giày cao gót của nàng gõ nhịp đều đặn trên hành lang, nàng một tay xách hành lý, một tay xóa bỏ những tin nhắn rác trong điện thoại. Bỗng nhiên màn hình hiển thị một tin nhắn mới, “Có thể trừu không đi ra sao? – Dương Miễn”

66. Chương 66

“Nấu món này, phải chọn nấm thật ngon, đến lúc hầm càng lâu càng trơn mềm ngon miệng.” Trong phòng bếp sạch sẽ sáng ngời, Trương Thụy Hoa mặc quần áo ở nhà đơn giản đem nấm hương đặt lên thớt gỗ, vừa nhanh nhẹn cắt bỏ chân, vừa tủm tỉm cười nói chuyện phiếm với Hiểu Uyển đang đứng bên cạnh xem, “Miễn Miễn trước đây thích nhất món thịt om nấm hương mẹ nấu, lần nào cũng lén xuống bếp ăn vụng, sợ bị ba phát hiện...” Lúc nhắc đến Dương Cẩm Thanh, ánh mắt vừa thoáng vui lại chậm rãi trầm xuống.

“Mẹ, chuyện đã qua rồi, mẹ đừng nghĩ nhiều quá, ba ở trên trời cũng không hy vọng thấy mẹ như thế này đâu.” Hiểu Uyển ôm vai bà, cười an ủi nói, “Lần này mẹ về hãy cố gắng vui vẻ tham dự hôn lễ của chúng con, chuyện của ba cứ để chúng con lo đi!”

“Hiểu Uyển, con thật là đứa con ngoan. Miễn Miễn có đôi khi tính tình ngang bướng, con đừng so đo với nó. Có đôi khi làm việc cũng không tránh khỏi vội vàng, con hãy giúp mẹ coi chừng nó, đừng làm nó làm gì sai trái.” Động tác trên tay bà hoàn toàn dừng lại, biểu tình lo lắng. Gần đây tin đồn về Đan Trữ không ít, từ khi về nước đến giờ hàng ngày đọc báo đều thấy có tin tức thay đổi liên tục, bà cũng rất lo lắng cho con đường của Dương Miễn. Sóng to gió lớn qua đi, đời này bà cũng chẳng cần gì nhiều, chỉ mong con trai mình có thể bình an là tốt rồi.

“Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con sẽ giúp anh ấy mà...” Hiểu Uyển ôm vai bà, mỉm cười gạt đầu. Bên ngoài truyền đến tiếng cửa mở, bà cười cười, “Chắc là Miễn Miễn về, con giúp nó rửa mặt, thay quần áo rồi xuống ăn cơm...”

Hiểu Uyển vừa mới mở cửa phòng bếp đi ra ngoài, Dương Miễn lập tức nghiêng người đi vào, cô kinh ngạc nhìn hai mẹ con giằng co, cảm thấy như một thế giới mới hoàn toàn xa lạ.

“Mẹ, có phải mẹ đã động vào cái hộp gỗ màu đen con để ở tầng dưới cùng trên giá sách không? Mẹ mang những thứ trong đó đi đâu vậy?” Anh một tay đặt trên bàn bếp, caravat đã buông lỏng, ánh mắt bình tĩnh nhìn Trương Thụy Hoa cố gắng áp chế cơn giận dữ.

Trương Thụy Hoa dừng lại một chút rồi lại tiếp tục động tác, tiếng lưỡi dao va chạm với thớt gỗ vang lên rõ ràng trong phòng bếp rộng lớn, “Những thứ đó đã phủ kín bụi, mẹ giúp con dọn sạch đi.”

“Sao mẹ không hỏi một câu đã động vào đồ của con? Hôm nay vì sao mẹ lại đi tìm Dung Ý? Mẹ nói chuyện gì với cô ấy?” Anh kích động đến độ ngực phập phồng kịch liệt, khuôn mặt căng thẳng. Giữa trưa anh về thư phòng lấy tài liệu mới phát hiện giá sách của mình bị động vào, gọi điện thoại hỏi lái xe đưa bà đi đâu mới phát hiện có vấn đề xảy ra.

“Đúng, là mẹ đi tìm cô ta. Mẹ đem những thứ đó trả lại cho cô ta... Cũng chẳng phải bảo bối gì, có đáng để con mang vượt cả Thái Bình Dương vẫn mang tới mang lui không?” Bà đúng lý hợp tình mà nói, đơn giản là trước mặt đứa con duy nhất của mình, nói lại đầy thâm thía, “Miễn Miễn, mẹ không mong gì cả, chỉ hy vọng chuyện của con và Hiểu Uyển được tốt đẹp. Con ôm một đồng hồ ức xưa có ích lợi gì chứ? Không cần nói tới hiện tại con đã là hôn phu của người ta, mà ngay cả Dung Ý mà con nhớ mãi không quên đó cũng đã có bạn trai, con cứ mỗi ngày đều nhìn lại những thứ kia thì được gì chứ? Muốn cắt đứt thì phải rõ ràng. Còn nửa tháng nữa con kết hôn rồi, Hiểu Uyển vì gia đình ta đã làm bao nhiêu chuyện, sao con không nghĩ cho nó một chút chứ? Nếu nó nhìn thấy những thứ đó thì sẽ nghĩ gì? Nếu chuyện này vào tai Đan gia thì sẽ ra sao?”

Anh ép ra một nụ cười gượng gạo, khổ sở hỏi lại bà, “Vậy mẹ nghĩ con có suy nghĩ gì?” Tay nắm chặt lại để trên bàn đá cẩm thạch, hít sâu đến khi bình tĩnh trở lại mới cười lạnh nói, “Ở trong mắt mẹ, con chính là loại người phải nhìn ánh mắt của vợ mới có thể sống được sao?”

“Sao con lại bóp méo ý tứ của mẹ...” Không đợi bà nói xong, “Oành” một tiếng, cửa thủy tinh mở ra và vào bên cạnh kêu vang một tiếng, Hiểu Uyển bị dọa đến độ vừa ngẩng đầu định nói gì, Dương Miễn đã phất áo đi qua, cô chưa kịp nói thì anh đã mở cửa đi ra ngoài. Tiếng đóng cửa thật mạnh vang lên, hai người phụ nữ nhìn theo, quay lại nhìn nhau.

“Lần đó giám đốc phòng tài vụ nói chuyện với thư ký tổng giám đốc mới phát hiện ra, lão tổng thích nhất con dấu hình ngôi sao của Trung Quốc. Tôi vẫn nghĩ là những người trong nghề đều thích cùng 1 dạng kia...”

Xe chạy trên đường cao tốc, một đám tây trang giày da vốn nên nghiêm trang lại cười cười đùa đùa, rất giống mấy bé học sinh tiểu học giao du với nhau hưng phấn không thôi, nào có nửa phần bộ dáng đi công tác chứ? Nhắc tới hồ sơ mật của đại lão bản của tổng công ty, ngay cả Vincent đang cúi đầu xem tài liệu trên ghế phụ cũng bị cuốn hút, thấy buồn cười hỏi, “Gần đây ngồi trong bóng tối viết chữ hay sao mà lời nói lại thay đổi như vậy?”

“Lão đại, anh không biết sao, nơi này núi cao, hoàng đế ở xa, rời khỏi chân thiên tử, sơn minh thủy tú, hơn nữa thật vất vả mới đi công tác mà thoát khỏi bàn tay của các tổng giám đốc, tự nhiên thích tán gẫu thì tán gẫu thôi. Anh nên tranh thủ hưởng thụ quãng thời gian tốt đẹp này đi, đến lúc điều đi tổng bộ rồi không còn cơ hội nữa đâu.” Lái xe Tiểu Tùng nín thở nháy mắt.

“Ai bảo tôi muốn điều đi tổng bộ?” Vincent làm vẻ mặt chê cười khi nghe xong.

“Ai, lấy thực lực của Vincent, điều đi lên chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Mấy người nói đi, người này sinh đại sự, mỗi người đều trải qua lúc lên lúc xuống. Chỉ có mình tôi, đứng yên một chỗ, không thăng chức, không kết hôn, mãi cô đơn, chỉ có lúc nào thê lương cũng luôn có sẵn.” A Sam suốt ngày than thở vừa mới bắt đầu, may mà mọi người đã quen với tác phong văn nhân mặc khách của anh ta nên không trách cứ.

“Sam ca, anh không biết là độc thân có bao nhiêu điều tốt đẹp sao? Không cần mua đồ ăn nấu cơm, không cần phục vụ lão bà đi dạo phố, dạy con cái luyện đàn, làm thủ công... Nhìn nhà chúng ta, nguyện vọng lớn nhất lại chính là độc thân như thế.” Lái xe vờ than thở khóc lóc làm cả xe bật cười. Chỉ có Dung Ý đầu vẫn tựa vào cửa sổ, mí mắt buông xuống nhìn di động không ngừng chuyển động trong tay. Trên đường cao tốc tầm nhìn không xa, lái xe không dám chạy quá nhanh. Từ lúc nhận được tin nhắn của Dương Miên, nàng thầm nghĩ mau chóng rời đi, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt của anh, nàng càng nguyện ý lựa chọn chẳng quan tâm.

Hội nghị vô cùng thuận lợi, kết quả cũng không có gì bất ngờ xảy ra. Người bên này kỳ thật đã sớm đáp ứng, chỉ có chờ người bên đại khu Hoa Đông gật đầu nữa mà thôi. Cứ như vậy một hồi khiến đàm phán trở nên nhàm chán, đạt được thỏa thuận với khách hàng, hai bên vui mừng trở thành đối tác.

Buổi tối mở tiệc chiêu đãi ở một hội quán bên Tây Hồ, đình viện thật sâu, có cảm giác ngăn cách với thế giới bên ngoài, hơn nữa phong cách cũ kỹ thực phù hợp với quảng cáo nổi bật hiện giờ, thoát tục ôm ấp tình cảm. Nằm tựa lưng vào núi, mặt hướng ra hồ, phong cảnh tao nhã, đáng tiếc là đang giữa mùa đông, cho dù đến sát bên hồ cũng không nhìn thấy hình ảnh thướt tha của mặt hồ đầy hoa sen nở rộ, chỉ có hàng liễu bên bờ đong đưa nhẹ nhàng trong gió.

Đồ ăn vẫn là các món bình thường, tương vịt Hàng Châu, ốc biển phiến, nga can, chỉ có một bình rượu hương cá trích coi như khác biệt, vị rượu thật nồng đậm thấm thấu đến từng tế bào. Theo lời Cổ Duyệt, nàng đã bị Lý Tịch làm hỏng rồi, bây giờ ăn gì cũng đều kén chọn, mỗi lần Cổ Duyệt đều tỏ vẻ muốn nói lại thôi. Nàng biết cô ấy lo lắng cái gì, nhưng cũng hiểu rõ những việc mình làm, tự nhận là vẫn cân nhắc tốt.

Trong bàn mọi người đều nâng chén uống rượu, nàng lại đang cầm chén uống trà hoa cúc, mỗi khi có người nhìn đến nàng đành phải nghiêm trang cười cười giải thích, “Hoa cúc có tác dụng an thần hạ sốt.” Tác dụng của trà hoa cúc quả nhiên không thể khinh thường, khiến cho nàng tự động chạy vào toilet, nàng còn thoáng nhìn thấy Vincent bên cạnh vừa nói chuyện với khách hàng vừa cười thầm, đành phải thầm than thất sách.

Lúc nàng vào toilet, di động không ngừng vang lên, nàng không ngừng ấn nút tắt đi. Giữa trưa nàng đã đáp lại rõ ràng, “Đi công tác ở bên ngoài.”. Nhưng anh ta cố tình càng không ngừng gọi tới. Trong phòng vốn màu sắc trầm nhạt, ngay cả toilet cũng không sáng sủa, nàng ấn nút tắt máy rồi quăng vào trong túi, nhìn chính mình môi hồng răng trắng trong gương, buồn rầu nhắm mắt lại.

Vừa mới ra khỏi toilet, cái điện thoại trời đánh lại bắt đầu vang lên, mọi người đều hướng mắt sang nhìn nàng. Nàng không thể nề hà đi đến một cái bục nhỏ, khẽ cầm môi lấy điện thoại ra, ngay cả màn hình cũng chưa xem, mở miệng quát lớn, “Anh có để người khác được yên không hả?”

Bên kia dừng lại hai ba giây, khôn ngoan mang ý cười, miễn cưỡng mở miệng nói, “Cô bé, sao lại tức giận vậy chứ? Hay là uống một ít trà hoa cúc đi, hạ hỏa một chút rồi trở về.”

Nàng nghe thấy giọng của anh, trong lòng trừu nhanh một chút, hốc mắt tự nhiên nóng nóng, như đứa trẻ lạc đường bàng hoàng tìm nhà chợt nghe được giọng nói quen thuộc gọi tên mình. Nhất thời lại không biết nói gì, thật lâu sau mới thấp giọng mở miệng nói “Em uống rồi.” Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khung cửa khắc hoa cổ kính.

“Vậy sao lửa vẫn còn lớn như vậy?” Anh hỏi khoa trương, ý cười càng sâu, sau đó lại một bộ sáng tỏ, bốn cột thấp giọng lặng lẽ nói, “Anh biết rồi, đó là bởi vì nhân viên phòng cháy chữa cháy Lý đồng chí không có ở bên cạnh em.”

Nàng bị anh chọc cho bật cười, anh nói thế, nàng có thể tưởng tượng được bộ dáng khoe mặt giơ lên của anh phía bên kia, buồn bực trong lòng giảm đi không ít, “Thưa nhân viên phòng cháy Lý đồng chí, ở đây đang mưa.”

“Khéo như vậy sao, Thượng Hải cũng đang mưa, cho nên anh không đi làm, nhân nhả ở nhà.”

Nàng tả mặt rượu oa như ẩn như hiện, dựa cả người vào cửa, miệng hé nở nụ cười hồi lâu lại có điểm lo lắng hỏi, “Thời tiết không tốt, thất lưng và chân anh có đau không?”

“Đều đau.” Lòng của nàng nhẹ nhàng thu lại một chút, lại nghe thấy anh nói tiếp, “Em không ở nhà, cả người đều đau.” Ngữ khí của anh rất nhẹ, tùy tiện buông một câu tâm tình thật sến, lời từ miệng anh thốt ra thật tự nhiên, nhẹ nhàng chạm vào tận đáy lòng nàng.

“Không nói lung tung với anh nữa, em không quay về mọi người đi hết mất. Anh không được thức khuya, đi nghỉ sớm đi, được không?”

“Àn, anh chờ em về nhà.” Vẫn nhẹ nhàng một câu như trước lại làm cho ngực nàng tràn ra cảm giác ấm áp. Nàng không nhớ rõ lần cuối cùng có người nói với nàng như vậy là khi nào, kể từ khi ba đi rồi, nàng đã không còn nhà nữa. Nàng cũng đã quen chỉ có một mình, lại vì một câu đơn giản như vậy mà mũi hấp háy mãi không thôi. Bên ngoài mưa bụi bay xuống đậu trên mặt nàng, quay đầu lại nghĩ, trời như vậy cũng không đến nỗi tệ.

Thật lâu sau nàng mới bình tĩnh xoay người trở về đại sảnh, lúc ngẩng đầu chợt va vào một người đàn ông ánh mắt sâu thẳm tuyệt vọng, trong nháy mắt ngây dại, bên ngoài mưa càng lúc càng to, từng giọt rơi vào mặt, hoá ra vẫn thấy đau.

67. Chương 67

Nàng nhìn Dương Miễn cả người ướt sũng, từng giọt nước mưa chảy dài xuống hai má, ánh mắt quật cường mà bi thương làm cho nàng nhớ tới lúc anh nói muốn xuất ngoại, ánh mắt cũng tràn đầy bất khuất lại bất đắc dĩ đau đớn. Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt hoảng loạn, lại không biết mở miệng như thế nào, nên nói gì với anh, cho nên câu nói “Vờ như không thấy” áp dụng vẫn là phù hợp nhất, tương cứu trong lúc hoạn nạn không bằng tương quên cho giang hồ.

Vẫn là Dương Miễn đang ngả người dựa vào tường mở miệng trước, “Những thứ mẹ anh đưa cho em, hãy trả lại cho nh.” Khẩu khí không tốt lắm, không có tác phong quý củ thường ngày, thanh âm khàn khàn, hơi thở nồng nặc mùi rượu.

Nàng cau mày theo bản năng, “Làm sao tôi có thể mang theo những thứ đó chứ? Anh...” Lại không ngờ Dương Miễn lại đưa tay về phía nàng, bước về phía trước, nhưng cánh cửa đang từ từ khép lại bất ngờ đập cả vào người.

Lúc ở trong phòng khách sạn giúp anh cởi bỏ đồng quần áo ẩm ướt trên thân thể nóng bỏng, nàng tỏ vẻ xem thường, đây là loại tình huống gì chứ, sao những cảnh chỉ có trong phim lại rơi xuống đầu nàng thế này.

Vốn đang định tìm điện thoại di động của anh để gọi người đến đón về, nàng cho tay vào túi quần, ngoài chìa khoá xe cùng một bao thuốc ướn sùng thì chẳng có gì khác. Thanh toán tiền khách sạn, đổi quần áo ướn cho anh, xem như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Vừa rồi nàng vội vàng gọi điện cho Vincent không kịp giải thích gì đã nói phải đi trước, nàng sợ bọn họ lo lắng, thăm nghĩ phải mau chóng trở về.

Trước khi đi, nàng lại nhìn thoáng qua người đang nằm thở đều đều trên giường, cảm dường như lún phún mấy sợi rau. Mi này, mắt này vẫn là thứ nàng đã trăm ngàn lần sờ qua trước kia, nhưng giờ nàng lại cảm thấy tuyệt đối xa lạ. Loài người quả thật là sinh vật kỳ lạ, nàng chấp nhất suốt mười năm trời, kết quả là đã không cần nữa. Thở dài, không muốn suy nghĩ nhiều quá, lúc xoay người bước cổ tay lại bị giữ lại, nhẹ nhàng, sợ giống như giấc mộng.

Nàng cảm thấy tức giận, bỏ tay anh ra, quay đầu chất vấn, “Anh không có say?”

“Em không thể ở lại một lát được sao? Liên như vậy...” Giọng của anh rất thấp, lại mơ hồ, giống như là đang nói mơ.

“Ngay cả tôi cũng tỉnh mộng rồi, anh có tư cách gì mà ở trong này từ triền lạn đánh (đại loại là đến chết vẫn còn muốn có được cái mình muốn). Lúc trước người ra đi là anh, nay người mang theo vị hôn thê trở về cũng là anh. Anh ích kỷ muốn ôm cả hai người phụ nữ như vậy không cảm thấy quá sao? Dương Miễn, tuy rằng tôi thực sự không muốn thừa nhận, nhưng anh thật sự không phải là người đàn ông có thể cầm lên được thì cũng buông xuống được.”

“Đúng vậy, anh cầm lên được nhưng không bỏ xuống được, em nói anh là nguy quân tử cũng được, là tiểu nhân cũng không sao. Anh chính là loại hỗn đản như vậy, anh chỉ yêu em...” Anh dường như phát điên đem Dung Ý ôm lấy đặt lên giường, điên cuồng hôn từ tai nàng xuống đến xương quai xanh. Anh thật sự say, hoàn toàn mất đi lý trí, giống như muốn dùng toàn bộ sức lực để đoạt lại, đoạt những gì anh từng sở hữu giờ đã mất đi.

Dung Ý không động đậy, “Anh và Đan Hiểu Uyển từ bỏ hôn ước.” Ngữ khí trần thuật lãnh đạm đến tận xương tủy. Đôi môi Dương Miễn đang dán trên da thịt nàng chợt ngừng lại, chỉ nghe thấy nàng nói, “Anh sẽ không từ bỏ hôn ước với cô ta, lại ba phiên bốn bận đối với tôi như vậy. Anh nói anh yêu tôi, nhưng anh định biến tôi thành cái gì? Bỏ nhí? Vờ hồ? Anh cao hứng lên thì chơi đùa, mất hứng thì liền bỏ sang một bên như con vật?” Giọt nước ẩm áp mà nhanh chóng trở nên lạnh lẽo tích lặc trên mặt anh, lại giống như là một chậu nước lạnh tạt xuống dưới.

“Kỳ thật chính bản thân anh đã vô cùng rõ ràng, anh yêu là vì cô ấy có thể mang cho anh quyền thế, không thể bỏ xuống được là vì áp lực lương tâm của chính mình, cho nên mới chấp nhất đi qua. Những thứ của anh, tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc giữ lại, khi trở về nhất định trả lại cho anh. Cũng mong rằng anh cùng người nhà của anh vĩnh viễn không đến nhiều loạn cuộc sống của tôi nữa.”

Anh không biết nàng bỏ đi khi nào, trong căn phòng trống rỗng chỉ còn lại một mình, tường trắng, giường trắng, đèn màu trắng, dùng chính màu sắc chói mắt đó của chúng để chiếu sáng cái gọi là lương tâm của anh. Cả một đêm anh ở đó, hơi hơi cười, khoé mắt rỉ ra giọt nước mắt lướt qua thái dương, thấm thấu vào gối đầu, cả đêm không tiếng động.

Ngày hôm sau trở lại Thượng Hải lại tham dự cuộc họp khẩn cấp, ngồi vào bàn đàm phán, cân nhắc lợi ích, trên bàn họp gương thương mứa kiếm, tranh thủ những ưu điểm lớn nhất, bên dưới lại nghiền ngẫm dự toán cùng giá quy định của đối phương. Hơn ba giờ làm việc, nhưng cuối cùng vẫn phải gác lại, bởi vì tổng giám đốc của đối phương còn đi công tác chưa về, không thể đưa ra quyết định cuối cùng được. Trong nháy mắt nàng thăm tưởng tượng chính mình có thể đứng lên hất tung cái bàn ra mà mắng to, “Người thật là đáng chết. Nếu lão tổng không có ở đây, không lấy được chủ ý thì còn nói chuyện đàm phán làm gì cho lãng phí thời gian a?” Nhưng cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi, sự thật vẫn là sự thật. Sự thật chính là, nàng không có chút khí lực để hất cái bàn gỗ to dài trong phòng họp ra, càng không có can đảm để hét lên những câu quát mắng.

Sau khi tan tầm, nàng cầm túi hành lý nho nhỏ về nhà, mệt hết hơi dựa vào ghế sau, thuận miệng nói cho lái xe địa chỉ liền nhắm mắt ngủ thiếp đi. Chỉ là không ngờ nói địa chỉ này, lúc quản gia thay nàng lấy hành

lý vào nhà lại giải thích rằng Lý Tịch không ở đó. Nhìn ngọn đèn treo trên tường ngoài hoa viên, mọi hứng thú chợt tan rã, ngay cả sau đó người ta bảo đã chuẩn bị nước ấm cho nàng tắm rồi lại mang tổ yến lên mời, nàng cũng không để ý.

Miễn cưỡng ngồi vào sô pha, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ nàng cảm thấy có người nhẹ nhàng vuốt ve hai má của mình, ngứa ngứa lại thực thoải mái, đầu nàng gối trên một vật mềm mại, chậm rãi mở mắt ra, lười nâng người dậy. Tì hí mắt nhìn Lý Tịch đang tươi cười phía trên tỏ vẻ vô tội, “Ai bảo rằng sẽ ở nhà chờ em?” Tay giơ lên nhéo nhéo hai má của anh, làm bộ giận dỗi gần từng chữ.

“Không phải anh chuộc lỗi đây sao?” Vỗ vỗ chân trái nàng đang gối lên, lại cười cười không có gì tốt đẹp, vừa rồi nàng ngủ anh không dám cử động, hiện tại đã tỉnh, rõ ràng muốn giở trò, nhất thời không đứng yên.

“Em muốn ngủ...” Nàng xoay người, mặt hướng về phía bụng của anh, ngửi hương thơm quen thuộc trên quần áo của anh, an tâm lại thoải mái.

“Đi tắm rửa rồi về phòng ngủ.” Anh nhéo xoay của nàng vòng tai, lại phát hiện đôi khuyên tai một bên còn một bên không thấy đâu. Nàng cũng đã nhận ra, sờ sờ vành tai trống trơn bên trái, cau mày. Đôi khuyên tai nàng mua hồi cùng anh đi Nhật Bản, là khuyên tai bằng ngọc trai đen tinh xảo, khéo léo, người bán hàng còn giúp nàng khắc lại ký hiệu riêng ở chỗ nối. Lập tức ngồi dậy quay trái quay phải để tìm, vẻ mặt buồn rầu, không biết là rơi đâu mất.

“Quên đi, lúc khác mua lại một đôi giống hệt như thế.” Anh ôm nàng, nhẹ nhàng cắn cắn vành tai của nàng, khiến cho thân thể nàng bất giác run lên, giống như bị điện giật.

“Vẫn không giống, đôi này là chúng ta cùng nhau mua.” Nàng hết hi vọng tìm kiếm, cũng không biết có phải vừa rồi rơi ở trong xe hay không. Anh ôm lấy nàng đặt lên đùi trái, nàng sợ tới mức cơ hồ muốn nhảy dựng lên, nhăn nhó xoay xở muốn thoát khỏi vòng tay của anh.

“Đừng có lộn xộn....” Đại sói xám có chút tức giận.

“Em ngồi vào chân anh...” Tiểu bạch thổ nơm nớp lo sợ trả lời.

“Chân của anh rất tốt.” Đại sói xám khoé miệng co rúm, vẫn kiên nhẫn dỗ dành nàng.

“Vốn chỉ có một chân tốt, giờ ngồi lên nhờ hồng mắt thì làm thế nào?” Tiểu bạch thổ không nhìn sắc mặt người kia vẫn tiếp tục nói thầm.

“...”

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên làm lỗ chân lông nở ra thật thích khiến nàng thoải mái cơ hồ muốn rên rỉ, ngay lúc đang nhắm mắt tiếp tục hưởng thụ, sắp ngủ mất đến nơi, bồn tắm rộng lớn đột nhiên hẹp lại, mực nước vốn chỉ tới bắp vai nàng nhanh chóng dâng lên làm cho nàng phản xạ có điều kiện ngồi bật dậy. Nhìn Lý Tịch thản nhiên tự đắc nằm ở bên cạnh nàng, “Không phải anh vừa tắm rồi sao?” Còn đến tranh giành nữa, khó có thời gian được độc hưởng một mình, người nào đó bộ dáng cực không hài lòng.

“Ai bảo tắm rồi không được tắm lại?”

“Nhưng mà chật...” Nàng trợn mắt nói dối, đây vốn là bồn tắm đôi rất lớn.

“Để ngày mai đổi cái khác to hơn...” Anh không cho nàng cơ hội dong dài, trực tiếp che miệng của nàng lại. Hai tay lại du lịch khắp nơi trên thân thể trắng mịn của nàng, đầu ngón tay xẹt qua những chỗ mẫn cảm khiến nàng run người, “Có nhớ anh không?” Tiếng nói ngọt ngào mang theo vẻ mê hoặc cực độ.

“Không nhớ anh...” Nàng âm thầm đắc ý còn chưa kịp cười đã vì kỹ xảo lay động của anh mà chuyển thành khóc nức nở nói, “...mới là lạ! Lúc nào cũng nhớ, phút nào giây nào cũng muốn...” Có điểm buồn nôn, có điều không trách được nàng nói năng tiên hậu bất nhất, thật sự người này rất đáng giận.

“Ngày mai, ngày kia đều là của anh, được không?” Ngón tay anh trượt trên cổ nàng, mềm nhẹ mà tinh tế.

“Ngày mai Cố Duyệt hẹn em đi dạo phố... A...” Tay anh dùng lực một chút, lúc này nàng thật sự muốn khóc, “Ồ ô, ngày kia phải về công ty theo dõi một hạng mục mới.”

“Ngoài làm việc ra thì đến bạn bè, khi nào thì mới là của anh?” Động tác của anh dừng lại một chút, ngôn ngữ thân thể biểu đạt sự bất mãn nghiêm trọng của chính mình.

Nàng ngã vào người anh, nắm tay anh đặt vào ngực mình trượt dài xuống dưới, “Nơi này, nơi này, nơi này đều là của anh... Về sau đều là của anh.” Cuối cùng hai tay cầm bảo bối đang đứng thẳng dưới nước, lông mày nhướng lên nói, “Đây là của em.” Anh đón ý nói đùa khiêu khích của nàng, đem cằm tựa lên vai nàng nhẹ nhàng vuốt ve, bộ dạng phục tùng, khi ánh mắt đảo qua lưng nàng lại bất chợt rung mình.

Mùa đông, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chạm đất chiếu vào bên trong, một mảnh ánh sáng. Hôm nay là ngày đặc biệt nhất trong toàn bộ tuần lễ tối tăm, ngay cả mấy đầu sỏ vốn lục đục với nhau cũng có tiến triển, “Martin, hôm nay đấu giá nghe nói Đan Trữ tỏ ý nhất định phải giành được, ngài xem...” Tiêu hội còn chưa có bắt đầu, các công ty tư nhân cũng đã sinh động hơn, rõ ràng là đến xem náo nhiệt, ai cũng nói không biết hạng mục Đan An Hoà, MRG có bao nhiêu chiêu các hiền thần thông lạng lẽ a.

Bên ngoài, người của Đan Trữ đã lục tục đến, thân ảnh của Dương Miển chiếu vào tấm vách ngăn cách phòng khách với hành lang, Lý Tịch lại nghiêng đầu thần nhiên nói, “Nếu là đấu giá, đương nhiên là cạnh tranh công bằng, thua thắng phân minh.”

Đi vào hội trường, hai người lại vừa vặn đụng nhau trước cửa, chỉ là người phía sau chưa đi tới, Lý Tịch khẽ gật đầu chào hỏi, không ngờ Dương Miển lại gọi anh, vẻ mặt chân thành nói, “Có vật này, nhờ Martin chuyển trả lại cho Dung Ý. Không biết vì sao lại rơi ở chỗ tôi, cô ấy lúc nào cũng vứt bừa bãi như vậy, chắc là cũng làm phiền anh.” Đem một hộp trang sức nho nhỏ đưa cho anh.

“Cảm ơn.” Anh gật đầu thăm hỏi, bình tĩnh không có gì khúc mắc nhận lấy rồi bước đi. Ở chỗ rẽ đầu tiên ngoài hành lang liền tiện tay quăng vào thùng rác, trong ánh mắt hiện lên tia cảm xúc phức tạp mà tối tăm, chỉ cảm thấy thật sâu trong lòng có ngọn lửa bùng cháy lên ở nơi nào đó, rất có thể biến thành ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ. Thật lâu sau, bàn tay nắm chặt gậy chống dần trở nên trắng bệch mới hơi hơi thả lỏng khôi phục chút huyết sắc, mười ngón tay thon dài duỗi ra rồi lại nắm chặt. Cách đó không xa, Hứa Tuấn Hằng định đi đến nhắc nhở anh tiêu hội đã bắt đầu, nhìn thấy anh như vậy chợt khiếp sợ không dám lại gần.

68. Chương 68

“Ai da, Dương tổng mấy ngày nay chuyện tốt tới gần, đường làm quan rộng mở.” Giọng của CFO Đan Trữ trong điện thoại đầy vẻ nịnh nọt, làm như vô tình thuận miệng hỏi, “À mà hạng mục S&D đã tiến hành được hơn một nửa, nhu cầu tài chính vượt quá mức chúng ta dự toán, Dương tổng xem...”

“Luyện tiếc đứa nhỏ làm sao có thể làm được việc lớn chứ? Tài chính cấp bách chúng ta sẽ nghĩ biện pháp, ông xem xét bên kia cho tốt là được.” Anh đưa mắt thưởng thức ly rượu hồng trước mặt, chất lỏng màu đỏ sậm trong ly khẽ sánh lên, sáng ngời mà chói mắt.

“Nhưng thời gian gần đây, thị trường ngoại hối dao động rất lớn, Đan Trữ đồng loạt khởi động một loạt hạng mục khác, chỉ sợ đến lúc đó không thể văn hồi. Nghe nói bên MRG có ý muốn hợp tác với chúng ta cùng hoàn thành hạng mục S&D, tài chính của bọn họ so với Đan Trữ sung túc hơn, danh tiếng làm việc trong giới cũng uy tín. Hợp tác với họ cũng có thể xem là một phương pháp vững chắc.”

“Hừ, tôi nói cho ông hay, lúc trước chúng ta bằng mọi giá phải cướp về hạng mục S&D này, bây giờ lại phân chia với MRG, ông giờ tay ra mà tính xem sẽ có bao nhiêu tiền từ túi của ông chảy đi...” Biểu tình của Dương Miển trong nháy mắt trở nên bén nhọn, sắc mặt như bụi dừng lại ở ly rượu. Tức giận cúp điện thoại, ở Đan Trữ, anh ghét nhất là bị đám người già nua luôn tự cho là đúng này, muốn kiếm tiền lại sợ đầu sợ đuôi, vĩnh viễn không thể làm nên chuyện lớn. Chỉ có điều Đan Trữ mấy ngày nay nhận một loạt hạng mục lớn cũng phô trương thanh thế, chỉ có điều đó cũng thật là một vấn đề lớn.

Anh vất tay lên trán, nghĩ đến nhập thần, chợt tiếng gõ cửa vang lên, khẽ nhíu mày nói “Mời vào”.

“Đan Trữ ký nhiều hợp đồng ngoại hối như vậy từ khi nào thế?” Đan Hiểu Uyển vừa tiến vào liền đem một loạt bản sao hợp đồng ký kết với các ngân hàng để lên mặt bàn, biểu tình ngưng trọng hoàn toàn đối lập với vẻ vui mừng của Dương Miển. Khi chuyên viên phân tích đem tư liệu giao đến, nàng mới đột nhiên hiểu ra tại sao kim ngạch ngoại hối lại cao hơn thực tế đầu tư nhiều đến vậy, phương thức đầu tư mạo hiểm như vậy tuyệt đối không tầm thường.

“Công ty có lợi nhuận, đương nhiên là phải dựa vào việc kiếm tiền, Đan Trữ cũng không có quy định rằng không thể sao hối, huống chi, trước khi công ty vẫn có ngành đầu tư thương mại có kỳ hạn.”

“Đan Trữ quả thực có nhu cầu ngoại hối, không phải là em không tin anh... Nhưng cũng phải “làm việc cẩn thận, không được đầu cơ”, điều này là nguyên tắc cơ bản của Đan gia, chắc anh cũng đã biết, em chỉ không muốn trước khi kết hôn lại xảy ra những chuyện phức tạp. Chuyện quảng trường Đông Hải bị nghi ngờ lậu thuế đã làm cho ba rất tức giận, làm cho ca ca ép tới rồi...”

Cô còn chưa nói xong, anh đã “Hừ” một tiếng cười lạnh lùng, “Em muốn nói rằng, anh bước vào cửa của Đan gia là phải làm việc theo nguyên tắc của Đan gia? Lúc trước Đan Trữ nhận được những hạng mục lớn kiếm được bao nhiêu lợi nhuận, sao không thấy anh trai em nhắc gì đến nguyên tắc đó? Bây giờ chịu sức ép từ mọi mặt, anh ấy sợ làm bẽ trên tức giận nên phải nhanh chóng tẩy sạch quan hệ phải không?” Nụ cười của anh không có chút độ ấm, áp khí trong thư phòng chợt giảm xuống. Đan thị quốc tế này mấy năm qua không có thành tích gì nổi bật, người của Đan gia thế đan lực bạc, cho dù nay đã tiến được lên cao cũng chưa chắc đã lay động được những thế lực có rễ sâu lá tốt khác. Năm ngoài vài vụ thất bại đã làm cho Đan gia ảm đạm đi nhiều.

“Dương Miển, anh đừng càng nói càng quá đáng như thế, chúng ta vốn là người một nhà, vốn không thể cắt đứt quan hệ. Lúc trước chúng ta đến, ca không hề nghĩ ngợi gì mà đem Đan Trữ giao cho anh, nếu anh ấy sợ làm bẽ trên tức giận thì sẽ không dốc sức hỗ trợ anh như thế...” Cô ý thức được ngữ khí của mình đã có phần nặng nề, nhất thời dừng tại đó, không biết phải tiếp tục nói như thế nào.

“Dốc sức hỗ trợ như thế nào vậy? Em không nói được, để anh nói thay em, nếu anh ta sợ ảnh hưởng đến bản thân mình, lúc trước sẽ không “dốc sức hỗ trợ” làm cho phụ thân của anh thay cho CEO của Đan Trữ bị buộc vào tội nhận hối lộ mà vào tù rồi đến mức tự sát, phải không?”

Anh hung hăng nhìn Hiểu Uyển vài giây, tay nhắc lấy áo khoác đang vắt trên lưng ghế liền nhanh chóng đi ra ngoài. Cánh cửa bị đập mạnh va vào tường chói tai, cô cảm thấy từng chữ từng lời anh nói đều như lưỡi dao sắc bén cửa vào trong lòng. Có giọt nước nóng bỏng trào ra nơi khoé mắt, cô cố gắng chịu đựng, từ nhỏ đến giờ, cô luôn là viên ngọc quý trong gia đình, tính tình cũng quật cường chẳng kém gì những người đàn ông khác, cho dù lúc khó khăn nhất cũng chưa bao giờ phải chịu uỷ khuất như vậy. Trái tim vốn đã trao cho người, nay giống như bị rơi vào đám mây, treo lơ lửng trong không trung, hiện tại lại bị giẫm đạp lên. Ánh mắt trở nên mờ lung, cô nhắc ly rượu trên mặt bàn, hung hăng ném vào tường.

Dưới lầu, Trương Thụy Hoa đang cùng người giúp việc bàn bạc xem hoa viên thiết kế như thế nào chợt nghe tiếng cửa đánh rầm một cái, ngẩng đầu nhìn thấy Dương Miển bùng bùng tức giận dẫm nát cả sàn gỗ đi uỳnh uỳnh xuống cầu thang, sắc mặt ngưng lại trong chốc lát rồi nói, “Miển Miển a, vừa rồi mẹ cùng với mẹ Đan đã thương lượng đến lúc đó yến tiệc ở sân tổ chức như thế nào. Hiểu Uyển thích tổ chức hôn lễ theo kiểu Tây Âu, mẹ sợ thời tiết Thượng Hải thay đổi bất thường, đang cân nhắc xem là tổ chức trong nhà hay ngoài trời...”

“Mẹ thích làm thế nào thì làm, con không có ý kiến.” Về tức giận của anh đã giảm xuống một chút, giờ phút này nét mặt không thay đổi buông lại một câu rồi cầm lấy chìa khoá xe đi nhanh ra ngoài.

“Đứa nhỏ này...” Bà nhìn lên thư phòng nơi tầng 2 vẫn đóng chặt cửa, hơi hơi lắc đầu thở dài.

Đan Hiểu Uyển nghe thấy có người gõ cửa, nhanh chóng lau đi giọt nước nơi khoé mắt, cẩn cẩn môi hít sâu vào rồi mới xoay người lại, bên ngoài ánh sáng vừa tràn vào, cô đã khôi phục thần sắc bình thường, thấy Trương Thụy Hoa liền kéo kéo khoé miệng nói, “Mẹ, sao mẹ lại lên đây?”

Trương Thụy Hoa nhìn lướt qua ly rượu rơi trên thảm, đi đến bên cạnh cô, ôm lấy bả vai cô, “Con gái, vất vả cho con rồi.”

Cô cắn môi, cuối cùng vẫn không nhịn nổi, giọt nước mắt lăn dài trên má để lại dấu vết trên khuôn mặt trang điểm tinh tế, “Có đôi khi con thật sự cảm thấy rất mệt mỏi, con không biết cuối cùng là anh ấy muốn cái gì. Hai người ở bên nhau, hoà hợp nhưng vẫn không ôn hoà... Có đôi khi con nghĩ không biết kết hôn với anh ấy có phải là quyết định sai lầm, việc hôn sự anh ấy chưa bao giờ quan tâm đến, hai người về nhà giống như đang làm việc vậy. Con thật sự cảm thấy chịu đựng quá đủ rồi...” Cô vừa nói vừa khóc, chưa bao giờ cô khóc như vậy.

Trương Thụy Hoa nhẹ nhàng vỗ vai cô an ủi, “Nó chính là đứa trẻ luôn làm đau lòng người khác. Con cũng biết vì chuyện của ba nó mà nó trở nên cố chấp như vậy. Kỳ thật trong lòng nó cũng khó xử, nó không phải cố ý gây chuyện với con, chỉ có điều ở bên ngoài không tránh khỏi nghe được những lời khó chịu. Nó không nói ra, nhưng trong lòng vẫn luôn khổ sở chịu đựng.” Bà nói xong hốc mắt cũng đỏ lên.

“Mẹ, con thương anh ấy, cho nên tình nguyện vì anh ấy làm mọi việc, nhưng không có nghĩa là có thể dễ dàng tha thứ cho việc anh ấy xem nhẹ cảm thụ của con...” Đan Hiểu Uyển ôm Trương Thụy Hoa, mi mắt buông xuống, điềm đạm đáng yêu. Cho dù là anh làm chuyện gì đi chăng nữa, cô cũng luôn bảo vệ anh trước mặt người nhà, tin đồn bên ngoài đâu phải cô chưa từng nghe qua, đâu phải cô không khó chịu. Chỉ có điều, cô cảm thấy chính mình cần kiên trì lấy như vậy vẫn không lay chuyển được trái tim của anh, làm sao lại không thấy bị thương?

“Nó biết, con làm mọi việc cho nó, nó đều biết... Con xem xem, sắp trở thành cô dâu rồi còn khóc nhè như con nít thế này sao? Nào, chúng ta đi xuống ăn tổ yến đi, thuận tiện bàn bạc một chút về vị trí tổ chức hôn lễ, vừa rồi mẹ con nói chi tiết nên thật cao hứng...” Nói xong liền kéo Hiểu Uyển vừa nín khóc nở nụ cười đi ra ngoài.

Giữa trưa lười nhác, nàng thực tay vào túi áo khoác đứng ở bên đường chờ đèn xanh đèn đỏ, nhằm chán đá đá hòn sỏi dưới chân. Một chiếc xe màu bạc chợt dừng lại bên cạnh nàng, tiếng phanh còn chưa vang lên, giọng Cổ Duyệt đã ồn ào, “Nhanh lên xe đi, phía trước có cảnh sát đấy!”

“Ai da, Cổ Duyệt nhà ta gia nhập tầng lớp có xe riêng từ bao giờ thế? Xem ra cuộc sống vợ chồng son quá là vui sướng hài lòng rồi.” Dung Ý vừa buồn cười nhìn Cổ Duyệt chỉ huy nàng lên xe, vừa cài dây an toàn. Nàng cũng vừa nghe nói là Cổ Duyệt được thăng chức lên làm quản lý, từ lúc chuyển công ty đến giờ cũng ít liên lạc, hai bên đều làm việc tối mắt tối mũi, làm gì còn thời gian mà gần bó keo sơn như trước.

“Cậu không cần chế giễu mình, mình làm sao so được với Dung cô nương lên xuống đều là siêu xe thay cho đi bộ a?”

“Xe điện ngầm giao thông công cộng coi như là siêu xe trong lời của cậu, mình quả thật là lên xuống siêu xe thay cho đi bộ.”

“Sao thế? Lý Tịch không đưa xe cho cậu? Thế còn nhà ở đâu?” Cổ Duyệt tỏ vẻ khó tin, “Cậu ở với anh ta lâu như vậy sao vẫn còn bộ dáng nghèo khổ này a? Đừng nói với mình rằng cậu ngần này tuổi rồi vẫn còn “Yêu đương không liên quan đến vật chất” nha!”

“Cậu nói bậy bạ cái gì vậy?” Đầu óc cô nàng quả thật là có vấn đề, Dung Ý bất đắc dĩ cười cười nhìn ra ngoài cửa sổ, xe chậm rãi tiến về phía trước, đi một chút lại phải dừng, làm cho lòng nàng có chút buồn buồn.

Cổ Duyệt nhìn nàng có vẻ không chút hứng thú, không giống bình thường vẫn hay vô tâm không phẩy cười hì hì, sau khi chuyển làn đường rốt cục nhìn không được hỏi “Gần đây làm sao vậy?”

Nàng một hồi lâu mới phản ứng lại “Cái gì làm sao vậy?”

“Cậu cùng Lý Tịch có ổn không?”

“Vẫn như vậy, việc chồng chất, tiện thì gặp gỡ.” Nàng nói lạnh nhạt, mấy ngày nay anh đều có việc riêng, nàng gọi điện thoại qua toàn là thư ký nhận máy. Từ lúc ở Hàng Châu trở về, anh tuy không nói gì nhưng nàng lại cảm thấy anh biết chuyện gì đó, có điều lúc ấy đã không nói gì, sau nàng cũng không nhắc tới, huống chi thật sự không có gì phát sinh, thanh giả tự thanh, làm gì phải cố ý giải thích chứ.

“Gần đây tin tức về Dương Miển truyền ra rất nhiều, cậu xác định là không có gì chứ?” Lại một cái đèn đỏ, Cổ Duyệt xoay hẳn đầu sang nhìn nàng. Hôn lễ của Dương Miển cùng Đan Hiểu Uyển, gần đây bên Đan Trữ liên tiếp truyền ra tin tức đầu tư sai lầm, MRG tỏ ý muốn sáp nhập hạng mục S&D... Cô không tin Dung Ý hoàn toàn không để ý.

“Có thể có cái gì nào? Cầu xin cậu đừng đem mình và anh ta đặt cạnh nhau nữa, người ta muốn kết hôn sinh con hay là táng gia bại sản đều không liên quan đến mình.”

“Vậy cậu hãy mau may đem người của mình đi làm đại sự đi. Cậu và Lý Tịch cứ như vậy cũng không phải là biện pháp. Tuy rằng dùng hôn nhân để trói chặt người đàn ông có thể là chuyện hoang đường đáng chê cười, nhưng lại là biện pháp hữu hiệu trực tiếp. Ít nhất ly hôn còn có thể chia đôi nhà, phải không?”

“Mình không thèm nói với cậu nữa, càng nói càng lung tung.” Nàng kiên quyết nhắm mắt lại chợp mắt.

Đêm đã khuya, trong phòng không một tiếng động, bên này các biệt thự cách nhau rất xa, các nhà ở có động tĩnh gì cũng không ảnh hưởng đến bên cạnh, cảm giác có điểm ngăn cách. Nàng đến bên này đã hơn 9h, không ngờ anh lại không ở nhà, quần quạ thấy nàng có vẻ mất mát liền giải thích anh gần đây đi xã giao nhiều, gần như toàn đến rạng sáng mới về. Nàng gật gật đầu, không nói gì, vào phòng tắm rửa mặt xong liền đến phòng khách làm việc.

Mở máy tính bắt đầu sửa sang lại tư liệu cho cuộc họp ngày mai, nhìn chăm chăm vào bảng Excel trên màn hình mà không làm sao tập trung được. Nàng suy sụp tựa vào ghế, bị tiếng kêu tích tắc của đồng hồ gây chú ý. Nàng chợt nhớ tới lời Cổ Duyệt nói hôm nay, rốt cuộc là quan hệ giữa nàng và Lý Tịch là gì? Nàng bắt đầu nghĩ đến tương lai, nàng đối với tương lai của anh, rốt cuộc có thể đi thật xa hay không?

Không biết trần trọc vừa làm việc vừa miên man suy nghĩ bao lâu, rốt cục nghe được tiếng động cơ từ dưới lầu truyền đến, tiếng gầm rú trầm thấp kéo nàng trở lại hiện thực. Nàng đi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới, hoa viên yên tĩnh, tiếng động trong gara cũng dần im bật. Tùy tay choàng thêm áo khoác đi xuống dưới, nàng đi đến cầu thang tầng 1 thì thấy quần gia quay về, ánh mắt liếc sang người bên cạnh. Nàng nhất thời hiểu rõ, quần gia am hiểu ông chủ của mình đang ngầm nhắc nhở nàng Lý mỗ nhân hôm nay tâm tình không được tốt.

Trong đại sảnh chỉ có ngọn đèn chùm tỏa sáng, anh một mình dựa vào sofa, một tay gác lên thành sofa gối đầu lên, nhắm mắt lại, lông mày hơi nhăn nhăn. Cách vài bước nàng đã ngửi được mùi rượu trên người anh, nhin không được trách một câu, “Hôm nay anh uống bao nhiêu rượu rồi vậy?” Đi qua bên cạnh sofa ngồi xổm xuống thay giày cho anh, không ngờ anh lại đem nàng túm đến bên người. Tay anh dùng lực mạnh khiến nàng hơi đau. Anh không nói gì, chỉ mở to mắt yên lặng nhìn nàng, ánh mắt dày lại mang theo vẻ trêu tức, hai tay chạy loạn trên người nàng. Nhiệt độ cơ thể nóng rực của anh cùng hơi thở nồng mùi rượu làm cho nàng không được tự nhiên nỉ non, “Hôm nay không phải thời gian an toàn...” Nhẹ nhàng đẩy anh ra. Anh giam cầm thân thể của nàng dùng sức mạnh hơn một chút, như hoàn toàn không nghe thấy lời của nàng, đôi mắt thâm trầm, màu hổ phách thần nhiên lực xuyên thấu rất mạnh. Bàn tay to lớn tham tiến vào trong chiếc váy ngủ rộng thùng thình của nàng, cảm khuôn ngực đầy đà của nàng, tay kia kéo váy lên.

Nàng giãy dụa nghĩ rằng anh uống rượu quá nhiều, để mặc cho hơi thở ẩm ướt của anh tham tiến vào khoang miện của nàng, hơi thở dày đặc, anh đột nhiên lại đem đầu lưỡi rời về phía cổ nàng, lướt nhẹ một đường rồi đột nhiên dừng lại nơi động mạch ở gáy nàng cắn một cái. Nàng đau đớn lấy lại lý trí, bắt đầu đẩy anh ra, hôm nay quả thực không tiện, huống chi nàng còn chưa to gan đến độ làm chuyện ấy trong phòng khách.

“Em cũng biết đau sao?” Nụ hôn của anh chạy trên da thịt nàng, mang theo những dấu răng nho nhỏ. Nàng vặn vẹo thân thể để trốn tránh lại càng làm dấy lên dục vọng của anh, chân tay đập lung tung vô tình chạm vào điều khiển ti vi trên mép sofa, màn hình nhất thời sáng lên, thanh âm không lớn nhưng vẫn phá tan không gian yên tĩnh, “Chào mừng quý vị đến với bản tin tài chính và kinh tế, Đan Trữ bị nghi ngờ trốn thuế lại hối lộ đang bị các ban ngành liên quan tiến hành điều tra, cổ phiếu của Đan Trữ rớt giá, mức độ giảm trong ngày là...”

Ánh mắt của nàng liếc về phía tivi hơi hơi dừng lại một chút, thừa dịp Lý Tịch sững sờ mà tránh ra. “Có

hứng thú đối với Đan Trữ như vậy sao? Hay là anh mua cả về cho em xem nhé?” Ánh mắt anh đột nhiên lạnh lẽo, bỗng nhiên có tia khác thường, sắc bén mà nhọn hoắt. Xoay người đem nàng tựa vào sô pha, bắt đầu công thành lược trí, anh bỗng nhiên thức giận như rơi vào động tối muốn cuốn xoáy tất cả xung quanh. Nàng chỉ cảm thấy đau đến đến vỡ oà, bị anh hung hăng sáp nhập trong nháy mắt đến độ muốn hét lên. Nước mắt sắp tràn, nàng giãy dựa lưng tung, trong nháy mắt nàng không biết là xảy ra chuyện gì, cổ tay chỗ bị túm chặt đột nhiên đụng vào vật cứng cứng truyền đến cảm giác đau đau. Anh đột nhiên dừng lại, giống như hết thấy bão táp vừa rồi chỉ là ảo giác. Nàng giữ chặt thân thể thả lỏng xuống dưới, vươn tay, muốn đụng vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh. Tay anh chặn lại, cầm lấy cây gậy bên cạnh sô pha đứng dậy đi lên lầu.

Nàng ảo não dựa sâu vào sô pha, không rõ vì lý do gì mà cứ liên quan đến Dương Miển là Lý Tịch sẽ không chịu nói chuyện. Cúi đầu nhìn cổ tay bị nắm đến phát đau, thật lâu sau vẫn không cử động.

Nửa giờ sau, nàng đứng bên ngoài phòng tắm của anh nhẹ nhàng gõ cửa, “Không phải anh ngủ quên ở bên trong đó chứ?” Nàng không quá lo lắng cho anh, chỉ có điều người đã say chệnh choáng như vậy thật sự có chút mất phong độ. “Anh có cần em giúp gì không? Anh không nói gì là em vào đấy...” Nàng lại thử hỏi một câu, đợi hồi lâu mới nghe được bên trong truyền đến tiếng rầu rĩ “Àn” một tiếng.

“Em nói cho anh biết, anh đừng có giận dữ như vậy được không?” Nàng tức giận mở cửa phòng tắm đi vào. Trong phòng tắm vòi nước vẫn đang chảy, nàng nhìn thấy Lý Tịch chợt chấn động cả người, ngây dại. Chỉ thấy vật áo sơ mi trắng tinh của anh đã nhuộm một mảng hồng, thoát nhìn thấy ghê người. Một tay vịn trên bồn rửa, một tay che miệng, bàn tay thấm đẫm chất lỏng đỏ tươi đưa vào dưới vòi, trong nháy mắt bị dòng nước cuốn đi, mà anh, từ đầu tới cuối vẫn tỏ vẻ không sao cả, tựa hồ như đã thành thói quen.

69. Chương 69

“Cô thấy máu là bị choáng sao?” Hứa Tuấn Hằng từ xa nửa đêm dẫn theo bác sĩ chạy tới, kinh ngạc nhất không phải là Lý Tịch một thân đầy máu mà là Dung Ý thân thể cứng ngắc không chút phản ứng đứng ở cửa, mặt trắng bệch như tượng sáp. Tay theo thói quen cho vào túi định lấy thuốc ra hút, chợt nhớ ra lại dừng lại, thở dài. Vừa rồi nghe thấy anh gặp chuyện không may liền chạy như cháy nhà lại đây, quay đầu ngẫm lại thấy mình thật chẳng khác nào tiểu trợ lý của Lý nhị.

Nàng máy móc lắc đầu, chỉ là nàng sợ hãi quá nên mất đi phản ứng bình thường thôi. Đột nhiên nàng nhớ tới đêm ba đi, cũng là như thế này, trong bóng đêm vô tận, cả một giường trắng tinh dính đầy máu. Ý nghĩ trống rỗng, tay chân dường như không còn là của mình, cuối cùng vẫn là Lý Tịch lao đảo đẩy nàng ra khỏi cửa. Quân gia trấn định hơn so với nàng, chẳng những gọi điện thoại cho bác sĩ tới còn gọi cả Hứa Tuấn Hằng tới nữa.

“Tôi có thể vào xem anh ấy như thế nào được không?” Nàng xoay đầu nhìn qua cánh cửa khép hờ, bác sĩ đi vào đã hơn 10 phút. Người bình thường làm sao lại có thể chảy máu cả nửa giờ như thế? Nàng có điểm ảo não không biết có phải tại mình đã quá nặng tay hay không, đúng lúc đó thì cửa mở ra.

Bác sĩ vốn sắc mặt không được tốt, nhưng nhìn thoáng qua Dung Ý biểu tình ảo não tự trách như vậy liền cười cười thoải mái nói, “Niêm mạc mũi bị vỡ mạch máu gây xuất huyết, giờ đã cầm lại rồi, chỉ là chuyện nhỏ thôi, về sau cẩn thận một chút là được.” Khuôn mặt tươi cười gượng gạo có điểm không phù hợp với ánh mắt ám trầm. Có điều Dung Ý đang thở phào nhẹ nhõm kia không chú ý đến vẻ mặt của ông, chỉ cảm thấy hạ được tảng đá lớn trong lòng. Thân mình hướng vào bên trong dò xét, thoáng nhìn Lý Tịch đang tựa lưng vào thành giường gọi điện cho ai đó, dép lông nhẹ nhàng cạo vào khung cửa, không biết nên đi vào hay không.

Hứa Tuấn Hằng đang định đưa bác sĩ xuống lầu, lại nghe Lý Tịch gọi điện đến bảo anh đem máy tính và tài liệu trong thư phòng vào cho anh. Liếc liếc mắt nhìn Dung Ý đang dựa vào tường sững sốt, anh nhìn không được tỏ vẻ xem thường, nửa đêm chạy tới, hoá ra là để làm vật hi sinh cho hai người này sao?

“Đã khuya rồi anh còn định làm việc sao?” Nàng tới gần bên giường, anh đã thay quần áo ngủ bình thường, dưới ánh đèn mờ nhạt nơi đầu giường, khuôn mặt vẫn tái nhợt vì mất máu. Nàng nhớ rõ anh có vẻ như bị thiếu máu, thân thể vốn không khỏe, còn chảy nhiều máu như vậy nữa. Nàng nhất thời không biết nói gì, vắt hết óc nghĩ ngợi cuối cùng cũng chỉ biết nói, “Vừa rồi em không cố ý, bây giờ anh còn đau nữa không?”

Anh ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt mang theo tơ máu đầy mệt mỏi không bình tĩnh trong suốt như bình thường. Tay nàng nhẹ nhàng vuốt qua sống mũi thẳng tắp của anh, vừa bị tay nàng đập vào, hiện tại hơi đỏ lên. Anh nghiêng đầu né tránh tay nàng, trong mắt hiện ra một tia chán ghét, tuy rằng nàng không hiểu anh rốt cuộc chán ghét cái gì.

“Em cảm thấy mình cần nói chuyện một chút.” Nàng ngồi lên giường, lôi kéo tay anh. Dường như có điểm giống với giảng đạo lý cho đứa con nít, nàng cố gắng sắp xếp từ ngữ để nói rõ ràng với anh, “Nói như thế nào nhỉ, anh cũng phải không chế bản thân một chút chứ, tỷ như lựa chọn địa điểm, thời gian, thời điểm... Phụ nữ có chu kỳ sinh lý của mình, cũng có lúc mệt mỏi không muốn... Nếu em thực sự không muốn, anh có thể thông cảm một chút được không, đừng ép em làm việc mà tạm thời em không có hứng thú...? Anh vẫn thể hiện biểu tình “Thì sao?” làm cho nàng giận dữ, “Dù sao ý của em cũng chỉ đơn giản là anh có thể tôn trọng ý kiến của em một chút hay không... Anh có hiểu không vậy?”

“Ý của em là anh không đủ tôn trọng em?” Anh nhướn mày nhìn nàng, thanh âm khàn khàn mà bình tĩnh.

“Không phải là không đủ, chúng ta cần phải câu thông một chút...”

Khoá cửa răng rắc mở ra là cho Dung Ý ngừng lại, Hứa Tuấn Hằng đứng ở cửa cầm laptop và tài liệu của Lý Tịch tiến thoái lưỡng nan, ngượng ngùng nói “Xin lỗi cắt ngang câu thông của hai người.” Im ắng đem đồ tới để cạnh Lý Tịch, lại im ắng rời khỏi, anh càng ngày càng cảm thấy chính mình giống tiểu thái giám ở bên cạnh hoàng đế, nhận thức này khiến anh vô cùng khó chịu, khẩn cấp đóng cửa chạy lấy người. Dù sao Lý nhị phát hoả cũng không phải chuyện nhỏ. Ngày đó ở tiêu hội gặp Dương Miễn xong, về mặt Lý Tịch càng ngày càng lạnh tuấn, anh đã nghĩ được trước mùi của bão táp đến gần.

Lý Tịch tựa hồ như không muốn tiếp tục đề tài này với nàng, tùy tay lấy một tập tài liệu, một trang giấy A4 rời xuống đất. Dung Ý phản xạ có điều kiện ngồi xổm xuống nhặt lên, biểu tình khi nhìn thấy nội dung trong nháy mắt đọng lại. Không gian trong phòng ảm áp mà nàng lại cảm thấy tay chân lạnh lẽo đến cứng đờ. Nhẹ nhàng đặt tờ giấy lên trước mặt anh, “Anh đây là có ý gì? Cho người theo dõi em sao?” Trang giấy kể lại toàn bộ hành trình của nàng lúc ở Hàng Châu đi qua chỗ nào, gặp ai, thậm chí còn chụp cả ảnh hành lang khách sạn, nàng cảm thấy giống như bị giám người nào đó lấy hết quần áo vậy xem, nhục nhã vô cùng.

Anh không chút kinh ngạc, cười cười, trên mặt là vẻ lạnh lùng chưa từng thấy trước đây, “Muốn người khác tôn trọng em, em có phải cũng nên tôn trọng cảm thụ của anh hay không? Bên này vừa gọi điện tán gẫu với anh xong, bên kia liền cùng tình nhân cũ kể vai sát cánh đi khách sạn hẹn hò... Dung Ý, anh đã thực xem nhẹ em!” Cái này gọi là lời nói phun bởi rượu, khí bốc lên, có lẽ chính anh cũng không rõ mình đang nói gì.

Nàng có điểm khó có thể tin nhìn anh, tay chân lạnh lẽo, nghĩ đến việc nhất cử nhất động của mình đều bị người khác nắm trong tay, đột nhiên có loại cảm giác sờn gai ốc, “Tối hôm đó là vì anh ta say đến bất tỉnh nhân sự, em mới đưa anh ta vào khách sạn, từ đầu đến cuối căn bản chưa phát sinh chuyện gì cả...”

“Đến tốt cùng đã xảy ra sự tình gì thì chỉ có các người mới biết được thôi.” Lời của anh đầy ý tứ khiêu khích, hàm xúc mười phần, nhớ tới dấu hôn trên vai nàng hôm đó, còn có chiếc khuyên tai Dương Miễn giao cho anh, trong đầu nhất thời lửa cháy lại bốc lên.

Nàng chỉ cảm thấy đầu choáng váng nặng nề, nói không nên lời, cảm giác không được tin tưởng tràn ngập trong lòng. Cố gắng áp chế chính mình đừng nhìn anh, thật lâu sau mới nói, “Có lẽ chúng ta đều cần chút thời gian để tĩnh táo lại...” Lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng của anh. Một đêm đó, nàng ở trong phòng khách trần trọc, trắng đêm không ngủ.

Thang máy dừng lại ở tầng 24, nàng một tay cầm tập tài liệu, vô hồn bước ra ngoài. Tìm được chỗ của mình, ngồi xuống, cảm thấy mệt rã rời mà vẫn phải mở máy tính ra kiểm tra thư tín. Nàng ghét việc mọi vách ngăn trong văn phòng đều làm bằng thủy tinh trong suốt, không có rèm hay cái gì che chắn, muốn làm gì cũng phải lo lắng để phòng.

Tối hôm qua cả đêm không ngủ, sáng nay lại dậy sớm đi làm, nàng đã vô cùng mệt mỏi, tệ nhất là quần áo của nàng đều nằm trong phòng quần áo ngay đầu phòng ngủ của anh. Tối hôm qua hai người như vậy, nàng làm sao có thể mặt dày mà hạ mình trước chứ? Đi ra phòng khách lại nhìn thấy quần gia từ thư phòng bước ra, nàng nháy mắt ra dấu, quần gia chỉ đáp lại nàng bằng ánh mắt hàm ý thâm sâu đầy vẻ bất đắc dĩ. Không có cách nào khác, cuối cùng nàng vẫn phải rón ra rón rén mở cửa vào, may mà anh ngủ rất say, lông mày hơi nhăn lại, râu trên cằm như ẩn như hiện, sắc mặt không tốt hơn hôm qua là bao... Vĩnh Tình tỷ nói quả không sai, trên thế gian này luôn luôn có một người đàn ông khiến ta đau lòng, khiến ta cắn răng, lại làm cho ta không thể nề hà bị người đó hấp dẫn, muốn ngừng mà không được. Nàng kiềm chế tâm tình chạy nhanh lấy quần áo rồi bỏ chạy lấy người, trong lòng mặc niệm, “Ok, Ok, hiện tại là rùng mình, rùng mình...”

Thật vất vả mới chịu đựng được đến giờ nghỉ trưa, không còn hơi sức để cười nói với mọi người, nàng chui vào một góc sáng sủa trong phòng trà, một tay cầm hộp trứng luộc nước trà, một tay tùy tiện cầm cuốn tạp chí bên cạnh lên. Vừa mở ra, đập vào mắt là một loạt tin tức nhảm chán, nhất thời cũng chẳng có hứng thú. Rõ ràng điện thoại không hề có tín hiệu gì, vậy mà nàng cứ lẩn qua lộn lại tưởng như nó rung rung. Nhìn thời gian, giờ này chắc cũng phải nghỉ ngơi rồi chứ? Ngày hôm qua tốt xấu gì cũng náo loạn một hồi, cũng nên gọi điện tới mà nói gì đi chứ?

Cứ cảm di động phân vân như vậy mãi, ngay cả khi cơm đã nguội lạnh vẫn chưa ăn được miếng nào, cuối cùng đành phải đổ hết đi. Jenny vừa vào nhìn thấy Dung Ý bộ dáng như quả cà ửng, tình quái hỏi câu, “Easy, không có việc gì chứ? Gần đây thấy tinh thần cậu hình như không tốt lắm.” Gần đây không nghe thấy nàng cùng Vincent có chuyện gì, chẳng lẽ là bài? Cô dù sao cũng mong bọn họ ổn thoả, như vậy sẽ đỡ cả ngày mệt mỏi.

“Không sao, chỉ là gần đây ngủ không ngon thôi.” Nàng lấy cốc đến chỗ máy đun nước, hơi nước nóng bay lên trong nháy mắt, hương cà phê nồng đậm đánh sâu vào thần kinh.

“Mình thấy gần đây chắc là cậu mệt lắm. Vincent cũng thật là, dù sao cậu cũng chỉ là trợ lý tạm thời, lúc này chẳng khác gì thay anh ta làm hết việc trước việc sau. Cậu nhớ phải bảo anh ta nói chuyện với phòng nhân sự xin tăng lương mới được...” Jenny nói chuyện câu được câu không, di động trên bàn Dung Ý đột nhiên kêu vang, cái cốc thoáng nghiêng đi một chút, vài giọt nước sôi rơi vào ngón cái bên phải, một mảng da thịt nhất thời đỏ ửng.

Nàng chỉ lo đặt cốc xuống để nhanh chóng nhắc điện thoại, khoé miệng có điểm đắc ý, thế nào còn cảm thấy đau được? Bay nhanh cầm lấy điện thoại lên, không nhìn số hiển thị mà đi thẳng ra bên ngoài hành lang, chậm rãi hít vào một hơi, “A lô?”

“Dung Ý à, trình trọng nói cho cậu một tin vô cùng vui vẻ. Có nhớ cái váy ở cửa hàng mà 2 đứa mình vẫn thích nhưng mà tiếc tiền không dám mua không? Ông trời thật có mắt, hôm nay mình tự nhiên lại nhìn thấy nó, ô ô, quan trọng nhất là giảm giá tới 7 phần...” Cổ Duyệt thao thao bất tuyệt tiếp tục nói rằng cô ấy mất bao nhiêu công sức để tìm thấy nó, nét cười của Dung Ý khi cầm lấy điện thoại nhanh chóng tiêu tan không còn bóng dáng, khoé miệng rút trừu, không vui.

“Ai, để sau khi tan tầm mình qua đón cậu, nhanh chóng đến rước nó về, đừng có để đến lúc đó lại bảo mình là không dứt được công việc ra đấy nhé!”

“Để lúc khác đi, mấy ngày nay mình không có tâm tình đi dạo phố.” Nàng thuận miệng ứng phó, âm điệu trầm thấp khác hẳn giọng tràn đầy hứng thú của Cổ Duyệt.

“Có phải gần đây cậu gặp chuyện gì không? Đó không phải là cái mà cậu vẫn thích nhất sao? Không phải vừa nhìn thấy tin tức về Dương Miễn ở bản tin giữa trưa lại thở dài cho mối tình đầu đấy chứ?”

“Cái gì mà lại liên quan đến Dương Miễn chứ? Mình đã bỏ qua lâu rồi, chỉ có mấy người suốt ngày nhắc tới chuyện này, không cảm thấy phiền sao?” Ngữ khí của nàng đột nhiên trở nên thiếu kiên nhẫn, vốn bởi vì Lý Tịch tối qua tức giận liên quan đến Dương Miễn mà tâm tình không tốt, nay lại bị Cổ Duyệt nhắc đến, ngữ khí tự nhiên ác liệt.

Bên kia Cổ Duyệt rõ ràng dừng lại một chút, cô chỉ là tùy tiện nói đùa thôi mà, không ngờ Dung Ý lại phản ứng mạnh như vậy, “Cậu làm sao thế? Ăn phải hoả dược sao? Hay là cãi nhau với Lý Tịch?”

“Do kỳ sinh lý, hôm qua ngủ muộn, hôm nay lại nhiều việc. Chuyện đi dạo phố chờ mình rảnh rồi rồi nói sau. Giờ mình phải làm việc, không có chuyện gì thì mình cúp máy nhé.” Dung Ý không dám nói nhiều với cô, quân sự quật mo Cổ Duyệt này mà nghe được nàng cùng Lý Tịch giận đối nhau thì không biết sẽ hành hạ nàng như thế nào nữa.

Quay trở lại phòng trà, ở đó đã có thêm vài người, tất cả đều vây quanh tờ báo trên bàn không biết đang chỉ trích nghiên cứu cái gì, nàng không muốn để ý tới, chỉ thu dọn đồ của mình trở về văn phòng. Chỉ nghe thấy một giọng nữ bén nhọn nói, “Xem báo thì có gì hay ho chứ, đương nhiên là chỉ có tin tức thôi. Chúng ta một thể này làm gì được...” Đoàn người lập tức giải tán, lại ngẩng đầu lên nhìn màn hình tivi.

“Vào hồi 10h sáng nay, một sự kiện gây chấn động toàn bộ thị trường lần đầu tiên xảy ra, trong công ty nhiều vị lãnh đạo cấp cao, bao gồm giám đốc tài vụ, trưởng phòng thuế vụ bởi vì bị nghi ngờ đưa hối lộ, trốn thuế, liên quan đến nhiều cán bộ trong ngành nhằm mục đích thao túng thị trường chứng khoán đã bị đưa về cơ quan chức trách để điều tra. Lúc 11h, chủ tịch đương nhiệm của Đan Trữ - Dương Miễn, cũng được đưa về trụ sở để hỗ trợ điều tra. Theo tin tức mới nhất, cổ phiếu của Đan Trữ đang lao dốc. Trước đây, vài người đặt nghi vấn Đan Trữ bởi vì sao hồi mà thành tích quý trước bất ngờ nổi bật, đã ký kết được các hợp đồng khó khăn nhất, cố gắng giành hạng mục S&D để hợp tác vì sẽ giúp giải quyết được vấn đề tài chính, S&D đã muốn can thiệp vào vấn đề này, không loại trừ khả năng dùng thủ đoạn để xử lý tranh chấp hợp đồng... Người trong ngành phân tích rằng, có liên quan đến những vấn đề lớn như vậy chắc chắn không phải tầm thường. Cũng theo các tin tức đáng tin cậy khác, sự kiện này sẽ nhanh chóng có kết quả, quá trình thay thế nhân sự cấp cao của Đan Trữ có thể sẽ sớm bùng nổ...”

Tin đồn về Đan Trữ tuôn ra như vậy quả thực làm cho người ta có chút nghi hoặc, Dung Ý cầm tách cà phê đứng trong góc lắng nghe, trong đầu chợt có một chỗ trống, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại. Người đàn ông của kẻ khác nàng không có hứng thú quan tâm, trước hết vẫn là quan tâm người của mình đã. Nàng cho tới bây giờ vẫn không muốn cúi đầu trước những thế lực tàn bạo, đặc biệt là kẻ tàn bạo khiến nàng hận ghiền răng kia.

Trở lại văn phòng, nàng bắt đầu gọi điện thoại, tiếng máy bàn ở nhà kêu “Đô đô đô...” làm cho nàng mất kiên nhẫn. Gọi di động, tắt máy. Nàng nhú nhú mày, anh rất hiếm khi vì công việc mà tắt máy. Được rồi, chỉ có thể gọi tới công ty thôi. Trên thực tế nàng rất hiếm khi trực tiếp gọi điện đến công ty của anh, vì thư ký tiểu thư đầy năng lực của anh luôn có thể nhẹ nhàng khiến cho các cô gái gọi đến công ty tìm anh phải tự động tước vũ khí đầu hàng.

“Xin chào Dung tiểu thư, Lý tiên sinh đã bay đi Hương Cảng sáng nay rồi ạ.” Thư ký vẫn nhẹ nhàng mà đánh nát mọi cách lấy lòng của nàng. Một câu cũng không nói đã bay đi Hương Cảng rồi sao? Nàng buông điện thoại, nhớ tới câu nói hồ ngôn loạn ngữ của anh tối qua, “Anh đem Đan Trữ mua lại cho em chơi nhé?” Cùng gió lốc lao vào Đan Trữ sáng nay thật trùng hợp, trong lòng tự nhiên lại cảm thấy áp lực bất thường.

70. Chương 70

Vào đêm, trong nhà hàng kiểu Pháp yên tĩnh chỉ nghe được tiếng dao nĩa ngẫu nhiên chạm vào chén đĩa, cô máy móc cắt bít tết, không chút hứng thú. Nhìn người ngồi trước mặt, cô đột nhiên nhớ lại hồi học đại học cùng anh đi du lịch Paris, thăm quan hết đường to đến phố nhỏ, dưới ánh mặt trời chói chang, dùng vườn nho sai trĩu quả, ruộng hoa hướng dương, cây oliu cổ thụ, những khu biệt thự cổ bao quanh bởi những bức tường đá to nặng... Anh ở Bellerive, dùng dao nĩa đưa đồ ăn vào miệng, khi đó còn tươi cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời sáng lạn, làm cô không tự giác mà cảm thán từ tận đáy lòng.

Đan Hiểu Quân nhìn động tác dừng lại thất thần của cô, rốt cuộc là hạ dao nĩa xuống, cầm chén rượu lên nói, “Hiểu Uyển, anh đã theo dõi em từ nhỏ đến lớn, cảm thấy tính tình của em không hề thua kém nam giới, muốn làm gì là làm. Từ bao giờ lại trở nên lè mề như thế này vậy?”

Cô thu hồi suy nghĩ, cũng thuận đường buông dao xuống, “Anh, sao anh biết em tìm anh có việc nhỉ?” Đan Hiểu Quân là anh họ của nàng, tuy bọn họ bên kia không thể so sánh với gia cảnh nhà Hiểu Uyển nhưng

cũng có thể hiểu được nhiều chuyện.

“Chính là vì cái gọi là yến vô hảo yến, tiểu nha đầu em có chủ ý gì, sao anh lại không nhìn ra chứ? Không phải là em muốn nhờ anh nói giúp sao?” Anh mới từ Bắc Kinh trở về, vừa xuống máy bay đã bị cô chặn lại ở tại sân bay.

“Chuyện của Dương Miên lần này rất lớn?” Câu nghi vấn nhưng nói ra bằng ngữ khí trần thuật ngưng trọng. Trận này ngọn lửa càng ngày càng có vẻ sẽ lan rộng ra cháy cả cánh đồng, mỗi ngày đều có tin tức mới cập nhật, càng ngày càng có cảm giác sự tình đã vượt qua phạm vi khống chế của cô, đại ca và ba chưa tỏ rõ thái độ, cô bắt đầu cảm thấy có điểm gì đó bất thường.

“Hiện tại có lẽ bác cả sẽ không để ý chuyện này. Mặt trên đã sắp lật ngửa ván bài, lão nhân đã lường trước thế cục, không có khả năng tùy tiện ra tay, lần này cũng không biết là ai muốn thử thăm dò ai, nếu làm sai sẽ ảnh hưởng đến không chỉ một mình Đan Trữ, chuyện này phải chờ đại ca của em điều tra ngọn ngành thôi.”

“Ca, anh có biết đằng sau là ai không?” Rốt cuộc cũng hỏi được vấn đề chính, không biết địch từ phương nào tới chính là chuyện đáng sợ nhất trên chiến trường.

“Không rõ ràng lắm, đồng thời làm khó dễ trên vài phương diện khác nhau, ai có thể có năng lực như vậy chứ? Một tay làm nên chuyện, em phải cẩn thận hỏi lại người của em xem rốt cuộc là đắc tội với ai đi.” Đầu tiên là vụ quảng trường Đông Hải lậu thuế, giờ lại là một loạt phong ba, sợ rằng cái sọt càng chứa càng đầy mắt.

“Anh ấy có thể đắc tội với ai chứ? Ai lại không nể mặt Đan gia như vậy chứ? Người ta vẫn bảo không nể mặt sư thì cũng phải xem mặt phật mà. Đan Trữ ở Trung Quốc này cũng không nhỏ, có thể ảnh hưởng đến nhiều công ty lớn...” Cô cau mày than thở, tỏ vẻ muốn suy nghĩ một chút.

“Chỉ sợ hán không nể mặt sư cũng không nhìn mặt phật...” Thân thể của cô phút chốc chùng xuống, một câu của Đan Hiểu Quân đánh thức suy nghĩ của cô, trong lòng lặp lại câu kia, cũng lẽ mờ đoán ra vài phần.

Ban đêm nơi thành thị tràn đầy ánh sáng đủ màu, anh nửa đêm mới về nhà, đèn đã tắt hết, tối như mực. Anh không bật đèn, sờ soạng lên lầu, hôm nay uống không ít, bước chân có phần chệnh choạng. Vừa mở cửa ra, nương theo ánh đèn ngủ mờ nhạt thấy Hiểu Uyển đang dựa vào thành giường ngủ gà gật. Anh mở cửa phòng tắm gây động, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra rồi lại tiếp tục ngủ.

Tiếng nước chảy đã ngừng, anh tùy tiện khoác áo choàng ra ngoài, cô nhìn hán ngồi xuống bên giường, đón lấy khăn mặt lau mái tóc sũng nước của anh, “Đêm nay sao về trễ vậy?” Tắm giặt xong mà vẫn đầy mùi rượu.

“Trung kỷ uỷ có mấy người...” Giọng của anh mệt mỏi, mấy ngày nay phát sinh bao nhiêu chuyện như vậy, có tâm trạng tốt mới là chuyện lạ.

“Dương Miên...” Cô ngừng tay lại, thấp giọng gọi tên anh, “Chúng ta sắp kết hôn rồi...”

“Ân”, anh tùy tiện đáp lời, giọng mũi đậm trọng.

“Em chỉ muốn ở bên anh... Chúng ta sẽ là vợ chồng, mọi chuyện sẽ cùng nhau gánh vác, phải không?”

Anh lặng im không nói, cô bỗng nhiên cảm thấy chua xót trong lòng, “Anh có thể nói cho em biết được không, rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện em không hay biết?” Cô chỉ là trợ lý tổng giám đốc Đan Trữ trên danh nghĩa, kỳ thật có rất nhiều chuyện căn bản không qua tay của cô, cô sợ hãi cảm giác hư vô này, giống như mình bị bao phủ vậy.

Anh cười, ngữ khí thản nhiên, “Em muốn biết chuyện gì?” Rất nhiều chuyện, trong tiềm thức của anh, có lẽ chưa bao giờ coi cô là người một nhà, cho nên thậm chí nghĩ chỉ mình mình biết có lẽ tốt hơn, cô không cần phải rõ.

“Anh làm bao nhiêu chuyện có thể để lại nhược điểm của mình là cho người ta chinh anh như vậy? Trong ngoài Đan Trữ, rốt cuộc là còn có bao nhiêu chuyện có vấn đề mà anh chưa từng nói với em? Vì sao Lý Tịch muốn cản anh không để...”

“Trên thương trường là dùng dao dùng kiếm, việc gây thù hằn khó có thể tránh khỏi.” Giọng của anh vẫn bình tĩnh như cũ. Sau này mới hỏi lại, “Hay là, em muốn hỏi nhiều như vậy chính là vì muốn biết vấn đề chán chường, đúng không?”

Cô cắn môi, “Đúng vậy, em chỉ muốn hỏi anh một vấn đề mà thôi... Em có thể làm mọi cách để cho con đường của anh bằng phẳng, nhưng em không muốn chính mình làm tất cả chỉ vì cái bóng của người khác.” Giọng của cô đã cao lên, vì ghen ghét mà gương mặt nhăn nhó, trong không gian yên tĩnh như vậy trở nên vô cùng đột ngột.

Thật lâu sau anh mới đáp lại, “Em nói chúng ta kết hôn vì lý do gì?”

Nước mắt của cô trong nháy mắt chảy dài, thuận tay tóm lấy cái gối ném vào đầu anh, khàn giọng gào thét, “Chớ má, anh cút đi cho tôi...” Anh không phản kháng, để mặc cô đánh, đến khi nàng kêu khóc không ra hơi, động tác vô lực dần dần dừng lại anh mới chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài, cửa vừa đóng lại, tiếng vật nặng đập lên cửa gỗ dừng lại, vang vọng trong phòng.

Dương Miên vẽ mặt mệt mỏi đứng ở cửa, tay bắt giắc sờ soạn vào túi, quên rằng đây là áo choàng tắm, vốn không có thuốc. Ngẩng đầu mới nhìn thấy mẹ anh đang đứng cách đó vài bước, anh khàn khàn mở miệng, “Mẹ, mẹ quay về ngủ đi.”

“Cả buổi tối Hiểu Uyển đều ở trong thư phòng vì lo lắng chuyện của con. Mẹ cũng là phụ nữ, biết người phụ nữ dù kiên cường như thế nào thì khi gặp chuyện buồn cũng hi vọng người đàn ông của mình có thể chia sẻ. Con không còn nhỏ nữa, cũng sắp kết hôn rồi, ra ngoài xã giao như thế nào mà lại thành như vậy?” Lần này chuyện náo loạn không ít, bà cũng chỉ có thể lo lắng suông, mà Hiểu Uyển lại vì anh mà bôn ba khắp chốn, làm cho bà nhìn thấy mà chua xót.

Dương Miên lúc này lại mỉm cười, sao ai cũng nghĩ đến là do quan hệ giữa anh và Dung Ý gây nên? Thấp giọng đáp lại “Con cũng hy vọng những gì mọi người đang nghĩ là thật...” Ôm vai Trương Thụy Hoa đưa bà về phòng, trước khi đóng cửa lại còn nói một câu, “Mẹ, mẹ đừng lo cho chúng con. Chuyện của con và Hiểu Uyển, mẹ không hiểu đâu.”

Trương Thụy Hoa ngạc nhiên, khỏe mắt có nước mắt chảy ra.

Cuối tuần được nghỉ, nàng ở nhà không làm gì, mở đĩa nhạc lên nghe đi nghe lại, ngoài trời đã có chút bụi mai. Máy sưởi bật lên, nàng chỉ mặc một cái áo sơ mi của anh, màu lam nhạt, có kẻ sọc trắng đứng. Nàng không biết bắt đầu thói quen này từ khi nào, lần đó Jenny đến nhà nàng lấy đồ, thấy nàng mặc làm áo ngủ, vẻ mặt khinh bỉ, theo cách nói của cô ấy là “Nhân hiệu thủ công chuyên phục vụ hoàng thất Anh quốc, có tiền cũng không có cơ hội mặc a!”

Ngồi bên cửa sổ cuộn mình bó gối, vùi đầu vào vòng tay chính mình, ngửi ngửi mùi hương trên quần áo, vậy mà ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh dậy trời đã tối đen, nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn 10h đêm. Nàng xoay xoay cái cổ cứng ngắc, lơ đãng nhìn qua điện thoại trên bàn, có một cuộc gọi nhỡ. Nàng ngồi xồm xuống cầm di động, đến lúc điện thoại lạnh lẽo dần ấm lên mới chậm rãi bấm một dãy số.

Chờ đợi tiếng chuông bên kia một hồi, nàng nín thở ngưng thần, thật lâu sau vẫn không thấy gì, đang định tắt máy thì bên kia lại tiếp điện thoại. Tiếng nhạc đập vào lỗ tai khoe với nàng bên kia thái bình ca mùa mừng vui bao nhiêu, so với bên này yên tĩnh thê lương quỉ dị thật là cách biệt. Anh không lên tiếng, nàng cũng sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại, hỏi, “Có việc gì sao?” Ngữ khí có phần đông cứng.

“Vừa gọi nhầm máy...” Lý Tịch thần nhiên trả lời thực rõ ràng, có lẽ là đã uống không ít, khi nói chuyện đầu lưỡi đã hơi rú lại, ngay cả tiếng phổ thông bình thường rõ ràng cũng trở nên mơ hồ.

“Nga”, nàng thấp giọng đáp lại, nhất thời không biết nên nói gì, tiếng ồn ào bên kia càng ngày càng gần, nàng nghe được có giọng nữ gọi Martin, sau đó là một tràng tiếng Quảng Đông nàng nghe hoàn toàn không hiểu... Nàng bỗng nhiên cảm thấy giữa mình và anh như ngăn cách bởi cả ngân hà, không thể vượt qua. “Chắc là anh bận rồi...” Ngượng ngùng tắt máy, giống như có tảng đá đè nặng lên ngực, không thể hít thở.

Đầu bên kia, ánh sáng từ ngọn đèn chùm nhàn nhạt rớt xuống cái caravat màu tím của anh, ánh sáng rạng rỡ nhỏ vun. Di động còn chưa tắt, anh đã tiện tay vút lên bàn, trượt đi một đoạn. Chậm rãi nới lỏng cổ

áo, người bên cạnh mắt đen lúng liếng ngón tay mềm nhẹ vuốt ve bả vai anh, anh hơi nâng tay lên chắn lại, thiếu gia bên cạnh trêu ghẹo anh nói, “Martin, khẩu vị dạo này thay đổi rồi sao?”

Anh không nói chuyện, ngón tay thon dài khẽ gõ lên bàn, tỏ vẻ vô tâm hỏi câu, “Bên kia thế nào?”

“Còn có thể thế nào chứ? Martin cậu tung chiêu này cũng thật là hiểm, thừa dịp mây đen kéo đến liền gây ra bão táp như vậy giáng vào Đan Trữ, lúc này họ Dương kia làm sao còn kiêu ngạo nữa chứ? Lão nhân của Đan gia cũng không dễ dàng tỏ thái độ, MRG lúc này đúng là ngư ông đắc lợi, đem Đan Trữ ăn sạch.” Đan Trữ vốn thiếu thốn tài chính, chỉ cần vài động tác ép buộc, cùng với hạng mục A&G hướng ra bên ngoài tuyên truyền muốn thêm đối tác cùng tiến hành hạng mục, lúc này có thể không cần MRG chú tư tới được sao?

“Muốn ăn, đâu chỉ là một mình Đan Trữ...” Anh nở non một câu, ánh mắt như kiếm, mâu quang sắc bén. Ngọn đèn càng ngày càng nóng, anh uống đến cả người nóng lên, đẩy nữ lang bên cạnh ra, lao vào bờ eo thon tinh tế kia. Á hơi hơi từ chối một chút sau lại dùng sức đáp lại anh, anh giống như phát điên cắn cắn. Người đàn ông bên cạnh vừa nói chuyện với anh về mặt xem kịch vui nói, “Hoá ra không phải là thay đổi khẩu vị, mà là đổi sang vị mạnh.”

Cuối tuần của nàng không có gì thú vị, Cổ Duyệt chồng đi công tác liền hô khẩu hiệu đến đánh cứu nàng, sáng sớm theo lời hẹn tối qua đã đem nồi lẩu gỗ cửa nhà nàng. Nàng vẫn mặc cái áo sơ mi tối qua, cổ áo trễ nải ra mở cửa. Cổ Duyệt xách túi to túi nhỏ âm thầm đánh giá Dung Ý tinh thần uể oải trước mặt, không có cãi nhau, thật là may quá.

Cổ Duyệt vào phòng liền vứt hết đồ xuống, tùy tiện ngồi xuống sofa. Dung Ý tức giận nhặt tờ tạp chí vừa rơi xuống đất lên, Cổ Duyệt đã có chồng vẫn chẳng khác gì thời con gái, vẫn kiên quyết ủng hộ loại tạp chí này. Bìa ngoài là ảnh người mẫu Hương Cảng mắt say lơ đãng ôm chặt đầu một người đàn ông hôn say đắm, kiểu chụp chuyên nghiệp, đại khái là khoảng cách khá xa, ánh đèn lại ảm đạm, một mảnh mơ hồ. Ảnh chụp không rõ mặt, bị phóng đại lên cũng chỉ có thể thấy sườn mặt người đàn ông đó, sắc bén vô cùng...

Nàng vứt tạp chí lại lên bàn, thản nhiên nói, “Mình đi rửa rau, cậu ngồi nghỉ một lát đi.”

“Cậu nói xem, người này là dạng người gì nhỉ? Vừa lên báo liền dính líu quan hệ với đại gia, nhận chiếc đồng hồ trị giá hơn một vạn ba trăm làm lễ gặp mặt, hôm đó lại bị chụp ảnh cùng người ta...”

Dung Ý ở trong phòng bếp nghe được câu bình luận của cô, tay cầm dao thái xuống, cửa một vết vào tay. Máu chảy ra, nàng đau đến rơi nước mắt, hung hăng hít vào một hơi. Đúng vậy, nàng nhận ra, làm sao có thể không nhận ra chứ, nét mặt kia đã cửa vào lòng nàng, gây chống kia luôn làm cho nàng đau lòng... Lúc sóng to đánh tới, nàng nhận ra có lẽ mình vẫn như cũ không đủ khí định thần nhân.

71. Chương 71

“Hoàng tiên sinh à, giao tình giữa Đan gia và ngài cũng không tệ, một việc nhỏ như vậy chẳng lẽ ngài cũng không giúp được sao?”

Tôi biết chuyện này không được lão nhân cho phép... Chỉ là muốn nhờ ngài nói mấy câu giúp Đan Trữ vượt qua cửa ải khó khăn này mà thôi...”

“Ngài đâu làm gì đắc tội với Lý gia, chỉ là nói mấy câu thôi mà, ngài...”

Giọng nói từ thư phòng truyền ra chợt im bật, Trương Thụy Hoa bưng bát canh đứng ở cửa, biểu tình ảm đạm, thật lâu sau mới gõ cửa đi vào, “Hiểu Uyển, con làm việc cả ngày rồi, nghỉ ngơi một chút đã, đến uống bát canh đi.” Đặt khay xuống bàn, Trương Thụy Hoa vỗ vỗ bả vai cô, cúi đầu khi thấy cô mặt không son phấn, tiêu tụy dị thường.

“Mẹ, con thật sự sợ anh ấy xảy ra chuyện, lần này việc không nhỏ, ngay cả ba cũng không chịu mạo hiểm một chút, Dương Miển lại không nói rõ với con, nhưng hồ đen bên phòng tài vụ và phòng đầu tư càng ngày càng lớn... Con thật sự không biết nên làm gì bây giờ...” Cô nói chuyện thanh âm nồng đậm giọng mũi, không che giấu được vẻ mệt mỏi hiển lộ trên mặt.

Trương Thụy Hoa ôm bả vai cô, nhẹ nhàng vỗ về, nước mắt theo khoé mắt chảy ra, vẫn an ủi nói, “Không sao đâu, con gái, nó là đứa hiểu chuyện, sẽ không làm việc ngu xuẩn giống như ba nó đâu...”

“Chỉ sợ người nọ căn bản là muốn nhằm vào anh ấy...” Đan Hiểu Uyển nhớ lại những sự kiện cùng tin đồn gần đây, cảm thấy thất vọng và đau khổ, có thể đẩy Dương Miển vào chỗ chết, ngoài anh ta ra chẳng còn ai khác. Trương Thụy Hoa ngưng bàn tay đang vỗ vai cô lại, dường như nhớ ra cái gì.

Bàn làm việc bữa bãi, một loạt kế hoạch các hạng mục bày ra, cuốn album ảnh cưới đẹp để chuyên nghiệp, lịch trình công tác của bản thân, kế hoạch làm việc của sếp... Nàng vô cùng tập trung viết báo cáo tổng kết tiến độ hạng mục kỳ này, chú tâm đến mức hồn vía như bay mất. Bả vai bỗng nhiên bị vỗ một cái, nàng ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt đại ra. Vincent đứng trước mặt nàng, khẽ giạt mình, động tác vừa rồi không mạnh nhưng lại dọa cho nàng thành như vậy.

“Em làm sao thế?” Anh nhíu mày hỏi.

Nàng nghĩ anh hỏi về công việc, thuận miệng đáp lại, “Còn một chút nữa thôi, lát nữa tôi sẽ mang qua văn phòng cho anh.” Hết ngày người rồi lại tiếp tục đánh máy, nhìn vô cùng chuyên tâm, nhưng ánh mắt kỳ thực lại tan rã.

“Có phải bị ốm hay không?” Anh thấy sắc mặt nàng không tốt, tay đưa lên định sờ thử nhiệt độ ở trán nàng, nàng lại quay đầu đi, thấp giọng nói, “Không có việc gì...” Đang lúc hai người bị vây trong không khí ngưng kết đó, di động lại vang lên. Nàng nhìn số điện thoại xa lại, nói câu, “Thất lễ...” Rồi đi ra khỏi chỗ ngồi. Kỳ thật nghe điện không cần phải đi chỗ khác, chỉ là nàng không có cách nào kiềm chế cảm xúc trong lòng, sợ bị mọi người chê cười.

Hướng tây nam của công ty có khung cửa sổ nhìn xuống quảng trường bên dưới, nàng đứng ở chỗ vắng người nghe điện thoại, “Xin chào.”

Bên kia lặng im, thật lâu sau mới nói, “Dung tiểu thư, xin chào. Tôi có thể gặp cô một chút vào tối nay được không?”

Trong đầu nàng đang lục tìm giọng nói của người phụ nữ trung niên này, một hồi lâu mới phản ứng lại, là bà ta. “Thực xin lỗi, tôi rất nhiều việc phải làm, có lẽ là không được.” Nói thật, nàng không muốn bị cuốn vào vòng lốc xoáy của bọn họ, nên vừa nhận ra giọng của Trương Thụy Hoa liền theo bản năng từ chối.

“Chuyện của Miển Miển có lẽ cần cô hỗ trợ...”

“Tôi và anh ta không còn quan hệ gì nữa, mong các người từ nay về sau đừng tìm tới tôi...” Nàng nói thật nhanh, không muốn tiếp tục dây dưa không rõ, chỉ một Lý Tịch thôi đã khiến nàng đau đầu, làm gì còn hơi sức đâu mà gánh vác chuyện của người đàn ông khác nữa chứ.

“Sao lại không có quan hệ gì, “Phòng khám Hồi Xuân”... Cô quên rồi sao?” Giọng nói bên kia lại kéo nàng xuống vùng bùn không thể thoát ra được. Bàn tay nắm điện thoại của nàng chợt run lên, nỗi tuyệt vọng, khổ sở khắc cốt ghi tâm lại như ủa về. Không khí khô nóng thấm vào da thịt, nàng chỉ cảm thấy nỗi đau đớn cùng cực, ánh mắt nhìn lên trên, cố gắng kiềm chế giọt lệ trong khoé mắt.

Vận mệnh chính là như vậy, luôn luôn trở trêu, lúc người nghĩ rằng nó đã yên ổn, nó lại ở một chỗ nào đó bất ngờ nhảy ra khiến cho người thật nát xương tan. Nàng quay trở lại chỗ ngồi, trong đầu lại tràn đầy những tủ nhục đã từng trải qua, sợ chính mình nhịn không được sẽ bật lên gào khóc, nàng điên cuồng tìm kiếm những việc khác để phân tán lực chú ý của mình, ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập. Lúc này, lại một hồi chuông điện thoại kéo nàng khỏi suy nghĩ hỗn loạn, nàng không nhìn số điện thoại, ấn phím nghe, lời nói mang theo giọng mũi dày đặc, “A lô...”

Bên kia không ngờ nàng lại nhanh chóng tiếp máy như vậy, nhất thời im lặng, thật lâu sau mới nói, “Anh đã trở về... Em hôm nay có rảnh không? Anh muốn nói chuyện với em.” Giọng nói tựa như mang theo một tia khép nép, ý tứ hàm xúc, khó có thể phát hiện hồi ý.

Còn nàng, khi nghe thấy giọng nói ấy lại muốn oà khóc, cắn môi hồi lâu mới tìm lại thanh âm, “Thực xin lỗi, hôm nay em có hẹn.” Trong điện thoại có chút tạp âm, anh tắt máy, nàng cố gắng kiềm chế, nhưng không có cách nào ngăn cản giọt nước mắt rơi xuống.

Lúc ra khỏi công ty, trời đã tối, ánh đèn không che giấu được sự thê lương của đêm đông, nàng ra khỏi cửa đang kéo kéo áo choàng, ngẩng đầu nhìn thấy dáng người tựa vào xe kia chợt dừng bước. Anh vẫn mặc ple cùng áo khoác, một bàn tay nắm gậy chống, một bàn tay đút vào túi, có lẽ là xuống máy bay liền đến đây chờ, tinh thần chắc chắn là không tốt, hốc mắt hơi trũng sâu, chóp mũi ở ngoài trời lạnh nên hơi hơi đỏ.

Nàng nhìn anh một cái, đi ra phía trước, không đợi nàng nói câu nào, anh đã kéo nàng vào trong lòng, vùi mặt vào đầu nàng hít hà, miệng nhẹ nhàng nói, “Thực xin lỗi, anh...” Anh không nói được tiếp, những lời này bị nghẹn ở yết hầu, kẻ nhanh mồm nhanh miệng khéo léo như anh vậy mà vẫn có lúc như vậy.

Nàng bị anh ôm đến nghẹt thở, “Em có hẹn rồi... Anh buông tay ra đã...” Anh vẫn không cử động, điện thoại trong túi nàng rung lên, nàng giãy dụa không có tác dụng, cuối cùng lạnh giọng gầm nhẹ, “Anh buông tay ra.”

Anh dần dần buông ra, cúi đầu nhìn nàng, hơi thở của nàng tạo ra màn sương bao quanh khuôn mặt mờ mờ lung, “Anh có thấy chúng ta như thế này thực là vất vả hay không? Em nhận ra rằng càng ngày em càng không biết anh, em không phải là thứ đồ chơi mà Lý nhị thiếu anh gọi đến thì đến, bảo đi thì đi... Mà cho dù là anh gặp dịp thì chơi hay thực sự chân thành, em cũng không có cách nào chấp nhận bạn trai của mình làm chuyện như vậy, cũng không có tâm lực cùng anh chơi trò chơi cảm giác mạnh...” Nàng nói cực nhanh, thở phì phò, mở miệng khó khăn, “Chúng ta trước hết cứ tách ra một thời gian cần thận suy nghĩ xem bản thân mình thực sự cần gì, em không thể dùng trạng thái như vậy để tiếp tục ở bên anh được.” Nàng nhìn ánh mắt của anh, trong sắc hổ phách kia khó mà tìm thấy một tia hồi hận, anh lại không mở miệng nói chuyện, lấy tay vén nhẹ mái tóc bị gió thổi tung của nàng, không biết nói gì, thấp giọng hỏi, “Em đi đâu, để anh đưa em đi.”

“Không cần.” Nàng tránh cánh tay của anh, xoay người tiến lên chui vào một cái taxi, không quay đầu, bước chân cũng không nhanh. Nàng thực sự không biết mình có mong anh đuổi theo hay không, nàng đã mềm lòng, nhưng nàng không thể nói cho anh rằng nàng đi đâu, bởi vì những xấu xa không chịu nổi này là thuộc về nàng.

Trong khu vực riêng tư của quán trà, ánh đèn mờ mờ lung. Trước mặt nàng là người phụ nữ trung niên bộ dáng đã mang theo dấu vết thời gian so với lần đầu gặp mặt, nhưng vẫn có một thứ không thay đổi, là bộ dáng miệt thị đối với Dung Ý.

“Bà có gì cần nói thì nói một lần cho xong đi...” Dung Ý nâng chén trà đang bốc hơi nghi ngút lên, sương khói mơ hồ, vị chanh tươi mát cùng hương cổ xanh tràn ngập trong không gian nhỏ bé.

“Chuyện của Miễn Miễn, hy vọng cô có thể giúp một chút. Cô cũng biết rằng tôi chỉ có mình Miễn Miễn, tôi không muốn nó lại đi theo vết xe đổ của ba nó, lần này chuyện của Đan Trữ lùm xùm lớn như vậy... Người sau lưng là ai, tôi nghĩ cô cũng biết ít nhiều, chỉ cần cô có thể...”

“Tôi không biết gì cả, cũng không thể can thiệp vào việc này, bà tìm lắm người hỗ trợ rồi.” Nàng lạnh lùng mở miệng, lòng bàn tay đã dính đầy mồ hôi.

Trương Thụy Hoa chậm rãi lôi từ trong túi ra một tập giấy, “Nếu cô tình nguyện hỗ trợ...” Tinh tế đặt lên bàn, là thư đồng ý giải phẫu ở một phòng khám nhỏ, trang giấy ố vàng mang dấu vết của thời gian, hai chữ “Phá thai” đã mờ nhạt, nhưng chữ ký “Dung Ý” vẫn còn rõ ràng như trước.

Nét bút kia như lưỡi dao bén nhọn cứa vào lòng nàng tựa máu, nàng không muốn nhìn, ánh mắt rời đi, hít sâu lấy lại bình tĩnh nói, “Tôi chưa làm chuyện gì có lỗi với lương tâm mình, chuyện quá khứ đã qua, bà cảm thấy những thứ này có thể uy hiếp tôi sao?”

“Cô có thể không ngại, nhưng Lý gia có thể không ngại sao? Lý Tịch có thể không ngại sao? Có thể chấp nhận cô con dâu mới 20 tuổi đã vụng trộm leo lên giường đàn ông, rồi lén lút đi nạo thai sao? Cho dù nhà họ có đủ khoan hồng độ lượng thì người bên ngoài sẽ thấy như thế nào? Cái quá khứ đáng xấu hổ đó đã đóng khung rồi, cô cho rằng có thể xoá sạch sao...?”

Hai bàn tay nàng đặt trên đùi nắm chặt lại, trợn to mắt nhìn người đàn bà độc ác trước mặt, cửa đột nhiên mở ra, nàng quay lưng về phía cửa cũng không nhìn lại, Trương Thụy Hoa thấy người vừa tới lại lấp bắp kinh hãi.

“Mẹ, mẹ điên rồi sao?” Dương Miễn nhìn trang giấy ó vàng trên bàn, khiếp sợ đến độ không thể kìm nén. Mẹ anh ít khi ra ngoài, thấy bà gọi lái xe chuẩn bị xe, anh đã cảm thấy không ổn, không ngờ rằng lại nhìn thấy cục diện này.

“Mẹ điên rồi ư? Không phải vì người đàn bà này, con có bị người ta hãm hại thành ra như vậy không? Dương Miễn, con tỉnh lại đi. Con muốn mẹ phải đi theo ba con mới an tâm phải không?” Trương Thụy Hoa vừa thấy con đến liền cố tình khóc nháo cho anh xem.

“Mẹ con các người kẻ xướng người hoạ, màn diễn này quả thật rất tuyệt.” Dung Ý cười lạnh một tiếng, đôi mắt ầng ậng nước lạnh lùng nhìn bọn họ, “Có việc gì quan trọng liền nói đi, đừng e ngại giữ gìn thể diện làm gì, chuyện của tôi chắc cũng đáng xấu hổ chẳng kém chuyện này là bao.” Sau khi nói xong liền cầm túi chạy nhanh ra ngoài, nước mắt không kìm được, tràn ra.

Dương Miễn lao ra giữ chặt nàng, khuôn mặt thống khổ vặn vẹo, thử vài lần mới có thể mở miệng, “Em chưa bao giờ nói cho anh...” Yết hầu không thể cất lên tiếng nói.

Nàng không nói gì, nước mắt lặng lẽ rơi, thư đồng ý giải phẫu vừa rồi làm cho nàng nhớ lại nỗi thống khổ không chịu nổi, như muốn xé nát bản thân nàng. Khi đó nàng không biết gì cả, không biết phản ứng như thế nào, lúc nhận ra thì đã không thể bỏ thai được, lén lút tìm một phòng khám trong ngõ nhỏ, mượn Cổ Duyệt mấy trăm bảo là sợ ý làm vỡ đồ trong quán phải bồi thường. Một mình tìm đến phòng khám tối tăm ẩm ướt kia, một mình nhìn bào thai đã thành hình đặt vào trong bồn... Cả quá trình đều có thuốc tê, kỳ thật không thể đau, chỉ cảm thấy trái tim chết lặng.

“Nói cái gì? Anh bảo tôi có thể nói cái gì?” Nàng không thể nói gì cả, cũng không thể chia sẻ với bất kỳ ai, một mình kéo lê thân thể đau chết lặng về ký túc xá nằm, bạn cùng phòng đều nghĩ nàng đau bụng kinh, nàng chỉ biết cắn răng rên rỉ, cả ga giường thấm đầy máu loãng...

“Thực xin lỗi...” Khoé mắt Dương Miễn cũng có nước mắt, anh đau đớn, ân hận, hối tiếc... Nước mắt tràn xuống má, chưa bao giờ anh biết vì anh mà nàng trải qua bao nhiêu khổ đau như vậy. Lúc ở Mỹ, anh nghĩ thế giới của mình đã hoàn toàn đen tối, hoá ra anh đã đem nàng chìm xuống địa ngục.

Tối nay, trong khu vườn của quán trà nho nhỏ này mới biết được, hoá ra những ngọt ngào của tuổi trẻ giống như lớp vỏ bọc đường, bên trong đó chính là chân tướng máu chảy đầm đìa...

72. Chương 72

Trong quán bar, tiếng người ồn ào, nàng ngồi ở một góc, loạng choạng cầm ly rượu, ngửa đầu uống cạn. Lâu lắm rồi nàng không uống rượu như vậy, đầu nặng trĩu gục xuống quầy bar. Trong đầu một loạt hình ảnh nhấp nháy hiện lên, Lý Tịch ôm người phụ nữ khác, thư đồng ý giải phẫu Trương Thụy Hoa ném ở trên bàn... Kỳ thật cũng không uống nhiều lắm, chỉ có điều nàng không quen uống lẫn lộn các loại rượu, vô vàn cảm xúc nẩy lên trong lòng, khó chịu lạ thường. Nhớ đến trước kia ăn cơm, chú A Cửu bên cạnh thường dùng đầu đũa nhúng vào chén rượu rồi cho nàng nếm, lúc ấy trẻ con nào có biết gì, chạm vào rồi nước mắt nước mũi chảy ra giàn dụa. Bây giờ thậm chí còn khó chịu hơn lúc đó gấp trăm ngàn lần, nhưng một giọt nước mắt cũng không chảy ra được... Nàng bắt đầu nhớ tới anh, mỗi lần anh nói với nàng “Khóc đi!” là nàng liền khóc. Nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày vì anh mà khóc không ra nước mắt, cho dù khổ sở

muốn chết còn phải làm bộ rộng lượng, có thể bao dung. Không nghĩ rằng, nàng nghiêng ngã lão đảo vấp ngã bao nhiêu lần như vậy mà vẫn chưa rút ra được bài học gì.

Ngồi bên cạnh nàng là một người khách lạ, hình dáng, khuôn mặt có chút quá đáng, đang nói chuyện câu được câu mất với phục vụ quầy bar, thường thường quay đầu sang nói với nàng một hai câu. Giọng mũi pha lẫn tiếng Anh và tiếng Pháp, âm R cuốn lưỡi vô cùng kỳ quái, vừa quá vừa tỉnh lược, nàng nghiêng đầu cố gắng nghe nhưng vẫn chẳng hiểu được anh ta nói cái gì. Cũng đã uống nhiều rồi, nàng chỉ có thể ha ha cười phụ họa, ánh mắt mông lung lay động lòng người.

Lúc sau, người kia dựa hẳn vào người nàng, cúi đầu nói bên tai nàng, “peux-tu faire l’amour avec moi?” Nàng nghe không hiểu nhưng vẫn cười, người nọ đỡ nàng đứng lên, nói nhỏ gì đó, nàng vừa cười vừa lắc đầu cự tuyệt, khuôn mặt đã mơ hồ, người kia có lẽ là không hiểu, đem nàng lôi ra ngoài.

Ở cách đó không xa, một người đứng nhìn hết thấy mọi việc, bàn tay nắm chặt, các đốt ngón tay kêu răng rắc, bước một bước xông lên đem nàng giữ lại, người nọ cũng không muốn gây chuyện, vội vàng tránh ra.

Tay anh giữ chặt khiến nàng phát đau, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt mịt mù nhìn thấy anh, thật lâu sau mới nhận ra, cười ha ha nói, “Dương Miên, hoá ra là anh sao?” Nàng cũng chỉ có say đến mức này mới có thể khách khí như vậy nói chuyện với anh, giống như là bạn bè lâu lắm không gặp, lâu đến độ đã quên hẳn những năm tháng qua đi.

Anh cắn răng nói, “Em có biết người vừa rồi nói gì không? Anh ta muốn làm tình với em... Em còn cười sao?” Anh từ quán trà đi theo nàng vào quán bar, nhìn nàng uống rượu hết ly này đến ly khác, lòng nóng như lửa đốt.

“Haha, người Pháp vẫn thường được khen mà...” Nàng hai chân như nhũn ra, đi không vững, miến cưỡng vịn vào tay anh, ngẩng đầu cười hì hì thống khổ, “Có phải đàn ông ai cũng như vậy không?” Cho nên luôn đem nàng làm trò hề, trước có Dương Miên, sau có Lý Tịch, đều làm cho nàng không có khả năng chống đỡ như vậy.

“Dung Ý, em đừng như vậy...” Anh thật sự nhìn thấy rất khó chịu, nửa lời nửa ôm nàng đem ra khỏi quán bar, trên đường không đông lắm, nàng đi vài bước liền vịn vào cột điện bên đường ới ra. Mọi thứ trong bụng học ra, cả nước mắt cũng không thể khống chế nữa, tuôn rơi. Anh vừa vỗ vỗ lưng nàng, vừa giúp nàng tựa vào cột điện đứng vững.

Nàng ới đến cuối cùng chỉ còn nôn khan, nước mắt vẫn như vỡ đê không thể vãn hồi, chỉ há miệng ra gào khóc, nàng nhìn ánh mắt của anh, “Anh nói xem... Tôi không làm chuyện gì xấu, tại sao luôn gặp những chuyện chẳng hay ho gì thế này?” Khóc đến thương tâm, khoe miệng lại như tự giễu khẽ gọi lên.

“Thực xin lỗi... Anh không biết rằng đã khiến em chịu nhiều đau thương đến vậy...” Tay anh cứng ngắc mà run nhẹ nhẹ, đầu cúi xuống gục trước ngực. Đó là vì anh cảm thấy xấu hổ, anh chưa bao giờ biết, có một cô gái từng vì anh mà trả giá hết thấy, anh lại hồn nhiên không biết. Quay đầu lại mới phát hiện, nàng thật sự không còn thuộc về mình.

“Không trách anh, tình yêu... Thứ này giống như tự chảy ra, không thoát ra được, chỉ có thể càng lún càng sâu...” Nàng nấc lên, “Đến tận lúc chôn vùi hơi thở cuối cùng...” Nàng nỗ lực ép ra một nụ cười khó coi hơn cả lúc khóc, “Nhưng làm sao bây giờ, tôi đã trao hết mọi thứ mình có, không bỏ ra được...” Có lẽ nàng đã già thật rồi, nhớ rõ năm đó Dương Miên ra đi, lúc đến phòng khám nạo bỏ cái thai kia đi, đau đớn như vậy, khóc lóc như vậy, cho dù thương tâm nhưng vẫn chưa từng do dự, chưa bao giờ thấy mờ mịt như hiện tại. Bỏ gì bây giờ, những thứ ít ỏi nàng có được lại có thể sẽ mất đi.

Thân thể anh run lên, hoá ra đêm nay nàng say rượu không phải vì anh, hay nói cách khác, nàng đã vì một người mà quên đi những khổ đau quá khứ, mà người kia lại gây nên nỗi đau khác cho nàng. “Em... yêu hẳn như vậy sao?” Dương Miên vỗ nhẹ bờ vai không ngừng rung lên nức nở của nàng. Anh từng không muốn thừa nhận có một người thật sự thay thế vị trí của mình, hoàn toàn chiếm cứ trái tim nàng. Nhưng nay lại không có cách nào phủ nhận ảnh hưởng của người kia đối với nàng.

“Lý Tịch...” Nàng cả người mềm nhũn tựa vào người anh, mặt chôn ở cổ anh, nước mắt lướt qua xương quai xanh của anh. Anh từng vô số lần ảo tưởng rằng nàng một lần nữa ở trong lòng mình, hít hà hương thơm tự nhiên của nàng, nay như vậy lại nghe nàng gọi tên một người khác. Hai chữ kia không cần sâu đậm ân

tình, nhẹ nhàng kêu hết lần này đến lần khác, mang theo tiếng khóc như là muốn đem hết những thứ trong lòng phóng thích ra. Nghe được vậy, trái tim của anh rối rắm, nếu anh lúc trước không xuất ngoại, có phải hiện tại mọi chuyện sẽ thay đổi hay không? Có phải đôi bàn tay từng nắm chặt khi còn trẻ vẫn có thể kẻ sát đến cuối cùng?

Lúc nàng mở to mắt ra có lẽ đã là rạng sáng, bầu trời đêm trong thành thị phiếm hồng dưới ánh sáng ban mai. Đầu trường trường khó chịu, trong xe, điều hoà bật nhiệt độ cao, hai má nàng nóng bỏng. Bên ngoài có lẽ có mưa bụi, cửa kính xe mờ đi, nhìn thấp thoáng thấy bên ngoài có người. Nàng chậm rãi mở cửa xe, gió lạnh tấp vào mặt, nàng khẽ run lên, rượu tỉnh đi hơn nửa.

Dương Miễn thấy cửa xe mở, ngẩng đầu nhìn nàng, tay cầm điện thoại áp vào tai, có lẽ là đang có vấn đề nghiêm trọng, sắc mặt không rõ. Áo khoác thấm ướt, miệng còn ngậm một miếng thuốc lá, có lẽ là bị mưa làm ướt nên khó hút, nàng nhìn anh hít sâu một hơi rồi phả khói ra, cảm thấy xa lạ.

“Hôm nay làm phiền anh...” Là nàng mở miệng trước, khách sáo mà xa lạ.

“Để anh đưa em về.” Anh ném miếng thuốc cháy dở xuống đất, ánh lửa đỏ tươi chạm vào mặt đất ẩm ướt nhanh chóng tàn lụi. Không đợi nàng đáp lại, anh vòng qua đầu xe mở cửa ra.

Chờ nàng lên xe xong, anh lại chậm chạp không giục giã, dừng lại phía trước đèn xanh đèn đỏ nơi ngã tư, thật lâu sau mới nói, “Ngày mai Đan Trữ sẽ có tin tức thông báo chính thức, anh sẽ tạm thời rời khỏi vị trí...” Nàng chỉ yên lặng nghe, không có biểu tình gì, chỉ nhìn cần gạt nước đưa sang trái sang phải. “Kỳ thật có ai là không muốn vô lo vô nghĩ, không tranh giành với thế gian, có điều sống trên thế gian này là phải trả giá đại giới... Những chuyện mẹ làm hôm nay, anh xin lỗi... Dung Ý, anh nợ em, có thể làm gì cho em được không?” Anh nói câu cuối vừa như hỏi, vừa như cảm thán, anh biết chính mình đã cướp đi những thứ quý giá nhất của nàng, cuối cùng vẫn không hiểu rõ.

“Tôi nói rồi, kỳ thật anh không nợ tôi, tất cả những gì tôi làm lúc ấy đều là cam tâm tình nguyện, không ai ép buộc...”

“Có vài thứ... không biết có nên cho em biết hay không...” Anh lấy một tập ảnh từ ngăn tủ ra đưa cho nàng, trong xe đột nhiên yên tĩnh lạ thường. Tay nàng cầm tập ảnh khẽ run lên, không mở ra xem tiếp, chỉ một bức thôi cũng đủ làm nàng khó chịu. Một góc âm u, anh dựa vào tường ngồi dưới đất, một cô gái tóc vàng ngồi trên đùi anh đang tiêm thuốc vào tay, mà anh chỉ cúi đầu híp mắt như đang phê thuốc, khoé miệng có ý cười nhợt nhạt, ánh mắt là vực sâu đen tối, ngũ quan lộ ra khoái cảm khác thường... Tay nàng càng run rẩy, tất cả lỗ chân lông như thu lại, nàng mong mình chỉ đang nằm mơ, một bức ảnh thôi cũng đủ đánh thật mạnh vào trái tim đầy thương tích của nàng, ảnh chụp người thanh niên khuôn mặt còn trẻ con, sao lại làm chuyện xấu xa khó coi như vậy? “Cậu ta ngay cả thuốc cũng không chạm vào...” Làm sao có thể làm việc này? Nàng nhớ tới bức ảnh trên tạp chí mấy ngày trước, ánh mắt anh cũng mơ hồ như thế này, giống như rơi vào giữa khoảng không, cả người cứng ngắc.

“Ảnh này là do bạn đồng học đại học của anh ta cung cấp, theo người đó nói, lúc học đại học anh ta thường xuyên trà trộn vào những chốn đồng tính... Anh không biết em yêu anh ta sâu đậm đến đâu, chỉ nghĩ là không biết em hiểu được bao nhiêu phần bộ mặt thật của anh ta...”

“Anh có thể im đi không?” Ngực nàng phập phồng, lấy tay giữ chặt lại, dùng sức ấn mạnh, nghĩ là như vậy có thể che giấu hết thấy.

Lúc về nhà, mưa càng lúc càng lớn, xung quanh bao phủ hơi nước mông lung, tất cả chìm trong màn mưa. Nàng nhìn bóng người qua cửa kính, cảm thấy choáng váng, nhiều hình ảnh đồng loạt hiện lên trong đầu, lại rất nhiều hình ảnh đột nhiên biến mất, xé tan cõi lòng nàng đau đớn. Nàng đột nhiên không có dũng cảm mở cửa xe, không biết đối mặt với anh như thế nào, và đối mặt với chính mình ra sao.

Vẫn là Dương Miễn thay nàng mở cửa xe, ngẩng đầu nhìn Lý Tịch cả người ướt đẫm, nàng cũng không còn biết chính mình vì sao mà đau. Sao lại có thể như vậy chứ?

Bên kia Lý Tịch nhìn Dương Miễn, nắm chặt bàn tay, khuôn mặt vặn vẹo dữ dội, đi nhanh qua kéo nàng về phía sau, nàng chưa từng thấy anh có sức mạnh như vậy, giống như muốn bóp nát xương cốt của nàng, nước mắt nhanh chóng tràn đầy trong hốc mắt. Anh kéo nàng ra sau rồi lập tức buông tay, một quyền hướng thẳng mặt của Dương Miễn, Dương Miễn thỉnh thoảng bị lãnh một đấm, đầu vẹo ra sau, cơ mặt co rúm, nhưng

không đánh lại. Nhìn ánh mắt Dung Ý muốn anh rời đi, thống khổ cười cười rồi trở lại xe. Có lẽ thật sự nên buông tay... Trước khi rời đi, xe còn bật sáng đèn chiếu thẳng vào hai người, mơ hồ một mảnh.

Lý Tịch không giận mà bật cười, đem mọi cảm xúc áp chế đi, “Em nói muốn tách ra để bình tĩnh chính là đến bên hân để bình tĩnh?” Hơi thở của anh phảng phất mùi rượu, thậm chí còn đậm hơn cả hương bạc hà nguyên bản trên người anh, vốn là nét riêng của anh.

Nàng vừa bắt đầu, “Căn bản không liên quan đến anh ấy, là vấn đề của hai người chúng ta... Quá khứ đã qua đi, em là đương sự còn không oán giận, các người rồi rồi cái gì chứ?” Nàng khó khăn mở miệng, “Lý Tịch, em phát hiện rằng hoá ra em chẳng biết gì về anh, càng ngày càng khó ở cạnh nhau. Cái mà chúng ta muốn căn bản là không giống với...”

“Anh muốn chính là em...” Anh kéo nàng vào trong lòng, mặt nàng áp vào quần áo ướt sũng của anh, khó chịu tới cực điểm.

“Vậy anh có biết em muốn gì không?” Nàng cắn môi, nhìn anh không nói nên lời, “Em chỉ hi vọng có một người để em dựa vào, để em không phải lo lắng sợ hãi, để cho em có thể dựa vào mà khóc... Nhưng anh lại không phải người đó.” Tay nàng túm chặt bức ảnh trong túi, mép nhựa sắc bén cắn vào tay nàng phát đau, nhưng cũng chẳng sánh nổi với nỗi đau gấp ngàn vạn lần trong lòng.

“Không phải như em nghĩ đâu...” Anh ôm hôn hai má của nàng, vẫn không có tác dụng nào, “Đêm đó anh thực sự uống quá nhiều...”

“Chúng ta chia tay đi!” Nàng không biết mình phải lấy bao nhiêu dũng khí mới có thể nói ra những lời này, bên tai đều là những âm thanh ong ong, nàng không thể, không có khí lực chống cự lại những tai nạn phát sinh như hồi còn trẻ, cho nên nàng học cách tự bảo vệ chính mình, học cách giữ lại, học cách cất chứa, ít nhất có thể giúp mình bớt thương tâm.

Ánh mắt anh bị thương mà tuyệt vọng, lại tức giận ngất trời, dùng sức ôm đầu nàng hôn lên môi, nàng giãy dụa, không muốn mình chìm đắm trong hơi thở của anh, hung hăng cắn lên đầu lưỡi đang tham tiến vào miệng nàng của anh, đến lúc cảm thấy có mùi máu tươi trong miệng mà anh vẫn không buông ra, giống như sợ buông ra nàng sẽ đi mất không tìm lại được.

Lòng ngực nàng phập phồng kịch liệt, dường như không thể thở nổi, rút tay ra dùng sức đẩy anh, anh cân bằng vốn không bằng người khác, bị nàng đẩy ra lảo đảo ngã tựa vào tường. Bởi vì động tác quá mạnh, xấp ảnh trong túi áo khoác của nàng rơi ra, nàng nhổ ra một ngụm máu, là của anh. Mùi tanh làm cho nàng buồn nôn, nôn khan không được, chỉ có thể vịn tường thở dốc.

Anh nhìn tập ảnh tung toé trên sàn, đồng tử trong nháy mắt co rút lại, thế này mới dường như sáng tỏ, cười hỏi “Là vì vậy mà cảm thấy ghê tởm anh?” Anh nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng giống như con thú nhỏ đang giãy dụa khi kề bên cái chết, tuyệt vọng mà không cam lòng. “Cái này cũng là Dương Miễn đưa cho em đúng không? Từ đầu đến cuối em không hề nghĩ tới việc nghe anh giải thích...”

“Em không muốn nghe, bởi vì mỗi lần nhớ tới những chuyện anh làm đều cảm thấy ghê tởm... Lý Tịch, mỗi người lúc còn trẻ đều có thể làm những chuyện đáng hối hận, nhưng sẽ không giống anh lại tiếp tục mắc phải lỗi lầm lần nữa... Anh thật sự làm cho em thất vọng rồi.”

Anh vẫn dữ tợn muốn kéo nàng lại, thiết chặt đến mức xương bả vai nàng đau nhói, nàng hung hăng đẩy anh ra gào lên, “Anh điên rồi sao?”

Anh cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhỏ dài mang theo sương mù, “Chết tiệt, tôi đúng là điên rồi nên mới có thể yêu cô như vậy...” Phía sau màn mưa trắng trời trắng đất, hai người gần như vậy cũng chính là gần trong gang tấc mà biến trời cách mặt.

Nàng nhìn anh lảo đảo bước đi trong mưa, nhìn chiếc xe thể thao rống lên giận dữ rồi lao vút đi như mũi tên xé toạc màn mưa. Đến cuối cùng khi tầm nhìn hoàn toàn khuất bóng anh, nàng mới chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm đầu khóc như đứa trẻ lạc nhà.

73. Chương 73

Ánh mặt trời màu cam sáng ngời tiến thẳng vào phòng ngủ, anh cho quần áo của mình vào valy. Kỳ thật quần áo của anh rất nhiều, phân loại theo trật tự rõ ràng chiếm nửa ngăn tủ. Sau này có lẽ anh không cần dùng nhiều đến vậy, không cần trà trộn vào các chốn phồn hoa danh lợi, đối với anh mà nói, có lẽ là một sự giải thoát.

Đan Hiểu Uyển đẩy cửa ra, nhìn anh xoay người thu dọn, nhìn gáy anh, mân mím môi, cuối cùng vẫn mở miệng, “Miễn Miễn, vé máy bay đã đặt xong rồi... Chuyện bên này em đã xử lý ổn thỏa, em cùng anh đi...”

“Thực xin lỗi, Hiểu Uyển...” Anh cắt ngang lời cô, vẫn vùi đầu sửa sang gì đó, giọng trầm thấp, “Lần này anh muốn đi một mình.”

“Kỳ thật lần này sóng gió qua đi, chúng ta vẫn còn cơ hội để làm lại... Ca ca cũng nói anh có thể về tạm bên Mỹ, dù sao bên đó anh cũng đã quen thuộc... Anh đã từng nói, một con chim muốn bay cao không thể vút một cái chạm tới bầu trời, mà cần phải lướt đi một đoạn, tích tụ dần dần...” Cô nói năng có phần lộn xộn, mép bàn thuỳ tinh nằm sâu trong lòng bàn tay.

“Anh sẽ không về Mỹ... Hiểu Uyển, anh vẫn luôn nghĩ, nếu lúc trước anh không cùng em xuất ngoại, không biết mọi chuyện sẽ như thế nào. Có lẽ bây giờ anh vẫn đang miệng ngậm bánh bao vội vàng đi làm giống như ngàn vạn người làm thuê khác, phấn đấu làm quản lý, mong ước mua nhà mua xe, đầu cơ cổ phiếu, muốn được đi đánh golf, ước lượng mỗi năm được năm mươi vạn... Nghĩ xong lại vẫn quay trở lại cuộc sống không thể nào thay đổi như trước...” Anh xếp tiếp chiếc áo sơ mi, “Hiểu Uyển, cảm ơn em, chính là em đã luôn ở bên giúp đỡ anh những lúc khó khăn nhất mà không đòi hỏi báo đáp. Nhưng anh lại không có cách nào để yêu thương em, không có cách nào buông xuống tất cả những chuyện trước kia, như vậy đối với em thật không công bằng... Có lẽ anh cần phải học cách buông tay, học cách làm cho mọi người dễ thở một chút...” Anh vẫn muốn đến một nơi không có tạp âm, không có không khí tràn đầy bụi bặm, ánh mặt trời chiếu rọi trên những khuôn mặt không lo lắng muộn phiền, không tranh giành với thế gian. Giống như ngày xưa từng lời kéo tay nàng chạy hết ngọn núi to đến đỉnh núi nhỏ, tìm lại nụ cười sáng lạn xưa kia...

“Công bằng? Nếu vậy sao anh không đối xử với em tốt hơn một chút? Thế giới này vốn không có cái gì gọi là công bằng, em cũng không theo đuổi nó, em chỉ muốn ở bên anh, em không cần công bằng gì cả.” Cô thấp giọng nỉ non, lông mi đã ướt ướt.

“Thực xin lỗi...” Anh cầm lấy valy hành lý, lúc ra tới cửa liền đưa chiếc nhẫn đính hôn đựng trong hộp trang sức đẹp đẽ màu hồng nhung trả lại cho cô, cô không muốn nhận lấy, anh đành phải đặt nó trên giường. “Em xứng đáng hưởng điều tốt đẹp hơn...”

Giọng của anh đã hoàn toàn biến mất, cô ghé vào trên giường, vuốt ve lớp nhung mềm mại của hộp trang sức, nhìn bức ảnh cưới đặt ở đầu giường, nước mắt rơi xuống chần nhanh chóng biến mất.

Bọn họ, cười sáng lạn như vậy...

Cô bỗng nhiên cũng nở nụ cười, nhớ tới câu nói nào đó đã từng nghe, rằng đối với anh, nàng đã trở nên rất thấp rất thấp, đến mức như bụi cỏ ven đường, nhưng trong lòng vẫn vui mừng, vì cỏ dại cũng có thể nở hoa...

Nhưng cho dù cô có đi xa xôi ngàn dặm để tìm anh, vẫn không có cách nào chạm được vào trái tim anh. Cỏ dại nở hoa, rồi cũng tàn úa...

Người ta vẫn nói, thất tình giống như bị cảm mạo, vất vả một hồi, trong chốc lát liền khỏe lại. Cô cũng không có than trời oán đất, cũng không bệnh không đau, ngày hôm sau đi làm liền vùi đầu vào công việc, cả ngày rồi ren, ngay cả thời gian uống nước cũng không có, đến hít thở cũng khó khăn, sợ có một tia rảnh rồi thôi cũng làm cho mình miên man suy nghĩ.

Tan tằm, quản lý nhân sự chuyển đi nơi khác tổ chức tiệc chia tay, địa điểm lại là một quán bar ánh sáng lấp loè, âm nhạc điên cuồng. Trên sàn nhảy, nam nữ chen vai sát cánh, điên cuồng vặn vẹo vòng eo, phẳng phất như ma quỷ nhảy múa. Bên trong máy sưởi bật nhiệt độ cao, nhiều người cởi áo khoác ra, chỉ mặc

một bộ áo váy, Jenny lại mặc bộ váy voan trong suốt khiến cho đàn ông trên sàn nhảy dán mắt vào người cô nàng.

Nàng ngồi ở quầy bar, phục vụ hỏi nàng muốn uống gì, nàng đáp là nước. Khuôn mặt chàng thanh niên còn nét trẻ con thoáng chút ngạc nhiên, nàng nhếch nhếch khoé miệng, cười đến gượng gạo. Tối qua uống say, đầu đau cả ngày rồi, nàng không có can đảm lặp lại.

Vincent ở sàn nhảy đằng xa kiểng lên ngoắc ngoắc nàng đến đó, nàng mỉm cười nhẹ nhàng lắc đầu. Ngọn đèn càng ngày càng ló ra, âm nhạc càng ngày càng chấn động, nàng thấy nhức đầu, đứng dậy đi toilet lại vô tình gặp Hứa Tuấn Hằng. Ngọn đèn lúc sáng lúc tối, nhìn dáng vẻ có lẽ anh ta đã uống không ít, tay vịn vào một cô nàng ăn mặc hở hang đi ra ngoài, phía sau là một đám người một câu hai câu Hứa thiếu. Nàng làm như không thấy anh, bước nhanh qua, không ngờ anh lại nhận ra nàng.

“Ai da, Dung cô nương... Tôi còn tưởng rằng tiểu tử Lý Tịch kia đột nhiên mất tích là vì muốn đưa cô đi nghỉ phép ở đâu đó chứ? Sao cô lại một mình đến đây thế này?” Hứa Tuấn Hằng cười cười nhìn nàng trêu ghẹo, xem ra là không biết chuyện của nàng cùng Lý Tịch.

Người bên cạnh anh ta nghe được tên Lý Tịch đều hướng mắt sang nhìn nàng, ánh mắt khác lạ, hoặc là khinh bỉ, hoặc là đố kỵ, nhưng có ý nghĩa gì chứ? “Chúng tôi chia tay rồi... Lần sau không cần anh phải để ý đến nữa.” Giọng nàng rất thấp, những lời này nói ra lại không chút lo lắng.

Nghe nàng nói, Hứa Tuấn Hằng cũng chẳng thay đổi sắc mặt, “A, cô dâu mới sao mà âm ỉ thế?” Liếc mắt sang mấy người bên cạnh, đám kia tản đi rồi anh ta mới thật cẩn thận hỏi, “Không phải vì ảnh chụp ở tuần san mấy hôm trước đấy chứ?” Thấy ánh mắt của nàng không nhìn về phía anh, anh lại nói tiếp, “Hôm đó ở Hương Cảng cả đám uống say, Chu công tử muốn chơi đùa nên lén bỏ thuốc vào chén của Lý nhị... Trong vòng danh lợi, gặp dịp thì chơi như vậy khó mà tránh khỏi. Nhưng đêm đó cậu ta thực sự không làm gì cả, chính tôi đem cậu ta về nhà...” Anh ta hồ ngôn loạn ngữ giải thích, Lý Tịch đối với Dung Ý như thế nào, người khác có thể không biết, nhưng anh thì hiểu rõ.

“Vậy chuyện anh ấy hít thuốc phiện là như thế nào?” Nàng ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt mang theo nét thê lương thống khổ, có chút không cam lòng, biết mình không nên hỏi nhưng lại không thể cứ kìm nén.

Hứa Tuấn Hằng nghe thấy thế cũng sững sốt, thật lâu sau mới phản ứng lại, ánh đèn từ sàn nhảy bắn vào mặt anh, dường như có một tia tái nhợt. Giống như đang cân nhắc tìm từ thích hợp, thấp giọng nỉ non, “Cô biết chuyện đó à...” Cả người dường như chìm vào ký ức, “Chuyện đó, đã qua lâu rồi...” Anh cũng không muốn nhắc tới, trên thực tế, những người ở bên cạnh Lý Tịch đều vô tình hay cố ý quên đi.

“Quên đi... Cuộc sống xa hoa dâm dật của đám quý tộc các người, người bình thường như tôi không có cách nào lý giải.” Nàng đột nhiên cảm thấy không thể nghe thêm điều gì về anh nữa cả, nàng một khi đã bắt đầu, liền tự mình trầm luân, đến khi không thể kiềm chế nổi mới hối hận thì không kịp nữa, chỉ bằng đúng lúc bứt ra. Nghiêng người đi qua Hứa Tuấn Hằng, phảng phất như chưa từng gặp anh.

“Tôi không biết hai người có chuyện gì, nhưng tôi tin rằng cậu ta không nói với cô không phải vì cố ý muốn lừa gạt... Là vì mỗi người đều có những nỗi đau xót không thể nói ra...” Giọng của anh dường như chôn vùi trong tiếng nhạc chất chứa, nàng không dừng bước, phản ứng đã có chút trì hoãn, thiếu chút nữa va vào người đối diện, mười ngón tay nắm chặt lại.

Chung quy là không nhịn được, trở về chỗ ngồi liền uống một ly cocktail, mỗi lần ngọn đèn loé lên là một lần trong đầu nàng tựa như có hai cái màn hình, tự động thay thế nhau trình chiếu, một cái màn hình là xấp ảnh khiến nàng không chịu nổi kia, còn một cái khác là những hình ảnh của anh, lúc vui lúc buồn, lúc tức giận mắng mỗ không ngừng... Uống đến mức chật vật, ngay cả cổ họng cũng ngọt lịm, cuối cùng một đám người trở lại, nàng đứng lên hơi lảo đảo, Vincent đứng cạnh đỡ lấy tay nàng, nhìn trong ánh mắt mơ màng của nàng có tia tan rã đau đớn, anh không biết là ưu thương hay giãy dụa.

Nửa đêm, là Vincent đưa nàng về dưới lầu, nàng cười nói tạm biệt rồi đi vào thang máy dùng sức xoa xoa hai má nóng bừng, chưa bao giờ cảm thấy thống khổ như vậy. Đến tầng, nàng chậm rãi sờ soạng chìa khoá mở cửa, phòng đối diện chủ nhà đi ra đổ rác, ti vi nhà họ bật tiếng rất to, phòng khách lại không bật đèn, chỉ có ánh sáng lúc mờ lúc tỏ của màn hình ti vi nhấp nháy.

“Hôm qua, trên đường cao tốc có một vụ va chạm xe gây ồn ào huyền não. Cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, phóng viên không có cách nào tiếp cận... Hôm nay, qua nguồn tin đáng tin cậy cho biết, hai chủ xe đều bị thương nhẹ, sau đó đã ngằm thoả thuận... Xem ra, xe xịn ngoài việc có thể mau chóng chạy trốn còn rất an toàn nữa, khó trách khỏi tổng biên của chính tôi nằm mơ cũng muốn mua Aston Martin...”

Nàng mơ mơ màng màng chuẩn bị đóng cửa, chợt nghe người dẫn chương trình nói đến “Aston Martin” lại sững sốt, tay chân lạnh lẽo đóng cửa, ngay cả giày cũng chưa kịp thay liền chạy về phòng mở máy tính lên, tìm tòi chút dấu vết để lại, nhưng tin tức rất ít, đều chỉ là vài dòng mô tả bên ngoài.

Rốt cuộc tìm được vài hình ảnh, tay nàng di chuột có chút run rẩy, vẫn cố gắng kiềm chế, mở từng bức một, mỗi bức đều như mũi tên đánh sâu vào trái tim nàng... Dưới màn mưa, ảnh chụp đều mờ ảo, chỉ nhìn thấy hình dáng thân xe biến dạng, hơn nữa số lượng ảnh cũng không nhiều... Có lẽ chỉ là thần kinh nàng quá nhạy cảm mà thôi, căn bản không có chuyện gì, thế giới này không nên có những chuyện đẫm máu như vậy, nàng nhanh chóng xoa xoa trán, hít sâu để bình tĩnh lại.

Lặng lặng ngồi đến ngáy ngốc một hồi, nàng vẫn nhịn không được gọi điện đến nhà anh, nàng không dám gọi trực tiếp cho anh, đành phải gọi tới chỗ quản gia. Cuối cùng nghe được quản gia nói tối qua xe của anh có về, sáng sớm đã đi, trong đầu như cát được tảng đá nặng. Biết anh bình yên vô sự, nàng chỉ nói với quản gia vài câu đừng nói lại với anh rồi treo máy.

Đầu nàng rất đau, sợ rằng bị cảm vì dầm mưa tối qua, nàng uống một viên thuốc cảm, tắm rửa qua loa rồi leo lên giường ngủ.

Nửa đêm sét đánh một tiếng lớn, nàng mơ mơ màng màng chui vào trong chăn, cảm thấy hơi lạnh, rõ ràng là đã bật điều hoà rồi. Tiếng điện thoại cố định vang lên, nàng mặc kệ, vùi đầu vào trong chăn. Cuối cùng vẫn không thắng nổi tiếng chuông điện thoại dai dẳng, nàng không tình nguyện nhắc máy, nghe được lời bên kia đột nhiên tỉnh táo lại.

Nàng không biết mình làm cách nào để đi đến bệnh viện, cũng không ai dẫn nàng đi tìm phòng bệnh, nàng đi dè dặt, bước từng bước một, tìm từng phòng một... Không có điểm cuối, chỉ như có bàn tay từ vực sâu kéo tuột nàng xuống dưới.

Tường trắng, giường trắng, ngọn đèn tường mờ ảo, nàng nhìn anh mặt trắng bệch, ánh mắt rời xuống phía dưới chỗ đùi phải trũng xuống... Tay run run, khó có thể tin được, miệng hơi hơi hé ra, ngực như bị xé toạc, càng rách càng đau đớn, đau đến mức không thở nổi, từng trận choáng váng.

74. Chương 74

Mưa to đập vào cửa sổ, nàng thở hồng hộc giãy dụa, giống như bị kéo chìm vào trong giấc mộng, mồ hôi toát ra đầm đìa, bầu trời màu đỏ sậm thỉnh thoảng lại loé lên ánh sáng đánh vào khuôn mặt trắng bệch của nàng rồi biến mất trong không gian đen tối. Thân thể nàng đột nhiên cứng ngắc, rung rung lên một chút, trong nháy mắt bừng tỉnh, ngồi bật dậy, hai mắt mở to nhìn về phía trước mờ mịt.

Trở lại không gian quen thuộc của mình, không có mùi thuốc sát trùng của bệnh viện xộc vào mũi, không có màu trắng chết chóc chướng mắt, cũng không có anh tái nhợt mất đi hơi thở... Nàng xoa xoa giọt lệ nơi khoé mắt, thật là may, may vì không phải là hiện thực, may vì chỉ là mộng mà thôi... Hơi thở dồn dập của nàng dần dần bình tĩnh lại, nhưng lòng vẫn sợ hãi như cũ. Vừa rồi nàng chạm vào chỗ đùi phải trống trơn của anh, nơi đó không có gì cả, nàng khóc gọi Lý Tịch, anh phảng phất nghe được, hơi hơi mở mắt, nhìn theo ánh mắt nàng về phía đùi phải của mình, gương gao nở ra một nụ cười còn khó coi hơn cả nàng khóc lóc, “Không còn nữa rồi...” Tay phải cầm lấy miệng vết thương, ánh mắt tuyệt vọng như vậy, giọng nói thống khổ như vậy, nàng cả đời đều không thể quên. Giống như có người hung hăng bóp chặt trái tim nàng, dùng lưỡi dao sắc nhọn cứa vào từng chút một, đau đớn cùng cực.

“A, Easy, mắt của cậu sao thâm quầng thế kia, không phải tối qua làm việc vất vả đấy chứ?” Jenny cầm chén nước đi qua chỗ nàng ngồi nhìn thấy khuôn mặt nàng chợt giật mình hoảng hốt.

Nàng xoa xoa khoé mắt, cười vô hồn. Rõ ràng chỉ là một giấc mộng mà lại khiến người ta cảm thấy chân thật như hiện ra trước mắt. Tối hôm qua từ lúc chợt tỉnh giấc, áo ngủ ướt đầm mồ hôi dán vào thân thể, nàng không thể không đi tắm rửa một cái. Mới hơn 4h sáng, nàng lại hoàn toàn không buồn ngủ, trong đầu tràn ngập hình ảnh trong giấc mộng vừa rồi, một lần nữa nằm trên giường trợn tròn mắt đến tận sáng.

Mở máy tính ra, vẫn không nhận được lên mạng tìm kiếm thông tin về tai nạn xe cộ tối qua, vẫn là những tin tức cũ. Nhìn logo hiện trên ảnh, nàng bỗng nhiên nhớ tới cô bạn cùng phòng ngày xưa giờ làm bên đài truyền hình chuyên về mảng này, không nghĩ được nhiều liền gọi điện đến.

Điện thoại được kết nối, hoá ra tối hôm đó bọn họ cũng đến tận nơi, chỉ có điều hiện trường phong toả chặt chẽ, mưa lại to, chỉ có thể chụp được mấy tấm hình từ vệ tinh từ xa, ngoài ra cũng không cho phép thông báo tin tức gì khác. Dung Ý hỏi về mấy bức ảnh chụp từ xa đó, nhưng cô ấy bảo không có cách nào lấy được cả, tất cả đều bị thu hồi, cô ấy chỉ có những bức ảnh chụp hiện trường về sau lúc trời đã sáng thôi.

Tổng cộng có hơn 10 bức ảnh chụp, đều là ảnh hiện trường sau khi đã xử lý xong sự cố. Nàng mở ra xem lại phóng đại hết cỡ, tuy rằng trời đã sáng nhưng cũng chỉ nhìn thấy hai cái xe bị đâm nát đến hoàn toàn thay đổi hình dáng, trong xe mơ hồ có vết máu. Không có ảnh chụp biển số xe, căn bản không thể nào kiểm tra được... Nàng cảm thấy chính mình run rẩy, không phải là chỉ cần gọi cho anh là có thể xác nhận sự việc hay không? Thế nhưng lại khó xử. Vừa cười khổ định tắt đi để làm việc, ánh mắt lại chợt dừng lại ở phần kính chắn gió nơi đầu xe, nàng giật mình.

“Sao lại treo ở đây?” Nàng chỉ vào cái hồ lô nhỏ kia, cảm thấy không hợp với loại xe này.

“Hồ lô này, để trừ tà, giữ bình an.” Anh vừa lái xe vừa nghiêng đầu cười trả lời nàng.

Nàng nhớ rõ, đó là vào lần đầu tiên anh đến nhà nàng thấy chiếc hồ lô treo ở cửa làm chuông gió, tò mò hỏi nàng để làm gì, nàng thuận miệng nói là để trừ tà, giữ bình an. Anh mặt dày mày dạn bảo nàng cho anh....

Nàng hoảng hốt, nhìn màn hình bị phóng đại đến vỡ ảnh, trên ghế lái xe còn có vết máu ghê người... Giống như có cảm giác bầu trời đổ sụp xuống, choáng váng, ngồi cũng không vững, bên cạnh có người vỗ vào vai nàng, nàng không nghe được, đối phương lặp lại vài lần, nàng vẫn không phản ứng, cảm giác như bị cuốn vào cơn lốc, cả thế giới xung quanh đều trở nên mơ hồ.

“Vô cùng xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...” Trong điện thoại lặp lại thông báo hết bằng tiếng Trung lại đến tiếng Anh, nàng giống như bị đánh từng trận vào thần kinh, một người làm sao có thể tự nhiên mất tích? Nàng gần như có thể khẳng định, xe về gara hôm đó không phải là xe của anh, thậm chí quản gia cũng không biết anh đi đâu, ngay cả Hứa Tuấn Hằng tối qua cũng không biết gì cả... Tay ôm đầu, chỉ cần nhắm mắt lại, vết máu trong ảnh chụp cùng cảnh tượng trong mộng lại đan xen vào nhau khiến nàng quay cuồng đau đớn.

Ngồi trên xe taxi, nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài, trời đất bao la, nàng không biết nên đi đâu tìm anh. Suy nghĩ như dồn lại, nàng mặc niệm, phải bình tĩnh, bình tĩnh, nhưng có thể tìm ai đây?

Đột nhiên trong đầu hiện lên một loạt suy nghĩ hỗn loạn, nàng vội di động ra tìm kiếm. Tìm tên người kia, điện thoại kết nối, vẫn là thông báo “Tạm thời không có người nghe máy, xin vui lòng gọi lại sau...” Nàng cảm thấy vội vã đến không chịu nổi, gấp gáp đến độ không thở được, cắn môi, từng giọt nước mắt lăn xuống. Lái xe nhìn qua gương thấy tình huống này, hoảng hốt hỏi sao lại thế này, có phải không thoải mái hay không, có muốn đến bệnh viện hay không... Nàng lại chỉ ôm chặt miệng, khóc đến run rẩy.

Khóc đến mờ mịt trời đất, cuối cùng vẫn là lái xe gọi nàng, “Tiểu thư, điện thoại kêu kia...” Nàng đưa tay quẹt nước mắt trên cằm, không nhìn rõ là ai, đưa điện thoại lên nghe.

Đối phương nghe được nàng khàn khàn mở miệng, nức nở không ngừng dường như cũng không ngạc nhiên, chỉ rõ ràng lưu loát nói một câu, “Dung Ý, em có thể đến Bắc Kinh một chuyến bây giờ được không?”

Lúc chiếc máy bay khổng lồ đáp xuống sân bay thủ đô thì trời đã tối đen. Lỡ tai nàng vẫn còn vang vọng tiếng gầm rú, vừa đi ra cabin, gió thổi tung bay cái áo khoác mỏng manh của nàng, nàng khẽ rung mình một cái. Bắc Kinh khô lạnh, gió mang theo rất ít hơi ẩm quất vào trên mặt, cảm giác lạnh hơn so với Thượng Hải rất nhiều. Nàng không mang theo hành lý gì, Hà Vĩnh Tinh trong điện thoại bảo nàng đến thẳng sân

bay, nàng không kịp nghĩ gì, chỉ sợ chậm chỉ một phần nghìn giây thôi, càng không dám hỏi anh như thế nào, sợ chính mình không chịu nổi.

Có người chờ nàng ở cửa cabin, dẫn nàng đến chỗ xe cách đó không xa. Hình như là rất xa, xe uốn lượn qua thành phố, đứng lúc tan tầm, đường tắc nghẽn, rồi tỉnh rồi mù như lòng nàng vậy. Hoàng thành rộng rãi bề thế, ánh sáng màu ngọc bao trùm quang cảnh rộng lớn, tất cả đều không lọt vào mắt nàng.

Xe chạy lên đường núi, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, đều là cây cối rậm rạp giống như trong rừng thẳm. Cuối cùng xe dừng lại trước căn biệt thự cổ kính thoảng nhìn đã thấy dấu vết thời gian, cửa có người đứng chờ, có lẽ là thư ký, xe vừa dừng lại liền lập tức tiến lên mở cửa, cung kính nói, “Dung tiểu thư, mời đi bên này.”

Nội thất trong phòng đều mang vẻ cổ xưa, phòng khách không rộng, lò sưởi sát tường còn đang cháy, đi vào cảm giác như đến chỗ ở cũ của danh nhân nào đó, tuy rằng cảm giác lạnh lùng nhưng hơi ấm cũng dần dần theo vào. Trên vách tường cạnh cầu thang treo một loạt ảnh chụp sắp xếp chỉnh tề, nàng không có tâm trí đâu để ngắm nhìn, vội vàng lên lầu. Ở chỗ cầu thang, loáng thoáng nghe được có người thấp giọng nói chuyện, dường như đang tranh cãi gì đó.

Cả đoạn hành lang rộng thênh thang chỉ có ngọn đèn màu da cam, mắt nàng thâm quầng, khuôn mặt buổi sáng trang điểm qua loa giờ đã nhợt nhạt, lúc ở sân bay rửa mặt, ăn tạm bát mì sợi, trông vô cùng tiêu tụy. Chỉ nghe thấy người đưa nàng lên khẽ gọi “Lý tiên sinh”. Người đàn ông vóc dáng cao lớn mặc áo khoác màu đen đứng bên cửa sổ quay đầu lại, nhìn thẳng qua.

Nàng kinh ngạc đứng ở đó, nhìn hai người đứng ở ban công. Hai người dường như đang giằng co gì đó, cuối cùng vẫn là anh ta mở miệng trước, “Em xem xét rồi làm.” Lạnh lùng không có cảm tình mà đầy áp lực. Lúc lướt qua bên cạnh Dung Ý, tuy rằng chỉ liếc nàng một cái, nàng cũng không thể không nhận ra ánh mắt như chim ưng của anh ta, cảm giác như bị nhìn xuyên thấu khiến nàng sợ hãi, càng đáng sợ hơn khi trong ánh mắt hỗn loạn đó dường như còn có cả sự phẫn nộ.

Khuôn mặt cùng khí thế tương tự, nàng dù ngốc nghếch cũng biết anh ta là ai. Chỉ có điều nàng chưa có cơ hội chào hỏi, Lý Triều đã coi nàng như vô hình mà bước đi.

Hà Vĩnh Tình cười khỏ một tiếng, thấp giọng tự nhủ, “Anh vẫn còn là như thế này, tự cho là có thể nắm giữ mọi chuyện không ai bì nổi...” Nhưng không có cách nào dự đoán được, thế giới này vốn càng để ý càng không thể tự mình khống chế. Tự giễu xong ngẩng đầu lên, nhìn Dung Ý trong ánh mắt lại có chút hâm mộ, nhẹ nhàng an ủi nàng, “Tiểu tử kia vẫn ổn, ít nhất vẫn còn sống.”

Dung Ý nghe được câu đó như cắt được tảng đá nặng trong đầu, hốc mắt nóng lên, lẳng lẳng đứng ở kia, không nói nên lời.

Nàng thở dài nói, “Tôi không biết hai người phát sinh chuyện gì, Tịch Tử tuy rằng bình thường có vẻ không đứng đắn, nhưng có thể đùa đến chừng nào thì cậu ấy hiểu rõ, lão gia tử nhà họ rất nghiêm khắc, cậu ấy không dám tùy tiện chọc giận, bình thường có lái xe đi cũng phải có người đi theo bảo vệ, hôm đó say như vậy mà không để lái xe đưa về, tôi biết chắc chắn là có chuyện... Em đừng sợ khi thấy sắc mặt Lý Triều vừa rồi như vậy, anh ấy tuy rằng trước giờ gặp chuyện gì cũng giữ nguyên vẻ mặt băng giá không đổi như vậy, nhưng anh ấy thực sự thương yêu Lý Tịch. Tối hôm trước anh ấy đến phòng trực ban của bệnh viện lời tôi ra sân bay, từ đầu đến cuối chỉ nói một câu, “Tịch Tử xảy ra chuyện.” Gần đây trong nhà càng ngày càng nhiều việc, thân thể lão gia tử cũng không khỏe, không thể để trong nhà biết chuyện, đành phải phong tỏa mọi tin tức...”

“Tịch Tử đua xe với người ta bị tông vào đuôi xe, đang phóng tốc độ cao lại lao vào dải phân cách, toàn bộ đầu xe đều biến dạng, may mà túi khí bảo hộ mở ra... Nếu không sao có thể may mắn chỉ gãy vài cái xương như vậy...” Hà Vĩnh Tình thấy nàng đang cố nén khóc chịu đựng, không nghĩ rằng mình càng nhẹ nhàng băng quơ như vậy càng làm cho nàng lo lắng, tiếp tục an ủi nói, “Chính là tay trái và đùi phải bị gãy xương, hai cái xương sườn bị chặt đứt, cộng thêm chấn động não một chút... Nhưng phiền toái nhất chính là cái đinh cố định vị trí ở cột sống năm đó giải phẫu giờ bị lệch vị trí, lại phải làm lại...” Kỳ thật trong mắt cô, đó không phải là vấn đề lớn, một năm cô gặp không biết bao nhiêu bệnh nhân bị tai nạn xe cộ, Lý Tịch vẫn chưa phải là bị nặng nhất, cô giống như bác sĩ bình tĩnh phân tích tình trạng bệnh nhân, lại không biết Dung Ý trong lòng đã khó chịu muốn chết.

“Em vào thăm cậu ấy đi...” Hà Vĩnh Tình xoay người muốn xuống lầu, lại nghe thấy Dung Ý trong đêm tối thấp giọng mở miệng, “Vĩnh Tình tỷ... Em không biết là mình không đứng ở đâu, mỗi lần anh ấy gặp chuyện không may em đều hoàn toàn không hay biết... Anh ấy bị hen suyễn em không biết, anh ấy phải đóng đinh ở cột sống em không biết, anh ấy từng hít độc được em cũng càng không biết... Em không biết trong lòng anh ấy em là gì nữa, em thật sự chán ghét cảm giác mờ mịt này, nhưng em lại không có cách nào, không biết làm thế nào để đến gần anh ấy hơn nữa...”

Cô dừng chân lại, bàn tay nắm chặt lan can gỗ, vừa do dự lại vừa quyết tâm, khó khăn mở miệng, “Là u cột sống...” Thanh âm xuyên qua màn đêm yên tĩnh, trong không gian rộng lớn như vậy giống như có tiếng vọng, Dung Ý cảm thấy chính mình bắt đầu xuất hiện ảo giác, trong nháy mắt không thể tiếp nhận nhiều sự thật như vậy, chỉ có thể ngơ ngác đứng bên cửa sổ, giống như đánh mất linh hồn.

“Chuyện này vốn nên để chính cậu ấy nói với em, hiện tại em không thể nhận thấy là vì cậu ấy không muốn em thấy, cho nên có rất nhiều chuyện cậu ấy giữ ở trong lòng không nói với em. Em có nhìn thấy những bức ảnh dưới nhà không? Từng có một cậu bé dù gầy ốm nằm trong bệnh viện vẫn quật cường cười nói, sau khi lớn lên muốn làm được những việc thật lớn lao như ông ngoại thời trẻ... Sau này kiểm tra lại, không xác định được vị trí u, các chuyên gia hàng đầu cũng không dám tùy tiện phẫu thuật, chần hạp hết lần này đến lần khác. Cuối cùng chính khối u này gây ra biến chứng, cũng là lúc ông ngoại rời đi... Chúng tôi đều luôn yên tâm về cậu ấy, cảm thấy cậu ấy đủ kiên cường, dù thân thể ốm đau, người thân ra đi, nghĩ rằng cậu ấy chỉ cần thời gian để thích ứng, không nghĩ tới cậu ấy vẫn chỉ là đứa nhỏ 15 tuổi... Chuyện cậu ấy hít thuốc phiện ở bên Mỹ là Hứa Tuấn Hằng lên nói cho Lý Triều. Lý bá bá cùng bá mẫu từ nhỏ đã không ở bên cạnh Tịch Tử, anh trai thay cha, người hiểu em trai nhất chính là anh ấy. Đó là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy đánh Tịch Tử, ánh mắt đỏ quạch nắm cổ áo cậu ấy mà hét lên, “Cậu có phải muốn tự sát hay không? Chỉ bằng trở về bảo cha bắn chết luôn đi...” Cô như rơi vào trong ký ức, hốc mắt bất giác cũng đỏ lên.

“Dung Ý, sinh ra trong gia tộc hiển hách thế này không phải lỗi của chúng tôi, rất nhiều chuyện chưa xót không thể nói với người khác. Nếu Tịch Tử chưa từng nói cho em biết những khó khăn vất vả, không phải vì cậu ấy không thương em, mà là anh ấy không muốn em nhìn thấy những lo lắng của mình.”

Bên ngoài như có tuyết rơi, dưới đèn đường tất cả đều trở nên mơ hồ. Nàng như một u hồn đi vào phòng của anh, trong phòng thiết kế đơn giản, ngoài cái giường lớn kiểu Tây Ban Nha ra, ngay cả ghế tựa cũng không có, chiếc giường để ở giữa có vẻ cô liêu. Người trên giường đầu băng đầy gạc trắng, hai má hơi hóp lại, so với bộ dáng nghiêm trang bình thường của anh thì thật buồn cười, khiến cho hốc mắt nàng nóng lên mà vẫn muốn bật cười. Nữ nhân vẫn ngu ngốc như vậy, trong lòng có buồn phiền về một người đến đâu đi nữa vẫn tâm tâm niệm niệm muốn gặp người đó, chấp nhất, quật cường vẫn là không nể hà vương bận.

Nàng không biết cứ nhìn như vậy bao lâu, người trên giường rốt cục giật giật, có lẽ là đau đến mức ngủ cũng không thoải mái, tay phải vô thức đưa ra bên ngoài chần, quơ quơ lên một chút. Nàng đưa tay anh vào lại trong chăn, nắm lấy bàn tay lạnh lạnh, tái nhợt mà gầy gò, làm cho lòng nàng phiền muộn.

Thuốc tê đã hết, anh đau không ngủ được, cả người xương cốt như bị tháo ra lắp lại, vô cùng khó chịu. Khẽ chớp chớp mắt, nửa nhắm nửa mở, trong phòng lại tối, anh mơ mơ hồ hồ một hồi lâu mới nhìn rõ xung quanh, biểu tình bình tĩnh không chút gợn sóng, ánh mắt màu hổ phách trong suốt, kinh ngạc nhìn nàng, thật lâu sau mới yếu ớt hỏi câu, “Cô là ai?” Như là hoàn toàn không biết nàng.

“Em là Dung Ý.” Nàng thốt ra một câu đáp lời, còn chưa kịp phản ứng lại những lời anh nói là có ý gì, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn anh, quên mất nên phản ứng như thế nào.

Anh vốn định chọc xem phản ứng của nàng như thế nào, không ngờ nàng lại ngây ngốc trả lời một câu như vậy, không nén nổi bật cười, khuôn mặt đang bị thương đau đến xuyết xoa. Thấy nàng vẫn hoàn toàn không phản ứng, không khỏi có chút tội nghiệp hỏi, “Sao em lại đến đây?”

“Tiện đường thì tới thôi...” Nàng hồ hồ ngôn loạn ngữ, cắn môi nén nước mắt.

“Anh còn tưởng rằng em là đặc biệt vì anh mà đến chứ?” Anh có điểm thất vọng tỏ vẻ mỉa mai, phảng phất như tự nhủ nói, “Mỗi lần anh ngàn dặm xa xôi đuổi theo em đều nghĩ có khi nào em cũng có thể tìm kiếm anh không... Nhưng mà không sao, tiện đường mà đến cũng còn tốt hơn là không đến... Nhớ kỹ rằng em còn thiếu anh một lần đấy!” Anh không dám tươi cười sợ ảnh hưởng đến vết thương, nàng nhìn thấy rõ,

lại nghĩ đến những lời Hà Vĩnh Tình vừa nói với nàng, cảm giác khó chịu quả thực làm cho nàng không thể hít thở nổi.

Nàng cúi gập thắt lưng nhẹ nhàng vuốt ve má phải của anh, đặt một nụ hôn lên cái trán trơn bóng của anh, giọng run run nói, “Lý Tịch, anh quả là ngốc nghếch!” Nước mắt của nàng rơi xuống môi anh, anh liếm liếm, tư vị khôn kể.

75. Chương 75

“Jenny, tối nay cô chuẩn bị toàn bộ tài liệu để đàm phán với khách hàng sáng mai cho tốt rồi gửi đến hòm thư của tôi... Mặt khác, phòng tài vụ hạch toán chi phí cho hạng mục lần này đè ép rất nhiều, như vậy không có cách nào để triển khai...” Vincent vừa gọi điện thoại nội bộ, vừa gõ gõ bút lên mặt bàn, một đồng việc chồng chất lên nhau, không khỏi cảm thấy phiền lòng.

Vừa mới buông điện thoại, tiếng chuông lại vang lên, nhìn nhìn số máy hiển thị, là tổng giám đốc nhân sự của toàn bộ khu vực Trung Hoa, trong lòng anh lại trầm than một tiếng.

“Vincent, phòng nhân sự bên Mỹ đã thúc giục, anh nhanh chóng xác định người được ghi tên đi. Lần trước nói chuyện với anh thấy anh có vẻ đã chắc chắn, sao giờ lại do dự?”

“Không có gì, bên này tạm thời nhiều việc quá nên chưa kịp làm... Terry nhất định bắt tôi phải giành được hạng mục lần này, không phải khiến cho tôi sút đầu mẻ trán rồi sao?”

“Lần trước nghe ai đó nói, bên cạnh anh chẳng phải có nữ thư ký vừa xinh đẹp lại vừa tài năng đó sao? Cô ấy chắc hẳn là chia sẻ với cậu không ít đi!”

“Cô ấy là thành viên trong nhóm chúng tôi, không phải là thư ký.” Huống chi người đó lại đang xin nghỉ phép, nhân sự trong nhóm vốn đã không đủ, nay dưỡng thai, mai xin phép, không phải không đau đầu. Cuối cùng vẫn là đối đáp qua loa rồi cúp máy, trong đầu có điểm phiền chán không thể gọi tên làm cho anh cũng nhận ra mình hình như đang trở nên kỳ quái.

Cây trên núi trơ trụi, không còn chút lá, một mảnh tiêu điều. Tối qua có tuyết rơi, bên trên vẫn mù sương. Vàng thái dương ấm áp chiếu vào hành lang, sắc vàng thần nhiên. Nàng cầm di động kiểm tra tin nhắn, hơi thở tạo một màn sương trắng bên cửa sổ. Tuy rằng mùa đông Bắc Kinh lạnh lẽo hanh khô, nhưng cả ngày ở bên trong, điều hoà ấm áp, cảm giác còn tốt hơn cả phía Nam.

Nàng rón ra rón rén mở cửa đi vào phòng anh, rèm cửa sổ đều buông xuống, tầm mắt quanh quẩn trong phạm vi ảm đạm. Anh vừa uống thuốc xong, có lẽ là do tác dụng của thuốc nên giờ buồn ngủ. Còn phải hơn nửa tháng nữa mới được xuống giường, lại không thể đụng chạm vào miệng vết thương phía sau lưng, tay chân lại bó bột, không thể nào động đậy, nàng chỉ nhìn thôi cũng đã thấy khó chịu rồi. Trên thực tế, nàng đến đây đã mấy ngày nay, nửa đêm thấy anh luôn bị sốt nhẹ, vô cùng đau đớn lại không dám lộn xộn, y tá cả ngày ra ra vào vào, bắt anh chịu nhiều ép buộc.

Anh còn chưa ngủ, hé mắt nhìn về phía nàng, nàng đi đến mép giường ngồi xuống, “Không phải vừa rồi anh ồn ào kêu mệt, vội vàng đuổi y tá đi, sao giờ lại không ngủ vậy?” Giường của anh không hề mềm chút nào, vô cùng cứng, có lẽ vì phải hỗ trợ cho xương sống, nghĩ đến người nào đó phải ngủ ở đây cả tháng, tự nhiên lại thấy khó chịu.

“Không có việc gì, cả ngày ở trong phòng lái nhải, phiền muốn chết.” Anh quả thực rất nghẹn khuất, y tá là do Lý Triều cùng Hà Vĩnh Tình tìm đến, việc xảy ra tai nạn đã bị Lý Triều chính cho một hồi, có lẽ là còn chưa hết tức giận nên mới tìm loại y tá cái gì cũng “không cho phép” như thế đến trị anh.

Nàng bật cười thành tiếng, “Như vậy không phải để cho đại lão gia có thể cùng cô nương kia bầu bạn tâm tình sao? Nói những chuyện không đầu không cuối, dào dạt đắc ý, tình cảm say mê...”

Anh mất hứng, nhượng mày nhìn chăm chăm vào nàng, “Anh phóng đảng như lời em nói sao?” Quay đầu nghĩ lại, tỏ vẻ hứng thú hỏi câu, “Em nói xem ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy anh là gì?”

Nàng suy ngẫm một hồi mới nghiêm trang nói, “Ấn, ấn tượng không được tốt lắm, đại khái là cảm thấy anh không phải phá hoại gia tộc thì cũng là phá gia chi tử, y vào trong nhà có quyền thế mà hoành hành ngang ngược, tính tình khó hầu hạ, lại kiêu ngạo, mắt cao hơn đỉnh...”

Anh không phục, “Anh nào có giống như em nói vậy a?” Sắc mặt ảm đạm xuống.

Nàng nén cười nhìn phản ứng của anh, cuối cùng vẫn không đành lòng, nhéo nhéo má phải của anh, “Em nói đùa thôi... Lý Tịch, anh nhỏ mọn như vậy sao, chẳng khác gì đứa con nít cả, quả thực xứng danh Lý cực cương.”

Anh không tức giận, nhưng lại cầm lấy bàn tay nàng đang vuốt ve mặt anh, bàn tay hơi lạnh, ngón tay thon dài ấm áp của anh bao quanh tay nàng, chỉ nhẹ nhàng hỏi, “Bắc Kinh có lạnh không?”

Nàng lắc đầu, “Bắc Kinh phòng nào cũng có máy sưởi nên không lạnh. Em còn nhớ lúc mới vào công ty kia, vì tiết kiệm tiền nên công ty tổ chức một lần đi thăm quan thủ đô. Giữa mùa đông lạnh lẽo cả đoàn người như bị đóng thành bánh chưng đùng đùng nổi giận, chỉ có đi quán Bar với đi suối nước nóng... Hướng dẫn viên du lịch vừa dẫn mọi người vào chỗ suối nước nóng vừa thản nhiên tự đắc nói, “Mọi người hãy tưởng tượng như đang ở Nhật Bản, sẽ cảm thấy chuyến đi này không tệ chút nào...” Thực là muốn chọc chết người ta.”

Anh tỏ vẻ chê cười nàng nói, “Bắc Kinh có nhiều chỗ đẹp để xem mà, chỉ cần em chọn đúng chỗ mà đi thôi.”

Nàng vuốt ve ngón tay anh, gật đầu chân thành, “Ấn, chờ anh khỏe, chúng ta cùng đi Vạn Lý trường thành.”

Anh không lên tiếng trả lời, vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh ý bảo nàng nằm xuống, nàng liếc về phía cửa, sợ sệt nói, “Như thế này lỡ y tá vào...”

“Không phải mới vừa đuổi cô ta ra ngoài sao?”

“Lỡ lại đụng tới miệng vết thương của anh...” Dung cô nương tiếp tục rối rắm, liếc liếc mắt lại sợ hãi Nhị gia, cuối cùng cũng rón rén lên giường. Kỳ thật giường rất cứng, không thoải mái chút nào, trên người anh có mùi thuốc sát trùng, không có hôn môi, chỉ nhẹ nhàng ôm mà nàng lại cảm thấy yên tĩnh, an nhàn hơn bao giờ hết.

Tay trái đặt lên đùi phải gầy yếu của anh, nàng nhịn không được nhẹ nhàng vuốt ve, “Sau đêm anh gặp chuyện không may đó, em đã gặp một cơn ác mộng thật đáng sợ...” Trong mộng, ống quần anh trống trơn, vô cùng chân thật, đáng sợ đến mức làm cho nàng giờ nhớ lại vẫn còn sợ hãi, đáy lòng nhịn không được run lên.

Tay phải của anh đặt xuống dưới đầu nàng, câu được câu không, khoe miệng có một tia cười như có như không, “Ngay lúc túi khí an toàn ‘Oành’ một tiếng mở ra, trong nháy mắt anh mất đi ý thức, đầu trống rỗng, mọi chuyện đều giống như thước phim cũ tua đi thật nhanh... Đến cuối cùng trở lại lúc sơ sinh nằm trong lòng kính, thấy mình mới chào đời, ông ngoại ở bên cạnh nói, ‘Tịch Tử, con khó khăn như vậy mới bước vào cuộc sống này, sao có thể dễ dàng buông xuôi sinh mệnh...’ Kỳ thật có một khắc thực sự sợ hãi, nhớ tới cha, tới mẹ, nhớ tới ca ca cùng Lý Thẩm, Vĩnh Tình, thậm chí là Hứa Tuấn Hằng, chỉ là có một phần nào đó trong lòng mà nghĩ mãi không ra...”

Nàng nắm cả cánh tay anh, đặt tay anh lên ngực mình, chậm rãi nói, “Lý Tịch, có đôi khi em cảm thấy hai chúng ta đặc biệt gần gũi, mặc áo giáp thật dày mà đối diện nhau, vĩnh viễn không học được cách mở rộng lòng mình mà thu nạp đối phương, lại không thể nào tách ra được. Có lẽ loại tình yêu này giống như thứ đồ chơi làm bằng đường dính lại với nhau, dính nhau không rời nhưng cũng không hoà tan thành một khối... Một đường đau, một đường yêu...” Thật lâu sau mới nỉ non, “Giống như là em yêu anh, đau và yêu...”s

Về sau nghe tiếng anh nhẹ nhàng hít thở, cánh tay ôm trên người nàng hơi trĩu xuống, nàng chỉ cười cười.

Hoàng thành ban đêm phồn hoa lạ thường, ngoài cửa sổ xe là phố Trường An thẳng tắp, Hà Vĩnh Tình vừa lái xe vừa nhìn tình hình giao thông trên ghẹo nàng nói, “Dỗ vị đại gia kia bao lâu mới có cơ hội đi ra?”

” “Làm gì có chuyện đó, mấy hôm trước em đi vội quá nên giờ thuận tiện đi mua vài thứ đồ dùng.” Nàng lúc đó vội vàng vàng chẳng kịp mang gì, hiện tại quần áo nàng mặc đều là do Hà Vinh Tình cẩn thận cho người đưa tới.

“Tiểu tử này hiếm khi dễ dãi thế, tôi cũng thuận tiện chiếm lấy tiện nghi. Hôm nay ở bệnh viện có chút mâu thuẫn, thiếu chút nữa là cùng với chủ nhiệm mới tới cãi nhau to...” Hà Vinh Tình vừa đảo xe quay đầu, vừa tức giận nói, “Hôm nay tôi phải chiếm bảo mẫu của Lý Tịch đến tối mới được...” Quay đầu lại nói với Dung Ý, “Yên tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ thay cậu ta làm chủ tận tình, mang em đi nếm thử mọi thứ mỹ thực của kinh thành.”

Nàng đã sớm thích thú với tính cách sang sảng của Hà Vinh Tình, nhưng không ngờ sau khi đến các cửa hàng mua đồ xong, cô liền lái xe quẹo trái quẹo phải, đến khi đầu óc nàng choáng váng lại xuống xe đi bộ hơn mười phút, hoá ra là mang nàng đi ăn vặt ở vỉa hè.

Trong ngõ nhỏ chỉ đủ chỗ cho hai, ba người là một quán thịt dê nướng, mọi người ngồi vây quanh bếp than hoa, chăm chú thưởng thức từng xâu thịt dê nướng nóng hôi hổi. Nơi này không có tiếng động lớn nào cả, không cần ý tứ, hai cô gái mặc áo choàng hàng hiệu há miệng như hổ đói cắn từng miếng thịt dê, ngay cả khi bị khói xông thẳng vào mũi cũng không để ý. Nói theo cách của Hà Vinh Tình là, “Nếu Tịch Tử làm hướng dẫn viên du lịch, không chừng lại đem em đến chỗ dành riêng cho hội viên câu lạc bộ nào đó, làm sao có thể thưởng thức những mỹ thực này chứ?” Dung Ý chỉ có thể vừa ăn vừa gật đầu, hết sức tán thành.

“Việc kia em đã nghĩ kỹ chưa?” Ngồi bên bàn ở quán ngoài trời, Hà Vinh Tình vừa húp miếng cháo hoa nóng bỏng vừa hỏi.

Dung Ý cũng đang ăn đến toát mồ hôi, khẽ hít vào, nghe được câu hỏi của cô, thìà trong tay thả xuống, lặng im một lúc, “Vẫn chưa.”

“Giữa trưa em gửi tin nhắn hỏi chị, chị còn sống sót hồi lâu. Kỳ thật em cũng không nhất thiết phải vì...”

“Không phải vì hứa hẹn với ai cả, em chỉ là muốn ra đi xem... Em lớn lên từ nơi rừng núi, từ nhỏ đến lớn luôn có nguyện vọng muốn đi ra xem thế giới này rốt cuộc là thế nào. Nhưng sau này lại xảy ra rất nhiều chuyện làm cho em cảm thấy cuộc sống con người có lẽ chỉ cần yên lặng mà thôi... Hiện tại có thể có cơ hội, em không muốn buông tha...”

“Em đã có quyết định, sao còn hỏi chị làm gì?” Vẻ mặt cô giãn ra, giống như chẳng có chuyện gì lớn.

“Nhưng em lại không biết mở miệng ra nói với anh ấy như thế nào...” Dung Ý vẻ mặt khó xử, tay khoắc khoắc cái thìà thấp giọng nói.

“Yên tâm đi, cậu ta không yếu ớt như em tưởng đâu. Huống chi, đây chính là cơ hội thử thách cả hai người, em đừng bỏ lỡ...”

Dung Ý buồn bã, hai người bọn họ còn chưa đủ thử thách hay sao?

76. Chương 76

Mùa xuân đã đến, khí hậu chậm rãi chuyển ấm, những cành cây trơ trụi bắt đầu nảy mầm, ánh mặt trời xuyên qua ban công tiến vào trong phòng, ánh sáng đã bớt phần mỏng manh mà trở nên mềm mại. Nàng xoay người trong ổ chăn ấm áp dễ chìm, di động để trên bàn liên tiếp rung lên, là tiếng tin nhắn. Nàng mặc kệ, tiếp tục ngủ, nhưng tiếng tin nhắn vẫn không chịu dừng lại, liên tiếp phát ra tín hiệu. Đầu nàng giãy dụa lung tung, hàm hồ than thở, “Tên Lý Tịch hỗn đản này...”

Không tình nguyện mở di động ra đọc tin nhắn, tất cả đều là của Lý mẫu nhân kia. Anh dường như hơn một tháng tới nay, cả ngày nhàn rỗi nhàn chán không có chuyện gì làm chỉ xoay quanh cái di động, không biết là được ai chỉ mà cứ năm ba phút lại nhắn tin cho nàng, làm cho nàng chỉ nghĩ tới thôi đã trợn trắng mắt. Từ nay về sau, Lý mẫu nhân từ một kẻ đến gửi tin nhắn cũng không biết cách đã chính thức thăng cấp

thành người nghiện di động phóng khoáng, lạc quan, các loại trò chơi đều thành thạo hơn ai khác, nàng còn thỉnh thoảng nửa đùa nửa thật bảo anh chỉ bằng đăng một cái tin tìm vợ lên mạng, đem ảnh anh tải lên, khẳng định sẽ hoá rồi tình rồi mù...

Nàng lơ mơ như gà mắc tóc, bước ra khỏi giường khoác tạm áo ngủ cùng dép lê, mắt nhắm mắt mở mở màn mở cửa phòng anh, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, có lẽ là anh vừa tập thể dục xong liền đi tắm rửa, nàng mơ màng lại lặn vào giường của anh. Giường của anh rất cứng, ngủ rất không thoải mái, vậy mà anh phải chịu đựng một thời gian dài.

Đến Bắc Kinh mấy ngày nay, nàng vẫn ngủ lại phòng dành cho khách, chuyện này khiến cho hai người âm ỉ mãi chưa thôi. Lúc đầu lấy lý do là tay chân anh đều bó bột không tiện, sau lại là không thể để cho y tá thấy, sau đó thật sự không có cách nào phản đối, chỉ có thể ờ ờ rằng giường này ngủ không quen, cuối cùng cũng là anh nhường nhịn, nửa đêm chống nạng đi vào phòng nàng.... Kỳ thật cũng không phải nàng giả bộ đứng đắn, chỉ có điều cảm thấy ở trong nhà anh hẳn là phải có quy củ, ánh mắt Lý Triều ngày đó nàng vẫn còn nhớ rõ, tuy rằng không biết bọn họ nhìn nàng như thế nào, nhưng không phải là không có lo lắng. Theo lời Cổ Duyệt nói, nhà bọn họ ba đời xa hoa, thật sự làm cho người ta cảm thấy có áp lực.

Lúc Lý Tịch tắm rửa xong đi ra chỉ nhìn thấy trên giường một người ôm chăn cuộn tròn, khuôn mặt đặt trên chiếc gối lụa trắng bóng, tinh thuần như đứa trẻ, ngủ không biết trời đất gì. Anh đặt nạng bên giường, nằm bên cạnh ngắm nàng, khoẻ miệng nhẹ nhàng mà gọi lên, muốn búng cái mũi để đánh thức nàng, tay chạm vào chóp mũi nàng rồi lại không đành lòng.

Có cái gì hơi lạnh chạm vào mặt, nàng cau mũi ti hí mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt thật gần của anh, biểu tình mơ hồ, miệng nỉ non, “Em muốn ngủ tiếp, mấy ngày nữa trở về đi làm thì không ngủ nướng được, anh để em ngủ thêm chút nữa đi...”

“Vậy đừng trở về đi làm nữa, ở lại đây tiếp tục theo giúp anh.” Anh thấp giọng dỗ nàng.

“Xin nghỉ phép hơn một tháng, ngay cả tiền thuê nhà còn chưa trả, lại tiếp tục thế này, chắc em uống gió Bắc mà sống mất...” Nàng nửa đùa nửa thật nhìn anh nói, dù sao cũng đã tỉnh rồi, chỉ có điều ý thức vẫn đang chậm rãi hồi phục.

“Vậy được thôi, anh chịu thiệt một chút, nuôi em cũng được...” Anh cười, ánh mắt dài nhỏ có vẻ rất vui.

“Anh nuôi em thật sao? Nói cho anh biết, em rất lười biếng đấy, trước đây thầy bói ở thôn bên cạnh có bảo tướng em là trời sinh mệnh thiếu phu nhân, được người chiều chuộng, anh nên hầu hạ em cho tốt...” Nàng ngửa đầu trêu chọc anh, lúc chạm vào cằm anh ánh mắt cũng đầy vẻ nghiêm túc.

“Được rồi, Nhị thiếu phu nhân, trước hết để cho tôi hầu hạ ngài thật tốt...” Anh xốc chăn lên, vòng qua thắt lưng của nàng, sợ tới mức nàng kêu to lên, sức không thể bằng anh, chỉ trong chốc lát đã bị ôm chặt vào trong ngực. Trên người anh có hương vị tươi mát do vừa tắm rửa xong, hương bạc hà thật nhẹ, hơi lạnh. Chỉ mặc áo choàng tắm, đai lưng trễ nải, cổ áo hé mở lộ ra một mảnh da thịt. Nàng bỗng nhiên có ý nghĩ kỳ quái, giống như bị mùi hương trên người anh mê hoặc, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạy vòng quanh xương quai xanh của anh.

“Nhị thiếu phu nhân sáng tinh mơ sẽ lau súng phát hoả? Ân?” Giọng anh trầm thấp hơi khàn khàn, bị đầu ngón tay nàng đụng vào da thịt giống như có một khối nóng rực nhanh chóng nổi lên, môi như chuồn chuồn lướt nước rúc vào gáy nàng.

Nàng vẫn còn ngái ngủ, chậm rãi cởi bỏ áo choàng của anh, bàn tay vuốt ve xương quai xanh của anh, đến bả vai, cánh tay... Bỏ đi quần áo lộ ra nửa thân trên gầy gò mà rắn chắc, ánh mắt nàng dừng lại ở một chỗ thật lâu không rời đi. Bởi vì gần đây thường xuyên phải dùng nạng, làn da ở gần nách anh có chút sưng đỏ, nhìn thoáng qua đã thấy. Từ lúc tháo bột ra, chân trái của anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục, ngay cả Vĩnh Tinh tỷ cũng khuyên anh nên tạm thời dùng xe lăn, một đám y tá cũng hết lời khuyên nhủ đến miệng khô lưỡi khô. Anh không nổi giận, chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu, “Không cần.” Mỗi lần nàng nhìn anh chống nạng lảo đảo bước đi, lòng luôn chưa xót nghĩ, có lẽ đây là giới hạn cuối cùng anh có thể chịu đựng được, mặc kệ có bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu khó khăn, ít nhất đó cũng là những bước chân tự anh cất bước.

Đôi môi nàng dừng lại trên mảng da đỏ ửng của anh, dùng đầu lưỡi liếm liếm, giống như con cún nhỏ mừng rỡ chủ nhân, hiển nhiên đối với hành động giống như nịnh nọt lấy lòng này của nàng, anh thực sự thích

thú, một tay nâng nàg lên nhấc tới, vây chặt nàg trong ngực mình, hôn thật sau, giống như muốn vút bỏ hết mọi khoảng trống giữa hai người... Nàg cố gắng mở to mắt, cảm thấy thiên địa lay chuyển, hai tay vốn đang vòng quanh cổ anh dần dần rời xuống dưới, lúc đầu ngón tay lướt qua vết sẹo ở lưng anh lại khẽ run lên. Đến khi ngón tay anh bắt đầu thăm dò khu cấm địa của nàg, nàg đột nhiên bật cười ngốc nghếch, cảm thấy ngã vào lòng một người, hoá ra lại hạnh phúc như vậy. Lại có một loại xúc động muốn khóc, nàg luyến tiếc rời đi, lòng của nàg chỉ có một khát vọng...

Sau khi ăn trưa, nàg ở nhà ăn uống sữa chua mát ngon lành mà nàg đã nhờ a di mua cho mình. Chính là loại đồ bán ở các quán ven đường, đựng trong bình sứ màu trắng, gói trong giấy mỏng, đặc mà lạnh, giữa mùa đông uống lại có hương vị đặc trưng.

Anh không biết đang xem tạp chí gì, ngẩng đầu liếc mắt một cái, không quen nhìn thấy bộ dáng say mê của nàg, nói một câu kỳ dị, “Không biết có gì ngon mà uống...”

“Anh có muốn nếm thử không?” Nàg chân thành đưa bình sữa chua qua, không ngờ anh đáp lại bằng vẻ mặt ghét bỏ, nàg bĩu môi nói, “Không tin anh chưa từng uống qua... Chẳng lẽ sữa cũng dùng loại đặc biệt sao?” Nghe nói con cái các nhà ở Bắc Kinh đều uống loại này mà lớn lên.

“Thực sự chưa từng uống qua...” Anh trả lời nghiêm túc, nghĩ nghĩ lại nói thêm, “Chỉ là đã từng mua qua rồi, nhớ rõ hồi học tiểu học hình như là sinh nhật một cô bé nào đó, anh bảo Hứa Tuấn Hằng đi ra cổng trường mua một thùng...”

“Ai da, vì đồ dành tiểu muội muội còn cố ý vì người ta mà mua sữa chua mừng sinh nhật sao?” Nàg cố ý dùng ngữ khí chua loét nói với anh.

“Cô bé đó là lớp phó học tập a, đối với lãnh đạo phải chân thành, không đúng sao? Anh bảo Hứa Tuấn Hằng mua một thùng, đem chia cho cả lớp mỗi người một bình, cùng nhau chúc mừng sinh nhật.”

Dung Ý ngẩn ngơ, phỏng chừng người ta chính là thích anh mới hướng anh đòi quà sinh nhật, nào biết hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, Lý Tịch còn làm cho cả lớp chúc mừng sinh nhật người ta nữa... Lý Tịch nghiêng đầu, nhìn nàg đang mím môi cắn ống hút, bên môi còn dính chút sữa chua trắng bóng, cảm thấy máy sưng phồng nhẹ một tia qua mặt, ngứa ngứa. Cúi đầu đặt môi lên môi nàg, nhẹ nhàng mút vào, cứ dừng lại như vậy, thật lâu không muốn rời đi. Nàg không nhắm mắt lại, nhìn sâu vào mắt anh, thấy trong đó là hình ảnh mình đang cười ngây ngô.

“Tách” một tiếng, nàg mới phải ứng lại, hoá ra là anh cầm di động chụp ảnh a. Nhìn anh thực hiện được gian kế, bộ dáng dạt dào đắc ý, nhớ tới hình ảnh ngốc nghếch vừa rồi của mình vội vàng cướp lại di động trong tay anh, vừa la vừa hét, “Lý Tịch, anh mấy tuổi rồi hả? Còn chụp lén như vậy nữa chứ?” Anh ỷ vào mình tay dài, tránh sang trái sang phải, nàg lại sợ dùng sức sẽ làm anh bị đau chỗ bị thương, cướp không được, trong nhà ăn to như vậy chỉ quanh quẩn tiếng rống lên của nàg.

Sau bữa trưa, bình thường anh sẽ đi thư phòng xử lý công việc ở công ty, mà nàg sẽ lười biếng nằm trên sofa trong phòng giải trí, xem phim. Phòng giải trí không lớn, trang trí đơn giản nhưng vô cùng chuyên nghiệp, trên tường đều là vách cách âm, thiết bị âm thanh tuyệt hảo, hiệu quả âm thanh càng thêm tuyệt vời.

Lúc trên màn hình truyền đến hàng chữ “Noel vui vẻ, Laurence tiên sinh”, thực là xúc động, đó là vào ngày quản lý tù binh đưa ra yêu sách cầm ký. Đã gần kết thúc, một câu “Merry Christmas, Mr Lawrence” dừng ở hình ảnh tươi cười rơi nước mắt cuối cùng...

Trong căn phòng mờ tối chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình phóng lên khuôn mặt bình tĩnh của nàg, mà nàg chỉ ngồi ôm chân, cảm tựa lên đầu gối, khoé mắt có giọt nước trong suốt, ánh mắt đau đớn mà bị thương. Bên tai là giai điệu nhạc du dương, mà ánh mắt anh chỉ dừng lại trên khuôn mặt nàg, phảng phất trở về quãng thời gian trước, anh cũng từng lắng lắng nhìn chăm chú nàg như vậy, khắc sâu trong lòng không phai nhạt.

Không biết bao lâu sau nàg mới phát hiện ra anh đứng ở phía sau, thấy anh chậm rãi bước lại, nhất thời không phản ứng gì. Anh ngồi xuống ôm bả vai nàg kéo nàg dựa vào lòng mình, “Sao lại khóc?” Ngón tay thon gầy quệt qua giọt nước mắt nơi khoé mắt nàg. Trong bóng đêm, giọng anh thật thấp hoà lẫn tiếng đàn violon thật dễ nghe.

“Phim này em không biết đã xem bao nhiêu lần, lúc học đại học còn từng tìm kiếm nguyên tác để đọc, vậy mà mỗi lần đến đoạn này đều không kiềm chế được... Khóc như núi đổ, lại thêm bản nhạc phối thật hợp tâm trạng...” Câu “Merry Christmas, Mr Lawrence” kia như vượt qua mọi không gian, vượt qua mọi thay đổi lớn lao, chiến tranh chấm dứt rồi mà vẫn trầm luân trong trí nhớ, người còn sống nhớ lại cũng thấy khó chịu trong lòng.

“Cảm quan thế giới” khắc sâu như vậy...” Ý kiến của anh còn chưa phát biểu xong, nàng đã hung hăng nhéo lên cánh tay anh, anh đau xuyết xoa, nàng còn không thèm đếm xỉa, trừng mắt nhìn anh, ánh mắt khinh bỉ, giống như đang nói, “Nam nhân quả nhiên là loại động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.”

“Nhưng bản phối nhạc này quả là tuyệt nhất...” Bởi vì những âm thanh này đủ làm cho người ta tan nát cõi lòng, nàng cũng không biết đã khó bao nhiêu lần rồi. Sau đó lại như nhớ tới điều gì, hỏi anh “Không phải anh biết kéo đàn violon sao? Khúc nhạc này dùng đàn violon chắc sẽ rất hay.” Nàng hơi hơi ngẩng đầu nhìn anh, như chờ mong gì đó.

Người tinh tế như Lý Tịch sao lại không nhận ra ý tứ của nàng, đáng vẻ bưng bình đại ngộ buồn rầu nói, “Nhị thiếu phu nhân, ngài cũng quá đề cao tiểu nhân rồi, năm đó học đàn là vì chiều theo ý thích của lão gia tử, qua bao khổ sở luyện được một bản “tập nông” thuần thực mới lừa gạt được nhân pháp của lão nhân gia...” Trên thực tế cha anh cũng không hiểu rõ, chỉ là mẹ anh đứng một bên vừa nén cười vừa lắc đầu.

Nàng không đợi anh nói xong, tức giận túm một cái gối mềm ném vào đầu anh, đúng là chưa từng thấy ai không hiểu lòng người như anh, đem không khí đẹp dễ mà tan nát cõi lòng bộ phim vừa xem tới cho nàng phá hư hết cả, đứng lên lạnh lùng nói, “Em mệt rồi, trở về ngủ bù, anh xem một mình đi.” Tức giận trở về phòng, chỉ để lại Lý Tịch nhìn theo bóng nàng cười vụng trộm.

77. Chương 77

Bầu trời ở kinh thành bị bao phủ bởi không khí u ám, tầm nhìn hạn hẹp, sương mù bao vây quanh những người đi xe đạp qua đường cùng chủ quán ven đường. Nàng có điểm ảo não, nếu biết rằng trong nội thành thời tiết như thế này, nàng sẽ không bắt anh phải dậy sớm để đi bệnh viện kiểm tra lại. Cúi đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt đang tựa lên vai nàng chớp mắt, tay nàng không tự giác bao trùm những ngón tay thon dài của anh, cảm nhận bàn tay anh hơi lạnh nhưng lại có thể làm cho nàng cảm thấy an tâm.

Đầu của anh hơi giật nhẹ bất an, ho nhẹ hai tiếng, hơi thở như xuyên qua khăn quàng cổ, chạm vào cổ nàng ngứa ngứa. Nàng biết anh không ngủ, vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh, “Anh có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?” Thời tiết đầy sương mù như thế này làm cho đường hô hấp của anh vốn đã yếu ớt lại càng thêm khó chịu, trên trán còn đỏ, vừa ra khỏi cửa sắc mặt đã ngưng lại.

“Em nghĩ rằng anh với em là giấy sao?” Anh cười, chống tay ngồi thẳng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấp giọng nói, “Mùa đông này dường như đặc biệt dài lâu...” Hình như có một thoáng thở dài.

Nàng biết thời gian này anh thân thể không tốt nên cảm xúc cũng hạ xuống, chỉ là không bộc lộ trước mặt nàng thôi. “Đúng là dài thật, nhưng mùa xuân đã đến rồi...” Nàng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ vào lũ chim đậu trên cành cây cao, “Anh nhìn thấy không, chim chóc đã trở về rồi...” Đôi mắt cận thị của nàng kỳ thật cũng nhìn không rõ lắm, vẫn khoa chân múa tay ồn ào.

Anh nhin không được nở nụ cười, “Chùng ấy thì được là bao. Đợi đến tháng ba đi, bên Mật Vân mới thật là nhiều...” Anh dừng một chút mới nói, “Hay là em ở lại thêm đi, chúng ta đi biệt thự ở Mật Vân ở vài ngày?” Nhớ về đàn chim đồng loạt bay lên khỏi mặt nước ở đập chứa, trong ánh mắt anh cũng bắt đầu có ý cười.

Nàng lại im lặng không lên tiếng, đưa tay trái ra đan vào bàn tay phải của anh, thật lâu sau mới nói, “Lần này là ngoại lệ, yêu cầu sắp cho nghỉ hơn một tháng đã là cực hạn, đồng nghiệp đều phải tăng ca hỗ trợ...”

“Công việc so với anh quan trọng hơn, àn?” Ngữ điệu của anh không chậm không vội, khoé miệng vẫn lưu lại ý cười, nhéo nhéo mũi nàng. Nàng còn đang nghiền ngẫm thái độ của anh, điện thoại của anh lại vang

lên, có lẽ là người trong công ty, toàn nói chuyện công việc. Nàng cảm thấy nhàm chán, tìm chỗ thoải mái trên vai anh để tựa vào, cũng không nhắm mắt lại, nhìn sương mù bên ngoài cửa sổ, kinh ngạc ngẩn người. Di động trong túi rung lên, nàng tiện tay mở tin nhắn ra đọc, nhìn số điện thoại kia, lảng lảng xuất thần.

Ngồi trên ghế đá bên thảm cỏ xanh ngoài bệnh viện, nàng duỗi thẳng hai chân, tay chống ghế ngẩng lên nhìn trời.

“Về chuyện vừa làm việc vừa chuyên tu, Henry đã đồng ý, có điều còn phải chờ tổng bộ bên kia chính thức xin Columbia University, chắc là sẽ không có vấn đề gì lớn... Dung Ý, bên này đã có đồng sự hỏi han về việc này... Cơ hội đó, tôi không muốn em bỏ qua.”

Nội dung trong tin nhắn của Vincent quay trở về trong đầu nàng, suy nghĩ rối rắm không để ý xung quanh, nàng vẫn chậm chạp mãi không hồi phục. Một bóng người hiện lên, bên cạnh có người ngồi xuống, nàng vẫn không nghiêng đầu.

“Đứng trước ngã tư đường, có phải ai cũng có thể nắm chắc phương hướng của mình không?” Nàng nhìn trời tự nhủ nỉ non.

Hà Vĩnh Tình cười cười, khoe mắt không có nếp nhăn, ánh mắt vẫn có nét tang thương, thở dài nói, “Chỉ tin rằng mỗi người đều có thể có con đường của riêng mình... Chính là nếu đi lầm đường trên cao tốc, không biết khi nào mới có thể gặp được chỗ quay đầu để vòng trở về...” Cô có chút lo lắng, đưa cốc nước cầm trong tay cho nàng.

Hơi trà nóng bốc lên, “Sợ nhất là tìm không thấy đường về...” Rất nhiều chuyện, bỏ lỡ là bỏ lỡ, không thể quay đầu.

“Như vậy thì cứ đi tiếp đi, chắc chắn có thể tìm được.” Cô luôn tin tưởng vững chắc rằng phía trước còn có đường, cho nên mới kiên quyết chia tay với Lý Triều như vậy, cho dù đau lòng như thế nào, vẫn tin rằng có thể tới được. Thốt nhiên một hồi mới như sực nhớ ra điều gì, chậm rãi nói, “A di nhờ chị hỏi em lúc nào rảnh, muốn gặp em một chút...”

Dung Ý nhẹ nhàng “Nga” một tiếng, chung quy là cái gì đến sẽ đến, làm sao lẫn mất được? Chỉ là không thể tưởng tượng được lại là vào thời điểm suy nghĩ hỗn loạn như bây giờ. Hà Vĩnh Tình ngữ khí khách khí mà chu đáo, nhưng nàng vẫn biết đằng sau là sự chân thật đáng tin, lần đầu tiên tiếp xúc với Lý Tịch, nàng cũng đã lo lắng mà tự đặt ra giới hạn, nhưng rồi vẫn xảy ra.

Giữa trưa, ánh mặt trời tiến hẳn vào trong phòng bệnh, ở góc phòng có máy phun ẩm phát ra âm thanh nho nhỏ, “Xương cốt hồi phục tốt, chỉ có điều chưa thể dùng gậy chống, chân trái không nên chịu nhiều sức nặng, đùi phải cần mát xa một chút...” Vị bác sĩ luôn miệng dặn dò đã bị Lý Tịch không kiên nhẫn đuổi đi rồi, nàng đỡ anh ngồi dậy, ngồi xổm xuống đi giày cho anh, lúc nắm lấy cổ chân gây gổ xương của anh, không khỏi chạnh lòng, nhin không được trách cứ, “Chân của anh thậm chí còn bé hơn cả chân em nữa. Em đi rồi anh không được lười biếng đâu đấy, hàng ngày phải kiên trì mát xa và tập luyện...” Cái mũi ê ẩm.

“Sao những lời này nghe có vẻ không được tự nhiên?” Anh nhíu mày, quay đầu lại nhẹ giọng an ủi nàng, “Chờ thêm vài ngày nữa khỏe hơn, anh thu xếp với người nhà xong liền trở về...” Vỗ vỗ đầu nàng, trong mắt lại vẫn có băn khoăn. Lần này chuyện ồn ào như vậy, trong nhà không thể không biết, Lý Triều đã ra mặt giải quyết, nhưng không nghĩ sẽ có thể che giấu.

Không muốn làm không khí ngưng lại như vậy, anh bỗng nhiên đề nghị nói, “Tối nay ra ngoài ăn nhé? Có chỗ làm đồ ăn được lắm, nhớ tới đã thêm...” Kỳ thật cũng không phải khoa trương, cả tháng nay anh đều phải ăn cháo, hết cháo thuốc lại đến cháo dinh dưỡng, cháo tay gấu, loạn thất bát tao khiến cho đầu lưỡi anh chịu không nổi, thật là khổ sở hết mức.

Nàng mang nặng qua cho anh, đỡ anh đứng dậy, nghe được những lời này chợt sững sốt nói, “Hôm nay trùng hợp có đồng sự qua đây công tác, muốn em ra ngoài ăn cơm cùng cô ấy...”

“Nga... Vậy anh về nhà chờ em cũng được.” Anh đáp lại, không có thất vọng, lại lập tức hỏi nàng, “Em đã biết đi ăn ở đâu chưa? Hay để anh đặt chỗ ở nhà hàng cho em...”

Nàng hồ nghi theo dõi vẻ mặt anh, thấy không có vấn đề gì mới hết sợ hãi nói, “Sao gần đây anh càng ngày càng có xu hướng phát triển thành tiểu tướng công thế nhỉ?”

Anh nhếch môi lộ ra hàm răng đều trắng muốt, cười đến quỷ dị, “Nhà có vợ đẹp, không giữ không được a!” Nàng đang căng thẳng bị anh chọc cho bật cười, đáy mắt vẫn mang một tia đen tối như cũ.

Nàng không ngồi cùng xe với Lý Tịch khi ra viện, có xe khác đến đón nàng. Là xe Audi hết sức bình thường, người tới đón nàng ngồi ở ghế phụ, cung kính mở cửa sau cho nàng, mỉm cười nói, “Xin chào, Dung tiểu thư.” Là một người đàn ông khoảng hơn 40 tuổi, mặc ple đen tươm tất, thoát nhìn giống như thư kí, nhưng người bình thường chưa chắc đã sánh bằng.

Lòng nàng không yên, xe cuối cùng dừng lại ở một khoảng sân sâu bên trong, có lẽ là ở khu vực giao giữa Nam Hải với Trường An, sân to rộng trước căn biệt thự bên trong. Đứng trước cánh cổng sơn đỏ, nàng tự nhiên thấy hồi hộp, tay run lên. Vị tiên sinh kia ẩn mật mã mở khoá, dẫn nàng qua cổng lớn, xuyên qua cửa thủy hoa, đi qua sân mới vào đến đại sảnh. Phòng thật rộng lớn, không có hơi người, thoát nhìn cảm giác không phải nơi có người ở thường xuyên.

Kỳ thật mẹ anh nhìn rất trẻ, khí chất lại cao sang, so với trên ti vi thì còn ung dung hào phóng hơn. Thấy nàng tiến vào, bà thân thiết nói, “Trước đây đã nghe Vĩnh Tình nhắc tới Dung tiểu thư, vẫn mong có cơ hội gặp mặt một lần. Thân thể Tịch Tử không tốt, nghe nói thời gian trước vẫn là nhờ cô chiếu cố, vất vả rồi.” Bà tự tay rót trà cho Dung Ý, giống như đối đãi với khách bình thường, hoà ái thân thiết.

Dung Ý vẫn có chút hồi hộp, vội vàng mở miệng nói lời cảm tạ, tươi cười thản nhiên, trong lòng không biết nghĩ sao. Là trà xanh Lục An, hương ngát tự nhiên, phiến lá xoay tròn trong chén nước trong suốt, nhìn rất đẹp.

“Tịch Tử từ nhỏ thân thể đã không khoẻ, vẫn ở bên cạnh ông ngoại, được ông ngoại nuông chiều, trong khi đó, ta cùng cha nó bận việc, nên vô tình khiến cho nó có tính cách tùy hứng bừa bãi... Lần này nó xảy ra tai nạn ở Thượng Hải, phong ba không nhỏ, Lý Triều bất đắc dĩ kể rõ ngọn nguồn với ta, ta cũng đã răn dạy qua nó, chỉ có điều hiện tại cha nó vẫn tức giận nên ta chưa dám để Tịch Tử trở về...” Bà vẫn nói về chuyện nhà bọn họ, những chuyện vụn vặt không đầu không cuối, tựa hồ không có chút xa lạ.

“Cháu cũng biết Vĩnh Tình rồi đấy, chuyện của con bé với Lý Triều đã khiến cả hai nhà ồn ào huyên náo... Nó không phải không thương Lý Triều, chỉ là quá mệt mỏi mà thôi. Lúc nó chia tay với Lý Triều, khóc nói với ta rằng không có cách nào. Kỳ thật, thế giới này rất công bằng, muốn được cái gì đó, tất nhiên cũng phải chấp nhận áp lực vô hình...”

Lời của bà có chút than thở vô thanh vô tức, câu mạt mà trầm mặc. Có vẻ tiếc nuối, lại dường như rộng rãi, làm cho Dung Ý không rõ lắm. Ngón tay vuốt qua hoa văn trên chén trà, nhẹ nhàng gọi, “A di...”

“Tính cách của Tịch Tử ta biết, nó tuy rằng bên ngoài vẫn tỏ vẻ cợt nhả không đứng đắn, nhưng đã xác định là chuyện cả đời, nó vì cháu làm bao nhiêu chuyện như vậy, chắc chắn là thích cháu. Cha mẹ nào cũng mong con mình hạnh phúc, ta cũng không phải đối hai đứa ở bên nhau. Chỉ có điều, nhà cao cửa rộng, bên ngoài là trời là đất, muốn bước chân vào lại là chuyện khác. Vĩnh Tình từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Lý Triều mà còn cảm thấy áp lực, huống chi là cháu?”

Cuối cùng vị thư ký tiên sinh kia trước khi đưa nàng ra về còn đưa cho nàng một cái túi, “Dung tiểu thư, đây là của mẹ Tịch Tử bảo tôi giao cho cô.”

Lòng nàng run rẩy một chút, không kịp phản ứng, thật lâu sau mới vụng về nhận lấy, nói lời cảm ơn. Khéo léo từ chối đề nghị đưa nàng về, một mình bước chậm rãi trong ngõ nhỏ. Kỳ thật nàng cũng không biết chính mình nên làm gì, đi một đoạn mệt mỏi, tùy tiện tìm một quán ăn ngồi xuống.

Bầu trời dần dần tối, quán ăn đông dần lên, nàng gọi một bát bánh trôi nhưng lại không ăn. Nhìn cái túi vị thư ký kia giao cho nàng, chân chừ không dám mở ra. Nàng sợ, tự nhiên nhớ tới cảnh mẹ Dương Miển đưa cho nàng 5 vạn để xoá sạch dây dưa, lúc đưa tay tháo dây buộc ra, tay khê run lên. Gói giấy to mà mỏng, bên trong chỉ có hai tờ giấy. Những chuyện thoáng qua trong quá khứ, những chuyện nàng khao khát muốn biết, trong nháy mắt đập vào mắt, làm cho nàng không thể nào phản ứng.

Lý do bọn họ không nên ở bên nhau, không phải nàng không nghĩ tới, nhưng trong mớ rối rắm như tơ vò của nàng, quả thực nàng đã xem nhẹ chuyện này. Nàng cảm thấy mình thật đáng cười, chỉ cần một điểm này thôi cũng đã làm cho chính mình không thể nào chống đỡ. Người nhà của anh quả nhiên không giống

bình thường, chỉ là ôn nhu khuyên bảo vài câu, không hề giống mẹ Dương Miển dùng cách ép buộc nàng, mà chỉ cần vài câu nhẹ nhàng cũng đã đủ làm cho nàng tan rã.

Ban đêm rất lạnh, gió từ cửa sổ xe tràn vào làm cho nàng lạnh run, nàng lại nghĩ gió lạnh có thể làm cho mình thanh tỉnh một chút. Cuối cùng bảo lái xe dừng lại ở sườn núi, nàng nhìn ánh sáng nho nhỏ trong biệt thự kia, đi bộ. Kỳ thật đường không xa, nhưng nàng đi được lại thật là vất vả. Ngay cả khi học chạy 1500m trong trường, nàng mệt muốn khóc nhưng cũng không đến mức này, mỗi giây hô hấp đều chịu giày vò.

Lúc vào cửa, trong đại sảnh có ngọn đèn mờ nhạt, phòng lại ở trên cao, cảm giác trống rỗng. Đi qua cửa, thấy Lý Tịch nghiêng ngả tựa vào ghế dựa ngủ, lòng của nàng nảy lên một tiếng. Anh ôm gối tựa ở sofa, mặt dán vào hình thêu trên vỏ gối, thánh thiện như đứa trẻ. Trên người anh có cái chăn mỏng, có lẽ là a di trước khi đi đã đắp cho anh. Trước mặt là cái bàn bừa bãi một loạt sách vở cùng văn kiện, nàng nhẹ nhàng rón rén đi qua rút gối ra đặt ra sau gáy anh, rồi xoay người ôm lấy chân anh đặt lên sofa, không ngờ lại làm anh tỉnh giấc, mơ mơ màng màng nói, “Em về rồi à?”

“Sao anh lại ngủ ở đây? Lỡ cảm lạnh thì sao?” Nàng thấp giọng nói chuyện, trong đại sảnh yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng tí tách bên ngoài.

“Chờ em.” Anh thuận miệng đáp, kéo nàng vào trong lòng.

Nàng vẫn không nhúc nhích, lời muốn nói nuốt vào trong cổ lại không cất nên lời, thật lâu sau mới nói, “Nếu đêm nay em không về thì sao?”

“Anh vẫn chờ, đợi đến lúc em trở về...” Anh nhẹ nhàng nói, vừa tỉnh ngủ, giọng hơi khàn khàn đầy mê hoặc. Nàng rúc đầu vào gáy anh, đôi môi hơi lạnh đụng vào động mạch ấm áp ở gáy anh, không muốn nói thêm.

Sửa lại ngày đăng ký trên vé máy bay, nàng rời Bắc Kinh. Lúc máy bay hạ cánh xuống W thị, nàng đã gọi cho Vincent xin phép rồi, tay nắm chặt túi văn kiện bên trong có hai tờ giấy, ở nơi thành thị xa lạ này, chính là cái nàng dựa vào để tìm kiếm sinh mệnh của mình.

78. Chương 78

Bầu trời âm đạm, nàng ngồi taxi từ sân bay, xuyên qua thành phố xa vắng, hướng về phía thị trấn. Trên bản đồ, hoá ra W thị lại nằm ngay cạnh N thị, cách nhà nàng khoảng 100km, nàng lại có cảm giác không hề xa lạ. Nàng hoàn toàn không biết gì về nơi này, chỉ dựa vào một đoạn tư liệu ít ỏi mà Lý phu nhân đưa cho, nàng đã liều lĩnh chạy tới đây. Không phải là không gốc gác, chỉ là nàng không muốn thừa nhận trong lòng vẫn có một tia chấp nhất, nếu sợ không dám nhìn liếc mắt một cái, thì chỉ đứng từ xa mà nhìn cũng tốt.

Hết đoạn đường xóc lên xóc xuống, taxi buộc phải dừng lại ở đầu đường, vì tuyết tan nên vô cùng lầy lội, lái xe sợ sa lầy không đi được, nàng đồng ý trả thêm cũng không chịu đi tiếp. Chỉ có thể xuống xe bước thấp bước cao đi về phía khu dân cư, trong tư liệu cũng không có địa chỉ cụ thể, nàng phải hỏi thăm. Vốn là khu tập thể, người đến người đi, phần lớn đều không định cư lâu dài ở đây, liệu có ai nhớ được người đã từng ở đây hơn 20 năm trước không? Cuối cùng chỉ có thể ngồi dưới bóng cây trong đại viện, ngơ ngác nhìn tấm ảnh đen trắng trong tay. Ảnh chụp một cô gái, có lẽ vẫn còn đi học, không trang điểm, ngũ quan có nét tương tự nàng. Đặc biệt là ánh mắt, rất to, rất sáng...

Cách đó không xa có một bà lão đang chơi đùa với đứa cháu nhỏ, bé trai mấy tuổi cười khanh khách vang vọng trong đại viện, tay cầm máy bay chạy nhanh vô tình va phải đầu gối của nàng, tấm ảnh chụp trong tay nàng rơi xuống đất. Cậu bé biết mình có lỗi nên chu miệng nhìn bà, bà cậu cười khẽ trách mắng, “Còn không xin lỗi tỷ tỷ đi...”

Dung Ý nhanh nhẹn nói không sao, bà lão lại nhận ra nàng hỏi này cầm ảnh chụp hỏi thăm cái gì đó, liền nói, “Con tìm ai vậy? Ta ở đây lâu lắm rồi, có thể giúp gì cho con không?”

Nàng đưa ảnh chụp cho bà, bà lão nheo mắt nhìn một hồi, dường như đang cố gắng nhớ lại, nỉ non nói, “Hình như trước kia ở toà nhà đối diện...”

“Bà biết người này sao? Đã hơn 20 năm rồi...”

“Ta ở đây cũng mấy chục năm nay rồi, đây là khu nhà tập thể phân cho công nhân viên chức ở. A, ta nhớ ra rồi... Gia đình lão Hoàng ở đối diện, ra ngoài ban công là nhìn thấy được. Lão Hoàng làm cùng phân xưởng với ông nhà tôi, nhưng ông ta uống rượu nhiều lắm, còn đánh đập vợ nữa, vợ ông ta không chịu nổi đành bỏ lại đứa con gái rồi đi mất. Đứa con gái của họ rất ngoan ngoãn, đi ra đi vào đều chào hỏi lễ phép, người cũng rất xinh đẹp. Nhưng không hiểu sao lên trung học lại trở thành hư hỏng, bỏ đi cùng với bạn học... Nghe nói sau này vào thị trấn làm ở tiệm uốn tóc, sống không sạch sẽ. Cũng có trở về một lần, chỉ đứng nhìn một hồi. Cũng là nghiệp chướng, bị đàn ông lừa gạt, không cưới xin gì lại có thai, trở về nhà xin tiền... Bà cô ấy kéo cô ấy vào nhà, đóng cửa lại đánh cho một trận, sau này không biết xảy ra chuyện gì. Năm đó ông nhà tôi đi, lão Hoàng cũng đi... Nghe nói bây giờ đang ở khu tập thể của huyện uỷ, cùng chỗ với văn phòng chủ nhiệm, may mà gặp được người tốt đón về...” Bà lão nói liên miên những chuyện vụn vặt, nàng nghe câu được câu mất, những chuyện liên quan đến mình mà nàng chưa từng có cơ hội được biết.

Trời đã tối, nàng cười cảm ơn bà lão, từ đáy lòng dâng lên cảm giác đau đớn khó gọi tên, bước từng bước ra khỏi khu tập thể cũ kỹ. Nhìn bầu trời mù mịt không chút ánh sáng, tim lại nhói đau, lúc lên xe lại nói với tài xế, “Đến khu tập thể công nhân viên chức của huyện uỷ.”

Đầu nàng tựa vào cửa kính lạnh lẽo, nhắm mắt lại, trống rỗng. Ngẫu nhiên hiện lên những đoạn ký ức nhỏ vụn, giống như tờ giấy phất phơ trong gió. A Cữu thúc vẫn hay cười nàng khi bị cô tập nói thường ôm chân Cữu thúc gọi là mẹ... Mỗi lần hỏi ba xem mẹ ở đâu liền bị ba tức giận đánh cho một trận, vẫn bướng bỉnh vừa khóc vừa hỏi... Năm học tiểu học tập hát bài “Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất”, nàng bị giáo viên phê bình là hát không chút tình cảm, sau này có người bạn học ở cùng thôn xen vào nói, “Bạn ấy không có mẹ, làm sao có thể hát bài này?” Nàng liền bị thay xuống dưới...

Rất lạnh, trời lại mưa. Bộ dáng nàng rất chật vật, quần bò ẩm ướt, giày bê bết bùn. Đúng giờ cơm chiều, mùi thức ăn thơm phức toả ra từ bếp mọi nhà, nàng đứng dưới mái hiên hẹp của khu tập thể, nhìn qua ô cửa sổ một phòng ở tầng 1, kinh ngạc ngắm người, không dám nhìn lại vào bên trong.

“Mẹ, bao giờ thì ba về? Con muốn cho ba xem bộ váy mới mua, còn đẹp hơn cả váy của Triệu Hảo nữa...” Tiếng một cô bé vọng ra từ căn phòng đó, lực chú ý của nàng lập tức bị hấp dẫn.

“Mẹ đã bảo là màu hồng phần đẹp hơn màu xanh mà... Không phải sao? Con còn chưa tin vào mắt nhìn của mẹ sao? Mà cũng đừng ngắm váy suốt như thế, đến trường phải mặc đồng phục cơ mà. Nhanh đem bài tập ra làm cho xong đi, lúc nào ba về thì ăn cơm luôn... Hôm nay thầy giáo dạy bao nhiêu từ? Con phải chăm chỉ đây, hôm qua thầy Chu gọi cho mẹ nói con viết sai, còn bị phê bình nữa. Lần sau mà con không chịu học hành cẩn thận, bao nhiêu váy đẹp mang cho chị con mặc hết...” Tiếng người lớn truyền ra từ phòng bếp, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng xào nấu cùng bát đĩa...

“Con không có lỗi, là do Triệu Hảo dùng bút máy chọc vào tay con, con phát cáu lên thì bạn ấy mới dùng tay... Vậy mà thầy giáo lại chỉ phê bình mỗi mình con...” Cô bé uất ức nói.

“Vậy lần sau con nói rõ chuyện với thầy giáo đi.”

“Con định tan học sẽ đi tìm thầy giáo mách rằng bạn ấy quấy rối trật tự trong lớp, nhưng bạn ấy lại bảo nếu không nói thì bạn ấy sẽ tặng quà sinh nhật cho con, con lại thích con gấu bông ấy, nên luyến tiếc...”

Hai mẹ con vẫn tiếp tục nói chuyện, nhưng nàng không nhìn vào bên trong nữa, chỉ dựa vào vách tường lắng lắng nghe, nghe những chuyện như vậy cũng không nhận được bật cười, hoá ra mẹ nàng là như vậy, nếu có bà ở bên chăm sóc, có phải nàng cũng giống cô bé kia không, muốn mặc những bộ váy xinh đẹp để khoe với bạn bè...

“Kỳ Kỳ, con viết bài văn xong chưa, đưa cho mẹ kiểm tra có sai sót gì không nào? Tuần trước kiểm tra con được có 75 điểm thôi đấy...”

“Con có một tuổi thơ hạnh phúc.”

Con có một tuổi thơ hạnh phúc, trong nhà có ông nội, bà nội, ba mẹ, tất cả đều yêu thương con vô cùng. Ông bà nội thường cho con nhiều đồ ăn thật là ngon. Ba làm việc vất vả để đưa tiền cho mẹ. Mẹ đưa đón con đi học, mua quần áo đẹp cho con. Chủ nhật được nghỉ, con giúp mẹ làm việc nhà. Tuổi thơ của con thật là hạnh phúc!”

Ánh đèn đường từ trên cao chiếu xuống mặt đất ướt sũng, mưa vẫn rơi từng giọt ngắn giọt dài. Nàng dựa vào tường, lắng lắng nghe, hàng lông mi dài vương giọt nước mắt trong suốt. Điện thoại trong túi quần không ngừng rung lên, nàng dứt bàn tay tê cứng vào túi, cứng nhắc ấn nút nghe.

Nàng hít sâu một hơi, giọng trở lại bình thường, “À lô...” Bên kia chỉ có tiếng nổ lớn, là tiếng máy bay trượt trên đường băng. Tín hiệu bị nhiễu, giọng anh không rõ lắm, mơ hồ trong đám tạp âm, “Em đang ở đâu?” Nàng nhìn ánh sáng màn hình vụt tắt, thế giới trở lại lặng im không tiếng động. Hốc mắt nàng vẫn như đang cười, trước mắt hiện lên hình ảnh giận dữ của anh.

Mưa càng ngày càng lớn, nàng ngồi trên mặt đất, đưa tay ra hứng những giọt nước mưa rơi xuống từ mái hiên, nước đọng đầy trong lòng bàn tay nàng rồi tràn ra ngoài, chạm rây biến mất. Không biết ngồi bao lâu, hai chân run lên không thể động đậy, trong nhà ai đó chợt vang lên tiếng cười ầm ĩ, đột nhiên, một bóng đen bao phủ phía trên nàng, làm dòng nước trước mặt nàng biến mất. Nàng không ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào ống quần của người trước mặt, vì ngấm nước mà ống quần chuyển sang màu thâm đen, tình cảnh của anh cũng chẳng khá hơn nàng chút nào.

“Anh có đặc biệt nhớ tới chuyện gì trong quá khứ hay không? Trước kia, đối diện trường học của bọn em là một cửa hàng thời trang trẻ em, từng có một quãng thời gian, mỗi ngày tan học, em đều đứng thật lâu trước cửa hàng, nghĩ xem nếu được cho một cái váy trong đó thì thật là tốt, em nhất định sẽ đem khoe với tất cả bạn học... Từ nhỏ em đều giống như con trai, tóc cắt ngắn, cũng không bao giờ được mua váy... Sau mới dần dần phát hiện, hoá ra không phải em thích cái váy đó, mà chỉ mơ ước có người nào đó mua váy cho mình...” Giọng của nàng bình tĩnh, mưa cũng tạnh dần, trong viện đã vô cùng yên tĩnh, ánh đèn ảm ướt mang theo sắc vàng vọt, càng tạo ra cảm giác không chân thực.

Nàng nói năng lộn xộn, sự kiện bữa bãi, vậy mà anh lại hiểu, cuối cùng nàng không chịu được, ngẩng đầu theo dõi anh như đứa trẻ, “Anh có nghe em nói không vậy?”

Biểu tình nhu hoà của anh có chút mơ hồ, buông tay phải vẫn đang cầm ô ra, xoay người tóm lấy tay nàng, vừa tức giận lại vừa chiều chuộng nói, “Lại đây nào, Dung muội muội, để ca ca dẫn em đi mua váy.”

Người đi đường thưa thớt, vừa mưa xong, không khí se lạnh mà tươi mát làm cho người ta thoải mái, không giống như ở Bắc Kinh, cát bụi cuộn cuộn bay đầy mặt. Đèn đường soi rọi hình bóng hai người, anh chỉ lắng lắng kéo tay nàng đi, có lẽ là giờ tan học muộn, từng đám học sinh túm năm tụm ba ra khỏi cổng trường. Trong đó có đủ thần sắc loé ra, có cả những cặp lén lút vụng trộm kéo tay nhau.

“Lý Tịch...” Nàng đột nhiên mở miệng gọi tên anh, mà anh chỉ “Àn” một tiếng, vẫn nắm tay nàng chăm chú bước đi. “Trước đây, em vẫn nghĩ khoảnh khắc hạnh phúc nhất chính là có thể ghé vào trên lưng người mình yêu. Nhắm mắt lại, không nghĩ gì cả, chỉ đem toàn bộ sức nặng giao cho người ấy, an tâm hưởng thụ nhiệt độ cơ thể của người đó, tùy ý người đó công đi bất cứ nơi đâu...” Anh không dừng lại, nhưng nàng cảm nhận được bàn tay anh có rung động mỏng manh trong nháy mắt, động tác rất nhỏ. “Nhưng lúc này nắm tay anh, em lại cảm thấy thoải mái vô cùng, cái gì cũng không cần nữa...”

Bộ dáng của anh như có chút suy nghĩ, hô hấp nặng nề nói, “Anh không biết mẹ đã nói gì với em, nhưng em phải tin tưởng ở anh...” Anh gần từng tiếng, nói thật chậm, vô cùng nghiêm túc. Con người đen chớp chớp mắt nhìn anh, giống như có điểm xúc động, nhưng biểu tình nghiêm túc lại vì ngực đang cố nén đến pháp phòng mà đánh mất. Cuối cùng nhịn không được bật cười thành tiếng, khoé miệng cong lên, “Em đã cố gắng nhịn xuống, thật sự là không quen nhìn anh như vậy...” Theo những vở kịch tình cảm, tiếp theo có phải nàng sẽ rúc vào lòng anh, nước mắt rơi xuống như mưa, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Em tin tưởng anh!”

Anh khẽ run một chút, có điểm bất đắc dĩ, lại mang theo chút không cam lòng, thở dài nói, “Có thể cười như vậy là không có chuyện gì rồi.” Sắc mặt mệt mỏi.

“Em vốn không có chuyện gì... Chỉ là muốn liếc qua một chút mà thôi.” Miệng nàng nói cứng, khoé mắt lại

đảo qua quán ăn bên cổng trường học, vừa kéo tay anh vừa nói, “Anh có đói bụng không? Em đói muốn chết rồi... Hôm nay Dung cô nương tốt bụng, bữa cơm này em mời.” Nghĩa khí Vân Thiên cơ hồ muốn vỗ ngực tự hào.

Cuối cùng nàng cũng khó mà mời được Lý Tịch một bữa cơm, là Ma lạt thang. Rau xanh, nấm hương cùng nem chạo nấu lẫn trong nồi. Chủ quán một tay cầm tiền, một tay đảo nồi, còn không quên ngẩng soái ca mặt lạnh áo mũ chỉnh tề trước mắt. Nàng lại vô tâm không phế thêm hạt tiêu vào bát, mũi hít hà, mặt mày thể hiện hưởng thụ cực điểm. Vẫn không quên nhìn kẻ ngồi bên cạnh hoàn toàn bất động, anh giống như đang phải nhẫn nại đến cực điểm trước đám bàn ghế vậy mờ, “Anh có ăn hay không?” Vẫn không có phản ứng, nàng đành phần nộ tiếp tục vùi đầu vào ăn, cả ngày nay nàng chưa có gì vào bụng.

Ban đêm, thị trấn nhỏ vắng ngắt, ngay cả khách sạn cũng chẳng có người ra vào. Không có cách nào khác, muộn thế này mà đánh xe về W thị cũng không an toàn, mà cũng chưa có chuyến bay về Thượng Hải, chỉ có thể ở lại khách sạn một đêm. Lý Tịch cũng không có gì thiếu tự nhiên, chỉ im lặng nghe theo sự sắp xếp của nàng, làm cho nàng cảm thấy có điểm ngoài ý muốn.

Nàng cả người bần như hê, vào đến nơi là đi tắm rửa. Phòng tắm tuy nhỏ nhưng may mà nửa đêm vẫn còn nước ấm. Nàng tắm xong đi ra chợt phát hiện Lý Tịch đã nằm ngủ thiếp đi trên giường, sợ anh gặp mưa bị bệnh nên vội vàng đi qua sờ soạn lên trán anh. May mà thấy độ ấm trong lòng bàn tay vẫn bình thường, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Giường không tốt lắm, anh ngủ mà mặt nhăn hết lại, mũi thẳng, đẹp thì vẫn đẹp nhưng có chút mệt mỏi. Nàng không khỏi vuốt nhẹ mi tâm của anh, tuy rằng không biết anh làm sao lại biết mẹ anh gặp mặt nàng, và làm thế nào để anh tới được đây, nhưng nàng biết anh đã có tranh cãi với người nhà, nếu không sẽ không bảo nàng phải tin tưởng anh.

Lúc nàng cởi giày cho anh, anh tỉnh lại, tay chống lên đầu nhìn nàng bận việc mà cười, vẫn không nhúc nhích. Nàng phát giận nhéo lên đùi anh một cái, anh nhăn nhó. Mất cá chân bên trái của anh bị thương, nàng hồ nghi tiếp tục cởi hắt quần anh ra, trên đùi có một vết bầm tím lớn, bên trong tụ máu nhìn thật rõ ràng. Trong đầu nhất thời tư vị khó hiểu, đau lòng, lo lắng trong nháy mắt trào lên.

Anh nhìn bộ dáng ngốc nghếch của nàng, chống giường ngồi dậy, gõ đầu nàng một cái, vẻ mặt trêu ghẹo nói, “Em không phải nghĩ rằng anh bị ba đánh đấy chứ?” Nàng vẫn không nói lời nào, anh thở dài tiếp tục nói, “Là lúc đi vội quá nên va vào cái bàn... Từ nay về sau em đừng bao giờ bỏ đi mà không nói tiếng nào nữa...” Ngữ khí rất nhẹ, lại có mười phần bất đắc dĩ.

Nàng không nói chuyện, chỉ dịch người qua ôm lấy anh, nước mắt trào ra, “Thực xin lỗi, em vẫn nghĩ đến đây là chuyện riêng của mình... Hơn nữa, em không biết phải đối mặt với cha mẹ anh như thế nào cả... Em là người bình thường nhưng lại ngốc nghếch, đi theo anh mà trong lòng vẫn run sợ, cảm thấy không biết nên làm thế nào...”

Anh vuốt ve mái tóc ẩm ướt của nàng, cười cười, tới gần vành tai của nàng nhẹ giọng nói, “Sao mà em lại ngốc được? Em rất thông minh mà. Phụ nữ mà nhạy cảm, lại cứng cỏi, sẽ vất vả hơn người khác nhiều lắm. Anh chỉ mong người phụ nữ của mình ỷ lại vào anh, tin tưởng anh, nắm tay của anh đi từng bước một.”

Nàng trong lòng chấn động, lại buống bình hỏi lại, “Nếu buông tay ra lạc mất thì sao?”

“Chỉ cần em đứng lại chờ anh tìm đến mà thôi, như vậy cho dù anh đi chậm nhưng một ngày nào đó có thể tìm thấy em.” Khẽ kéo đầu nàng tựa vào vai anh, biểu tình như cười như không, nhưng vẫn thật sự nghiêm túc.

Nghe anh nói, nàng mềm người tựa vào anh, giống như bị hút hết toàn bộ khí lực, tựa hồ như mọi quật cường cùng cứng cỏi trong nháy mắt đều biến mất.

79. Chương 79

“Vậy cậu thật sự cam tâm?” Cổ Duyệt buông đũa, nâng chén trà lên hỏi Dung Ý đang ngồi đối diện, sắc mặt có điểm lo lắng, cô biết Dung Ý có bao nhiêu mong muốn tìm được cha mẹ của mình. Ngoài miệng thì nói không cần thân thể, nhưng đã đến kia, làm sao có thể không hề động tĩnh? Nhưng nàng lại không rõ, đã đến cửa rồi như thế nào lại lùi bước.

Đúng giờ cơm chiều, nhà hàng rất đông, tiếng ồn ào từ khắp nơi truyền đến. Dung Ý ngoáy đũa vào nồi lẩu, làm như vô tâm nói, “Không có gì là không cam tâm hay không cam lòng cả, mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, sao lại phá vỡ thế giới bình yên của họ làm gì chứ. Kỳ thật không phải mình muốn được gì cả, chỉ là cảm thấy mình biết vậy là tốt rồi. Còn những chuyện khác, cũng suy nghĩ nhiều lắm, nhưng chẳng để làm gì cả.” Giọng nàng rất thấp, giống như là cảm thán, lại giống như chẳng có chuyện gì phát sinh, giật mình một cái đã khôi phục như bình thường.

Cổ Duyệt cũng không muốn chọc nàng không vui, chuyển sang chuyện khác chế nhạo nàng nói, “Xem ra bình thường ăn sơn hào hải vị, tinh xảo hoa yếm quen rồi, giờ chán ngấy lại chuyển sang bình dân a!”

Dung Ý cũng tiếp tục làm câu chuyện thoải mái lên, giả vờ giả vịt nói, “Trời lạnh thế này, có gì sánh bằng ngồi bên bếp lửa ấm áp, lại có nồi lẩu nóng hổi hổi thế này, quả là làm cho người ta sung sướng a.” Dung Ý miệng còn đang ăn miếng đậu hũ nóng bỏng, nói không rõ tiếng. Kỳ thật là quán lẩu này nằm trong ngõ ngay bên cạnh công ty cũ của nàng, ngay cả trần nhà cũng đã có vết rạn, ngày xưa tăng ca liên tục, nàng cùng Cổ Duyệt vô tình phát hiện ra, khi đó bị lão Phật gia chen ép đến chết khiếp, tìm được nơi an ủi cái dạ dày một chút đã là tốt lắm rồi nên cũng không câu nệ tiểu tiết. Hôm nay lại đến đây, vẫn có cảm giác thân thiết vô cùng.

“Mang đến cảm giác ấm áp và an ủi cho cậu, chỉ e là không phải nồi lẩu này thôi?” Cổ Duyệt tươi cười bốn cợt, kỳ thật ngẫm lại, chính mình lo lắng dư thừa, có Lý Tịch ở bên người Dung Ý, nói vậy hết thấy đều thông suốt. Nhưng nhìn biểu tình ngưng trệ của nàng lại hỏi, “Làm sao vậy?”

“Mình đã gặp mẹ anh ấy...” Nàng buông đũa, ánh mắt dừng lại ở nồi nước trầm đục.

“Ngã bài rồi sao?”

“Kỳ thật mình cũng không biết hiện tại là chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy hỗn loạn.”

“Cậu đang lo lắng vớ vẩn gì vậy? Dù sao chỉ cần anh ta đứng về phía cậu là được rồi, anh ta vì cậu mà công khai đối đầu với người nhà chưa đủ để nói lên tất cả sao. Nếu mình là cậu, mình sẽ chẳng thèm quan tâm đến chuyện trong nhà, nếu anh ta nguyện ý, chỉ cần mang nhau đi đăng ký, lão thái thái còn có thể ép buộc được gì sao? Bà ấy cũng không ngốc a, dù sao cũng là đứa con bảo bối của mình chịu tội, làm sao còn muốn ép buộc được chứ? Còn nữa, nếu lúc đó trong bụng cậu còn có tiểu đậu tương, làm sao bà ta có thể không thừa nhận đó là con cháu Lý gia chứ?”

Tiếng càn nhằn lải nhải của Cổ Duyệt quanh quẩn bên tai chỉ làm cho những phiền muộn trong lòng nàng càng thêm rối rắm, cuối cùng vẫn là không nhịn được cất ngang, “Cậu đang nói liên thiên cái gì thế? Sự tình đâu có đơn giản giống như cậu nghĩ chứ? Chuyện nhà bọn họ là một chuyện, chuyện của mình lại là chuyện khác, làm sao có thể đi đăng ký kết hôn là xong việc?”

Cổ Duyệt nhìn Dung Ý nói đầy hàm ý, nhưng mảy may nhìn nàng nói, “Có phải cậu vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện điều đi tổng bộ bên Mỹ không? Sao cậu đến giờ vẫn còn chưa nghĩ thông suốt chứ? Cậu bao nhiêu tuổi rồi, đảo mắt cái là đến tuổi 30. Còn bao nhiêu thời gian cho cậu phung phí nữa chứ? Đến lúc quay đầu, có thể tìm được người giống như Lý Tịch sao? Cậu vẫn tự cho mình là tiểu cô nương mười tám đôi mươi sao? Phụ nữ còn không biết sống vì mình sao?”

Nàng không nói gì, không biết tiếp tục câu chuyện như thế nào, chuyển sang chuyện khác, không khí im lặng giữa hai người cũng dần dần bình ổn. Lúc về nhà vẫn còn sớm, Lý Tịch vẫn chưa về, anh gần đây thực sự bận rộn, ngoài thời gian ngủ ra, ngay cả ăn cơm cũng phải đợi nàng giục giã. Vừa ngồi xuống ghế sofa trong đại sảnh, quản gia đã mang một đồng tài liệu quản lý vật nghiệp đến đề nghị nàng ký tên, nghiêm nhiên coi nàng cũng là chủ nhân. Ban đầu nàng còn từ chối, sau lại thấy Lý Tịch bận rộn đến mức chân

không chạm đất mà sau khi trở về còn phải quản những chuyện vụn vặt thế này, thật sự đau lòng, liền tự nhiên nhận lấy việc này.

Tắm rửa xong đi vào thư phòng tiếp tục hoàn thành công việc còn dang dở, mới mở máy tính ra đã nhận được một đồng mail oanh tạc. Gần đây nàng vẫn giúp Vincent sửa sang lại các vấn đề bên này, coi như vẫn còn thanh nhàn. Nàng mở từng bức thư một rồi hồi đáp. Đến một bức thư ký tên Vincent, nàng nhìn chăm chăm vào lời nói ngắn gọn, ngón tay dừng trên bàn phím, không biết phải trả lời như thế nào. Trong lòng lo lắng, dứt khoát đóng máy tính lại, thông thả đi đến phòng giải trí, tùy tay rút ra một đĩa CD của Vương Phi Diệp, khi đó còn trẻ, khuôn mặt trang điểm màu khói để lộ ánh mắt buồn bã, không có nét gì giống với người phụ nữ đã an bệ gia thất, khuôn mặt mang dấu vết thời gian dẫn con đi dạo siêu thị hôm nay.

Nghe đến nhàm chán, đột nhiên nhớ tới bộ phim đã xem từ lâu mà vẫn chưa xong, nhìn nhìn sang bên cạnh, vỏ bọc ngoài đã loang lổ theo thời gian. Nhắc mình khỏi sơ pha, kiễng mũi chân lên tìm kiếm, có lẽ vì âm nhạc quá lớn nên nàng hoàn toàn không chú ý tới có người mở cửa tiến vào, cho nên khi bị người từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy đã giật mình hoảng hốt. Anh dùng lực rất mạnh, nhắc bổng nàng lên khỏi mặt đất, nàng sợ hãi vội bám tay vào tường. Cuối cùng có lẽ là do đùi phải của anh không có sức chống đỡ nên nhanh chóng buông nàng ra, vẻ tươi tỉnh vẫn chưa hết, nở nụ cười sáng bừng ánh mắt.

Trán nàng lấm tấm mồ hôi, nhìn chăm chăm vào Lý Tịch đang cười đến giảo hoạt, có chút bất đắc dĩ, vừa cẩn thận nhìn quần áo của anh, rõ ràng là đồ mặc nhà, xem ra không giống như vừa từ công ty trở về, hồ nghi hỏi, “Anh từ đâu về vậy?”

Anh cố tình trêu chọc, “Chính là từ bên ngoài trở về.” Trong mắt ý cười như muốn tràn ra.

Biểu tình lộ ra càng làm cho Dung Ý hoài nghi, nheo mắt lại cười truy vấn, “Rốt cuộc là đi đâu?”

Anh cúi đầu nhẹ giọng bên tai nàng, “Bí mật.” Nàng không thuận theo, ồn ào, “Nói hay không... Nói hay không...” Hai người ngã nhào vào ghế sofa mềm nhũn, đầu nàng gối lên khuỷu tay anh, giống như con thú cưng cuộn mình trong lòng anh, hít hà hương bạc hà thoảng trên người anh. Thật lâu sau, nàng vẫn thấp giọng hỏi, “Không thể nói sao?”

“Àn, không phải bây giờ.” Giọng của anh thật dày nhưng cũng vô cùng nghiêm túc, làm như có quyết định gì đó vô cùng quan trọng.

Nàng ừ một tiếng không hỏi lại nữa, tiếng nhạc vang lên du dương, tường nhà hấp thụ âm thanh cực tốt, từng góc độ đều hoàn mỹ không tỳ vết. Nàng vẫn không nhúc nhích, đến tận khi thân thể đã cứng nhắc cũng vẫn do dự, cuối cùng gọi một tiếng, “Lý Tịch...” Anh có lẽ đã mệt mỏi vô cùng, ý thức mơ mơ hồ hồ đáp lại, “Àn?” Nàng ngẩng đầu đúng lúc thấy hàng lông mi của anh khẽ chớp, giống như đôi cánh mỏng manh của con côn trùng nhỏ, cố gắng mở to mắt ra. Cuối cùng nàng không đành lòng, vỗ vỗ vào tay anh nói, “Về phòng ngủ đi!” Anh nhẹ nhàng xoay người tìm tư thế thoải mái hơn, ôm chặt nàng thêm một chút.

Bầu trời mưa bụi bay, nàng mấy ngày nay vẫn không yên lòng, may là Vincent không giao cho nàng việc gì quan trọng, nếu không thật không biết nàng sẽ xử lý như thế nào. Đang cầm chén nước đến gần phòng trà, chợt nghe thấy tiếng tán gẫu từ bên trong.

“Lora mấy hôm nay tâm trạng không được tốt, khiến cho mọi người đều hoảng sợ, cảm thấy bất an. Thăm dò một hồi mới biết, mấy hôm trước cô ấy vừa ly hôn, mới ký giấy xong. Chẳng trách...”

“Không phải chứ? Không phải vợ chồng họ rất thắm thiết sao? Nghe nói chồng cô ấy năm đó vì cô ấy còn chấp nhận mất một nửa gia sản cho vợ trước mà? Mới được hai năm, sao đã ly hôn rồi? Không phải còn có đứa con gái mới hơn 1 tuổi sao? Muốn tranh quyền nuôi nấng không phải sẽ ra toà sao?”

Dung Ý nhìn Lora đang từ từ đi tới, chén nước trong tay lơ đãng va vào cửa, người ở bên trong lập tức tan rã. Lora là tổng giám đốc nhân sự, lúc Dung Ý mới vào đây, cô ấy đã giúp đỡ nàng không ít. Mọi ồn ào dần lắng xuống, chỉ còn lại Dung Ý ngại ngùng đứng trước mặt Lora. Lora lấy túi trà trong tủ ra, thoải mái nói chuyện, “Chuyện đi theo Vincent cô vẫn còn lo lắng sao? Nghe nói bên kia đã liên tục thúc giục qua đó, vẫn còn chưa hạ quyết tâm sao?”

Dung Ý ấn nút rồi nhìn dòng nước nóng bỗng chảy vào trong chén, nhẹ giọng trả lời, “Àn, vẫn còn chút lo lắng.”

“Easy, tôi từng trải hơn cô, thực lòng khuyên một câu, phụ nữ, tốt nhất là dựa vào chính bản thân mình. Cái gọi là người đàn ông tốt, bất quá cũng chỉ là phồn hoa, không lưu lại được.” Lora nói xong liền đi ra ngoài, chỉ để lại mình nàng đứng đối diện với tấm gương trong suốt, phản xạ ra ánh mắt hơi hơi mất mát của chính mình.

Buổi chiều nàng trả lời bức thư của Vincent, điền hết thông tin trên bảng biểu, nàng nhận được một chậu hoa từ cửa hàng đưa tới, loại chậu này nàng không hề xa lạ, chỉ là không biết Lý Tịch lại đang muốn đùa cợt điều gì. Nhìn tấm thiệp màu tím treo trên cây bạc hà, “Tối nay tám giờ, lái xe sẽ qua đón em.” Nàng vội lục tìm trong trí óc, hôm nay là ngày bao nhiêu, không phải sinh nhật nàng, là sinh nhật anh sao? Cũng không phải. Kỷ niệm một năm quen biết? Lại càng không. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm ra nguyên do.

Xe đến đón nàng chạy dọc theo con đường rợp bóng cây xanh, nàng vẫn chưa hiểu chuyện gì, dần dần. Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên trong xe lại làm nàng tự nhiên co lại, hỏi dò lái xe xem có chuyện gì, lái xe lại chỉ cười không nói, thật lâu sau mới đáp, “Lý tiên sinh đã tốn không ít tâm tư, ngay cả trợ lý Phương cũng nói, theo ngài ấy lâu như vậy mà chưa từng thấy có việc gì ngài ấy chăm chú như vậy.”

Từ xa nhìn thấy mái vòm hình cung màu trắng ở quảng trường nhân dân, xung quanh là vách tường thủy tinh trong suốt, dưới ánh đèn rực rỡ trông giống như cung điện pha lê, suy nghĩ của nàng dần dần rõ ràng, vừa muốn nhìn rõ, lại vừa không dám thừa nhận, không phải kích động mà đã có chút rung rung.

Người dẫn đường đưa nàng xuyên qua một lối đi nhỏ, ánh sáng chiếu trên khuôn mặt có phần trắng nhợt của nàng, thâm trầm. Là một kịch trường thật lớn, hơn 1800 chỗ ngồi, rộng rãi mà tịch liêu. Nàng ngồi ở vị trí chính giữa của hàng thứ nhất, ánh đèn trên trần nhà vụt tắt. Trong bóng đêm yên tĩnh, chỉ có một ngọn đèn chiếu lên vị trí chính giữa sân khấu. Hôm nay anh mặc đồ vô cùng trang trọng, thậm chí còn thất nơ đúng kiểu truyền thống, dáng người cao ráo thanh mảnh càng trở nên đẹp đẽ.

Rèm che được kéo lên, cả một ban nhạc trình diễn màn hợp tấu. Mà ánh mắt của nàng chỉ dừng lại trên hình bóng người ngồi trên cái ghế cao ở chính giữa, anh chăm chú kéo đàn, bộ dáng đó khắc sâu vào trong đầu nàng cả đời không thể nào quên. Nàng đã nghe qua khúc nhạc này cả ngàn lần, nhưng không có lần nào khiến cho nàng trầm mồi ngổn ngang như hôm nay. Có lẽ vì sân khấu quá lớn, hoặc vì mắt nàng đã dâng đầy nước mắt, nàng cảm thấy anh cách nàng thật xa, xa như một giấc mơ.

Khúc nhạc uyển chuyển cuối cùng cũng kết thúc, anh một tay cầm đàn, một tay lấy cây gậy chống tựa bên cạnh ghế đứng dậy, hướng về phía dàn nhạc phía sau cúi đầu chào, đợi rèm che buông xuống, anh chậm rãi đi về phía trước, đi tới sát mép sân khấu mới đứng lại. Hàng ghế đầu cách sân khấu một đoạn, tay anh vẫn cầm cây violon, không dùng bất cứ thiết bị âm thanh nào, hướng về phía hàng ghế của nàng hỏi lớn, “Nghe được không?” Khuôn mặt tràn đầy mong đợi giống như đứa trẻ làm được việc tốt đang chờ được khen ngợi, có chút chờ mong, lại có chút bất an.

Nàng dùng sức gật đầu, ánh mắt cố gắng nhìn về phía trước ngăn không cho nước mắt trào ra.

“Lâu lắm rồi không kéo, chơi một đoạn như vậy đã là cố gắng lắm rồi.” Anh có chút ngại ngùng, kỳ thật anh đã phải tìm đến thầy giáo trước kia mời dạy về một chuyển, vị đại sư này giao tình thân thiết với gia đình anh, không tiếc công sức dạy cho anh.

“Sao anh lại chơi bản nhạc này?” Giọng của nàng thật nhẹ, không muốn anh nghe thấy. Nhưng chính mình trong lòng đã có đáp án, anh vĩnh viễn sẽ không để cho nàng biết anh đã làm những gì, cố gắng như thế nào, chỉ để cho nàng thấy những thứ đẹp đẽ nhất.

“Thực ra, anh có chuyện muốn nói với em...” Giọng của anh vang lên giữa sân khấu giống như có tiếng vọng, bàn tay cầm chặt cây violon đập dím mồ hôi, lần đầu tiên trong đời cảm thấy khẩn trương như vậy, có chút hưng phấn lại thoáng bất an, không chút tiếng động bỏ gậy chống sang một bên, dứt tay vào túi quần, chạm vào hạnh phúc đang thật gần.

“Em cũng có việc muốn nói với anh... Em nói trước được không?” Nàng cười mà như muốn oà lên khóc, biểu tình cứng nhắc mất tự nhiên. “Tuần sau em sẽ theo Vincent sang Mỹ, tổng bộ bên kia cấp học bổng chuyên tu tại Columbia University... Em đã quyết định sẽ đi...” Lời nói thật ngắn mà nàng nói được lại vô cùng khó khăn, giọng thật nhẹ lại giống như mũi tên lao vút đi trong không khí.

Anh sững sốt, biểu tình ngưng trệ trong nháy mắt, bàn tay trong túi quần túm chặt thứ vật chất cứng rắn nhất thế giới tượng trưng cho sự vĩnh hằng, tượng trưng cho sự thuần khiết... Anh hơi dùng sức, khó hiểu hay là không cam lòng, giống như cắt vào đầu ngón tay, mười ngón đều đau thấu tận tim... Cảm giác từ trên mây rơi xuống địa ngục, hôm nay cuối cùng anh xem như đã ném trải qua.

80. Chương 80

Màn hình hiển thị của thang máy dịch chuyển từng con số một, anh nhìn hình ảnh của mình phản chiếu, quần áo chỉnh tề, sắc mặt bình thường, tinh thần vẫn rất tốt, đầu óc minh mẫn. Đêm qua bị một đám vây quanh trong tiệc rượu, uống lên không ít, cuối cùng cũng không tránh được việc bị hỏi han về tình hình gần đây, bất quá cũng là cần nhả một hồi về các công việc gần đây. “Đinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, phong cách lạnh lùng của toà nhà vẫn phồng đập vào mắt anh. Chân không ngừng bước, ngay cả văn phòng cũng không ghé lại, anh đi thẳng đến phòng họp. Hôm nay triển khai một hạng mục lớn, những vị lãnh đạo cao cấp trong công ty đều một hồi trở về gấp gáp. Nhưng không ngờ gặp chướng vừa dừng ở cửa, một trận cười trong sáng lại rơi vào bên tai.

“Phồn Bách nói quả không sai, tật xấu đến muộn của Martin này, sợ là vĩnh viễn cũng không sửa được.” Tổng Thiệu Vũ mặc trang phục Armani màu xám sang trọng, tay cầm tách cà phê hướng về phía anh cười trong nháy mắt.

“Sao thế? Wass cũng có hứng thú đến chia phần sao?” Lý Tịch một mũi tên trúng đích, vịn vào ghế ngồi xuống ý bảo mọi người cuộc họp có thể bắt đầu.

Nụ cười của Tổng Thiệu Vũ ngưng lại, khoé miệng thoáng chút cười khổ, thấp giọng tự nhủ nói, “Em không thể đến để tìm anh sao?” Nhưng chỉ là trong nháy mắt, sau đó liền khôi phục lại tư thái đoan trang. Cô vốn là người biết tiến biết lui, có một số việc cô hiểu rõ là cố gắng cũng vô ích.

“Tuy rằng thị trường gần đây cũng có xu hướng giảm sút, nhưng dựa vào số lượng khách hàng quen thuộc bao năm qua, EMA vẫn duy trì được vị trí cao. Quan Duệ đã nhìn ra điểm mấu chốt của EMA, cũng chính là hướng đầu tư quan trọng của nó. Tuy rằng lợi nhuận của mảng điện tử thấp, nhưng EMA không tính đến chuyện buông tay, muốn dựng lên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, có lẽ cũng chẳng dễ dàng gì. Ngoài chúng ta ra, chỉ có Tiêu thị tựa hồ cũng có hứng thú với hạng mục này, dù sao CEO của họ cũng từng làm việc bên EMA, hiểu biết về bên đó cũng không ít, có lẽ sẽ thuận lợi hơn chúng ta một chút.” Khải Thụy chủ trì hội nghị vừa phân tích hạng mục vừa hướng mắt về phía Lý Tịch đang ngồi lặng im không lên tiếng. Phòng họp nhỏ chỉ có vài người, đều là những nhân vật trung tâm của đại khu Trung Hoa, không nắm bắt được thái độ của Lý Tịch đều có chút cảm giác hai mặt nhìn nhau.

Lý Tịch thuận miệng hỏi, “Bên Đan Trữ không có động tĩnh gì sao?”

“Lần trước Dương Miến gây ra phong ba làm cho nó bị đại thương, muốn tập hợp lại sợ là cần không ít thời gian, làm gì có tinh lực để tiến vào đây cùng các đầu sỏ lớn khác chứ. Chỉ có điều lần này so với Tiêu thị thì trên mọi phương diện chúng ta đều không có ưu thế. Martin, chúng ta thật sự đối đầu với Tiêu thị sao?” Vẫn là Hứa Tuấn Hằng mở miệng trước, MRG đạt được vài hạng mục lớn, cây to đón gió, anh ta không muốn bị lão gia tử lôi về.

Lý Tịch cười nhẹ một tiếng, “Không thử thì làm sao đến lượt cậu ăn được chứ. Huống chi Quan Duệ vẫn chưa có danh tiếng lớn, trước mắt có thể nhìn thấy, EMA kêu gọi lực lượng ở thành thị cũng đủ làm cho bên đó phải suy xét rồi. Cherry, cô liên hệ với bên EMA một chút xem sao.” Ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn trầm ngâm, ánh mắt ngưng lại như đang suy nghĩ điều gì, mặt mày đã dần sáng lên, liền quay đầu nói với Khải Thụy, “Có phải cậu có quan hệ rất tốt với Trần thư ký của bộ Môi trường không? Cậu mời anh ta một bữa để nói chuyện đi.”

“Sao lại có quan hệ với bộ Môi trường chứ?”

Anh vừa mở bản kế hoạch ra vừa nói, “Năm kia EMA đã tuyên bố muốn bắt đầu thay đổi chiến lược, chữa bệnh bảo vệ sức khoẻ được coi là một trong ba lĩnh vực trọng yếu, chỉ có điều vì chỉ tiêu không ngừng thay đổi mà bị bộ Môi trường từ chối. EMA mọi sự đã sẵn sàng, chúng ta chỉ cần nhìn xem có thể tạo thành gió đông thổi đến hay không...”

Lời của Lý Tịch còn chưa dứt, mọi người xung quanh đều hít sâu vào một hơi, thư ký lại thở nhẹ ra một tiếng, “Lý tiên sinh...” Bàn tay của anh đang lật mở tài liệu dừng lại một chút, lúc này mới cảm giác được ở mũi có chất lỏng chảy ra, còn chưa kịp phản ứng lại, một giọt, hai giọt... màu đỏ tươi đã rơi xuống vạt áo sơ mi trắng tinh, nhanh chóng loang ra trên nền vải.

Anh nhúu mày, rút khăn tay ra ôm lên mũi ý bảo bọn họ tiếp tục, còn mình đi thẳng ra khỏi phòng họp hướng về phía văn phòng riêng. Không khí trong phòng họp ngưng kết, Tổng Thiệu Vũ đang định đứng lên đi theo lại bị ánh mắt của Hứa Tuấn Hằng ngăn cản, cuối cùng vẫn là kìm nén kinh ngạc cùng xúc động mà ngồi không nhúc nhích.

Máu vẫn chưa cầm ngay, anh vào toilet trong văn phòng lau sạch mặt, rồi đến phòng để đồ thay quần áo. Phía trước gương là từng khung cửa kính sát đất sáng ngời, anh máy móc cởi cúc tay áo ra, tiếng cửa bên ngoài vang lên, anh không quay đầu, tiếp tục tháo caravat ra khỏi cổ.

“Lý Tịch, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Không cần lo lắng việc của người khác, mọi người bên ngoài vừa rồi đều bị cậu dọa cho sợ hãi.” Hứa Tuấn Hằng đứng sau lưng anh, biểu tình ngưng lại. Tuy rằng bình thường anh ta vẫn có bộ dáng cà lơ phất phơ, nhưng trong những thời điểm mấu chốt thì anh ta lại là người đứng ra làm chủ.

Bàn tay của Lý Tịch vẫn không ngừng lại, biểu tình hồ hững vì nghe được ngữ khí nghiêm túc của Hứa Tuấn Hằng mà thấy buồn cười, “Chẳng lẽ tôi có thể nói trước mặt bọn họ rằng, bởi vì tối hôm qua bị Tôn Thiệu Quốc kia quấy phá bắt uống canh bồ mà không có tác dụng sao?”

“Vậy hộp thuốc trong thùng rác ngoài văn phòng kia là cái gì vậy? Cậu không việc gì mà mỗi ngày đều phải dùng thuốc sao? Tôi và cậu quen biết nhau từ lúc còn đang bú bình, là anh em mấy chục năm nay, tôi còn không hiểu cậu sao?” Hứa Tuấn Hằng kích động đến mức gân xanh trên cổ nổi lên, khó mà kiềm chế được.

“Chỉ là cậu nghiêm trọng hoá vấn đề thôi.” Lý Tịch với tay lấy cây gậy đi ra khỏi phòng thay quần áo, lúc ra tới cửa chợt dừng bước, thấp giọng nói, “Trước tiên đừng nói gì với bên kia, đỡ để mẹ tôi phải sợ hãi.”

Hứa Tuấn Hằng nhìn bước chân quật cường mà cứng ngắc của anh, thở dài.

“Easy, mình thật sự lưu luyến cậu mà...” Jenny ghé vào trên bàn xem nàng thu dọn đồ đạc, bộ dáng đáng thương như bị vứt bỏ.

“Ngoan nào, mình còn trở về mà!” Nàng sờ sờ đầu Jenny, tỏ vẻ luyến tiếc, lại bị Jenny chụp lấy bàn tay đầy bụi của nàng, nói thêm một câu, “Đừng có làm rối tóc mình!” Dung Ý không nhìn được, cười đến độ run rẩy cả người.

“Easy, đừng bảo rằng mình không nhắc nhở cậu, Vincent đối với cậu như thế nào, đến người mù cũng có thể nhìn thấy được. Sang Mỹ thì đừng buông tha một anh chàng cực phẩm như vậy.” Jenny khó khăn giữ trạng thái nghiêm trang.

Bàn tay đang cho đồ vào rương của Dung Ý dừng lại một chút, “Bọn mình không có khả năng đấu, mình có bạn trai rồi mà.” Ánh mắt nhìn đến vật còn sót lại trên bàn, bốn bạc hà nho nhỏ kia, không biết có phải do gần đây nàng bận rộn công việc quá nên không để ý hay không mà có chút héo hắt.

“Ai biết tương lai sẽ phát sinh chuyện gì chứ? Còn chưa kết hôn thì ai cũng còn quyền lựa chọn một lần nữa. Tin mình đi, Vincent quả thực là vô cùng có tiềm lực.”

“Mình sẽ không thay đổi đâu!” Ngữ khí của nàng thật bình tĩnh, không chút dao động, mang bốn bạc hà đặt lên mặt rương. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời ảm đạm có mưa phùn nhẹ bay, mùa xuân ở Thượng Hải luôn tí tách mưa phùn liên miên không dứt.

Lúc ra khỏi công ty mưa bắt chợt trút xuống thật to, lại gặp đúng Vincent, anh quay cửa kính xe xuống nói thăm dò, “Lên xe đi, ngày mưa khó bắt được xe lắm.”

Nàng một tay ôm thùng một tay mở ô, cười cười nói, “Không sao, tôi có hẹn rồi. Hẹn gặp ở sân bay ngày mai.” Thấy đèn xanh, nàng vội đi trước. Vincent nhìn theo hình bóng nàng đi giày cao gót nhảy nhót tránh những vũng nước trên đường, mãi không hiểu nổi trong lòng nàng đến tận cùng là chôn giấu cái gì. Kỳ thật ban đầu anh không hề ngờ được nàng sẽ đồng ý theo anh sang Mỹ, Lý Tịch là người như thế nào, anh chưa từng gặp nhưng có nghe qua, nhưng nàng lại có thể buông tay để ra đi, riêng dũng khí như vậy cũng đủ khiến anh bội phục. Cảm thán một câu, phụ nữ quyết cường và mạnh mẽ như vậy, trong công việc có thể là cánh tay đắc lực, nhưng không thể là người yêu lý tưởng được.

Nàng không về nhà, vừa leo lên xe điện ngầm lại vội vàng đi xuống. Bởi vì chợt nhớ ra có ít văn kiện cũ để ở nhà trọ của anh chưa mang đi, không kịp nghĩ gì đã vội xuống xe đi về phía đó. Đến trạm kế tiếp mới đột nhiên nhớ ra, quả thật dạo này hai người hầu như không liên hệ, chỉ cùng nhau ăn qua một bữa cơm phở phở không yên, điện thoại của anh cứ reo liên tục, tựa hồ có rất nhiều việc, sau này nàng cũng không qua nhà anh. May là anh không thường xuyên ở lại nhà trọ này, hy vọng hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Kỳ thật cũng không phải muốn tránh mặt anh, chỉ là không biết có thể nói gì khi đối mặt. Anh rất bình tĩnh và kiên cường, không tỏ ra bị tổn thương, trái lại còn có thể coi như không có việc gì mà động viên nàng, cho nên nàng không biết nói gì để có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi của mình.

Trong phòng im ắng, sắc trời u ám, toàn bộ không gian bao phủ bởi một áp lực vô hình. Nàng đến thư phòng thu dọn đồ đạc, thấy laptop trên bàn vẫn sáng, nhìn thấy ảnh nền màn hình chợt ngây người.

Ảnh nền là chụp ở Bắc Kinh, lúc nàng uống sữa chua ở nhà anh bị anh hôn trộm lên môi, còn đang ngây người thì bị anh chụp lén. Nàng bấm khoả máy tính của anh không biết có bao nhiêu ảnh chụp như vậy, nàng tức giận rồi sợ hãi, tìm cách kiểm tra, cả ngày lo lắng nếu những ảnh này mà truyền ra ngoài thì không biết nàng có xấu hổ đến mức không dám gặp ai hay không. Đáng tiếc là máy tính của anh chỉ toàn tài liệu, mỗi văn kiện đều có một đồng mật mã điên cuồng.

Nàng từng ở bên gối anh dụ dỗ hỏi anh mật mã, anh mơ mơ màng màng than thở “Tên”. “Tên ai?” Nàng hướng dẫn từng bước. Kết quả anh chỉ nói một câu, “Tên của anh.” Gục đầu bó tay. Lý Tịch? Lý Khoáng Dật? Lý nhị? Tịch thiếu? Nhị gia? Nàng lần lượt thử các tên quen thuộc, thậm chí là Lý cục cưng, Tịch qua... đều thử qua nhưng vẫn không đúng, cuối cùng không thể không nản lòng. Nàng cảm thấy mình biết về anh quá ít, thế cho nên ngay cả tên của anh là gì cũng không nghĩ ra được.

Đột nhiên nhớ tới ở phòng quần áo bên trong phòng của anh còn có ít đồ của nàng, vội thu dọn qua loa thư phòng rồi tiến vào phòng ngủ. Cửa vừa mở ra, nhìn thấy Lý Tịch mình trần từ phòng tắm đi ra, tay chống gậy, tóc còn ướt sũng, xem ra là vừa tắm xong. Nàng đứng là điên rồi, máy tính của anh còn mở chưa đủ để chứng minh có người ở đó sao, sao còn xông vào trong này chứ? Nay hai người mặt đối mặt mà không nói gì, cảm thấy xấu hổ.

“Em đến để lấy ít văn kiện cũ và quần áo...” Vẫn là nàng mở miệng trước, Lý Tịch sững sốt một hồi, lên tiếng, khoác thêm áo choàng tắm rồi đi ra ngoài. Phòng quần áo cùng phòng tắm nằm cạnh nhau, chỉ cách phòng ngủ một tấm vách thủy tinh trong suốt, anh sợ nàng mất tự nhiên liền đi về phía thư phòng. Nành nhìn anh xoay người, trong lòng nhói lên, cố gắng kiềm chế không lao đến ôm chặt lấy anh. Trước kia mỗi lần nàng không muốn anh rời đi đều đứng ở phía sau ôm chặt anh như thế, nhưng lần này là nàng chủ động buông tay.

Sắc trời đã sầm xuống, anh ngồi ở thư phòng, không làm gì cả, chỉ nhìn màn hình máy tính mà ngẩn người, đến tận khi cột sống nhói đau từng đợt khiến toàn thân run rẩy, anh mới nhớ ra còn có thuốc có thể giảm đau. Kỳ thật anh chịu đựng rất tốt, không đau đến mức không làm gì được thì tuyệt đối không chạm vào thuốc. Mấy ngày nay liên tục đi lại, thời tiết lại ẩm thấp, nên mới phải dùng thuốc như vậy. Dốc thuốc vào lòng bàn tay, tay phải vươn ra định lấy cái chén trên bàn chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, lúc ngẩng đầu lên thấy nàng thập thò ở ngoài, động tác vẫn không ngừng lại, chén nước đưa lên miệng chỉ nhấp môi, tay trái nắm chặt lại.

“Em thu dọn xong rồi... Chiều mai lên máy bay...” Giọng nàng rất nhỏ.

“Tiếc quá, sáng mai anh về Bắc Kinh, không tiễn em được.”

“Không sao...” Nàng cười cười, nhìn anh dãn dờ, “Anh nhớ sấy khô tóc kéo bị cảm. Em phải đi rồi, tạm biệt anh!”

“Take care.”

Nàng mang cái mũi ê ẩm đi ra ngoài, điện hành lang bật sáng, ánh mắt nàng long lanh nước.

Tiếng cửa bên ngoài đóng lại truyền đến, trong thư phòng chỉ còn ánh đèn tường rọi vào giá sách, phác họa hình bóng mơ hồ. Anh chậm rãi mở miệng hít vào, lòng bàn tay đập dập mồ hôi, mở tay ra, viên thuốc bọc vỏ đường đã chảy ra để lộ một khối màu nây bên trong. Anh vẫn nghĩ, cái gọi là tình yêu cũng tựa như viên thuốc này, bị vỏ đường ngọt ngào xinh đẹp bọc quanh mê hoặc, sau này mở ra mới phát hiện, khổ sở không kể xiết.

“Chào mừng quý khách đến với chuyến bay đến Mỹ của hãng hàng không xxx chuyến bay...” Nàng nhìn từng đợt máy bay bên ngoài cất cánh rồi hạ cánh bên ngoài cửa sổ, đến tận khi nữ tiếp viên xinh đẹp tươi cười nhắc nhở nàng thắt dây an toàn để chuẩn bị cất cánh, nàng xem lại di động một lần nữa, không có tin nhắn hay cuộc gọi nào cả, tắt máy, tựa vào ghế, nhắm mắt lại. Nếu đã quyết định thì không được phép hối hận. Mở to mắt ra, chính là một sự khởi đầu mới.

81. Chương 81

“Trên cây thành công có rất nhiều trái táo, nếu bạn hái được trái táo ở New York thì bạn có thể hái được trái táo lớn nhất rồi.” New York quả là thành phố thần kỳ, ngũ quang thập sắc, bao hàm toàn diện, từ các món ăn ngoài vỉa hè đến các nhà hàng cao cấp, bất cứ cái gì tưởng chừng như kỳ quái cũng có thể tìm thấy ở đây. Nhìn đồng ảnh chụp để trên bàn, nàng mới chợt nhận ra mình đã tới nơi này được gần một năm nay. Ảnh chụp kia là khi vừa mới tới, lúc đó hoa anh đào ở Washington DC đang nở rộ, Vincent nhân cơ hội chưa chính thức bắt tay vào nhận công tác liền mang nàng đi du lịch một chuyến. Bây giờ nhìn lại, trước cây anh đào ở Nhà Trắng sáng lạn như vậy, nụ cười của nàng lại có phần gượng gạo.

Đến nước Mỹ này, Dung Ý mới phát hiện ra cuộc sống của mình như quay lại thời đại học. Làm việc, đi học, nhà trọ, cuối tuần đều trốn trong thư viện học bài. Mỗi ngày ở trong văn phòng phải tiếp xúc với đủ loại tiếng Anh từ khắp các quốc gia, sếp nổi hứng lên lại gây bão táp, trở về nhà trọ lại phải không ngừng đọc sách để theo kịp chương trình học, cuộc sống ở đây có tiết tấu quá nhanh, nàng phải phi như ngựa mới mong bắt kịp.

Vincent vẫn là lãnh đạo trực tiếp của nàng như trước, nhưng người thường xuyên giao tiếp với nàng là một cô gái người Ấn Độ, tên gọi là Ann, làn da đen nhem. Kỳ thật Ann không được tính là con gái, cô ấy đã kết hôn hai lần, song đến giờ lại độc thân. Đối với cơ thể của mình, Ann rèn luyện vô cùng nghiêm khắc, chú trọng đến từng khẩu phần ăn hàng ngày. Cô vẫn thường nhắc đi nhắc lại, phụ nữ châu Á thường ăn uống không đủ chất, ngoài 30 tuổi sẽ xuống sắc nhanh chóng, nên phải tranh thủ khi còn trẻ để mà bồi bổ. Khẩu âm của cô ấy Dung Ý thật không dám khen tặng, có một quãng thời gian, hàng đêm nàng đều gặp ác mộng rằng Ann dùng tiếng Anh kiểu Ấn Độ nói với nàng báo cáo tiến triển của hạng mục, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa lại bưng bình.

Cuộc sống thật phong phú, ngẫu nhiên rảnh rỗi một chút lại được đồng nghiệp mời đến dự đủ loại party to nhỏ. Nào là sinh nhật, nào là kỷ niệm ngày cưới, thậm chí con chó nuôi trong nhà sinh cục cưng cũng có thể gọi bạn bè đến xem, không biết có phải trong mắt người Trung Quốc như thế gọi là chỉ biết tận hưởng lạc thú trước mắt hay không, dù sao nàng cũng không rõ lắm. Nàng không phải là người ham thích tiệc tùng, càng không phải là bướm đêm thích những cuộc vui, lúc tham gia những cuộc tụ hội như vậy đều là bị động, cảm thấy chính mình thanh thản ở nhà, uống trà, đọc thư còn đáng hưởng thụ hơn nhiều. Ngắm lại người như Lý Tịch, suốt ngày phải tham dự các loại yến hội, có phải là mệt mỏi lắm hay không.

Những lúc nhớ tới Lý Tịch không phải là không có, chỉ có điều nàng cứ thản nhiên kìm nén trong lòng. Ngẫu nhiên gọi điện vẫn như cũ nói được vài câu lại bắt đầu bậy bạ, nhưng vốn bận rộn, lại sai lệch giờ giấc,

nàng cũng không muốn cố định thời gian trò chuyện như công việc, tần suất dần dần ít đi. Nàng thừa nhận mình đã qua cái tuổi coi tình yêu là tất cả, lúc chia tay Dương Miển cảm thấy trời long đất lở, còn giờ thì đã không thể như vậy. Chỉ là chôn vùi trong lòng một vài thói quen nhỏ không làm cách nào sửa được, ví dụ như trong túi lúc nào cũng để sẵn thuốc hen suyễn cùng giảm đau, khi ở Thượng Hải, đây là những loại thuốc thường trực trong tủ thuốc nhà nàng. Buổi tối trước khi đi ngủ phải đặt ở đầu giường một cốc nước, mặc dù sáng hôm sau đứng dậy lại đổ đi. Con người có đôi khi vẫn ngốc nghếch như vậy, những thứ này bây giờ nàng không cần nữa, nhưng khi không có chúng ở bên thì lại cảm thấy trống rỗng, mất cảm giác an toàn.

Nàng vẫn nghĩ rằng cứ sống như vậy, ngẫu nhiên nhớ tới, ngẫu nhiên hoài niệm. Nhưng đến lễ hội hoá trang hôm đó, nàng uống say mềm, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự. Ngày hôm sau đầu đau như búa bổ trở lại công ty. Ann cầm tay nàng hỏi, Lizz rốt cuộc là ai a? Nàng cau mày hỏi, Lizz? Ann tái hiện lại trò hề khóc lóc than thở tối qua của nàng, Dung Ý còn cảm thấy xấu hổ suốt một thời gian dài. Ann nói đêm đó nàng ôm Vincent khóc lóc âm ỉ, vẻ mặt loạn thất bát tao, bao nhiêu son phấn nhoè nhoẹt hết bởi nước mắt đều lau hết vào lễ phục trắng tinh của anh. Không chỉ như vậy, lúc Vincent đưa nàng về nhà, dìu nàng tới giường, nàng còn ôm cứng đùi phải của người ta không chịu buông tay... Xem ra “Bạch mã hoàng tử” vào ngày thánh này bị “Vu bà” hại rất thảm. Những chuyện như vậy, Dung Ý cũng đành coi như không có việc gì, mặt dày đến xin lỗi Vincent, còn cố ý mời ăn một bữa cơm gọi là “Cảm ơn”.

Nháy mắt đã gần tới Noel, bất ngờ lớn nhất dành cho nàng chính là nhận được tin tức từ bên kia đại dương, Cổ Duyệt nói tiểu bảo bảo của nhà cô ấy sắp chào đời. Nàng nhận được tin báo lúc đang ở thư viện, cố gắng kiềm chế không khóc thét lên, thiếu chút nữa là cắn đứt ngón tay. Cổ Duyệt vẫn giấu nàng thật kỹ, đến tận lúc sắp sinh mới chịu nói cho nàng, nhất thời nàng không kịp phản ứng. Ngày sinh dự kiến là mùng 5 tháng 1, người làm mẹ nuôi như nàng dù thế nào đi chăng nữa cũng phải nhanh chóng trở về để nhìn đứa trẻ chào đời.

Ngày mai là lễ Noel, New York hôm nay có một trận tuyết lớn, toàn bộ công viên trung tâm đều trắng xoá một màu càng làm nổi bật sắc trời xanh lam, đặc biệt đẹp đẽ. Công ty được nghỉ, đồng nghiệp tiệc tùng không thể bay về để cùng gia đình đón chờ đêm thánh bình an. Ban ngày nàng đến thư viện chiến đấu hăng hái, hiếm khi được nghỉ ngơi thế này, nàng không cần phải giành giật từng giây từng phút để đọc sách nữa. Nàng ngồi ở 1 góc sáng sủa đọc tiểu thuyết, là một tiểu thuyết ngôn tình vô cùng dễ hiểu, đơn giản là một cô bé lọ lem gia cảnh bần hàn ở Manhattan gặp gỡ được một nhà tư bản đẹp trai và giàu có, sau đó là một đoạn hồi ức sáng lạn mà vui buồn lẫn lộn. Cuốn sách còn có một tờ giấy kẹp vào, có lẽ là để đọc giả lưu lại cảm tưởng, tờ giấy màu vàng bắt đầu bằng một câu viết, “When you fish for love, bait with your heart, not your brain.” (Khi bạn đi câu tình yêu, hãy dùng trái tim làm mồi chứ đừng dùng bộ não – Mark Twain)

Nàng không nhớ rõ những lời này là của tác gia nào, nhưng câu nói đó cứ khiến nàng suy nghĩ thật lâu, “bait with your heart, not your brain.”... Lúc ra khỏi thư viện trời đã tối đen, đêm xuống, không khí lạnh rồi tinh rồi mù, nàng hắt xì vài cái liền. Hôm nay nàng chỉ mặc một áo len lông dê đơn giản cùng một cái áo gió, vô cùng đơn bạc. Từ xa nhìn lại cảnh tượng trên phố, Noel tràn ngập sắc đỏ pha xanh, tiếng nhạc vang lên càng làm tăng sự vui vẻ thuận hoà. Đến biển quảng cáo thứ 5 ở trên đường, nàng cảm thấy chính mình bị ánh sáng tràn đầy màu sắc này hấp dẫn quá thật là ngớ ngẩn, nhưng vẫn đi vào. Kỳ thật nàng chỉ là đi dạo phố, đôi khi chỉ thuần tuý Window Shopping (ngắm nghía hàng hoá qua cửa kính), nhưng có một lần lại đứng trước cửa hàng này nhìn ngóng hồi lâu, theo như cách nói của Ann là nàng đứng là kiểu phụ nữ bị những thứ đồ xa xỉ làm cho đầu mê óc choáng, làm sao có thể không động tâm chur. Nhưng nàng hoàn toàn không phải là động tâm, nàng ngại ngần cả người chỉ vì Lý Tịch có một cái áo khoác trắng muốt may hoàn toàn bằng thủ công của nhãn hiệu này.

Nhân viên cửa hàng là một cô gái da trắng trẻ trung, chắc là chỉ khoảng 20 tuổi, khuôn mặt xinh xắn, vô cùng ân cần đến giới thiệu cho nàng. Nàng chỉ ngắm được một cái khăn quàng cổ của nam giới, giảm 7.5% rồi mà giá vẫn cao, 1500\$, nàng không do dự quyết thế. Gói lại thành hộp quà vô cùng tinh xảo đẹp đẽ, cô bé kia lại hỏi nàng có phải dành tặng bạn trai hay không. Nàng cười cười mà không đáp. Nàng mua cho anh, nhưng không biết làm thế nào để trao tặng.

Khi trở lại nhà trọ đã là rất khuya, mơ hồ nghe được tiếng hát thánh ca từ nhà thờ. Toàn bộ nhà trọ đều yên tĩnh kỳ lạ, có lẽ mọi người đều có việc để làm trong đêm bình an này. Nàng ghé vào trên ghế, nhìn những bông tuyết trắng xoá rơi bên cửa sổ hạ xuống ban công, lấy điện thoại gọi cho anh, chỉ có tiếng báo

tạm thời không liên lạc được, đề nghị để lại tin nhắn. Nàng cầm điện thoại, thật lâu sau mới nói, “Lý Tịch, Noel vui về...”

Tắm rửa xong đi ra mới phát hiện bụng đói cồn cào, mang gói bánh bí đỏ hôm qua mua ở Costco ra hâm nóng rồi ăn, ăn đến miếng cuối cùng, nàng liếm liếm khoe miệng, vừa mặn vừa khô. Nàng cười cười, nghĩ đến những ảo ảnh trong mơ, không ngờ càng ngày càng cảm thấy chua xót chảy xuống bên miệng, không ngờ lại khóc...

Còn 15 phút nữa là đến 12h, nàng cầm gói quà được bao gói đẹp đẽ kia mà ngẩn người, đột nhiên chuông cửa vang lên, tay nàng vô thức nắm chặt hộp quà nho nhỏ ấy. Bên trong điều hoà để nhiệt độ không cao, vậy mà bàn tay nắm cửa của nàng lại dấp dính mồ hôi, lúc mở cửa phòng chợt thất thần trong nháy mắt, trên mặt cảm xúc biến hoá thật nhanh, khoe miệng nhếch lên.

“Hi, Vincent, sao anh lại tới đây?” Vẫn là nàng mở miệng trước, khoe miệng cười cười, tránh ra để anh vào nhà.

Anh thấy được nước mắt trên mặt nàng, ánh mắt cũng không dừng lại, “Mang đồ ăn tối, vừa rồi định gọi cho em bảo em qua nhà tôi ăn, nhưng gọi điện mãi mà không được nên tới đây.” Giơ giơ cặp lồng cơm trong tay lên, nhà anh cách chỗ này chỉ một cái ngã tư, quả thật rất gần, phòng trọ này là anh tìm giúp nàng, từ khi sang đây anh đã giúp nàng không ít việc, làm cho nàng vô cùng cảm kích. Anh thoáng nhìn gói bánh bí đỏ trên bàn hỏi, “Đêm bình an mà em ăn thứ này sao?”

“Àn, hôm nay lên thư viện, lười nên lại đi Costco, không ăn thì thật là lãng phí.” Nàng thu dọn qua loa cái bàn, cười cười bưng trà tới cho anh, “Anh còn biết nấu ăn sao? Thực là không ngờ đấy.”

“Lưu học sinh có ai là không biết nấu ăn đâu? Tôi đã xa nhà từ hồi học trung học, sau đó lại sang Mỹ học đại học, ban đầu còn chịu được đồ ăn bên ngoài, nhưng sau cũng phải tự mình động thủ mà nấu ăn thôi.” Vincent mở cặp lồng cơm ra, đồ ăn vẫn còn ấm nóng.

Nhưng có người ở bên ngoài bao năm như vậy, chẳng những không biết nấu ăn mà còn giữ nguyên thân thủ, cơm đến chỉ biết há mồm a! Nàng nhìn chằm chằm cặp lồng cơm sững sờ, trong lúc nhất thời không đáp lại lời anh nói.

“Tháng sau em xin nghỉ phép đã được duyệt rồi, nghe nói sau đó sẽ có kỳ thi đầu tiên của chương trình học, em không sợ vội quá sao?” Anh nâng chén trà lên uống một ngụm nhỏ rồi hỏi.

“Đành vậy thôi, có người chị em tháng sau sinh con, phải trở về thăm một chút.” Nàng cầm miếng phomat cho vào miệng, Vincent nhìn miệng nàng dính mẩu thịt nhỏ, lấy tay chỉ chỉ, nàng vẫn vẻ mặt ngây thơ không hiểu. Anh rút khăn tay ra lau cho nàng, nàng vẫn chỉ lẳng lẳng nhìn anh, không nhúc nhích. Trong đầu nàng vang lên giọng nói của một người khác, “Sao em chẳng khác gì đứa con nít thế?” Giống như trước mắt đang thấp thoáng cái khăn tay thêu chữ ML của anh, giống như trước mắt là anh... Ngón tay Vincent thiếu chút nữa là chạm vào mặt nàng, cúi đầu kề sát mặt nàng, nàng chạm rai nhắm mắt chờ đợi, Vincent lại đột nhiên hít sâu vào.

“Thực xin lỗi...” Nàng đột ngột đứng lên, đứng ngời không yên nói, “Đã khuya lắm rồi, anh muốn về chưa?”

“Sao lại phải nói xin lỗi chứ?” Anh nhìn Dung Ý nói không nên lời, “Trong mắt em rõ ràng chỉ có bóng dáng một người, vì sao lại cứ bắt chính mình phải kiên cường như thế? Hôm lễ vạn thánh, tôi đưa em say bí tỉ về nhà, em còn ôm chân tôi, mắt xa cho tôi... Dung Ý, em quả là cô gái ngốc nghếch, làm bộ lý trí, làm bộ không cần, nhưng đến nằm mơ vẫn gọi tên anh ta. Tuy rằng tôi thừa nhận tôi có cảm tình với em, nhưng tôi lại không có cách nào để nói muốn được ở bên em. Kỳ thật có lẽ tôi mới phải nói lời xin lỗi mới đúng, em cần thận suy nghĩ đi.”

Vincent đi rồi, nàng tắt hết đèn trong phòng đi, chui vào trong chăn, cắn chặt gối khóc lớn một hồi.

Tháng một, Thượng Hải vẫn lạnh như xưa làm người ta run lên, sân bay phủ một tầng sương mù, tầm nhìn hạn chế. Buổi sáng mà đã bắt đầu tắc đường, dọc đường đi Trần Vĩ lái nhai kể chuyện từ khi Cố Duyệt mang thai đã trở nên khó chiều như thế nào, nàng lại dồn hết chú ý vào cái điện thoại nắm trong tay. Từ lúc hạ cánh đến giờ nàng liên tục gọi điện cho anh mà toàn trong trạng thái tắt máy, vốn định gọi đến văn

phòng nhưng nghĩ nghĩ lại thôi, chỉ nhẩn một tin ngắn. Nội dung thực đơn giản, nhưng nàng chờ đợi hồi đáp cứ thấp thỏm không yên.

Trần Vĩ định đưa nàng về nhà trước, nàng lại nói không cần, phải đến bệnh viện thăm hai mẹ con trước. Bệnh viện còn sớm mà đã đông đúc, nhiều người bị cảm mạo hàng loạt, Noel vừa qua nàng cũng bị cảm một trận dài. Trong thang máy chật kín người, nàng đứng ở bên ngoài, cảm giác như khi cửa đóng lại dính sát vào mặt vậy. Nhưng trong nháy mắt trước khi cửa thang máy đóng lại, đồng tử của nàng bất chợt co rút lại, ngoài cửa lớn có một thân ảnh ngồi trên xe lăn rời đi, quen thuộc như vậy... Cửa đã đóng lại, suy nghĩ của nàng vẫn chưa hồi phục. Nàng không biết người kia có phải Lý Tịch hay không, nhưng nhìn từ đằng sau cảm thấy rất giống. Nàng cảm thấy chính mình đang run rẩy, người đó làm sao có thể là anh được, lại ngồi trên xe lăn...

Trần Vĩ nhìn sắc mặt nàng không ổn, cúi đầu hỏi, “Sao vậy?”

Nàng nở nụ cười gượng gạo, “Không có gì, là nhận lầm người thôi...” Ánh mắt lại hoàn toàn trở nên vô hồn.

82. Chương 82

“Không phải trước kia cậu vẫn ồn ào nói nhất định phải sinh nở tự nhiên sao? Cái gì mà cả đời mới sinh có một lần, dù sao cũng phải thử nghiệm cho biết. Sao đến lúc đó lại dễ dàng đầu hàng như vậy?” Dung Ý ôm đứa bé trong lòng, nhẩn nhẩn mặt với nó, vừa cười hì hì đùa với nó, vừa nói với Cổ Duyệt đang nằm trên giường chỉ đạo ông xã làm việc.

“Cậu không biết là đau đến thế nào đâu, đương nhiên nói không thì thật dễ dàng a. Mình đau cả đêm, vậy mà nó lại chẳng chịu ra, kêu thét đến kiệt sức.... Nhưng mà cũng phải công nhận mỗ để vẫn là dễ chịu, dù sao cũng là sinh con thôi mà, cần gì phải ép buộc chứ? Hơn nữa sau đó ngồi nói chuyện sẽ không bị đau lưng, sau này cậu sinh con rồi sẽ biết cảm giác thế nào là tê tâm liệt phế.” Cổ Duyệt chu miệng nhìn nàng đầy vẻ coi thường, khí sắc vẫn tốt, giống như vừa sinh xong. Có được một người chồng chịu khó chăm sóc như vậy cũng thật là tốt.

“Nếu là mình, dù như thế nào cũng sẽ sinh nở tự nhiên...” Dung Ý thì thào tự nói, đặt đứa bé trong lòng xuống giường, trẻ con khi ngủ thật bình yên khiến ai cũng muốn hôn lên một cái, bàn tay bé xíu nhẹ nhàng nắm chặt, đúng là nữ sinh nam tướng. Lúc đi ra khỏi phòng, nàng lấy điện thoại ra xem, vẫn không có hồi âm. Nghĩ nghĩ, cuối cùng gọi tới văn phòng của anh, giọng nói của thư ký vẫn đều đều như được lập trình, “Xin chào quý khách. Lý Tiên sinh thời gian này đều ở nước ngoài. Quý khách có thể lưu lại tin nhắn, tôi sẽ chuyển tới ngài ấy sau...” Nàng nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng người không ở trong nước, nhưng có thể chứng minh người vừa rời nàng nhìn thấy không phải là anh, may mà không phải...

Cổ Duyệt nằm trong phòng có 3 người, người nhà ra ra vào vào vô cùng náo nhiệt, sau khi cô ấy ngủ, Trần Vĩ đưa cha mẹ hai bên về nhà nghỉ ngơi. Dung Ý ngồi bên cửa sổ nhìn bụi hồng ươn ướt cùng cây ngô đồng trĩu trĩu bên ngoài mà ngẩn người, không biết có phải vì mệt mỏi hay không mà đã cảm thấy buồn ngủ. Tiếng mưa rơi tí tách như khúc nhạc ru, trong phòng lại đầy hương sữa tự nhiên, ngủ thiếp đi không biết trời trăng gì. Lúc tỉnh lại trời đã sẩm tối, trong phòng ánh đèn thật nhẹ, Cổ Duyệt đã tỉnh dậy, nhìn người đang ngủ gục bên bàn bĩu môi nói nhỏ, “Di động của cậu vừa rồi kêu suốt, mình không ra khỏi giường được, mà nhìn cậu ngủ say như chết vậy, điện thoại để chế độ rung mà vẫn nghe rõ...” Nói chưa dứt lời, điện thoại lại rung lên, phát ra tiếng “ong ong” nhẹ nhàng trên bàn.

Dung Ý bước một bước dài lên cầm lấy, đầu gối lại va vào mép bàn đau nhói khiến nàng đứng không vững ngồi bệt xuống đất, mặt mày nhẩn nhúm lại, chưa kịp mở miệng kêu lên lại nhìn người ở giường bên cạnh đang ngủ say, cố gắng nhịn xuống dưới, cầm lấy di động rồi đi ra ngoài hành lang.

“Uy...” Nhanh chóng đặt điện thoại lên tai, thỉnh linh đáp lại một câu làm cho người bên kia tựa hồ như mất đi phản ứng, nghe được giọng của nàng chợt ngưng lại vài giây.

“Em... Tìm anh có việc sao?” Giọng của anh bị lẫn vào trong tiếng trẻ con khóc hỗn loạn ngoài hành lang, trầm thấp như làn nước nhẹ lướt qua trái tim nàng.

“Cổ Duyệt vừa sinh tiểu công chúa, hôm kia em đã trở lại, nhưng gọi cho anh mà không được.”

“Thật xin lỗi, anh ở Thụy Sĩ, bận họp liên tục, điện thoại phải tắt máy...” Nói xong chỉ nghe thấy anh che miệng khụ một tiếng nhỏ, cố gắng không để lộ ra.

“Chắc là Thụy Sĩ lạnh lắm, anh phải chú ý giữ gìn sức khỏe...”

Nàng còn chưa nói xong, anh đã mở miệng trước, vẫn không chút để ý như cũ, “Cảm mạo xoàng thôi, không có gì đáng lo cả.”

“Ngày kia em phải đi rồi, chỉ xin nghỉ phép được có một tuần, cuối tháng còn có kỳ thi... Em có thể gặp anh trước khi đi được không?” Nàng cũng không biết rốt cuộc mình dùng ngữ khí gì để nói những lời này, vừa khao khát, lại có chút khẩn cầu, nhưng dù là như thế nào thì cũng quy về một điểm, tên là nhung nhớ.

“Thực xin lỗi, sợ rằng cuối tuần sau anh mới có thể về.” Giọng của anh vẫn nhẹ như trước.

“Không sao, anh ở chỗ nào, em có thể bay sang tìm anh...”

“Dung Ý...” Giọng của anh như có chút bất đắc dĩ, cuối cùng buông một câu cảm thán, “Anh đến để làm việc...”

“Lý Tịch, em nhớ anh, rất rất nhớ...” Nàng cũng biết những lời này có bao nhiêu xót xa, nhưng vẫn nói thành lời, bởi vì đây là cảm giác chân thực nhất tự đáy lòng, “Em chỉ muốn gặp anh...”

Bên kia không biết là có ai đó gọi Martin, anh rời điện thoại một lúc, khi trở về vẫn bình tĩnh như cũ, “Thật có lỗi, anh bận rồi, đừng suy nghĩ nhiều. Tạm biệt!”

Nàng vịn tay vào đầu gối vẫn đang run lên ngồi xổm xuống hành lang, mưa lạnh bay vào ban công làm ướt nhoe mặt nàng. Trong lòng như có một cái khinh khí cầu không ngừng bành trướng, bay lên, chèn vào yết hầu làm cho nàng không thể hít thở, lại giống như trong đầu chợt đánh rơi một khối gì đó, rơi vào vực sâu vô tận. Câu gọi Martin kia là giọng của Tống Thiệu Vũ. Nàng không dám hỏi, cũng không có tư cách hỏi, hết thấy đều là vì nàng gieo gió gặt bão, nàng đều đã lường trước, nhưng đến giờ khắc này lại thảm đứ bở mọi lý trí mà khóc lớn một hồi.

Sô pha sáng lờ mờ bởi ánh đèn dưới đất, căn phòng trong bóng đêm đặc biệt trống trải. Anh ngồi đối diện với cửa sổ sát đất, trong tay nắm chặt một quân cờ trắng, không biết suy nghĩ gì mà thật lâu không đặt xuống. Vẫn là thế trận như trước mà lại càng ngày càng cảm thấy nhìn không thấu, không thể nào xuống tay. Bên ngoài cửa kính, cây cối được nước mưa tẩy rửa sạch sẽ, xanh biếc làm cho người ta điềm đậm, lòng yên tĩnh, lá cây làm nền cho giọt mưa, trong suốt không chút tạp chất.

Anh ngẩng đầu nhìn bể cá khảm chìm trong tường, chỉ có một chú cá cô đơn đang đong đưa cái đuôi, ban đầu có đôi có cặp, đến cuối cùng lại ảm đạm cô tịch. Không biết vì sao, quân cờ trong tay đột nhiên rơi xuống tạo tiếng vang thanh thúy trên sàn gỗ, anh vị tay định cúi người nhặt lênm có người lại nhanh nhẹn ngồi xổm trước mặt anh nhặt lên đưa tới trước mặt, ánh mắt của anh chỉ chạm đến đôi giày cao gót của cô, nói nhẹ “Cảm ơn.”

Cô nhìn anh cả người mang hơi thở lạnh lẽo, biết gần đây anh muộn phiền không ít, muốn nói gì mà lại nuốt vào, “Em về đây. Thức khuya quá không tốt cho sức khỏe, anh đi nghỉ ngơi sớm đi!”

“Thiệu Vũ, mấy ngày nay can thiệp bên tạp nông kia thật vất vả cho em, ngày mai em chuyển giao hết công việc cho Tuấn Hằng là được, các việc khác chuyển cho cậu ta xử lý đi.” Giọng của anh rất nhẹ, trong bóng đêm vẫn bình tĩnh như thường, lại cảm giác cách xa vạn dặm.

“Đừng khách sáo vậy, chúng ta là bạn bè mà.” Cô nhanh chóng xoay người để mình đừng trầm luân trong đó, đối với người đàn ông không yêu mình, đó là một hành động sáng suốt.

Thượng Hải mưa liên miên không dứt, toàn bộ nhà cửa đều chìm trong màn mưa xám, nàng bắt xe về nhà trọ cũ, nghe nói chủ nhà vẫn chưa cho người khác thuê, lúc đi nàng chưa kịp mang theo vài thứ đồ vụn vặt,

giờ muốn quay lại dọn dẹp, đỡ cản trở người ta. Hộ gia đình đối diện vẫn là vợ chồng giảng viên đại học, nàng quay lại gặp đúng lúc bà vợ đi ra đổ rác, nhìn thấy nàng liền chào hỏi tự nhiên.

“Chúng tôi cứ tưởng cô chuyển đến sống cùng bạn trai hay là kết hôn rồi chứ?” Người nọ rất thân thiện, nói dăm ba câu xã giao.

“Không có, là em xuất ngoại.” Dung Ý cười cười.

“Nha, tôi còn tưởng cô vẫn ở Thượng Hải chứ. Lần trước nhìn thấy anh ấy là vào khoảng 2 tháng trước, tôi cùng bạn bè uống say chệnh choáng, gần sáng mới về lại nhìn thấy xe của anh ấy đỗ dưới nhà, tắt máy, thoạt nhìn chắc là đã đứng đó khá lâu. Bạn bè tôi còn cười nói rằng chắc là anh chàng đại gia này chọc giận người đẹp nên đến để nhận tội đây mà... Kỳ thật tôi cảm thấy anh ấy vô cùng cẩn thận, nhớ rõ có một lần, lúc cô còn chưa chuyển đi ấy, lúc tôi đi làm về vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy anh ấy ngồi xổm trên đất, không biết là tìm kiếm cái gì. Anh ấy còn hỏi tôi có nhìn thấy chiếc khuyên tai bằng ngọc trai đen không... Sau đó tôi còn nói với ông xã, giá như ông xã của tôi có thể cẩn thận như anh ấy thì tốt biết bao...”

“Vậy sao?” Dung Ý sắc mặt u ám, lòng bàn tay vẫn nắm chặt chùm chìa khoá, nói chuyện thêm một hồi rồi chào “Em phải vào trước đây, tạm biệt.” Khẩn cấp mở cửa ra, “Oành” một tiếng đóng cửa lại, không biết có phải phòng lâu ngày không có người ở mà đầy bụi hay không, nàng bật ho một tiếng, mũi vô cùng khó chịu, nước mắt lưng tròng, trong lòng giống như có một mũi dùi xẹt qua.

Ngày đó nàng đi, trời không mưa, tuy sắc trời có vẻ u ám nhưng tầm nhìn rất cao, không thể vì thời tiết mà hoãn lại chuyến bay, nàng tự nhiên lại thoáng hi vọng đến trễ chuyến bay, nhưng lại không sai giờ, bởi vì trong lòng nàng đã thầm mong, biết đâu đúng ngày ấy, anh lại thay đổi kế hoạch mà trở lại. Đường cao tốc ra sân bay tắc nghẽn, lái xe nhìn bộ dáng bình tĩnh của nàng nên hỏi thăm mấy giờ máy bay cất cánh, vừa nghe câu trả lời liền sốc nặng, nói nàng bay chuyến bay quốc tế mà sao có thể trấn định như vậy, thời gian đã gấp lắm rồi a! Nàng thần nhiên đáp rằng không sao.

Nhưng cuối cùng vẫn tới kịp, đoàn người xếp thành hàng dài bắt đầu khởi động, trên mặt mỗi người đều như có một dạng hào quang lấp lánh. Nàng cứ vô thức bước theo đoàn người, không ngờ va vào người trước mặt, hộ chiếu cùng vé máy bay rơi xuống đất, lúc ngồi xuống ánh mắt sầm lại, vừa nhặt hộ chiếu bên cạnh chiếc giày da của người kia vừa nói, “Thực xin lỗi, lão tiên sinh!”

“Thật sự là thực xin lỗi, lão tiên sinh.” Câu này nàng đã từng nói qua khi nào? Vì sao cảm thấy trong đầu như hiện lên một hình ảnh quen thuộc, trong màn đêm ấy, người mặc âu phục màu đen, khuôn mặt mơ hồ dưới ánh đèn, chân đi giày da, gây chóng tinh xảo, lần đầu tiên ngửi thấy hương bạc hà thẩm thấu vào tận trong tim... Một loạt hình ảnh thoáng hiện lên trước mắt, nàng chỉ ngồi im không nhúc nhích, thật lâu sau mới nghe được tiếng gọi truyền đến từ đỉnh đầu, lúc ngẩng lên thì giọt nước mắt đã không thể ngăn cản nổi mà trào ra, nàng chỉ nỉ non, “Thực xin lỗi, lão tiên sinh.”

Toà nhà 40 tầng hoàn toàn chìm trong màn mưa, nàng ngẩng đầu lên, từng giọt nước tí tách rơi xuống mặt, cơ hồ như không thể mở nổi mắt ra. Phòng ở vẫn lạnh lùng như trước, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, không nhiễm chút bụi bặm nào, giống như vẫn thường hay lui tới, chắc hẳn là thứ bảy nào cũng có người đến dọn vệ sinh, chỉ có điều không biết bao lâu anh mới ghé qua nơi này.

Lúc mở tủ giày ra, nàng phát hiện ra một đôi dép bông hình gấu Teddy lẽ ra phải ở nhà nàng, là lúc nàng chuyển tới chỗ ở mới đã mua về, vốn là dép dành cho các cặp đôi, còn được giảm giá, tương đương với mua một tặng một vậy, Nàng nhớ rõ lúc nàng mang đôi dép này đặt trước mặt Lý Tịch, biểu tình của anh trở nên cứng ngắc, nàng còn tận tình thuyết phục, nói rằng trời rất lạnh, đi dép này vô cùng ấm áp, nhị thiếu gia đừng phụ lòng tiểu nhân... Nhưng thực ra anh vào nhà chưa bao giờ thay giày, khiến cho nàng ngày nào cũng phải nhắc đi nhắc lại mệt chết đi được. Đáng tiếc lần nào Lý nhị thiếu cũng trưng ra bộ dáng “Không được tự do, thà chết còn hơn”, biểu tình khinh thường lại giành thắng lợi, cuối cùng chỉ có mình nàng đi lại trong phòng, rất cô đơn... Không biết anh mang về đây từ khi nào, lẳng lặng đặt ở bên trong, giống như trước kia ở nhà nàng...

May mà máy tính của anh vẫn không thay đổi, nàng cảm thấy bàn tay mình khi ấn nút khởi động máy khê run lên, sợ lại nhập sai mật mã. Nhưng đúng như suy nghĩ của nàng, mật mã chính xác, hiện lên hình nền truyền thống mà cứng nhắc. Tài liệu của anh rất dễ tìm kiếm, làm việc tỉ mỉ, mọi thứ đều gọn gàng ngăn

nấp, nàng đặt lệnh tìm kiếm, rốt cuộc vẫn tìm thấy tấm ảnh bị anh chụp trộm mà nàng vẫn canh cánh trong lòng. Vừa mở ra xem, nàng ngạc nhiên nhìn bức ảnh cổ quái, cười mà nước mắt rơi xuống mặt bàn.

Kỳ thật tất cả đều là ảnh lén chụp nàng, không có bức nào có hình người chụp. Chỉ có một bức ảnh nàng không có chút ấn tượng nào, hai người nằm đối mặt trên giường, chóp mũi gần như chạm vào nhau, nhắm mắt lại cùng một chỗ, khuôn mặt điềm tĩnh trong giấc ngủ, trông thân mật như cặp song sinh.

Nàng nhìn khoé miệng bình tĩnh của anh trong bức ảnh, nhếch môi bật cười thành tiếng, Vĩnh Tình tỷ nói đúng, ở bên ngoài anh hô phong hoán vũ như thế nào không biết, nhưng tính tình thì chẳng khác nào đứa trẻ con, làm cho người ta không nhìn được mà bật cười nhưng trong lòng lại đầy chua xót. Nàng xem tiếp bức ảnh chụp 1 ngày trước ngày anh ở nhà hát kéo vĩ cầm bản “Merry Christmas Mr. Lawrence”, dưới góc ảnh có ghi câu, “Only once in a life time that a special dream e true.” (Chỉ có một lần duy nhất trong đời, giấc mơ huyền diệu kia trở thành hiện thực.) Giấc mơ của anh không trở thành hiện thực là do chính nàng đang tâm chia đôi giấc mộng. Nàng chỉ có thể ôm miệng nước nỡ, nước mắt tuôn trào, chợt nhận ra kẻ tàn nhẫn nhất trên thế giới này chính là nàng.

Một hồi chuông đột nhiên vang lên kéo hồi suy nghĩ của nàng, nhưng điện thoại nhanh chóng chuyển sang chế độ thư thoại, tít một tiếng, điện thoại tự động ghi âm, “Tịch Tử, tôi mặc kệ cậu hiện tại như thế nào, ngay lập tức trở về Bắc Kinh cho tôi. Báo cáo kiểm tra thân thể tháng trước đã rõ ràng như vậy mà cậu còn cố ý bắt người ta thay đổi lịch chụp CT? Ngày phẫu thuật không thể lùi lại được... Người trong nhà còn chưa biết, nhưng giấy không bọc được lửa, tôi cũng không dám che giấu cho cậu nữa. Nếu cậu không muốn Lý Triều đến đón thì tự mình trở về ngay...”

Nói một đoạn ngắn ngủi, Dung Ý nghe được đầu trở nên trống rỗng, ngực hơi hơi phập phồng, toàn thân run lên, lòng co lại gắt gao, cửa kính thủy tinh chỉ phản chiếu bóng dáng tái nhợt của nàng.

Bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, nàng cảm thấy hai chân mềm nhũn đến độ không đứng nổi, lại gọi điện thoại cho anh, vẫn là giọng nói quen thuộc, “Tôi là Martin, hiện tại đang dự hội nghị ở châu Âu, thật xin lỗi vì không thể nghe điện thoại của bạn...” Nàng xoay người ra khỏi thư phòng, lặng yên không một tiếng động đi đến phòng khách, ấn nút loa ngoài điện thoại.

Sắc trời u ám, chỉ có ánh đèn cảm ứng trên mặt đất, Lý Tịch tay chống đôi nạng kiệt sức ngã vào sofa, hai tay chống vào đầu gối thở gấp. “Tôi là Martin, hiện tại đang dự hội nghị ở châu Âu, thật xin lỗi vì không thể nghe điện thoại của bạn...” Chậm rãi ngẩng đầu nhìn người đang đứng sừng sững đối diện mình, khẽ run lên, thất thần.

83. Chương 83

Sắc trời đã trối, tiếng mưa rơi trên cửa kính tí ta tí tách, ánh đèn vàng ấm áp chiếu vào người anh nhưng nàng lại cảm thấy mặt anh dường như có vẻ tái nhợt và yếu ớt. Anh chỉ sững sốt 1 giây rồi mở miệng nói, “Sao em lại ở trong này?” Thanh âm trầm thấp, không lộ rõ cảm xúc.

“Anh còn muốn gạt em bao lâu nữa?” Giọng của nàng bình tĩnh lạ thường nhưng không kiềm chế được một tia run run.

“Anh không có ý định giấu giếm em, nhưng chuyện này không có quan hệ gì đến em cả.” Giọng anh lãnh đạm tỏ rõ ý mình, bàn tay cầm lấy chìa khoá xe quăng lên mặt bàn vang lên tiếng kêu thanh thúy.

“Lý Tịch, chúng ta không cần trốn tránh nữa được không? Vĩnh Tình nói rằng không thể không phẫu thuật, em không biết rõ tình huống là như thế nào, nhưng vẫn thấy được sự khản trương và cấp bách trong giọng nói của chị ấy. Cho dù là chuyện gì chúng ta đều có thể cùng nhau đối mặt, vì sao...” Nàng bất an mà nói dồn dập trong tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên của anh, nhưng vì anh tự nhiên mở máy nghe mà cuộc nói chuyện gián đoạn.

“Thiệu Vũ à? Giá có vẻ hơi quá, em thông báo cho anh ta một tiếng, Marco cũng không phải kẻ ngốc, làm sao có thể tạo ra cục diện rối rắm này mà nhận giá đó chứ... Anh ta luôn lạc quan thái quá đối với tình hình thị trường, ngày mai làm cho anh ta đặt chân xuống đất đi...” Anh coi như không có việc gì thần nhiên nói chuyện công việc, giống như giải quyết công việc thoải mái hơn nói chuyện với nàng nhiều, đột nhiên “Ba” một tiếng, di động bị ném rơi trên mặt đất, lăn một vòng trên sàn gỗ.

“Nếu anh không thích, em có thể không hỏi gì cả... Cái gì cũng không quan...” Dung Ý ôm chặt lấy anh, đầu rúc vào góc cổ anh, anh chỉ có thể cảm nhận được chỗ động mạch ở gáy có cảm giác mát mát lướt qua, nhất thời không phản ứng được, cứ bị nàng ôm như vậy. Anh có thể cảm nhận được cơ thể của nàng run lên nhẹ, mang theo sự sợ hãi cùng lo lắng. Nụ hôn ẩm ướt của nàng lướt qua hầu kết của anh, đầu lưỡi cảm nhận ma sát nhẹ nhẹ nơi cảm anh lún phún ít râu như con nhím, cuối cùng đôi môi nhẹ nhàng bao trùm miệng anh, cố gắng dây dưa cảm giác mềm mại mà chưa xốt nơi đó, từ nhẹ nhàng đến cuồng nhiệt, hai tay ôm lấy cả vai của anh, như muốn xoa tan cả 1 chút không khí cuối cùng ở giữa hai người.

Thật lâu sau, nàng mới thở phà rời khỏi đôi môi lạnh lẽo của anh, anh ngồi trên sofa, không tránh vòng tay của nàng, cũng không đáp lại, mở miệng đầy lạnh nhạt, “Thật xin lỗi, hôm nay anh hơi mệt...” Ý tứ tiền khách rõ ràng, giống như nàng chẳng khác gì những người phụ nữ khác chủ động cởi quần áo leo lên giường của anh.

Nàng hơi sững sốt một chút, tim đập mạnh và loạn nhịp, dường như lông mi cũng trở nên ẩm ướt, khoe miệng co rút, vẫn cố gắng nhìn xuống, thanh âm mang theo giọng mũi nói, “Em không đi, dù sao em cũng không có nhà để về, cho dù là ngủ trên sofa thì em cũng không đi...”

“Tuỳ em.” Anh lấy nàng đặt xuống dưới nách, đi thẳng vào phòng ngủ. Nàng nhìn tấm lưng thẳng của anh, giọt lệ đảo quanh trong mắt, cố gắng nhẫn nhịn, rốt cuộc vẫn không tự chủ được lại trào ra. Nói thầm, “Quý hẹp hòi, cho dù là ngủ trên sofa thì cũng phải cho mượn chăn gối a...” Nàng tự nhận mình không phải là người yếu ớt, nhưng hôm nay quả thực là đã vô cùng mệt mỏi. Ban ngày bị ép buộc, rồi tiếp nhận một bí mật khủng khiếp, lo lắng bệnh tình của anh, công việc và học tập ở Mỹ bị hoãn lại không biết phải giải quyết như thế nào khi trở về... Đầu đần độn, nghĩ ngợi đến độ đau hết cả đầu, cuối cùng gục xuống tay vịn sofa, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Mưa bụi mỏng lung bên ngoài cửa sổ toà nhà cao ngất trong mây, bên trong không bật đèn cũng đã hiện lên bóng dáng mờ mờ dưới ánh đèn hồng, anh nhìn số liệu trên laptop, tâm tư lại hoàn toàn không đặt ở đó, từng lần sóng dâng lên hạ xuống làm cho anh tâm phiền ý loạn, tư duy hỗn độn không thể nghĩ được gì. Anh đóng máy tính lại, cầm chén nước trên bàn đưa lên miệng mới phát hiện ra chén đã cạn không.

Phòng khách không bật đèn, ánh sáng ti vi lúc sáng lúc tối không ngừng chuyển động, anh cầm chén nhìn Dung Ý cuộn tròn trên sofa. Nàng không thay quần áo, chỉ cởi áo khoác ngoài, trên người còn mặc quần bò cùng áo len mỏng, ánh sáng từ ti vi chiếu vào khuôn mặt để trên gối ôm của nàng, không có vẻ tức giận. Anh cũng chỉ hơi trì hoãn động tác một chút, nhưng cũng không dừng lại, ánh mắt rời đi hướng về phía phòng bếp.

Lúc anh đi ra ngang qua sofa, thân thể vốn đang cuộn tròn mà vì xoay người một cái liền rơi xuống thảm, còn thực hợp thời hất xì một cái, nhưng thật ra lại có vài phần đầm ấm đáng yêu. Kỳ thực phòng khách không hề lạnh, ấm áp đủ để nàng cởi bớt áo khoác ra. Nhưng dù sao cũng là phụ nữ, cho dù không có cảm giác rét lạnh không có nghĩ là không cần người đàn ông của mình ôm ấp. Vẫn không nhúc nhích mà ti hí mắt đợi người nào đó đến gần, đợi thật lâu sau mới phát hiện ra hoàn toàn không có động tĩnh gì, mở một mắt ra, trước mặt không có ai, mở luôn mắt còn lại, phát hiện người đã đi tới cửa phòng ngủ, trong lòng đang định mắng to Lý mẫu nhân thật vô lương tâm, lại phát hiện cửa phòng không mở ra, bóng người đổ dài trên mặt đất, khoe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt.

“Em muốn mượn phòng tắm để tắm rửa...” Tổ vẻ đáng thương vô dụng, chẳng lẽ ta không thể dùng chiến thuật vu hồi hay sao? Nàng kiễ mũi chân đi vào phòng tắm bên trong phòng ngủ, khẽ liếc nhìn Lý Tịch mắt lạnh hoàn toàn xem nhẹ nàng. Tuy rằng núi băng khó tan, nhưng nàng vẫn rất muốn kẻ sát đôi môi nóng bỏng của mình lên kẻ lạnh giá đó. Nước ấm bao quanh thân thể làm cho người ta có cảm giác nóng rực đầy hưng phấn, bị hơi thở quen thuộc trong phòng của anh vây quanh, nhớ tới vừa rồi thấy chiếc xe lăn nơi góc phòng, trái tim nàng thắt chặt đau đớn.

Muốn đạt được mục đích, nàng khẳng định không thể mặc áo ngủ kín đáo nghiêm chỉnh, cái này vô cùng bất lợi cho kế hoạch của nàng, Dung Ý quần khăn tắm quanh mình, tự nhận thấy vô cùng quyến rũ, lúc mở cửa phòng tắm ra biểu tình trong nháy mắt động lại.

Lý Tịch ngồi ở trên giường mặc quần áo, ngón tay gầy trắng nõn đang cầm dây buộc của áo choàng màu đen, biểu tình bình tĩnh làm cho lòng nàng lạnh đi.

“Anh định ra ngoài sao?”

“Àn...”

“Em chỉ là vào để tắm rửa nhờ rồi sẽ quay về phòng khách, tuyệt đối không quấy rầy anh...” Nàng nói vội vã, mang theo chút hèn mọn cùng khẩn cầu.

“Không sao, em vào ngủ đi.” Anh lấy đôi nạng đang định đứng lên, lại bị nàng tiến lên từng bước ôm chặt ngồi lại trên giường, “Đừng đi...” Giọng của nàng mềm nhẹ mà đông đầy cảm xúc hỗn loạn, nghẹn ngào, giọt nước trên tóc rơi xuống vai anh, tan biến. “Thực xin lỗi...” Anh thờ ơ, vẫn chỉ một câu như cũ.

“Trên đời này em ghét nhất phải nghe đàn ông nói lời xin lỗi...” Hơn 20 năm, có lẽ cha mẹ nàng cũng đã thăm xin lỗi nàng nhiều lắm, Dương Miển cũng xin lỗi, ba cũng xin lỗi... Lần lượt từng người nói lời xin lỗi rồi rời bỏ nàng, chỉ còn lại một mình nàng, đơn độc. Tay nàng vuốt ve thái dương anh, cũng không dám cử động thêm, “Hơn nữa, người nên nói xin lỗi không phải anh...” Nụ hôn của nàng dừng nơi cằm anh, ở đó của mùi hương tự nhiên sau khi uống nước, giống như hương bạc hà, lạnh lạnh. “Nhưng em sẽ không xin lỗi anh...” Những gì nàng thiếu của anh, nàng thương anh, muốn dùng cả đời để hoàn thành.

Anh bị nàng kéo xuống giường, thân thể nóng bỏng của nàng đặt trên người anh, ngay cả độ ẩm của đôi môi cũng nóng bỏng lạ thường. Thân thể cực lực chống cự lại, trong lòng lại vang lên giọng nói không thể kháng cự, thân thể vì ma sát với nàng mà nóng dần lên, anh vốn không muốn như thế này nên dần dần nắm chặt bàn tay, ách thanh mở miệng, “Buông tay.”

“Không... Em là loại người lòng tham không đáy, thay đổi thất thường, có lúc lại ngốc nghếch liều mạng...” Hai chân nàng tách ra, ngăn chặn chân của anh, thành thực cởi bỏ quần áo của anh, nàng đã quen thuộc những điểm mẫn cảm của anh, đầu lưỡi đảo qua cảm thụ từng trận run rẩy nhẹ từ anh. Giống như một giấc mộng, cả năm qua hình ảnh này luôn lặp lại trong giấc mơ của nàng.

Anh dường như đã ấn nhấn đến cực điểm, từ trên đỉnh đầu nàng rống lên một câu, “Em làm loạn đã đủ chưa?” Lại bởi vì nàng cong người cúi đầu dùng khoang miệng ẩm áp bao hàm nơi ấy của anh mà dừng lại... Mặt anh cứng ngắc, thậm chí có thể nói toàn thân đều cứng ngắc, vẫn cố gắng ấn nhấn, túm lấy bả vai nàng chậm rãi xiết chặt, tựa hồ như thí nghiệm khả năng chịu đựng của mình đến cực hạn. Đột nhiên anh nghiêng người đẩy nàng sang bên cạnh, “Nếu em muốn tìm người có thể làm bạn tình qua đêm của em, thì anh có thể thỏa mãn em...” Tay anh bắt đầu không an phận chạy ở trên người nàng, “Nhưng ngày mai em phải rời đi!” Lời nói của anh không có nửa điểm cứu vãn đường sống, lạnh lùng như nói với ả điểm làng chơi.

Nàng muốn nói “Đi mà X bạn tình của anh ấy.”, đáng tiếc đầu lưỡi anh đã lay động lửa nóng khắp người nàng, cuối cùng chỉ còn lại tiếng rên rỉ nỉ non. Không biết có phải vì chính mình lâu lắm rồi không có ôn tồn qua, tuy rằng động tác của anh không chút ôn nhu, thậm chí còn có phần thô bạo nhưng nàng lại không cảm thấy một tia đau đớn, giống như có con cá nhỏ ướt sũng gắn chặt vào thân thể nàng, mềm nhẹ mà ma sát càng ngày càng lớn... Lúc ngực hai người dính sát vào nhau, thậm chí nàng có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của anh, hương bạc hà làm hỗn loạn suy nghĩ của nàng, cuối cùng trí nhớ chỉ ngưng lại ở hình ảnh hai người đầm đìa mồ hôi, đúng vậy, Lý Tịch chảy rất nhiều mồ hôi, thế nên nàng có điểm lo lắng không biết có phải anh phát bệnh hay không mà hỏi, “Anh có mệt hay không...” Nàng lúc nàng mới nhận ra, anh là bệnh nhân, hỏi như vậy giống như là đang khi dễ anh, thật không nhân đạo. Nhưng lời còn chưa nói xong, môi anh đã che miệng nàng lại, thân dưới va chạm càng mãnh liệt, tay nàng chỉ run run mơn trớn tấm lưng của anh, trên mặt không biết là mồ hôi hay là nước mắt lạnh lẽo chảy xuôi. Hoặc là vì bên trong có khoảng tối không thể gọi tên khiến cho anh không thể tự nhiên mà đối diện nàng. Sau đó nàng không có cách nào nhớ được chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là anh đã kẻ sát tai nàng nói nhỏ gì đó.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy không hề có cảnh tượng nàng chờ mong. Nàng vốn tưởng rằng, buổi sáng khi

thức giấc, anh vẫn như cũ kéo nàng vào trong lòng, hai người dính sát vào nhau không chút khoảng cách, hô hấp đều đặn như hai đứa trẻ sinh đôi. Đáng tiếc, tất cả chỉ là giấc mộng của nàng, ngoài chăn đệm hỗn độn trên giường thì phòng ngủ trống rỗng không có nửa điểm lưu luyến, nàng thậm chí còn không biết anh rời đi khi nào. Tối qua anh nói,

“Ngày mai em phải rời đi!” là bảo nàng rời khỏi Thượng Hải, cách thật xa anh sao?

Lúc xuống máy bay, Hà Vĩnh Tình sưng sốt, vốn tưởng rằng Thượng Hải mây đen đầy trời, không khí lạnh lẽo, không ngờ lại có ánh mặt trời ngênh đón cô, trong lòng vẫn trầm trọng như cũ, lại không khỏi chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Thật vất vả mới thoát thân khỏi bệnh viện, còn muốn giấu không cho Lý Triều biết, không phải là không khó khăn. Gần đây cô liên tục mất ngủ, cũng đúng lúc Lý Tịch vừa cường bức vừa dụ dỗ cầu xin cô giấu gậy trong nhà, mặt khác Lý Triều cứ vài ba ngày lại oanh tạc, cứ như vậy không thể tránh khỏi thần kinh trở nên thất thường.

Lần này đến Thượng Hải, cô không dám ở khách sạn mà ở nhờ nhà bằng hữu. Gặp nhau ở quán cà phê nằm sâu trong con ngõ nhỏ, ánh mặt trời hiển nhiên không thể tiến vào tận trong này, cho dù nằm sát đường cũng vẫn u ám tối tăm. Đẩy cửa bước vào, không khí có hương vị tự nhiên, Dung Ý đang nghịch nghịch cây nến trong chén nước, đầu ngón tay lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn người mới tới, cười cười.

“Bộ dáng này là như thế nào đây? Thật ra cũng chẳng phải bệnh gì nặng lắm, không cần lo lắng thành dạng này đâu...” Hà Vĩnh Tình nhìn nàng tươi cười, thật sự cảm thấy không thể nào tự tại, chỉ có điều cô cũng không phải người giỏi an ủi người khác, nói đi nói lại cũng chỉ có câu kia.

“Nếu không phải vô tình trùng hợp đúng lúc em trở về, có phải vĩnh viễn em sẽ không biết được không?”

“Tính cách cậu ta em còn chưa hiểu rõ hay sao?” Hà Vĩnh Tình thấp giọng hít sâu, nhìn cửa vào sơn xanh, cân nhắc trong chốc lát mới nói, “Kỳ thật khối u không lớn, lúc này cắt bỏ là thời cơ tốt nhất. Chỉ có điều gần đây Lý bá bá không được khỏe, bên trên đúng là thời điểm phong vân quý mật. Hơn nữa thời gian trước MRG bị hủy một hạng mục lớn, Lý gia bởi vì Lý Tịch mà nhận không ít áp lực, cậu ta không muốn làm người trong nhà thêm lo lắng nên mới giấu giếm như vậy... Em chắc là đã nhìn thấy thuốc giảm đau trong phòng cậu ta, là loại thuốc giảm đau chuyên dụng để điều trị cho bệnh nhân ung thư để giảm bớt sự đau đớn thường xuyên. Tuy rằng chỉ là một khối u nhỏ, nhưng không phải là không mạo hiểm. Lần này vị trí rất cao, tuy rằng phẫu thuật không quá khó khăn, nhưng nếu xảy ra vấn đề, kết quả chính là phá hủy cả bản thân. Chỉ vì cậu ta đã từng trải qua chuyện nàng nên vẫn còn sợ hãi...”

“Anh ấy sẽ không nghe em khuyên nhủ đâu, căn bản là anh ấy không muốn em biết chuyện này... Thậm chí cự tuyệt cả việc tiếp xúc với em...” Nàng nhớ tới những vỉ thuốc ở tủ đầu giường của anh, lòng co thắt lại không tìm thấy lời nào để nói.

“Tịch Tử cũng giống như anh trai cậu ta, đều là những người vô cùng quật cường, thói quen tự bao bọc chính mình, không muốn làm cho người thân thấy vết thương của mình... Bọn họ có lẽ có cách giải quyết vấn đề của riêng mình, chúng ta chỉ có thể tìm cách giải mã, dùng phương thức tư duy của bọn họ để nhìn nhận sự việc... Chị tin rằng cậu ta sẽ nghe lời em.”

Từ quán cà phê đi ra, Dung Ý vẫn lăm lăm thăm trong bụng “Dùng phương thức tư duy của anh để nhìn nhận sự việc...” Tiếng tin nhắn điện thoại đột nhiên vang lên, nàng lấy di động ra, vừa nhìn thấy, lòng mày đã nhả lại một chỗ.

Ánh sáng trong thành thị rực rỡ chói mắt, xe chạy thẳng một đường, anh chỉ nhắm mắt dưỡng thần không để ý đến xung quanh, loáng cái đã về đến nhà. Trong viện một mảnh yên tĩnh, lúc vào cửa anh lại ngây ngẩn cả người, nhìn Hà Vĩnh Tình đang cầm chén rượu hồng đáng vẻ dương dương tự đắc xem ti vi, sắc mặt ngưng lại, “Tỷ tới khi nào vậy?”

“Buổi sáng có chuyện, buổi chiều uống cà phê cùng Dung muội muội rồi trở về nhà bằng hữu ngủ một giấc, chạng vạng mới tới đây.” Cô đối đáp trôi chảy.

“Nha.” Anh thuận miệng đáp, vừa đi về phía cầu thang vừa cởi bỏ caravat, tỏ vẻ không thêm để ý.

“Có điều Dung Ý cũng không được nhàn hạ như vậy, nhận được tin nhắn gọi tới Bắc Kinh khẩn cấp...” Lời của cô cũng thực tùy ý, anh lại dừng chân, sắc mặt ngưng trọng nhìn Hà Vĩnh Tình, cô vội vàng giải thích, “Đừng có nhìn tôi, tôi cái gì cũng chưa nói...” Khoé miệng nhin không được gọi lên, lúc trước nghĩ nát óc cũng không tìm ra cách làm cho cậu ta trở về, lúc này Dung Ý trở về thật đúng là hợp thời gió đông thổi đến.

84. Chương 84

Trong đại viện xa lạ, cây hoè cùng cây bạch quả cổ thụ bị ánh sáng từ điện ngọc xa xa đánh rớt ánh sáng nghệ hồng, bóng dáng trụi lủi như một bức tiền họa. Nàng ngồi trên chiếc ghế kiểu cũ nôn nóng xoay xoay chiếc di động, cho dù có ấn nút khởi động hay lay chuyển như thế nào thì nó vẫn chẳng có động tĩnh gì. Hoá ra công nghệ cao cũng có lúc trở nên vô dụng sao? Biết trước thế này thì nàng đã không chạy theo một thời thượng mà mua loại đời mới này. Cuối cùng hận không thể ném nó xuống bàn, nhưng ngẫm lại càng không dám ra tay, trong phòng này nhìn thứ gì cũng có vẻ lâu đời, nói không chừng lại là đồ cổ triều Minh hay Thanh gì đó, nhờ may làm hỏng thì nàng lấy gì mà đền chứ?

Trong lúc nàng vẫn đang tiếc tặc đấu tranh với cái di động màn hình đen ngòm, từ cửa chợt truyền đến tiếng động, ngẩng đầu lên vừa thấy Lý Triều đứng ở cửa cũng đang nhìn nàng, có lẽ là đang kinh ngạc trước vẻ mặt dữ tợn như muốn cắn xé cái điện thoại của nàng. Anh ta mặc âu phục màu đen, thắt caravat chỉnh tề, cẩn thận và tỉ mỉ. Anh ta không giống như Lý Tịch mang theo vẻ trong trẻo mà khí chất lạnh lùng, lúc Lý Triều không nói lời nào càng trở nên lạnh lẽo hơn, giống như dùng ánh mắt có thể làm người khác đóng băng, tự đáy lòng nàng có điểm sợ hãi. Nhìn người đi tới trước mặt nàng, đành phải phần nộ giải thích nói, “Vừa rồi vào cửa bị vấp, di động rơi xuống đất...”

Anh ta có chút suy nghĩ cười cười, ngữ khí không chút hoà ái, nói đầy hàm ý, “Nhà của chúng tôi, cửa có hơi cao một chút, cũng do thói quen...” Nàng đoán không rõ ý tứ của anh ta, chỉ cúi đầu cười đến không yên. Hiếm gặp nhà nào toàn người bí hiểm như thế này, muốn ngồi ăn cơm với nhau, liệu có thể tránh khỏi nội thương hay không?

Không lâu sau, đầu bếp đã bắt đầu mang đồ ăn lên, một đám người phục vụ bê đồ ăn xếp lên bàn. Lúc nàng hạ cánh đúng vào giờ cơm chiều, vốn đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi, nhưng giờ phút này nhìn thấy bàn đầy hoa yến, không ngờ lại không có chút thêm ăn. Đầu bếp tuổi cũng không ít, ước chừng phải sáu bảy mươi tuổi, tóc hoa râm, mang đồ ăn lên xong liền lập tức ra ngoài bằng cửa sau. Lý Triều tự mình xúc đồ ăn cho nàng, hương khí tràn đầy làm người ta thêm nhỏ dãi, nàng có điểm được sung ái quá đậm ra lo sợ, cảm xúc bất an ngày càng trở nên rõ ràng.

Anh ta vẫn cười cười ôn hoà như cũ, “Cô ném thử xem, Tịch Tử từ nhỏ đến giờ đều thích ăn món này.”

Nàng cuối cùng không nhin được, chậm rãi buông đôi đũa bạc lạnh lẽo trong tay, liếc mắt nhìn Lý Triều một cái nói, “Lý tiên sinh, có chuyện gì xin mời ngài nói thẳng. Tôi không biết hôm nay ngài tìm tôi là có chuyện gì, nhưng có lẽ ngài không biết, lệnh tôn đã sớm tìm gặp tôi rồi. Tôi biết các người bắn khoản cái gì, cũng hiểu biết suy nghĩ của người nhà giàu. Nếu ngài định bảo tôi rời bỏ Lý Tịch, xin thứ lỗi rằng tôi không thể đáp ứng. Tôi...”

“Dung tiểu thư quả thực mau mồm mau miệng làm cho tôi không biết bắt đầu từ đâu.” Miệng anh ta vẫn bảo trì nụ cười như cũ, “Nếu tôi nói không phải đối 2 người ở bên nhau, vậy cô định phản ứng như thế nào?”

Dung Ý chân tay cứng ngắc, nhất thời không biết nói gì đáp lại. Sắc mặt anh ta thoáng ngưng lại, nói giọng lạnh lùng, “Nếu Dung tiểu thư thích đi thẳng vào vấn đề thì cũng không cần lãng phí thời gian. Tôi chỉ muốn cô, không cần biết dùng phương pháp gì, chỉ cần có thể khuyên Tịch Tử trở về phẫu thuật, cô có thể đưa ra bất cứ điều kiện gì cũng được.” Thấy nàng cúi đầu không lên tiếng liền tiếp tục nói, “Nghe nói Dung tiểu thư đang theo học chương trình thạc sĩ ở Columbia University, vừa học vừa làm việc. Nếu cô đồng ý với tôi, cô có thể tĩnh tâm tập trung cho việc học, hoặc là nếu không thích Columbia University thì có thể chuyển sang Wellesley, Mount Holyoke, tùy cô chọn lựa. Hoặc là nếu cô muốn có thể xanh để định cư bên đó...”

“Lý tiên sinh...” Nàng cắt ngang những khả năng anh ta đang liệt kê, “Ngài đưa ra thật nhiều điều kiện ưu đãi, nhưng thực có lỗi, tôi sẽ không rời bỏ anh ấy, cho dù là muốn khuyên anh ấy chấp nhận phẫu thuật cũng chỉ là vì tôi thực tình quan tâm tới anh ấy chứ không hề vì những điều kiện đó.” Phòng này dùng mấy sưởi kiểu cũ, không khí khô khốc như đốt cháy yết hầu của nàng, mọi thanh âm đều nghẹn lại.

“Hay đơn giản là cô chỉ cần tiền thôi?” Giọng anh ta bình tĩnh, lại cười cười, giống như đang thực hiện một cuộc giao dịch, “Cô là cô nhi, người thân duy nhất có lẽ chỉ có họ hàng xa ở W thị, lẻ loi một mình như thế, cho dù là ở Thượng Hải hay là Mỹ thì cái cần nhất vẫn là tiền...”

“Ca...” Tiếng hét thất thanh của Lý Tịch từ cửa truyền vào, Lý Triều nhìn về mặt lo âu của anh, quay đầu lại hỏi như không có việc gì, “Về lúc nào? Vừa rồi đầu bếp còn hỏi bao giờ cậu về, nói cậu lúc nào cũng thích ăn món “phật khiêu tường” của dì ấy, vài lần trở về đều vội vàng đi. Lần này tới thật đúng lúc, lại đây dùng cơm cùng Dung tiểu thư đi.”

“Không được, chúng em còn có chút việc.” Ngắc đầu nhìn vào mắt Dung Ý rồi xoay người bước đi. Nàng là kẻ nhìn ánh mắt người khác mà hành động, nay thấy thiên thần đến giải cứu, vội túm lấy đồ đạc rồi cáo từ, ba chân bốn cẳng chạy theo anh, Hồng Môn Yến này thật sự nuốt không trôi mà.

Lý Triều không hề tức giận, chỉ nói câu, “Tuần sau bác sĩ Herman đến Bắc Kinh kết hợp với những bác sĩ nổi tiếng nhất châu Âu thực hiện một diễn đàn toàn cầu về khối u, anh đã đặt lịch hẹn cho cậu rồi...” Giọng không lớn không nhỏ nhưng thực rõ ràng, đủ để người vừa rời đi nghe được. Cuối cùng còn thêm một câu, “Đừng khiến mọi người lo lắng...” Nhìn bàn ăn ê hề trước mặt, rút điện thoại ra, do dự trong chốc lát, cuối cùng bấm số gọi.

“Vai phản diện của em, anh đã đeo mặt đen hoàn thành, vở diễn em chủ trì đã hoàn thành xuất sắc... Anh có tức giận không ư?” Lý Triều cười cười, “Anh làm sao dám tức giận chứ? Không phải là việc đại tiểu thư ngài giao cho sao?... Bồi thường à?” Trầm ngâm một chút, “Cũng được, bây giờ qua đây ăn cơm cùng anh.” Nói xong không chờ đối phương phản ứng liền ngắt điện thoại, ngữ khí không thể nghi ngờ. Sau đó lại nhìn nhìn bàn ăn đầy ắp, cười cười, khuôn mặt lạnh lùng có thêm vài nét ôn nhu.

Toà nhà vốn ẩn trong ngõ nhỏ, cách đường lớn có thể đỗ xe một đoạn khá xa. Bước chân của anh có chút hỗn độn, có lẽ là do đường rải đá khó đi, tư thế không được vững vàng như bình thường. Nàng định tiến lên cầm lấy bàn tay anh đang dứt trong túi quần, tay anh lại rút về, nâng mắt lên nhìn nàng.

Khoé miệng nàng khẽ giật, vội vã tìm cớ để khỏi xấu hổ, “Em... Điện thoại rơi xuống đất hỏng rồi, có thể mượn của anh dùng một chút được không?” Còn giả vờ giả vịt gơ cái điện thoại tối om lên.

Nàng đương nhiên không có may mắn được đụng vào điện thoại của Tịch thiếu, nên giờ đang ngồi ở quán cà phê ngoài trời cho SIM vào cái điện thoại mới, Lý Tịch đang ngồi đối diện nàng đột nhiên mở miệng nói, “Nếu anh trai anh làm chuyện gì khiến em có xử thì thật xin lỗi. Bọn họ chỉ là lo lắng cho anh chứ không hề có ác ý với em. Anh đã đặt vé máy bay về Thượng Hải cho em rồi, để anh bảo lái xe đưa em đi...”

“Lý Tịch...” Hai tay nàng còn đang cầm nắp và pin điện thoại, nghe được lệnh đuổi khách không chút lưu tình của anh, ngón tay khẽ run lên, khi ngẩng đầu nhìn anh lại cười cười, “Thật vất vả mới có cơ hội đến thăm Bắc Kinh, anh không thể đuổi em đi ngay như vậy chứ? Thế nào là chủ nhà tận tình hả? Lần trước đến thì đúng lúc anh đang dưỡng thương, còn lần này...”

“Anh không rảnh.” Ngữ khí của anh lãnh đạm, chậm rãi chống bàn đứng lên. Nàng cũng đứng lên từng bước tiến đến cạnh anh, nắm cánh tay anh, buộc anh nhìn thẳng vào mắt nàng, “Chỉ một lần, một buổi tối thôi, được không? Anh không cần làm gì cả, chỉ cần ở bên cạnh em thôi.” Nàng khẩn cầu chân thành, đôi mắt to như phủ một màn sương.

Ánh nghề hồng chiếu vào kính xe, vô cùng sáng lạn, “Có bằng từ khi nào vậy?” Anh liếc mắt nhìn sang Dung Ý ngồi bên cạnh đang dựng thẳng sống lưng để cầm tay lái, nơm nớp lo sợ nhập vào đường cao tốc.

“Em vẫn có bằng mà, chỉ có điều ít khi đi thôi.” Nàng đúng là kiểu người mới có bằng, nhìn thấy có xe xuất hiện trong tầm mắt thì sẽ nhanh chóng tránh ra, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Là lần đầu tiên lái cái xe trị giá vài trăm vạn như vậy, cho dù là xước cái đèn thôi thì nàng cũng không có tiền mà đền a.

Đèn đường trải dài mãi như con rồng lửa đang quẫy đạp cháy thành một hàng dài. Đến trước đèn đỏ chỗ lối rẽ, nàng không biết cách nhìn vệ tinh hướng dẫn, làm thế nào bây giờ? Quay đầu định hỏi anh, không ngờ Lý Tịch đã ngủ thiếp đi tự lúc nào, ánh đèn rớt trên khuôn mặt yên tĩnh lạ thường của anh, cảm giác như có một vầng sáng mơ hồ. Có thể là do anh mệt mỏi, nàng biết là muộn như vậy không nên lôi kéo anh, nhưng không biết có thể làm cách nào khác để ở bên cạnh anh, bởi vì anh không hề tỏ ý kháng cự, làm cho nàng không biết theo ai.

Nàng tháo dây an toàn ra, nghiêng người qua đỡ anh tựa vào lưng ghế, môi thoáng chạm vào đỉnh đầu anh, giờ nàng mới chú ý, hoá ra đỉnh đầu anh có hai cái xoáy, một cái nhỏ nhỏ bị tóc che khuất mất. Nàng vẫn nghe mọi người nói, trẻ con có hai xoáy thường rất thông minh, nghịch ngợm, khi lớn lên lại bướng bỉnh không chịu nghe lời ai cả. Chẳng trách anh lại khó hầu hạ như vậy, nàng ngơ ngác nhìn, cười ngây ngốc. Như là đứa trẻ ngẫu nhiên phát hiện ra một điều bí mật, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Anh ngủ thật lâu, miệng khô lưỡi khô, cuối cùng bị làn gió se se lạnh phất qua mặt làm tỉnh lại. Chung quanh im lặng như sa mạc không một bóng người, cửa sổ trên mui xe đã kéo xuống, mở mắt ra liền thấy ngàn vì sao lấp lánh. Bên cạnh Dung ý đang chớp chớp mắt nhìn chăm chăm lên trời, “Vùng ngoại thành thật là tuyệt, có thể ngắm sao được. Ở New York không thể nhìn thấy vì sao, toàn bộ bầu trời đều là ánh đèn neon ô nhiễm đỏ quạch... Em vẫn cảm thấy ánh sao mới là đẹp nhất, anh nói xem có đúng không?” Quay đầu nhìn sang phía anh, đồng tử sạch sẽ không vương chút bụi.

Anh nhất thời thất thần, thật lâu sau mới lấy lại giọng nói, “Em tới đây là để ngắm sao?”

Nàng cúi đầu nhìn nhìn di động, “Bây giờ đã là năm giờ sáng, đợi lát nữa là có thể ngắm mặt trời mọc... Vừa nãy em đi nhầm đường mấy lần, từ chỗ thu phí đi ra, chạy lạc sang hướng vườn bách thú, mãi mới biết là phải đi qua bãi đỗ xe của vườn bách thú thì mới tới được.” Nàng như đứa trẻ đang kể công, tràn đầy kiêu ngạo mà khoe khoang như muốn hỏi với người lớn, có phải ta thật lợi hại hay không?

“Sao không gọi anh dậy?” Giọng anh vẫn không chút tình cảm như trước, lạnh như nước.

“Em không biết, nghĩ như vậy như cứ đi tiếp. Cho dù không đến đúng đích, nhưng chỉ cần có anh bên cạnh là đủ rồi.” Đối với nàng mà nói, khi đến nơi thành thị xa lạ này đã cảm thấy vô cùng nặng nề muốn ngủ, nhưng vì có anh nên mới không ngại mà đi như thế. Nàng nhìn ánh mắt của anh, “Thật ra anh biết rõ anh trai anh cùng chị Vĩnh Tình giương bẫy để dẫn anh về, anh cũng biết rõ bọn họ sẽ không làm gì em, nhưng anh vẫn lại đây, cho nên anh vẫn thực sự quan tâm đến em, không đúng sao?”

“Anh biết rõ bọn họ buộc anh trở về nhưng anh vẫn ở trong này là vì anh không muốn bọn họ lo lắng, biết rõ bọn họ không làm gì em nhưng vẫn trở lại đây là vì chuyện này do anh gây nên...” Giọng anh khàn khàn lộ vẻ mệt mỏi, lại bởi vì đôi môi của nàng đột nhiên ập xuống mà trở nên gián đoạn, xa xa có ánh đèn lướt tới, ánh mắt anh có chút giây phút kiệt sức. Làn môi nàng mềm mại ẩm áp, lúc chạm vào môi anh giống như chạm vào tảng băng, khẩn cấp muốn mang hơi ấm truyền qua.

Anh ần ần đẩy vai nàng ra xa, giọng nàng run run, “Anh có thể cho em 1 lần được dừng cảm không vậy?” Tay nàng nắm chặt ống tay áo anh, dường như chưa bao giờ giữ chặt như vậy, sợ nhất là buông tay không thể tìm về. “Em vốn nghĩ chỉ cần không nhìn thấy là có thể quên hết nhớ nhung, cũng giống như trước kia có thể quên đi Dương Miên, chỉ cần thời gian đủ lâu, chỉ cần có thể gặp được người đàn ông khác, em cũng có thể động tâm, có thể coi như không có chuyện gì. Cuộc sống của anh, tất cả những gì thuộc về anh đều quá xa xôi đối với em, em không dám đi vào, cho nên thoát được ra xa. Nhưng em phát hiện thật sự em không làm được, em không có cách nào để quên anh. Nếu lúc trước em dễ dàng nói lời chia xa làm tổn thương anh, đó là vì em không đủ dũng khí để đối mặt với những sóng gió ập tới.... Nhưng bây giờ em muốn chứng minh cho anh thấy, em thật sự đã chuẩn bị tốt.”

“Vậy em có nghĩ tới việc giải phẫu có thể không khả quan như bọn họ nói, sau khi phẫu thuật, có thể em phải đối diện với một người đàn ông cả đời phải ngồi trên xe lăn. Lúc đó em có thể nói là em đã chuẩn bị tốt hay chưa không? Chúng ta cần phải cho nhau thêm thời gian, đừng ép anh, đợi phẫu thuật xong anh sẽ sang Mỹ tìm em, được không?” Giọng của anh nặng nề hơn cả bóng đêm, mang theo nỗi khổ không thể nói thành lời.

Nàng dõi theo ánh mắt anh, sắc hồ phách thâm trầm kia đầy vẻ phòng vệ, giống như rào chắn kiên cố không thể phá vỡ.

Nàng đột nhiên cảm thấy người này tính tình còn bướng bỉnh hơn cả con trâu, nặng nề bước ra khỏi xe, mở cửa xe bên ghế phụ, hung hăng nói, “Xuống xe!”

Anh đi phía sau nàng, cho dù nàng đi nhanh hay chậm, anh vẫn cố ý đi sau nửa bước, “Vì sao em lại muốn đi xem mặt trời mọc?”

“Không phải anh vừa mới nói, không chừng về sau sẽ phải ngồi xe lăn hay sao? Nếu sau này ngồi xe lăn rồi thì làm sao có thể đến Trường thành ngắm mặt trời mọc được chứ?” Nàng buông ra những lời ác độc, khẩu khí hung hăng đầy ai oán.

Anh nhếch miệng cười cười, “Chỉ có điều hiện tại cũng không chắc chắn có thể xem được...” Hàng mi thật dài buông xuống che giấu ánh mắt cô đơn.

Nàng quay đầu, kéo tay anh nói, “Nếu như em nói, cho dù anh chống nạng hay ngồi xe lăn, em đều nguyện ý cùng anh đi thì sao?” Ngón tay anh lạnh lẽo, vẫn im lặng không lên tiếng.

Tuy rằng chỉ đi một đoạn ngắn vô cùng bằng phẳng nhưng nàng đã cảm giác được người bên cạnh đã tìm đập dồn dập, hơi thở hỗn hển, hai chân mệt mỏi. Đi lên Trường thành vô cùng mệt vì bậc thang rất cao, mỗi bậc cao gấp đôi bình thường, mỗi lần nhấc chân phải cao hơn bình thường đến 20cm. Nhưng anh không nói rằng muốn dừng lại, nàng cơ hồ có thể nghe được tiếng anh thở khê run run.

Quả thực trời không phụ lòng người, rốt cục giữa đám mây sáng cũng có một khối màu trong sáng xuất hiện. Chờ vàng dương xuất hiện từ phía đông, tường thành dần dần nhiễm ánh hồng, vô cùng kích động lòng người. Cách đó không xa có một đoàn du lịch đang la hét om sòm, nàng quay đầu nhìn vàng trán ướt đầm mồ hôi của anh, cười nói, “Nếu bây giờ anh cầu hôn em, em chắc chắn sẽ nhận lời.” Lại bắt đầu động tay động chân sờ soạng khắp người anh, “Nhấn đâu? Mau lấy ra đi, chắc chắn là anh vẫn giấu trong người, đúng không?”

“Ném đi rồi...” Giọng của anh bình tĩnh, “Đi rất xa...” Động tác của nàng tạm dừng lại, nước mắt muốn trào ra, lại gắt gao nhin xuống, giống như đang lằm bằm lầu bầu nói, “Em sẽ tìm lại...” Mặt trời mọc lên rất nhanh, cơ hồ có thể nhìn thấy cả đường đi của nó.

“Đã ngắm bình minh xong rồi, nhớ rằng em đã đồng ý với anh, trước khi anh phẫu thuật, em phải rời khỏi nơi này.” Anh xoay người tốc độ rất chậm, ánh mặt trời chiếu trên áo anh trắng xoá khiến nàng hoa mắt đến mức không thể mở to, nhưng lại không dám nhắm mắt lại, sợ rằng chỉ cần chớp mắt, nước mắt sẽ trào ra.

Trước hôm phẫu thuật một ngày, Bắc Kinh có một trận tuyết lớn. Y tá và bác sĩ liên tục ra ra vào vào, kiểm tra lượng đường trong máu, huyết áp, sáng sớm đã lấy mẫu máu đi thử, còn muốn luyện tập tư thế nằm sấp trước. Tối gần giữa trưa, Hà Vĩnh Tình đem một xấp thư đồng ý phẫu thuật cho anh ký.

“Trong quá trình phẫu thuật có thể gặp nhiều rủi ro: Gây tê, xuất huyết não ngoài ý muốn, những tình huống trên có thể khiến bệnh nhân tử vong, sau khi phẫu thuật miệng vết thương có thể bị viêm, mép da hoại tử, vị trí gãy xương khó lành lại như cũ, xương không khép lại, tuy có thể viêm, những tình huống đó, người bệnh cần phải tiến hành phẫu thuật trị liệu nhiều lần...”

Anh nhìn thoáng qua những dòng chữ, giống như là ký tên vào tài liệu bình thường, “Cô ấy đi rồi chứ?” Đưa thư cam kết giao cho Hà Vĩnh Tình, rốt cuộc anh vẫn lên tiếng hỏi.

“Ừ, hôm qua đưa cô ấy đến sân bay về Thượng Hải. Có lẽ đêm nay sẽ bay sang Mỹ, kỳ thi của cô ấy đã tới gần, nghe nói bên kia công ty còn sắp xếp một hạng mục mới do cô ấy đóng vai trò chủ chốt, quả là cơ hội khó lòng có được.”

“Vậy là tốt rồi.” Anh cười cười, ánh mắt trong sáng không chút lo lắng, “Sau khi giải phẫu phải nằm lại bao lâu??

“Giải phẫu kiểu này nếu thành công thì...” Cô đột nhiên trầm mặc, ngược lại còn nói, “Thật ra cậu không nên ép cô ấy đi như thế. Dù gì cô ấy cũng chỉ muốn ở bên cạnh cậu, cùng cậu đi tới mà thôi.”

Anh vẫn cười cười, chờ cô xoay người rồi đi mới nỉ non một câu, “May mắn là cô ấy không ở lại...” Như vậy, cho dù kết quả như thế nào, nàng vẫn có cơ hội lựa chọn.

85. Chương Kết

CHƯƠNG KẾT

Trong phòng phẫu thuật, thời gian như ngưng đọng lại, người bận rộn không phải là anh mà là nhóm chuyên gia đầy quyền uy. Anh chỉ cần bình tĩnh nằm yên không nhúc nhích trên giường bệnh, nhưng không phải hoàn toàn không biết không thấy. Tuy rằng khi gây mê thì phải ngủ say, nhưng đối với thế giới xung quanh vẫn có chút cảm giác mơ hồ. Hoặc là đủ thứ mộng mị kỳ quái làm cho anh không thể yên ổn, cảm thấy đau đớn thấm tận tâm can.

Sau khi phẫu thuật, cơ thể kiệt sức đến cực điểm, không thể động đậy, anh chỉ có thể ngủ suốt đêm ngày. Trong mơ ngẫu nhiên thấy rất nhiều người vây quanh anh, môi mấp máy ong ong lại không nghe rõ tiếng gì.

Miệng vết thương vẫn bị viêm một chút, anh liên tục sốt nhẹ, ngoài miệng vết thương đau còn có xương cốt khắp người đều đau đớn. Những lúc đột nhiên có ý thức, anh cũng hiểu được mình đang nóng như thiêu, nhưng dường như lại sinh ảo giác, trong tầm nhìn thường xuyên hiện lên hình ảnh ai đó liên tục bận rộn. Đợi đến khi anh hoàn toàn tỉnh táo thì không ngờ đã hai tuần lễ trôi qua. Vừa mở mắt liền thấy Cảnh Thế Bình ngồi trên ghế bên giường, đang vuốt ve trán anh, “Con xem mình đi này, gầy gò thành cái dạng gì rồi đây?” Đau lòng vạn phần.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây... Không kinh động tới ba chứ?” Giọng vẫn nghèn nghẹn, giống như cái máy bơm khô cạn, thật khó nghe, khuôn mặt cố gắng nặn ra vẻ tươi cười.

Vỗ vỗ tay ý bảo anh an tâm, “Ba con đi công tác nước ngoài rồi, không biết đâu.” Nhưng lại giận dữ ngược lại hỏi, “Sao nào, mẹ đến thăm làm con mất hứng sao?”

“Con vui muốn chết còn không được.” Bởi vì suy yếu nên trên mặt chỉ có ý cười thản nhiên.

“Tiểu tử nói những lời vô vị...” Mặc dù tỏ vẻ nghiêm khắc nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng, không lỡ buông lời nói nặng. Một tay nắm bàn tay gầy trơ xương của anh, một tay cầm khăn lau giọt lệ nơi khoé mắt.

Cảnh Thế Bình ngồi nói chuyện vài câu rồi rời đi, Chuyện Tịch Tử sinh bệnh bà đã phải nói dối ông nhà, bây giờ còn phải bay sang bên đó nữa. Mẹ đi rồi, anh lại chìm vào giấc ngủ, y tá ra ra vào vào, thay nước truyền hết túi này đến túi khác, đến tận nửa đêm mới tỉnh lại.

Lúc tỉnh dậy có cả Lý Triều và Hà Vĩnh Tình, vừa vặn có y tá đi vào thay thuốc, anh nhìn y tá trưởng không nói không rằng đi vào rồi đi ra, vừa cười cười nhìn hai người tay trong tay vừa nói, “Chị à, chị đúng là đem đá bỏ xuống giếng, có thể tìm cô y tá nào trẻ trung xinh đẹp một chút đến đây để lên tinh thần cho em không vậy?”

“Hừ, đã có vợ con rồi, sao có thể cho cậu cơ hội vụng trộm chứ!” Nói xong bấu môi, chỉ chỉ vào tay anh.

Anh nhìn theo ánh mắt của Vĩnh Tình đến chỗ kim tiêm đang cắm vào tĩnh mạch, lại tiếp tục nhìn xuống bàn tay, trên ngón giữa gầy yếu có lồng một chiếc nhẫn lấp lánh dưới ánh đèn. Anh thất thần nhìn một hồi lâu, ánh mắt chậm rãi chuyển động, cuối cùng nụ cười chậm rãi hé ra, nở rộ.

The End

86. Ngoại Truyện

Ngoại truyện- Con là Lý Miêu Miêu

“Tên con là Lý Miêu Miêu, năm nay con ba tuổi.” Đây là lời giới thiệu mẹ dạy con nói vào buổi đầu tiên đi nhà trẻ. Mặc dù con không thích nơi này lắm, toàn những cái tên chỉ mới đọc thôi đã chảy nước miếng,

và dù cũng hơi hơi nhưng nhớ em gái mắt to tóc vàng nhà hàng xóm bên Mỹ vẫn gặp trên đường, nhưng mẹ lại bảo nơi này là Tổ quốc của con, nhà của con ở đây nên con nhất định phải trở về. (Thật ra nhìn bộ dáng của mẹ còn xúc động hơn cả con ấy chứ, được dịp về nước là vui mừng ra mặt); tuy rằng con không biết Tổ quốc là cái gì, nhưng vẫn thật háo hức trở về, bởi vì con phát hiện nơi này có nhiều em gái đáng yêu hơn, tuy đáng người hơi nhỏ một chút, nhưng xinh xắn hơn đám nhóc to xác bên kia.

Con từ trước đến giờ luôn ở Mỹ, cho nên nói chuyện đều mang khẩu âm tiếng Anh giọng Mỹ, bạn Hứa Tam ở nhà trẻ cứ phàn nàn rằng, nói chuyện như vậy thật chán. Con căn bản cũng không biết chán là gì, cứ mặc kệ nó.

Còn có chuyện rất kỳ quái, ở trong này bọn nhóc rất thích đi theo con, giống như một đám háo sắc theo đuổi con vậy, đương nhiên là chẳng thích tí nào. Còn có cả bạn trai cũng tặng quà cho con, dừng cảm nói, “Tên Miêu Miêu nghe thật đáng yêu, giống như con gái vậy.”, về mặt cậu ta thật là khó hiểu. Bố dạy con trả lời cậu ta là “Cậu mới ảo lá ấy, tớ là đàn ông đích thực trên người có kiếm”. Con hỏi bố rằng kiếm ở đâu, bố bảo là ở trên người, nhưng con cởi sạch quần áo của mình cũng không tìm được, lúc tắm cùng cũng không tìm được kiếm của bố ở đâu, vì thế con đi hỏi mẹ, mẹ nghiêm mặt lôi bố vào phòng, khóa cửa lại.

Nói đến bố của con, ai da (thở dài), sự tích huy hoàng của bố có kể mười ngày mười đêm cũng không hết. Nghe mẹ nói, lúc sinh ra con, mới nhìn thấy đầu con ra đã mất vẻ háo hức, buồn bã ỉu xiu cất cuống rốn cho con. Bố nói bố muốn có con gái, nhưng lại sinh con trai, khuôn mặt lại thế này. Con soi gương thấy mình nhìn cũng không giống con gái, bộ dạng vẫn là một nam nhi thực thụ. Sau này bà nội thường ôm con, bảo rằng con giống bố hồi bé như đúc, cứ như hai bố con cùng được làm ra từ cùng một khuôn vậy. Ha ha, bố à, sao bố không phản đối nữa đi.

Ông bà nội yêu thương con lắm, nhưng mẹ bảo ông bà nhiều việc bề bộn, cho nên bình thường cũng chỉ được nhìn thấy ông bà trên tivi, cũng không cho con nhắc đến tên ông nội với người khác. Cả ông lẫn bà đều chiều con, vừa nhìn thấy con liền ôm ấp thật chặt. Đặc biệt là ông nội, vừa thấy con, thì dù bố có làm ông tức giận đến nhăn nhúm mặt mày như bị băng bó cũng lập tức đổi thành tươi cười hơn hở, còn thường cho con ăn cái gì thật ngon nữa.

Một thời gian dài con cứ thắc mắc muốn biết tên của bố thật ra là gì, ông bà nội và bác đều gọi bố là Tịch Tử, mẹ thì thật kỳ quái, gọi tên bố tùy hứng mỗi lúc một khác. Lúc vui vẻ gọi là Tịch Qua, Lý tiểu ngư, Lý Cục Cưng (Hừ, con mới là “cục cưng” chứ), lúc cần nhờ vả lại nịnh nọt gọi là Nhị Gia, ..., nhưng có một cái tên con nghĩ mãi cũng chưa hiểu được, mẹ rất cuộc gọi ai là Tiểu nhị. Cái tên này thực ra con ngẫu nhiên nghe lên được, nhưng sau này tổng kết ra một quy luật là, mỗi lần bố đi công tác trở về lại ôm lấy mẹ nói “Tiểu nhị đói bụng”. Sau đó hai người về phòng đóng cửa lại không biết làm cái gì trong đó. Con từng thật trịnh trọng nói chuyện cùng bố mẹ, ghi lại như sau:

“Mẹ ơi, bố gọi là Lý nhị, thì con chính là Tiểu nhị đúng không?”

“Không đúng, Tiểu nhị là “em trai” của bố con.”

“Nhưng bố không có em trai mà? Con gọi anh trai của bố là bác, em gái của bố là cô, chưa bao giờ thấy chú cả... Hơn nữa, em trai của bố phải gọi là Lý Tam chứ?”

Sau đó mẹ mặc kệ con, không nói gì nữa. Thật mất hứng, bố mẹ hai người thật hợp nhau, luôn ở những thời điểm mấu chốt không thềm để ý tới con, may mắn là còn có thể hỏi được Qua Loa. Qua Loa là chị của con, đúng hơn là con gái của bác cả, nhưng khi con gọi điện hỏi, ngay cả chị cũng không biết, bảo là để chị hỏi bác xem sao, nếu bác cũng không biết có thể hỏi ông nội, bởi vì ông nội không có việc gì là không làm được. Con cũng không tin không tìm hiểu được Tiểu Nhị là ai.

Con thật hâm mộ chị Qua Loa được ở Bắc Kinh, bởi vì chị có thể thường xuyên đến thăm nhà ông nội. Nhà ông thật lớn, ngày hội yêu nước, nhà trẻ tổ chức cho các bạn đi Bắc kinh chơi xuân, cô giáo đưa chúng con đi qua nhà ông nội từ ngoài tường nhìn vào ai cũng kích động, còn chỉ vào đồng chí gác cổng bảo rằng đó là chú giải phóng quân uy nghiêm nữa chứ... Con ngáp sái quai hàm rồi cô giáo mới thu lại ánh mắt kích động, con lặng lẽ bảo người anh em thân thiết Hứa Tam rằng “Thực ra tớ thường xuyên dạo chơi ở trong đó...”

Không ngờ rằng cậu ta thật không có nghĩa khí, mách với cô giáo châm chọc con, cô lại phê bình, bảo con rằng trẻ con không được nói dối. Con về nhà âm ức nói với bố việc này, bố an ủi bảo với con là “Thanh giả tự

thanh”, như bố thường bị mẹ mắng oan, cuối cùng vẫn được làm sáng tỏ đầy thôi. Kỳ thực con cảm thấy bố thật thảm, bố không chỉ sợ ông nội, sợ bác cả, có đôi khi còn sợ cả mẹ nữa. Bởi vì ông bà nội, bác cả và mẹ đều nhất trí không cho bố lái xe, mỗi lần muốn đi, bố luôn phải lén lút cầm chìa khóa xe, lăm lét ra gara lái xe. Có khi bố còn phải nhờ con phân tán sự chú ý của mẹ nữa, sau mấy lần như vậy con thấy thật là khó xử, bởi mẹ không thích điều đó. Con từng thực trình trọng đề nghị bố “Bố à, hay là bố mua loại xe không phát ra tiếng động đi... Xe đạp chẳng hạn.” Nhưng rồi con nhìn thấy ánh mắt thê lương của bố lại cảm thấy thương quá, bởi vì chân bố không tốt, không thể đi xe đạp được. Mỗi lần bố lộ ra vẻ mặt này, là hai mẹ con đều không thể cầm lòng được. Sau đó, một đôi lần mẹ còn giấu ông bà nội và bác cả dung túng cho bố lái xe, con cũng vài lần giúp bố đánh lạc hướng mẹ nữa. Thật là mệt quá đi mất, nhưng chẳng còn cách nào khác, ai bảo đó là người bố mà con yêu nhất, người chồng mà mẹ con yếu nhất, và đứa con trai mà ông bà nội yêu nhất chứ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tich-y-keo-dai>